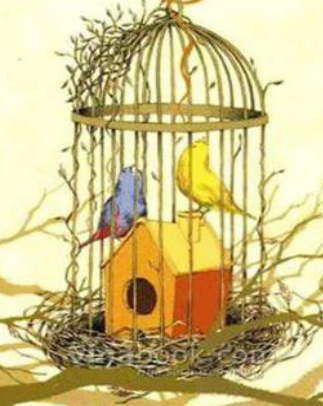

Ngài Mẹ

Ai sẽ
khi thấy Ôm em
Em buồn

AIMUN

TRƯỜNG THPT BẮC THỜI BẠI

Ngái Mẽ

Ai sẽ
khi thấy Ôm em
Em buồn

Ai Sẽ Ôm Em Khi Thấy Em Buồn

Ngãi Mễ

Ebook by: Đào Tiểu Vũ
eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tên eBook: Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn

Tác giả: Ngải Mễ

Thể loại: Ngôn tình, Văn học phương Đông

Người dịch: Rainyalice

Kích thước: 13.5 x 20.5 cm

Số trang: 384

Ngày xuất bản: 02/12/2014

Giá bìa: 89.000 đ

Công ty phát hành: Amun

Nhà xuất bản: NXB Thời Đại

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu

Thành ngữ có câu: “Vợ chồng vốn như chim ở chung một rừng, đại nạn đến mỗi người bay một phương”, nguyên bản câu thành ngữ này mang sắc thái ảm đạm và để biểu đạt một suy nghĩ

khả tiêu cực, rằng vợ chồng cuối cùng cũng chỉ là những kẻ khác máu tanh lòng. Hai cá nhân vốn dĩ không hề có bất cứ quan hệ gì, đến từ hai gia đình hoặc hai thế giới khác biệt, sau khi bị hôn nhân trói buộc ở cùng một chỗ sẽ giống như những con chim sống trong cùng một khu rừng, khi thái bình êm ả, tất cả cùng bay lượn vui vẻ, nhưng khi “đại nạn” ập đến thì chẳng còn biết ai khác, chỉ vội vã chạy trốn để giữ lấy cái mạng của mình.

Trong câu chuyện này, có người có thể cảm thấy tôi muốn chứng tỏ rằng đàn ông chỉ là những kẻ xấu xa, nếu không trông coi cẩn thận sẽ dễ dàng trở thành món đồ bị thất lạc, nhưng cũng có

người sẽ cảm thấy, hôn nhân, cũng cần có không gian để cùng sinh tồn, bất kể là “cùng bay” hay không, đều có lúc thuận lợi, có lúc trắc trở, đừng bao giờ vì điều gì mà dễ dàng từ bỏ...

Tác giả Ngải Mễ

Là tác giả của rất nhiều tiểu thuyết bán chạy ở Trung Quốc, hiện cô đang sống ở Mỹ. Các tác phẩm của cô được độc giả trẻ Việt nam rất yêu thích.

Các tác phẩm tiêu biểu đã xuất bản tại Việt Nam:

- Cùng anh ngắm hoa sơn tra

- Dịu dàng đến vô cùng

- Trúc mã thanh mai

- Mơ về phía anh

...

*Các tác phẩm của Ngải Mễ do Amun
phát hành:*

- Cô gái tháng Sáu

- Ngắm hoa nở trong sương

- Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn.

Mời các bạn đón đọc Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn của tác giả Ngải Mễ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

Chương 1 \rightarrow 50

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

Chương 51 \rightarrow 100

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

Chương 1

M

ỗi khi nhìn thấy tấm bảng hiệu “Nạo thai” kia, Đàm Duy lại cảm thấy buồn cười. Hôm nay cũng vậy, anh cố gắng nhin cười, đẩy xe đạp đến trước cửa tiệm, gọi một tiếng: “Chú Đàm ơi, lại phải nạo thai rồi!”

Trong tiệm có một ông cụ tầm năm mươi, sáu mươi tuổi đang sửa xe dưới ánh đèn tù mù, nghe thấy tiếng gọi của Đàm Duy, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Lại xảy ra chuyện hả?”

“Vâng ạ, biện pháp an toàn làm không tốt, thế nên bao lại bị rách...” Chưa dứt lời, Đàm Duy liền trông thấy một người phụ nữ bước ra từ cánh cửa nhỏ hẹp bên trong cửa tiệm chật chội, anh lập tức thôi nói đùa mà lên tiếng chào hỏi rất lễ phép: “Thím Đàm đây ạ?”

Người phụ nữ được gọi là “thím Đàm” khẽ cười, hỏi thăm anh: “Vẫn không nỡ đổi sang xe máy hả?”

“Đổi xe máy gì chứ ạ? Xe máy có thể dùng bền như chiếc Vĩnh Cửu[1] này của cháu sao?”

“Chỉ sợ Tiểu Băng nhà cậu không nghĩ như vậy thôi.”

“Tiểu Băng nói, so với xe máy thì chiếc Vĩnh Cửu này của cháu thoải mái hơn rất nhiều, lại an toàn nữa...”

Chú Đàm liếc vợ một cái, thím Đàm liền không nhắc đến chuyện xe máy nữa, chỉ hỏi han đôi câu rồi đi vào trong tiệm.

Chú Đàm dắt chiếc xe đang sửa ra bên ngoài, Đàm Duy liền nhắc xe đạp của mình vào bên trong, dù gì đây cũng chỉ là một nơi chật hẹp, Đàm Duy biết ý đi ra ngoài cửa, ngồi xuống một chiếc ghế đầu nhỏ cũ kĩ đến độ không thể nào nhìn ra được màu sơn ban đầu của nó, đợi sửa xe.

Ngoài trời, hoàng hôn đã giăng trùm lên cảnh vật. Con phố nhỏ không có đèn đường, rất hẹp, bên đường có vài ngôi nhà cũ kĩ và mấy cơ quan. Men theo dải tường bao bên ngoài cơ quan là một dãy những kiến trúc không lề lối, sống trong đó đều là những con người mù quáng đồ xô ra thành phố, khiến cho con phố vốn đã chẳng ra phố này đượm màu thê lương, tăm tối.

Đàm Duy bình thường không đi qua con đường này, vì nơi đây hễ trời mưa là lầy lội, trời nắng là ngập bụi, không có chuyện gì thì ai lại chạy qua đây để chịu đày đoạ cơ chứ? Trừ phi phải sửa xe, nếu không, anh chỉ đi con đường trước cổng trường trung học thuộc Đại học A

mà thôi.

Anh biết chú Đàm sửa xe đã nhiều năm nay, gần như đã quên mất lần đầu tiên đến đây bằng cách nào, chỉ nhớ khi ấy chọn chỗ này để sửa xe là vì cái biển hiệu với hai chữ “Nạo thai” ngoài kia, hình như là thể chữ Ngụy bi[2], hồi còn nhỏ anh từng bị ba bắt luyện thể chữ này nên bây giờ có thể nhận ra.

Hai chữ “nạo thai” cực kì có hiệu quả, so với loại “vết chân chó” xiêu xiêu vẹo vẹo ở những chỗ khác thì hoàn toàn khác biệt. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, anh đã chọn tiệm sửa xe này, đến lúc trò chuyện mới biết chú Đàm đã từng là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa,

thời kỳ vận động chống cánh Hữu, do giọng lưỡi sắc bén nên đã đắc tội với lãnh đạo, bị quy thành người của cánh Hữu, khai trừ khỏi biên chế, về quê, lao động cày cấy.

Sau khi chính phủ bắt đầu có những chính sách nới lỏng, chú Đàm rời nông thôn đến thành phố B, sinh viên xuất sắc của Thanh Hoa năm đó trở thành một phần trong dòng người đổ xô ra thành phố, làm thợ sửa xe. Sau này, tuy chú đã được gỡ cái mũ “cánh Hữu” xuống nhưng cũng không thể trở về đơn vị cũ được nữa, bởi lẽ chú đã không theo nghề cũ nhiều năm như vậy, còn khoa học kỹ thuật thì đổi mới từng ngày, cho dù có quay lại đơn vị cũ cũng chỉ có thể đứng trông cửa, nếu

thể thà cứ làm một ông chủ sửa xe còn hơn, dù sao cũng coi như tự mình làm chủ.

Không hiểu tại sao, Đàm Duy luôn cảm thấy giữa mình và chú như có một mối liên hệ số phận, hai người đều mang họ Đàm, đều sinh vào tháng Mười hai, lại cùng quê, học cùng một chuyên ngành... Vì thế, anh lúc nào cũng có cảm giác dường như có thể nhìn thấy hình ảnh của mình khi về già qua bóng dáng của chú. Anh biết rõ Trung Quốc sẽ không bao giờ có cuộc vận động phản Hữu nào nữa, cho dù có cũng sẽ không ập lên đầu anh, nhưng anh vẫn luôn cảm thấy như vậy, không biết nên gọi là “số phận” hay là “đồng cảm”.

Đôi lúc nói đến vận mệnh của chú Đàm, Đàm Duy thường đả kích cái này, công kích cái kia, muốn gột đi án sai của chú: “Làm sao có thể như vậy? Số phận của một người sao lại thay đổi hoàn toàn như thế? Dù có dùng bao nhiêu tiền đi nữa cũng không thể bù lại những thiệt hại mà chú phải gánh chịu! Huống hồ họ còn chưa đền tiền cho chú...”

Chú Đàm dường như đã thông suốt “một nụ cười xóa tan ân oán”, hoặc là đã thoát ly khỏi tiền bạc, chỉ cười khà khà rồi nói: “Có lẽ họ biết tiền bạc không bù lại được nên cũng không phí công nữa.”

Đôi khi chú Đàm cũng sẽ tạm ngừng

công việc, khẽ ngẩng lên, giống như đang giao lưu với lực lượng siêu nhiên nào đó, rồi chợt nói: “Con người ấy mà, cũng chỉ như những con kiến, bận bịu mưu sinh, đầu đá lẫn nhau, nhưng từ trước tới nay lại không hề ngờ được trên đầu mình luôn có một nắm đấm thép, không biết khi nào sẽ đè ta xuống, rồi di nát...” Sau đó, chú giơ ngón tay dím đầy dầu máy của mình lên không trung làm động tác di nát. “... và ta sẽ tiêu tủng...”

Ví dụ về con kiến và nắm đấm này, Đàm Duy đã từng được nghe từ ông nội của anh, nhưng khi đó không có cảm xúc sâu sắc như bây giờ. Có thể cảnh đời của chú Đàm có hiệu quả minh họa, cũng có thể bầu không khí trong cửa tiệm nhỏ này đã

gợi nên hiệu ứng đậm nét, nói tóm lại, khi nghe xong anh liền có một cảm giác vừa bất đắc dĩ lại vừa nhỏ bé trước số phận.

Nhưng hôm nay chú Đàm không có nhã hứng luận đàm về nhân sinh, chỉ tập trung vào việc sửa xe, lấy một chiếc chậu rửa mặt bần thiu ra đựng nước, dìm cái “thai phải nạo” xuống nước để tìm lỗ thủng. Chiếc ti vi phía đối diện đang phát chương trình thời sự, đó đây văng vẳng âm thanh nấu nướng, rồi cả tiếng chửi gà mắng chó, khách qua đường rút vai cúi đầu, vội vã tới lui, đúng là một bức tranh “người như loài dế kiến, mệnh như quả đấm thép”.

Đàm Duy đang hưởng thụ cảm giác tiêu tư sản của mình, đột nhiên nghe thấy có tiếng xe máy chạy đến gần, anh nhớ lại câu nói của thím Đàm, thậm nghĩ có khi cũng nên mua một chiếc xe máy chẳng? Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy chiếc xe máy đó dừng lại gần chỗ anh, hai chân của người lái xe giăng ra, người đó nhìn anh khẽ cười.

Anh nhận ra đó là cô bạn đồng nghiệp Tạ Di Hồng, anh không ngờ khi một người đội mũ bảo hiểm lại có thể khiến dung mạo thay đổi nhiều như thế. Tạ Di Hồng là người anh gặp hằng ngày, hai người đều là giảng viên của trường Đại học B, lại cùng khoa, dùng chung một phòng thí nghiệm, nhưng anh chưa bao giờ phát

hiện ra Tạ Di Hồng lại đẹp đến vậy.

Anh còn đang thất thần thì nghe Tạ Di Hồng cười, hỏi: “Sao thế? Không nhận ra à?”

“Chắc... Đúng là có chút không quen thật. Hôm nay sao lại...” Anh có phần e dè Tạ Di Hồng, cảm giác như lần nào nói chuyện với cô ấy anh cũng bị thiệt, bất luận anh nói cái gì, Tạ Di Hồng cũng có thể đặt ra câu hỏi, vặn anh đến tơi bời hoa lá, vì thế anh chỉ cười ha ha mấy tiếng, giống như vạch một đường dài, để Tạ Di Hồng tự điền vào chỗ trống.

Tạ Di Hồng trêu anh: “Nạo thai hả? Đã nạo xong chưa? Nạo xong thì cùng đi đi,

tìm một chỗ để tắm bồ...”

Đàm Duy xấu hổ. “Cậu đang đi... xe gắn máy, kẻ lạc hậu như tôi đây... có thể đi cùng cậu không?”

“Cứ ném xe của cậu ở đây để sửa, tôi chờ cậu đi ăn tiệc... Ăn xong quay về lấy...”

“Hay là thôi...”

“Sao thế? Tiểu Băng đang đợi ở nhà à? Thế thì mời cả con bé luôn, tôi chờ cậu về trước, sau đó ba chúng ta bắt taxi đi...”

“Không cần đâu, cũng không biết lúc nào

Tiểu Băng mới về, cậu... mau đi dự tiệc đi...”

Tạ Di Hồng nhướn mày. “Tiểu Băng vẫn chưa về sao? Cậu cũng vô tâm thật đấy, để nó làm với mấy lão già háo sắc đến muộn thế này rồi vẫn chưa về mà cậu không lo hả?”

[1] Tên một hãng xe đạp nổi tiếng ở Trung Quốc.

[2] Là một thể chữ thời Bắc triều. Thể chữ Ngụy bi là loại chữ lấy khái thư làm chính, nhưng dụng bút lại mang hơi hướng, ý vị của lối lệ thư.

“Sao thế? Tiểu Băng đang đợi ở nhà à?”

Thế thì mời cả con bé luôn, tôi chờ cậu về trước, sau đó ba chúng ta bắt taxi đi...”

“Không cần đâu, cũng không biết lúc nào Tiểu Băng mới về, cậu... mau đi dự tiệc đi...”

Tạ Di Hồng nhướn mày. “Tiểu Băng vẫn chưa về sao? Cậu cũng vô tâm thật đấy, để nó làm với mấy lão già háo sắc đến muộn thế này rồi vẫn chưa về mà cậu không lo hả?”

Đàm Duy vừa nghe thấy một chữ “làm” liền cảm thấy buồn phiền, không biết buồn vì Tạ Di Hồng nói như vậy hay là buồn vì cô vợ Trang Băng của mình

muộn thế này mà vẫn chưa về, có lẽ vì cả hai lý do trên, vì Tiểu Băng đến giờ này vẫn chưa về cũng là do Tạ Di Hồng đầu têu.

Tạ Di Hồng và Trang Băng là bạn thân. Vì hơn Trang Băng mấy tuổi nên Tạ Di Hồng vẫn tự cho mình là chị cả, suốt ngày mĩa mai Đàm Duy, bảo anh không được bắt nạt Tiểu Băng. Chính vì Di Hồng xúi giục nên Tiểu Băng mới thôi việc ở trường, chạy đi làm bảo hiểm. Đối với việc vợ đi làm bảo hiểm, anh cũng thấy có chút lo âu nhưng vì Tiểu Băng muốn làm nên anh cũng không can thiệp quá nhiều, đôi lúc còn tự nhủ rằng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Nhưng Tạ Di Hồng là kiểu người luôn nhắm vào

yếu điểm của người khác, vừa giờ móng vuốt đã cào anh chảy máu.

Anh im lặng không lên tiếng.

Tạ Di Hồng cười ha ha rồi nói: “Lại đả kích tâm hồn yếu ớt, mỏng manh của người theo chủ nghĩa nam tử hán như cậu rồi hả? Đùa với cậu chút thôi, tôi biết làm thế nào để chọc được cậu nên mới chọc cậu chút. Gần ấy năm rồi mà cậu vẫn chưa hiểu quỷ kế này của tôi à?”

Đàm Duy cười hùa theo. “Cậu mau đi dự tiệc đi không muộn.”

“Không đi thật à? Hôm nay là người ta mời đấy, không ăn thì thôi vậy, đi nhé!”

“Người ta mời Thường Thắng nhà cậu chứ gì? Thân là bà Thường như cậu đến dự còn được, chứ tôi thì có tư cách gì? Là vệ sĩ của bà Thường hả? Hay là đến ăn chực?”

“Coi cậu là trai bao của tôi là được.” Tạ Di Hồng thấy Đàm Duy càng mất tự nhiên, vội giải thích: “Con người cậu lúc nào cũng vậy, giống y kiểu bò nhí, quá đỗi coi trọng cái danh phận. Cái tên còn quan trọng hơn bản thân vật đó hả? Ăn cơm cũng chỉ là ăn cơm thôi, ngon thì ăn, để ý đến những cái khác làm gì? Cứ coi như cậu là bạn học cũ của Thường Thắng, là đồng nghiệp của tôi, được rồi chứ?”

Đàm Duy vẫn không chịu đi, cái trò ăn chực như thế này, có đánh chết anh cũng không đi. Nhà anh cũng không phải nghèo đến mức không có gì ăn, làm gì mà phải đi ăn chực để người khác coi thường?

Tạ Di Hồng nói một hồi thấy không được, cũng chẳng miễn cưỡng nữa. “Nếu cậu không đi thì tôi đi đây, tôi chỉ muốn tìm bạn để nói chuyện, chứ ăn cơm với đám người đó nhạt nhẽo chết đi được...” Nói xong, cô đập một cái lên bàn đập li hợp, phóng vèo đi mất.

Xe sửa xong, Đàm Duy cũng không hỏi giá, tự động đặt hai tờ mười tệ lên bàn của chú Đàm, nói câu cảm ơn rồi

nghe người lên xe, phóng về nhà.

Nơi anh sống là căn hộ do trường cấp, có hai phòng ngủ, một phòng khách, còn khá mới nhưng không nằm ở trong khuôn viên trường, môi trường xung quanh cũng tương đối phức tạp nên giáo viên của Đại học B không thích sống ở đây. Ban đầu anh được sắp xếp theo tuổi nghề hay quá trình dạy gì đó, sau này nhà trường cải cách chế độ nhà ở, bắt anh nộp hơn bảy nghìn tệ, nói là bán quyền sử dụng căn hộ cho anh, cũng có nghĩa là mỗi tháng không phải nộp hơn bốn tệ tiền thuê nhà. Nhưng căn hộ này anh không được bán, cũng không được cho thuê, rốt cuộc anh không hiểu mua cái “quyền sử dụng” này để làm gì, đối với anh, chuyện này

chẳng khác nào nhà trường bào mòn hơn bảy nghìn tệ từ trong túi của anh mà thôi.

Anh mở tủ lạnh, thấy chẳng có gì để ăn, muốn đi nấu cơm nhưng lại không có hứng, bèn quyết định gọi điện cho Tiểu Băng trước, nếu cô cũng về ăn cơm thì anh bỏ công sức ra nấu cơm hãy còn có ý nghĩa, nếu cô ấy không về ăn thì nấu làm gì? Cũng đâu có ý định thi đầu bếp siêu đẳng, thà ăn mì ăn liền cho đơn giản.

Anh ra phòng khách cầm điện thoại lên, ngồi xiêu vẹo trên sofa, ấn số di động của Tiểu Băng. Điện thoại tút một hồi mới nghe thấy người ở đầu dây bên kia hạ thấp giọng hỏi một câu: “A lô, anh à? Em đang tiếp khách, lát nữa em gọi lại

cho anh nhé.”

“Anh chỉ muốn hỏi xem tối nay em có về ăn cơm không.”

“Anh ăn trước đi, em không ăn ở nhà đâu, khách người ta mời...”

“Khách hàng mời... thì phải nói cho anh biết sớm chứ...” Anh nói xong câu này cũng biết là thừa lời. Nói sớm thì thế nào? Cũng đâu phải nấu xong cơm rồi mới biết cô ấy không về ăn, anh còn chưa nấu, trách móc làm gì? Thế là anh vội vàng sửa lại: “Không sao, anh vẫn chưa nấu cơm. Em nhớ... về sớm chút nhé...”

“Nhanh thôi.” Tiểu Băng vội vàng nói.
“Em phải đi đây, khách đang đợi, anh cứ ăn đi, ngoan nhé!”

Anh đặt điện thoại xuống, lười biếng ngâm một gói mì ăn liền, bật ti vi, vừa ăn vừa xem một cách tẻ nhạt, đột nhiên lại nghĩ: Sớm biết như vậy thà đi ăn cơm với Tạ Di Hồng còn hơn, đúng thế, bây giờ toàn ăn uống bằng tiền công quỹ, anh mời hay tôi mời đều là quốc gia mời, hồi trước lúc nào cũng ra rả nhân dân là chủ nhân của đất nước, còn như bây giờ lại càng giống nhân dân là khách mời của đất nước, nếu đã là quốc gia thanh toán, ai đứng ra mời mà chẳng giống nhau?

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 2

M

ối quan hệ giữa Đàm Duy và Tạ Di Hồng tương đối phức tạp, nhưng tuyệt đối đừng hiểu nhầm, không phải là phức tạp của cái “phức tạp” đó, mà cả hai người đều mai mối cho nhau. Tạ Di Hồng và chồng cô – Thường Thắng là do Đàm Duy giới thiệu, còn Đàm Duy đến với vợ của mình – Trang Băng là do Tạ Di Hồng giới thiệu.

Thường Thắng là bạn học của Đàm Duy, tên thật là Thường Tô Vũ, sau này chê tên mình quê mùa nên tự sửa thành

“Thường Thắng”, với ý nghĩa là “Thường Thắng tướng quân, đánh đâu thắng đó”. Sau khi Đàm Duy và Thường Thắng tốt nghiệp đều ở lại thành phố A dạy học, một người ở Đại học B, một người ở Đại học C, đều là những trường nổi tiếng của thành phố A.

Khi Thường Thắng đến Đại học B tìm Đàm Duy thì gặp được Tạ Di Hồng, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng lại không dám theo đuổi, mà nhờ Đàm Duy giúp đỡ.

Đàm Duy nói: “Đây là thời đại nào rồi? Tìm đối tượng còn phải nhờ người ta giới thiệu? Anh không làm được chuyện này đâu, anh giúp chú tìm một nhân vật

cỗ mama tổng quản trong khoa đề lo việc này nhé?”

Thường Thắng nói: “Ai nói muốn chú giới thiệu? Là nhờ chú tạo cơ hội, hiểu chưa hả? Dạng như cô nàng Tạ kia, không chỉ chú trọng lãg mà còn chú trọng mạn, chú tìm mấy người cỡ mấy mẹ kia để tạo cơ hội, anh còn lãg với mạn gì nữa? Hồng hết cả việc.”

“Thế chú bảo tạo cơ hội như thế nào?”

“Cái này cần chú động não một tí, anh mà biết làm như thế nào thì còn phải nhờ chú giúp chắc?”

Về sau Đàm Duy cũng không tạo được

cơ hội nào cả, vì anh vốn không thạo việc này, lại cảm thấy Thường Thắng và Tạ Di Hồng không có khả năng thành công, cho nên không muốn động não hay bày trò gì cả, mà trực tiếp tìm Tạ Di Hồng, mời cô ăn cơm, đến giữa bữa thì trình bày hết ý tứ của Thường Thắng ra, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tạ Di Hồng nói: “Woa! Hôm nay cậu mời tôi ăn cơm, tôi còn cho là cậu muốn bày tỏ với tôi cơ đấy, láo nháo cả nửa ngày hóa ra không phải cậu có ý đó với tôi hả?”

Đàm Duy rất lúng túng, không biết nên nói thế nào, nói có thì sợ Tạ Di Hồng tóm lấy để đùa bỡn, nói không thì lại sợ

làm mất mặt Tạ Di Hồng, đúng lúc đang muốn tát cho mình mấy cái, mắng bản thân “nhiều chuyện” thì lại nghe Tạ Di Hồng lên tiếng: “Ừ, cũng được, cậu đã nói như thế, tôi cũng khỏi phải suốt ngày ôm hy vọng.”

“Cậu coi trọng tôi quá rồi, những thằng khổ rách áo ôm như bọn tôi...”

Tạ Di Hồng cười, nói: “Cậu nói như vậy, có phải là cậu vẫn muốn theo đuổi tôi, chỉ là vì cậu nghèo nên mới không dám theo đuổi, phải không? Không hề gì, tôi có số vượng phu, lại có tuyệt chiêu biến đá thành vàng, có thể giúp cậu từ nghèo khó trở nên giàu có.”

Đàm Duy vội vàng thanh minh: “Không phải, không phải đâu, ý tôi là.”

“Thôi, ý cậu là gì tôi còn không biết chắc? Cậu chê tôi không xinh chứ gì...”

“Không phải...” Đàm Duy càng luống cuống, chỉ muốn viết ra một tác phẩm mỹ học để trình bày và phân tích vẻ đẹp của Tạ Di Hồng.

“Vậy thì là chê tính tôi không tốt, không đủ dịu dàng, nhỏ nhẹ phải không?”

Lần này Đàm Duy lại hận không thể viết hẳn một cuốn sách khoa học để chứng minh loài sống dựa vào con người chỉ có thể là chim trong lồng.

Tạ Di Hồng cười. “Sao? Sợ rồi hả? Sợ tôi nghĩ quần rồi tự sát à? Đừng tự đề cao mình như thế, chỉ dựa vào Đàm Duy cậu mà cũng muốn làm tổn thương lòng tự trọng của tôi ư? Chỉ có tôi làm tổn thương cậu, chứ cậu thì đừng hòng, không tin chúng ta cứ chờ mà xem.”

Tạ Di Hồng thường nói chuyện thật thật giả giả, hư hư thực thực khiến anh không tài nào nắm bắt được. Anh không dám hiểu chiến, nói thẳng vào việc chính: “Cậu nói đi, Thường Thắng vẫn đang đợi câu trả lời của cậu đấy...”

“Ha ha, cậu đúng là cái đồ lảm chuyện, chỉ thích làm bà mai, nào có giống một

giảng viên đại học chứ? Đặc biệt là đâu có giống một giảng – viên – nam?” Tạ Di Hồng thích thú thưởng thức vẻ xấu hổ trên khuôn mặt của Đàm Duy, rồi đổi giọng: “Đùa với cậu thôi, thật ra thì tôi chân thành cảm ơn vì cậu đã quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của tôi như vậy.”

Đàm Duy hãy còn đang nghiền ngẫm ý tứ trong câu nói đó, lại nghe Tạ Di Hồng nói: “Cậu biết đấy, con gái dù sao vẫn thích sự lãng mạn, còn kiểu bắc cầu mai mối như các cậu, càng không hợp với tôi. Hay là như thế này nhỉ, cậu đừng nói với Thường Thắng là đã giới thiệu với tôi vội, cậu chỉ cần bảo với anh ta là bất kỳ người nào theo đuổi tôi, tôi cũng sẽ xét

theo thái độ để đối xử với người đó, dựa vào trình độ tán gái để quyết định chọn hay không chọn. Nếu đến cả những thành phần đại trí thức như các cậu mà còn không hiểu lãng mạn, tôi cũng chẳng trông chờ xung quanh cậu còn có ai hiểu được, hay là để tôi dạy cho các cậu nhé?”

Đàm Duy nói lại ý tứ của Tạ Di Hồng cho Thường Thắng nghe, tất nhiên cũng kể cho Thường Thắng những chuyện mà Tạ Di Hồng bảo anh đừng nói, nếu không sự khác biệt giữa bạn bè và đồng nghiệp phải thể hiện như thế nào? Cuối cùng Thường Thắng cũng yên tâm theo đuổi Tạ Di Hồng. Trong suốt quá trình đó, Đàm Duy cũng nghe kể không ít chuyện,

bởi Thường Thắng cứ chốc chốc lại đến khoe với anh mình đã đánh thành lũy tới bước nào. Nhưng anh thừa biết cái tên Thường Thắng ấy chỉ giỏi ba hoa, nếu tin những lời từ miệng cậu ta nói là thật thì phải đến phân nửa nữ sinh của Đại học C đều đã ôm con của nhà họ Thường mất rồi.

Một cô nàng cao 1m64 như Tạ Hồng Di với một anh chàng cao 1m70 như Thường Thắng, một bên ba mẹ đều là người thành phố, một bên ba mẹ đều là người nông thôn - cao lương với ăn mày, trong mắt Đàm Duy và rất nhiều người khác, cuộc hôn nhân này tuyệt đối không thể thành, nhưng rốt cuộc lại thành sự thật. Thường Thắng yêu Tạ Di Hồng

không bao lâu thì xin nghỉ việc, ra ngoài mở công ty, rất nhanh chóng đã thu được lợi nhuận.

Tạ Di Hồng vẫn ở lại trường dạy học, nói cách khác là “một quốc gia hai thể chế” tốt, trong nhà có một người ở ngoài kiếm tiền, rủi ro lớn, thu lời nhiều, người còn lại làm một công việc tương đối ổn định, như thế gọi là bảo hiểm đôi. Nếu hai người cùng ra ngoài làm việc, ngộ nhỡ không được như ý, cả hai đều dừng cuộc chơi, còn nếu hai người cùng ở lại trường thì chắc chắn suốt đời phải sống kiếp nghèo hèn.

Tạ Di Hồng thường nói đùa với Đàm Duy: “Thấy chưa? Tôi có số vượng phu

đúng không? Tôi biến đá thành vàng
chuẩn không? Đã hối hận chưa? Nếu như
cậu lấy tôi, cậu cũng sẽ phát lên như
Thường Thắng.”

Đối với trò đùa kiểu này, Đàm Duy
không biết nên phản ứng ra làm sao, lúc
nào cũng cười ha ha, không bày tỏ ý kiến
gì, chỉ lái câu chuyện sang hướng khác.

Trang Băng – vợ của Đàm Duy là con
gái thầy giáo dạy trung học của Tạ Di
Hồng, ban đầu cũng chỉ là quen biết. Sau
khi Tạ Di Hồng và Thường Thắng yêu
nhau liền bắt đầu cho một cuộc hôn nhân
lãng mạn, còn nói là “nhận một trả một”,
trước tiên là giới thiệu một vài người,
Đàm Duy hể nhìn ảnh liền từ chối, không

phải là anh bắt bẻ vẻ bề ngoài, quan trọng là anh không thích được người khác giới thiệu cho lắm.

Thật ra những gì anh trải qua trong suốt mấy năm nay đã mách bảo anh, nếu không có người giới thiệu, chỉ e anh chẳng có mấy cơ hội để làm quen với các cô gái. Trong cái vòng tròn luẩn quẩn của anh, ngoài đồng nghiệp thì chỉ có sinh viên. Đồng nghiệp nữ chưa kết hôn chẳng có mấy người, cho dù chưa lập gia đình thì quá nửa cũng đã có bạn trai. Bởi vậy, tuy anh không muốn đi trên con đường mai mối này nhưng mỗi lần Tạ Di Hồng mang ảnh đến cho anh xem, anh vẫn ngắm không sót điểm nào. Chỉ có điều, đa số những bức ảnh ấy không

lọt vào mắt anh, có thể nhìn được gì từ những tấm ảnh kia chứ? Nhiều lắm cũng chỉ biết được mặt mũi, nhưng một người có thể yêu được hay không, khuôn mặt chỉ là một phần nhỏ.

Khi Tạ Di Hồng mang ảnh của Trang Băng đến, anh vừa nhìn đã thấy rất thích, có thể là vì các đường nét trên khuôn mặt Trang Băng rất hài hòa, khi ngắm nhìn làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu. Anh cảm thấy Trang Băng không phải kiểu phụ nữ xinh đẹp khiến người ta vừa nhìn đã bứt rứt không yên, nhưng trên khuôn mặt cô không có bất cứ khuyết điểm nào, ánh mắt cũng rất thuần khiết, dịu dàng, thuộc kiểu “một lần không say, trăm lần không ngán”.

Tạ Di Hồng thấy Đàm Duy gật đầu, liền tổ chức một buổi gọi là “tiệc bốn người”, hai đôi nam nữ cùng đi dạo quanh ngọn núi gần đó. Đương nhiên sau đó liền tách thành hai “buổi tiệc hai người”. Đàm Duy và Trang Băng tuy quen biết qua mai mối nhưng cũng có thể coi như yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, bởi lẽ Trang Băng cũng đã xem không ít ảnh và không hề hứng thú với ai, đến khi nhìn thấy ảnh của Đàm Duy, cô liền cảm thấy rung động. Cho nên Tạ Di Hồng mới nói: “Hai người các cậu đúng là số chớ ngáp phải ruồi.”

Nếu Đàm Duy cùng Trang Băng đã rung động khi vừa nhìn thấy ảnh của nhau thì

một khi ở bên nhau sẽ phát triển rất nhanh, nhất là lại đi dạo giữa ngọn núi lớn thế này, không có ai làm phiền, không có ai giám sát, vì thế quá trình diễn ra vô cùng mau chóng. Lúc lên núi vẫn là một trước một sau, nhưng khi xuống núi, Trang Băng đã ngã vào lòng Đàm Duy, để anh nửa ôm nửa dìu xuống bậc thang.

Sau khi Tạ Di Hồng biết chuyện bèn trêu ghẹo Đàm Duy: “Chà, mới có một ngày mà từ người dung đã phát triển đến bước ôm ôm ấp ấp rồi cơ đấy? May mà đó là một ngọn núi, may mà chỉ chơi có một ngày, nếu có dăm ba ngọn núi như thế, lại ở đó chơi đến bảy, tám ngày, không biết chừng lúc các cậu xuống núi thì cũng có con rồi ấy chứ.”

Đàm Duy bị Tạ Di Hồng trêu thì đỏ bừng mặt, lúng túng hỏi lại: “Cậu... Sao cái gì cậu cũng biết thế?”

“Tiêu Băng kể với tôi.”

Anh nhớ Thường Thắng cũng như vậy, chuyện lớn chuyện bé đều báo cáo với anh, lòng thầm nghĩ cái miệng kín hay không đại khái chẳng liên quan đến giới tính, chỉ liên quan đến tính cách mà thôi.

Tiêu Băng đã học được lý luận “một nước hai thể chế” từ chính Tạ Di Hồng. Có thể là do thành công mà “hai thể chế một quốc gia” của hai người Tạ, Thường đạt được quá lớn, ảnh hưởng đối với các

“nước khác” cũng rộng khắp hơn bao giờ hết. Tiểu Băng vốn dạy ở một trường đại học không nổi tiếng lắm ở thành phố A, sau khi trở thành bạn thân với Tạ Di Hồng, thường được nghe giảng giải những ưu điểm của “một nước hai thể chế”, cô liền muốn xin nghỉ việc, ra ngoài theo đuổi công việc rủi ro lớn, lợi nhuận nhiều.

Đàm Duy không đồng ý, nếu trong hai vợ chồng nhất định phải có một người làm công việc có độ rủi ro cao ấy thì đương nhiên phải là một người làm chồng như anh. Một người đàn ông sao có thể không biết xấu hổ, để vợ mình ra ngoài mạo hiểm chứ?

Nhưng Tiểu Băng có cái lý của cô: “Trường của anh rất có tiếng, hơn nữa anh lại học tại chức tiến sĩ, nếu bây giờ anh từ chức, chẳng phải là lãng phí quá nhiều thứ sao? Em vừa mới đi làm, ngay cả giảng viên cũng chưa phải, trường em dạy cũng không tốt, dù có làm cũng chẳng nên trò trống gì. Hơn nữa, em ở đó cũng không thể khẳng định được là sẽ ổn định, chưa biết chừng một ngày nào đó lại có chính sách mới, yêu cầu giảng viên đại học phải có bằng tiến sĩ, nếu thế chẳng phải em sẽ bị đuổi việc sao?”

Đàm Duy không hiểu tại sao vợ mình cứ nhất nhất phải theo “một nước hai thể chế”, “một nước một thể chế” không tốt hơn ư? Anh hỏi: “Có phải em cảm thấy

anh không kiếm được nhiều tiền bằng Thường Thắng không? Chúng mình đâu cần so sánh với Thường Thắng.”

Tiểu Băng lúc nào cũng ôm anh thật dịu dàng. “Em yêu là yêu con người anh chứ không phải yêu tiền tài, địa vị của anh, lẽ nào đến bây giờ anh vẫn không hiểu em? Em chỉ cảm thấy nếu em có thể ra ngoài kiếm tiền, tại sao lại không để em thử?”

Cuối cùng Đàm Duy cũng quyết định để vợ mình thử một lần. Anh cho rằng đây chỉ là sự bạo dạn nhất thời của cô, đợi sau khi thử, phát hiện tiền không hề dễ kiếm như thế, tự nhiên sẽ quay đầu thôi. Dù khi đó chức giảng viên đã không còn nhưng cũng chẳng sao, Tiểu Băng có thể

ở nhà, hoặc tìm một việc gì đó để làm, anh có thể nuôi cô ấy.

Vậy là Tiểu Băng đã “ra khơi” như thế. Đến lúc thật sự “ra khơi” rồi cũng nhận ra tiền không hề dễ kiếm như mình nghĩ. Tiểu Băng chạy ngược chạy xuôi, thử đủ mọi cách cũng không thể tìm được một công việc kiếm ra tiền, bởi vì chuyên ngành của Tiểu Băng vốn không phải là chuyên ngành kiếm được tiền. Đàm Duy cũng không hy vọng cô tìm được công việc kiếm ra tiền, nếu không, tư tưởng của anh thật sự sẽ có phần mất cân bằng, chưa biết chừng cũng theo cô “ra khơi” kiếm tiền.

Mỗi lần Tiểu Băng trở về nhà mang theo

sự thất vọng, anh lại cảm thấy đau lòng. Khí phách của một nam tử hán đại “đậu phụ[1]” trong anh đột nhiên trỗi dậy, chạy đến dỗ dành vợ: “Không sao, có anh ở đây, dù cả đời này em không tìm được việc, anh vẫn có thể nuôi em.”

Chúng kiến Tiểu Băng như con chim mệt mỏi, bay nhảy quá lâu, đến khi lông vũ trên đôi cánh gần như rụng hết thì số phận đột nhiên bày trò trước mặt anh: Tiểu Băng đã tìm được việc ở một công ty bảo hiểm. Lương không cao nhưng có trích phần trăm, nghe nói nhân viên trong công ty này mỗi tháng được trích số tiền có thể lên đến hàng vạn. Công ty không có xe đưa đón nhân viên nhưng lại phát tiền đi lại cho họ; không có phòng ở

nhưng lại có tiền trợ cấp chỗ ở; không có bảo hiểm y tế nhưng lại phát tiền trợ cấp bảo hiểm y tế.

Vốn dĩ Đàm Duy cho rằng Tiểu Băng sẽ bị từ chối, sau đó gỡ hẫng cái ảo tưởng “ra khơi” kiếm được nhiều tiền, rồi chạy đến nép trong lòng anh như chú chim nhỏ, nghe anh dỗ dành: “Đừng nóng, đừng nóng, có anh ở đây, bây giờ hãy để anh chăm sóc em nhé!” Nhưng cuối cùng Tiểu Băng như trúng được giải độc đắc, bỗng chốc tìm được một công việc ngon lành. Tháng đầu tiên đi làm, tiền lương cộng với tiền trợ cấp các kiểu cũng vượt xa thu nhập hằng tháng của anh, làm anh cảm thấy xấu hổ khi đặt lương của mình vào ngăn kéo, hể nhìn thấy là muốn xé

nát rồi ném đi.

Nếu chỉ là “bất công” về thu nhập thì anh còn có thể chấp nhận được, bởi vì tiền Tiểu Băng kiếm được anh cũng không dùng, chỉ để ở đó, sinh hoạt hằng tháng vẫn trích ra từ tiền lương của anh, cho nên cũng không cảm thấy mình đang sống dựa vào vợ. Nhưng thời gian làm việc của Tiểu Băng ngày một dài, buổi tối về ngày càng muộn, anh bắt đầu có cảm giác phòng đơn gôi chiếc.

Anh đã nói với Tiểu Băng về việc này, bảo Tiểu băng đừng liều mạng làm việc như thế, nhưng Tiểu Băng lại tựa vào ngực anh, thở thê: “Sao anh lại phòng đơn gôi chiếc được? Em cũng có phải cả

đêm không về nhà, ra ngoài trêu hoa gheo nguyệt đầu! Đêm nào em cũng nằm cạnh anh mà...”

Đàm Duy suy nghĩ cẩn thận, cũng cảm thấy mình toàn giận dữ những chuyện không đâu. Tiểu Băng ở ngoài chạy ngược chạy xuôi nhưng tối nào cũng về nhà. Chỉ cần có thời gian, cô sẽ làm hai món ăn, cùng anh nhấm nháp chút rượu, sao anh có thể nói là phòng đơn gói chiếc được?

Nhưng anh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thoải mái, dường như cuộc sống như thế này không phải là cuộc sống hôn nhân lý tưởng của anh. Song nếu ép Tiểu Băng ở lại trường, hằng ngày đi làm, tan

ca phải chen chúc trên trên xe ba, bốn giờ, đồng lương ít ỏi, lúc nào cũng lo lắng về việc không có bằng tiến sĩ thì không được giữ lại trường... hình như đó cũng không phải là cuộc sống hôn nhân lý tưởng của anh.

Mỗi khi nghĩ đến những điều ấy, anh lại tự nhủ: Cuộc sống chính là như thế, đừng lồi những thứ viển vông như hôn nhân lý tưởng vào. Không đạt được thì là lý tưởng, đạt được rồi thì không còn được coi là lý tưởng nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 3

H

ơn mười giờ tối, cuối cùng Tiểu Băng cũng trở về nhà, vừa bước vào liền lao vào lòng Đàm Duy và hỏi: “Nhớ em không? Anh ăn cơm chưa?”

Anh cảm thấy đáp án của hai câu hỏi này quá rõ ràng, Tiểu Băng hỏi vậy, chẳng qua chỉ là một hình thức chào hỏi nên anh cũng không trả lời, chỉ hôn lên môi Tiểu Băng. Nụ hôn qua đi, Tiểu Băng giải thoát ngay cho cái miệng của mình. “Để em đi tắm đã. Than còn đủ để tắm không anh?”

“Anh đổi than rồi, em đi tắm đi!”

Gia đình anh dùng bình nước nóng, nước đun xong thì đổ vào bình để giữ ấm, đôi khi đang tắm nước đột nhiên trở lạnh. Nhưng hôm nay chuyện đó chắc chắn sẽ không xảy ra, bởi vì anh vừa mới đổi than xong. Anh theo cô vào phòng ngủ, cô đang cởi quần áo, anh nhìn cơ thể trắng nõn, lập tức bị kích thích, cũng vội vàng cởi quần áo, sau đó hai người ôm nhau bước vào phòng tắm.

Tiểu Băng vừa xối nước vừa nói: “Lần trước lúc em sang nhà Di Hồng chơi, ngâm mình trong bồn tắm của nhà cậu ấy, thật sự rất tuyệt, đợi em đi làm một thời

gian, tiết kiệm được ít tiền, chúng mình cũng mua một ngôi nhà to hơn, lấp bốn tám nữa, thế là bọn mình có thể tám yên ương rồi.”

Tuy anh không thích kế hoạch dựa vào tiền Tiểu Băng kiếm được để mua nhà to, nhưng giờ phút này cũng chẳng có tâm trạng để nói về chuyện đó, chỉ ậm ờ: “Ừm, mua...”

Đến khi hai người lau khô cơ thể, nằm lên giường, anh cảm thấy mình gần như không chịu nổi nữa, màn dạo đầu lâu như vậy là anh nhìn quá đủ rồi, nếu đúng ý anh, anh đã ra tay ngay trong phòng tắm, nhưng anh biết Tiểu Băng không thích như vậy, anh từng thử vài lần, tuy không

gặp phải sự phản đối nhưng cũng không thành công.

Về phương diện “yêu”, anh và Tiểu Băng có chút trở ngại. Lúc mới bắt đầu, Tiểu Băng rất nồng nhiệt. Lần đầu tiên gặp nhau, cô tỏ ra rất gần gũi anh, chủ động kéo tay anh, sau đó còn chui vào lòng anh. Sau này, mỗi lần hẹn hò, lúc nào Tiểu Băng cũng dính trong vòng tay anh. Nhưng những cử chỉ thân mật của Tiểu Băng khi ấy luôn rất tự nhiên, tựa như hai người đã yêu nhau một thời gian khá dài, mọi thứ đều như nước chảy thành mương, dựa chín cuống rụng.

Lần đầu tiên họ làm tình cũng là do Tiểu Băng chủ động. Lúc ấy anh vẫn đang giả

vờ làm chính nhân quân tử, chưa bao giờ dám đưa ra yêu cầu đó, chỉ sợ Tiểu Băng từ chối, sợ ấn tượng về mình trong cảm nhận của Tiểu Băng sẽ xấu đi. Thật ra, mỗi lần ôm ôm ấp ấp đều khiến anh cảm thấy xao xuyến lạ thường, nhưng anh biết hai người quen nhau chưa lâu, nếu tỏ ra quá thô lỗ sẽ khiến cô nàng ưa lãng mạn ấy hoảng sợ.

Khi ấy Tiểu Băng còn chưa thôi việc, ở cùng người khác trong khu ký túc dành cho lớp công nhân viên trẻ trong trường. Còn anh hồi đó đã được phân một mình một phòng, vì thế các cuộc hẹn hò giữa hai người về cơ bản đều diễn ra trong phòng anh. Trường của Tiểu Băng cách trường anh dạy khá xa, ngồi xe buýt cũng

phải mất khoảng hai giờ đồng hồ, tốn chừng năm mươi đến sáu mươi tệ. Đôi khi hẹn hò quá muộn, Tiểu Băng không quay về trường mà ngủ luôn ở chỗ anh, sáng sớm ngày hôm sau mới bắt chuyến xe sớm về trường.

Hồi đầu anh còn bắt Tiểu Băng ngủ ở buồng trong, còn anh nằm nghiêng ngả trên chiếc sofa ngoài phòng khách, nghiêm túc khoác lên mình cái vỏ chính nhân quân tử, khổ sở bán sống bán chết. Nhưng chính trong tình cảnh khổ cực đó, anh có thể cảm nhận được một cảm giác khoan khoái, như đã cống hiến hết mình vì sự nghiệp chính nghĩa, khó tránh khỏi tự báỉ phục mình.

Nhưng Tiểu Băng không để anh làm chính nhân quân tử được bao lâu. Khi đó mới là đêm thứ ba cô ngủ ở chỗ anh, cô không cho anh ngủ ở sofa mà gọi anh vào phòng, hai người ngủ chung một giường. Anh tưởng rằng Tiểu Băng đang muốn thử thách mình nên kiên quyết không chịu, hơn nữa đó lại là giường đơn, hai người chen nhau trên một chiếc giường, nếu vậy chẳng phải tự mình làm khổ mình hay sao? Vì thế anh vẫn kiên quyết: “Hay là anh ngủ ở ngoài thôi...”

Tiểu Băng chen đến sofa: “Vậy thì em cũng ngủ ở đây.”

“Ngủ thế nào được? Em cứ vào phòng ngủ đi. Em cứ... chen ngủ ở đây, anh sợ

anh...”

Tiểu Băng quay ra quở trách: “Sợ anh làm gì? Sợ anh đụng vào em? Nếu em không muốn anh chạm vào em, em còn qua đêm ở chỗ anh làm gì chứ? Anh đúng là đồ ngốc, chẳng biết chộp lấy cơ hội gì cả, còn muốn một cô gái như người ta phải tự nói ra... Có người nào ngốc như anh không hả?”

“Có thể em không biết em đang nói gì đâu đấy...”

Tiểu Băng cười hì hì. “Chính là vì em không biết nên mới muốn biết chứ. Thật đấy, em tò mò lắm, nếu anh không muốn chạm vào em, cũng được thôi, vậy thì

cho em xem “cái đó” của anh đi...”

Ánh mắt của Tiểu Băng giống như một ngọn lửa. Anh chưa kịp nghĩ ngợi đã ôm lấy Tiểu Băng đi vào phòng trong, hai người ngã xuống giường, lập tức chìm vào đắm say.

Lần đầu tiên của họ hẳn cũng coi như thành công, anh chưa kịp thực hiện hoài bão mà người đã ra đi trước, còn Tiểu Băng cũng không đau đến mức chết đi sống lại. Đương nhiên anh cũng chưa làm cho Tiểu Băng đạt được cao trào nhưng lần đầu tiên được như vậy cũng coi như tạm ổn.

Trước khi làm chuyện đó, Tiểu Băng vẫn

còn trinh trắng, nhìn vết máu trên tấm ga giường, cô bỗng reo lên: “Nhìn này, em chảy máu đây này! Trước kia em chỉ sợ em không ra máu thôi, đây có lẽ là điềm may, em muốn giữ lại tấm ga giường này để làm kỷ niệm.”

Trái tim anh bỗng trở nên ấm áp, chỉ muốn chạy đến ôm chặt Tiểu Băng vào lòng, ghé sát vào tai cô thầm thì: “Lấy anh nhé?”

“Vâng!” Tiểu Băng cũng chẳng để ý xem anh đã quỳ mấy “chân” xuống, cô đáp lại ngay lập tức rồi hưng phấn reo lên: “Hồi còn nhỏ em đã muốn được làm cô dâu, khoác lên mình chiếc váy dài thướt tha màu trắng, cùng chú rể trao nhẫn cho

nhau, và được người ấy ôm em vào phòng tân hôn... Chúng mình bây giờ hãy nghĩ đến chuyện hôn lễ ấy đi!”

Tiểu Băng cực kì phấn khích khi bàn bạc với anh về đám cưới. Anh ngồi bên lắng nghe, có mấy lần suýt nữa ngủ gật, bởi vì lúc ấy thật sự quá mệt mỏi, nhưng anh biết nếu giờ mà mình ngủ thật thì chẳng khác nào cầm dao cứa vào trái tim của Tiểu Băng, một đêm mất đi thứ quý giá nhất của con gái, hơn nữa còn là do cô chủ động, nếu như người đàn ông này lại lăn ra ngủ, chỉ e đến cả việc cô róc tim anh cũng có thể xảy ra. Vì thế anh cố căng mắt ra để không bị ngủ quên, ngáp cũng chẳng dám ngáp, đợi đến khi hồi phục tinh lực, anh bèn dùng một nụ hôn

cháy bỏng chặn đôi môi của Tiểu Băng, đi vào người cô thêm lần nữa.

Lần này, anh làm khá thông thả, anh muốn kích thích Tiểu Băng, đưa cô lên cao trào, làm cho cô đắm chìm trong ân ái. Nhưng khi anh dìu dắt cô chưa đến hai mươi phút, chính bản thân anh lại không chịu đựng nổi, thế là bao nhiêu công sức đều đổ hết xuống sông xuống bể. Anh rói rít xin lỗi Tiểu Băng, mà cô lại tỏ ra mơ hồ:

“Sao vậy? Rất tốt mà anh, em cảm thấy rất tuyệt vời... Thật đấy...”

Khi ấy anh yêu Tiểu Băng, yêu thương vô hạn, Tiểu Băng chẳng những xinh đẹp mà

còn hồn nhiên, đáng yêu lại chu đáo. Trong đầu anh được lấp đầy bởi Tiểu Băng, Tiểu Băng, khi cô ở bên anh, anh chỉ hận không thể “gắn kết” với cô từng giây từng phút, khi cô không ở bên, lúc nào anh cũng chỉ nghĩ về cô...

Hôm nay tuy bỏ dở giữa chừng nhưng Tiểu Băng vẫn được anh khơi gợi một lúc, cái gọi là “giới hạn cao trào” chắc chắn là sung huyết, hẳn là cần phải có “công tác khắc phục hậu quả”. Anh mơn trớn cô một lúc, phát hiện ra cô đã thiếp đi rồi, động tác bèn dừng lại, nhưng chính anh lại chẳng có cách nào chìm vào mộng đẹp. Anh muốn “tự lực cánh sinh”, bèn rút cánh tay đặt dưới gáy cô ra, dịch sang bên thành giường, bắt đầu

tự giải quyết vấn đề.

Anh tưởng hành động của mình khá chừng mực nhưng vẫn khiến Tiểu Băng tỉnh dậy, anh xấu hổ vội dừng lại, ôm lấy cô, muốn dỗ cô chìm vào trong mộng nhưng cô đã nhận ra anh đang làm gì, bèn lên tiếng: “Hay là để em...”

Tiểu Băng miệt mài làm việc một lúc lâu, chính anh cũng dốc hết sức để mình lên cực khoái nhưng vẫn chỉ có thể quanh quẩn gần mức cực khoái. Tiểu Băng đổi tay mấy lần mà anh vẫn không có hứng thú, cuối cùng cô đành chán nản tuyên bố đầu hàng: “Ôi, cổ tay em đau quá... Hay là... thử sang đường chính nhé? Ừm... không... mang bao nữa.”

Anh biết Tiểu Băng đang chiều theo anh, nhưng anh không muốn làm những việc mà cô không thích, nên nói:

“Hay là thôi, đợi đến kỳ an toàn của em đi.”

Tiểu Băng kéo anh nằm lên cơ thể cô, anh dẫn đo, cuối cùng cũng nhào lên người cô. Nhưng nơi đó rất khô, đi vào rất trúc trắc, anh thử vài lần rồi nhụt chí, nói: “Thôi, hay là đợi ngày mai đi mua thuốc bôi trơn nhé?”

Tiểu Băng thốt lên: “Trong thành phố bán thuốc bôi trơn, chứng tỏ người cần thuốc bôi trơn rất nhiều đúng không anh? Nếu

không ai lại sản xuất lượng lớn như thế?
Không lỗ vốn ư?”

Thật ra anh cũng chỉ buột miệng nói thế,
căn bản cũng không biết trong thành phố
có bán thuốc bôi trơn hay không, cho dù
có thì cũng không biết phải mua ở đâu.

Tiểu Băng lại hỏi: “Những người phụ nữ
khác đều như vậy phải không anh?”

“Anh làm sao biết người khác thế nào?”

“Sao anh lại không biết? Chí ít thì anh
cũng biết một người phụ nữ khác chứ
nhỉ? Cô giáo đó... của anh ấy? Bà ấy
không bị như vậy hả? Em nghĩ chắc là bà
ấy không thế đâu nhỉ? Liệu có phải chỉ

có những người phụ nữ không đứng đắn mới... bị khô...”

Anh nghe đến mấy chữ “phụ nữ không đứng đắn” thì khẽ nhú mày trong màn đêm, vẫn im lặng không nói gì, hy vọng Tiểu Băng sẽ bỏ qua chủ đề này.

Nhưng Tiểu Băng vẫn truy hỏi: “Thế bà ấy có phải dùng thuốc bôi trơn không anh?”

“Anh quên rồi.”

Tiểu Băng không tin. “Sao lại quên được? Bà ấy không phải là người phụ nữ... đầu tiên của anh à? Lần đầu tiên của anh không phải đã cho bà ấy rồi sao?”

Mỗi người đối với lần đầu tiên của mình chẳng phải rất khó quên ư?”

Nếu cắt cái lưỡi của anh mà có thể nuốt trở lại những lời đã nói thì giờ phút này anh tình nguyện cho cắt luôn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đ

àm Duy hiểu rõ lối thoát duy nhất của đàn ông trong những thời điểm như thế này chính là giả ngu, trốn được lúc nào hay lúc ấy, còn trốn không được thì phải kiên cường đối mặt. Anh dỗ cô bằng giọng ngái ngủ: “Ừm... Ngủ đi em, ngày mai còn phải đi làm...”

“Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà...”

“Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà...”Đàm Duy hiểu rõ lối thoát duy

nhất của đàn ông trong những thời điểm như thế này chính là giả ngu, trốn được lúc nào hay lúc ấy, còn trốn không được thì phải kiên cường đối mặt. Anh dỗ cô bằng giọng ngái ngủ: “Ừm... Ngủ đi em, ngày mai còn phải đi làm...”

“Ừm...”

“Anh đừng chỉ “ừm” với “ừm” mãi thế, em đang hỏi anh, cô giáo đó của anh... Lúc anh làm với bà ta, bà ta có cần thuốc bôi trơn không?”

“Anh thật sự đã quên rồi.”

“Không thể nào, ngay cả chuyện như vậy mà anh cũng quên được sao? Em sẽ

không bao giờ quên lần đầu tiên của em.”

Anh vội vàng lái chủ đề sang lần đầu tiên của hai người họ: “Em còn nhớ lần đó không? Trong ký túc của anh đó...”

Nhưng Tiểu Băng không bị mắc bẫy, vẫn túm chặt không tha chủ đề ấy: “Cô giáo đó, khi ấy hẳn là đã hơn ba mươi, gần bốn mươi rồi nhỉ? Có khi đúng vào độ tuổi như sói như hổ, chắc không dùng thuốc bôi trơn gì đâu nhỉ? Anh chẳng cần tốn công cũng vào được luôn phải không?”

Anh đột nhiên sờn gai ốc, dạ dày trào lên một cảm giác buồn nôn, không biết là vì chuyện của chính mình hay là do nói với

một người phụ nữ về chuyện quan hệ xác thịt giữa anh với một người phụ nữ khác, hoặc là bởi đã nhắc đến những chi tiết quá cụ thể, anh đành nói: “Anh không muốn nói đến chuyện này...”

“Tại sao? Vì bà ta là mối tình đầu của anh? Là thần tượng trong lòng anh? Mảnh trời riêng dành cho bà ta trong tim anh, những người khác không thể chạm vào được sao?”

Nói Lam Tâm Đế là thần tượng của anh có lẽ cũng không quá, nhưng đó chỉ là về học thuật, vì Lam Tâm Đế là giảng viên hướng dẫn thạc sĩ cho anh, học giả tu nghiệp từ Mỹ về, cách dạy và nghiên cứu khoa học đều có phương pháp rất riêng

biệt. Nhưng nói Lam Tâm Đế là mối tình đầu của anh, hoặc là nói đến bây giờ anh vẫn dành cho cô một khoảng trời riêng trong tim mình thì có phần hơi quá. Anh vốn dĩ đã quên Lam Tâm Đế từ lâu, nếu Tiểu Băng không nhắc lại thì anh sẽ chẳng bao giờ nhớ đến con người ấy. Anh lên tiếng giải thích: “Làm gì có mảnh trời nào, anh thật sự đã quên lâu rồi.”

“Em không tin anh lại tuyệt tình như thế, đến mối tình đầu của mình cũng có thể quên được, chắc chắn là trong lòng anh đã từng đem em và bà ta ra so sánh.” Tiểu Băng ngẩng đầu dậy, hỏi với vẻ hứng thú: “Kết quả so sánh thế nào? Anh thích em hơn hay thích bà ta hơn?”

Anh biết, bất luận anh thích ai “hơn” cũng đều là câu trả lời sai, vì thế anh đáp: “Anh chỉ thích em.” Anh đặc biệt nhấn mạnh, kéo dài chữ “chỉ” gấp ba lần những chữ khác.

“Em không tin.”

Anh khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Em không tin cũng chẳng sao, vì lời anh nói là sự thật.” Anh biết câu này có nói ngang ngược, vô lý một chút cũng không hại gì.

Tiểu Băng dường như đã thỏa mãn, rúc vào lòng anh, thở thê: “Chỉ cần anh không thích bà ta là được.” Một lúc sau,

cô lại nói: “Em biết mình không nên so bì với những chuyện trước khi anh quen em, nhưng trong lòng em vẫn có chút khó chịu. Tại sao anh không kiên trì đợi người anh yêu thật lòng xuất hiện chứ?”

Những câu tra khảo kiểu thế này không phải là lần đầu tiên, cho nên anh biết đâu là câu trả lời chắc chắn xong đời. Có một lần anh đáp: “Anh có đợi mà...”

Sai!

Lần đó Tiểu Băng nói: “Anh có đợi người anh thật lòng yêu hả? Thế sao anh còn làm chuyện đó với bà ta? Chúng tôi bà ta mới đúng là người anh yêu...”

Khi ấy rõ ràng anh đã nói những câu dối lòng, không biết cô giáo Lam liệu có nóng tai, hắt xì không. Anh cam đoan với Tiểu Băng anh không yêu cô giáo Lam, từ trước đến nay chưa bao giờ yêu, mà là do cô giáo Lam chủ động, anh biết việc này rất bỉ ổi, chẳng có tí chí khí đàn ông nào, nhưng muốn qua cửa trót lọt trước cô vợ của mình, hơn nữa nếu ngoài anh và Tiểu Băng ra chẳng có người thứ ba nghe được những lời ấy thì anh cũng buộc lòng phải bỉ ổi một lần.

Bài học rất sâu sắc.

Sau lần ấy, anh lại bị tra khảo đúng vấn đề này, lúc đó anh chẳng dám trả lời như lần trước, mà chỉ đáp: “Khi ấy anh không

hiếu tình yêu là gì, chỉ là nhất thời xúc động...”

Lại sai!

Lần đó Tiểu Băng nói: “Làm sao em biết được rốt cuộc bây giờ anh đã hiếu tình yêu là gì hay chưa? Chưa biết chừng mấy ngày nữa, nhìn thấy người khác, anh mới phát hiện ra tình cảm anh dành cho em hoàn toàn không phải là tình yêu... Rồi anh sẽ lại thủ thỉ với cô vợ sau này của mình rằng anh chưa từng yêu em, là do em chủ động, giống y như cách anh nói với em về cô giáo đó. Rốt cuộc đến lúc nào anh mới có thể hiếu ra mình thật lòng yêu một người là như thế nào?”

Cái giá phải trả để thoát thân cho lần ấy cũng vô cùng thâm trọng, ngay bản thân anh cũng chẳng nhớ mình đã tuyên thệ bao nhiêu lần, chửi rửa mình bao lâu mới có thể qua cửa.

Bài học lịch sử đã chỉ ra cho anh, đối với câu hỏi này có trả lời thế nào cũng sai bét, vì thế anh chỉ ậm ừ cho qua: “Đều tại anh không tốt, chúng mình hãy quên chuyện đó đi nhé!”

Tiểu Băng hứa với anh: “Em sẽ quên, em đảm bảo sẽ không nhắc đến bà ta nữa. Em càng nhắc anh càng không quên được...”

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong

lòng không hiểu tại sao Tiểu Băng rõ ràng đã biết mà vẫn không ngừng nhắc lại. Có thể nói thế này, hiện tại, những ký ức của anh về Lam Tâm Đế ngày càng rõ nét, tất cả đều nhờ công lao của Tiểu Băng, bởi vì cô suốt ngày nhắc đến “cô giáo của anh”, lại còn tra hỏi những câu chi tiết kiểu như ai cởi quần áo của ai, từ phía trước hay là phía sau, khiến anh không thể không nhớ lại những chuyện đã qua.

Tiểu Băng lần nào cũng nói: “Anh đừng cho là em hay ghen, anh thử nghĩ xem, nếu trước anh, em từng quen một anh chàng nào đó, giữa em và anh ta cũng nảy sinh mối quan hệ tương tự, trong lòng anh có khó chịu không?”

Anh nghĩ, nếu trước khi gặp anh, Tiểu Băng cùng một gã đàn ông khác nảy sinh loại quan hệ đó, thế thì ngay phút giây anh nghe được sự thật, chắc chắn sẽ hơi khó chịu, nhưng anh sẽ quyết định dứt điểm một lần: chỉ coi như chuyện đó đã qua, tiếp tục yêu thương Tiểu Băng, từ nay về sau không bao giờ nhắc lại; nếu anh không thể bao dung, vậy thì cứ dứt khoát chia tay. Chứ anh tuyệt đối không thể vừa tiếp tục yêu thương Tiểu Băng vừa chốc chốc lại lôi chuyện đó ra để mỉa mai hai người.

Phụ nữ sao lại có khuynh hướng ngược mình ngược người thế nhỉ?

Nhưng anh không nói ra, bởi vì Tiểu Băng rốt cuộc cũng đâu có mối quan hệ như vậy với gã đàn ông khác, thế nên dù anh có nói gì đi nữa, Tiểu Băng luôn cho là anh đang châm chọc cô. Nhưng nếu cho anh được nói thật lòng thì anh muốn nói là: Thà rằng trước khi gặp anh, em có người đàn ông khác, như vậy em sẽ không cảm thấy không công bằng, mà anh cũng sẽ không cảm thấy có lỗi với em.

Có lần bị dồn ép quá, anh đã thẳng thắn nói với Tiểu Băng: “Anh ước gì bây giờ em hãy đi tìm một gã đàn ông, quan hệ với hắn, rồi chúng ta sẽ thanh toán dứt điểm chuyện này, và không bao giờ nhắc đến nó nữa, được chứ?”

Tiểu Băng kinh ngạc tròn tròn mắt. “Anh có ý gì? Bảo em tìm người đàn ông khác rồi quan hệ hả, thế thì anh lại càng có lý do để đến với người phụ nữ khác rồi nhỉ?”

Tắc thở!

Anh vội cam đoan: “Anh sẽ không làm thế, một lần đó thôi đã khiến anh hối hận vô cùng, làm sao anh còn có thể tìm người phụ nữ khác để làm chuyện đó chứ? Nếu cuộc đời một con người có thể làm lại, anh bảo đảm sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa, mà một lòng một dạ đợi em, đợi đến khi nào em xuất hiện mới thôi, sau này suốt đời cũng chỉ có mình em. Anh bảo em thử làm một lần

với người khác, chỉ là hy vọng có thể dùng cách này để giúp em cảm thấy chúng mình hòa nhau, rồi em sẽ không còn buồn phiền về chuyện này nữa.”

“Sao hòa nhau được? Trước khi gặp em, anh quan hệ với người khác, dâng cho người ta lần đầu tiên của mình, giờ em đi tìm người đàn ông khác thì còn có tác dụng gì? Chỉ là cho người khác vậy bản em, nhưng có vậy bản bao lần đi nữa thì lần đầu tiên của em cũng đã trao cho anh rồi.”

Ngất!

May mà hôm nay Tiểu Băng không tiếp tục tra khảo nữa, có lẽ là do quá mệt nên

mới để cho anh một con đường sống. Anh nhắm mắt lại nhưng không ngủ được, thậm chí nói, nếu sau này mình sinh một đứa con trai thì đầu tiên mình phải cảnh cáo nó rằng: Tuyệt đối đừng có ngủ với người phụ nữ nào khác ngoài vợ mình, quá nhiều phiền toái, chẳng đáng. Nếu như đã làm điều đó trước khi quen vợ mình thì đừng nói cho cô ấy biết. Không kể với cô ấy thì chẳng có chuyện gì cả, cô ấy sẽ không bị tổn thương, mà con cũng sẽ không bị tra khảo, còn nếu đã lỡ nói cho cô ấy thì con chết chắc rồi.

Nếu sau này anh có con gái, anh sẽ nói với nó rằng: Nếu bạn trai của con trước kia từng có người phụ nữ khác, hãy bỏ nó đi, đừng ở bên nó nữa; nếu con quyết

định vẫn yêu nó, muốn ở bên nó thì đừng bao giờ nói về người phụ nữ thuở trước của nó. Bất luận nó đã quên hay vẫn còn nhớ, nhắc đến người trong quá khứ cũng không hay ho gì, mà chỉ càng làm xáo trộn cuộc sống của các con.

Người được gọi là “phụ nữ thuở trước” của anh, hôm nay đã được Tiểu Băng lôi ra làm xáo trộn tâm trí anh.

Người phụ nữ ấy tên là Lam Tâm Đế, là giảng viên hướng dẫn luận văn thạc sĩ của anh, và cũng là một nhân vật truyền kỳ trong khoa. Hồi đó, anh không tài nào biết được rốt cuộc cô ấy bao nhiêu tuổi, từ trước đến giờ cũng chưa hề quan tâm đến điều này.

Truyện kỳ về Lam Tâm Đế có rất nhiều khía cạnh khác nhau, đầu tiên, trong tình yêu cô giáo Lam cũng là một nhân vật truyền kỳ. Nghe nói trước khi kết hôn, chồng chưa cưới của cô giáo Lam bị chẩn đoán mắc bệnh gan rất nghiêm trọng, có thể không sống được bao lâu nữa, nhưng cô vẫn kiên quyết lấy người đàn ông ấy, chuyện này khi đó được truyền tai nhau như một giai thoại, giống những câu chuyện vẫn thường thấy qua sách báo hay trên ti vi.

Nhưng tình yêu của Lam Tâm Đế cũng không thể cứu được sinh mệnh của chồng mình, những năm tháng sau khi kết hôn, chồng cô giáo Lam mắc bệnh nằm suốt

trên giường, không thể làm việc, sau này, ngay cả việc sinh hoạt cũng không thể tự lo, tất cả mọi việc đều trông cậy vào cô. Có người nói khoảng thời gian ấy, trông cô giáo Lam như người phụ nữ đã ngoài năm mươi, mệt mỏi, kiệt sức, mắt mờ chân chậm, trong khoa gần như im hơi lặng tiếng, tới giờ làm thì đến, hết giờ làm thì về, có rất nhiều người hầu như không biết đến sự tồn tại của cô. Lên lớp qua loa, thành quả nghiên cứu khoa học gần như không có, cũng chẳng trách được, cả ngày từ sáng đến tối phải chăm sóc một người bệnh nằm trên giường, thường chạy đi chạy lại giữa chợ và bệnh viện, còn phải nghĩ cách để kiếm tiền nuôi gia đình, nào có thời gian và tinh lực để làm nghiên cứu khoa học?

Sau này, chồng của cô giáo Lam qua đời, lúc mọi người đến chia buồn, phát hiện ra cô giáo Lam không rơi dù chỉ một giọt nước mắt, về sau cô còn tâm sự với những người bạn tri kỷ của mình rằng: “Ôi, cuối cùng cũng đi rồi, anh ấy được giải thoát mà mình cũng được giải thoát.”

Nhưng những người bạn được coi là tri kỷ đó có lẽ đã bị cách nói trái với đạo đức ấy gây sốc, bị chọc giận, cho nên mặc kệ có là bạn hay không, có thân thiết hay không, họ đã truyền những lời này ra ngoài. Thế là cô giáo Lam từ một người phụ nữ trung trinh bất diệt với tình yêu, từ một người vợ hiền đồng cam cộng khổ “đáng trân trọng” biến thành một quả phụ

lòng dạ sắt đá, một góa phụ không biết luân thường đạo lý. Người ngoài nghe chuyện liền phần nộ, lên án tới tấp trước ngôn luận của cô giáo Lam, có người còn đi thuyết phục ba mẹ chồng của bà, kêu họ mời công an đến lập hồ sơ điều tra nguyên nhân cái chết của con trai mình, kháo rằng rất có khả năng là do cô giáo Lam không muốn chăm sóc người chồng bệnh tật của mình nữa nên đã ra tay mưu hại.

Cũng may ba mẹ chồng của cô giáo Lam đều là những người thấu tình đạt lý, họ nói cô giáo Lam sống cũng không dễ dàng gì, bung trà rót nước, dọn phân dọn nước tiểu... chăm sóc chồng lâu như vậy cũng coi như không phụ lòng con trai họ.

Sau khi chồng qua đời, cô giáo Lam bỗng trở nên trẻ trung như đám thanh niên, lúc nào cũng trang điểm tươm tất, việc dạy học cũng rất xuất sắc, thành quả nghiên cứu khoa học bắt đầu dày lên, nhưng tiếng tăm trong khoa thì không hề tốt, nhất là trong số những giáo viên nữ khi đó, gần như không ai yêu quý cô. Còn giáo viên nam cũng chẳng dám qua lại với cô, bởi vì ai tiếp xúc với cô giáo Lam thì người đó sẽ bị nghi ngờ là giữa họ có quan hệ mờ ám.

Sau này cô giáo Lam giành được cơ hội sang Mỹ tu nghiệp, ở lại đó suốt hai năm, đến khi quay về quả thật đã biến thành một con người khác, vô cùng trẻ trung,

vô cùng xinh đẹp, hơn nữa tên của bà cũng được đổi lại, trước kia là Lam Tâm Hiền, còn nay sửa thành Lam Tâm Đế, đồng âm với tên tiếng Anh của cô là Cindy[1]. Phương pháp dạy học cũng như nghiên cứu khoa học của cô giáo Lam ngày càng xuất sắc, ngân sách nghiên cứu xin được cũng không ít. Nhưng sinh viên đều không dám chọn cô làm người hướng dẫn luận văn, nghe nói những sinh viên làm luận văn với cô, đến lúc bảo vệ hay bị các thành viên khác trong hội đồng bảo vệ hoành hợ, làm không tốt sẽ bị loại với lý do ba chọi một, bốn chọi một, xác định là rất thảm.

Đàm Duy làm luận văn với cô giáo Lam, có thể nói giống như là “mạng của ba mẹ,

lời của bà môi”, chứ không phải là “tự do yêu đương”. Anh vốn dĩ làm nghiên cứu với một giáo sư có tuổi trong khoa, nhưng vị giáo sư đó hướng dẫn anh được mấy ngày thì bị trúng gió, mồm méo mũi lệch, liệt nửa người trên giường, sinh hoạt hằng ngày cũng không thể tự làm, nói còn chẳng rõ, càng không cần nhắc đến việc hướng dẫn nghiên cứu sinh. Vì vậy, khoa buộc phải phân các sinh viên mà vị giáo sư ấy đang dẫn dắt cho các giáo sư khác.

Và thế là Đàm Duy được “kết duyên” với cô Lam.

[1] Trong tiếng Trung, chữ “Tâm Đế” phát âm là “xin di”.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 5

K

hi mới biết tin mình được “nên duyên” cùng cô giáo Lam, Đàm Duy không thể vui nổi, anh cho rằng vận số của mình không tốt, được phân làm luận văn với vị giáo viên mà mọi người đều không mong muốn, chẳng biết cuối cùng có thể qua được hay không. Nhưng sau khi tiếp xúc với cô giáo Lam vài lần, anh liền bị cô thuyết phục.

Cô giáo Lam tư chất thông minh, đầu óc cực kì linh hoạt, cộng thêm việc từng đi du học nước ngoài, lại không vương bận

chuyện gia đình, có thể toàn tâm toàn ý đi dạy và nghiên cứu khoa học, bởi vậy đối với hướng nghiên cứu của anh, cô giáo Lam là một người dẫn đường vô cùng xuất sắc.

Những luận văn đỉnh nhất có liên quan đến đề tài luận văn của anh, về cơ bản đều do cô giáo Lam viết hoặc tham gia nghiên cứu.

Cô giáo Lam có lẽ chính là điển hình của “hoa nở trong tường thơm ngát ngoài tường”, tuy trong trường hầu như không được lòng lãnh đạo, sinh viên nhưng trong giới học thuật quốc tế, luận văn của cô giáo Lam thường được lấy để trích dẫn, vì thế ở khoa tuy không ai thích cô,

không ai vừa mắt cô nhưng cũng không dám đụng đến. Có một vài giáo sư thích hoạnh hộc sinh viên của cô lúc phản biện nhưng trước giờ vẫn không một ai phủ nhận sinh viên của cô. Nghe nói có một lần, mấy vị giáo sư liên hợp lại “bắn chết” một luận văn thạc sĩ do cô giáo Lam hướng dẫn, cô đã kiện thẳng lên trường, thậm chí là bộ Giáo dục, cuối cùng bài luận văn bị “bắn chết” ấy đã được “cải tử hoàn sinh”, còn bạn sinh viên kia cũng nổi tiếng từ đó.

Tóm lại, Đàm Duy tiếp xúc với cô giáo Lam ngày càng nhiều, hiểu biết cũng ngày càng dày, sự khâm phục dành cho cô ngày một tăng lên. Nhưng hai người cách nhau hơn mười tuổi, lại là quan hệ cô

trò, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nghĩ đến những phương diện khác. Không phải là anh không có ham muốn, mà là anh chưa từng nghĩ đến việc bản thân có thể có ham muốn với chính giáo viên hướng dẫn của mình, cũng bởi vì cô giáo Lam giữ khoảng cách thầy trò rất tốt, căn bản không cho anh bất cứ lý do gì để nảy sinh hy vọng hão huyền.

Đến khi phản biện luận văn của anh được thông qua, giữa anh và cô giáo Lam vẫn chỉ là mối quan hệ thầy trò, đôi lúc thảo luận vấn đề đến tối muộn, hay là mãi nghiên cứu trong phòng thí nghiệm quá khuya, hai người cũng chỉ tìm một quán cơm cùng ăn một bữa.

Anh từng đi ăn với cô giáo Lam hai lần, nhưng cô giáo Lam luôn là người công tư phân minh, hoàn toàn không cho anh bất kỳ lý do nào để suy nghĩ linh tinh.

Vì thế, khi anh cầm bài luận văn đã được đóng dấu dập bản mang đến nhà cô Lam, anh không hề ngờ rằng đó lại là đêm anh mất đi lần đầu tiên của mình.

Hôm ấy, khi anh gõ cửa nhà cô giáo Lam, chợt có cảm giác khác, trông cô Lam không hề giống với người giáo viên hướng dẫn nghiêm cần anh đã tiếp xúc trước kia, mà giống một người phụ nữ có phong thái quyến rũ hơn. Có người nói trước khi đi du học, cô giáo Lam cũng được xếp vào hàng có nhan sắc tạm ổn,

nhưng sau khi trở về nước, tựa như được thay da đổi thịt, có lẽ là nhờ kỹ thuật trang điểm của nước ngoài.

Nhưng cho dù có lớp trang điểm ấy hay không, cô giáo Lam giờ đây quả thật đã trở nên xinh đẹp lạ thường.

Đàm Duy trước nay vẫn luôn đối xử với cô giáo Lam như một giáo viên hướng dẫn không phân giới tính, ngày hôm đó chính là lần đầu tiên anh nhìn cô như một người phụ nữ, anh chợt phát hiện ra các đường nét trên khuôn mặt cô được sắp đặt quá đôi khéo léo, khi mỉm cười nhìn rất điềm tĩnh, rất dịu dàng nhưng lại không hề có vẻ tang thương, tĩnh mịch.

Dáng người cũng rất mực uyển chuyển, gò cao trước ngực là thứ anh chưa từng nhìn thấy trên người bất cứ bạn học nữ nào, nhất là vòng eo của cô, đường cong bắt đầu từ bả vai trở xuống, khi chạm đến eo, đường cong đạt độ hoàn hảo nhất, rồi uốn ra ngoài thành một đường vòng cung tuyệt vời.

Vòng eo với đường cong tuyệt mỹ của cô giáo Lam ngày đó được một lần vấy lên thân phác họa sống động, so với loại vút to mông nở thì vẻ đẹp này càng hợp với mắt thẩm mỹ của anh, khiến anh không tài nào kiềm chế được lòng hiếu kỳ đang nảy nở, không biết nếu được ôm vòng eo kia thì sẽ có cảm giác gì nhỉ? Họa chăng là một cảm giác tinh tế, thanh mảnh đến độ

có thể ôm trọn trong vòng tay?

Anh chỉ cảm thấy máu huyết trong người lưu chuyển rất nhanh, đầu óc trở nên choáng váng. Anh thử suy đoán trong vô vọng về ý nghĩa của việc cô giáo Lam trang điếm như thế, nhưng lại cảm thấy bản thân mình thật đê tiện, chỉ toàn nghĩ những chuyện bậy bạ. Có thể có ý nghĩa gì được chứ? Cũng chỉ là một bộ quần áo mà thôi, biết đâu là vì luận văn của anh đã hoàn thành, cô cũng chẳng cần khoác lên mình cái lớp vỏ của giáo viên hướng dẫn làm gì; hay có lẽ vì cô đang ở nhà nấu cơm, cho nên mới ăn mặc thoải mái; hoặc là cô chuẩn bị ra ngoài, vì thế mới mặc váy...

Cô giáo Lam giữ anh lại ăn cơm tối và anh đồng ý trong mê muội. Sau đó cô Lam đi vào phòng bếp bận bịu nấu nướng, còn anh mơ màng theo sau hỗ trợ. Phòng bếp không lớn, hai người đứng trong này có phần chật chội, khi cô giáo Lam quay qua quay lại khó tránh được va chạm với anh. Tim anh đập thình thịch, không phải bởi chút da thịt ấy cọ xát lên cơ thể anh dữ dội đến thế nào, mà là ý nghĩa tượng trưng của sự đụng chạm này quá sâu xa, như thể đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa anh và cô Lam, hóa ra giáo viên hướng dẫn cũng có thể chạm vào ư?

Cô giáo Lam nói muốn làm cho anh món khoai tây sốt cà ri, kêu anh gọt giúp vỏ

khoai.

Anh vụng về cắt gọt, cô giáo Lam quan sát một cách hứng thú, cái nhìn ấy khiến anh cảm thấy vô cùng bối rối, hai tay run lên, vừa sợ ý một cái liền cắt phập vào tay.

Cô giáo Lam nhanh chóng tìm cho anh một miếng băng urgo, giúp anh băng vết thương, tay hai người không thể tránh được những cái đụng chạm làm anh xao xuyến, lúng túng. Cô giáo Lam không cho anh làm nữa, nhưng cũng không bắt anh phải ra khỏi phòng bếp mà bảo anh đứng bên cạnh. Hai người đứng trong căn phòng nhỏ, ngọn lửa trên bếp phả hơi nóng vào khuôn mặt anh, tiếng ong ong từ

máy hút mùi khiến đầu óc anh quay cuồng.

Và rồi không hiểu tại sao, hai tay cô giáo Lam đột nhiên ôm lấy anh. Khi ấy, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ: “Mình đang mộng xuân.” Nhưng từ trước tới giờ anh chưa hề ôm mộng xuân với cô giáo Lam, dù cho trong phòng anh thường có người nói tới qua đã mơ mộng xuân, tiêu diệt cô giáo Lam, anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Trước ngày đó, anh chưa từng chính thức hẹn hò, cũng chưa từng có quan hệ yêu đương với cô gái nào, được tiếp xúc với cơ thể phụ nữ gần đến vậy, đây chính là lần đầu tiên. Anh luống cuống không biết

phải làm gì, chỉ biết chôn chân tại chỗ, không nhúc nhích, trái tim trong lồng ngực đập loạn đến đau đớn, mạch máu trên huyết thái dương như muốn nứt toác ra...

Cô giáo Lam dán sát bộ ngực đầy đặn của mình lên người anh, kè siết một lúc, một tay của cô bắt đầu di chuyển xuống dưới. Anh lo sợ mình sẽ bị cô Lam nhìn ra chỗ sơ hở, vội vàng giơ hai tay ra, bảo vệ mình.

Cô giáo Lam thầm thì: “Đừng sợ, tôi biết cậu muốn mà, không sao đâu, được mà...”

Những lời này của cô giáo Lam mang

một âm điệu đan xen giữa giáo viên và người tình, lại phối hợp với một bàn tay mềm mại đang nhẹ nhàng xoa bóp chỗ đó của anh, khiến anh thở hỏn hển, căng thẳng đến độ gần như bùng nổ, luôn miệng nói “dừng, dừng”, không biết là kêu hai người dừng làm chuyện này hay là kêu cô giáo Lam dừng xoa bóp nữa, kéo lại làm trò cười cho thiên hạ. Nhưng bàn tay của cô giáo Lam vẫn kiên quyết không buông, miệng cũng đặt một nụ hôn lên đôi môi anh, cứ thế, cô Lam điều khiển Đàm Duy đi vào phòng ngủ của cô.

Đây là lần đầu tiên anh bước vào phòng ngủ của cô giáo Lam, trước đây mỗi lần đến trao đổi đều không dám nhìn về phía đó. Anh mơ màng nghĩ, cô giáo Lam mỗi

đêm đều ngủ trong này ư? Căn phòng thật thơm mát, thật dễ chịu.

Lần đầu tiên của anh là một câu chuyện mà anh chỉ muốn xóa sạch trong ký ức của mình cũng như trong ký ức của cô giáo Lam. Làm sao anh có thể cuống chân cuống tay như thế cơ chứ? Còn chưa kịp đặt chân đến cửa, văn chương đã tuôn lai láng, tuôn rồi cũng không biết phải xin lỗi hay cứu trợ, chỉ đực ra ở đó với cái ý nghĩ dốt nát: Tiêu rồi, làm bản chân của cô giáo Lam mất rồi! Điều này quả thật còn khiến anh xấu hổ hơn cả việc viết luận văn hỏng, anh không nhớ mình đã trườn xuống khỏi người cô giáo Lam bằng cách nào, chỉ nhớ cô giáo Lam đã ôm anh rất dịu dàng, và cất lời an ủi:

“Không sao, lần đầu tiên đều như vậy...”

Anh vẫn còn nhớ câu nói đầu tiên sau khi anh khôi phục lại khả năng ngôn ngữ của mình, đó là bày tỏ với cô giáo Lam một cách lấp bắp: “Anh nhất định sẽ lấy em.”

Anh cảm thấy câu nói đó chính là lời mà cô Lam muốn nghe nhất khi ấy, nghe xong nhất định sẽ cảm động đến rơi lệ. Nhưng cô giáo Lam lại gạch bỏ nó như thể đó là những câu chữ lạc đề trong bài luận văn của anh, đoạn khế cười, nói: “Đừng ngốc thế, cậu lấy tôi làm gì?”

Điều này thật sự khiến anh bối rối, anh không biết kết luận ấy được đúc kết từ đâu, chỉ cảm thấy điều con gái muốn

nghe nhất sau khi xảy ra “chuyện kia” chính là lời hứa hẹn sẽ lấy họ của người đàn ông. Tuy anh vẫn chưa thực sự “làm” với giáo cô Lam nhưng quần áo người ta đã cởi rồi, cả cơ thể cũng đã cho anh nhìn hết, còn cho anh chạm vào, dễ dàng như thế sao? Còn chuyện vẫn chưa “làm” nên hôn, cũng chỉ có thể trách anh không có bản lĩnh, cô giáo Lam đã hy sinh như thế, thân là một người đàn ông thì không nên phụ lòng người ta mới phải.

Anh vẫn khẳng khẳng nói sẽ lấy cô Lam, nhưng cô đã dùng một nụ hôn lấp kín miệng anh.

Ngày đó họ còn làm hai lần, trước khi ngủ một lần, sáng hôm sau tỉnh dậy một

lần nữa. Anh tự thấy trình độ của mình ngày càng được nâng cao. Nếu như nói lần đầu tiên của anh chỉ ở trình độ mẫu giáo thì hiện giờ đã thăng lên cấp độ tốt nghiệp đại học, xem chừng thêm khoảng ba, năm lần nữa là có thể lấy được học vị tiến sĩ, đúng là một bước phát triển vượt bậc...

Cô giáo Lam cũng khen anh về phương diện này rất có tài như trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học. Anh tin lời ngợi khen của cô giáo Lam là thật lòng, bởi về mặt cô khi nằm dưới cơ thể anh đã nói cho anh biết, kỹ năng của anh khá ổn. Cô giáo Lam tỏ ra rất kích động, miệng không ngừng cổ vũ anh: “Đúng, đúng rồi, thế này rất tuyệt”, giống như việc cô

thường rất thích phê những chữ “tốt” trong bài luận văn của anh vậy.

Sau khi làm xong chuyện đó, cô giáo Lam thể thọt bên tai anh, nói rằng cô rất dễ chịu, rất thỏa mãn, khen anh rất cừ. Anh cảm thấy hưng phấn giống như lúc được điểm A luận văn, dự định lần sau phải giành bằng được điểm A+, nhất định phải nỗ lực học tập, không ngừng tiến về phía trước, mang thành tích xuất sắc để đáp lại cô giáo Lam.

Ngày ấy, khi rời khỏi nhà cô giáo Lam, anh cho rằng mình hẳn phải tỏ ra lưu luyến không rời mới đúng, anh mừng tượng hình bóng cô Lam đang đứng bên cửa sổ dõi theo từng bước chân xa dần

của anh, liền quay về phía cánh cửa ấy trao một chiếc hôn gió.

Những ngày sau đó, anh gần như sống trong hồi ức, trong đợi chờ và lo âu, chuyện đã xảy ra như bỏ bùa toàn bộ trí óc của anh, mà chuyện sắp tới lại khiến anh lo đêm nghĩ ngày.

Anh nhớ đến lời thề của mình trước cô Lam, trong lòng chợt nảy ra ý nghĩ đê hèn, ích kỷ: nếu thật sự phải kết hôn với cô giáo Lam, ba mẹ chắc chắn sẽ không vui, mọi người cũng sẽ đàm tiếu vào ra, phải làm thế nào đây? Lẽ nào phải đoạn tuyệt với ba mẹ? Phải đoạn tuyệt với “mọi người” không rõ mặt mũi đó ư? Nhưng anh đã nhanh chóng xua đi cái ý

nghĩ đó, nếu đã đi đến bước này thì nên chịu trách nhiệm với cô Lam đến cùng.

Cho dù trước đây cô có là gì của anh chẳng nữa, nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện đó thì cô chính là người phụ nữ của anh, anh phải có trách nhiệm lấy cô, chăm sóc cho cô.

Nhưng cô giáo Lam không hề liên lạc lại với anh, khi ấy anh mới nhớ lại ngày hôm đó, cho tới tận lúc nói lời từ biệt, cô giáo Lam cũng không đả động gì đến chuyện sau này, mà ngay chính bản thân anh cũng chẳng hỏi. Vì sao cô Lam không nhắc đến chuyện đó, anh không biết, nhưng lý do anh không nói về nó cũng là bởi anh cảm thấy nếu giữa hai người, đến

chuyện ấy cũng đã làm rồi, những chuyện sau này còn cần phải hỏi ư? Đương nhiên ván đã đóng thuyền thì tất sẽ là như vậy.

Kiên nhẫn suốt hai ngày, cuối cùng anh không chịu được nữa, thậm nghĩ hóa ra chuyện này còn chẳng bằng một góc của việc làm luận văn, đối với những việc như vậy, theo đạo lý của đàn ông thì hẳn phải chủ động hơn một chút. Quá trình từ “học sinh” biến thành “nam sinh” anh hẳn còn chưa quen lắm, nhưng anh quyết định phải làm quen dần từng bước. Hiện tại cô Lam đã không còn là giáo viên hướng dẫn của anh, thế là anh gọi điện cho cô.

Cô Lam hỏi: “Cậu... tìm tôi có việc gì?”

Anh thoáng sững sốt, rốt cuộc là ý gì? Minh tìm cô ấy có “việc” hay không chẳng nhẽ cô ấy còn không biết?

Cô Lam thấy anh im lặng, hỏi lại một lần nữa: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Anh như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, lắp bắp trả lời: “Tôi... ừm... chỉ là muốn nói... nói chuyện... với cô...”

“Được, bây giờ cậu qua đây.”

Anh cưỡi lên chiếc xe đạp, nhanh chóng phóng đến chỗ cô giáo Lam, phát hiện ra cô không còn mặc chiếc váy liền thân ngày hôm đó nữa, không biết có phải lại

khoác lên mình cái mác một giáo viên hướng dẫn rồi hay không. Cảm giác hơi khang khác, nếu là giáo viên hướng dẫn, hình như phải học thức hơn chút nữa, nhưng nếu nói là tình nhân, lẽ nào không phải nên lập tức nhào vào lòng anh sao? Sao vẫn còn ngồi bên bàn một cách nghiêm túc như thế?

Cô giáo Lam mời anh ngồi xuống rồi lên tiếng hỏi: “Tìm tôi có việc gì không?”

Đây là lần thứ ba cô hỏi anh câu đó, mỗi lần nghe cô hỏi, trái tim anh lại chìm xuống một bậc, khó khăn lắm mới lấy lại được dũng khí, anh hỏi: “Chúng ta... cái... chuyện đó... chỉ thế thôi ư?”

“Chuyện gì của chúng ta cơ?”

“Chính là... chuyện... tôi cùng cô...”

“Chuyện tôi cùng cậu ư?”

Vẻ ngạc nhiên trên gương mặt cô giáo Lam tuyệt đối là thật chứ không hề mang vẻ vờ vịt, có nghĩa là cô giáo Lam không thừa nhận giữa họ đã có “chuyện” gì xảy ra, hoặc là thực sự chẳng có chuyện gì hết, là anh tự tưởng tượng ra chăng? Anh tuyệt vọng chất vấn: “Chúng ta chỉ đến đây thôi sao? Không còn... nữa...”

Cô giáo Lam bỗng ngộ ra: “Ồ, cậu muốn... lần nữa hả?” Khi cô nói, ánh mắt thoáng liếc về phía cái đó của anh.

Anh thấy như bị sỉ nhục, giống như cô gái con nhà lành bị người ta xem như gái điếm, anh có chút phật lòng nghĩ, rốt cuộc cô ấy coi mình là cái thứ gì chứ? Lẽ nào cô ấy cho rằng mình tìm cô ấy chỉ để “làm lần nữa” thôi sao? Mình đến đây chẳng phải do cảm thấy giữa hai người vẫn còn có tình cảm đó sao? Anh không biết phải nói gì, chỉ vụng về giải thích: “Tôi không có ý đó, ý của tôi là... tôi muốn nói là...”

“Đến đây, đừng ngại, tôi biết cậu muốn, nó đã nói cho tôi biết rồi...”

Lúc này anh hoàn toàn biến thành một con cừ non giận dữ, bụng thì tức đầy

nhưng cơ thể lại như cừu non ngoan ngoãn theo cô giáo Lam đi vào phòng ngủ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 6

Đ

àm Duy đi theo cô giáo Lam vào phòng ngủ, hai người vẫn thảo luận về nghệ thuật trên giường, lần này cởi quần áo hay tháo thắt lưng dường như không còn bối rối như trước, thay vào đó anh lại tỏ ra hơi lúng túng, cảm giác như đang cởi quần áo trước khi kiểm tra sức khỏe, nửa mang tính chất nghiên cứu khoa học. Cơ thể trần trụi của cô giáo Lam cũng không còn làm anh choáng váng, chỉ ít anh đã có cơ hội chú ý đến phần hơi nhô lên dưới bụng cô, hai bầu ngực hình như cũng hơi chảy xuống, đây đều là những

điểm mà ngày hôm ấy anh không hề để ý đến.

Hiện tại anh đã có phần sáng tỏ “chuyện” giữa anh và cô giáo Lam rồi cuộc là “chuyện” gì. Nói tóm lại, anh và cô giáo Lam chính là quan hệ “nửa thầy trò”, bất luận là làm tình hay là làm luận văn, cô giáo Lam cũng chỉ có ý định đưa anh đến thạc sĩ mà thôi. Suy cho cùng là do bản thân cô Lam vẫn chưa có tư cách hướng dẫn tiến sĩ, hay là do cô Lam cho rằng anh không có tiềm lực để làm tiến sĩ, anh cũng không rõ, nhưng anh cảm thấy phân nửa là vế sau.

Anh bỗng thấy tức giận, lòng hư vinh liền trỗi dậy: Dựa vào cái gì mà cô cho rằng

tôi không có khả năng làm tiến sĩ? Chỉ dựa vào thành tích hồi mẫu giáo của tôi không tốt ư? Cô không biết nhìn một người là phải nhìn cách họ tiến bộ, cách họ phát triển hay sao? Cô không nhìn thấy sự tiến bộ thần tốc của tôi ư? Hừ, thiên lý mã gặp “Bá Bi[1]”, chưa biết ai mới là người bị thiệt.

Anh quyết định coi hôm nay như ngày bảo vệ luận văn, muốn thể hiện một cách ngoạn mục, để lại cho cô giáo Lam một ấn tượng không thể phai mờ, hay nói cách khác, sau này dù là ai cũng không thể “mài” mòn ấn tượng mà anh đã khắc sâu trong lòng cô.

Có một mục đích phô trương, háo thắng

như vậy chống lưng, hôm ấy anh toàn tâm toàn ý tập trung vào việc làm thế nào mới có thể bảo đảm công việc “mài” của mình để không bị kẻ đến sau “mòn hết”, nhưng cảm thụ của cá nhân lại bị bỏ mặc triệt để.

Vừa bắt đầu anh đã vớt hai chữ “học sinh” sang một bên, chỉ ra sức thể hiện như một “nam sinh”, hoặc nói là “đàn ông” thì chuẩn hơn, nhưng nếu nói là “đàn ông ngang tàng” thì càng chuẩn hơn nữa, vì anh tung hoành ngang dọc, không quan tâm không để ý, chỉ muốn chiến thắng bằng sức lực và tốc độ. Nhưng anh bắt gặp trong ánh mắt của cô giáo Lam sự lo lắng và khó hiểu, giống như đang nhìn một thằng nhà quê xông vào vườn

hoa thành phố quấy rối.

Thế là tâm trí anh đột nhiên trống rỗng, nhanh chóng đổi phong cách, làm một người văn minh, nhẹ nhàng điềm đạm, hào hoa phong nhã, muốn dùng sự mềm mại của mình khắc lên những “sắt thép” đã và sẽ xuất hiện trong cuộc đời cô giáo Lam. Nhưng anh cảm thấy trong ánh mắt của cô Lam có năm mươi phần trăm là không thèm quan tâm, năm mươi phần trăm còn lại là nghi ngờ, giống như đang nhìn thấy một đoạn trích dẫn trong bài luận văn của anh, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, tuy vẫn chưa hiểu rõ ý đồ nhưng cũng chỉ đoán là phía sau hẳn sẽ có một đoạn cần dùng đến đoạn trích dẫn này.

Thế là anh lại đổi sang kiểu khác, đan xen giữa người thô lỗ và người văn minh, ngang dọc đôi chỗ bừa bãi, nhưng cũng chưa đến mức xảy ra tai nạn giao thông; nhưng lại có phần hào hoa phong nhã, mà vẫn không làm mất đi động lực ban đầu. Lần này, cô giáo Lam có vẻ như đã hài lòng, hơi thở gấp gấp, dồn dập, miệng không ngừng cổ vũ, rên rĩ, vắn vẹo, nỉ non gọi tên anh, khen anh thật cừ.

Làm tình chính là như vậy! Ai nói đàn ông chỉ biết thỏa mãn mình? Phàm là người đàn ông có lòng tự trọng thì đều coi việc thỏa mãn người phụ nữ là mục đích cuối cùng. Sự thỏa mãn về thể xác nhờ được giải phóng của đàn ông vĩnh

viễn không thể so được với sự thỏa mãn tâm lý của phụ nữ – thứ có thể khiến họ vừa như được lên thiên đàng vừa như rơi xuống địa ngục.

Mãi đến khi cô giáo Lam thở hắt ra, nói: “Thôi, thôi nào, đủ rồi”, anh mới ý thức được quá trình “bảo vệ luận văn” đã kết thúc, nên xuống sân khấu thôi. Bao nhiêu xúc động bỗng biến mất, anh dường như chẳng còn chút hứng thú nào. Anh nằm bên cạnh cô giáo Lam, tâm trạng rất phức tạp, vừa giống như vận động viên marathon đã chạy xong đoạn đường của mình, lại vừa giống như cán bộ đã về hưu, thậm chí còn cảm thấy như một danh kỹ đã hết thời, trong lòng chất chứa đầy những lưu luyến về thời huy

hoàng đã qua cùng nỗi lo sợ về một tương lai quạnh vắng.

Cô giáo Lam vẫn ôm anh như ôm một đứa trẻ, đoạn nói với anh: “Đừng nghiêm túc quá, chúng ta không thể nào ở bên nhau mãi được, ở bên nhau cũng chỉ có nhiều bất hạnh hơn hạnh phúc mà thôi...”

“Tại sao?”

“Có rất nhiều nhân tố như tuổi tác, sự nghiệp, gia đình, dư luận xã hội..., nếu cậu thật sự muốn cưới tôi, chưa đầy nửa năm, cậu nhất định sẽ hối hận...”

Giờ đây, cái từ “cưới” này đối với anh quá đổi xa vời, anh quả thực không dám

tin đây đã từng là lời anh bật ra từ chính miệng mình, nhưng vẫn hỏi thêm một câu: “Tại sao?”

“Điều này còn cần hỏi tại sao ư? Chỉ cần nghĩ đến cảnh cậu đưa tôi về ra mắt ba mẹ, họ nhất định sẽ cho rằng tôi chính là thông gia của họ...”

Anh vẫn chưa từng nghĩ đến việc đưa cô giáo Lam về ra mắt ba mẹ với tư cách là bạn gái, nhưng khi cô vừa đề cập, anh liền nghĩ ngay đến cảnh tượng đó, chợt nhận ra rằng mình không phản bác được gì, nhưng vẫn cứng miệng lên tiếng:

“Tôi không quan tâm...”

“Cậu không quan tâm nhưng tôi quan tâm được chưa...”

“Tại sao cô lại phải quan tâm?”

“Tại sao của cậu hơi bị nhiều rồi đó. Chẳng tại sao cả, chỉ là một sự thật mà thôi.”

“Nếu vậy chúng ta chỉ như thế này thôi sao?”

“Cậu còn muốn thế nào nữa?”

Anh hỏi: “Cô... có bạn trai rồi à?”

“Không có.”

“Nếu không có, vậy tại sao cô không thể... chấp nhận tình yêu của tôi.”

Cô giáo Lam ôm chặt hơn một chút, rồi khẽ cất tiếng: “Tiếng “yêu” này của cậu, tôi rất cảm động, cũng rất cảm kích, nhưng chính cậu cũng không biết mình đang nói gì đâu... Chỉ là nhất thời xao xuyến... cậu không cần phải vì thế mà hứa hẹn một điều lớn lao như vậy... một lời hứa cậu không thể nào thực hiện được. Đó không phải là tình yêu... Rồi dần dần cậu sẽ hiểu...”

Anh bất chấp xấu hổ, đột nhiên bật khóc, sau này, khi mọi chuyện đã qua anh cũng không thể nhớ nổi lúc đó tại sao mình lại khóc, là bởi vì bị người ta từ chối ư?

Hay là vì trái tim đã rung động thật sự? Hoặc có lẽ chỉ là muốn mượn nước mắt để làm cho cô giáo Lam cảm động, và sau đó sẽ lại đến lượt mình nói lời cự tuyệt? Dường như tất cả đều không phải. Thật ra trong lòng anh biết rõ những lời cô giáo Lam nói là đúng, anh không yêu, và anh cũng không có đủ dũng cảm để sống bên cô suốt cuộc đời này. Nhưng rốt cuộc vì sao lại khóc? Anh thật sự không thể hiểu nổi.

Nhưng dù là tại sao thì đây vẫn là cảnh tượng nhục nhã nhất trong cuộc đời anh, khi ấy anh đã thề tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai biết, và cũng van nài cô giáo Lam đừng để lộ chuyện này ra ngoài. Cô Lam còn an ủi anh: “Cậu yên

tâm, tôi sẽ không làm thế, nói ra thì có lợi gì cho tôi chứ? Tôi thề với cậu, chuyện này chỉ cần cậu không để lộ ra thì trên đời này sẽ không có người thứ ba biết...”

Về sau anh cũng không đi tìm cô giáo Lam nữa, mà cô Lam dĩ nhiên cũng không tìm anh. Anh cho rằng nếu anh đi tìm cô, có lẽ cô cũng đồng ý gặp anh, nhưng cô sẽ nghĩ anh tìm cô là để làm thêm lần nữa, như vậy hình như lại có phần hạ thấp bản thân, nhưng ngoài lý do này, anh thực sự không nghĩ ra mình còn có thể vì lý do nào khác, vậy hà tất phải đi tìm cô làm gì? Sự sung sướng anh nhận được trong những lần làm tình ấy, chẳng bị được với niềm vui thích từ việc

ăn tiệc buffet, bởi vì khi ăn buffet, anh chính là ông chủ, anh chỉ cần nhìn bộ mình là được, có thể ăn bất cứ thứ gì mình muốn, nhưng lúc làm tình, anh lại có quá nhiều thứ phải để ý, cân nhắc, điều đó càng làm cho anh không thể hưởng thụ thỏa thích.

Anh nhanh chóng rời ngôi trường xưa, đến Đại học B ở thành phố A nhậm chức. Làm việc trong Đại học B, nhiệm vụ dạy học của anh rất nặng, tuy vẫn luôn nỗ lực làm nghiên cứu khoa học nhưng đề tài đa phần chẳng có tí liên quan nào đến lĩnh vực anh đã viết trong luận văn thạc sĩ, vì thế cũng không có cơ hội để liên lạc với cô giáo Lam.

Anh vốn tưởng rằng cả đời này mình sẽ bị hủy hoại trong cái lần không thành công ấy, nhưng sự thật là anh đã cho chuyện đó vào quên lãng một cách nhanh chóng, suy cho cùng mối quan hệ giữa hai người không có nền tảng, chỉ là tự nhiên phát triển thành như vậy thôi, kết thúc rồi cũng chẳng có tổn thương, đau đớn tình cảm nào, hơn nữa chuyện này cũng không có ai biết, cho nên lòng hư vinh bị tổn thương kia cũng nhanh chóng bình phục trở lại.

Chỉ có điều nhờ chuyện ấy mà anh đã hiểu ra phụ nữ mới là chúa tể tình trường, người mà họ đã quyết định theo đuổi thì không thể không chiếm được; còn người mà họ đã quyết tâm vứt bỏ thì

cũng khó mà không bị họ vứt bỏ.

Đêm đầu tiên của anh và Tiểu Băng, tình yêu đã khiến hết thảy mọi đạo đức, phẩm hạnh của anh như bay lên cùng thiên sứ. Khi cơ thể anh hòa làm một với Tiểu Băng, cả thể xác lẫn con tim đều bị tan chảy trước tình yêu, anh muốn làm một người đàn ông tốt, một người đàn ông thành thật, anh muốn để Tiểu Băng nhìn thấy một Đàm Duy chân thực, chứ không phải là một Đàm Duy mang mặt nạ giả dối, hay nói một cách đơn giản chính là, anh cảm thấy phải thẳng thắn đối xử với nhau thì mới xứng đáng với tình yêu mà Tiểu Băng dành cho mình, mới xứng đáng với tình yêu của họ.

Vì thế, khi Tiểu Băng hỏi đây có phải là lần đầu tiên của anh, anh liền thẳng thắn thừa nhận đây không phải là lần đầu của mình, nhưng nó lại chính là lần đầu tiên anh sung sướng nhất, hạnh phúc nhất.

Anh cho rằng câu nói này sẽ khiến Tiểu Băng cảm thấy hạnh phúc và tự hào nhưng không ngờ, nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống, hai mắt tròn tròn, nức nở chất vấn: “Sao có thể như vậy? Đây... là lần thứ mấy của anh hả?”

Khi đó anh mới ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ, nhưng muốn phủ nhận thì đã không còn kịp nữa rồi, buộc lòng phải trả lời qua loa: “Anh không nhớ lắm.”

“Thế có nghĩa là rất, rất nhiều lần phải không? Đếm không xuể nữa phải không?”

“Anh không có ý đó, chỉ là... đã lâu lắm rồi, không còn nhớ rõ...”

“Vẫn là vì số lần quá nhiều thôi, nếu chỉ là ba, năm lần, có lâu thế nào cũng vẫn nhớ...”

Anh đành đưa ra một con số chính xác:
“Đây là... lần thứ tư...”

Anh không biết tại sao mình lại trả lời như vậy, bởi lẽ con số “bốn” này là con số mơ hồ nhất, nếu cứ coi mỗi lần gặp mặt tính là một lần thì giữa anh và cô

giáo Lam chắc hẳn là hai lần; còn nếu tính theo số lần làm tình thì giữa hai người chắc chắn không chỉ có ba lần. Chính anh cũng không hiểu nổi mình, có lẽ vì sự thành thật của bản thân đã làm tổn thương Tiểu Băng, nên anh càng “trượt dốc” xuống một nấc cực đoan khác, bắt đầu nói dối, dù có cần thiết hay không, anh đều chọn cách lừa dối.

May là Tiểu Băng không bắt anh phải khai rõ từ “lần” ấy được định nghĩa như thế nào, cũng không hỏi anh cụ thể là những lần nào, mà chỉ hỏi: “Cô ta... là ai?”

Anh không muốn nói ra là ai, sợ Tiểu Băng chạy đi tìm cô giáo Lam làm âm

lên khiến mọi người đàm tiếu, nên chỉ đáp: “Em không quen đâu...”

“Nếu em đã không quen, anh còn sợ cái gì mà không nói?”

Anh nhìn điệu bộ ấy của Tiểu Băng, biết là hôm nay không khai ra nguyên nhân thì đừng hòng rút lui được, đành nói thẳng: “Là... một cô giáo cũ...”

“Hả? Cô giáo của anh á? Anh với cô giáo của anh... đã làm với nhau thật hả?” Tiểu Băng tỏ ra quá hào hứng, gần như ngay cả ghen tuông cũng quên mất. “Mau, mau kể cho em nghe đi, rốt cuộc là như thế nào?”

“Không có gì để kể cả, anh đã quên từ lâu rồi.”

“Không thể nào! Đó là đêm đầu tiên của anh phải không? Làm sao có thể quên được? Anh cũng sẽ quên đêm nay sao?”

“Sẽ không...”

Tiểu Băng không tin: “Nhưng đến cả lần đầu tiên mà anh cũng có thể quên, làm sao có thể không quên đêm nay được chứ? Dù sao hôm nay cũng không phải là đêm đầu tiên của anh...”

“Vì anh yêu em...”

Sau này Tiểu Băng vẫn nhắc đến chuyện

đó, đôi khi đang đi trên đường, bắt gặp một phụ nữ trung niên yếu điệu, thướt tha, cô sẽ hỏi bất thành linh: “Người phụ nữ kia có giống cô giáo đó không anh?”

Dù anh trả lời giống hay không giống, Tiểu Băng đều sẽ có kết luận cho riêng mình. Nói không giống, Tiểu Băng sẽ hỏi không giống ở điểm nào; nói giống, cô lại hỏi rốt cuộc là giống ở chỗ nào. Vì thế anh thường trả lời là “quên rồi”, mà anh quả thật đã quên từ lâu. Dĩ nhiên không phải là ngay cả hình dáng cô giáo Lam như thế nào anh cũng không nhớ, càng không phải ngay cả cô Lam là ai anh cũng quên mất, chỉ là anh hoàn toàn không có thói quen nhớ về cô giáo Lam qua hình bóng của người phụ nữ khác,

nếu không có người nhắc đến cô Lam, chắc chắn anh sẽ không nhớ tới cô, kể từ ý nghĩa này, anh thực sự đã quên.

Tiểu Băng cũng từng kể cho anh nghe về những câu chuyện trong quá khứ của cô, có mối tình có thể gọi tên là yêu thầm, cũng có mối tình chắc chắn là yêu công khai, trong đó có một gã họ Lục, là người Tiểu Băng mới chia tay trước khi quen anh không lâu, bởi vì người đó sau khi sang Mỹ liền chủ động đề nghị chia đôi ngả, cũng chính vào thời gian ấy, Tạ Di Hồng đã giới thiệu anh làm quen với Tiểu Băng. Anh nghe đến đây, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, có lẽ vì anh nhận ra sự rung động mà Tiểu Băng dành cho gã họ Lục kia là thật lòng. Anh không

biết hiện tại Tiểu Băng có còn nhớ đến gã Tiểu Lục đó hay không, cũng không biết vị trí của mình trong trái tim cô có phải chỉ là một kẻ thay thế, nhưng anh không muốn hỏi, bởi lẽ có hỏi cũng hỏi không lại được tình yêu.

Khi Tiểu Băng hỏi anh: “Anh có ghen không?”, anh đã cố che giấu giọng nói ghen tuông của mình, chỉ trả lời cô rằng: “Không ghen.”

Nhưng nịnh hót cũng không biết đường mà nịnh, Tiểu Băng không hài lòng lên tiếng: “Anh không ghen chứng tỏ là anh không quan tâm đến em một tí nào.”

Anh vội vàng phân bua: “Làm sao anh

lại không quan tâm đến em được? Ý anh chỉ là, dù em có yêu bao nhiêu người, hay có bao nhiêu người yêu em đi chăng nữa, rốt cuộc em vẫn ở bên anh. Anh có được tình yêu của em, anh chính là người chiến thắng, anh chỉ thông cảm với mấy người không đến kịp đó, chứ sao phải ghen với họ làm gì?”

Những lời này khiến Tiểu Băng rất vui vẻ, nhưng vương mắc trong lòng vẫn chưa được tháo gỡ hết. “Anh có vẻ quá tin tưởng em nhỉ? Dám chắc em nhất định sẽ yêu anh chứ không yêu bọn họ hả?”

Anh lại nhanh chóng thanh minh: “Anh chỉ tin ở tình yêu của mình, biết rõ đời này kiếp này anh sẽ luôn yêu em. Đừng

trước em, anh không hề tự tin chút nào, ai biết một ngày nào đó em có bỏ rơi anh hay không, nhưng anh đã yêu em đến nhường này thì còn làm thế nào được đây? Cho dù em có vứt bỏ anh thì anh vẫn luôn yêu em.”

QUA!

Thỉnh thoảng anh cảm thấy hơi bức bối đối với kiểu tra khảo này, nhưng phần lớn anh đều có thể giải đáp hết những thắc mắc của Tiểu Băng. Phụ nữ mà, lúc nào cũng tìm mọi cách để người yêu mình thể hiện tình cảm của họ, chụp mũ, gán tội, điều tra quá khứ, bắt tại trận, tất cả chỉ là để nghe được lời giải thích của đối phương, và chính từ những lời giải

thích này, họ càng cảm nhận sâu sắc hơn về tình yêu. Ai nói đàn ông luôn keo kiệt trong ngôn ngữ biểu đạt? Nếu Tiểu Băng không tra hỏi anh như vậy, có lẽ anh sẽ không bao giờ nghĩ đến việc nói ra tình cảm của mình, chí ít là sẽ không dùng cách nói rõ ràng đến như thế.

Một khi đã giải bày, anh mới nhận ra mình thực sự yêu Tiểu Băng nhiều đến thế nào. Nhưng nếu không nói ra, có lẽ đến chính bản thân anh cũng không biết được điều đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 7

S

áng hôm sau, khi chuông đồng hồ báo thức vang lên, Đàm Duy và Tiểu Băng vẫn nằm ườn trên giường không chịu dậy. Tối qua anh lăn lộn đến nửa đêm mới ngủ, thế là hôm nay mí mắt cứ dúi lại, chỉ muốn được ngủ tiếp. May mà sáng nay anh không có tiết, phòng thí nghiệm cũng không có việc gì gấp đờ anh qua làm, vì thế lại tiếp tục vùi mình trên giường. Nhưng Tiểu Băng vẫn ngo nguậy muốn rời giường, vì cô đã hẹn gặp một khách hàng lúc mười giờ, đến muộn thì không hay.

Đàm Duy thấy mí mắt Tiểu Băng cũng sung lên, rất đau lòng nên mở miệng khuyên cô: “Trông em mệt mỏi quá, hay nghỉ mấy ngày đi, dù sao thì bọn em đi làm cũng đâu có giờ giấc gì.”

“Làm không có giờ giấc còn kinh khủng hơn làm có giờ giấc, chỉ tiêu tháng này của em còn chưa hoàn thành, bây giờ em vẫn đang trong thời gian thử việc, nhất định phải làm thật tốt, đợi sau khi ổn định rồi, lúc đấy mới có thể thư thả được.”

Anh cầu nhàu một tiếng: “Chỉ sợ sau này ngày càng bận, lòng tham càng làm càng lớn...”

Tiểu Băng không thềm để ý đến anh, chạy vào phòng tắm đánh răng. Một lát sau, cô đi đến trước gương, chỉ vào mắt mình rồi nói: “Này, anh có thấy mí mắt của em ngày càng bự ra không? Thuốc tiêu sưng mí mắt này chẳng những không làm tiêu sưng, hình như còn làm mí mắt sưng to hơn nữa ấy...”

“Thế thì đừng bôi nữa...”

“Em không bôi, em thấy có lẽ phải đổi loại khác thôi...”

“Thế thì đổi đi.”

“Nghe Di Hồng nói, dùng Ngọc Lan có

về tốt, anh xem em có nên mua Ngọc Lan về dùng thử không?”

“Thế thì mua Ngọc Lan đi.”

Tiểu Băng nguyệt anh một cái “Anh nói chuyện với em lúc nào cũng có cái kiểu thiếu suy nghĩ như búp bê lập trình sẵn, chẳng có tí thật lòng nào hết, cứ như là đối phó với chuyện xấu.”

“Đây là việc trang điểm của phụ nữ các em, anh có hiểu gì đâu, em bảo anh phải nói gì bây giờ?” Anh tỏ ra niềm nở hồng lây công chuộc tội: “Sáng em muốn ăn gì? Anh đi mua điểm tâm cho em nhé, cái này anh còn hiểu một chút.”

Tiểu Băng vui vẻ trở lại, vồ vồ lên khuôn mặt anh, cười nói: “Anh thôi đi, trần như nhộng thế này, còn ba hoa muốn mua đồ ăn sáng cho em hả? Có bản lĩnh thì cứ thế này mà chạy ra ngoài đi.”

Anh chọc cô: “Em tưởng anh không dám hả? Anh đi ngay, dù sao thì cũng chỉ mất mặt em thôi.” Anh dứt lời liền nhảy vọt ra từ trong chăn, phơ bày mọi thứ ra cho Tiểu Băng nhìn, định lừa cô lên giường “ăn bữa sáng”.

Nhưng Tiểu Băng chỉ cười hì hì, đoạn nói: “Để xem đêm nay em về trừng trị anh thế nào.” Nói rồi vội vội vàng vàng cầm lấy túi xách của mình. “Em ăn sáng ở ngoài, anh cũng phải nhớ ăn sáng nhé,

không ăn sẽ bị sỏi mật đấy...”

“Ừ, em nhớ phải ăn sáng đấy. Còn nữa, em suốt ngày ra ngoài bán bảo hiểm, thế bảo hiểm y tế của mình em đã mua chưa?”

“Chưa...”

“Vẫn chưa mua hả? Em nhìn em kìa, một người đi bán bảo hiểm nhưng chính bản thân lại không làm gương, làm sao có thể thuyết phục người ta mua chứ!”

“Mới vào nghề đấy hả? Em bán bảo hiểm nhân thọ, còn anh đang nói bảo hiểm y tế, hai chuyện khác nhau mà. Với bảo hiểm nhân thọ, em có thể bán hết một

lượt cho người trong nhà, còn bảo hiểm y tế... mua cũng chẳng để làm gì, đi khám vẫn phải tự bỏ tiền túi ra.”

“Nhưng nếu khám bệnh nặng...”

Tiểu Băng nói đùa: “Xùy, xùy, mới sáng sớm đã nói những lời không may mắn rồi.”

“Em làm bảo hiểm, còn sợ không may mắn hả? E là cả ngày từ sáng đến tối em toàn nói mấy câu không may mắn với người ta thôi, đúng không nào?”

“Thế nên mới nói làm bảo hiểm ở Trung Quốc chẳng dễ dàng gì, người Trung Quốc không có ý thức mua bảo hiểm, trái

lại còn cho rằng mua bảo hiểm là không may mắn, cứ khư khư ôm cái tâm lý lạc quan, tự cho là nhân họa thiên tai sẽ không rơi xuống đầu mình.”

Đàm Duy cười cô. “Không phải em cũng như vậy sao? Anh vừa nói đi khám bệnh nặng, em cũng cho là không may mắn đấy thôi?”

“Em cũng là người Trung Quốc mà, đương nhiên là có tư duy điển hình của người Trung Quốc rồi.” Tiểu Băng ngụy biện. “Chỉ có điều bị bệnh không giống như bị tai nạn xe cộ, không phải là chuyện xảy ra tức thì. Sinh bệnh là một quá trình, không thể chỉ trong nháy mắt đã trở nên trầm trọng được, vì thế cho dù

có bị bệnh nặng đi chẳng nữa, cũng vẫn kịp để mua bảo hiểm.” Tiểu Băng nhào đến gần anh hai cái rồi nói: “Anh xem em vẫn còn trẻ trung, còn phơi phới, biết tìm bệnh nặng ở đâu bây giờ?”

“Anh vẫn cảm thấy không mua bảo hiểm y tế, trong lòng cứ bứt rứt...”

“Ôi cụ ời, anh yên tâm đi, em làm bảo hiểm mà, chẳng nhẽ còn không biết tầm quan trọng của nó?” Tiểu Băng nhăn mặt trêu anh. “Tính chất quan trọng nhất của bảo hiểm chính là giúp người bán bảo hiểm hoàn thành kế hoạch, được trích phần trăm. Đừng quên hôm nay chúng ta phải đến nhà giáo viên hướng dẫn của anh bán bảo hiểm đấy nhé. Anh đã hẹn

ông ấy chưa?”

“Anh nói với ông ấy trước rồi, nhưng anh không đảm bảo ông ấy sẽ mua đâu đấy. Phải nhớ, ông ấy là thầy giáo của anh, chứ không phải anh là thầy giáo của ông ấy.”

“Em biết rồi, dựa vào cái lưỡi không xương của em, cộng thêm bảy phần sắc đẹp của em nữa, chắc chắn có thể thuyết phục được ông ấy.”

Sau khi Tiểu Băng đi làm, Đàm Duy ngủ thêm một lát, lúc tỉnh dậy vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. Xem ra giấc ngủ nên diễn ra vào buổi tối, đêm ngủ không ngon, ban ngày có bù đắp thế nào cũng

vô ích. Anh rời giường tìm một gói mì để ăn, rồi chuẩn bị nhấc xe đạp xuống dưới tầng, lên trường làm việc. Nhưng anh vừa ra đến hành lang, điện thoại trong nhà đột nhiên đổ chuông. Anh tưởng là Tiểu Băng quên đồ, gọi về bảo anh mang qua nên vội vàng quay lại nghe điện thoại, nhưng vừa nhấc ống nghe, hóa ra là Thường Thắng.

Thường Thắng thở dài một tiếng như thể trút được gánh nặng: “May quá, may quá, chú vẫn chưa đến trường. Nếu chú đi rồi, coi như hôm nay anh tiêu đời. Tiểu Băng đi làm chưa?”

“Ồ, chú có chuyện gì thì nói nhanh đi, anh còn phải đi làm.”

Thường Thắng hừ hà một tiếng rồi nói: “Là thế này, tối qua... anh chơi mạt chược với một khách hàng... chơi xong... không về nhà, sợ Di Hồng mắng nên...”

“Nên bảo với cô ấy là chú ở chỗ anh chứ gì? Có ích gì chứ? Di Hồng không biết hỏi Tiểu Băng chắc?”

“Di Hồng lúc nào cũng tin chú một trăm phần trăm, nếu chú nói anh ở chỗ chú, cô ấy nhất định sẽ tin, sẽ không đi hỏi Tiểu Băng. Hơn nữa, chú có thể nói là tối qua lúc anh đến nhà chú, Tiểu Băng đã ngủ rồi, mà sáng nay anh lại đi từ sớm, vì thế Tiểu Băng không nhìn thấy anh...”

Đầu óc của Thường Thắng một khi đã dùng để nói dối thì chắc chắn còn lợi hại hơn cả trình thám, vô cùng logic. Đàm Duy biết chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như đánh mặt chược, chính Tạ Di Hồng cũng chơi mặt chược, đôi lúc còn hẹn mấy người chơi ở nhà, sao Thường Thắng còn phải bịa đặt vì chuyện chơi mặt chược? Anh lên tiếng hỏi: “E là không phải vì việc chơi mặt chược, đúng không?”

“Chậc... Nghiêm trọng hơn chơi mặt chược một tí. Thôi nói đi, rốt cuộc hôm nay người anh em có giúp không đây?”

“Chú muốn anh giúp chú nói dối, suy cho

cùng là muốn Di Hồng tin phải không? Thế nên anh dĩ nhiên phải hỏi cho rõ, không làm thì thôi nhưng đã làm thì phải thành công.”

“Anh thật sự khâm phục con một sách như chú. Chú chưa nghe chuyện này hả? Một ông chồng không về nhà, vợ ông ta gọi điện đến nhà các bạn của ông ta hỏi, kết quả nhà nào cũng nói chồng bà ta đang ở chỗ họ. Anh biết chú là một con một sách, không có khả năng tự biết đường giác ngộ giúp anh nói dối, nên anh mới gọi điện dặn chú, nếu đổi lại là người khác... Chú cứ nói theo lời anh dặn là được, về phần có dối được hay không, không cần chú phải lo, như vậy được chứ?”

Đàm Duy đáp: “Thường Thắng, không phải anh trách chú, chú cần gì phải vậy? Lấy được một người vợ tốt, không phải ở nhà suốt, lại được ra ngoài... Kéo thêm mấy chuyện tào lao ấy, chẳng phải chú lại rước phiền phức vào người hả? Để Tiểu Tạ biết được, vạch tội chú trước mặt ba cô ấy là chú ăn đủ đấy.”

Thường Thắng gào lên như thể oan ức lắm: “Chú không nhắc đến ba cô ấy còn đỡ, hễ nhắc là anh lại tức, quản ông đây như quản trẻ con. Chú tưởng anh muốn mở cái công ty giẻ rách đó hả? Anh cũng muốn được như chú, làm một giáo viên nghèo, không cần lo nghĩ, yên ổn sống qua ngày. Còn không phải là do Di Hồng

thúc anh “ra khơi ”sao? Đây anh “ra khơi ” rồi lại bắt anh không được làm ướt giày, sao anh làm được cơ chứ?”

Đàm Duy hết nói nổi, tên của Thường Thắng đổi lại cũng không phải vô dụng, cậu ta quả thực đúng là một Thường Thắng tướng quân đánh đâu trúng đó, lúc nào cũng có cách biến mình thành người bị hại, xông vào nhà người ta cướp của cũng có thể nguy biến thành cướp của kẻ giàu chia cho người nghèo, hay giết người tranh tài sản cũng có thể cải thành phòng vệ chính đáng. Anh đồng ý giúp Thường Thắng lấp liếm, nhưng chỉ một lần này, không có lần sau.

Thường Thắng hết sức cảm kích, lại dặn

dò thêm một vài tình tiết trong câu chuyện bịa đặt kia, rồi cười nịnh nọt, thật thà kể: “Bí thư à, không giấu gì chú, chuyện hôm qua thật sự quá là khéo. Kêu một cô em, mẹ nó chứ, đúng là cái giá trên trời, kêu là lỗ nào trên người cũng có thể chơi, bảo đảm chơi cực vui, kết quả... Chú thử đoán xem?”

“Người ta thất hẹn?”

“Nếu là thất hẹn thì sẽ chẳng có cái phiền phức phía sau. Mẹ nó, không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể là gần đây chơi nhiều quá, như bị tẩy não, tối qua chơi với gái, không có cách nào cứng lên được...”

Đàm Duy buột miệng: “Cứng không được thì đi, đơn giản thế còn gì!”

“Người anh em, chú không hiểu thì thôi, với tập tục ngày nay, chú có thể bỏ đi được hả? Chú bỏ lần này thì đừng hòng sống được trong giới kinh doanh, muốn chơi mọi người đều phải chơi, không chơi thì họ sẽ đi hết, một mình chú bỏ đi, nghĩa là muốn làm gì? Muốn rũ hết quan hệ để tố cáo tố giác hả? Xin lỗi nhé, người người đều phải đào hồ phân đi ngâm, anh không chê tôi thôi, tôi không chê anh bẩn.” Thường Thắng than thở. “Chú nói anh có bị lỗ không chứ, vừa mất tiền vừa không nổ được, lại còn bị công an bắt nữa chứ...”

“Chú bị công an bắt hả?” Đàm Duy kêu lên hoảng hốt. “Thế chú... làm sao lừa được Tiểu Tạ bây giờ? Ba cô ấy...”

“Chú yên tâm, anh sẽ thu xếp chuyện này.” Thường Thắng hứa. “Thời gian này, đợt truy quét làm tương đối chặt, đợi chuyện này qua đi, anh mời khách, dẫn chú đi làm quen với mấy cô em hàng đầu ở thành phố A này, để chú mở mang kiến thức.”

“Chú thôi đi, mỗi cái rắc rối này thôi mà vẫn chưa xử lý xong, còn muốn nữa hả, chú cũng không ngại mệt nhỉ?”

“Khà khà, cuộc sống luôn phải lăn lộn thế đấy, không thử một lần thì chẳng phải

đã sống uổng kiếp này sao? Anh lặn lội từ nhà họ Thường đến cái thành phố A này, nếu anh chê mệt, lại chẳng khăn gói về quê làm ruộng từ lâu rồi ấy? Giống như chú vậy...”

Đàm Duy cắt ngang lời Thường Thắng: “Được rồi, anh phải đi làm đây.”

Ngắt điện thoại, Đàm Duy cười lên con xe đạp đến nơi làm việc, trên đường thăm tính xem lát nữa bị Tạ Di Hồng hỏi thì nên trả lời như thế nào. Những thứ khác anh không sợ, chỉ sợ Tạ Di Hồng gọi điện hỏi Tiểu Băng, nếu như vậy, chẳng những lộ tẩy lời nói dối của Thường Thắng mà còn làm Tiểu Băng từ nay về sau không còn tin tưởng anh nữa.

Nghĩ đến đây, anh liền tìm một bộ điện thoại bên đường rồi gọi điện cho Tiểu Băng.

Tiểu Băng nhanh chóng nhận điện thoại, hỏi anh có chuyện gì. Anh bèn kể theo những gì đã nhớ tính từ nãy: “À, là thế này, Thường Thắng vừa gọi đến, nói là tôi qua nó để quên một quyển sổ tay ở nhà mình, anh muốn hỏi em xem có nhìn thấy nó ở đâu không...”

“Tôi qua Thường Thắng đến nhà mình hả?”

“Ừ, tôi qua nó ăn cơm với đánh mạt chược với mấy vị khách ở một nhà hàng gần khu nhà mình, chơi tới muộn nên

không về nhà, thế là nó ngủ tạm trong phòng nhỏ của nhà mình...”

“Thật hả? Sao em chẳng biết tí gì nhỉ?”
Tiểu Băng tuy hỏi vậy nhưng nghe có vẻ không quan tâm lắm, chỉ nói: “Em không nhìn thấy quyển sổ tay gì đó của anh ấy đâu, mà em căn bản cũng chưa bước vào phòng nhỏ cơ.”

Đây chính là hiệu quả anh mong muốn, anh dặn dò Tiểu Băng chú ý an toàn với mấy chuyện lật vật rồi cúp điện thoại, tiếp tục đạp xe đến trường, bưng bưng khí thế bước vào phòng thí nghiệm.

Nhưng Tạ Di Hồng cả buổi cũng không thềm thăm tra anh về vấn đề chỗ ở của

Thường Thắng tới qua, anh cảm thấy có chút kỳ lạ, lẽ nào Thường Thắng đã tự thú với Tạ Di Hồng? Anh thầm nghĩ, cái tên Thường Thắng này, nếu đã tự thú thì phải nói sớm cho anh một tiếng chứ, để anh khỏi phải ngồi đây nghĩ cách nói dối như thế nào.

Mãi đến chiều, lúc tan làm vội về nhà, Tạ Di Hồng mới gọi anh lại: “Đàm Duy, tôi muốn hỏi cậu chút chuyện.”

Anh thấy Tạ Di Hồng gọi cả tên họ mình ra, là biết sự việc tương đối nghiêm trọng, ngay lập tức cất giọng hỏi một cách khấp nép: “Chuyện gì vậy?”

“Tôi qua Thường Thắng ở chỗ cậu à?”

“Đúng vậy, cậu ta không nói lại với cậu à? Tối qua...”

Tạ Di Hồng ngắt lời anh: “Cậu không cần giúp hắn viết lời khai, tôi thừa biết lời khai của hắn thế nào. Tôi hỏi cậu, cậu dám nhìn thẳng vào mắt tôi, tự thề với lương tâm mình, tối qua có thật là Thường Thắng qua đêm ở chỗ cậu không?”

Anh nhìn sâu vào mắt Tạ Di Hồng một lúc, trong lòng bắt đầu dao động, bản thân anh cũng không biết là tại sao nữa. Nhưng anh không dám nhìn nữa mà nói đùa: “Tôi xin lấy tư cách đảng viên của mình ra bảo đảm...”

Tạ Di Hồng phì cười. “Cậu thì đảng viên gì chứ! Tôi tin cậu một lần này, nhưng tôi cảnh cáo cậu, nếu tôi mà phát hiện cậu giúp Thường Thắng lừa dối tôi thì...” Tạ Di Hồng nhìn chăm chăm vào anh, nhìn đến mức khiến anh sợ hãi, một lúc lâu sau, cô mới nhả ra từng chữ nặng nề: “Tôi sẽ giúp Tiểu Băng lừa dối cậu.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 8

S

ự uy hiếp của Tạ Di Hồng tuy không dọa Đàm Duy sợ đến mức kể tuần tuốt chuyện của Thường Thắng ra nhưng trong lòng anh vẫn có chút nghi ngờ, đây rốt cuộc là ý gì? Lẽ nào Tạ Di Hồng đang ám chỉ Tiểu Băng ở ngoài đã làm chuyện gì đó, dối gạt anh giống như Thường Thắng đã làm?

Tạ Di Hồng thấy anh ngây ra tại chỗ thì rất hả hê, cười nói: “Sao nào? Sợ rồi hả? Cậu giúp Thường Thắng nói dối tôi đúng không? Nếu không, sao phải sợ tôi hợp

tác với Tiểu Băng lừa cậu?”

Anh thật báii phục sự tinh tường, nhạy bén của Tạ Di Hồng, chỉ trong chốc lát đã có thể nhìn thấu trong lòng anh đang nghĩ gì. Đôi lúc anh cảm thấy điều này rất tốt, bởi có những lời không cần thiết phải nói hãii ra; nhưng đôi lúc anh lại cảm thấy nó không tốt chút nào, dường như có cảm giác mình đang sống dưới kính chiếu yêu, không có chỗ nào để nấu mình. Anh cảm thấy phụ nữ quá ngốc thì khó đối phó, vì giao tiếp với họ rất phí sức, nói lý lẽ cũng vô dụng; nhưng anh cảm thấy phụ nữ quá thông minh cũng rất khó đối phó, vì nói chuyện với họ rất đau đầu, dĩ nhiên đau đầu không phải là để nói cho họ hiểu, mà là để khiến họ mơ

hồ.

“Có lẽ vì bản thân mày không biết cách đối phó.” Anh thầm chế giễu mình một câu, rồi tạm biệt Di Hồng: “Cậu thừa biết tôi không nói dối mà. Thôi tôi phải đi rồi, tối nay còn phải cùng Tiểu Băng đến nhà giáo sư Viên...”

“Đến nhà giáo sư Viên bán bảo hiểm hả?” Tạ Di Hồng lắc đầu. “Đầu óc Tiểu Băng linh hoạt thật đấy, ai cũng nghĩ ra được, kéo cả nhà các cậu vào, lại kéo cả nhà bọn tôi vào luôn, còn kêu Thường Thắng giúp con bé lôi kéo mấy người nữa chứ, giờ đến cả giáo viên hướng dẫn của cậu cũng không tha hả?”

“Giáo sư Viên cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, mua bảo hiểm rất có lợi với ông ấy. Lo trước tính sau thôi mà!”

“Đúng là vợ hát chồng khen hay, tôi thấy chẳng đến mấy ngày nữa thể nào cậu cũng suốt ngày mở miệng ra là bảo hiểm. Nhưng tôi phải nhắc trước với cậu, trong số những khách hàng bình dân mà Tiểu Băng lôi kéo được, đa phần là do chính con bé tự ứng tiền ra mua, nếu cứ tiếp diễn như thế, kinh tế nhà cậu sẽ suy sụp đấy...”

Anh hiểu điều này và cũng rất lo lắng, nhưng Tiểu Băng muốn hoàn thành chỉ tiêu đã định, thi thoảng cũng chỉ có thể dùng đến cách này, may mà phí bảo hiểm

hằng tháng của những người được gọi là “khách hàng bình dân” không nhiều, đồng lương tiền thưởng gì đó của Tiểu Băng cũng có thể đỡ lại được. Anh đã khuyên Tiểu Băng đôi lần nhưng dường như cô không vui vẻ cho lắm, vì thế anh cũng không tiện nói nhiều.

Anh không trả lời, chỉ thoáng cười với Tạ Di Hồng rồi định đi ra ngoài. Nhưng Tạ Di Hồng lại chỉ về phía một chiếc tủ trong phòng thí nghiệm, nói: “Cậu đừng đi vội, giúp tôi lấy cái hộp giấy trên nóc tủ kia xuống đi!”

Anh nhìn theo tay Tạ Di Hồng chỉ, nóc tủ đó rất cao, ước chừng nếu đứng trên mặt đất thì không với tới được, thế là anh đặt

mọi thứ trong tay xuống, chuyển một chiếc ghế ra rồi đứng lên đây, vươn tay kéo cái hộp giấy khá to và nặng, tò mò hỏi: “Cái gì thế? Sao nặng vậy? Có quan trọng không? Nếu không quan trọng, tôi kéo xuống một cái là xong.”

“Không được, không được! Không thể để rơi xuống đất được, cậu đợi một tí, tôi cũng tìm ghế rồi giúp cậu...”

Anh đâu có vô duyên đến mức bắt Tạ Di Hồng đỡ một thứ nặng như vậy chứ? Hơn nữa Tạ Di Hồng có đứng lên ghế cũng không với tới được, bèn nói: “Cậu đừng giúp, một mình tôi là được rồi...” Hai tay anh cầm chắc chiếc hộp rồi lấy hết sức bình sinh kéo một cái, nhưng chiếc

hộp chỉ di chuyển được một chút, anh vừa kéo vừa hỏi: “Nặng thế nhỉ, rốt cuộc là đại lực sĩ nào đã để nó lên đây vậy?”

“Chính là đại lực sĩ tôi đây, cơ mà không phải đặt một lần là xong, mà tôi để hộp đó lên trước, sau đó mới bỏ từng thứ vào bên trong, bình thường tôi đều đứng lên bàn mà...”

Nghe vậy anh liền khoe khoang: “Tôi còn chẳng cần phải đứng lên bàn.” Rồi anh lại kéo thêm mấy lần, chiếc hộp dần nhích đến mép móc tủ.

Anh điều chỉnh lại hơi thở, dồn sức kéo lần chót, chiếc hộp rơi xuống, anh nhanh chóng đỡ lấy, rồi theo đà nhảy xuống đất,

đột nhiên anh nghe thấy sau lưng có tiếng “ui da” vang lên, tiếp sau đó là một tiếng “bụp”. Anh nghĩ bụng có chuyện không ổn rồi, nên vội vàng ném cái hộp ra, quay người lại để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ thấy Tạ Di Hồng đã ngã chổng vó trên mặt đất.

Anh không dám chạy qua đỡ cô dậy, ngay cả nhìn cũng không dám, vì tư thế nằm trên đất của Tạ Di Hồng không được lịch sự cho lắm. Anh quay mặt sang một bên, trông thấy nắp hộp bị ném bật ra, để lộ một đồng bài thi cũ bên trong, anh lên tiếng trêu chọc: “Nếu sớm biết là những thứ linh tinh này thì tôi đã ném thẳng nó xuống đất rồi.”

Tạ Di Hồng im lặng không đáp. Đàm Duy đảo mắt về phía cô, chỉ thấy cô nằm yên trên sàn không động đậy, anh có phần luống cuống, vội vàng hỏi: “Cậu không bị thương chứ? Xin lỗi nhé, tôi không biết cậu ở phía sau...”

Cô trách: “Không phải, người ta thấy cậu ngã xuống nên mới muốn đỡ cậu thôi.”

Anh nghe cô giải thích rất trôi chảy, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút, liền nói: “Sao tự nhiên lại ngã vậy? Tôi chỉ nhảy xuống thôi mà... Ôi trời, phụ nữ các cậu đúng là chỉ thích giúp thêm phiền, cứ coi như là tôi ngã đi, cậu có đỡ nổi không?”

“Tôi làm gì có thời gian để nghĩ nhiều như vậy? Sợ cậu bị ngã, thế là xông lên theo phản xạ thôi.”

Anh nghe thế, trong lòng bỗng cảm động, vội hỏi: “Cậu không bị thương chứ? Có nghiêm trọng không?”

Cô lườm anh một cái rồi giơ một tay ra. “Kéo tôi dậy nào, ngã ê hết cả mông, đau chết đi được, không dậy nổi nữa...”

Anh đưa tay ra, kéo Tạ Di Hồng dậy, cô liền nghiêng răng chịu đau dặn anh: “Cậu đừng đi vội, tôi vào phòng vệ sinh một lát, cậu ở đây đợi tôi...” Cô vừa nói vừa đi ra khỏi phòng thí nghiệm, vừa lấy tay xoa eo và mông.

Anh thấy cô đi đứng không có vấn đề gì, biết bộ phận quan trọng kia cũng không bị thương nên càng yên tâm hơn, bắt đầu lo lắng chút nữa về muộn sợ Tiểu Băng sẽ nổi giận, nhưng Tạ Di Hồng đã bảo anh đứng đợi, anh không dám tùy tiện bỏ đi.

Một lúc sau, Tạ Di Hồng trở lại, luống cuống nói với anh: “Phiền cậu đưa tôi vào bệnh viện ngay, tôi sợ tôi sẽ... bị sảy thai...”

Anh vừa nghe liền sững người. “Hả? Cậu... đang mang bầu? Vậy bây giờ... phải làm thế nào? Có cần gọi xe cứu thương không?”

“Đưa tôi vào bệnh viện của trường trước đã...” Tạ Di Hồng đưa một chùm chìa khóa cho anh. “Dùng xe máy của tôi đi.”

Anh đã học lái xe được mấy ngày, có thể đi được nhưng lại chưa có bằng lái nên đưa ra đề nghị khác: “Hay là lấy xe đạp của tôi đi, tôi không có bằng lái, nếu bị cảnh sát bắt lại làm lỡ việc của cậu...”

“Không sao, lái trong trường thôi mà, không có ai kiểm tra đâu.”

Anh nhìn Tạ Di Hồng ngồi xiêu vẹo trên ghế, hình như sự việc tương đối nghiêm trọng, chỉ sợ ngồi xe đạp càng xóc, hơn nữa đến bệnh viện của trường còn phải

qua mấy sườn dốc lớn, xe đạp cũng không leo nổi, cuối cùng anh quyết định dùng xe máy của cô. Anh nhận chìa khóa từ tay Tạ Di Hồng, chạy đến bãi đỗ xe rồi lái xe về chỗ cũ, khi đó Di Hồng đã đi xuống lầu, đợi anh ở trước cửa. Anh dừng lại trước mặt cô, rồi cô đưa mũ bảo hiểm cho anh, đoạn nhắc: “Đội vào đi, an toàn vẫn hơn.”

Anh nhìn Tạ Di Hồng ngồi xiêu vẹo trên ghế, hình như sự việc tương đối nghiêm trọng, chỉ sợ ngồi xe đạp càng xóc, hơn nữa đến bệnh viện của trường còn phải qua mấy sườn dốc lớn, xe đạp cũng không leo nổi, cuối cùng anh quyết định dùng xe máy của cô. Anh nhận chìa khóa từ tay Tạ Di Hồng, chạy đến bãi đỗ xe

rồi lái xe về chỗ cũ, khi đó Di Hồng đã đi xuống lầu, đợi anh ở trước cửa. Anh dừng lại trước mặt cô, rồi cô đưa mũ bảo hiểm cho anh, đoạn nhắc: “Đội vào đi, an toàn vẫn hơn.”

Cô ngồi lên xe máy, đường hoàng giơ hai tay vòng qua eo anh, người ngả lên lưng anh. Anh cảm thấy hơi lúng túng nhưng biết là chở người bằng xe máy cũng buộc phải như vậy. Con gái nhà người ta còn không để ý, một người đàn ông như anh, nếu bảo cô ấy đừng ôm nữa, tức là chứng tỏ trong lòng anh có quý. Vả lại, nếu cô ấy không ôm anh, đến lúc ngã ra đây, anh thật sự không gánh nổi trách nhiệm, anh chỉ hy vọng đừng để người khác nhìn thấy, rồi lại chạy đi nói vớ vẩn với Tiểu

Băng.

Tuy bệnh viện nằm trong khuôn viên của trường, đường cũng không xa lắm nhưng anh lái xe mà mồ hôi ướt rượt. Một là bình thường không hay đi xe máy, nay tự nhiên phải lái nên thấy hơi căng thẳng. Lý do khác là sợ Tạ Di Hồng sinh non giữa đường, ngoài ra còn một nguyên nhân cũng không quá quan trọng, đó là Tạ Di Hồng ôm eo anh, hơn nữa còn ngả người lên lưng anh khiến anh cảm thấy rất không tự nhiên, chỉ sợ bị người khác nhìn thấy rồi nói linh tinh với Tiểu Băng, vì thế suốt dọc đường vừa sợ vừa cuống lại vừa lo lắng, không lật xe đã là may mắn lắm rồi.

Trước giờ anh chưa từng khám bệnh trong bệnh viện trường, cũng chưa hề đến các bệnh viện khác, lúc nào cũng khoe mình là một người không có duyên với bệnh viện, cho nên không biết trình tự khám bệnh là như thế nào, chỉ nghe người ta nói bệnh viện của đại học thường là “bệnh viện gia đình”, các y bác sĩ ở đó đa phần đều là người nhà của đội ngũ công nhân viên chức, giáo viên trong trường, không phải là “chọn người tài đức” mà là “chọn người thân thiết” để tuyển dụng, lười biếng mà cũng ngang ngược vô cùng, lúc này đã đến giờ tan tầm, chỉ e chẳng có bác sĩ nào còn ở đó.

Dù sao thì Tạ Di Hồng cũng là người từng trải, cô nói với anh: “Ở đây lấy số

chỉ nhận đến bốn rưỡi thôi, giờ thì không đăng ký được nữa rồi, hay là đưa tôi vào thẳng khoa Phụ sản đi, chưa biết chừng có thể tóm được một bác sĩ nào đó...”

Anh nghe đến mấy chữ “khoa phụ sản”, tự nhiên cảm thấy không thoải mái cho lắm, nhưng vẫn dúi cô lên lầu. Đến trước cửa khoa Phụ sản, quả đúng là vẫn còn một bác sĩ chưa đi, trông thấy bọn họ liền kêu lên: “Tan làm rồi, ngày mai hãy đến!”

Tạ Di Hồng nhanh nhẹn nói: “Tôi cần khám gấp vì vừa bị ngã xong...”

Vị bác sĩ đó rất biết ý, vội bảo: “Thế cô vào đây để tôi kiểm tra cho cô.”

Đàm Duy không theo vào, chỉ nói với Tạ Di Hồng: “Tôi ở ngoài chờ cậu nhé!” Anh ngồi trên chiếc ghế dài ngoài cửa đợi cô, chỉ sợ Tiểu Băng đã về nhà, nếu thấy anh chưa về nhất định sẽ sốt ruột. Anh bèn đứng dậy, tìm chỗ gọi điện thoại trong bệnh viện, muốn gọi điện báo cáo với Tiểu Băng. Nhà anh chỉ có Tiểu Băng dùng di động, vì tiền điện thoại rất đắt, gọi đến gọi đi đều mất phí, hơn nữa anh không ở trường thì cũng ở nhà, cả hai nơi đều lắp điện thoại cố định nên thực ra cũng không cần dùng di động, vì thế mới không mua.

Anh mượn được điện thoại trong phòng tiêm, liền gọi cho Tiểu Băng, kể lại mọi

chuyện đã xảy ra. Tiểu Băng nói cô vẫn đang trên đường về, rồi hỏi: “Di Hồng thế nào rồi? Không làm sao chứ? Em chẳng thấy cô ấy nói gì về chuyện mang thai cả, xem ra cô ấy gặt em rồi... Thế này nhé, em xuống xe rồi sẽ gọi điện thoại cho hai người.”

Anh nói: “Được, em xuống xe rồi gọi thẳng vào di động của Tiểu Tạ nhé, chắc lúc đó mọi việc cũng xong xuôi rồi.”

Khi anh quay lại trước cửa khoa Phụ sản, bắt gặp Tạ Di Hồng ngồi trên chiếc ghế dài cạnh cửa đợi anh, sắc mặt rất xấu, nhìn thấy anh liền hầm hừ: “Hừ, cái gã Thường Thắng không biết lại chạy biến đi đâu rồi, gọi mấy cuộc mà không tìm

được hẳn, làm tôi tức chết đi được, cậu nói xem loại chồng như thế còn có ích gì nữa? Lúc quan trọng thì đến lòng tơ cũng không thấy đâu. Tất cả đều là việc tốt cậu làm ra đấy!”

Anh cho rằng chuyện anh giúp Thường Thắng nói dối đã bị bại lộ, bèn chột dạ hỏi: “Tôi làm việc tốt gì cơ?”

“Chẳng phải là do cậu mai mối cho tôi với Thường Thắng sao? Bằng không tôi sẽ rơi vào cảnh như ngày hôm nay sao?”

Anh nghĩ bụng, chuyện này phải nói từ đâu đây? Chuyện giữa cậu với Thường Thắng, tuy cứ coi như là tôi giới thiệu đi, nhưng sau này không phải đã biến thành

Thường Thắng chủ động theo đuổi cậu à? Rõ ràng quyết định cuối cùng tự cậu chọn, sao còn đổ lên đầu tôi? Khó trách người ta nói làm mai mối chẳng có kết cục tốt đẹp, hóa ra đúng là như vậy, vợ chồng không có chuyện thì không cãi nhau, kẻ làm mai mà không có chuyện thì đã không bị chửi. Anh chỉ dám nghĩ thầm như thế, coi mũi dùi của Tạ Di Hồng không phải nhắm vào anh, chẳng qua là một cách phàn nàn Thường Thắng không quan tâm đến cô mà thôi.

Anh hỏi: “Bây giờ phải làm thế nào? Cậu... có thể tự... lái xe về không?”

Tạ Di Hồng lườm anh một cái. “Giờ tôi lái xe về sao được? Cậu gọi ai đó đưa

tôi về đi!”

Anh nghe khẩu khí của cô, chẳng khác nào bảo anh gọi taxi rồi cùng đưa cô về nhà, nghĩ bụng có lẽ là sự việc tương đối nghiêm trọng, liền lo lắng hỏi: “Có cần vào bệnh viện thành phố kiểm tra lại không?”

“Không cần, cậu gọi ai đấy đưa tôi về là được.”

“Để tôi gọi điện cho Tiểu Băng, nhắn lại cho cô ấy đã.”

Anh lấy di động của Tạ Di Hồng gọi điện cho Tiểu Băng. Tiểu Băng tỏ ra nôn nóng, nói: “Xui quá, em bị kẹt xe, bây

giờ tắc hết cả đường rồi. Em sợ tối nay lại phải về muộn mất, anh có thể đến thuyết phục giáo sư Viên được không?”

Anh trả lời: “Tối nay chắc không đến nhà giáo sư Viên được rồi, anh cũng không đi được, phải đưa Tiểu Tạ về nhà...”

“Nghiêm trọng thế ư? Cô ấy không sao chứ?”

“Chắc... Anh cũng không biết... Chắc là không sao đâu...”

Tiểu Băng nói: “Thế thì anh cứ gọi điện cho giáo sư Viên hộ em, đổi sang hôm khác vậy, anh đưa Di Hồng về nhà đi, rồi đợi em ở đó, em đến nhà cô ấy tìm anh.

Nếu Thường Thắng đã không có ở nhà, anh cũng không thể bỏ cô ấy một mình ở đó được.”

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Đàm Duy gọi điện cho giáo sư Viên, xin lỗi một hồi rồi hẹn sang hôm khác, sau đó lại gọi taxi, đưa Tạ Di Hồng về nhà. Đến nơi, anh dìu cô vào phòng ngủ, cảm thấy một mình ở bên cô không được tiện cho lắm, vội nói: “Cậu nằm một lát đi, tôi ra quán ăn bên ngoài mua cho cậu ít đồ ăn.”

Tạ Di Hồng gọi anh lại: “Đã mua thì mua nhiều một chút, cậu với Tiểu Băng cũng ăn ở đây luôn đi. Tôi có tiền đây, cầm đi mà mua bữa tối.”

Anh sợ nhất là khi đàn ông với phụ nữ ở với nhau, phụ nữ tranh trả tiền. Anh luôn cho rằng phụ nữ tranh trả tiền tức là có ý coi thường đàn ông, hoặc chí ít là thông cảm với việc anh ta không có tiền. Tạ Di Hồng lúc nào cũng như thể trách trời thương dân luôn quan tâm anh không có tiền, nên toàn tranh trả tiền, có lúc còn bảo anh lấy xe máy của cô mà đi, hoặc mua ít quần áo hàng hiệu tặng cho anh và Tiểu Băng, mỗi lần rơi vào tình huống đó, anh đều cảm thấy không dễ chịu chút nào, miệng không nói gì nhưng đồ đạc thì nhất quyết không nhận.

Anh đùa: “Tôi có tiền, vợ quản có chặt đi nữa vẫn cho tôi tiền để ăn một bữa cơm.”

Nhưng Tạ Di Hồng vẫn đuổi theo, túm lấy tay anh, kiên quyết dúi ví tiền xinh xắn của mình vào tay anh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đ

àm Duy luôn cảm thấy Tạ Di Hồng là một người rất mạnh mẽ, cư xử với anh khá tùy tiện, bình thường lúc làm thí nghiệm cô hay vỗ vai anh mấy cái giống như thủ trưởng đối xử với lính cần vụ, hoặc là xoa đầu anh giống như quý bà xoa đầu chó Pug.

Nhưng hôm nay dường như có gì đó khác lạ, kể cả việc cô ôm anh trên xe máy hay là một mực lôi kéo để nhét ví tiền cho anh như thế này, đều làm anh thấy không thoải mái. Anh không ngừng từ chối:

“Không cần, không cần đâu, tôi có tiền, cậu mau nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

Chắc là khi anh từ chối đã dùng sức hơi mạnh, Tạ Di Hồng chao đảo như sắp ngã làm anh cuống quýt đỡ lấy cô, người cô mềm nhũn ngã vào lòng anh. Anh hơi hoảng hốt, sợ cô sảy thai liền không kìm được mà nhìn vào giữa hai chân cô một cái, hình như không có gì chảy ra, ít nhất là không đến nỗi thấm ra quần áo để anh thấy được. Anh nóng ruột hỏi: “Có nguy hiểm không? Cần tới bệnh viện khám không? Cậu không sao chứ?”

Tạ Di Hồng đáp lại một cách yếu ớt: “Tôi không sao, cậu đỡ tôi lên giường là được.”

Anh đỡ cô đi về phía giường, trong lòng càng lo lắng, anh mới chỉ nghe nói về chuyện sảy thai chứ chưa từng gặp tình huống hiểm nghèo này trong đời thực, nhưng một chữ “sảy” này khiến anh có cảm giác hoảng sợ vô cùng, tựa như thấy máu chảy thành sông, muốn ngừng mà không ngừng nổi.

Anh sợ Tạ Di Hồng đi lại nhiều không tốt, nhất quyết bế cô lên rồi bước nhanh về phía giường. Cô ngoan ngoãn để mặc anh bế, còn vòng tay qua cổ anh. Anh trước giờ chưa từng thấy cô hiền lành đến vậy, bình thường luôn mồm năm miệng mười, có thể thấy sự việc hôm nay nghiêm trọng rồi.

Anh đặt cô trên giường, đỡ cô nằm xuống, cảm thấy nằm thẳng sẽ đỡ nguy hiểm hơn một chút. Anh đắp cho cô một cái chăn, lại hỏi: “Cậu không sao chứ? Tôi vẫn thấy không yên tâm, hay chúng ta lại đến bệnh viện thành phố khám?”

Cô vẫn nhìn anh đăm đăm, chỉ nói: “Không biết kiếp trước Tiểu Băng làm được chuyện tốt gì mà lấy được người chồng tốt thế này? Vì sao số tôi lại đen đui như vậy? Lẽ nào do kiếp trước tôi đã làm chuyện gì xấu?”

Anh cảm thấy phụ nữ đều thích oán trách chồng của họ, có thể đây là phong cách “vợ đẹp là vợ người ta”. Nhưng anh nghĩ

sự oán trách đó đều chỉ là lời cửa miệng mà thôi, chứ trong lòng họ vẫn thấy chồng mình tốt, trách cứ một chút cũng chỉ là mong có người phản bác, để họ lại được cảm nhận sự tốt đẹp của chồng mình qua lời nói của người ta. Nếu bạn coi những lời trách móc của phụ nữ là thật mà hùa theo nói xấu chồng của họ, họ nhất định sẽ trở mặt ngay tức thì, chĩa mũi giáo về phía bạn. Về phương diện này đàn ông khác phụ nữ, nếu đàn ông trách móc vợ mình, vậy thì chắc chắn là anh ta đang rất bất mãn, bạn có gợi ý anh ta giết vợ, anh ta cũng không hề hận bạn.

Thế nên anh không mắc lừa cô, anh kiên quyết không nói xấu Thường Thắng, trái lại còn nói tốt cho Thường Thắng: “Nếu

là Tiểu Băng, chắc chắn cô ấy sẽ nói cậu mới là người kiếp trước làm chuyện tốt, lấy được người chồng tốt như Thường Thắng, vừa có tiền lại vừa chu đáo. Cô ấy nói với tôi nhiều lần lắm rồi, nói là Thường Thắng nhà cậu mỗi lần ra ngoài đều mua tặng cậu mỹ phẩm cao cấp gì đó, nhưng tôi thì ngay cả nhãn hiệu cũng không biết.”

“Hừ, mỹ phẩm ấy à, ai biết hán ta học cái đó từ đứa con gái nào chứ? Nói anh ta có tiền, chẳng thà bảo số tôi vượng phú, nếu cậu ở vào địa vị của Thường Thắng, chẳng phải cậu cũng là kẻ có tiền như vậy sao?”

Anh buột miệng: “Ha ha, tôi thì lại không

muốn dựa hơi vợ mình...”

“Ha, hận cái đồ xấu xa nhà cậu chết đi được... làm người ta tức chết mất!”

Anh không dám tiếp lời. Nếu nói anh hoàn toàn nghe không hiểu, đó là việc không có khả năng. Nhưng những năm qua, cô ấy vẫn luôn làm anh không thể nắm bắt được, có lúc bốc anh lên tận mây xanh, tựa như anh là người đàn ông tốt nhất trần đời; có lúc lại hạ thấp anh ngang tầm với lang sói, như thể từ tính cách đến ngoại hình của anh chẳng có điểm gì ra hồn. Rất ít khi anh lãng phí tâm tư để thấu hiểu Tạ Di Hồng, bởi vì cô cứ hư hư thực thực như thế, thật giả lẫn lộn như thế, anh muốn hiểu cô mà

không hiểu nổi, bèn quyết định không để tâm đến nữa.

Anh không tiếp tục chủ đề cô đặt ra, chỉ hỏi: “Có cần đi bệnh viện không?”

“Cậu chỉ biết mỗi trò đi bệnh viện thôi à, cứ làm như đi bệnh viện là giải quyết được tất ấy.”

“Nhưng mà việc này... Nếu không đi bệnh viện... vậy cậu nói xem... làm thế nào bây giờ?”

“Chuyện đã như vậy còn làm thế nào nữa?” Tạ Di Hồng thở dài, đáp. “Cậu đừng đứng đó nữa, ngồi một lát đi, nghỉ ngơi một chút, đợi Tiểu Băng về đi mua

bữa tôi cũng chưa muộn, nhờ mua sớm đến lúc con bé về lại nguội mất.”

“Đã muộn vậy rồi cơ à, Tiểu Băng nhất định rất đói, đợi cô ấy về mới mua, chẳng phải để cô ấy đói mềm cả ruột sao? Hay là tôi chạy đi mua, cô ấy về sẽ có đồ ăn ngay.”

“Ha, nói là mua đồ cho tôi ăn, thật ra vẫn là vì cô vợ của cậu.”

“Sao lại nói thế được? Bây giờ tôi mua về, chẳng phải cậu có thể ăn ngay sao?”

“Thật ra trong tủ lạnh có rất nhiều đồ, làm cơm ở nhà cũng được.”

Anh có chút không đành lòng để Tạ Di Hồng ở nhà một mình, bèn nói: “VẬY nẤU CƠM ở nhà đi, tÔI đi nẤU CƠM, CẬU cứ nằm ở đây, đừng làm loạn. CẬU gọi ĐIỆN LẠI cho Thường Thắng đi, gọi CẬU TA về, hoặc gọi một cuộc cho ba mẹ CẬU, không chừng các bác có thể qua đây thăm CẬU một lúc.”

“Sao vậy? CẬU sợ tÔI trỎI CẬU ở LẠI CHỖ này à?”

“Không phải, tÔI...”

“CẬU đừng có “tÔI tÔI tÔI” nữa, cái suy nghĩ đó của CẬU lẽ nào tÔI nhìn không ra? CÔ NAM QUẢ NỮ, cứ như sợ tÔI lợi DỤNG CẬU không bằng. CẬU yên tâm đi, CẬU là

một thằng đàn ông, tôi là một đứa con gái, tôi có thật nổi cộm không?”

“Tôi không có ý đó...”

“Cậu không phải có ý đó sao?”

Bản thân anh không biết có phải là “ý đó” hay không, quyết định không trả lời nữa, quay người bỏ vào bếp, trước tiên nấu một nồi cháo ngũ vị rồi bung tới cho Tạ Di Hồng, sau đó bắt đầu làm cơm. Anh nghe thấy Tạ Di Hồng đang càu càu gắt gỏng với ai đó trong điện thoại, đoán là Thường Thắng, anh thở dài một hơi, Thường Thắng mà về thì tốt rồi, anh có thể giao phó lại nhiệm vụ.

Anh cũng nhân lúc rảnh rang gọi cho Tiểu Băng một cú điện thoại, Tiểu Băng nói vừa mới chuyển xe buýt tới nhà Tạ Di Hồng, phải mất một lúc, nói họ cứ ăn trước đi không cần đợi cô. Anh nhìn thời gian cũng không còn sớm, lên tiếng xốt xa: “Em đừng đi chuyển xe đó nữa, đến bến tới thì xuống xe bắt taxi. Muộn vậy rồi, chắc là em đói lắm...”

“Em không sao, bữa trưa hôm nay ăn rất muộn, bây giờ chẳng thấy đói tí nào. Bây giờ gọi taxi không được kinh tế lắm, lái xe bắt kể anh đi xa gần thế nào đều hét anh giá khởi đầu giống hệt nhau.”

Tim anh lại nhói lên, biết là Tiểu Băng chi tiêu rất chùng mực, tuy rằng bây giờ

mỗi tháng cũng kiếm được không ít nhưng cô vẫn tiết kiệm như thế. Trước kia thời con gái còn mua vài thứ mỹ phẩm với quần áo, giày dép có thương hiệu, kể từ khi bắt đầu yêu anh, nhất là sau khi bắt đầu bàn đến chuyện kết hôn thì càng trở nên tiết kiệm. Anh vốn dĩ rất thích mua mấy món quà tặng cô, nhưng cô lại nhắc anh đừng lãng phí, giữ tiền lại để tổ chức hôn lễ, mua đồ gia dụng, mua nhà...

Trước khi kết hôn anh rất tự giác trao quyền quản lý kinh tế của mình cho Tiểu Băng, dù sao bây giờ phát lương cũng chẳng phát tiền mặt, đều gửi vào tài khoản ngân hàng, cái gọi là trao quyền quản lý kinh tế thật ra chỉ là đưa sổ tiết

kiệm cho Tiểu Băng.

Tiểu Băng nhận được sổ tiết kiệm anh đưa, rất vui vẻ, ôm anh hôn lấy hôn để làm anh choáng váng, không hiểu mình đã làm được chuyện tốt gì đáng được Tiểu Băng khen thưởng như thế. Sau này Tiểu Băng nói với anh rằng anh giao sổ tiết kiệm cho cô có nghĩa là anh đã coi cô là vợ mình. Tiểu Băng nói:

“Anh yên tâm, em sẽ không dùng bừa bãi tiền của anh, em cũng sẽ không quản anh quá ngặt, tới mức ngay cả tiền bơm xe đạp anh cũng không có. Em chỉ thích quản tiền của anh thôi, giống như một bà vợ vậy.”

Tiểu Băng quả nhiên không chỉ tiêu bừa bãi, kể từ khi anh đưa sổ tiết kiệm cho Tiểu Băng, anh cảm thấy cô tiêu pha cho bản thân ngày càng tiết kiệm, không mua thêm quần áo, giày dép. Anh nhìn thấy mà xót xa, ngày ngày khuyến khích cô mua sắm nhưng cô chỉ nói đùa: “Bạn trai đã bị lừa vào tròng rồi còn trang điểm, làm đẹp cái nổi gì? Đến lúc đẹp quá rồi anh không sợ tay khác nhìn trúng em rồi cướp mất à?”

“Sợ thì vẫn sợ, nhưng mà bạn gái của anh không có tiền mua bộ đồ cô ấy thích, kẻ làm bạn trai như anh đúng là vô dụng.”

Tiểu Băng an ủi anh: “Anh không vô

dụng, em thích nhất định em sẽ mua.” Có lúc Tiểu Băng liếc mắt đưa tình với anh một cái. “Em nhìn trúng một bộ đồ da, da thật này, màu hồng này, dáng liền thân này, hai hàng cúc này, lại còn khoét một lỗ nữa, anh giúp em tham khảo xem mua hay là không mua.”

Lúc Đàm Duy nghĩ tới câu nói này có cảm giác rất kích động, chỉ muốn vừa gặm hai hàng cúc vừa khoét khoét cái lỗ trên bộ đồ da của Tiểu Băng. Suy nghĩ của anh có chút háo sắc, đợi lát nữa nhất định phải đi mượn Thường Thắng mấy đĩa phim người lớn, cùng Tiểu Băng “thưởng thức”.

Anh đặt nồi cơm lên bếp, thức ăn rửa

sạch, thái sẵn rồi ngừng lại, muốn đợi Tiểu Băng đến rồi mới xào nấu, thức ăn nấu sớm để lâu ăn sẽ mất ngon. Nhưng anh lại sợ Tạ Di Hồng đói, muốn hỏi cô ấy một tiếng xem cô ấy có muốn ăn trước không. Anh tới gần phòng ngủ của cô, thấy cửa đang mở, hình như cô ấy đang ngủ, chần cũng không đập tử tế, ngực bị lộ ra một nửa.

Anh vội giúp cô đóng cửa, nghĩ thầm, đúng là to gan thật, có đồng nghiệp nam ở trong nhà mà cũng dám mở toang cửa phòng diễn màn người đẹp say ngủ. May mà tôi là kẻ đã trải đời, đừng nói là nửa, dù có là cả bộ ngực cũng đã từng nhìn thấy rồi. Nếu đổi lại là một tên ngố chưa từng nếm mùi đời, cậu hôm nay nhất định

sẽ rất thảm.

Anh ra phòng khách, ngồi xuống sofa, cũng không dám mở ti vi vì sợ làm Tạ Di Hồng thức giấc, đành nằm xuống nghỉ ngơi.

Anh ngắm nghía phòng khách nhà Tạ Di Hồng, lại nghĩ tới phòng khách nhà mình, trong lòng có cảm giác bất bình. Nghe nói giáo viên nữ trong khoa, gia đình người này so với người kia càng sung sướng, bởi vì có chồng kinh doanh buôn bán ở ngoài, tiền bạc như nước. Mà giáo viên nam của khoa ấy à, mấy vị lão thành đều được trường phân cho mấy căn tương đối lớn, người mới dù sao cũng chưa thành gia lập nghiệp, ở tại phòng

đơn trong ký túc xá công vụ cũng chẳng mất gì. Chỉ có anh, cái con người lơ dờ này, được phân cũng chẳng phải là nhà cửa hoành tráng gì, mà mua thì cũng không mua nổi, đành bắt vợ chịu khổ sống trong một cái lồng chim.

Nhà Tạ Di Hồng ở là nhà mua, nghe nói lúc mua cũng có rất nhiều kiểu, tóm lại đó là hàng đẹp giá rẻ, diện tích so với cái lồng chim nhà anh phải gấp ba, bốn lần, trang hoàng nhìn cũng rực rỡ lắm. Đàm Duy không thích đến đó lắm, nếu Thường Thắng không năm lần bảy lượt thúc bách mời mọc thì anh cũng chẳng đến làm khách bao giờ. Nhưng Tiểu Băng lại rất thích tới đó chơi với Tạ Di Hồng, mỗi lần trở về đều nói: “Chậc, nhà

chúng ta sao lại tồi vậy? Chỗ của Di Hồng rất sáng sủa.”

Anh chẳng có gì để phản đối, bởi chính anh mỗi lần từ nhà Tạ Di Hồng trở về đều cảm thấy nhà mình thật tồi tăm, thật âm u. Mỗi lần đến nhà họ Tạ, lòng tự ti của anh lại nhiều thêm một chút, tại anh vô dụng, không cho Tiểu Băng một cuộc sống mà cô xứng đáng được có. So với Tạ Di Hồng, Tiểu Băng trẻ trung, xinh đẹp hơn, đáng ra phải được ở một căn nhà tráng lệ hơn, mặc quần áo đẹp hơn, nhưng người nhà hai bên đều không đồng ý, nói anh không phải người có tố chất kinh doanh, đừng để đến lúc ngay cái nghiệp nhà giáo cũng không làm nổi.

Nếu không xét phần cứng là nhà cửa, xe cộ, anh cảm thấy về những mặt khác trong cuộc sống gia đình mình so với Tạ Di Hồng cũng chẳng kém là bao. Về khoản ăn uống, hai vợ chồng Tạ Di Hồng chẳng qua chỉ là có cơ hội lấy công quỹ đi ăn nhiều hơn một chút. Về khoản quần áo, trước kia anh luôn thấy mình và Tiểu Băng mặc đồ không hề kém so với Tạ Di Hồng, về sau nhờ sự chỉ bảo của Tiểu Băng mới nhìn ra khoảng cách xa vời giữa hai bên.

Tiểu Băng thường xuyên nói với anh: “Anh xem bộ quần áo này của em so với bộ Tạ Di Hồng mặc có gì khác nhau không?”

Anh nhìn không ra, anh thấy quần áo đều giống nhau, chẳng qua là Tiểu Băng mặc trông đẹp hơn hẳn thôi. Nhưng Tiểu Băng lại bảo: “Ha ha, anh đúng là tên mù thương hiệu, bộ của cô ấy là hàng chính hãng, hơn sáu trăm tệ đấy, của em là hàng lậu nên mới có cái giá hai mươi tệ có lẽ.”

Anh nói: “Anh thấy em mặc đồ hơn hai mươi tệ còn đẹp hơn cô ấy mặc đồ hơn sáu trăm tệ.”

Tiểu Băng nghe được lời như thế thì vui vẻ. “Thật sao? Anh nghĩ vậy thật à?” Nhưng cũng chỉ vui vẻ trong chốc lát, qua một lúc rồi sẽ nói: “Thứ này cũng chỉ lừa được kẻ gà mờ như anh thôi, chứ

người sành đồ hiệu thì nhìn một cái biết ngay.”

Chuyện này anh có phần khó hiểu, đã sản xuất kiểu dáng giống hệt nhau, có hay không có cái mác thì có gì quan trọng đâu? Có ai lật mũ của bạn để xem là nhãn hiệu gì bao giờ? Nếu anh nói như vậy, Tiểu Băng sẽ đáp: “Anh chưa từng nghe qua à? “Hàng hiệu chính là bá chủ”, “Danh tiếng chính là đế vương”, đẹp hay không đẹp hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là nhãn hiệu nổi tiếng hay không nổi tiếng.”

Thế là anh giục Tiểu Băng đi mua hàng hiệu: “Em thích hàng hiệu vậy thì mau sắm đi!”

Tiểu Băng không đồng ý: “Đồ ngốc, anh không hiểu đâu, mua một món hàng hiệu thì có tác dụng gì chứ? Đã mặc hàng hiệu thì từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều phải là hàng hiệu, từ đầu đến chân là hàng hiệu, một năm bốn mùa đều là hàng hiệu. Nếu không, anh ở trên mặc hàng hiệu, phía dưới lại phối kèm cái quần hàng nhái, vậy so với việc không mặc hàng hiệu còn tồi tệ hơn. Hoặc là anh hôm nay mặc cả người hàng hiệu, ngày mai lại đổi thành cả người hàng nhái, người ta còn tưởng nhầm anh là hai người đó.”

Anh ngẫm thấy lời này có lý, xem ra anh phải kiếm thật nhiều tiền mới có thể để

Tiểu Băng được mặc đồ hiệu. Nhưng nếu anh nói như thế hoặc là sốt sáng vì chuyện này, Tiểu Băng trái lại còn an ủi anh: “Bỏ đi, anh không tin vợ anh à? Bản thân con người vợ anh đã là hàng hiệu rồi, cô ấy có mặc gì cũng đều có phong cách của hàng hiệu hết. Anh xem em mặc bộ đồ hai lăm tệ này, có phải so với Tạ Di Hồng mặc bộ đồ hơn sáu trăm tệ kia còn... hàng hiệu hơn không?”

Anh biết không phải lúc tính toán cách nói của Tiểu Băng về hàng hiệu trước sau có mâu thuẫn, Tiểu Băng bình thường là người rất có logic, nếu cô ấy không còn logic thì nhất định có lý do để cô ấy không còn logic. Về chuyện thiếu logic trong vấn đề hàng hiệu như vậy, đương

nhân là để an ủi anh. Anh rất cảm động trước sự thấu hiểu lòng người của Tiểu Băng, nhưng anh vẫn luôn nghĩ: Đợi anh có tiền rồi...

Anh nằm trên sofa nhà Tạ Di Hồng, nghiền răng nghiền lợi mà thề nhất định phải phát tài, nhưng kế hoạch làm giàu vẫn chưa nghĩ xong, liền mơ màng thiếp đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 10

T

rong giấc ngủ mông lung, Đàm Duy cảm thấy bên cạnh có người, anh nghĩ là Tiểu Băng đã về, đúng lúc đang định làm “con gấu ôm cột nhà”, mở mắt ra mới phát hiện đó không phải Tiểu Băng mà là Tạ Di Hồng, bên trong mặc áo ngủ hai dây, bên ngoài choàng loại áo ngủ dày mà người nước ngoài hay mặc, đứng ở trước sofa, từ trên cao nhìn xuống anh.

Anh hiểu kỳ nghỉ, kiểu mặc trong ba lớp, ngoài ba lớp như vậy thì ngủ kiểu gì? Chỉ sợ đến lật người cũng khó nhỉ? Anh thích

cởi trần đi ngủ, trước khi kết hôn, buổi đêm ngủ anh thường chỉ mặc quần đùi. Kết hôn rồi lại càng đơn giản, có lúc cả quần đùi cũng chẳng mặc, cứ thế trần trụi ôm Tiểu Băng cùng nhau ngủ. Tiểu Băng mới đầu còn cười anh là đồ nhà quê, lúc sau lại bị anh đồng hóa, nói là không mặc cũng có cái hay của nó, đỡ phải mua đồ ngủ.

Anh thầm nghĩ, nguy hiểm quá, may mà mình mở mắt ra xem, nếu vừa nãy mắt nhắm mắt mở làm trò gấu ôm, thế thì hôm nay gặp phải phiền toái lớn rồi, không khéo Tạ Di Hồng lại tưởng mình trêu ghẹo cô ấy.

Tạ Di Hồng áy náy nói: “Xin lỗi nhé,

làm cậu thức giấc rồi, tôi sợ cậu bị lạnh, định đắp cho cậu cái gì đó.”

Anh thấy cô nhìn mình chăm chú, cho rằng mình ngủ tới mức chảy nước miếng ở khóe miệng làm mất hình tượng, vội vã chùi chùi miệng rồi hỏi: “Mấy giờ rồi? Thường Thắng và Tiểu Băng vẫn chưa về sao?”

“Vẫn chưa, sao vậy, cậu mong họ về thế cơ à?”

“Về rồi thì ăn cơm, bụng đói lắm rồi...”

Tạ Di Hồng lập tức nói: “Vậy chúng ta ăn trước đi, không thì cậu đói chết mất. Cái cậu này, đói thì cứ ăn trước, nhin

làm gì? Đã là vợ chồng với nhau rồi còn khách khí gì nữa!”

Anh gọi điện cho Tiểu Băng, hỏi xem cô đến đâu rồi. Tiểu Băng nói vẫn đang bị tắc đường, không biết khi nào mới tới được nhà Tạ Di Hồng. Anh khuyên cô: “Cứ gọi taxi đi em, chẳng tốn bao nhiêu, anh dạy thêm mấy tiết là bù được ngay.”

Tiểu Băng nói: “Em cũng muốn gọi taxi nhưng đường kẹt cứng rồi, taxi có phải là máy bay đâu, giờ một tắc cũng không nhích nổi. Mọi người đừng đợi em, ăn trước đi!”

Đợi anh gọi điện thoại xong, Tạ Di Hồng đã sắp mâm bung tới đặt trên bàn trong

phòng ăn, còn xới đầy hai bát, đợi anh tới ăn. Anh thấy cô không kiêng kị gì mà đi lại khắp nơi như vậy, nghĩ bụng có lẽ cô ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi. Anh ngại ngừng nói: “Cậu nấu thức ăn xong rồi à? Kể ra thì tôi đến chăm sóc cậu, kết quả lại thành cậu chăm sóc tôi...”

Tạ Di Hồng nói đùa: “Khó khăn lắm mới có cơ hội được chăm sóc cậu, tôi có thể không nắm chặt lấy sao?”

Bàn ăn là chiếc bàn dài hình bầu dục, nghe nói bây giờ rất thịnh hành kiểu bàn này, học theo phương Tây, nhưng anh lại thấy bất tiện. Học theo người nước ngoài nhưng chẳng học đến nơi đến chốn, người nước ngoài dùng loại bàn ăn hình

bầu dục này là vì họ ăn thức ăn trong đĩa riêng, người Trung Quốc cứ chốc chốc lại gấp thức ăn, ai lại muốn ngồi ở cái bàn dài đây? Chẳng phải ngay đến thức ăn cũng không gấp nổi sao?

Anh với Tạ Di Hồng ngồi ở hai phía bàn cách nhau khá gần, một chốc cô lại gấp thức ăn cho anh, anh vội vàng nói: “Tôi tự gấp, tôi tự gấp được, cậu đừng khách sáo như thế, nếu không tôi sẽ thấy rất ngại...”

“Có cái gì mà ngại? Cậu cũng chẳng phải chưa từng ăn cơm ở đây.”

Thì đúng là thế thật, nhưng anh chưa từng ăn cơm một mình với Tạ Di Hồng, kiểu

gì cũng thấy không thoải mái. Anh bung bát cơm, gấp ít thức ăn, chạy tới phòng khách vừa ăn vừa xem ti vi. Nhưng Tạ Di Hồng cũng đi theo anh, ngồi lên chiếc ghế đặt thẳng góc với chỗ anh ngồi, dùng điều khiển chỉnh tiếng ti vi nhỏ đi, nói với anh: “Này, tôi muốn bàn với cậu chút chuyện...”

“Ờ? Nói đi...”

“Tôi muốn nhờ cậu giúp...”

“Ờ, nói đi...”

Tạ Di Hồng bật cười. “Cái gì mà “ờ nói đi” với chẳng “ờ nói lại”, tôi đang nói chuyện rất quan trọng đây, cậu đừng có

nghe tai này ra tai kia.”

“Tôi đang nghe đây.”

Tạ Di Hồng ngáp ngừng một lát, nói:
“Tôi muốn nhờ cậu giúp tôi... sinh một
đứa con...”

Anh không nhin được cười, suýt nữa thì
phun sạch cơm ra ngoài. “Nhờ tôi giúp
cậu sinh con? Cậu đùa gì thế? Tôi có thể
sinh con?”

“Cậu đương nhiên không thể sinh con, ý
của tôi là... cậu giúp tôi... để tôi sinh...
một đứa...”

Anh biết Tạ Di Hồng thích đùa nhưng

đem những chuyện như thế này ra đùa lại là lần đầu tiên, anh nói: “Này, trò đùa này không thể nói bừa được đâu.”

“Tôi không có đùa, cậu nhìn tôi xem, trông tôi có giống đang đùa cợt không?”

Anh nhìn cô một lát, không nhìn ra là cô đang đùa hay thật. Vẻ mặt cô lại cực kì nghiêm túc, nhưng bình thường cô cũng hay dùng giọng nghiêm túc để nói đùa, dùng giọng bỡn cợt để bàn chuyện đứng đắn, thêm vào đó cô cũng có thể dùng giọng trêu chọc để trêu chọc, dùng giọng đứng đắn để nói chuyện đứng đắn, tính gộp lại thì có tới N khả năng, cho nên anh hết sức phân vân. Anh không hiểu đành hỏi: “Cậu... không phải đã mang

thai rồi sao?”

“Không có, tôi tưởng mình có thai, nhưng bệnh viện đã kiểm tra rồi, không phải.”

Anh thấy nhẹ cả người, nếu đã vậy thì không cần lo lắng nữa, nhưng anh cũng rất thông cảm với cô, chắc là cô vì chuyện này mà bị sốc nên mới nói mấy lời không tưởng đó. Anh an ủi: “Nhầm cũng không sao, các cậu hãy còn trẻ, từ từ rồi sẽ có.”

“Tôi... kỳ thực cũng không mong là có, chẳng qua chỉ là... không thấy kinh nguyệt... nên tôi tưởng là...” Tạ Di Hồng chột ngắc đầu nhìn anh, nói. “Thật ra tôi không muốn sinh một Tiểu Thường

Thắng... Giống không tốt, thấp quá... mặc dù cũng không quá ngốc, nhưng mà chút gen thông minh này trước nay đều không dùng đúng cách.”

Anh thấy kỳ quặc liền hỏi: “Cậu không muốn sinh Tiểu Thường Thắng, vậy cậu lấy cậu ta làm gì?”

Tạ Di Hồng u oán trừng mắt nhìn anh một cái. “Tôi không lấy hắn ta thì có thể lấy ai? Người khác chẳng thèm theo đuổi tôi, tôi có cách nào khác sao? Chớp mắt đã sắp ba mươi rồi...”

“Sao người khác lại không theo đuổi cậu? Tay ở khoa Hóa không phải theo đuổi rất bền bỉ sao? Còn có Đại Lưu của

khoa chúng ta nữa...”

“Cậu không cần biên soạn tình sử của tôi, cậu có thể hiểu rõ tôi không? Máy kẻ tap nham đó có tán, tôi cũng chẳng thêm liếc mắt, tôi chỉ muốn... sinh được một đứa giống cậu...”

Anh không nhin được mà bật cười thành tiếng. “Lại muốn lợi dụng tôi sao? Chẳng thà đổi lại nói tôi là con của cậu, cậu thành mẹ của tôi, cảm động biết bao nhiêu?”

“Làm mẹ của cậu đương nhiên cảm động rồi, tôi mà là mẹ cậu... tôi muốn ôm cậu thì ôm, muốn hôn cậu thì hôn, muốn cho cậu bú thì cho bú, muốn... cái gì cũng có

thể...”

Anh trơ mắt nhìn mình bị cô lợi dụng, lại không thể công kích, biết là cuộc khẩu chiến này không thắng nổi, chẳng còn lòng dạ nào mà đấu, vừa đi về phía phòng bếp vừa nói: “Cậu cũng ăn xong rồi đúng không? Vậy tôi đi rửa bát.”

Tạ Di Hồng quát: “Không được đi, chuyện này còn chưa nói xong. Cậu không muốn quan hệ với tôi... cũng được... Bây giờ bọn họ vẫn chưa về, cậu... Thứ đó của cậu... lấy ra đưa tôi... Tôi sẽ tự nghĩ cách.”

Mặt anh lập tức đỏ bừng bừng, không biết có phải lỗi tai mình có vấn đề hay

không, chuyện này đùa hơi quá trớn rồi, nếu cô ấy đã nói hăng ra như vậy, anh cũng nghiêm túc nói: “Đừng có đùa kiểu này nữa, để Thường Thắng và Tiểu Băng biết được... sẽ rất phiền...”

Tạ Di Hồng không để ý, nói: “Cậu ngại bọn họ? Cậu yên tâm, tôi sẽ không để Thường Thắng biết, nếu cậu không nói với Tiểu Băng, cô ấy cũng sẽ không biết. Việc này sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình của hai chúng ta, mọi người đều sẽ nghĩ là con của Thường Thắng.”

“Những chuyện như thế này cậu có giấu giếm nổi không? Chỉ cần nhìn ngoại hình thôi cũng nhận ra ngay...”

“Đợi đến lúc nhìn rõ các nét, chắc chắn tôi đã ly hôn Thường Thắng rồi, bỏ đến một thành phố khác, đảm bảo sẽ không gây ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu.”

Anh càng ngẫm nghĩ càng thấy chuyện này mười phần thì tám, chín phần là Tạ Di Hồng đang đùa anh, chưa biết chừng cô định nói: “Cùng Tiểu Băng trêu cậu một tí”, nếu không, ai có thể nghĩ ra những điều ly kỳ như thế? Cứ cho là có thể nghĩ ra được thì ai dám đem chuyện kiểu này nói thẳng vào mặt người khác như thế chứ? Anh bèn không khách khí vạch trần cô: “Chuyện này là cậu cùng Tiểu Băng hợp tác để giỡn tôi đây hả?”

Tạ Di Hồng úp mở nói: “Nếu là đùa cậu thì sao? Nếu là thật thì sao?”

Anh nói đầy vẻ dọa dẫm: “Nếu là Tiểu Băng nghĩ ra trò quỷ này để giỡn tôi, thế thì tôi thuận nước đẩy thuyền, muốn chơi thì chơi, cho cậu một đũa, để cô ấy đi mà ân hận vì đã nghĩ ra trò đùa quái quỷ này.”

“Vậy nếu là thật thì sao?”

“Sao là thật được? Tôi còn không biết hai người các cậu chắc? Nếu không phải Tiểu Băng muốn giỡn tôi, vậy nhất định là cậu đang giỡn tôi.”

Tạ Di Hồng bật cười lớn. “Ha ha, cậu

quá thông minh, muốn trêu chọc cậu thì sao dễ dàng như thế chứ? Nói cho cậu hay, đúng là tôi đang giỡn cậu đấy, sao nào, còn muốn thuận nước đẩy thuyền không? Cậu muốn đẩy kiếu gì cũng được, đẩy thật, đẩy giả, đẩy trước, đẩy sau, tôi đều theo cậu.”

Anh cũng cười hì hì. “Đám phụ nữ các cậu rất cứng miệng, người nào cũng ra vẻ trời không sợ đất không sợ, lúc nào cũng ở đó mà khiêu khích với gây hấn. Đợi đến lúc đàn ông làm thật rồi, các cậu lại bị dọa cho chết khiếp.”

“Vậy cậu thử xem, xem tôi có bị dọa chết khiếp không?”

“Cậu đương nhiên là không, cậu là tên họ Tạ to gan có tiếng, cậu mà gọi điện báo cảnh sát một câu, nửa phần đời còn lại của tôi coi như đi tong.”

“Tôi đảm bảo không gọi điện cho cảnh sát, ngay bây giờ tôi sẽ rút toàn bộ dây điện thoại ra.” Tạ Di Hồng vừa nói liền rút mạnh dây điện thoại trong phòng khách ra. “Thế nào? Đã tin chưa?”

“Vậy thì có tác dụng gì? Cậu vẫn còn di động nữa, nói không chừng trên người còn giấu hung khí, đến lúc đó cho dù không tiễn tôi đến Tây Thiên vì lý do phòng vệ thì cũng sẽ khiến tôi... bị phế ngay tại chỗ.”

Tạ Di Hồng kéo áo khoác ngủ sang hai bên. “Kiểm tra thử xem, xem có di động không, có hung khí không.”

Anh thấy xương quai xanh của cô nhô ra, giống như chữ “bát[1]” viết ngược kéo dài từ cổ tới hai vai, thâm nghĩ, đúng là không nhìn thì không biết, nhìn rồi liền sợ chết khiếp, hóa ra cô ấy gầy như vậy? Anh khoa trương kêu một tiếng: “Chà, múa thoát y hả? Có thu vé vào cửa không đây?”

Tạ Di Hồng khép vạt áo trước ngực, cười mắg: “Hừ, đường đường một đấng nam nhi, trông thấy phụ nữ hở da thịt mà một tí phản ứng cũng không có, còn đứng đó nói này nói nọ, cậu có phải đàn ông

không đây? Nếu tôi mà là cậu thì phải tìm ngay cái lỗ nào đó để chui xuống.”

Lời này nói ra khiến anh có chút không vui, điều làm anh khó chịu nhất đó là người khác hỏi anh có phải đàn ông không, anh định học theo giọng điệu của Tạ Di Hồng mà đáp lại: “Một người phụ nữ, cởi một nửa cho đàn ông ngắm mà người ta chẳng có chút phản ứng, cậu còn đứng đó mà đắc ý. Cậu còn là phụ nữ không đây? Nếu tôi mà là cậu thì phải tìm ngay cái lỗ nào đó để chui xuống.”

Nhưng anh biết không thể nói như thế, thế giới này chính là vậy, phụ nữ bới móc đàn ông, nói tới mức không có lời cay độc nào không nói, còn đàn ông không

chịu được cũng phải chấp nhận, không chấp nhận thì lại bị mắng là đồ vô tâm. Nếu đàn ông cũng bắt chước đối đáp lại phụ nữ một câu thì sẽ bị coi là ức hiếp phái yếu, vô liêm sỉ, đến lúc đó anh cứ đợi cô ta nhảy sông hay treo cổ cho anh xem, nhưng cô ta là phụ nữ, vì thế cũng chẳng mất gì, anh làm tổn thương lòng tự trọng của cô ta, xin khẳng định là sẽ phải chịu nhiều cay đắng.

Đúng vào thời điểm then chốt “muốn biết chuyện như thế nào, chờ xem hồi sau sẽ rõ” thì Thường Thắng trở về, chính là phong cách “lẳng lẳng mà vào nhà”. Đến phòng khách rồi, Đàm Duy và Tạ Di Hồng vẫn không nghe thấy âm thanh gì, cũng không biết Thường Thắng vào từ

lúc nào, chỉ nghe Thường Thắng nói: “Được rồi, được rồi, đàn ông phụ nữ gì cũng đừng tự khen mình nữa. Theo tôi thấy, hai người đều chẳng có bản lĩnh gì, đàn ông chẳng ra đàn ông, phụ nữ chẳng ra phụ nữ, nếu không phải thế thì đã sớm xong chuyện rồi, đâu còn ở đây mà đấu khẩu nữa?”

Đàm Duy hơi bối rối, vội giải thích: “Đang cùng Tiểu Tạ nói đùa thôi...”

Tạ Di Hồng lạnh giọng hỏi: “Hôm nay anh chạy tới cái xá xinh nào vậy? Hai tôi gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng không tìm ra.”

Thường Thắng cười hì hì, đáp: “Em dĩ

nhân là không tìm được anh rồi, tâm tư của em đâu có để ý đến anh, sao mà tìm được? Anh đứng ở đây lâu như thế mà em không mảy may biết đúng không? Em hoàn toàn coi anh là người vô hình rồi.”

Tạ Di Hồng nói sảng: “Lúc nào tôi thích coi anh là người vô hình thì tôi cứ việc coi anh là người vô hình, lúc nào tôi thích tìm anh thì anh phải lặn về đây cho tôi...”

Đàm Duy thấy đôi vợ chồng nhà này có vẻ sắp cãi nhau, vội vã cáo từ: “Tôi thấy hay là tôi ra ngoài đợi Tiểu Băng nhé, sau đó cùng cô ấy về nhà luôn, các cậu... mau nghỉ ngơi đi!”

Thoáng chốc, Thường Thắng và Tạ Di Hồng lại kết thành một bè ra sức lôi kéo anh ở lại:

“Đừng đi, đừng đi vội, ở lại ăn cơm đã, ăn xong bốn người chúng ta làm ván mạt chược.”

Đàm Duy không có hứng thú chơi mạt chược, chủ yếu là vì sợ thua tiền, liền từ chối: “Hôm nay tới đây thôi, tôi còn phải về vì nhiều việc lắm.”

Tạ Di Hồng nói: “Cậu xem cậu kia, Tiểu Băng chạy cả quãng đường như thế, nhịn đói bao lâu rồi, cậu nhẫn tâm để con bé vừa đến cửa đã về luôn sao? Bận thế chứ bận nữa cũng phải đợi nó về ăn bát cơm

rồi tính chứ?”

Anh nhất quyết đứng ngoài cửa đợi Tiểu Băng, hai người kia cũng không ngăn cản, chỉ dặn anh nhất định phải đợi Tiểu Băng ăn xong bữa mới được rời đi. Tạ Di Hồng giữ chặt cặp tài liệu của anh trong tay rồi mới chịu để anh ra ngoài.

Đàm Duy ở ngoài đợi một lát thì nhìn thấy taxi của Tiểu Băng đến. Tiểu Băng xuống xe liền nói với anh: “Hôm nay đúng là số khổ, đường đông nghìn nghịt, cuối cùng vẫn phải gọi taxi. Sớm biết vậy thà đi taxi ngay từ đầu, nói không chừng đã đến từ lâu rồi.”

Anh nói: “Có đói không? Mau vào nhà

ăn cơm, ăn xong chúng mình về.”

Tiểu Băng cười khúc khích, nói: “Về làm gì? Em tính đêm nay cứ ở lại đây thôi, đợi lát nữa chúng ta vào bồn tắm của bọn họ... tắm uyên ương...”

Anh lập tức có phản ứng, trong lòng ngứa ngáy vô cùng, chỉ hận không thể bắt đầu ngay lúc này. Hai người đi trên hành lang, anh thấy bốn phía không có người, một tay bắt lấy Tiểu Băng, cắn cắn mặt cô mấy cái, sau đó kề bên tai cô, hỏi: “Ngoài tắm uyên ương, em còn ý tưởng gì mới không?”

“Anh thích chơi hai vua hai hậu cũng được.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đ

àm Duy nghe Tiểu Băng nói vậy, lòng vô cùng bất an, anh biết Tiểu Băng đang đùa nhưng mấy từ ngữ mới mẻ này của cô thực làm anh phiền lòng. Mấy khách hàng của cô rốt cuộc là hạng người gì vậy?

Kể từ khi Tiểu Băng đi làm bảo hiểm đến nay, có vẻ như đã học được không ít những từ mới kỳ quái, đều là liên quan đến chuyện nam nữ hoan ái, gì mà “tắm yên ương”, “hai vua hai hậu”, “3P”, “chơi giả làm thật”, vân vân và vân vân, cứ từ này nối từ kia. Nếu như anh hỏi cô

học từ ai, Tiểu Băng liền cười anh: “Đồ ngốc, còn phải học sao? Đường cái ngõ hẻm đâu đâu cũng nói mấy từ này, ngoài anh ra còn ai không biết nữa?”

Anh nhớ tới lời của Thường Thắng ngày đó: “Đã “ra khơi” rồi, sao còn có thể không bị “ướt giày”?” Nếu nói rằng đàn ông “ra khơi” rất dễ “ướt giày”, vậy đối với phụ nữ chuyện đó lại càng dễ xảy ra, bởi vì đàn ông dù sao cũng phải có tiền có lực mới có thể sa ngã được, đúng không? Nhưng phụ nữ thì khác, phụ nữ có thể thực hiện “kinh doanh không vốn”, có tiền hay không tiền thì vẫn có thể trở nên hư hỏng. Phụ nữ cũng không cần phải mạnh mẽ làm gì, chỉ việc chờ đợi phương mỗi một, ngồi mát ăn bát vàng,

chính là phương sách “binh đến tướng chặn, nước lên đất che”, “một bà giữ cửa, vạn ông thân tàn”, một ngày hai mươi tư tiếng, muốn hư hỏng bao nhiêu lần thì có bấy nhiêu lần, không hề có giới hạn nào.

Anh cảm thấy bản thân nghĩ như vậy có chút bĩ ối nhưng lại tự an ủi rằng: Mình nói vậy cũng chỉ là một khả năng mà thôi, không đồng nghĩa với việc Tiểu Băng là loại người như vậy. Tiểu Băng dường như vô tâm không để ý đến nỗi lòng của anh, hoan hỉ chạy vào trong nhà Tạ Di Hồng, cười nói ồn ào: “Đói rồi, đói rồi, có món gì ngon không?”

Tạ Di Hồng đã bày biện xong thức ăn

trên bàn, thấy Tiểu Băng liền hướng về phía phòng khách, lớn tiếng gọi: “Thường Thắng, ăn cơm thôi!”

Thường Thắng đáp lại một tiếng rồi bước vào bếp, chào Tiểu Băng xong liền ngồi xuống bàn ăn cơm, Đàm Duy và Tạ Di Hồng cũng cùng ăn thêm một chút. Xong bữa, Thường Thắng đề nghị đánh mát chược, nhưng ba người kia đều không có hứng, Thường Thắng đành thôi, buồn chán ngồi xem ti vi ở phòng khách. Tiểu Băng cùng Tạ Di Hồng trốn trong phòng ngủ thì thà thì thầm với nhau, vút Đàm Duy có mỗi một mình qua một bên, anh đành phải ra phòng khách xem ti vi. Thường Thắng xem được một lát thì lăn ra ngủ, Đàm Duy cũng tắt ti vi, tới phòng

của Tạ Di Hồng gọi Tiểu Băng về nhà.

Hai cô gái cùng lúc kêu to: “Về nhà làm gì? Hôm nay ở lại đây đi!”

Tạ Di Hồng nói với Đàm Duy: “Phòng của khách tôi đã dọn dẹp gọn gàng để các cậu ngủ, cậu còn muốn đi về sao? Cậu muốn về thì cứ về, Tiểu Băng sẽ ở đây. Phải không, Tiểu Băng?”

Tiểu Băng cũng kể xướng người họa: “Đúng đó, đúng đó, anh muốn về thì anh về đi, tối nay em không về đâu, sáng mai em phải đi gặp một khách hàng ở gần đây, từ chỗ này bắt xe số 5 đi hai bên là tới nơi.”

Anh nghe vậy, cũng quyết định qua đêm tại đây, nếu thế ngày mai Tiểu Băng có thể bớt được một quãng đường. Anh nói với Tiểu Băng: “Anh về phòng trước, em cũng nhanh về... nghỉ ngơi nhé!”

Tạ Di Hồng cười gian, nói: “Tiểu Băng, về “nghỉ ngơi” sớm chút, Đàm Duy đợi lâu cuống lắm rồi đó...” Sau đó hai cô gái cùng bật cười khanh khách.

Anh nghĩ mãi không hiểu có cái gì đáng cười, nhưng anh biết phụ nữ là thế, hễ tụ tập với nhau là ríu rít như cái chợ, chỉ cần hai hoặc hơn hai người phụ nữ ở cùng một chỗ là có chuyện. Phụ nữ đặc biệt thích cười cợt và đùa giỡn, như thể họ đang nắm giữ bí mật lớn nào đó mà

họ không đời nào tiết lộ cho những gã đàn ông đang bị xoay mòng mòng biết. Anh cũng chẳng thèm để ý hai người đang cười cái gì, quay người đi về phía phòng ngủ cho khách, ngả lưng xuống giường đợi Tiểu Băng về “nghỉ ngơi”.

Vẫn còn may, Tiểu Băng không để anh đợi lâu, nhoáng cái đã về phòng, nói với vẻ bí hiểm: “Chúng mình đi tắm uyên ương đi!”

“Thế này không phải tốt rồi sao? Hai người họ, một chưa ngủ, một ở phòng khách, nếu chúng ta cùng đi vào nhà tắm một lúc... vậy họ nhất định sẽ tưởng chúng ta ở trong làm cái gì đó...”

“Họ biết thì anh sợ cái gì? Phải như thế thì mới kích thích. Chúng ta là vợ chồng danh chính ngôn thuận, có phải mèo mả gà đồng đâu...”

Anh nghe khẩu khí của Tiểu Băng như thể chuẩn bị vào bồn là làm tới nơi tới chốn, có chút e ngại, không chỉ sợ người khác nghe thấy mà còn sợ kỹ thuật không đủ để theo, muốn thoái thác nên nói: “Vợ chồng mình chẳng mang theo cái gì...”

Tiểu Băng bắt lấy tay anh, lôi về phía phòng tắm. “Di Hồng đã chuẩn bị cho chúng ta rồi, anh không cần cuống.”

Anh cùng Tiểu Băng đi về phía phòng tắm, có chút lơ đãng nhìn đông ngó tây,

sợ Tạ Di Hồng hoặc Thường Thắng nhìn thấy hai người đi tắm chung. Thật may, Thường Thắng đang ngủ ở phòng khách nhưng ti vi vẫn mở, chắc là kiểu người không có tiếng ồn thì không thể ngủ nổi. Không thấy Tạ Di Hồng đâu, có thể là trong bếp hoặc phòng ngủ. Anh cùng Tiểu Băng rón rén vào phòng tắm, đóng cửa lại, khóa kỹ, Tiểu Băng bắt đầu cởi quần áo của mình. Anh bị sự nhiệt tình của Tiểu Băng làm cho tan chảy, cũng không cần để tâm xem người ở bên ngoài nghĩ gì, nhanh chóng cởi quần áo, mở vòi nước ở phía trên bồn tắm.

Tiểu Băng nói: “Đợi chút, để em cọ rửa bồn tắm đã.”

Anh đợi không được. “Được rồi, khỏi cần tắm uyên ương gì nữa...”

“Phải tắm, phải tắm, khó khăn lắm mới có cơ hội được tắm uyên ương, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy chứ?” Tiểu Băng cũng đã cởi sạch, tìm được một cái bàn chải, cúi người xuống kỳ cọ bồn tắm.

Anh vốn định giúp cô một tay nhưng vừa nhìn thấy thân hình trắng ngần của cô đang cúi xuống, liền kìm lòng không đành, bước tới ôm lấy cô từ đằng sau. Tiểu Băng đánh rơi bàn chải, bồn tắm cũng không cọ rửa nữa, đứng thẳng người dậy, đưa tay ra sau bắt lấy anh đùa nghịch.

Lần này anh rất nhanh đưa Tiểu Băng lên tới cao trào, khiến anh vui sướng hơn cả khi chính mình lên đỉnh, chẳng biết là dây thần kinh bị chập ở đâu nữa.

Hai người nghỉ một lúc, dọn dẹp sạch sẽ rồi mới ra khỏi phòng tắm. Vừa bước ra đã kinh ngạc phát hiện Tạ Di Hồng ngồi ở chiếc ghế bên cạnh cửa, Đàm Duy đỏ bừng cả mặt, thầm nghĩ âm thanh trong phòng tắm vừa nãy ắt hẳn bị Tạ Di Hồng nghe hết cả rồi. Anh không biết cô ấy ngồi ở đó làm gì, đợi để đi vệ sinh sao? Anh biết nhà cô còn một phòng vệ sinh nữa, không có bồn tắm vòi sen gì nhưng vẫn có bồn cầu, vậy Tạ Di Hồng chắc là đang đợi ở ngoài để đi tắm rồi?

Tạ Di Hồng thấy hai người họ từ phòng tắm đi ra, đột nhiên có hứng thú ngắm nghía, đánh giá cả đôi, Đàm Duy vội vàng bỏ chạy về phòng nhưng Tiểu Băng không hề bối rối, còn riu rít trò chuyện với Tạ Di Hồng, không biết là ai nói gì, chỉ nghe thấy hai người bật cười to. Trong lòng anh có chút hồ nghi, không biết họ lại đang bàn luận điều gì sau lưng anh, nhưng anh cảm thấy ngày hôm nay anh chẳng có điểm nào đáng bị đem ra cười nhạo cả, bởi vì biểu hiện của anh không tồi, hai lần khiến Tiểu Băng lên cao trào. Tiếng cười của họ tuyệt đối không mang hàm ý ngạo khen, rất có thể là đang nói chuyện hôm nay Tạ Di Hồng đã trêu chọc anh như thế nào.

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 12

S

áng sớm hôm sau, Đàm Duy và Tiểu Băng tỉnh dậy. Ở lại nhà người khác, có tự do tự tại cỡ nào cũng không sánh được với khi ở nhà mình, còn ngại gây thêm phiền phức cho chủ nhà, vẫn là nên sớm rời đi, khách đi chủ yên lòng.

Tiểu Băng vừa mặc quần áo vừa kê khổ: “Úi da, eo đau quá!”

“Có phải là đệm quá mềm không? Giường mà êm quá khi ngủ eo hay bị đau lắm.”

“Nhất định là không phải, em cũng chẳng phải chưa từng ngủ trên cái giường này, trước giờ chưa từng bị đau eo...” Tiểu Băng giả làm mặt quỷ. “Chắc chắn là đêm qua phóng túng quá mức.”

Anh ôm lấy Tiểu Băng, đưa tay xoa xoa lên eo cô một hồi. “Xoa bóp một lúc có phải đỡ hơn rồi không? Em còn đau không?”

Tiểu Băng đáp: “Ừm, xoa xoa một lát thì dễ chịu hơn nhiều. Chỗ đó... còn có chỗ đó... Mạnh... mạnh hơn nữa”

Anh vừa massage cho cô vừa nói đùa: “Hóa ra em chỉ có chút bản lĩnh đó thôi

à? Mới có ba lần đã không chịu nổi rồi? Em xem anh vẫn khỏe mạnh bình thường đây này.” Thật ra anh cũng cảm thấy hơi mệt, nhưng lại quy kết là do đêm qua ngủ không ngon giấc, hoặc là giường quá mềm mà không cho là anh làm quá nhiều. Nếu mới làm có hai, ba lần đã đau eo mỏi lưng, vậy chẳng phải biểu hiện rằng mình quá “không được” rồi sao?

Tạ Di Hồng hình như còn dậy sớm hơn, hai người họ đang sửa soạn, Tạ Di Hồng đã đeo tạp dề đi tới hỏi họ xem sáng nay muốn ăn gì.

Cả hai đồng thanh nói: “Không cần phiền như thế, chúng tôi ra ngoài ăn là được rồi...”

Tạ Di Hồng đề xuất: “Ở nhà có sữa với trứng gà đây, còn có cháo ngũ vị, cháo tổ yến, canh sườn rất bổ dưỡng, ăn một chút nhé, tôi thấy hai người đều cần được tâm bổ...”

Tiểu Băng không chút để ý cười hì hì nhưng Đàm Duy thì rất không thoải mái. Anh không biết là cảm giác gì, chỉ thấy Tạ Di Hồng có vẻ thích hỏi nhiều về đời sống riêng của vợ chồng anh, nhưng cũng không thể nói là “hỏi nhiều”, bởi vì Tạ Di Hồng cũng có hỏi gì đâu. Anh vẫn kiên quyết đòi ra ngoài ăn sáng, Tiểu Băng cũng nói ăn ở ngoài thì tiện hơn.

Tạ Di Hồng thấy hai người không muốn

ăn, cũng không miễn cưỡng nữa, vừa cởi tạp dề vừa nói: “Mấy cậu không muốn ăn, vậy tôi cũng không ép, chúng ta cùng ra ngoài ăn sáng, sau đó Tiểu Băng bắt taxi đi gặp khách hàng, tôi cùng Đàm Duy gọi xe tới trường. Xe máy của tôi vẫn gửi ở bệnh viện...”

Tiểu Băng hỏi: “Bác sĩ không viết giấy chứng nhận nghỉ phép cho cậu à?”

Tạ Di Hồng nói: “Mình không sao, không cần nghỉ.”

Đàm Duy từ chối: “Hai người đi taxi đi, anh ngồi xe buýt được rồi.”

Tạ Di Hồng huych toẹt: “Tôi thấy nào

cậu đúng là có bệnh, lúc này đang là giờ cao điểm, từ đây tới trường còn phải chuyển một tuyến nữa, đợi đến lúc cái xe buýt của cậu đến nơi, tiết chiều cậu cũng khỏi cần dạy.”

Anh không hiểu lại đắc tội gì với Tạ Di Hồng mà khiến cô nổi cơn tam bành như thế, anh cũng lười nghĩ xem là tại sao, bởi vì Tạ Di Hồng bản chất vốn thế, đột ngột vì chuyện nào đó mà nổi đóa, thường xuyên vô duyên vô cớ tức giận với anh, nhưng rất nhanh lại như không có chuyện gì xảy ra, cho nên anh cũng chỉ coi như là triệu chứng lúc có “nguyệt sự” mà thôi.

Tiểu Băng dường như không để ý việc

Tạ Di Hồng bóp chặt lại anh như thế, còn phụ họa: “Anh cứ ngồi taxi với cô ấy đi, đi taxi thì một người hay hai người giá cước đều như nhau.”

Nhưng chính Tiểu Băng lại không muốn bắt taxi, cô nói chỉ qua hai bên là tới, đi xe buýt rất tiện. Ba người cùng ra ngoài, tìm một chỗ bán đồ ăn sáng mua bữa sáng xong, Tiểu Băng liền bắt xe số 5, còn Đàm Duy gọi một chiếc taxi, cùng Tạ Di Hồng đến trường. Lúc xuống xe, Tạ Di Hồng lại tranh trả tiền, bị anh gạt cho mới thôi. Kỳ lạ là, anh cầu gắt với cô ấy, cô ấy lại không nói một lời nào, hiền lành một cách đột xuất.

Buổi tối hôm đó, Tiểu Băng về nhà khá

sớm, hơn nữa vừa ăn xong cơm liền lên giường nằm, nói rằng tối qua hoạt động nhiều, rất mệt. Anh cũng đi ngủ sớm, nhưng cả hai dường như không còn hơi sức để làm “chuyện kia”, nằm vô cùng ngoan ngoãn rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hai người họ đều có thể coi là có “mệnh vất vả”, là kiểu người không hưởng nổi phúc, trời sinh số chịu khổ cực, tối có ngủ sớm thì sáng hôm sau cũng tỉnh dậy rất sớm. Anh vừa xoay người định ngủ thêm lát nữa nhưng Tiểu Băng dường như đã tỉnh hẳn, bắt anh nói chuyện cùng.

Tiểu Băng nói: “Di Hồng thật lợi hại, bị ngã xong, động thai mà vẫn đi làm

được.”

Anh buột miệng: “Động thai cái gì? Cô ấy có mang thai đâu.”

“Em cũng có cảm giác cô ấy không mang thai, nhưng sao anh lại nói trong điện thoại là cô ấy sảy thai nên mới phải đi bệnh viện?”

Anh không rõ vì sao Tạ Di Hồng cùng Tiểu Băng chuyện trò, tán gẫu lâu như vậy mà cô không hề nói chuyện này cho Tiểu Băng hay. Anh giải thích: “Cô ấy... không phải “vì” sảy thai mà là “lo” bị sảy thai nên mới đi khám...”

“Thế sao anh bảo cô ấy không mang

thai? Không mang thai thì sao lại sợ sảy thai? Anh nói gì mà câu trước câu sau mâu thuẫn vậy?”

“Việc này thì có gì mâu thuẫn? Cô ấy tưởng mình có thai nên mới đi viện khám, nhưng đến nơi kiểm tra rồi biết thực ra là không có... Lời anh nói trước sau không mâu thuẫn chút nào.”

Tiểu Băng nửa đùa nửa thật nói: “Này, anh quan tâm cô ấy thế à? Có phải... hai người có gì mờ ám?”

“Bọn anh có gì mờ ám? Anh chẳng qua chỉ đang kể sự thật thôi mà.”

Tiểu Băng bày ra tư thế “kể sự thật giảng

đạo lý”, nói: “Được, cứ cho là anh đang nói sự thật, vậy em hỏi anh, nếu bệnh viện đã kiểm tra xác định cô ấy không có thai, anh còn đưa cô ấy về nhà làm gì?”

“Là cô ấy bảo anh đưa về nhà.” Qua lời cảnh tỉnh của Tiểu Băng, anh cũng bắt đầu cảm thấy kỳ lạ. Đúng rồi, Tạ Di Hồng nói bệnh viện xác nhận là không mang thai, vậy thì sao không sớm nói cho anh biết, còn nhờ anh đưa cô ấy về nhà làm gì?

Tiểu Băng thấy anh im lặng không nói, bèn đùa: “Hi hi, đồ ngốc, căn câu của người ta rồi đúng không? Mau khai ra, cô ấy lừa anh đến nhà làm gì?”

“Sao anh biết được? Anh mà biết thì đã không bị lừa.”

“Không cần biết cô ấy lừa anh để làm gì, dù thế nào thì anh cũng đi rồi. Nói, hai người bọn anh cô nam quả nữ ở cùng một chỗ lâu như vậy, có phải đã làm ba cái chuyện không dám ngẩng đầu nhìn thiên hạ rồi đúng không?”

Anh thấy tội danh của mình ngày một nghiêm trọng, vội vàng chủ động khai nhận, mong được hưởng khoan hồng. Anh kể từ lúc Tạ Di Hồng nhờ anh lấy cái thùng giấy trên nóc tủ xuống, cho tới khi Tiểu Băng đến nhà cô, không bỏ sót chi tiết nào, ngay cả chuyện Tạ Di Hồng nói đùa nhờ anh giúp cô sinh con cũng không

giấu giếm. Kể xong, anh hỏi: “Chuyện này có phải do em với Tạ Di Hồng cầu kết với nhau trêu anh không?”

“Không có, em trêu anh làm gì chứ?”

Anh cảm thấy trong giọng nói của Tiểu Băng không có chút gì là giả vờ, xem ra Tiểu Băng không trêu anh, vậy trò đùa ấy chỉ do Tạ Di Hồng bày ra. Nhưng Tạ Di Hồng đùa anh như vậy vì cái gì chứ? Nếu người khác cũng có mặt lúc đó, trêu chọc anh một chút có thể khiến anh xấu mặt, biến anh thành chuyện cười hoặc trò vui cho người ta xem, nhưng nếu chỉ có hai người bọn họ thì đùa như vậy có gì vui? Đùa như vậy để cho ai xem?

Anh suy đoán: “Nếu như không phải hai người bọn em liên kết lại đùa giỡn anh, vậy thì chỉ có cô ấy làm... Nhưng mà anh nghĩ mãi vẫn không hiểu cô ấy đùa như thế là có dụng ý gì...”

Tiểu Băng đáp về quả quyết: “Em cảm thấy cô ấy không đùa anh mà là đang thử anh, cô ấy thực sự muốn sinh con của anh...”

“Đừng nói lung tung!”

“Không phải em nói lung tung, là sự thật, em sớm đã có dự cảm về chuyện này rồi. Cô ấy đã thầm yêu anh từ lâu, chỉ là anh mãi không chịu theo đuổi cô ấy, cô ấy mới dùng chiêu khích tướng để thăm dò

anh, ví dụ như cùng Thường Thắng yêu đương rồi giới thiệu em cho anh, đều là dụng ý này. Chỉ đáng tiếc là anh lại yêu em thật, hại cô ấy mình làm mình chịu, tự chụp bao lên đầu mình, đó là nỗi khổ khó nói nên lời...”

“Dựa theo phương pháp tư duy của em, đến cả Nữ hoàng Anh cũng muốn được gả cho anh, chỉ là vì muốn kích anh nên mới kết hôn với tay hoàng thân gì gì đó hả? Nữ hoàng Anh thật đáng thương, mình làm mình chịu, tự chụp bao lên đầu mình mất rồi, mà không phải là bao nào, là vương miện mới đúng nhỉ?”

Tiểu Băng cầu anh một cái. “Anh giỏi lắm, bê non đòi gặm cỏ già này, ngay cả

một bà già cũng không tha? Già như thế, mẫn kinh từ lâu rồi, chắc chắn còn hơn cả em...”

Hai người cười đùa khúc khích một trận về vấn đề khô hay không khô, anh còn đưa tay thăm dò thử “cơ sở” một chút, thấy lần này không có “thoa xà phòng”, anh cũng chẳng còn “hàng tồn”, vì vậy buông tay ra.

Tiểu Băng nói: “Phân tích của em về Di Hồng chắc chắn chính xác. Trước kia, lúc cô ấy giới thiệu anh với em, nói về anh hoàn hảo tới mức như có hoa bay đầy trời, rõ ràng là bộ dạng si mê anh đắm đuối. Em hỏi cô ấy: “Anh ta tốt như thế, lại quen biết với cậu, sao cậu không

làm người yêu anh ta?” Cô ấy nói cô ấy đã có người yêu rồi, nếu không cũng chẳng đến lượt em đâu. Nhưng cô ấy có người yêu chắc chắn là chuyện sau khi quen biết anh, bởi vì Thường Thắng là bạn học của anh, cô ấy ắt hẳn là quen biết Thường Thắng thông qua anh, cho nên lúc đó em liền cảm thấy cô ấy đang lấy em ra thử anh, xem xem khi bức anh đến mức đấy rồi, anh có theo đuổi cô ấy không.”

“Này, em sáng tác giống tiểu thuyết Quỳnh Dao quá đấy!”

Tiểu Băng cười phì một tiếng. “Anh thì biết cái quái gì về tiểu thuyết Quỳnh Dao, anh chắc chắn chưa từng đọc, còn

ngồi đó mà nói hươu nói vượn. Quỳnh Dao có viết hay đến đâu chẳng nữa cũng không thể viết được một câu chuyện cuốn hút hơn chính cuộc sống thực này được.” Tiểu Băng tiếp tục hỏi tưởng rồi nói: “Lúc đó em hoàn toàn chẳng có hy vọng gì với anh, nếu bên cạnh cô ấy có một người đàn ông tuyệt vời đến thế, cô ấy nhất định sẽ không đi tìm người yêu khác, nhất định sẽ coi anh như một báu vật mà không nỡ giao cho em. Cho nên khi cô ấy cho em xem ảnh của anh, em hoàn toàn không tin đó là anh...”

“Thế sao em lại nói là vừa thấy ảnh của anh đã trúng tiếng sét ái tình?”

“Em đúng là trúng tiếng sét ái tình mà,

nhưng lúc đó em không tin người đàn ông trong bức ảnh là anh, nhất định là anh nhìn giống một con ếch nên cô ấy mới dùng ảnh của người khác để dụ dỗ em đi gặp mặt anh. Mãi đến khi gặp trực tiếp, nghe hai người nói chuyện em mới tin anh đúng là đồng nghiệp của cô ấy, vậy đừng trách em đã làm việc đúng đắn. Có khi cô ấy cảm thấy anh yêu cô ấy, chỉ là chưa chủ động theo đuổi nên mới dùng cách hẹn hò với người khác để khích anh một tí. Kết quả anh vẫn không theo đuổi, có lẽ cô ấy cho rằng anh đang tỏ ra quân tử, muốn tỏ ra vượt xa người khác, thế là lại tìm em đến thử anh. Nào ngờ cái tên mọt sách ngốc là anh lại thật sự yêu em...”

Anh phân trần: “Em nói anh là con một sách ngọc về mọi mặt cũng được, nhưng có một điểm, anh rất có mắt nhìn người, nếu không cũng sẽ không... trúng tiếng sét tình yêu với em.”

“Hi hi, đừng có xem thường cái tên một sách này, dù dễ được khỏi cô rồi, biết là em thích nghe mấy lời này liền buông mấy câu đường mật. Có điều anh đã có thể phát hiện ra em là cô gái tốt, chứng tỏ là anh cũng hiểu những cái... tốt của em. Nghe em phân tích tiếp đây! Cô ấy thấy hai người chúng ta phải lòng nhau rồi, biết lợi thế của mình bị tước mất, thế là vội vã kết hôn với Thường Thắng, bảo toàn danh dự của bản thân, tìm kiếm chút an ủi cho tâm hồn đã tan vỡ, hơn nữa còn

trở thành bạn tốt của em, mục đích là để tiếp cận anh...”

“Sao em còn thân thiết với cô ấy như thế?”

“Vì cái gì mà em không nên thân thiết với cô ấy? Chứ ít cô ấy và em đều chung một con đường, cả hai đều yêu anh, cùng nói chuyện về anh cũng rất thú vị.”

Anh đùa: “Xem ra anh cũng nên cùng Tiểu Lục của em kết làm bạn tốt mới được, cùng chung một con đường mà.”

“Tiểu Lục nào? À, anh nói Lục Vĩnh Nguyên? Quên từ lâu rồi. Kể từ khi quen anh, những người đàn ông khác đều biến

mất khỏi tầm nhìn của em rồi. Anh không nhắc, em cũng không nhớ ra anh ta.”

Anh ghen tuông: “Sao có thể chứ? Anh ta là mối tình đầu của em mà...”

“Cái gì mà tình đầu tình sau, lúc đó có biết yêu là gì đâu? Chơi bời lung tung mà thôi!”

“Người ta bây giờ đang làm việc ở Mỹ đây!”

“Ha ha, ở Mỹ nhặt rác cũng được coi là một nghề đấy. Anh chẳng qua là không muốn ra nước ngoài chứ nếu muốn thì cũng đi từ lâu rồi, sợ là cả vợ ngoại quốc cũng cưới về được. Anh đừng có

ghen với anh Lục gì đó, anh ta không đáng đâu. Anh xem, em không ghen với Di Hồng, một chàng trai độc thân như anh làm việc cùng cô ấy mấy năm mà cũng không để ý đến, bây giờ anh đã có người vợ tài sắc vẹn toàn là em đây thì càng không thèm để ý đến cô ấy, đúng không nào? Làm người phải có sự tự mãn tối thiểu chứ.”

Anh đang nghĩ xem bản thân có hay không cái sự tự mãn tối thiểu đó thì nghe Tiểu Băng hỏi: “Lúc đó vì sao anh lại không yêu Di Hồng?”

Chính anh cũng không biết tại sao lại không yêu Tạ Di Hồng. Trên đời này có biết bao nhiêu người, không thể cứ lần

lượt đi tìm căn nguyên tại sao lại không yêu người này người kia, nhiều nhất cũng chỉ có thể giải thích được tại sao lại yêu một người nào đó. Đối với những người còn lại, có lẽ vốn không coi họ là một lựa chọn để suy xét, cũng không hề tồn tại câu hỏi có lựa chọn hay không, đương nhiên sẽ càng không tồn tại nguyên nhân vì sao lại bỏ qua họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 13

T

iểu Băng tỏ ra chắc chắn: “Em thấy chuyện Di Hồng nhờ anh giúp cô ấy sinh con không phải là đang đùa anh đâu, mà là dùng cách đùa cợt để nói lời thật lòng. Rất có thể cô ấy vẫn luôn dùng cách thức này để nói chuyện với anh, những lời cô ấy nói đều là thật nhưng lại dùng cách nói đùa, chỉ là vì muốn để lại một đường lùi cho mình mà thôi. Nếu anh thật sự có ý, cô ấy lập tức nói với anh rằng cô ấy không đùa; nếu anh không có, cô ấy cũng còn thể diện mà lui bước.”

Anh hoàn toàn không nghĩ Tiểu Băng lại có cách nhìn nhận như vậy đối với Tạ Di Hồng, anh luôn cảm thấy hai người họ ở bên nhau luôn nói chuyện, cười đùa, chắc chắn là bạn bè cực kì thân thiết, không ngờ Tiểu Băng lại coi Tạ Di Hồng là tình địch. Anh thật phục phụ nữ, ở bên tình địch chường mắt mà vẫn có thể đối xử nồng nhiệt như thế, phụ nữ không đi làm cán bộ ngoại giao thật đúng là uổng phí tài năng của họ.

Tiểu Băng hứng thú hỏi: “Lúc anh thấy bộ ngực nửa kín nửa hở của cô ấy, có phản ứng không?”

“Không có.”

“Em không tin.”

“Em không tin cũng phải tin, bởi vì sự thật là như thế.”

“Sao thế được? Đàn ông các anh chẳng phải cứ nhìn thấy đàn bà khỏa thân thì sẽ có phản ứng hay sao?”

“Ai nói thế? Vậy nếu theo em nói thì anh không phải là đàn ông à?”

“À... Ý em không phải thế. Anh thấy cơ thể của em sẽ có phản ứng, nhìn thấy cơ thể của cô ấy sao lại không có? Ít nhất thì anh chưa từng nhìn thấy cơ thể của cô ấy, đáng ra phải càng mới mẻ càng kích thích chứ? Anh nói anh không làm gì, em

tin, bởi vì anh là một đồng chí tốt luôn chịu sự ràng buộc của đạo đức, nhưng phản ứng thì vẫn phải âm thầm mà có chứ?”

“Thực sự là không có.”

“Không phải sợ, anh có nói ra em cũng không trị tội anh đâu, rất bình thường mà, chỉ cần không đem sự kích động của anh biến thành thật là được...”

Anh rất kiên định: “Vấn đề không phải là sợ hay không, mà là có sao nói vậy, không có phản ứng chính là không có phản ứng. Đàn ông không nhất thiết cứ nhìn thấy da thịt của phụ nữ là sẽ có phản ứng, một phần là cái đã nhìn thấy không

hề hấp dẫn, quan trọng hơn là, nếu một người đàn ông không đặt người phụ nữ ở vị thế đó mà xem xét, vậy sao có thể có phản ứng được?”

Tiểu Băng vỗ anh hai cái, dùng giọng Kinh kịch nói: “Lợi... hại, lợi... hại! Chị dâu A Khánh không hổ là bà chủ trà quán, lời nói ra... quả là một giọt... nước... cũng không lọt... nha!”

Anh biết đây là lời thoại của vở kịch mô phỏng mà trước kia Tiểu Băng học được từ ba mẹ mình.

Ba mẹ vợ của anh hồi trước diễn chung một sân khấu kịch, họ từ bạn diễn rồi phát triển thành tình yêu, rồi tiến tới hôn

nhân. Ngày đó, hai người họ một người chuyên diễn vai chị dâu A Khánh, người kia diễn vai Điêu Đức Nhất; một người chuyên diễn vai Lý Thiết Mai, người kia diễn Lý Ngọc Hòa, đều là vai nam nữ chính, mỗi lần hai người nhắc đến đều vô cùng tự hào, đến tận bây giờ vẫn ngày ngày ở nhà ca hát. Tiểu Băng từ nhỏ nghe ba mẹ diễn khúc này, hát khúc kia, nghe mãi cũng thành quen. Tiểu Băng nói nếu giờ này kịch mô phỏng còn thịnh hành, cô nhất định sẽ diễn vai nữ chính.

Anh đáp: “Anh vốn không có nước, em bảo anh lọt thế nào?”

Tiểu Băng nói: “Nếu anh thực sự không có phản ứng, vậy chỉ có thể là anh nói

dối quá giỏi, giỏi đến mức chính bản thân anh cũng không có cảm giác là mình đang nói dối.”

“Anh trước giờ chưa từng nói dối.”

“Trên thế giới này không có người không nói dối.” Tiểu Băng đem cái mũ to bịt chụp cho cả nhân loại, rồi từ bỏ vấn đề “nói dối”, chuyển sang hỏi: “Nếu anh biết Di Hồng thích anh, anh có đồng ý giúp cô ấy sinh con không?”

“Em thật khéo tưởng tượng, những chuyện như thế này mà có thể giúp sao? Em không thấy suy nghĩ của cô ấy rất hoang đường sao?”

“Ừm... Đứng ở lập trường là bà xã của anh, em đương nhiên cảm thấy cô ấy đã nghĩ sai. Nhưng đứng từ góc độ phụ nữ, em lại cảm thấy nghĩ như thế không có gì là hoang đường. Nếu là em, em cũng không muốn con mình lớn lên giống Thường Thắng, như vậy không phải là hại con mình sao? Đợi đến lúc con em trưởng thành đi tìm bạn gái, con gái nhà người ta đều chê con em lùn, thế thì con trai em sẽ đau lòng tới cỡ nào!”

“Anh thật sự không hiểu, vì sao phụ nữ các em đều coi trọng chuyện chiều cao như vậy.”

“Bản thân anh không lùn nên anh không thể đặt mình vào vị trí của một người đàn

ông thấp lùn mà cảm nhận nỗi khổ của họ. Nếu anh lùn như Thường Thắng thử xem...”

“Anh không nói Thường Thắng, anh đang nói tới Tạ Di Hồng. Cô ấy sợ con mình thấp không tìm được người yêu, nhưng trên đời có mấy người thấp mà không cưới nổi vợ đâu? Không phải đều kết hôn hết rồi đó sao?”

“Người lùn có thể cưới được vợ thì cũng không thể nói lên được điều gì, không phải vẫn bị người khác soi mói sao?”

“Tạ Di Hồng bị người khác soi mói? Anh thấy đều là cô ấy soi mói người khác, cô ấy cũng lấy Thường Thắng còn

gì?”

“Em đã phân tích cho anh rồi còn gì! Di Hồng cưới Thường Thắng chỉ là bắt đắ dĩ, lòng cô ấy không yêu anh ta, chỉ là... muốn từ bỏ anh để bắt đầu cuộc sống mới, cũng có một chút là vì thể diện, cho nên mới vội vã kết hôn trước anh.”

“Anh không tin nổi phụ nữ bọn em lại như thế, hành động cầu thả, hôn nhân có phải trò chơi trẻ con đâu!”

“Cô ấy đương nhiên không muốn hành động cầu thả. Có lẽ lúc cô ấy kết hôn cũng không nghĩ rằng kết hôn rồi vẫn không quên được đoạn tình cảm trước, có lẽ cô ấy vốn cho rằng kết hôn rồi thì

cứ vui vẻ mà sống thôi. Cũng tại Thường Thắng chẳng có gì... đáng để yêu. Cô ấy muốn yêu Thường Thắng cũng không yêu nổi”

“Thường Thắng ngoài việc hơi thấp thì có gì không tốt đâu?”

“Có thể Thường Thắng không có gì đáng chê nhưng tình yêu mà, không thể nói đối phương không có gì đáng chê là có thể yêu được anh ta. Em thấy chuyện của họ là một vòng tuần hoàn bất hạnh, Thường Thắng cũng không phải tên ngốc, nhất định cũng cảm nhận được Di Hồng không yêu anh ta, cho nên cũng sẽ không cố gắng yêu Di Hồng. Anh ta không yêu thương Di Hồng, Di Hồng lại càng không

yêu anh ta... Việc càng làm càng hỏng.”

Anh không ngờ Tiểu Băng lại nhìn nhận vấn đề rõ ràng như vậy, bình thường chỉ thấy Tiểu Băng tán gẫu với Tạ Di Hồng, cười đùa với Thường Thắng, hóa ra trong lòng cô lại như tấm gương phản chiếu tất cả.

Anh nửa đùa nửa thật nói: “Em chẳng phải vì muốn quên Tiểu Lục của em nên mới vội vàng cưới anh sao? Lại nhẫn tâm tạo thành một vòng tuần hoàn bất hạnh rồi...”

Tiểu Băng trách móc: “Sao anh lại đem mình ra so với Thường Thắng? Em từ trước đến nay chưa từng yêu ai như yêu

anh. Cái tên Tiểu Lục nào đó, chỉ có thể nói là chọn ra người cao nhất trong đám lùn thôi, vào thời điểm đó anh ta tạm coi là được nhất trong số vài người em quen biết, chứ so với anh thế nào được?”

Lời này nói ra sao nghe ngọt ngào thế? Anh kìm nén đắc ý trong lòng, tiếp tục cáo buộc tội trạng: “Thế sao em còn cho anh ta số điện thoại? Vậy chẳng phải thể hiện là em với anh ta tình cũ chưa dứt sao?”

“A... Anh ngay cả cái này cũng không hiểu? Anh ta hỏi số điện thoại của em, có thể là vì có chút lưu luyến quá khứ, mà em lại cho anh ta số điện thoại nhà, chính là nói với anh ta rằng: Tôi đã kết hôn

rồi, tôi sống rất hạnh phúc, anh cứ đứng ở bờ bên kia đại dương mà rửa nước miếng đi nhé!”

Tuy cách nói năng của Tiểu Băng có hơi thái quá nhưng anh nghe xong cảm thấy rất khoan khoái. Số điện thoại mà Tiểu Băng cho Tiểu Lục đúng là số nhà riêng, Tiểu Lục cũng gọi tới nhà hai lần, đều là anh nghe máy, khi anh báo danh tính, nói mình là chồng của Tiểu Băng, anh có cảm giác Tiểu Lục đúng là đang có ý thèm đến chảy nước miếng thật.

Tiểu Lục nói anh may mắn, có thể cưới được Tiểu Băng. Đương nhiên Tiểu Lục cũng thuận miệng ba hoa đôi chút về cuộc sống tốt đẹp của mình ở Mỹ, điều

đó anh có thể lý giải, giai nhân đã không cưới được rồi, chỉ có thể khoe khoang về sự nghiệp thôi.

Nhưng Tiểu Băng thì ngay cả điểm này cũng không cho Tiểu Lục chút thể diện. “Anh đừng nghe anh ta ba hoa chích chòe, anh ta ở Mỹ không tìm được việc, đang ở trong nước nghĩ cách, còn nhờ em tìm việc giúp anh ta, nếu không sao tự dung gọi điện tìm em?”

“Không thể nói thể được, người ta nếu không phải vì lưu luyến tình cũ, sao nỡ rời bỏ cuộc sống mỹ mãn ở đất Mỹ mà về nước được?”

“Em không biết trên thế giới này có hay

không người vì tình yêu mà sẵn sàng từ bỏ cuộc sống mỹ mãn bên đất Mỹ, nếu như có thì chắc chắn cũng không phải anh ta, em không đáng giá để anh ta yêu đến vậy, anh ta cũng chẳng có được tình yêu bao la đến thế.

Nhất định là anh ta ở Mỹ không tìm được việc, cũng không tìm được vợ nên mới nghĩ tới em, nghĩ tới việc một mũi tên trúng ba đích: tìm được công việc, kiếm được vợ, hơn nữa còn có thể thỏa mãn sự phù phiếm của mình, nói rằng không phải bởi vì ở bên Mỹ không tìm được việc nên mới về nước, mà là trở về vì tình yêu... Haizz, chỉ sợ mối tình này có thể khiến anh ta xúc động tới mức lệ dâng đầy mắt cũng nên.”

Dù thế nào, nghe bà xã hạ nhục bạn trai cũ cũng làm anh rất vui vẻ. Anh biết mình là một kẻ tiểu nhân, cũng chẳng cần ra vẻ cao thượng làm gì, chỉ ôm Tiểu Băng, nói: “Em chớ ngại mặt anh ta cũng tốt, anh chỉ sợ em lại nhớ mãi không quên anh ta...”

“Anh không cần lo cho em, anh tự lo cho anh đi. Phụ nữ kết hôn rồi sẽ chẳng còn ai thèm để ý đến nữa, nhưng đàn ông thì khác, dù kết hôn rồi vẫn sẽ có người phụ nữ để ý anh ta.” Tiểu Băng cảnh cáo.

“Anh biết ba điều luật của em rồi đấy, anh trước đây làm sai chuyện gì em có thể không tính toán, nhưng kể từ ngày

chúng ta kết hôn, anh chính là chồng em, anh không có quyền yêu người phụ nữ khác, càng không có quyền cùng với người phụ nữ khác... phát sinh bất cứ chuyện gì. Dù là phát sinh quan hệ hay là giúp sinh con, hoặc là ngoại tình trong tư tưởng, chỉ cần em biết được, em nhất định sẽ ly hôn với anh, không có chuyện “chỉ một lần này thôi, lần sau sẽ không thế nữa”, nghe rõ chưa?”

Anh rất vững dạ đáp: “Em yên tâm, anh vừa không có cảm xúc để ngoại tình, cũng không có năng lực ngoại tình. Đối với Tạ Di Hồng, anh hoàn toàn không cảm nhận được... tình yêu thâm kín của cô ấy đối với anh, nói chi đến chuyện hưởng ứng. Còn về việc giúp sinh con,

dù em không ra ba điều luật, anh cũng không làm. Sinh con với người khác đẻ bản thân ăn năn không dứt? Anh không ngóc đến thế.”

Anh vốn cũng muốn đưa ra ba điều luật với Tiểu Băng nhưng anh thấy không cần. Việc mà đã xảy ra, ba điều luật của anh cũng không ngăn nổi; việc không xảy ra, anh cũng chẳng cần dùng đến ba điều luật. Nhưng cách nhìn của anh đối với chuyện bạn đời ngoại tình không khác Tiểu Băng là mấy, trừ phi anh không biết, còn nếu biết Tiểu Băng ngoại tình, dù chỉ một lần thôi, anh cũng không thể bao dung, nhẫn nhịn.

Điều rất kỳ lạ là, từ lúc anh nghe được

phân tích của Tiểu Băng về tình cảm của Tạ Di Hồng đối với anh, cảm giác của anh với Tạ Di Hồng lại có thay đổi. Trước đây anh chỉ đối xử với cô như đồng nghiệp, hơn nữa còn là một đồng nghiệp chuyên nghiên rã²ng nghiên lợi, động một chút lại đem anh ra đùa cợt, còn hay ra vẽ tiểu thư nhà quan, có vẻ kiêu căng, ngạo mạn bẩm sinh, cô với anh như người của hai tầng lớp khác biệt.

Nếu nói lúc đó anh có tình cảm nào cao hơn tình đồng nghiệp với Tạ Di Hồng không, thì đó chính là có một chút cảm kích, vì cô ấy đã giúp anh quen biết Tiểu Băng. Nhưng anh lúc đó hoàn toàn là sự cảm kích đối với người giới thiệu, đối với bà mai, chẳng liên quan gì tới tình

yêu. Bây giờ sự cảm kích trong lòng anh có chút thay đổi, dường như đã nảy sinh một sự cảm kích khác, bản thân anh cũng không thể biết rõ là chuyện gì.

Nếu như Tạ Di Hồng thực sự giống như Tiểu Băng nói, vốn yêu anh đã lâu, vì muốn khích anh nên mới kết hôn với Thường Thắng, anh liền cảm thấy rất có lỗi, giống như chính tay anh đã đẩy Tạ Di Hồng vào cuộc hôn nhân khiến cô ấy không hạnh phúc. Thực tế đã chứng minh Thường Thắng không hết lòng yêu thương Tạ Di Hồng, anh không biết Thường Thắng bề ngoài tỏ ra giả tạo như vậy, Tạ Di Hồng biết được sẽ nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định một điều rằng, bất kể người phụ nữ nào cũng không thích chồng

mình tỏ ra giả tạo.

Nếu Tạ Di Hồng giới thiệu Tiểu Băng cho anh để khích anh theo đuổi cô, vậy lúc cô phát hiện anh thực lòng yêu Tiểu Băng, sẽ đau khổ cỡ nào? Về điều này, anh rất day dứt, không phải day dứt vì đã yêu Tiểu Băng mà day dứt vì ở trước mặt Tạ Di Hồng đã không giấu đi tình yêu đối với Tiểu Băng. Có lẽ nếu anh giấu kín một chút thì đã có thể bớt làm tổn thương Tạ Di Hồng.

Anh nhớ đến lần mình cùng với Tiểu Băng ân ái trong bồn tắm ở nhà Tạ Di Hồng, còn cô ấy ngồi ở ngoài, cô ấy nhất định đoán biết được, còn vì họ mà thu xếp phòng ngủ, thậm chí đặt hai chiếc

bao cao su ở tử đầu giường. Cô ấy làm như vậy không phải đang tự làm khó mình sao? Có lẽ Tạ Di Hồng không nên giữ họ lại ngủ qua đêm, nếu là anh, anh tuyệt đối sẽ không làm thế. Lẽ nào phụ nữ là vậy chẳng? Luôn thích tự hành hạ mình? Rốt cuộc họ dùng cách tự hành hạ đó để biểu đạt tình yêu của họ, hay là để dập tắt tình yêu đó?

Anh dùng sự thật đó để phản bác lại những phân tích của Tiểu Băng đối với Tạ Di Hồng, nhưng Tiểu Băng nói anh không hiểu phụ nữ, đây không phải tự hành hạ gì cả, chỉ là một biểu hiện của mâu thuẫn nội tâm. Một mặt, phụ nữ muốn chiếm được người đàn ông mình yêu; mặt khác, cô ấy lại hy vọng người

đàn ông ấy được hạnh phúc. Chỉ đơn giản như vậy, nhưng đàn ông lại cảm thấy phụ nữ rất khó lý giải, bởi vì cách tư duy của họ không giống đàn ông.

Đàn ông nếu yêu một cô gái thì sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để đoạt được, không đoạt được thì hoặc sẽ hủy hoại cô ấy hoặc sẽ lãng quên cô ấy, nhưng phụ nữ đối với người mình yêu, vừa không quên được vừa không nỡ xuống tay làm hại.

Anh nghĩ có thể mình thật sự không hiểu được phụ nữ, ít nhất là không hiểu được kiểu phụ nữ như Tạ Di Hồng. Nhưng trong lòng anh lại vì cách làm không thể hiểu nổi của cô mà nảy sinh một loại cảm giác thương xót. Anh muốn nói với cô ấy

rằng, đừng tự làm khổ bản thân như thế, hãy vui vẻ mà sống cuộc đời của mình, trên thế giới này không có ai đáng để cậu phải như thế, tôi lại càng không đáng.

Có lẽ biểu hiện của Tạ Di Hồng bây giờ so với trước đây không hề khác, nhưng bởi vì anh đã nghe được phân tích của Tiểu Băng, đúng ra là anh đã tin những phân tích đó, cho nên cảm xúc cũng không còn giống như trước. Anh cứ cảm thấy trong nụ cười của Tạ Di Hồng mang theo nỗi bi thương không đành, sự bức bách của cô ấy đối với anh biến thành một dạng làm nũng, cô đánh anh, xoa đầu anh, biến thành một kiểu cách khác của sự thân mật.

Điều anh không hiểu nhất chính là, sau khi biết được tâm tư của Tạ Di Hồng, anh lại cảm thấy cô ấy đẹp hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 14

C

huyện tới nhà giáo sư Viên bán bảo hiểm phải lùi lại đến mấy tuần, không phải giáo sư không rảnh mà là Tiểu Băng không rảnh. Cuối cùng cũng chọn được ngày hai bên đều thu xếp được, hẹn vào lúc tám giờ tối.

Hôm đó Tiểu Băng cố ý về nhà sớm, dành thời gian trang điểm, thay quần áo, cô đứng trước gương ngắm nghía, gọi Đàm Duy đến ngắm xem có gợi cảm hay không, một lát sau lại cởi ra, không nói là không gợi cảm, mà nói là do quá gợi

cảm, khiến cho anh không thể hiểu nổi:

“Em không đi hẹn hò, cũng không đi vũ hội, lo quần áo gợi cảm hay không làm gì?”

“Hi hi, em cảm thấy ông thầy hướng dẫn của anh có hơi... háo sắc.”

Chuyện thầy hướng dẫn của anh háo sắc cũng không phải là điều gì mới mẻ, trong đám học sinh có một câu nói thế này, giáo sư Viên thích nhất chính là hướng dẫn nữ nghiên cứu sinh, đặc biệt là nữ nghiên cứu sinh xinh đẹp. Hướng dẫn nữ nghiên cứu sinh thì thích nhất là mời người ta đến nhà đàm đạo học thuật, nhưng quá nửa thời gian đều là đàm đạo

chuyện ngoài học thuật. Giáo sư Viên đặc biệt thích nói về vấn đề tình yêu, hôn nhân của sinh viên nữ, nhìn bề ngoài thì tỏ vẻ là đang quan tâm, lo lắng cho người ta, thực tế lại là đang thăm dò đời sống riêng tư của người khác. Có điều chưa thấy có ai thừa nhận đã bị “trúng chiêu” của giáo sư, không biết là “trúng” rồi mà không dám thừa nhận hay là chưa từng có ai “trúng”, hoặc là giáo sư Viên thậm chí chưa từng “tung chiêu”.

Đàm Duy trước kia không để vào tai mấy chuyện đó, anh không phải là sinh viên nữ, giáo sư Viên hướng dẫn anh làm nghiên cứu sinh cũng sẽ khác, không phải sao? Hơn nữa, nói giáo sư mới sinh viên nữ đến nhà là có ý đồ, nhưng ở nhà ông

còn bà xã, nếu giáo sư thật sự có ý đồ thì mời về nhà làm gì? Chẳng thà mời đến nhà nghỉ đặt phòng luôn cho xong.

Kết luận “háo sắc” của Tiểu Băng đối với giáo sư hoàn toàn không phải nghe từ các học trò của giáo sư mà là cô tự mình trải nghiệm, Đàm Duy từng đưa Tiểu Băng đến nhà thầy tham dự một buổi tụ tập dịp tết Nguyên Đán, sau khi về Tiểu Băng nói với anh” Này, cái ông thầy hướng dẫn của anh háo sắc lắm, cứ nhìn chăm chăm vào mấy cô nữ sinh trẻ đẹp thôi, đến vợ cũng chẳng thèm nhìn vào mắt.”

Anh đùa: “Không phải là thầy của anh không đủ nhiệt tình với em nên em ghen

à?”

“Anh đúng là cái đồ mọt sách ngu ngơ, ông thầy của anh lợi dụng sàm sỡ em, anh không nhìn ra à?”

“Thầy hướng dẫn của anh sàm sỡ em? Lúc nào?”

“Lúc mới vừa bước vào. Ông ấy bắt tay em rõ lâu, anh không để ý à?”

Anh hốt hoảng bừng tỉnh: “Hà, anh đang băn khoăn sao ông ấy không bắt tay anh, chỉ bắt tay em, anh còn tưởng thầy tôn trọng phái nữ, coi mấy cô gái các em là đại diện bên ngoại cơ.”

Tiểu Băng đặc ý nói: “Em chỉ cần nhìn một cái là ra ngay vấn đề, anh quen biết ông ấy lâu như vậy mà chẳng phát hiện ra cái gì.”

“Anh là đàn ông, có thể phát hiện ra cái gì chứ? Ông ấy cũng không coi tay anh là cái móng giò nắm mãi không buông.”

“Nhưng lão ấy coi tay vợ anh là móng giò nắm mãi không buông, thế mà anh cũng không nhận ra à?”

Sau này, Tiểu Băng dù thế nào cũng không muốn đi nhà thầy Viên nữa, có lần thầy Viên mời sinh viên đến nhà chơi, đặc biệt dặn họ dẫn người nhà theo, lúc Đàm Duy hỏi Tiểu Băng, Tiểu Băng liền

nói: “Em không thèm đến nhà lão già đó, vừa già vừa hói, lúc nào cũng thích soi “hàng” nữ sinh.”

Một từ “soi hàng” này, anh nghe mà sờn cả da gà, thậm chí trách Tiểu Băng sao có thể dùng cách nói năng bỉ ổi như thế.

Những trường hợp thế này, dù Tiểu Băng không muốn đi thì anh vẫn phải đi, dù sao đó vẫn là giáo viên hướng dẫn của anh, sự tôn trọng tối thiểu nhất vẫn cần phải có, thể diện tối thiểu nhất vẫn phải giữ cho người ta, phá hỏng quan hệ thầy trò thì sinh viên đó gặp xui xẻo rồi. Không cần Tiểu Băng nhắc nhở, anh cũng có thể nhìn ra ít bằng chứng, như chuyện giáo sư Viên bắt tay mấy nữ sinh quá lâu,

có lúc lại giả như quan tâm mà vồ vồ vai của nữ sinh nào đó, nhân lúc người ta không để ý mà nhìn ngực người ta, v... v... Giáo sư cũng đã có tuổi, lại hành xử như thế với sinh viên của mình, điều này khiến Đàm Duy cảm thấy rất kinh bỉ.

Cho nên khi Tiểu Băng đề nghị đến nhà giáo sư bán bảo hiểm, Đàm Duy đã rất kinh ngạc. Không biết dây thần kinh nào của Tiểu Băng bị đặt nhầm chỗ. Anh hỏi:

“Không phải em không muốn đến nhà giáo sư Viên sao, nói ông ấy... cái gì... soi... cái gì ấy?”

“Đó là chuyện gì, mà đây là chuyện gì? Không hề giống nhau nhé. Hôm đó là

mình đến nhà ông ta dự tiệc, đi hay không đi chẳng thành vấn đề, em đương nhiên không muốn đi để ông ta “soi hàng”. Bây giờ là đi bán bảo hiểm, là chuyện làm ăn, chuyện công việc, không hề giống nhau.”

“Chuyện làm ăn, chuyện công việc, đều có thể chịu đựng được... điều đó sao?” Từ “soi hàng”, anh có chút ngần ngại không dám nói ra miệng, hình như nói ra rồi giống như sẽ làm vậy bản vợ anh.

Nhưng Tiểu Băng không ngại, một lần rồi hai lần, hai lần rồi ba lần đều dùng cái từ ấy: ““Soi hàng” chứ có phải cưỡng bức, sợ cái gì chứ? Cần trả giá thì vẫn phải trả thôi, không thể vừa muốn có ngực

chạy vừa muốn ngựa không ăn cỏ được.”

Anh không hiểu rõ từ “ngựa” trong lời Tiểu Băng nói là chỉ ai, nhưng dù có chỉ ai chẳng nữa thì anh vẫn phải tháp tùng Tiểu Băng tới nhà giáo sư Viên, bởi vì anh biết cá tính của Tiểu Băng, nếu cô đã quyết định đi thì dù anh có theo hay không, cô vẫn cứ đi, chẳng thà anh đi theo sát Tiểu Băng, tay với mắt giáo sư Viên cũng phải dè chừng một chút.

Cuối cùng Tiểu Băng chọn một bộ váy trông giản dị, thanh nhã, gọi là bộ trang phục “rất công sở”, sau đó trang điểm cho thêm phần xinh đẹp, rực rỡ rồi mới cùng anh tới nhà giáo sư Viên. Anh chở Tiểu Băng trên xe, nói đùa:

“Em ăn diện đẹp như thế, lại ngồi trên cái xe đạp rách nát của anh, người không hiểu lại tưởng anh lừa em đi bán.”

Tiểu Băng cười, kể câu chuyện về một nữ nghiên cứu sinh bị lừa bán tới tận vùng quê ở Hà Nam, sau đó còn nói:

“Này tên buôn người, đợi lát nữa tới nhà giáo sư Viên, anh đừng có ở bên cạnh nói bóng nói gió, cũng đừng bóc mẽ chuyện em nói ông ta là đồ dê xồm. Anh cứ ở phòng khách xem ti vi hoặc nói chuyện với sư mẫu của anh, để mình em với lão ấy tự xử lý.”

“Ngay cả anh cũng bị coi là thành phần

đur thừa bị đuổi đi à? Em định xử ông ấy thế nào? Áp dụng chiến thuật lấy thịt đè người à?

“Thôi đi, dạng như lão ấy còn cần em phải dùng tới chiến thuật lấy thịt đè người sao? Máy cái liếc mắt, mấy lời nịnh bợ cũng đủ dắt mũi lão rồi.”

“Xem ra em không phải là không sử dụng chiến thuật lấy thịt đè người chẳng qua là phải xét đến đối tượng nữa đúng không? Không cùng với giáo sư Viên là bởi vì ông ấy vẫn chưa đủ đẳng cấp. Vậy kiểu người nào mới đủ đẳng cấp để em sử dụng chiến thuật lấy thịt đè người?”

Tiểu Băng cười đáp: “Em vừa mới nói

một câu, biết ngay là sẽ bị anh bắt lỗi mà. Có điều anh cứ yên tâm đi, khắp gầm trời này, chỉ có anh là đủ đẳng cấp, trừ anh ra, chẳng có ai để em sử dụng chiến thuật “lấy thịt đè người” nữa.”

“Ai mà biết được? Em vội hoàn thành định mức công việc, một khi làm không xong, vậy chẳng phải cái gì cũng phải làm sao?”

“Em tự có giới hạn của mình, em sẽ cố gắng hoàn thành công việc trong giới hạn đó, nếu nhất định phải phá vỡ giới hạn mới có thể hoàn thành công việc, vậy chỉ có thể nói là em quá vô dụng. Đã đến nước ấy, chẳng thà em đổi nghề. Thiên hạ này cũng không phải chỉ có một nghề bán

bảo hiểm...”

Vừa nói xong, họ đã đến dưới lầu giáo sư Viên. Anh khóa xe đạp rồi cùng Tiểu Băng lên tầng. Giáo sư Viên mở cửa cho họ, rất nhiệt tình mời họ vào nhà. Có lẽ đã có sự phân tích của Tiểu Băng, Đàm Duy cảm thấy ánh mắt giáo sư nhìn Tiểu Băng rất không đứng đắn, đúng là hơi giống như đang “soi hàng”, bắt tay cô cũng rất lâu và không hề bắt tay anh. Nếu là trước đây, anh sẽ nghĩ nguyên do là Tiểu Băng không thường đến mà anh thì thường xuyên làm khách, nhưng bây giờ anh không nghĩ như vậy nữa, anh cảm thấy giáo sư Viên đang mượn dịp lợi dụng Tiểu Băng.

Mặt Tiểu Băng đầy vẻ ngây thơ, bình thản, dường như không hề phát hiện ra giáo sư Viên nắm tay mình quá lâu. Sau đó giáo sư mời họ vào thư phòng ngồi, nói là bởi vì bà Viên đang ở phòng khách xem tivi, sẽ ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện. Đàm Duy biết tính bà vốn như thế, chào một tiếng rồi lại bận rộn làm việc khác.

Anh bất chấp lúc trước Tiểu Băng đã giao hẹn gì với anh, làm như không thấy gì mà cùng Tiểu Băng vào thư phòng, ngồi bên cạnh làm hộ vệ. vì là bàn chuyện bán bảo hiểm nên anh chẳng thể nói chen vào, chỉ ngồi bên cạnh nghe Tiểu Băng và giáo sư nói chuyện, nhưng anh cảm thấy Tiểu Băng cứ ra vẻ lảng lơ

quyển rũ, tiếng nói thì càng lúc càng như đang thì thầm, tiếng cười lúc ngân lúc ngừng thành một chuỗi âm thanh như chuông bạc rung, búp tay hoa lan uyển chuyển, hai mắt tựa như sóng sáng tình ý, có lúc còn đưa chiếc lưỡi hồng khê liếm môi.

Còn giáo sư Viên không hề bỏ lỡ cơ hội được no mắt một phen, cũng rất hòa ái, thân thiết nhìn ngắm Tiểu Băng, tuy quá nửa là nhìn mặt nhưng chốc chốc lại liếc ngực Tiểu Băng một chút. Lúc này Đàm Duy mới phát hiện ra Tiểu Băng mặc bộ đồ này rất có dụng ý, bộ trang phục đó thiết kế trang nhã nhưng phần em lại rất bó, lúc đứng không thấy gì nhưng vừa ngồi xuống, ngực Tiểu Băng bỗng nâng

cao một cách bất thường. Có điều bên trong có mặc áo lót, da thịt không lộ, vừa khéo làm giáo sư Viên được một phen mơ tưởng.

Anh như ngồi trên thảm kim, thực lòng không muốn nhìn thấy vợ mình “bán bảo hiểm” như vậy, đây còn là có anh đi theo, nếu anh không có ở đây thì sao? Anh không dám nghĩ thêm, giận một nỗi không thể ra lệnh cho Tiểu Băng cùng anh về nhà.

Có thể Tiểu Băng phát hiện ra sự khó chịu của anh, cuối cùng cũng kết thúc cuộc nói chuyện, đứng dậy cáo từ. Mãi tới khi ra khỏi cửa nhà giáo sư Viên, dắt xe đạp đi, anh mới lên tiếng hỏi: “Ông ấy

đồng ý mua à?”

“Ông ấy đồng ý, anh không nghe thấy à?”

“À! Sao ông ấy phóng khoáng thế?”

“Hừ, em đã đến giới thiệu bảo hiểm, ông ta dám không phóng khoáng? Chỉ là vẫn chưa chịu giao tiền, kêu em hai ngày nữa đến lấy.”

“Em vẫn muốn đến nhà ông ấy? Anh thấy ý của ông ta là ngại hôm nay anh bám ở đây, muốn tìm cơ hội để em và ông ta được hẹn hò riêng đúng không?”

Tiểu Băng không đề ý, đáp: “Cũng có thể, anh lần sau đừng đi theo em nữa...”

Anh rất không vui, đợi Tiểu Băng ngồi lên yên sau mới vừa đập vừa nói: “Hôm nay mới được coi là mở rộng tầm mắt, hóa ra em bán bảo hiểm kiểu đó cơ à?”

“Em bán bảo hiểm kiểu gì cơ?”

“Em... em như vậy... cực kì... Em có chút... như vẽ lằng lơ vậy.”

Anh có phần khoa trương miêu tả lại những gì vừa mới mắt thấy tai nghe, sau đó nói: “Anh cảm thấy... như thế... không hay lắm...”

“Có cái gì mà không hay? Chẳng qua chỉ bị lão ta nhìn mấy cái, cũng không nhìn

mắt của em miếng thịt nào, sợ cái gì?”

“Không nhìn mắt miếng thịt nào thì không cần sợ sao? Em không cảm thấy ánh mắt của ông ta... rất đê tiện sao?”

“Lão ta muốn nhìn em chăm chăm chứ có phải em mời lão ta nhìn đâu, em có thể làm vậy được sao? Em có thể móc mắt lão ta ra được à?”

“Em không đến nhà ông ta, ông ta sẽ mò đến tận nhà để nhìn em chắc?”

“Em không đến nhà lão, lão không thể mò đến tận nhà nhìn em, nhưng ngày nào em cựa nhót mình trong nhà không bước chân ra ngoài được hay sao? Chỉ cần em

ra ngoài đi lại sẽ có người dùng ánh mắt như thể nhìn em, anh có thể móc sạch mắt của bọn chúng không? Vợ anh có người nhìn ngó, anh nên cảm thấy vinh quang mới phải, so với việc chẳng có thằng nào ngó có phải vẫn tốt hơn không?”

“Trên đường có người nhìn lại là chuyện khác, đằng này em biết rõ ông ta có tật xấu ấy còn cố ý lợi dụng điều đó để bán bảo hiểm. Anh cảm thấy chuyện này... thiếu đạo đức...”

Tiểu Băng nổi giận: “Này, nói một hồi anh muốn nói em không có đạo đức? Em còn tưởng anh đứng về phía em, nói ông ta không có đạo đức kia. Em một không trộm cắp, hai không cướp giật, ba không

lừa gạt chiếm đoạt, chỉ vì em lợi dụng cái tật xấu thiếu đạo đức của ông ta nên em chính là kẻ thiếu đạo đức? Hừ, ai bảo ông ta lại có thói hư tật xấu cơ? Mặc lừa cũng đáng đời! Cái tên như anh thật kỳ quái, không đứng về phe người nhà lại đi nói giáo cho giặc...”

Anh thanh minh: “Anh không về phe ai cả, anh chỉ là cảm thấy em làm như vậy rất... nguy hiểm, hôm nay còn có anh đi theo, nếu không có anh đi theo thì sao? Không phải em đã thành con dê tự dâng mình đến miệng hổ rồi đó sao?”

Tiểu Băng mềm giọng nói: “Anh yên tâm, dù hôm nay anh không có ở đó thì ông ta cũng không thể làm gì em, ít nhất thì vợ

ông ta còn đang ở phòng khách mà, ông ta còn có thể làm gì?”

“Hôm nay còn có vợ ông ấy ở phòng khách, nhưng những lúc bình thường em đi bán bảo hiểm, cũng không thể đảm bảo lúc nào vợ người ta cũng ở ngay bên cạnh đúng không? Nếu như có kẻ nào đó có ý định xấu...”

“Anh đừng nói như thể em là con ngốc thế, em đồng ý đến chỗ nào đều phải điều tra trước, xem nơi đó có nguy hiểm hay không, rồi xem tài liệu những người đó có ý định gì với em không, em có cách nào thoát thân không. Không làm rõ được mấy vấn đề này, em sẽ không dễ dàng đồng ý đến bất cứ chỗ nào.”

“Anh chính là sợ em vì muốn bán bảo hiểm, vì muốn hoàn thành định mức đề ra mà không phát hiện ra được đây là ý đồ xấu.”

Tiểu Băng cãi lại: “Nói đi nói lại, anh vẫn không tin tưởng em. Anh không tin thì nói là không tin, sao phải giả bộ quan tâm em, lôi ra mấy cái lý do to tát đó làm gì? Em nói rồi, em có giới hạn của mình, anh tin hay không là chuyện của anh.”

Tiểu Băng nói xong liền nhảy xuống khỏi xe đạp, tức giận phùng phùng bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 15

Đ

àm Duy cũng vội vàng xuống xe, chạy theo Tiểu Băng, gọi hai tiếng:

“Tiểu Băng, Tiểu Băng”.

Tiểu Băng chỉ biết mình đi đường mình, không thèm để ý đến anh. Anh vừa tức vừa cuống, vội vã dắt xe đạp đi theo sau. May mà Tiểu Băng đi về phía nhà mình, anh mới yên tâm đôi chút, không gọi cô nữa, tránh cho người qua đường nghe thấy lại xấu hổ, chỉ gấp gấp đi theo sau cô về nhà.

Đến nhà rồi, Tiểu Băng cũng không nói chuyện với anh, lấy một cái túi ni lông, bỏ vào mấy thứ quần áo để thay rồi bước vào phòng tắm, chốt cửa một tiếng rất vang. Tắm xong, Tiểu Băng ăn mặc chỉnh chu đi ra từ phòng tắm.

Tiểu Băng trước đây chưa bao giờ mang đồ thay vào phòng tắm, bởi vì phòng tắm rất chật, quần áo mang vào không có chỗ để, sơ sẩy một chút là đồ khô biến thành đồ ướt ngay, vậy nên mỗi lần đi tắm, cô đều mình trần bước vào, rồi lại mình trần bước ra, vào phòng ngủ mới mở tủ đồ lấy quần áo ra mặc. Hơn nữa Tiểu Băng trước đây đi tắm chưa bao giờ chốt cửa, hôm nay có lẽ là đề phòng anh vào, lại

còn cố ý thay quần áo trước mắt anh.

Anh và Tiểu Băng trước khi kết hôn dường như chưa từng nảy sinh mâu thuẫn. Sau khi cưới tuy cũng có lúc gay gắt nhưng chưa từng làm tới mức như hôm nay. Thường thường Tiểu Băng sẽ là người tra hỏi anh, anh giải thích, nếu cô chưa hỏi cho ra nhẽ thì tiếp tục tra hỏi, nhưng dù thế nào Tiểu Băng cũng vẫn nói chuyện cùng anh, còn đến mức không thềm để ý đến anh như hôm nay thì là chuyện chưa từng xảy ra.

Anh rất sợ những chuyện cãi vã thế này, cảm thấy một khi đã cãi nhau rồi, về sau chẳng sẽ không tránh được việc thường xuyên to tiếng. Anh nghĩ phải mau mau

hóa giải mâu thuẫn, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không có, còn phải tuân theo một chương thứ nhất của “Phu thê hòa hảo đại pháp”: “Trời cao trút mưa mưa trôi hết, vợ chồng cãi vã chớ ghi thù. Ban ngày đâm nhau bầm con mắt, đêm về gối oa kê chung đầu”, thế là chủ động chìa tay ra, kéo cô vào lòng mình. Nhưng anh vừa khẽ chạm vai cô, cô liền ra sức tránh né, đẩy tay anh ra.

Anh cảm thấy rất mất hứng, rất nhiều lần đều là cô chủ động lặn vào lòng anh, còn lúc anh chủ động, Tiểu Băng dù cơ thể có phản ứng chậm nhưng thái độ vẫn rất phối hợp, trước giờ chưa bao giờ tỏ ra chán ghét những hành động thân mật của anh. Hôm nay vợ chồng giận nhau, nếu

người chồng không chủ động làm lành sẽ chỉ làm cho vấn đề ngày một nghiêm trọng, đành nhỏ giọng nói: “Vẫn còn giận anh à? Thật ra anh cũng chưa nói gì...”

Tiểu Băng lạnh lùng ném ra một câu: “Anh chưa nói gì? Vậy là em vô cớ gây sự à?”

“Anh không có ý này”

“Anh không có ý này, vậy anh có ý gì?”

“Anh chỉ định nói là... em dùng cách đó để bán bảo hiểm, anh ... rất lo lắng.”

Tiểu Băng tức tối nói: “anh vừa mở miệng lại là từ “lo lắng” đó? Anh bảo

anh “lo lắng” là em sẽ nổi cáu với anh sao? Anh lo lắng cho em sao? Thứ anh lo lắng chính là thể diện của anh, anh sợ vợ anh lăng nhăng với người ngoài khiến anh mất mặt, anh cảm thấy cách em bán bảo hiểm là thiếu đạo đức, khiến anh mất mặt...”

Tiểu Băng nói một thôi một hồi rồi đứng lên, bỏ ra ngoài phòng ngủ.

Anh từ trên giường vội vàng đứng dậy, theo sau Tiểu Băng. “Em làm gì vậy? Em định đi đâu?”

Tiểu Băng tức giận dùng dùng đi vào một gian phong ngủ mà họ gọi là “phòng nhỏ”, đóng cửa đánh “rầm” một cái. Anh

hoang mang, chẳng lẽ đây là biểu hiện Tiểu Băng muốn phân rõ ranh giới với anh? Rốt cuộc là anh đã nói sai điều gì khiến cô giận đến mức muốn phân rõ ranh giới? Anh cũng muốn nổi giận, nhưng anh sợ sự việc càng âm ỉ thì càng có giải quyết, đành sẵn cơn tức lại, thử đẩy cửa, không chốt, liền mở cửa, rón rén đi vào.

Tiểu Băng nằm quay mặt vào tường, vai run run, hình như đang khóc. Anh vội ngồi xuống cạnh giường, đưa tay chạm vào vai cô.

Tiểu Băng run bần bật, khàn giọng nói: “Đừng chạm vào em, đồ đáng ghét!”

Anh chân động, đây là lần đầu tiên Tiểu Băng nói anh “đáng ghét”. Điều làm anh sợ nhất đó là người khác ghét anh, cho nên làm bất cứ điều gì cũng cố gắng làm tốt nhất có thể. Nếu không chắc chắn một người có ghét mình hay không, anh thà trốn tránh người đó còn hơn. Bây giờ lại khiến cho đến vợ mình cũng ghét mình, gương mặt anh sa sầm, trong tim đau nhói. Anh ngượng ngùng ngồi đấy, không biết là nên tránh ra ngoài hay tiếp tục ngơ ngác ngồi ở đó. Nhưng anh không dám động vào Tiểu Băng, sợ rằng càng làm thế cô càng ghét anh.

Tiểu Băng vẫn đang khóc, anh không biết nên làm thế nào, ngồi ngây ra một lát mới quyết định lên tiếng, nếu không sự việc sẽ

vĩnh viễn không thể giải quyết. anh ướm lời: “Tiểu Băng, em đừng khóc nữa, nếu anh nói sai điều gì, em hãy nói cho anh biết, anh sẽ nhận lỗi với em...”

Tiểu Băng nức nở đáp:

“Anh không biết tự mình nói sai điều gì, em nói cho anh còn có nghĩa lý gì? Anh có nhận sai với em cũng chỉ là giả mà thôi.”

Xem ra cách mạng cần sự giác ngộ. anh ước đoán: “Có phải vì anh nói... cái câu... “thiếu đạo đức” đó không?”

Tiểu Băng không đáp, anh biết ngay chính là câu đó rồi, vội vã thanh minh:

“Anh không phải nói em “thiếu đạo đức”...”

“Anh không nói em thì là em vô cớ gây sự chứ gì? Là em trách nhầm anh?”

Anh thấy cô cố chấp như vậy thì rất buồn bực, miễn cưỡng kìm nén cơn giận, bắt đầu kiểm điểm: “Em không vô cớ gây sự, là do anh sai, anh không nên nói em... cách làm của em là “thiếu đạo đức”...”

“Thế sao lúc nãy anh không chịu thừa nhận?”

“Anh lúc nãy cũng muốn thừa nhận... nhưng mà... anh vẫn chưa kịp nói... bây giờ anh nhận lỗi, có được không?”

Anh thấy Tiểu Băng không phản ứng gì, biết là phần mở đầu của bản kiểm điểm không được chấp nhận, thế là chuyển luôn sang phần nội dung chính: “Anh nói anh sai rồi... em không thiếu đạo đức... là anh quá.. hẹp hòi, chỉ muốn em... đừng trao nụ cười cho kẻ khác...”

Tiểu Băng gạt lệ mà cười, xoay người lại, đấm anh hai cái: “Hừ, cái gã nịnh chết người không đền mạng này...”

Anh khẽ thở ra nhưng vẫn có chút khó hiểu, không biết vì sao lại khiến Tiểu Băng tức giận, cũng không biết vì sao chỉ trong chốc lát đã làm cơn giận của Tiểu Băng tiêu tan. Anh cảm thấy nên tổng kết

lại chút kiên thức, tránh lần sau lại vô duyên vô cớ khiến Tiểu Băng tức giận, cũng nên tổng kết kinh nghiệm, nếu lần sau lại khiến Tiểu Băng tức giận thật thì còn biết cách dỗ cho cô nguôi giận. nhưng mà thật sự không biết mình sai ở đâu, đúng chỗ nào.

Anh nắm lấy hai nắm tay của cô, kéo cô vào lòng: “Chỉ vì một câu nói mà giận đến thế ư?”

“Vấn đề không nằm ở chỗ một câu nói, mà là câu nói ấy phản ánh điều nằm sâu trong nội tâm anh, nói lên cái nhìn của anh đối với em chính là như thế. Anh cho rằng em làm vậy là em sai, là em thiếu đạo đức, vậy nếu như thực sự có kẻ ức

hiếp em, anh nhất định sẽ không vì em mà báo thù, sẽ không đứng ở bên em, trái lại sẽ chỉ trích em, nói rằng em tự làm tự chịu... anh suy nghĩ như thế làm em cảm thấy rất cô độc, so với việc không có anh còn thấy càng cô độc hơn, không có anh, tí ra sẽ không có người thân thiết nhất chỉ trích em, những kẻ ngoài kia nhìn em như thế nào em không để ý, nhưng mà anh...”

Tiểu Băng vừa nói, hai khoe mắt đã đỏ lên, anh vội vàng thề thốt:

“Anh nhất định sẽ đứng ở bên em, nếu kẻ nào dám ức hiếp em, anh nhất định... tìm hấn báo thù. Thật đấy, chắc chắn anh sẽ không chỉ trích em.”

Tiểu Băng vừa nói, hai khóe mắt đã đỏ lên, anh vội vàng thề thốt:

“Anh nhất định sẽ đứng ở bên em, nếu kẻ nào dám ức hiếp em, anh nhất định... tìm hấn báo thù. Thật đấy, chắc chắn anh sẽ không chỉ trích em.”

“Anh có chỉ trích thì cũng nên chỉ trích mấy gã háo sắc kia, chỉ trích thành phần bất hảo của xã hội. chẳng lẽ em muốn để kẻ khác dán mắt ngắm nghía em? Từ lâu em đã nói với anh rồi, em không muốn tới nhà thầy của anh để bị ông ta soi mói. Em chỉ vì muốn bán bảo hiểm nên buộc phải đến nhà ông ta, anh không trách móc lão quỷ háo sắc đó ngược lại còn nói em thiếu đạo đức...”

“Anh không phải trách em, anh chỉ hận bản thân không có bản lĩnh gì, kiểm được quá ít tiền, nên không phải vậy em cũng đâu cần cực khổ đi bán bảo hiểm như thế...”

Tiểu Băng vừa nói, hai khóe mắt đã đỏ lên, anh vội vàng thề thốt:

“Anh nhất định sẽ đứng ở bên em, nếu kẻ nào dám ức hiếp em, anh nhất định... tìm hấn báo thù. Thật đấy, chắc chắn anh sẽ không chỉ trích em.”

“Anh có chỉ trích thì cũng nên chỉ trích mấy gã háo sắc kia, chỉ trích thành phần bất hảo của xã hội. chẳng lẽ em muốn để

kẻ khác dán mắt ngắm nghía em? Từ lâu em đã nói với anh rồi, em không muốn tới nhà thầy của anh để bị ông ta soi mói. Em chỉ vì muốn bán bảo hiểm nên buộc phải đến nhà ông ta, anh không trách móc lão quỷ háo sắc đó ngược lại còn nói em thiếu đạo đức...”

“Anh không phải trách em, anh chỉ hận bản thân không có bản lĩnh gì, kiếm được quá ít tiền, nếu không phải vậy em cũng đâu cần cực khổ đi bán bảo hiểm như thế...”

Gương mặt Tiểu Băng lại lộ vẻ tức giận. “Anh đúng là một tên ngốc, chẳng hiểu em gì hết. em đi bán bảo hiểm hoàn toàn không phải vì em cảm thấy anh kiếm

được ít tiền, dù anh có là phú ông giàu sụ, em cũng không nằm ườn ở nhà chờ anh nuôi. Em đi làm bảo hiểm là bởi vì em muốn tự bản thân làm được một việc gì đó. Nếu em cũng như anh, thích nghỉ tốt với trường học, em sẽ không nghỉ việc để đi làm bảo hiểm. nhưng em ở ngôi trường đó làm giáo viên không hề có tiền đồ, làm không tốt còn có thể bị đuổi việc vì không có học vị tiến sĩ. Hiện tại anh có muốn em học lên tiến sĩ em học cũng không vào, thi cũng không qua, thế nên em muốn tìm một công việc mà em có thể làm tốt...”

“Em thì việc gì chẳng làm tốt...”

“Em cũng hy vọng thế, em có thể không

phải người làm nghề nào yêu nghề đó, nhưng em đã theo đuổi nghề nào thì sẽ làm cho thật tốt, thật mỹ mãn, nếu không, chính em cũng cảm thấy mình là kẻ vô dụng.

Anh cảm thấy trước kia mình thực sự không hiểu Tiểu Băng, luôn nghĩ rằng vì anh không kiếm được nhiều tiền nên Tiểu Băng mới đổi nghề để kiếm thêm, vì thế không hề để ý cô làm việc có thành công hay không, có lẽ Tiểu Băng gặp thất bại cũng tốt, như vậy cô sẽ không thể kiếm được nhiều tiền hơn anh, hơn nữa có khi lại quay về với nghề giáo.

Anh nghĩ trong chuyện này anh có thể đã nghiêng về chủ nghĩa nam quyền nhiều

hơn, không đặt vợ mình tại một vị trí bình đẳng để suy nghĩ, mà coi vô ấy là kiểu phụ nữ thích dựa vào đàn ông để sống. anh chân thành nói:

“Anh cũng hy vọng em thành công, nhưng anh rất sợ em bị người ta ức hiếp, xã hội này đối với phụ nữ vốn không thân thiện gì, phụ nữ lẫn lộn ở ngoài, so với đàn ông thường gặp nhiều nguy hiểm hơn. Sau này em... buổi tối phải tới chỗ nào, hãy nói với anh, anh sẽ đi theo bảo vệ em...”

“Anh theo em, em có một chút việc cũng sẽ không làm nổi... đây là chiến thuật tâm lý, hiểu không? Anh không theo em, mấy tên háo sắc bọn chúng sẽ mơ tưởng

mình còn hy vọng, tưởng rằng chỉ cần mua bảo hiểm của em thì có thể kiếm lợi từ em, em chính là lợi dụng tâm lý này của bọn họ để bán bảo hiểm cho bọn họ, nhưng anh cứ yên tâm, em đủ sức để chơi đùa bọn họ trong lòng bàn tay, em cũng sẽ không để bản thân rơi vào hiểm cảnh, em sẽ khiến bọn họ vừa phải mua bảo hiểm, vừa không thể làm gì được em.”

Anh không biết làm như thế rốt cuộc có được hay không, rốt cuộc là có thể hay không thể nhưng Tiểu Băng đã muốn như vậy, hơn nữa rõ ràng không muốn anh can thiệp hoặc phê bình cô, anh cũng hết cách, nếu không chỉ e vật cực tất phản, càng nói điều gì không đúng, Tiểu Băng lại càng làm. Anh chỉ còn biết hy vọng

người tốt trên thế giới này nhiều một chút, dù là kẻ xấu cũng vẫn còn chút không dè, hy vọng Tiểu Băng thật sự như lời cô ấy nói, vừa có giới hạn đạo đức vững chắc vừa có đủ tài trí, sẽ không rơi vào bất cứ hiểm cảnh nào.

Anh chần chừ nói: “Nếu như em muốn chứng minh bản thân đến thế... vậy... làm một công việc khác... nếu làm tốt chẳng phải cũng có thể chứng minh bản thân em sao?”

“Anh nói thử xem, em nên làm công việc gì?”

Anh muốn Tiểu Băng ở lại trường dạy học, tính ra thì cái ngày cấp đại học yêu

cầu mọi giảng viên đều phải có học vị tiến sĩ cũng sẽ không đến quá nhanh. Anh do dự một chốc, nói: “Anh thấy phụ nữ các em đều dạy ở trường có thể mà một lựa chọn tương đối tốt. với cách nghĩ của xã hội ngày nay, nếu đi làm ở nơi ngoài trường học, kẻ khác sẽ coi em là bình hoa, hoặc em phải chịu bài xích, hoặc sự hy sinh và cố gắng cả em bỏ ra so với đàn ông sẽ nhiều hơn nhiều lần...”

Tiểu Băng kích động nó: “Anh biết những điều đó, sao anh không đi mà đối phó với mấy kẻ kỳ thị nữ giới, ức hiếp phụ nữ? sao không đi thay đổi cái xã hội ngày càng xem phụ nữ giống như đồ chơi này đi? Lại còn “ăn hồng phải chọn quả mềm”, đi trách mắng em, anh coi đó là

cái loại bản lĩnh gì vậy?

Anh thấy Tiểu Băng lại sắp tức giận, lập tức dùng một nụ hôn chặn miệng cô. Một chiêu này hình như rất hiệu quả, hôn một lúc, rồi liền không nhắc gì đến chuyện tối nay nữa, bắt đầu cời thắt lưng của anh. Nhưng vừa rồi chỉ là nụ hôn mang tính chiến lược, tâm lý anh vẫn đang trong trạng thái “cãi vã” còn chưa hồi lại, cơ thể anh chưa có chuẩn bị gì. Anh muốn dùng kế hoãn binh, kéo Tiểu Băng tới phòng ngủ lớn nhưng Tiểu Băng không chịu, ấn chặt anh xuống giường, trèo lên người anh, hôn loạn khắp nơi.

Anh có chút không hiểu sự kích thích của cô ấy đến từ đâu, ngày hôm nay hình như

không nhìn thấy bất cứ hình ảnh sắc tình nào, càng không có kích thích đến từ sự mạo hiểm hay kinh ngạc nào, lẽ nào cãi nhau cũng kích thích Tiểu Băng? Anh cứ đoán đi đoán lại như thế nên sức chú ý không đủ mạnh, nếu không bình thường bị da thịt Tiểu Băng cọ xát, đôi môi cô còn đang hạ xuống cơn mưa hôn, anh đã sớm “giương cung bạt kiếm” rồi.

Tiểu Băng hỏi: “Anh... vẫn đang giận à?”

“Không, anh giận gì chứ? Anh chỉ sợ em giận.

Một trận yêu đương nhiê diễn ra rất hành công, trong lúc Tiểu Băng đang thỏa mãn

rúc vào lòng anh à ngủ anh vẫn còn tỉnh, đang hồi tưởng lại tất cả những chuyện đêm qua. Hiển nhiên là, điều kích thích Tiểu Băng đêm qua có thể là cuộc tranh cãi của họ, vì thực tế không còn lý do nào khác. Nhưng anh tuyệt đối không muốn dùng cách ấy. Lúc anh gay gắt với Tiểu Băng, bởi vì có thể mất nhiều hơn được. lúc anh gay gắt với Tiểu Băng, hai người đối đầu quyết liệt. Lúc Tiểu Băng giận anh, anh thấy rất khó chịu, cảm giác như lạc trong đêm đen, dường như không còn cách nào để quay trở lại như trước đây từng có.

Ba mẹ anh cũng không bao giờ cãi nhau. Khi anh còn ở nhà chưa từng nghe thấy ba mẹ to tiếng, kể từ lúc anh bắt đầu có

ký ức ba mẹ luôn tương kính như tôn, anh chưa từng thấy ba mẹ ôm nhau hoặc có cử chỉ thân mật nào khác, gia đình anh luôn anh ôn, tĩnh lặng như thế, không có những lúc biến động, không giàu có, cũng không gặp vận xui, cho nên trong ấn tượng của anh, vợ chồng anh chính là như thế.

Nhưng ba mẹ của Tiểu Băng lại không hề giống ba mẹ anh, có thể vì cả hai đều yêu thích nghệ thuật, đều hướng ngoại, phóng khoáng và lãng mạn, cách thể hiện tình cảm cũng man khác nhiều tính kịch, có lúc, ngay trước mặt cả anh và Tiểu Băng, ba mẹ vợ anh vẫn có thể khoác tay tựa vào nhau, nhưng khi cãi nhau cũng có thể âm ỉ tới mức mẹ vợ nước mắt chứa chan,

cuộc sống của ba mẹ vợ giống như xe qua núi, gặp ghềnh lên xuống khó lường.

Có người nói, đôi vợ chồng yêu thương nhau thật sự là đôi vợ chồng có cãi vã. Có cãi vã, điều ấy nói lên rằng đôi bên đều cảm thấy đối phương quan trọng, cãi vã xong rồi có thể hòa hợp, điều ấy nói lên rằng tình cảm rất vững bền. anh không đồng ý với cách nói trên, nếu đã yêu thương, vì sao còn cãi vã? Đã coi trọng người kia, vậy khi có vấn đề vì sao lại không giải quyết trong hòa bình? Sự hòa hợp sau khi cãi vã đều phải dựa vào nền tảng là sự nhượng bộ của một bên hoặc cả hai bên, nhưng sự nhượng bộ đó thông thường sẽ là miễn cưỡng, cơn thịnh nộ và sự bất mãn đều đè nén ở đáy lòng,

nợ cũ cũng ghi lại đó, không phải không tính toán đến, chỉ là thời điểm chưa tới, đợi đến lúc đó, chỉ cần một đốm lửa nhỏ cũng có thể dẫn đến một vụ nổ lớn, nợ mới gặp nợ cũ, sẽ làm tổn hại đến tình cảm giữa hai người.

Anh hy vọng giữa anh và Tiểu Băng sẽ vĩnh viễn không có cãi vã, vì dù sao việc cãi cọ cũng sẽ làm Tiểu Băng bị kích thích, anh thà không cãi cọ còn hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 16

L

ần Tiểu Băng đi lấy tiền ở nhà giáo sư Viên, Đàm Suy tuân theo ý cô, không theo lên lầu nữa mà ngồi dưới nhà đợi. Lần cãi nhau này tuy nhanh chóng làm lành những khúc mắc trong lòng anh vẫn chưa được gỡ bỏ, đầu óc vẫn mơ hồ, chưa làm rõ được giữa anh và Tiểu Băng ai sai ai đúng. (☆DĐ.LQĐ☆) Theo quan điểm của anh, anh thấy thế giới này có rất nhiều đàn ông như giáo sư Viên, anh không có bản lĩnh để diệt sạch loại người như thế, cũng không có bản lĩnh để cải tạo loại người đó, anh chỉ có thể hy

vọng vợ mình không tự dẫn xác đến để người ta hạ nhục.

Nhưng lời của Tiểu Băng dường như cũng có lý, cô tới hay không tới nhà giáo sư viên, hoàn toàn không thể đảm bảo cô sẽ không bao giờ bị kẻ khác dùng ánh mắt thèm muốn để soi mói, dù sao chỉ nhìn thôi cũng không đủ làm tổn hại đến một sợ lông tơ của cô ấy, có lẽ anh không cần phiền lòng vì những ánh mắt đó, trái lại nên thấy đám người đó bị vợ mình dắt mũi mua bảo hiểm mới là tổn thất lớn? Nhưng mua bảo hiểm đối với bọn họ cũng có lợi, cho nên đúng ra chẳng có ai chịu thiệt, mà vui vẻ cả làng chứ nhỉ?

Có lẽ anh thật sự đúng như lời Tiểu Băng

nói, thứ anh lo lắng là thể diện bản thân, vợ bị người khác dùng ánh mắt như vậy để nhìn khiến anh thấy khó chịu, vậy không phải bởi vì tổn thương thể diện của anh thì còn vì cái gì? Vợ mình không thấy bị thiệt, anh lại cảm thấy mình bị thiệt thòi, vậy đương nhiên là vì chính bản thân anh không thể chấp nhận được chuyện ấy.

Anh thấy mình vẫn lo Tiểu Băng xảy ra chuyện, nếu đàn ông có ý đồ mà phụ nữ không khuyến khích anh ta, anh ta sẽ tự biết khổ mà lui. Nếu phụ nữ hữu tình hay vô ý cổ vũ một chút, đàn ông sẽ đâm đầu ngay vào rắc rối, ai cũng biết đàn ông đối với chuyện đó đều rơi vào tình trạng “được cho hai lọ màu mà muốn mở cả

phường nhuộm”.

Hôm nay trên đường đi, anh nói câu này với Tiểu Băng, một là muốn nói rõ hôm đó không phải anh trách Tiểu Băng thiếu đạo đức, hai là muốn thuyết phục Tiểu Băng hôm nay cho anh tháo lên lầu làm cận vệ.

Nhưng anh suýt nữa đã kích động Tiểu Băng nổi giận. Tiểu Băng nói: “Sao anh cứ cho rằng em đang cố vũ cho đám đàn ông háo sắc đó? Em đã nổi với anh rồi, em có giới hạn, em sẽ không khuyến khích mấy kẻ đó. Lần trước em tươi cười với ông thầy của anh một chút vì ông ta là gió viên hướng dẫn của anh, em không muốn đắc tội ông ta, hơn nữa anh theo sát

như thế, ông ta không dám làm gì em. Anh tưởng em ngốc à? Một thân một mình xông vào chốn đầm rồng hang hổ mà còn dám giết râu Long Vương, sờ mông hổ dữ? Tốt hơn hết là hôm nay anh đừng theo lên, tránh để ông ta kéo dài thời hạn giao tiền.”

Bây giờ anh đợi ở dưới nhà giáo sư Viên, không thấy được mọi chuyện diễn ra trên đó, chỉ có thể cầu nguyện Tiểu Băng bình an, mong cô tuyệt đối cẩn trọng, đừng có như lần trước lại phô bày sự quyền rũ của mình.

Có lẽ lời cầu nguyện của anh đã có tác dụng, Tiểu Băng nhanh chóng đi ra, cười hi hi rồi nói với anh: “Lấy được tiền rồi,

gấp đôi nhé! Ông ta cũng mua bảo hiểm cho vợ mình nữa, nói là để đề phòng bà vợ nổi dã tâm, vì muốn chiếm đoạt số tiền bảo hiểm khổng lồ của ông ta mà bày mưu hãm hại. bây giờ cả hai người đều mua, đều là người hưởng lợi, thật không biết là ai sẽ mưu hại ai. Hi, mấy đồng xu lẻ mà cũng đòi “số tiền khổng lồ” cơ đấy? Đúng là chẳng hiểu biết gì, ngày trước em có một vụ, vụ đó mới gọi là “khổng lồ”...

Anh cũng rất vui mừng, nói: “Chỉ một lát mà em đã kiếm được hai mối làm ăn, chúng mình ăn mừng một chút, anh chiêu đãi em ă chút gì đó nhé?”

“Thật sao, chúng mình đến quán cà phê

đăng kia nhé!”

Tiểu Băng ngày trước không uống cà phê, có lẽ do làm bảo hiểm mà sinh ra sở thích rất Tây này. Anh là một tên nhà quê, cà phê, pizza, McDonald's gì gì đó... đều không thích, nhưng lời của bà xã đại nhân chính là thánh chỉ, bà xã đã nói muốn uống cà phê, vậy anh đành liều mình phụng mệnh, đi rồi cố nuốt cái thứ canh thuốc vừa đen vừa đắng đó vậy.

Anh đạp xe chở Tiểu Băng đến trước tiệm cà phê, khóa xe lại bên cạnh một bãi xe máy, sau đó cùng Tiểu Băng len qua đám đông khách hàng trên dưới phủ đầy hàng hiệu đi vào. Anh trước giờ chưa từng ghé qua quán này nên có chút

cảm giác lạc loài, anh có thể thấy ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa coi thường của mấy tay phục vụ, nhưng đã vào rồi lại chuồn ra thì không hay, đành phải mặt dày chọn một chỗ mà ngồi xuống.

Anh không hiểu về cà phê nên bảo Tiểu Băng chọn đồ. Tiểu Băng gọi hai tách cà phê, còn gọi thêm bánh ngọt. vừa ngồi ấm chỗ, di động reo, Tiểu Băng nhận điện thoại, nói mấy câu rồi ngắt máy, sau đó nói với anh: “Tiểu Lục tới nhà, không gặp được bọn mình, em bảo anh ta tới chỗ này, anh ta nói sẽ qua ngay, để em gọi thêm một tách cà phê nữa...”

Anh vẫn chưa biết Tiểu Lục đã về nước, càng không biết Tiểu Lục đã có số di

động của Tiểu Băng, lại thấy anh ta tìm tới nhà, sau đó còn tới đây, hoài nghi là Tiểu Băng đã hẹn trước với anh ta. trong lòng anh có chút không vui, lạnh nhạt nói: “Để anh ta uống của anh đi, dù sao anh cũng không thích uống cà phê.”

“Anh không thích uống cà phê sao không nói sớm? Biết sớm chúng mình có thể tới quán khác mà!”

Anh không đáp, Tiểu Băng cũng không nói nữa, cả hai dường như hơi bối rối. một lúc sau, có người chào hỏi: “Hello, Băng à?”

Đàm Duy nổi da gà, thầm nghĩ phen này đúng là đụng phải tên sinh ngoại rồi,

“Hello” cái gì, “Băng” cái gì, xem phục sức cũng chỉ là hạng bình thường nhưng mùi hương Tây thì đúng là nồng nặc. Hai mắt Tiểu Lục rất không khách khí mà say đắm nhìn Tiểu Băng, như thể chứng nhận tình yêu chưa từng có vẫn chưa hề quá hạn.

Biểu hiện của Tiểu Băng nhìn không ra là đang nghĩ gì, không thể nói là kinh ngạc, mừng rỡ, cũng không thể nói là chán ghét, chỉ giải thích với Tiểu Lục: “Hôm nay hoàn thành được hai đơn bả hiểm, cùng ông xã đi ăn mừng, nếu không chắc chắn sẽ ở nhà, không để anh đến mà không gặp như thế.”

Tiểu Lục rất “Tây tiến”, bước đến nhẹ

nhàn ôm Tiểu Băng một cái. Đàm Duy lại nổi da gà một trận nữa, thầm nghĩ, học ở đâu cái bộ dáng này? Người từ nước ngoài trở về tôi thấy nhiều rồi, nhưng cũng chưa bao giờ thấy ôm ấp loạn xạ thế này, đúng là càng nhìn càng thấy kệch cỡm.

Tiểu Băng nói: “Nào, giới thiệu với hai người một chút, anh này là Tiểu Lục, du khách nước ngoài... Du hồn mới đúng nhỉ? Còn đây là đức ông chồng của em, Đàm Duy, đừng có nhầm thành “Đoàn Uy” đấy...”

Anh chỉ sợ Tiểu Lục lại tiến tới tặng anh một cái ôm bèn vội vàng nói: “Đã từng chào hỏi qua rồi, trên điện thoại ấy...”

Xem ra Tiểu Lục vẫn chưa “nước ngoài” đến mức ôm ấp cả đàn ông, chỉ gật đầu với anh một cái coi như lời chào, sau đó ngồi xuống kế bên họ, chỉ vào tách cà phê của Đàm Duy, hỏi: “Tách này là của anh à?”

Tiểu Băng thuận nước đẩy thuyền: “Tiện nghi thì gọi thôi, không biết anh có thích hay không.”

“Thích chứ, thích chứ, em gọi mà, dù nó là poison anh cũng thích.”

Đàm Duy thấy hần công khai đá đưa với Tiểu Băng, trong lòng rất không thoải mái nhưng lại không tiện để lộ ra ngoài,

làm bộ không hiểu tiếng Anh, không nói năng gì.

Tiểu Lục nâng tách cà phê lên uống, còn liền thoảng tán gẫu cùng Tiểu Băng, chốc nói chuyện bên Mỹ, chốc lại tỏ ra kinh ngạc trước sự phát triển của Trung Quốc: “Woa, ở đây cũng có tiệm cà phê? Hay quá, anh ở Mỹ mấy năm, uống cà phê thành nghiện rồi, lúc viết luận văn tiến sĩ thường xuyên thức thâu đêm tới sáng, không có tách cà phê chắc chẳng thể handle...”

Tiểu Băng cười hì hì nói: “Anh đừng vung tiếng Tây nữa, bọn em toàn lữ nhà quê, nghe không hiểu đâu.”

“À! Sorry, thói quen rồi, nhất thời khó mà sửa được.”

Tiểu Băng vẫn cười, nói: “Này, rốt cuộc là từ nước ngoài trở về nên cũng không tầm thường, anh xem cô bé đằng kia đã bị anh mê hoặc mất rồi.”

Tiểu Băng coi thường đáp: “Ở Trung Quốc, loại con gái đó thừa thãi, luôn nhăm nhăm làm sao để vớ được một tay ngoại quốc rồi ra nước ngoài, chẳng có vị gì cả, anh chẳng có tí hứng thú nào với loại con gái ấy.”

Sau đó Tiểu Lục cũng Tiểu Băng nói đến mấy người bạn mà cả hai cùng quen, Đàm Duy không xen vào được, cũng

không có hứng nghe, chỉ lẳng lẳng ngồi đó, Tiểu Lục với Tiểu Băng hình như không hề muốn nói chuyện với anh. Đàm Duy cũng không dành thời gian để nói với anh mấy câu, nhưng anh thực sự không muốn ngồi chết dí ở đây để chịu cực hình nữa, liền đề nghị: “Tiểu Băng, bọn em cứ ngồi đây nói chuyện, anh về trước đây, có chút chuyện...”

Tiểu Băng cũng không phản đối, chỉ nói: “Được, lát nữa em về nhé!”

Anh cứ tưởng Tiểu Băng sẽ cùng anh về nhà, không ngờ mình lại tự bê đá đập vào chân mình, lời đã nói ra không thể thu hồi, đành buồn bã rời khỏi quán cà phê.

Anh đạp xe một mạch về nhà, nhưng việc gì cũng không làm ra hồn, luôn nghĩ xem Tiểu Băng vì sao vẫn chưa về, anh muốn gọi điện thoại, tìm một lý do gì đó để gọi cô về nhưng lại chẳng tìm được lý do nào thích hợp cả, hồi hận rằng không thể để vợ mình cùng bạn trai cũ ở bên nhau, liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh nhắc máy nghe, là Thường Thắng, nói là đang trên đường đến nhà anh, muốn gọi xem anh có ở nhà không, định tới ngồi một lát.

Anh cảm thấy Thường Thắng đến thật đúng lúc, có Thường Thắng ở đây sẽ làm phân tán sự chú ý của anh, anh sẽ không luẩn quẩn mãi với ý nghĩ Tiểu Băng đang uống cà phê cùng bạn trai cũ nữa. anh

bảo Thường Thắng tới chơi, Thường Thắng đến rất nhanh, vừa vào cửa đã nói: “Gọi mấy cuộc rồi đấy, không ai bắt máy. Tiểu Băng đâu? Sao không thấy Tiểu Băng?”

“Chú tìm anh hay là tìm Tiểu Băng?”

“Đương nhiên là tìm chú rồi, anh chẳng qua chỉ hỏi xem cô ấy có ở đây không, cô ấy có ở đây huynh đệ chúng ta nói chuyện mất tự nhiên.”

Anh cho rằng Thường Thắng tới là để thực hiện lời hứa, hẹn anh tới thành phố A tìm mấy cô em “hàng đầu”, vội nói: “Cô ấy về ngay đấy, anh không thể cùng chú ra ngoài được đâu, cô ấy về mà

không tìm thấy anh sẽ rất phiền phức.”

Thường Thắng nói: “Mẹ nó chứ, chú nói xem đàn ông bọn mình có phải sống quá nhu nhược không? Toàn là kiêu chớ chui gầm chạn, việc gì cũng phải nhìn sắc mặt người khác mới dám làm, còn đâu là sự tự do của đàn ông?”

“Cũng không phải nhu nhược gì, chỉ là không thích gây sự thôi.”

“Chú tưởng đàn ông không thích gây sự thì đàn bà bọn họ sẽ không gây sự chắc? Người ta gây sự không cần lý do. Một khi cô ta đã không vừa mắt chú, chú làm cái gì cô ta cũng có thể kiếm cớ gây sự.”

Anh cười hỏi: “Chú lại cãi nhau với Tiểu Tạ rồi phải không? Chạy đến đây để trút nỗi lòng à?”

Thường Thắng đáp: “Đúng là đang cãi nhau, bị con hồ cái ấy đuổi ra ngoài, chẳng có chỗ nào để đi mới chạy đến chỗ chú.”

“Chuyện gì mà lại nghiêm trọng thế? Có phải chú muốn trốn ra ngoài chơi bởi đúng không?”

“Anh nói là bị đuổi đi, chú còn không tin, nói câu này xin lỗi chứ, bị cô ta đuổi đi cũng chẳng phải một, hai lần, anh chẳng qua vẫn niệm tình cả hai còn là vợ chồng, cho nên cố chịu đựng mấy trò của

cô ta, nếu không thì...”

Anh vỗ về, nói: “Được rồi, mà chuyện này đừng coi là thật, hai cái miệng không thể không có lúc cãi vã, chuyện đã thế rồi, nghĩ thoáng đi sẽ không có gì to tát. Phụ nữ à, hẹp hòi cũng nhiều mà nóng tính thì cũng chẳng vừa...”

“Anh vốn không giận vì cái tính hẹp hòi của đàn bà, trong vấn đề này anh vẫn rất nam tử hán, nếu Di Hồng vì mấy chuyện con con mà gây sự với anh, anh chắc chắn sẽ không lời qua tiếng lại, nhường thì cứ nhường thôi. Nhưng mà vấn đề của ta không đơn giản như vậy, cô ta...”
Thường Thắng lắc đầu, lộ ra dáng vẻ như “đuôi ngựa xuyên đậu phụ, muốn nâng

không nâng được”.

Anh đùa: “Chẳng lẽ cô ấy bị mấy phương hướng trong cuộc sống?”

“Vấn đề của cô ta cũng có thể coi là vậy. trong trái tim của cô ta không có anh, vậy nên nhất cử nhất động của anh, cô ta đều thấy chướng mắt, anh làm thế nào cô ta cũng có thể bới móc. Anh dạy học ở trường, cô ta nói anh không có thành quả nghiên cứu; anh nghỉ việc đi làm kinh doanh, cô ta nói người anh nhiễm đầy mùi hôi thối của tiền bạc; anh bận rộn ở ngoài, cô ta nói anh không quan tâm tới gia đình; anh ở nhà, cô ta nói anh chỉ biết xem tivi. Chú thử nói một câu công bằng xem, anh ở nhà không xem ti vi thì biết

làm gì? Nghiên cứu khoa học chắc? anh bây giờ chẳng còn là giảng viên, anh nghiên cứu cái gì?”

Đàm Duy thấy chuyện này không dễ chủ trì công đạo, anh chỉ mới nghe từ một phía, nếu lời do Tạ Di Hồng nói ra có khi lại hoàn toàn khác. Anh ậm ừ không tỏ thái độ gì, Thường Thắng lại nói: “Anh ấy mà, có sức chịu đựng tốt, bình thường không dễ nổi cáu, nhưng sự nhẫn nại của anh cũng có giới hạn thôi, cô ta mà tiếp tục như thế này, anh sẽ không tha cho cô ta.”

Anh không kìm được hỏi: “Cô ấy tiếp tục như thế nào?”

Thường Thắng liếc anh mấy cái, nói: “Anh biết chuyện này nói ra chú cũng không nhận, nhưng điều anh nói là sự thật, chú thừa nhận hay không cũng chẳng sao hết.”

Anh thấy chuyện này tự dung lại thành đồ lên đầu mình, vô cùng hối hận vì đã nhiều lời, muốn chuyển chủ đề cũng không kịp nữa rồi. Thường Thắng nói: “Anh thấy nguyên nhân chính dẫn đến sự bất hòa giữa anh và Di Hồng chính là chú.”

“Sao lại là anh?”

“Chủ yếu là vì giữa chú và Di Hồng... có chút lưu luyến chưa dứt, cô ấy mới

không để ý gì đến anh. Trước đây hai người có chuyện gì anh không tính toán nữa, nhưng bây giờ hai người đều đã kết hôn rồi, nên thu lại tình cảm đi, không thể vì ham muốn ích kỷ của cá nhân mà hủy hoại cả hai gia đình được.”

Mấy lời này khiến anh nhớ ra trước kia, khi còn đi học, Thường Thắng là Bí thư chi bộ Đảng, xem ra tốt nghiệp ngân ấy năm, đổi sang nghề kinh doanh chúng đã vài năm, nhưng tác phong của bí thư chi bộ vẫn còn, lời nào nói ra cũng rất đao to búa lớn. anh ngắt lời Thường Thắng: “Này, này, chú đây là nghe người ta đồn thổi hay là tự mình đoán mò? Từ trước đến nay anh và Tiểu Tạ chưa từng có bất cứ chuyện gì, sao lại nói là lưu luyến

chưa dứt.”

Thường Thắng bật cười: “Chú nói câu này anh không tin, chẳng lẽ ý chú là Di Hồng từng ấy năm chỉ là tự mình đa tình?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 17

N

ếu nói việc ngày hôm đó Tiểu Băng phân tích về mối tình thâm kín của Tạ Di Hồng đã khiến Đàm Duy sợ đến mức nhảy dựng lên thì hôm nay nghe được mấy lời của Thường Thắng, Đàm Duy không đơn giản chỉ là sợ suông nữa. giữa anh và Tiểu Băng dù có nói sao thì cũng không thành vấn đề, ngay cả chuyện Nữ hoàng Anh ước hẹn với anh cũng chỉ là chuyện thuận miệng nói đùa của vợ chồng với nhau, nhưng nếu đổi lại là Thường Thắng, vậy thì phiền to, rất có thể thật sự ảnh hưởng đến sự bình yên của hai nhà.

Anh vội vàng thanh minh: “Anh không nói cô ấy tự mình đa tình.”

“Vậy là chú thừa nhận chú “có chuyện mờ ám” với cô ta?”

“Logic của chú trong chuyện này thật kỳ quặc. anh không cho rằng cô ấy tự mình đa tình tức là anh thừa nhận “có chuyện mờ ám” với cô ấy hả? Anh chỉ định nói với chú là, anh và cô ấy chỉ là quan hệ đồng nghiệp.”

“Chú đi mà nói câu ấy cho quý nó nghe, mà anh thấy đến quý cũng chẳng tin nổi. Nếu chú với cô ta trước giờ chưa từng có chuyện gì thì cô ta có nhớ thương chú đến tận bây giờ không? Cái hóa đơn taxi

lần đó cùng chú từ mấy trăm năm trước cô ta vẫn còn giữ, cả tấm thiệp của chú mà cô ta rút thăm được trong buổi dã ngoại hôm nào đó của khoa, còn có bức ảnh chụp tập thể giá viên trẻ của khoa trong chuyến đi dã ngoại, cô ta cố ý đứng cạnh chú để chụp ảnh... anh đây mới chỉ là nhạt ra vài việc, chỉ là mấy ví dụ nhỏ thôi đấy.”

Đàm Duy nghe xong cảm thấy rất xót xam những thứ đó anh chưa từng để tâm tới, Tạ Di Hồng cất giữ cẩn thận như thế, có trời mới biết những năm qua cô ấy đã sống những tháng ngày như thế nào. Anh không nhẫn tâm nói với Thường Thắng là giữa anh và cô ấy không có chuyện gì, nếu không Thường Thắng nhất định sẽ

cười nhạo Tạ Di Hồng chỉ biết một mình tương tư.

Thường Thắng thấy anh yên lặng không đáp, rất độ lượng nói: “Thực ra hai người từng có quan hệ mờ ám cũng không sao, đó là chuyện trước kia cô ta quen biết anh, anh cũng chẳng phải con người không hiểu đạo lý, ngay cả tiểu sử trước công nguyên cô ra cũng tra xét, chỉ cần hai người từ giờ đừng có “đã lìa ngó ý còn vương tơ lòng” nữa là được.”

“Vốn không có ngó ý, còn nói đến tơ lòng gì?”

“Có thể chú đã từ bỏ rồi, nhưng cô ta chắc chắn vẫn chưa quên được. có điều

anh rất lầy làm lạ, hai người sao lại chia tay?”

Đàm Duy thấy Thường Thắng hoàn toàn không nghe lời giải thích, thật không biết nên nói gì, nghĩ rất lâu mới hàm hồ đáp: “Chuyện này chú chắc đã hiểu lắm rồi.”

“Anh hiểu làm cái gì? Chẳng lẽ mấy cái hóa đơn này, thiệp mừng này, ảnh chụp này,... đều là anh hiểu làm? Thì cứ coi như đồng đó là anh hiểu làm đi, nhưng cô ta nằm mơ gọi tên chú thì chính tai anh nghe thấy đấy.”

Anh cố gắng nói giảm nhẹ đi: “Gọi tên thì nói lên được điều gì chứ. Người nằm mơ rồi kêu tên mắng người khác rất

nhiều.”

“Hừ, nói câu này không sợ mất mặt chứ, lúc cô ta làm chuyện đó đều đòi tắt đèn rồi mới chịu làm, nếu anh không cho tắt thì cô ta cũng phải nhắm chặt mắt vào. Anh thấy cô ta hoàn toàn đang tơ tưởng ở đâu ấy chứ, định coi anh thành ai, tưởng anh không biết chắc?”

“Chú nói như vậy... đã phóng đại sự việc rồi.”

Thường Thắng nói: “Người anh em, chú yên tâm, huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo, anh sẽ không vì một người đàn bà mà trở mặt với chú, anh càng không phải loại người hèn hạ, vì chuyện

này mà đến cầu xin chú. Nếu bản thân anh không nắm giữ được trái tim của vợ mình, vậy chỉ trách anh vô dụng. Nhưng anh thấy chú chỉ là chiếm được ưu thế về mặt thời gian thôi, nếu cô ấy quen anh trước, chú chưa chắc đã lọt vào mắt cô ấy, vấn đề bây giờ là cô ấy quen chú trước mà lại không thành vợ của chú được, cho nên anh đã ở vào một vị thế bất lợi. liệu có thể nhờ chú nói rõ ràng thái độ cũng như lập trường hiện tại của chú cho cô ấy biết không? Tránh việc cô ấy cứ ở đây ôm ấp mối tình si mà mơ tưởng, khiến cho hai nhà chúng ta đều khó sống.”

Đàm Duy tiến thoái lưỡng nan, nếu đáp ứng thỉnh cầu của Thường Thắng, anh

cũng không có cách nào để nói với Tạ Di Hồng những lời như thế; không đáp ứng thỉnh cầu của Thường Thắng, Thường Thắng lại tưởng rằng anh với Tạ Di Hồng còn tơ tưởng đến nhau. Anh nghĩ một lúc rồi giải thích: “Chuyện này chú hiểu lắm rồi, anh với Tiểu Tạ không có bất cứ chuyện gì, những điều mà chú nói có thể chỉ là trùng hợp, hoặc là chú đã nghĩ quá thôi.”

Thường Thắng có vẻ là người không dễ bị ý kiến của người khác lay chuyển, hoàn toàn không nghe anh giải thích, chỉ than thở: “Phụ nữ thật là kỳ quặc, cứ theo đuổi toàn những thứ cô ta không thể có được, càng xa với càng hay, một khi đã tóm được rồi thì chẳng coi ra cái thá gì.”

“Biết được điều ấy rồi thì không cần phiền lòng vì phụ nữ nữa.”

“Chúng ta đúng là “đứng nói không thấy mối eo”, chú cứ thử cuộc sống như thế mà xem, anh đảm bảo một ngày cũng không sống nổi. trên giường dưới giường, cô ta đều chẳng coi anh ra cái thứ gì, trong mắt cô ta, anh chỉ là một tên tiểu nhân dựa hơi ba cô ta kiếm bát cơm, cô ta muốn đối xử với anh ra sao thì cứ việc, bởi vì trong mắt cô ta, mọi thứ của anh đều là ba cô ta cho, ông ta muốn lấy đi lúc nào cũng được...” Thường Thắng vừa nói, hai mắt bắt đầu rực lên ánh lửa, dường như ẩn nhẫn một nỗi phẫn nộ vô cùng lớn.

Đối với việc này, Đàm Duy cảm thấy Thường Thắng đã nói quá, nhưng cũng có thể không hoàn toàn là chuyện vô cớ, Thường Thắng đúng là được ba vợ sắp xếp vào làm ở công ty văn hóa đó. Anh không biết nên nói gì, quyết định giữ im lặng.

Thường Thắng thở dài, nói: “Anh biết tương lai của anh sẽ chẳng tốt đẹp gì, bởi vì sớm muộn anh cũng không chịu đựng nổi cái cuộc sống kiểu này, đợi tới ngày anh bắt đầu chống đối lại, chính là cái ngày mà anh với cô ta cắt đứt hoàn toàn, cũng chính là ngày anh mất đi kế sinh nhai của mình, ông bố của cô ta nhất định sẽ chinh anh thê thảm.”

“Chú đừng nghĩ mọi chuyện đáng sợ như vậy.”

“Không phải anh suy nghĩ chuyện đáng sợ, đây là kết luận anh có được sau khi qua lại bên nhà cô ta mấy lần, họ là những kẻ như vậy, tuyệt đối có thể làm những chuyện đó. Lời anh nói anh để lại đây, đến lúc đấy chú sẽ thấy anh nói không sai. Cuộc sống “ăn cơm nhà người, chịu người cai quản” thật sự vô cùng khó chịu, nên anh thà cùng mấy con điếm chung chạ còn hơn, chí ít trong mắt đám người đó, anh còn là tay đại gia, chỉ cần anh ném tiền ra thì anh muốn chơi chúng nó thế nào thì chơi.”

Đàm Duy thấy Thường Thắng tự đẩy mình vào vị trí người bị hại thì có chút dở khóc dở cười, chuyển chủ đề: “Anh thấy chú bây giờ vẫn nên về nhà đi, cố gắng trò chuyện với Tiểu Tạ, chú cứ ở lại nhà anh cũng không phải cách tốt.”

“Anh thật sự rất sợ trở về căn nhà đó, không có cảm giác về một mái nhà, chỉ có cảm giác như một thằng ăn mày. Già trẻ họ Tạ đều coi anh là thằng ngu, là thằng ăn xin. Nếu chú từng nhìn thấy bọn họ đối xử với ba mẹ anh ra sao, chú sẽ hiểu được cảm giác của anh lúc này. Nếu là chú, anh dám chắc chú sớm đã trở mặt rồi. bọn họ coi ba anh như lũ nhà quê, chê họ bẩn thỉu, chê họ nghèo, chê họ cục mịch...”

“Đây có thể chỉ là cảm giác của mình chú.”

“Không phải cảm giác, là sự thật! Mỗi lần mẹ anh tới ở vài ngày, Tạ Di Hồng lại bài xích bà, trước giờ chưa từng mở mồm gọi mẹ. Mẹ anh đi rồi, cô ta đem hết ga giường mẹ anh ngủ bỏ vào máy giặt để tẩy rửa khử trùng, như thể mẹ anh mắc loại bệnh truyền nhiễm nào vậy. Hừ, cô ta chê nhà anh quê mùa, vậy cô ta còn đem cái trinh trắng của mình cho thằng quê mùa này làm gì?”

“Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện đó nữa!”

“Người anh em, anh không nói với chú thì nói với ai? Còn ai có thể thấu hiểu anh? Đứa nào cũng nghĩ anh đặt nặng địa vị và của cải của gia đình cô ta, nghĩ anh là thằng xu nịnh quyền thế, bán rẻ chính mình, gia đình bọn họ đối xử với anh thế nào cũng đều do anh tự chuốc vào người. Nhưng chú hãy thành tâm nói xem, lúc anh theo đuổi cô ta, anh có biết ba cô ta làm quan chức thành phố không?”

Đàm Duy thật ra cũng biết Thường Thắng lúc ấy có biết hay không, nhưng Thường Thắng đã nói thế thì có thể là không biết thật. Anh có chút đồng cảm với cậu ta, liền an ủi: “Sự tình không tệ hại như chú tưởng tượng đâu, có thể là từ nhỏ Tiểu Tạ đã có ba mẹ cao sang nên mới hơi

khó chiều.”

“Chú có phải vì cái tính ầm ương đó của cô ta nên mới chia tay không? Thế thì chú quá là thông minh, chú chơi đùa thân xác cô ta mà không dính hơi tanh, đây chính là cảnh giới cao nhất của việc chơi đùa với đàn bà. Anh đây có thể coi là cảnh giới chơi đùa thấp nhất, thân thể cô ta anh chẳng chơi đùa thỏa mãn nổi một lần, trái tim cô ta cũng chẳng vui vẻ gì mà trao cho anh, chỉ có giận dữ là cho không ít mà thôi.”

“Chú xem, chú xem, lại quay lại vấn đề đó rồi, anh nói với chú rồi, anh với cô ấy không có chuyện gì hết.”

“Cô ta không cho chú cái trình tiết của cô ta thì có thể cho ai?”

Đàm Duy nghe xong liền cau mày.

Thường Thắng ra vẽ kỳ thị, nói tiếp: “Cô ta quả thật không cho chú? Lẽ nào đúng như cô ta nói, cô ta tự dùng tay phá để anh không được lợi?”

Đàm Duy dường như nghe thấy âm thanh của một thứ sắc nhọn khắc trên thủy tinh, có một sự bức bối khó nói nên lời, chỉ hận không thể khiến mình điếc luôn đi. Anh lắp bắp nói: “Chuyện... này... chú tốt nhất đừng... nói ở chỗ này... đây đều là... chuyện của chú... giữa vợ chồng chú với nhau...”

“Hừ, chuyện giữa vợ chồng anh ấy à? Nếu đúng là chuyện giữa vợ chồng bọn anh thì cái trình tiết đó của cô ta đáng ra nên cho anh, nếu cô ta đã đem cho người khác, vậy thì chẳng còn là chuyện giữa vợ chồng bọn anh nữa. Có điều anh có thể rất thẳng thắn mà nói với chú, nếu cô ta cho chú, anh vẫn dễ chịu hơn một chút, rốt cuộc hai người vẫn là quen biết trước. nhưng nếu cô ta tự mình phá thì anh... thì anh... chú nói xem người phụ nữ này có ác độc hay không? Thà rằng tự mình phá cũng không để cho anh dù chỉ một chút tự trọng ti tiện nhất!”

“Cô ấy nhất định là nóng giận nên nói bừa thôi.”

“Nhưng đêm đầu tiên cô ta không chảy máu là thật.”

“Không chảy máu cũng không đồng nghĩa là...”

Thường Thắng ngắt lời anh: “Chú chỉ giỏi cao giọng dạy bảo người, nếu vợ chú trong đêm đầu tiên không chảy máu, thâm tâm chú có nghi ngờ hay không? Chú có dễ chịu hay không?”

“Anh chẳng có gì phải nghi ngờ cả.”

“Điều đó chứng tỏ rằng vợ chú có chảy máu, cho nên chú mới không nghi ngờ.”

Đàm Duy nghiêm túc nói: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, đều là chuyện riêng tư, không cần phải đem ra thảo luận.”

“Ha ha, anh vẫn chưa rõ đây rốt cuộc là chuyện riêng của ai? Anh biết là cái trinh tiết của vợ anh là trao cho chú, cô ta vì muốn che chở chú mới bịa ra chuyện đó để bịp anh. Cứ cho cô ta tự tay phá đi chẳng nữa, ắt là cũng phá trong tương tượng đang làm với chú. Ha ha, chú cũng thật giỏi tính toán, một mình chịu chơi được hai nàng gái trinh, lão đây chẳng làm được nàng nào. Có điều chú cứ chờ mà xem, anh sẽ chơi được một đứa, kiếp này không chơi được đứa gái trinh nào anh không phải họ Thường!”

“Anh thấy chú tốt hơn là nhanh về nhà đi, đừng có nghĩ mấy chuyện không đâu nữa.”

Thường Thắng thở dài, đáp: “Nếu anh chỉ muốn chơi một đứa gái trinh thì sớm xong việc rồi. Quê anh có không biết bao nhiêu cô đang chờ người tới rước đi, giống như anh có công việc ở thành phố, chỉ cần anh cho chút tiền hoặc đáp ứng cho bọn họ lên thành phố làm việc thì anh muốn chơi bao nhiêu cũng được. có điều anh nói thật với chú, Thường Thắng anh vẫn có chút thương thức, dùng tiền mua được thì chẳng là cái quái gì, anh nói kiếp này nhất định phải chơi được gái trinh tức là phải làm thật sự chứ

không phải thứ dùng tiền mua được.”

“Đã kết hôn rồi còn nghĩ tới những chuyện vô nghĩa đó làm gì?”

“Kết hôn rồi nhưng lại không cưới được gái trinh, ấy chính là gút mắc trong lòng anh. Lại nói, đàn ông đã kết hôn thì không còn là đàn ông chắc? Không còn lòng tự tôn chinh phục chắc? Không nên hưởng thụ một chút hương vị tán tỉnh? Nếu kết hôn rồi thì phải buộc chặt mình vào một người phụ nữ, một đời một kiếp chỉ có thể ngủ với một người phụ nữ, vậy có thằng đàn ông nào muốn kết hôn nữa?” Thường Thắng hùng hổ nói: “Chẳng lẽ chú không muốn ném thử hương vị của người phụ nữ khác ngoài

vợ mình sao?”

“Chưa từng nghĩ tới.”

“Vậy chú không phải đàn ông rồi.”

“Không phải đàn ông thì không phải đàn ông, anh thấy ra ngoài tìm hoa vãn liễu thì có gì hay.”

Thường Thắng tươi tỉnh đáp: “Đây là bởi chú chưa từng đi tìm hoa, chưa từng vãn liễu, chú tìm một, hai lần rồi sẽ biết cái hay trong đó. Máy thứ hoa với liễu ấy không giống vợ đâu. Vợ đều là phụ nữ nhà lành, sống chuẩn mực, mà đàn bà chân mực, trên giường sẽ chẳng có gì thú vị, đều nằm chết cứng ở đó, ngậm chặt

miệng chỉ muốn chú nhanh nhanh giao hàng rồi biến. đám hoa tươi liều non kia thì khác, người ta kiếm miếng ăn, có trình độ nghiệp vụ, nếu không thì chẳng kiếm được tiền. Chú muốn làm gì bọn họ cũng có thể làm...”

“Mấy chuyện này chú với vợ chú cũng không phải không thể làm.”

“Vợ chú cũng đề cho chứ làm? Vậy cô ấy đúng là một phụ nữ phi thường, có thể đổi nghề rồi. Ở bên ngoài bán bảo hiểm học được cách sống phóng khoáng hơn?”

“Chú đừng nói vợ anh.”

“Chẳng qua anh cảm thấy vợ chú với vợ

anh khác nhau, cốt cách so với vợ anh... còn lẳng lơ hơn.”

“Đã bảo chú đừng chắc tới vợ anh, sao chú càng nói vậy.”

“Chú đừng coi “lẳng lơ” là một từ xấu, trước kia nhà văn chẳng phải cũng được gọi là “văn nhân tao khách” sao? Anh đây chỉ có ý nói vợ chú có sự mê hoặc của phụ nữ, không phải có ý nói xấu cô ấy, chú nóng cái gì?”

Đàm Duy đứng bật dậy, đuổi khách: “Anh phải đón Tiểu Băng, chú cũng về đi!”

“Đi đâu đón Tiểu Băng? Tiểu Băng

không phải đang cùng người xưa vui vẻ sao? Lúc này tới tìm chú, vừa khéo gặp anh ta tới tìm Tiểu Băng, anh ta vừa nói mình họ Lục, anh liền biết ngay là tay tình cũ của Tiểu Băng.”

Đàm Duy giận tới hai mắt bốc hỏa. không biết là giận ai, giận Thường Thắng nói lung tung hay là giận Tiểu Lục đến giờ vẫn tơ tưởng không chịu thôi, hay là giận Tiểu Băng đã cùng Tiểu Lục có một quãng thời gian như thế, có thể giận nhất là vì anh lúc này trở nên yếu đuối vì Tiểu Băng đúng là đang ở bên người cũ.

Thường Thắng gợi ý: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Gặp phải chuyện như vậy có tức cũng chẳng làm được gì. Dù sao

thì hai chúng ta hôm nay cũng là hai gã bị vợ vứt bỏ, chẳng bằng chúng ta cùng tìm cách trả đũa lại.”

Đàm Duy thật ra cũng biết Thường Thắng lúc ấy có biết hay không, nhưng Thường Thắng đã nói thế thì có thể là không biết thật. Anh có chút đồng cảm với cậu ta, liền an ủi: “Sự tình không tệ hại như chú tưởng tượng đâu, có thể là từ nhỏ Tiểu Tạ đã có ba mẹ cao sang nên mới hơi khó chiều.”

“Chú có phải vì cái tính ầm ương đó của cô ta nên mới chia tay không? Thế thì chú quá là thông minh, chú chơi đùa thân xác cô ta mà không dính hơi tanh, đây chính là cảnh giới cao nhất của việc chơi

đầu với đàn bà. Anh đây có thể coi là cảnh giới chơi đùa thấp nhất, thân thể cô ta anh chẳng chơi đùa thỏa mãn nổi một lần, trái tim cô ta cũng chẳng vui vẻ gì mà trao cho anh, chỉ có giận dữ là cho không ít mà thôi.”

“Chú xem, chú xem, lại quay lại vấn đề đó rồi, anh nói với chú rồi, anh với cô ấy không có chuyện gì hết.”

“Cô ta không cho chú cái trinh tiết của cô ta thì có thể cho ai?”

Đàm Duy nghe xong liền cau mày.

Thường Thắng ra về kỳ thị, nói tiếp: “Cô ta quả thật không cho chú? Lẽ nào đúng

như cô ta nói, cô ta tự dùng tay phá để anh không được lợi?”

Đàm Duy dường như nghe thấy âm thanh của một thứ sắc nhọn khắc trên thủy tinh, có một sự bức bối khó nói nên lời, chỉ hận không thể khiến mình điếc luôn đi. Anh lắp bắp nói: “Chuyện... này... chú tốt nhất đừng... nói ở chỗ này... đây đều là... chuyện của chú... giữa vợ chồng chú với nhau...”

“Hừ, chuyện giữa vợ chồng anh ấy à? Nếu đúng là chuyện giữa vợ chồng bọn anh thì cái trình tiết đó của cô ta đáng ra nên cho anh, nếu cô ta đã đem cho người khác, vậy thì chẳng còn là chuyện giữa vợ chồng bọn anh nữa. Có điều anh có

thể rất thẳng thắn mà nói với chú, nếu cô ta cho chú, anh vẫn dễ chịu hơn một chút, rốt cuộc hai người vẫn là quen biết trước. nhưng nếu cô ta tự mình phá thì anh... thì anh... chú nói xem người phụ nữ này có ác độc hay không? Thà rằng tự mình phá cũng không để cho anh dù chỉ một chút tự trọng tí tiện nhất!”

“Cô ấy nhất định là nóng giận nên nói bừa thôi.”

“Nhưng đêm đầu tiên cô ta không chảy máu là thật.”

“Không chảy máu cũng không đồng nghĩa là...”

Thường Thắng ngắt lời anh: “Chú chỉ giỏi cao giọng dạy bảo người, nếu vợ chú trong đêm đầu tiên không chảy máu, thâm tâm chú có nghi ngờ hay không? Chú có dễ chịu hay không?”

“Anh chẳng có gì phải nghi ngờ cả.”

“Điều đó chứng tỏ rằng vợ chú có chảy máu, cho nên chú mới không nghi ngờ.”

Đàm Duy nghiêm túc nói: “Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, đều là chuyện riêng tư, không cần phải đem ra thảo luận.”

“Ha ha, anh vẫn chưa rõ đây rốt cuộc là chuyện riêng của ai? Anh biết là cái trình

tiết của vợ anh là trao cho chú, cô ta vì muốn che chở chú mới bịa ra chuyện đó để bịp anh. Cứ cho cô ta tự tay phá đi chẳng nữa, ắt là cũng phá trong tương tượng đang làm với chú. Ha ha, chú cũng thật giỏi tính toán, một mình chịu chơi được hai nàng gái trinh, lão đây chẳng làm được nàng nào. Có điều chú cứ chờ mà xem, anh sẽ chơi được một đứa, kiếp này không chơi được đứa gái trinh nào anh không phải họ Thường!”

“Anh thấy chú tốt hơn là nhanh về nhà đi, đừng có nghĩ mấy chuyện không đâu nữa.”

Thường Thắng thở dài, đáp: “Nếu anh chỉ muốn chơi một đứa gái trinh thì sớm

xong việc rồi. Quê anh có không biết bao nhiêu cô đang chờ người tới rước đi, giống như anh có công việc ở thành phố, chỉ cần anh cho chút tiền hoặc đáp ứng cho bọn họ lên thành phố làm việc thì anh muốn chơi bao nhiêu cũng được. Có điều anh nói thật với chú, Thường Thắng anh vẫn có chút thương thức, dùng tiền mua được thì chẳng là cái quái gì, anh nói kiếp này nhất định phải chơi được gái trinh tức là phải làm thật sự chứ không phải thứ dùng tiền mua được.”

“Đã kết hôn rồi còn nghĩ tới những chuyện vô nghĩa đó làm gì?”

“Kết hôn rồi nhưng lại không cưới được gái trinh, ấy chính là gút mắc trong lòng

anh. Lại nói, đàn ông đã kết hôn thì không còn là đàn ông chắc? Không còn lòng tự tôn chinh phục chắc? Không nên hưởng thụ một chút hương vị tán tỉnh? Nếu kết hôn rồi thì phải buộc chặt mình vào một người phụ nữ, một đời một kiếp chỉ có thể ngủ với một người phụ nữ, vậy có thằng đàn ông nào muốn kết hôn nữa?” Thường Thắng hùng hổ nói: “Chẳng lẽ chú không muốn ném thử hương vị của người phụ nữ khác ngoài vợ mình sao?”

“Chưa từng nghĩ tới.”

“Vậy chú không phải đàn ông rồi.”

“Không phải đàn ông thì không phải đàn

ông, anh thấy ra ngoài tìm hoa vãn liễu thì có gì hay.”

Thường Thắng tươi tỉnh đáp: “Đây là bởi chú chưa từng đi tìm hoa, chưa từng vãn liễu, chú tìm một, hai lần rồi sẽ biết cái hay trong đó. Máy thứ hoa với liễu ấy không giống vợ đâu. Vợ đều là phụ nữ nhà lành, sống chuẩn mực, mà đàn bà chân mực, trên giường sẽ chẳng có gì thú vị, đều nằm chết cứng ở đó, ngậm chặt miệng chỉ muốn chú nhanh nhanh giao hàng rồi biến. đám hoa tươi liễu non kia thì khác, người ta kiếm miếng ăn, có trình độ nghiệp vụ, nếu không thì chẳng kiếm được tiền. Chú muốn làm gì bọn họ cũng có thể làm...”

“Mấy chỵện này chú với vợ chú cũng không phải không thể làm.”

“Vợ chú cũng đề cho chứ làm? Vậy cô ấy đúng là một phụ nữ phi thường, có thể đổi nghề rồi. Ở bên ngoài bán bảo hiểm học được cách sống phóng khoáng hơn?”

“Chú đừng nói vợ anh.”

“Chẳng qua anh cảm thấy vợ chú với vợ anh khác nhau, cốt cách so với vợ anh... còn lẳng lơ hơn.”

“Đã bảo chú đừng chắc tới vợ anh, sao chú càng nói vậy.”

“Chú đừng coi “lẳng lơ” là một từ xấu,

trước kia nhà văn chẳng phải cũng được gọi là “văn nhân tao khách” sao? Anh đây chỉ có ý nói vợ chú có sự mê hoặc của phụ nữ, không phải có ý nói xấu cô ấy, chú nóng cái gì?”

Đàm Duy đứng bật dậy, đuổi khách: “Anh phải đón Tiểu Băng, chú cũng về đi!”

“Đi đâu đón Tiểu Băng? Tiểu Băng không phải đang cùng người xưa vui vẻ sao? Lúc này tới tìm chú, vừa khéo gặp anh ta tới tìm Tiểu Băng, anh ta vừa nói mình họ Lục, anh liền biết ngay là tay tình cũ của Tiểu Băng.”

Đàm Duy giận tới hai mắt bốc hỏa.

không biết là giận ai, giận Thường Thắng nói lung tung hay là giận Tiểu Lục đến giờ vẫn tơ tưởng không chịu thôi, hay là giận Tiểu Băng đã cùng Tiểu Lục có một quãng thời gian như thế, có thể giận nhất là vì anh lúc này trở nên yếu đuối vì Tiểu Băng đúng là đang ở bên người cũ.

Thường Thắng gợi ý: “Đừng tức giận, đừng tức giận! Gặp phải chuyện như vậy có tức cũng chẳng làm được gì. Dù sao thì hai chúng ta hôm nay cũng là hai gã bị vợ vứt bỏ, chẳng bằng chúng ta cùng tìm cách trả đũa lại.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đ

àm Duy hỏi: “Trả đũa thế nào?”

“Đương nhiên là “lấy mắt trả mắt, lấy răng trả răng”, bọn họ tìm người đàn ông khác, chúng ta cũng tìm người phụ nữ khác. Còn có cách trả đũa nào khác không?”

“Gọi gái? Chú không sợ bản à?”

Đúng lúc này Tiểu Băng về, nếu không Đàm Duy thật không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì. Thời anh với Thường

Thắng còn đi học cũng không phải là bạn bè thân thiết gì, Thường Thắng lúc đó được coi là “người của Đảng”, còn anh lại là kẻ mù tịt về chính trị. Hai người bọn anh cùng tới Đại học A dạy học nên mới thành bạn, về sau lại vì quan hệ giới thiệu, mai mối đôi bên, chốc lát đã thành chỗ có giao tình, nhưng cả hai đều không quá hiểu nhau chứ đừng nói đến chuyện đánh giá.

Hôm nay anh cũng chỉ nhìn nhận cậu ta với vai trò là bạn học, còn là chồng của đồng nghiệp, hơn nữa anh biết Thường Thắng đã giúp giới thiệu cho Tiểu Băng mua bảo hiểm, cho nên anh mới ngồi tiếp chuyện. Thường Thắng không nói đến Tiểu Băng thì không sao, vừa nhắc đến

Tiểu Bãng là anh chỉ muốn nổi cáu, đã nhìn mấy lần rồi, nếu nhìn nữa chắc sẽ nổ tung mất.

Tiểu Bãng nhìn thấy Thường Thắng, cười nói: “A, thảo nào Đàm Duy vội vàng về nhà, em còn tưởng có em nào đang đợi anh ấy, hóa ra là anh đang đợi à? Di Hồng đâu? Sao anh lại vớt cô ấy ở nhà một mình như vậy?”

“Anh nào có vớt cô ấy ở nhà? Là cô ấy đuổi anh ra ngoài đấy chứ!”

Đàm Duy sơ Tiểu Bãng hỏi nữa hỏi mãi, lại kích thích miệng lưỡi Thường Thắng khiến cậu ta phun sạch mấy cái suy luận lung tung cho Tiểu Bãng, vội nói:

“Thường Thắng, anh thấy chú vẫn nên mau về nhà đi, càng ở ngôi lâu, Tiểu Tạ sẽ càng giận.”

Tiểu Băng cũng nói: “Mau về đi, mau về đi, chỗ của bọn em không chứa chấp tội phạm trốn tù. Về rồi thì cung phụng Di Hồng cho tốt vào nhé. Vợ chồng cãi nhau chớ ghi thù, đêm về gói hoa kê chung đầu.”

Thường Thắng cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy cáo từ: “Được rồi, mấy người không thu nhận tôi, tôi cũng không làm phiền nữa. Mua cái nhà đó tôi cũng bỏ tiền, cô ta chẳng có tư cách tống cổ tôi.”

Tiểu Băng a dua nói: “Đúng rồi, đúng rồi! Sau này dù cô ấy đuổi thế nào, anh cũng đừng đi, cứ bám chặt ở đấy, cô ấy có ăn thịt được anh đâu!”

Thường Thắng đi rồi, Tiểu Băng đùa: “Chà, em ở ngoài đã nghe được tiếng anh ấy cao giọng diễn thuyết, đang nói cái gì mà “nhà văn tao khách” đúng không?”

“Sao em biết?”

“Hi hi, kể từ khi anh ấy chịu trách nhiệm biên soạn cái cuốn sách gì gì đó thì cứ như bị trúng tà ấy, gặp ai cũng diễn thuyết về cuốn sách đó, có lần diễn thuyết quá hăng suýt nữa đuổi khách của em chạy mất. May mà hôm nay em về

sớm, nếu không nghe anh ấy diễn thuyết tiếp, chắc chắn anh sẽ biến thành một “văn nhân tao khách”, chạy đi tìm gái lầu xanh cao cấp mất rồi.

“Em gọi thế này là về sớm à? Sắp mười giờ rồi, một cốc cà phê uống đến một tiếng đồng hồ? Anh thấy em ngẫu nhiên gặp lại tình xưa nên khó dứt áo bỏ đi đây.”

Tiểu Băng nhắc nhở anh: “Đến cả Tiểu Lục mà anh cũng ghen? Quá không đáng! Sao anh ta có thể so với anh được, vốn không cùng một đẳng cấp mà! Hôm nay ở tiệm cà phê, hai người các anh đứng cạnh nhau càng rõ hơn. Ông xã em cao lớn hùng vĩ, anh ta tính là gì? Bé tí tẹo?”

“Em nói nghe rất bùi tai, thế sao còn vứt bỏ “cao lớn hùng vĩ” chạy đi hẹn hò với cái anh “bé tí tẹo” của em?”

“Em vứt bỏ anh khi nào? Là anh tự bỏ chạy chứ! Hi hi, em biết anh nuốt không nổi cái thứ tiếng Anh giả hiệu của anh ta, em cũng không chịu được, nhưng mà ba mẹ em muốn nhờ anh ta liên hệ giúp em trai em ra nước ngoài, cho nên ngoài mặt em vẫn phải thoải mái mới được.”

Anh thấy Tiểu Băng đối phó với Tiểu Lục chỉ vì việc em trai cô đi du học, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều, có điều vẫn tận dụng cơ hội hỏi một câu: “Anh ta... sao lại có số di động của

em?”

Tiểu băng cười, đáp: “Em đoán ngay được là anh sẽ hỏi câu này mà! Anh đây, bình thường cứ giả vờ cao thượng lắm, đến thời điểm mấu chốt thì ghen tuông lung tung. Nói anh biết nhé, số di động của em là anh ta hỏi ba mẹ em mới biết được.”

Điều này anh khá tin tưởng, bởi vì mẹ Tiểu Lục là đồng nghiệp với ba mẹ vợ, ba mẹ vợ anh lại một lòng muốn đưa con trai ra nước ngoài du học, đối với người ở nước ngoài về tỏ ra ân cần như thế cũng dễ hiểu thôi. Anh hỏi: “Anh ta hẹn với em... hôm nay đến hả?”

“Anh ta nói từ Mỹ về mang cho em ít quà, cho nên em nói anh ta khoảng chín giờ đến, nhưng em nói xong liền quên mất, anh vừa nói mời em đi ăn, em liền chạy theo anh, kết quả là bắt anh ta leo cây.”

“Anh ta cho em quà gì?”

Tiểu Băng cười hi hi, lấy từ túi ra vài thứ: “Anh ta tặng mấy cái quần tất, còn có hai đôi son, chắc chắn là hàng bách hóa.”

Anh thấy đồ Tiểu Lục tặng đều là những thứ gắn với người, trong lòng hơi khó chịu, trào phúng nói: “Thế sao không nhanh nhanh mặc thử quần liền thân

người ta tặng đi?”

“Quần liền thân cái gì? Là quần tất, em vốn có mặc loại này đâu, chẳng thoáng, chẳng dễ chịu gì cả...” Tiểu Băng vừa nói vừa ném luôn quần tất Tiểu Lục tặng vào tủ quần áo, sau đó lấy ra một thỏi son, vặn ra một chút rồi thoa lên môi mấy cái, đột nhiên ôm chầm lấy anh, hôn lên mặt anh một cái, kêu lớn: “Quả không ngoài dự đoán của em, hàng bách hóa, ở đâu cũng bán.” Tiểu Băng nói xong liền ném hai thỏi son vào thùng rác.

Anh tìm tờ giấy ăn, vừa lau mặt vừa hỏi: “Bọn em hôm nay đã nói chuyện xong chưa?”

“Nói gì cơ? Chuyện em trai em đi du học à? Có nói một chút, cũng chưa hẳn đã nói xong. Ba mẹ anh em mời anh ta cuối tuần này tới nhà ăn cơm, coi như là đón gió tây trần, sẵn tiện nhờ anh ta ở bên bên Mỹ liên hệ giúp đỡ em trai em vụ du học. ba mẹ bảo chúng mình phải qua nhà đón khách... Nhất định phải đi đấy!”

Anh vừa nghe xong, đầu liền đau nhức, cái gã Tiểu Lục này cứ như hồn ma bóng quỷ bám đuôi, rốt cuộc là muốn bám đến bao giờ đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 19

E

m vợ của Đàm Duy tên là Trang Khiêm, sắp tốt nghiệp đại học, rất muốn đi du học, nói là trên lớp công dân hạng nhất đều đang làm thủ tục đi du học, công dân hạng hai mới tính chuyện làm nghiên cứu sinh trong nước. tiểu Khiêm đương nhiên muốn làm công dân hạng 1 nên cũng đi thi TOEFL với GRE, nhưng thành tích GRE không lý tưởng, nộp đơn cũng được một thời gian rồi nhưng vẫn chưa nhận được giấy báo trúng tuyển, giờ rất sốt ruột.

Đàm Duy biết ba mẹ vợ coi chuyện ra nước ngoài là vấn đề trọng đại, trong số đồng nghiệp của họ có vài người có con cái xuất ngoại, chuyện lưu truyền giữa các đồng nghiệp với nhau trở thành giai thoại. Ba mẹ vợ của anh còn có một đồng nghiệp có cô con gái gả cho một du học sinh Mỹ về thăm gia đình, kết hôn chưa lâu lại ra nước ngoài, chuyện này sau cũng trở thành giai thoại trong đám đồng nghiệp. Ba mẹ vợ thường xuyên đem chuyện xuất ngoại ra treo sẵn bên miệng, tuy chỉ là nói chuyện Tiểu Khiêm xuất ngoại, chuyện con cái đồng nghiệp ra nước ngoài nhưng Đàm Duy mỗi lần nghe xong đều cảm thấy họ đang có ý thúc giục anh.

Khi anh còn đi học cũng không phải chưa từng nghĩ đến chuyện ra nước ngoài, nhưng anh nghe nói chuyên ngành của anh ở nước ngoài khó kiếm việc, hơn nữa ba mẹ chỉ có một đứa con trai là anh, sức khỏe của ba mẹ anh lại không tốt, không chỉ không nỡ để anh ra nước ngoài, ngay cả để anh đi làm việc ở xa cũng không nỡ, cho nên anh vừa tốt nghiệp xong liền trở về cắm rễ ở thành phố A.

Anh vừa bắt đầu làm việc, trường học cứ ba ngày hai bận lại hô hào tuyển dụng, nói là Đại học B là học viện trọng điểm, năng lực của đội ngũ giáo viên phải được nâng cao, mục tiêu cuối cùng đó là tất cả giáo viên phải có bằng tiến sĩ... Tuy rằng tuyển tới tuyển lui, cuối cùng

vẫn là tuyển lại một loạt giáo viên, nhưng mỗi lần như thế lại khiến cho các giảng viên đang làm việc nơm nớp, cứ như sợ bất cứ lúc nào kẻ sinh nhai của mình cũng bị “tuyển” đi mất.

Đàm Duy lúc đó có suy nghĩ “quan bức dân phản, không phản không được”, chuẩn bị đánh một trận quyết định, cũng làm thủ tục du học tự túc. Nhưng đúng lúc đó giáo sư Viên lại đưa ra đề nghị hướng dẫn, đặc biệt lôi kéo anh học tiến sĩ tại chức, anh thấy đi học cũng chẳng thiệt thòi gì, bèn đi học tiến sĩ tại chức. Về sau quen biết Tiểu Băng rồi lại chỉ một lòng nghĩ tới chuyện yêu đương, kết hôn, việc xuất ngoại cũng bị ném luôn ra sau đầu.

Kể từ khi Tiểu Khiêm bắt đầu có dự định ra nước ngoài, ba mẹ vợ anh cứ nói mãi vấn đề này. Anh với Tiểu Băng trước kia cứ đến cuối tuần lại lần lượt tới ăn cơm cùng ba mẹ hai nhà, nhưng vì anh sợ cái chủ đề “xuất ngoại” này quá, có lúc cứ hết lùì lại hoãn không dám tới nhà ba mẹ vợ. Tiểu Băng về mặt này rất quan tâm tới anh, lúc anh không hăng hái cô cũng không ép buộc, luôn chủ động đề nghị không đi ăn cơm nữa, sau đó gọi điện báo ba mẹ một tiếng, nói là cuối tuần rất bận có tiệc xã giao, thế là hai người không cần đến nhà ba mẹ vợ anh nữa.

Nhưng mà cuối tuần này hiển nhiên là trốn không được, ba mẹ vợ đã có lời,

nhất định phải đi, làm con rể dù có to gan đến mấy cũng không dám để lỡ ngày này. Anh nghĩ nếu đã trốn không thoát, chẳng thà quyết tâm phóng khoáng mà đồng ý đi, liền nói với Tiểu Băng: “Vây cuối tuần chúng mình qua sớm giúp ba mẹ nhé, phải mua chứ ăn gì? Em nói ba mẹ lên thực đơn đi, trên đường đi chúng mình mua rồi mang đến là được.”

Tiểu Băng rất vui, ôm lấy anh hôn lấy hôn để, đến mức khiến anh phát ngượng, đây vốn là việc con rể như anh nên làm, bây giờ anh làm như vậy dường như lại là chuyện khiến Tiểu Băng rất hãnh diện.

Tuy anh ngoài miệng nói đồng ý đi tiếp khách nhưng trong lòng lại rất hoang

mang, giống như cô con dâu xấu xí lần đầu ra mắt mẹ chồng. Sự xuất hiện của Tiểu Lục khiến anh nảy sinh một loại cảm giác tự ti, tựa như anh ở trong một đám đông nhân tài mà mưu cầu một chức quan nhỏ, trước giờ trà trộn rất tốt, tốt đến mức mà chính bản thân cũng bị ảo tưởng rằng năng lực mình rất xứng đáng với chức vị, nhưng đột nhiên, một kẻ có thực tài xuất hiện cũng tranh chức vị đó, kẻ đó có thể nói là sinh ra để đứng ở vị trí ấy. Anh liền bị lộ mặt nạ, trái tim trống rỗng, thấy mình thấp cổ bé họng, hình như tháng ngày “thêm vào đủ phần” của mình đã chấm dứt, rất nhanh thôi sẽ bị người khác đuổi khỏi vị trí này.

Anh cảm thấy giữa Tiểu Băng và Tiểu

Lục vẫn có chút tình cũ chưa dứt, điều này khiến anh bắt đầu nghi ngờ động cơ của Tiểu Băng, khi lựa chọn anh lúc đầu. Có lẽ Tiểu Băng “một năm bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng”, bị kẻ xuất ngoại là Tiểu Lục bỏ rơi nên mới chọn anh, người không có sự định xuất ngoại. Nhưng anh tính ba mẹ vợ anh có thể “không sợ dây thừng”, càng vì không xuất ngoại được mà mất mặt, càng phải tìm cách xuất ngoại để cứu vãn. Tiểu Băng chỉ có tìm được anh chàng nào xuất ngoại mới có thể báo được mối thù với Tiểu Lục.

Anh rất hổ thẹn khi bản thân không thể thay Tiểu Băng lấy lại thể diện đã mất, bởi vì anh chỉ vừa mới ý thức được

điểm này, trước đây hoàn toàn không nghĩ đến. Tiểu Băng nói đối với anh nhất kiến chung tình, anh liền rất thật thà, không chút ngại ngùng cho rằng cô nhất kiến chung tình với anh thật, bản thân cảm thấy mỹ mãn đến mức khó nói nên lời, tự tin mù quáng để rồi rơi vào tình thế tức cười này.

Đều là tai họa do Tiểu Lục gây ra, nếu anh ta không chạy đến tìm Tiểu Băng, anh sẽ không cảm thấy tay học tiến sĩ trong nước như mình có điểm gì không tốt, anh sẽ cảm thấy Tiểu Băng rất yêu anh, ba mẹ vợ dường như rất vừa ý anh. Nhưng bây giờ Tiểu Lục về rồi, hơn nữa lại tới tìm Tiểu Băng, ba mẹ vợ nhất định sẽ hỏi hận sao lại vội vàng gả con gái cho một tên

tiền sĩ quê mùa, nếu không như thế, Tiểu Bổng bây giờ có thể cưới được một anh chàng tiền sĩ bên Tây rồi.

Lòng anh đầy hy vọng hỏi Tiểu Bổng: “Chẳng phải em nói Tiểu Lục anh ta... không tìm được việc ở Mỹ sao? Sao anh ta có thể giúp Tiểu Khiêm liên hệ với trường bên Mỹ được?”

“Anh ta tìm được việc ở Mỹ rồi, bây giờ nhân lúc chờ phỏng vấn thì về chơi vài hôm. Anh ta nói nếu đã phỏng vấn rồi thì không dễ dàng về nước nữa, nghe nói năm đầu tiên là cái OPT (1) gì đấy, làm visa cũng không dễ.”

Tin tức này vượt khỏi dự liệu của anh,

đôi với anh quá bất lợi. Nếu Tiểu Lục không tìm được việc ở Mỹ, thảm hại về nước thì trong mắt ba mẹ vợ anh, anh ta cũng chẳng hơn anh là mấy, nhưng nếu người ta tìm được việc ở Mỹ rồi thì chuyện sẽ khác. Một người là tiến sĩ nội, hơn nữa chỉ là tại chức, lại còn chưa nhận được bằng nữa... Tiểu Lục kia mỗi năm tính ra cũng kiếm được năm mươi nghìn đô, cỡ mấy trăm nghìn tệ, mà anh cách cái mốc mấy trăm nghìn ấy còn xa lắm, cả đời này chẳng biết có thể đạt được hay không.

Niềm an ủi duy nhất đó là Tiểu Băng vẫn cho rằng anh mạnh hơn Tiểu Lục, nhưng anh suy nghĩ cẩn thận, phát hiện Tiểu Băng thật ra tâng bốc anh một chuyện:

chiều cao. Tiểu Lục không cao bằng anh nhưng anh ta cũng không thấp, khoảng tầm 1m74 thì phải. So với chiều cao của Tiểu Băng cũng rất hợp. Chồng thôi mà, có phải cái cột điện đâu, cao để làm gì kia chứ? Nói như vậy, có lẽ Tiểu Băng chẳng qua chỉ đang vỗ về anh, đem hết tâm sức ra để tìm thể mạnh của anh so với Tiểu Lục, nhưng nơi nào đó sâu thẳm trong lòng cô nhất định đã biết anh chẳng có điểm nào bì kịp Tiểu Lục cả.

Đêm hôm đó Tiểu Băng rất vui vẻ, quán lấy anh đòi làm “chuyện ấy”. Trong lòng anh nghi ngờ, không biết có phải nhiệt tình của Tiểu Băng bị Tiểu Lục kích thích, không có chỗ phát tiết đành phải chọn anh hay không. Nhưng cơ thể anh

đường như chẳng cần phân rõ trắng đen ra sao, chỉ cần “cơ sở” vừa “kêu gọi”, “lão nhân gia” đã vội vàng “đến” ngay.

Ngày hôm sau, khi Đàm Duy lên lớp nhìn thấy Tạ Di Hồng, thấy cô như chẳng có chuyện gì, hoàn toàn không nhìn ra là tối qua cãi nhau với chồng. Anh đoán Thường Thắng đã không nói với cô những lời kiểu như “Đàm Duy không hề thừa nhận có quá khứ với cô, là cô tự mình đa tình thì có”, trong lòng lại nảy sinh một tia cảm kích đối với Thường Thắng. nếu Thường Thắng nói với cô ấy mấy lời đó thì thật quá tàn nhẫn, anh thậm chí có chút hối hận vì hôm qua đã quá tích cực biện minh rằng giữa mình và Tạ Di Hồng không có chuyện gì, kỳ

thực không cần nói toạc ra như thế, cứ giữ lại một chút để Thường Thắng nghỉ ngơi, có lẽ như vậy đối với lòng tự trọng và tình cảm của Di Hồng sẽ đỡ bị tổn thương hơn chăng?

Buổi trưa, người ở phòng thí nghiệm đều về nhà ăn cơm, anh có thí nghiệm chưa hoàn thành, có lẽ phải mất nửa tiếng nữa mới về nhà ăn được. Nhưng Tạ Di Hồng đã mua hai hộp cơm, đưa một hộp cho anh, nói: “Chắc cậu không thể xong ngay thí nghiệm này đâu, tôi mua giúp cậu một hộp.”

Anh cảm động vô cùng, cũng rất xấu hổ, bởi vì nhà Tạ Di Hồng khá xa, buổi trưa thường không về nhà ăn cơm. Nhà anh

gần trường như thế, trước nay chưa từng mời cô về nhà ăn trưa nhưng cô không hề để bụng, thấy anh chưa làm xong thí nghiệm liền giúp anh mua cơm.

Anh vội vã đón lấy hộp cơm đặt lên bàn, lập tức móc tiền ra trả cô. Nhưng cô tinh mắt nhanh tay, nhanh chóng chặn ngay bàn tay anh đang rút tiền. “Đừng có ra về nữa, còn làm thế tôi giận đấy.”

Tay cô vừa chạm tới anh, mặt anh đã đỏ bừng, ngay chính anh cũng thấy kỳ lạ, Tạ Di Hồng trước kia cũng chẳng phải chưa từng chạm vào tay anh, có lần anh để tiền vào ngăn kéo bàn làm việc của cô, cô còn nhân lúc anh không chú ý, một tay từ đằng sau bá cổ anh, tay kia nhét tiền vào

túi quần anh. Nhưng trước giờ, anh chưa từng hoảng hốt như vậy, càng chưa từng đỏ mặt, bây giờ đúng là chẳng ra sao.

Dường như Tạ Di Hồng nhận ra anh đỏ mặt, vội buông tay ra, trở về bàn ngồi xuống ăn cơm, anh cũng bê hộp cơm tới ăn cùng. Có một lúc, hai người không ai nói gì, trong phòng thí nghiệm hết sức yên tĩnh, đến mức ngay cả tiếng nhai nuốt anh cũng đè thấp, chỉ ngại bị cô nghe thấy âm thanh không lịch sự ấy.

Vẫn là Tạ Di Hồng phá vỡ sự im lặng: “Sao thế? Đồ ăn có hợp khẩu vị của cậu không?”

Anh mới nãy nào có để ý hương vị thế

nào, nghe thấy câu hỏi này liền đáp vội:
“Rất ngon, rất ngon...”

“Hôm qua Thường Thắng chạy tới chỗ cậu à?”

“Ừ...”

“Sáng nay anh ta đi lúc nào?”

Anh vừa nghe lời này liền biết Thường Thắng đêm qua không về nhà, không biết nên trả lời ra sao, bởi vì anh không rõ cô đã biết được bao nhiêu sự tình. Cuối cùng anh không chống lại được ánh mắt dò hỏi của cô, cố tỏ ra cứng cỏi đáp một tiếng: “Từ rất sớm.”

Tạ Di Hồng nhìn anh một cái, nói: “Cậu hôm nay có chuyện gì vậy? Cứ bày ra cái vẻ mặt như nhìn một cô vợ bị bỏ rơi mà nhìn tôi. Cậu đừng có hiểu lầm, đêm qua không phải anh ta bỏ nhà đi, là tôi đuổi đi đấy. Ai vứt bỏ ai, cậu nên làm cho rõ rồi hãy bày tỏ sự thương hại.”

Anh cẩn thận đáp: “Tôi cảm thấy... cậu đuổi cậu ta đi không hay lắm... rất... khiến cậu ta bị tổn thương...”

“Cậu có biết thế nào là làm tổn thương một người không?” Tạ Di Hồng cười hi hi, nói: “Cậu là kẻ không có tư cách nói câu này nhất, tôi làm tổn thương người ta ở ngoài sáng, cậu làm việc đó trong bóng tối...”

Đã trải qua quá trình “xóa mù” của Tiểu Băng và “kết tội” của Thường Thắng, anh bây giờ có thể nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Tạ Di Hồng, liền nhẹ giọng đáp: “Tôi trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện làm tổn thương người khác...”

“Đây chính là chỗ giáo hoạt của cậu, cũng là chỗ độc ác nhất. Cậu làm tổn thương người khác nhưng cậu lại chưa từng muốn làm tổn thương họ, nên đó không phải trách nhiệm của cậu, ai bị cậu làm cho tổn thương đều do họ tự làm tự chịu mà thôi.”

“Tôi không nói như thế...”

“Điều này còn cần cậu nói? Ai có mắt người đây tự nhìn ra, ai có tim người ấy tự khắc cảm nhận được.”

Anh hít thở rất lâu mới nói được: “Tôi luôn hy vọng cậu... hạnh phúc...”

Tạ Di Hồng lặng cả người, nhìn anh trùng trùng, hỏi: “Thường Thắng anh ta... tối qua đã nói với cậu những gì?”

“Cậu ta? chẳng nói gì cả.”

“Bọn cậu ở cùng nhau cả buổi tối mà không nói lời nào ư?”

“Nói chứ, chẳng qua chỉ là mấy chuyện

giờ ời đất hời, giờ quên sạch rồi.”

“Anh ta không nói với cậu chúng tôi cãi nhau vì chuyện gì sao?”

Anh vốn sợ cô thổ lộ mối tình thâm kín, vậy thì nguy to, bởi vì anh không muốn làm cô bị tổn thương nhưng anh cũng không thể đón nhận tình cảm ấy, liền vội chặn lời cô, ra vẻ không để tâm, nói: “Hai vợ chồng cãi cọ, toàn là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thôi.”

“Tôi cũng thấy chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt thôi, nhưng anh ta cứ làm âm lên. Anh ta nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp tập thể đợt đám giáo viên trẻ khoa mình đi dã ngoại, liền nói cái gì mà hai chúng ta

luôn đứng cạnh nhau, nhất định có điều mờ ám. Đúng là nào có bệnh! Bao nhiêu ảnh như thế, chúng ta đứng cạnh có vài tấm, còn chưa nhiều bằng tôi đứng chụp cùng Tiểu Trương, thế thì có cái gì mà mờ ám?”

“Đúng thế....”

“Tôi qua anh ta không nói với cậu chuyện này?”

Anh rất ngây thơ chớp chớp mắt. “Không có, cậu ta nói với tôi mấy cái đấy làm gì?”

“Không nói thì tốt, nếu không cậu lại hiểu nhầm tôi thực sự có... ý như thế với

cậu.”

“Không có, không có! Cậu có thể có ý gì với tôi chứ?”

“Cậu biết thế là tốt, tôi ghét nhất mấy tên nam sinh cứ tự mình đa tình, hơi tí là tưởng người ta đang yêu thầm mình. Trước kia lớp tôi có một nam sinh, đó mới đúng là phiền toái, một ngày tự dưng nói một nữ sinh đang yêu thầm mình, rằng cô ta đang theo đuổi cậu ta. Cậu mà không nói với cậu ta mấy câu, cậu ta liền bảo cậu có ý với cậu ta, nếu không sao lại cố ý không nói chuyện với cậu ta? Đám nữ sinh bọn tôi ghét hẳn muốn chết.”

Anh thấy xấu hổ mà khó nghĩ, cứ cảm thấy Tạ Di Hồng đang chỉ chỏ mà mắng mè, anh vốn muốn thanh minh một chút nhưng lại cảm thấy nếu thanh minh thì lại thành “tự trát phân lên mặt mình”, vẫn là không nói thì tốt hơn.

Tạ Di Hồng nói tiếp: “Thường Thắng cứ thích gán tôi với cậu, nói tôi với cậu có tình, còn bảo tôi thích cậu từ lâu, đúng là kiểu người diễn hình chuyện dùng ngón chân cái để tư duy, anh ta cũng không nghĩ xem, tôi quen cậu từ trước, nếu mà tôi thích cậu, liệu có đến phần anh ta? Tôi chẳng phải sẽ “gần thủy lâu đài lấy tảng trước” chứ gì nữa?”

Đây là lý luận từ trước đến nay của anh,

nhưng sau khi nghe những lời nói súc tích của Tiểu Băng, anh liền vứt bỏ thứ chân lý mình đã luôn nắm vững xưa nay, chuyển qua tin tưởng sự nhầm lẫn của Tiểu Băng về chuyện “yêu thầm”. Bây giờ nghe Tạ Di Hồng chính miệng nói ra như thế, anh mới ý thức được bản thân đã quá phù phiếm, bị Tiểu Băng chụp cho cái mũ lớn nên không biết mình đã quá hồ đồ, còn tưởng thật là Tạ Di Hồng đang yêu thầm anh nữa chứ.

Tạ Di Hồng như hiểu được diễn biến tâm lý của anh, nói tiếp: “Tiểu Băng nhà cậu có thể cũng hiểu lầm như thế, cảm thấy tôi yêu thầm cậu. Thực ra cậu biết mà, tôi sống rất thẳng, có gì đều nói hết ra miệng, tuyệt đối không giấu giếm điều gì.

Tôi mà có ý với cậu á, tôi còn giới thiệu cô ấy cho cậu làm gì? Cậu nói xem có đúng hay không?”

Anh gật đầu. “Đúng đúng.”

“Tôi cảm thấy dạo này ánh mắt cậu có chút kỳ quái... mỗi lần nhìn tôi cứ như đang nhìn một đứa ăn xin ấy, đầy thương hại. Cậu đừng có mà giống tên bạn học ấy của tôi, vô duyên vô cớ tưởng bỏ rằng người ta đang thầm yêu mình.”

“Tôi không có...”

“Không có thì tốt. hai chúng ta ở cùng một cơ quan, làm cùng một phòng thí nghiệm, nếu cậu mà phiền phức như thế

thì tôi không thể nào ở lại được.”

“Cậu nghĩ quá rồi...”

Tạ Di Hồng liếc anh hai cái, không nói gì nữa, đi tới chỗ thùng rác trước mặt vứt hộp cơm.

Buổi chiều Đàm Duy về nhà, liền gọi điện thoại cho Thường Thắng: “Tôi qua không phải chú nói là về nhà hay sao? Sao lại không về? Cũng không bảo anh, hôm nay lúc Tiểu tạ hỏi, anh suýt nữa không biết trả lời thế nào.”

Thường Thắng cười ha ha. “Ày, tôi qua chỗ “kim ốc tàng kiều”, giải bày nỗi lòng với hồng nhan tri kỷ của anh, chứ về nhà

có khi lại bị con hồ cái ấy khóa cửa nhốt ở ngoài. Sao thế? Chú nói với cô ta anh ở chỗ chú? Vậy hôm nay anh về nhà cứ ứng theo như thế mà nói là được rồi. Chú cũng nhớ nhắc khéo vợ chú nhé.”

Anh nghĩ tới chuyện lại phải nói dối Tiểu Băng, lòng liền phiền muộn, không kìm được bèn trách cứ: “Chú xem chú đây, lần trước anh đã nói rồi, đó là lần cuối cùng anh giúp chú nói dối, sao chú lại...”

Thường Thắng không thềm đề ý. “Lần này không phải là anh bảo chú nói dối nhé, là chú tự nói dối ấy thôi, sai bảo chú nói đêm qua anh ở chỗ chú nào? Đêm qua anh cố tình không về đây, vừa

hay cô ta biết “nơi này không chứa ta, khắc có chỗ của ta”, đừng tưởng rằng anh rời khỏi Tạ Di Hồng thì sẽ không sống nổi. Nếu Thường Thắng đây đã muốn thì lập tức có thể ly hôn cô ta cưới vợ mới, xem cái thứ tàn hoa bại liễu như cô ta còn có thằng nào thèm rước.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 20

T

hứ sáu, Đàm Duy dậy từ rất sớm, chuẩn bị tới nhà vợ giúp đỡ nhưng Tiểu Băng không muốn dậy. “Mắt cứ sụp xuống... Eo rất mỏi... Lưng cũng đau nữa... Xin anh đẩy... cho em ngủ thêm chút nữa thôi...”

Anh nghĩ Tiểu Băng đến muộn thì được nhưng anh đến muộn lại rất dở. Tiểu Băng là con gái rượu, ba mẹ chiều chuộng con, cô không tới giúp cũng chẳng sao, nhưng anh là phận rể, nếu không tới giúp ba mẹ vợ chắc chắn sẽ

không vui, bởi vì thành phố A hiện giờ đang thịnh hành một con rể làm công ở nhà mẹ vợ. Hội mẹ vợ thành phố A thích nhất sao sánh xem con rể nhà ai cần cù, chịu khó, nếu con rể nhà nào lười biếng, mặt mũi bà mẹ vợ nhà đó liền sa sầm, thấy rõ là con gái nhà mình không dạy được thằng chồng, bà mẹ đó sẽ về thổi gió bên tai con gái, cổ vũ con gái thực hiện “gia pháp” đối với con rể, nghe nói vì chuyện này mà số vụ ly hôn xảy ra cũng không ít.

Ba mẹ vợ anh vẫn là những người thấu tình đạt lý, thường cũng chẳng bắt anh phải làm việc gì cực nhọc, có lẽ bây giờ không có gì cực nhọc để mà làm, thêm vào đó anh với Tiểu Băng sống ở khu

Đại học phía đông thành phố, ba mẹ vợ lại sống ở khu thương nghiệp phía tây, cách nhau khá xa nên cũng không thể việc lớn việc nhỏ nào cũng gọi anh tới gánh vác được.

Anh rể của anh không được chăm chỉ cho lắm nên không được lòng ba mẹ anh. Mẹ hay đem anh rể ra làm ví dụ phản diện để giáo dục anh: “Đừng học theo anh rể con, vừa đến nhà đã nằm thẳng cẳng ra đó mà xem ti vi, đợi người ta bung cơm rót nước tận miệng mới chịu chìa đũa ra gắp. Người xưa có câu “sức lực là nô tài, bỏ đi lại trở về”, nhớ đỡ dần việc nhà vợ con nhiều một chút, cũng không mệt chết được đâu.”

Anh cũng chường mắt bộ dạng đó của anh rể, mỗi lần tới nhà anh, anh ta chẳng làm việc gì, mặc cho vợ vất vả chăm con với hai ông bà già lụi cùi cơm nước. Có lần mẹ anh nói tới việc này khi anh ta không có mặt, chị gái anh bật khóc, nói rằng anh rể anh không thích đến nhà ba mẹ vợ ăn cơm, mỗi lần đều là chị anh ép nên mới đến, đến rồi không chịu làm việc chị cũng hết cách, cả hai cũng vì chuyện này mà cãi nhau không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn chẳng có tác dụng, mà cũng đâu thể chỉ vì thế mà ly hôn.

Ba mẹ anh chỉ biết thở dài, nói: “Được rồi, nó đến nhà mình không làm gì cũng được, chỉ cần nó ở nhà các con làm việc nhà là được.”

Chị gái anh luôn nói anh rể ở nhà cũng có giúp việc nhà, nhưng có đánh chết anh cũng không tin ông anh rể của anh chịu làm việc nhà. Người ta thường hay “việc nhà thì nhác, việc chú bác thì siêng”, anh rể ở nhà ba mẹ vợ đã lười như thế, ở nhà mình sao mà chăm chỉ nổi. Chẳng qua là chị anh muốn giữ thể diện, không dám thừa nhận mà thôi.

Anh không muốn khiến Tiểu Băng cũng ơ vào tình thế khó xử như chị của anh nên mỗi lần anh tới nhà vợ là lại giành việc để làm, ba mẹ vợ luôn miệng khen anh, Tiểu Băng cũng thấy rất hãnh diện. Thực ra đời sống cũng đã hiện đại hóa rồi, còn bao nhiêu việc nhà để làm nữa

đâu. Chẳng qua chỉ là nấu bữa cơm, đây cũng là việc mỗi ngày mình đều làm, cũng chẳng mệt chết được, huống hồ không phải ngày nào anh cũng đến nhà ba mẹ vợ.

Hôm nay mời khách, vậy anh càng nên tới giúp một tay, không thể để ba mẹ vợ mất mặt trước khách khứa được. Nhưng Tiểu Băng không muốn dậy, anh đành nói: “Vậy anh đi trước, em cũng sớm đi đi, đừng để cả nhà phải chờ cơm.”

Anh làm vệ sinh cá nhân xong rồi chuẩn bị xuất phát, lúc sắp đi có hỏi Tiểu Băng: “Cần anh mua bữa sáng về cho em không?”

“Không cần, không cần!” Tiểu Băng nũng nịu đáo. “Vừa ngủ tiếp lại bị anh đánh thức rồi...”

Anh không nói thêm nữa, rời nhà đón xe buýt. Ba mẹ vợ không dặn anh mua thức ăn, nói là anh đi xe buýt đến nên không tiện mua đồ, để họ tự mua thì hơn. Tối qua anh gọi điện thoại hỏi thăm, mẹ vợ nói đã mua đủ thức ăn rồi, anh qua giúp là được.

Ba vợ anh có tay nghề nấu nướng không tồi, bình thường mẹ vợ anh là người lo chuyện cơm canh hằng ngày, nhưng nếu vợ chồng anh đến ăn cơm hoặc nhà mời khách, đều là ba vợ xuống bếp. Ba vợ anh là nhà giáo ưu tú, thông minh hẳn

tiếp, nghe nói năm đó do gia cảnh mới chọn ngành sư phạm, tốt nghiệp xong làm một ông giáo dạy cấp hai, nếu không, nói không chừng ông cũng trở thành viện sĩ gì đó rồi.

Đây cũng chính là nguyên do vì sao ba mẹ vợ anh lại đặc biệt kỳ vọng con trai lớn thành rồng, gái lớn thành phượng, trước tiên là do bản thân họ thời trẻ không đạt được mơ ước, đành dựa vào con cái, hy vọng chúng thực hiện giấc mơ đó, hơn nữa trong trường ông, con của những giáo viên bình thường cũng ra nước ngoài học, con của một nhà giáo ưu tú lẽ nào không đi được? Mọi người đều là “ngẩng đầu không gặp, cúi đầu gặp”, ai chẳng muốn có chút thể diện. Đòi

mình tranh đoạt đã xong, kết quả về cơ bản đã có một lời giải thích rõ ràng, vậy mọi chuyện lại đến lượt đời sau.

Ba mẹ vợ thấy anh đến giúp đỡ từ sớm, còn để vợ ở nhà ngủ nướng, hiển nhiên rất vui vẻ. Mẹ vợ hỏi anh đã ăn sáng chưa, anh nói chưa ăn, bà vội vàng đi nấu mì. Anh lại giành việc với bà, tự nấu lấy ăn. Ăn xong, anh làm chân sai vặt cho ba vợ, lo mấy việc rửa rửa thái thái, hai người vừa làm vừa nói chuyện cò tương, không kú cực kì dễ chịu.

Tiểu Băng ngủ tới tận khi cơm nấu xong mới đến, cùng lúc với Tiểu Lục. Lúc thay giày ngoài cửa, Tiểu Lục nói: “Con gái thật lợi hại, giày cao như thế mà đi

cứ như bay, tôi theo không kịp. Tôi ở bên Mỹ ít khi đi giày da lắm, toàn đi sports shoes, hôm nay bị mẹ tôi ép đi một đôi giày da, chẳng quen chút nào, mới đi có đoạn đường mà đã đau hết cả chân.”

Tiểu Băng vừa chạy tới trước mặt Đàm Duy, vừa vuốt ve vai anh vừa nói: “Vắt vả rồi, vắt vả rồi! Anh có mệt không? A, thật là thơm, em với Tiểu Lục đều bỏ bữa ngủi thấy mùi thơm của thức ăn mới chạy tới. Để em kể chuyện cười này cho anh nghe nhé, em ở cửa nhà nhìn thấy một người đi đôi giày da Hỏa Tiễn, đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, đang nghĩ đây ắt hẳn là tay nhà quê nào đấy, liền phát hiện ra chính là vị tiến sĩ Tây học của chúng ta.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng đang lắp liếm, kể câu chuyện cười đó là để thanh minh rằng cô chạm mặt Tiểu Lục ở ngoài cửa nhà, thật ra nếu đúng là chạm mặt nhau ở ngoài cửa thì việc gì phải giải thích, thanh minh? Nhưng nếu đúng là bọn họ không chạm mặt nhau ngoài cửa, vậy thì chạm mặt nhau ở đâu?

Tiểu Băng kêu ầm ỹ: “Đói là rồi, đói là rồi. Bữa sáng còn chưa ăn gì...”

Anh đang định tìm cái bát gấp cơm nắm cho Tiểu Băng ăn, lại nhìn thấy Tiểu Lục lấy từ trong túi quà ra một hộp điểm tâm đưa cho Tiểu Băng: “Đây chính là bánh đậu xanh em rất thích ăn này.”

Tiểu Băng đón lấy chiếc hộp, mở ra, lấy một miếng bánh đậu xanh, há to mồm ăn. Tiểu Lục nhìn Tiểu Băng cứ như nhìn một đứa bé con, dặn dò: “Be careful, coi chừng nghẹn đấy!”

Đàm Duy thấy mẹ vợ rót trà cho Tiểu Lục, rồi chỉ đứng đó mỉm cười nhìn Tiểu Băng với Tiểu Lục. Lòng anh trống rỗng, cảm giác mẹ vợ lại đang tìm cách hâm nóng lại giấc mộng xa xôi ngày xưa, coi hai người đó là cặp tình nhân thanh mai trúc mã trước kia.

Trong bữa cơm, ba mẹ vợ anh đương nhiên dồn hết sự chú ý lên người Tiểu Lục, không ngừng gấp thức ăn cho anh ta, chăm chú lắng nghe anh ta kể chuyện du

học, nhờ anh ta giúp Tiểu Khiêm liên hệ với trường, còn bảo Tiểu Khiêm kể tình hình học hành hiện tại cho anh ta hay... Trên bàn ăn chỉ toàn nghe thấy “Tiểu Lục, Tiểu Lục”, anh ta hoàn toàn trở thành trung tâm của bữa cơm.

Đàm Duy không biết nói gì, có chút bối rối. May mà Tiểu Băng ngồi bên cạnh anh, vẫn thân mật với anh như mọi ngày, lúc thì gấp sạch đồ ăn vào trong bát anh, chốc lại đem đồ mình không ăn bỏ sang bát anh, có lúc còn gấp món anh thích bón cho anh, anh cảm nhận được Tiểu Lục đang dùng ánh mắt rực lửa ghen tuông soi mói anh và Tiểu Băng, thấy xấu hổ nên quay mặt sang một bên, không để Tiểu Băng bón.

Tiểu Băng khá giống ba mẹ cô, tình cảm hướng ngoại, cách biểu đạt thường rất “văn nghệ”, ba mẹ ngồi ngay trước mặt cũng dám ôm ấp, dựa dẫm anh, tay rất không an phận cứ sờ tới sờ lui trên người anh... Ba mẹ vợ trước nay không cảm đoán Tiểu băng nhưng anh ở nhà vợ vẫn bị gò bó, đặc biệt là lúc Tiểu Khiêm cũng có mặt ở đó, cho nên anh luôn ngăm ảm Tiểu Băng chú ý một chút, đừng làm hư con trẻ.

Tiểu Băng cười: “Anh thật ngốc, Tiểu Khiêm mà là trẻ con à? Cứ cho nó là trẻ con thì cũng là đứa trẻ sống cùng thời đại với anh. Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm, có khi còn hiểu chuyện hơn

anh. Tiểu Khiêm với bạn gái nó cuối tuần nào cũng ở nhà em, nó thì cái gì mà không biết.”

Anh thấy vấn đề không phải là biết hay không biết, vợ chồng với nhau trong phòng ngủ, mọi người đều biết hết, nhưng điều đó không có nghĩa là vợ chồng có thể trình diễn chuyện trong phòng ngủ trước công chúng.

Có điều cảm giác của anh hôm nay có hơi khác biệt, anh rất cảm kích Tiểu Băng đã thân mật với anh như thế, tựa như đã xác nhận vị thế của anh dưới mái nhà này, bởi vì điều đó nói lên rằng Tiểu Băng không sợ Tiểu Lục nhìn thấy quan hệ tốt đẹp của hai người họ, cũng nói lên

rằng Tiểu Băng không còn chút lưu luyến nào đối với Tiểu Lục, vậy chẳng phải chính là khẳng định và củng cố vị thế của anh trong trái tim Tiểu Băng hay sao?

Ăn cơm xong, Tiểu Băng gọt một đĩa hoa quả, còn chưa bung lên, Tiểu Lục đã xin phép ra về. Cả nhà đều nhiệt tình giữ lại nhưng không được, mẹ vợ nói với Đàm Duy: “Tiểu Lục hôm nay đi giày da nên có chút bất tiện, con lấy xe đạp của ba chở cậu ấy ra ngoài gọi xe nhé. Con gọi cho cậu ấy chiếc taxi...” Mẹ vợ vừa nói vừa rút tiền ra.

Đàm Duy hoang mang từ chối: “Con có tiền mà...” Anh lấy chìa khóa xe đạp của ba vợ, dắt xe ra. Hai người ra đến phía

ngoài, anh địnhk lên xe đạp đi nhưng Tiểu Lục nói: “Thôi khỏi, chẳng mấy bước chân, đi bộ đi, tôi muốn hút điều thuốc, anh cũng làm một điều chứ?”

Anh thất Tiểu Lục cầm một bao thuốc mời liền nhận lấy một điều. Anh biết hút thuốc, học được lúc học đại học bạn cũng phòng đều hút, nam sinh trên lớp đều hút, ai không biết hút tự nhiên thành kẻ quái dị, nhưng anh không nghiện. Sau khi yêu Tiểu Băng, anh gần như cũng bỏ hút rồi, bởi vì Tạ Di Hồng nói với anh rằng: “Tiểu Băng không thích đàn ông hút thuốc nên lúc tôi giới thiệu cậu với Tiểu Băng nói là cậu không hút, cậu đừng có dễ lộ ra là bà mối tôi miệng lưỡi lươn lẹo đấy.”

Kể từ lúc đó anh không hút thuốc nữa, chỉ đến Tết mới phá lệ một chút, vì đó là phong tục của thành phố A, lúc đón năm mới đàn ông hút thuốc hay không hút thuốc lá đều mang theo một bao thuốc để mời người khác, đây gọi là “chia thuốc”, vậy nên anh cũng mang theo bao thuốc lá để chia cho mọi người. người khác chia thuốc cho anh, anh không nhận thì không hay lắm, đành nhận lấy, có lúc cũng hút một, hai điếu, chủ yếu là nhìn sắc mặt Tiểu Băng mà hành sự.

Nếu Tiểu Băng không chau mày, anh sẽ hút hết một điếu, không có ngoại lệ. nếu Tiểu Băng tỏ ra không vui, ngay cả một điếu anh cũng không hút. Có điều nhưng

lúc như thế Tiểu Băng thường không can thiệp để giữ thể diện cho anh, chỉ sau khi về đến nhà, nếu anh có hút thuốc, Tiểu Băng sẽ không hôn anh, nhất định đợi anh súc miệng rồi mới dám hôn, vậy tức là không tán thành chuyện anh hút thuốc rồi.

Tiểu Lục bật lửa châm thuốc cho hai người rồi rít mạnh mấy hơi ra chiều rất khoan khoái, sau đó cất tiếng hỏi: “Tiểu Băng không cho anh hút thuốc sao?”

“Cũng không hẳn là không cho, chỉ là không thích.”

“Xem ra anh rất sợ vợ, cô ấy không thích thì anh thật sự không hút?”

“Tôi vốn không nghiện, nếu cô ấy đã không thích thì tôi hút làm cái gì?”

“Thế thì anh giỏi thật, tôi lại không làm nổi.” Tiểu Lục chỉ chỉ một gốc cây to đằng trước, nói: “Chúng ta đến đó đứng hút, tay cầm thuốc mà ngồi xe thì không hay lắm.”

Hai người đi tới chỗ gốc cây, Đàm Duy vẫn giữ xe, muốn đợi Tiểu Lục hút xong điếu thuốc thì lên xe luôn. Nhưng Tiểu Lục hút mãi mới hết một điếu, lại rút thêm điếu nữa, Đàm Duy không kìm được bật cười, nói: “Xem ra anh nghiện thuốc không nhẹ.”

“Niềm vui duy nhất của đời người...”

Tiểu Lục lim dim mắt, rít vài hơi. “Có thể đây là lý do Tiểu Băng chia tay với tôi, ít nhất là một trong số những lý do.”

Đàm Duy muốn nói: “Không phải vì anh xuất ngoại nên mới chia tay sao”, nhưng lời ra đến miệng lại biến thành: “Thuốc lá ở nước ngoài có đắt không?”

“Thực ra cũng không đắt, Marlboro chẳng hạn, hơn hai mươi tệ một carlton, so với thu nhập bên ấy thì rất rẻ. Nhưng trong rất nhiều building họ không cho phép hút thuốc, rất phiền phức, trời đông giá lạnh nhưng vẫn phải chạy ra ngoài hút. Có khi mấy tiết học liền một lúc, không có cơ hội ra ngoài, thèm đến chết người. Mới nãy ở nhà hai người, tí nữa

thì nhìn đến phát điên.”

Anh nghe được mấy chữ “nhà hai người” của Tiểu Lục thì mặt mày liền rạng rỡ, nếu Tiểu Lục nói là “nhà Tiểu Băng” có khi còn không đạt được hiệu quả như vậy.

Chỉ bằng chuyện hút thuốc và ba tiếng “nhà hai người” đã khiến khoảng cách giữa anh với Tiểu Lục được kéo gần lại rất nhiều, hơn nữa, không biết là bản thân anh đã nghe quen rồi hay là Tiểu Lục đã bị “nội địa hóa” mà thứ tiếng Anh tạp nham khi hình như ít hẳn đi, anh cũng không còn thấy quá phản cảm trước sự học đòi sính ngoại của Tiểu Lục nữa. Anh nói: “Thực ra mới này anh ở nhà

chúng tôi hoàn toàn có thể hút thuốc, trong nước không nghiêm khắc vậy đâu.”

“Thôi thôi, biết rõ là Tiểu Băng ghét khói thuốc, tôi chạy tới trước mặt cô ấy hút thuốc gợi hứng mắng của cô ấy thì tính sao? Nghĩ cách chuồn sớm thì hơn...” Tiểu Lục hít một hơi dài, đột nhiên thốt lên: “Phụ nữ liệu có phải... hơi vô lý không? Chỉ vì mỗi chuyện hút hay không hút mà bọn họ có thể quyết định chuyện yêu hay không yêu chúng ta.”

Anh thấy Tiểu Lục đã nói đến vấn đề này, cũng thuận theo mà hỏi một câu: “Tiểu Băng vì chuyện anh hút thuốc nên mới... chia tay à?”

Tiểu Lục phát phát tàn thuốc: “Cô ấy không nói thế nhưng đó nhất định là một trong những nguyên nhân. Cô ấy luôn ghét tôi hút thuốc lá nhai cả ngày về việc đó, mà tôi thì ngoài hút thuốc ra có thể là không có tật xấu nào khác, cho nên tôi cũng không muốn bị hạn chế về chuyện này, thêm vào đó là bất đồng quan điểm về chuyện ra nước ngoài, cô ấy nói chuyên ngành của cô ấy không hay, không muốn học tiến sĩ ngành đó nhưng cũng chẳng muốn đổi ngành, lại không chịu ở nhà làm người phụ nữ của gia đình, nói trắng ra, chính là không muốn ra nước ngoài. Nhưng tôi đã nhận được học bổng bên Mỹ rồi, nếu bỏ đi tôi thật không cam lòng. Kiểu người như tôi,

không tài nào thích nghi được với phương pháp làm việc trong nước, tôi chỉ thích hợp làm việc viết paper trong phòng nghiên cứu, bởi vì tôi không biết tạo quan hệ.

Đàm Duy tỏ ra phóng khoáng, nói: “Chuyện này thực ra cũng không hẳn là mâu thuẫn không giải quyết được, anh ra nước ngoài một thời gian, cô ấy tự nhiên sẽ theo anh thôi.”

Tiểu Lục bật cười: “Ha ha, tôi cũng nghĩ như thế đấy, có nữ sinh nào không muốn đi du học đâu? Chẳng phải là ai ai cũng vắt óc nghĩ cách ra nước ngoài hay sao? Nào ngờ tôi mới đi chưa được mấy ngày, cô ấy đã tìm được một niềm vui mới ở

đây...”

Đàm Duy nhất thời không ý thức được cái “niềm vui mới” kia chính là chỉ anh, thâm tâm rất đồng cảm với Tiểu Lục, còn có chút trách móc Tiểu Băng bắt cá hai tay, nhanh như thế đã thay lòng đổi dạ. nhưng anh chợt thấy ánh mắt Tiểu Lục sáng quắc nhìn mình, mới ý thức được “niềm vui mới” kia chẳng phải là ai khác, chính là lão nhân gia anh đây, anh bối rối nói: “À, tôi... không rõ...”

“Anh chắc chắn không biết, lúc đó cô ấy ắt hẳn không nói với anh là có bạn trai rồi. Lần trước tôi nói với anh vài câu trên điện thoại, mới biết anh... cũng không phải là kẻ thích cướp đoạt của

người khác, chắc chắn là cô ấy lừa anh...”

Đàm Duy không biết bản thân có bị trúng tà hay không, đáng ra anh phải giận dữ trước hành vi của Tiểu Băng, nhưng lòng anh lại có vài phần vui vẻ, bởi vì những lời đó đã nói lên rằng không phải Tiểu Lục bỏ rơi Tiểu Băng, mà là Tiểu Băng đã có “niềm vui mới” nên không cần anh ta nữa, thế chẳng phải nói lên rằng anh thắng thế Tiểu Lục hay sao? Vậy không thể nói là “có mới nới cũ”, phải là “bỏ cũ đón mới” mới đúng.

Anhh thấy rất vui vẻ, cũng có chút rồi hơi quan tâm đến Tiểu Lục. “Ở nước Mỹ... có nhiều nữ sinh không?”

“Cũng có, nhưng rất nhiều người đã là hoa có chủ, nếu không có thì cũng là loại học lăm đến mức hai mắt lồi cả ra... chẳng có gì thú vị. Tôi ở Mỹ học tiến sĩ vừa bận vừa mệt, chẳng có hơi sức đâu, cũng chẳng có thời gian...” Tiểu Lục dường như nở một nụ cười vô vọng.

“Ngày đó Tiểu Băng còn nói giúp tôi tìm bạn gái. Tôi không có ấn tượng tốt đẹp với con gái Trung Quốc, tôi có vài người bạn đều về nước cưới vợ, kết quả là đưa vợ sang bên đó thì có chuyện, nếu không phải là bỏ đi theo trai Mỹ thì cũng là học xong rồi đòi ly hôn, hóa ra là tự biến mình thành đại đội trưởng đội vận tải.”

“Anh không thể vợ đũa cả nắm như thế,

người tốt vẫn còn nhiều lắm chứ.”

“Anh vẫn thông minh hơn tôi, học tiến sĩ ở trong nước, có học vị rồi, bà xã cũng có. Lúc đó giá mà tôi biết trước, ra nước ngoài cô ấy sẽ chia tay với tôi thì tôi sẽ không đi nữa.”

Đàm Duy kinh ngạc, không ngờ Tiểu Lục vẫn chưa quên được tình cảm với Tiểu Băng. Có lẽ Tiểu Băng không biết chuyện này, bởi vì mỗi khi nhắc đến Tiểu Lục, cô đều dùng giọng điệu chế nhạo, nếu cô biết Tiểu Lục thà không đi du học chứ không muốn chia tay với cô, cô nhất định sẽ cảm động.

Tiểu Lục hút liên tiếp ba, bốn điếu thuốc,

hình như cơn nghiện đã vơi bớt, mới cáo từ: “Tôi bắt xe về đây, anh cũng mau về nhà đi, ra ngoài quá lâu wife của anh sẽ bực mình đấy!”

“Tôi chờ anh đi một đoạn nhé?”

“Khỏi cần, có xa xôi gì đâu, tôi đi đây!”
Anh ta nói xong liền vội vàng bỏ đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đ

àm Duy tiễn Tiểu Lục đi rồi đạp xe trở về nhà ba mẹ vợ. Tiểu Băng đang đợi anh trước cổng, nhìn thấy anh liền hỏi: “Sao anh đi lâu thế? Nói chuyện à? Hai ông con trai thì có chuyện gì hay mà nói chứ?”

“Đồng chí cả mà, sao lại không có chuyện hay để nói?”

“Thế các anh nói về em à? Nói cho em ngay! Nói về em thế nào?”

“Không thể cho em biết được.”

Tiểu Băng kiên quyết không cho anh thoát, đuổi theo hết đánh lại véo anh, đuổi tới tận phòng ngủ của họ. Đây là căn phòng mà ba mẹ vợ anh chuẩn bị riêng cho hai người, để cả hai nghỉ ngơi khi tới chơi dịp cuối tuần.

Nơi ba mẹ vợ anh ở là tòa chung cư được Ủy ban Giáo dục sửa chữa lại rồi cấp cho các nhà giáo ưu tú, căn hộ có bốn phòng ngủ một phòng khách, rất rộng rãi. Nghe nói nhà giáo ưu tú của Trung Quốc tương đương với phó giáo sư đại học, nhưng phó giáo sư chính thống của Đại học B nơi anh dạy lại chỉ được phân một căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng

khách, hoàn toàn không thể so sánh với ông bố vợ “tương đương phó giáo sư” của anh. Có điều ba vợ cũng rất ngưỡng mộ anh, còn trẻ tuổi mà đã được đặc cách trở thành phó giáo sư, danh hiệu nhà giáo ưu tú của ba vợ anh cũng phải phấn đấu cả đời mới có được.

Vừa vào phòng, Tiểu Băng liền đóng sập cửa lại, chạy tới đẩy anh ngã xuống giường, hỏi: “Có nói không? Có nói không? Nếu không nói, em chính chết anh.”

Anh trầm giọng: “Giữa thanh thiên bạch nhật thì em định chính anh thế nào?”

“Anh đừng mơ có người đến cứu anh, cả

nhà ngủ trưa hết rồi.”

Anh sợ ba mẹ vợ nghe thấy tiếng tranh cãi liền nhỏ giọng nói: “Đừng làm loạn nữa, em không làm loạn thì anh sẽ nói cho em.”

Tiểu băng kéo anh ngồi dậy, nói: “Tốt, em không làm loạn nữa, mau nói cho em biết!”

Anh kể tóm tắt lại lời của Tiểu Lục, hỏi đùa: “Anh lại cùng tình cũ của em trở thành đôi bạn thân thiết, chuyện gì cũng kể cho nhau nghe, đúng là không ngờ đấy nhỉ?”

Tiểu Băng cười hi hi, nói: “Cái tên họ

Lục này thật không trượng nghĩa tí nào, thấy vợ chồng người ta thân mật, anh ta không phục, lại nghĩ ra trò “đào tường” nhà người.”

“Người ta chẳng qua chỉ nói sự thật thôi, sao em lại nói là “đào tường”? Rõ ràng là em... bỏ rơi anh ra, sao em lại nói là anh ta bỏ em?”

“Hừ, ở cái thành phố A này coi việc xuất ngoại to bằng trời, nếu em nói là do em muốn chia tay, ai cũng sẽ coi em là quái vật, ai cũng muốn hỏi câu “tại sao”, bởi vì ai cũng cảm thấy chỉ có đứa con gái đầu óc có vấn đề mới đòi chia tay với bạn trai đi du học. Em cũng lười chẳng buồn giải thích với những người đó, có

giải thích người ta cũng không hiểu, nên em mới nói là anh ta chán em, như thế đơn giản hơn nhiều, không còn ai hỏi “tại sao”, ai nấy đều cảm thấy rất dễ hiểu, ai nấy đều đồng tình với em, ai nấy đều chửi anh ta là tên Lục Thế Mỹ vong ân bội nghĩa... Hi hi, dù sao anh ta ở nước ngoài cũng chẳng nghe thấy được.”

“Ai cũng không hỏi? Anh lại muốn hỏi, vì sao em lại chia tay khi bạn trai đi nước ngoài? Đầu óc em có vấn đề à?”

“Đầu óc em không có vấn đề, cự kì khỏe mạnh là đằng khác, em chia tay với anh ta vốn chẳng dính dáng đến chuyện đi nước ngoài, chẳng qua chỉ nhân chuyện ấy để chia tay mà thôi.” Tiểu Băng giải

thích. “Khi hai người không còn ở cạnh nhau nữa thì việc chia tay cũng dễ dàng hơn. Anh ta không thể trói buộc em, bọn em chia tay cũng không làm tổn hại đến hòa khí giữa ba mẹ hai nhà.”

“Vậy rốt cuộc vì sao em lại muốn chia tay? Chỉ vì anh ta nghiện thuốc?”

“Anh lại nghe anh ta nói bừa rồi, lẽ nào chỉ vì chuyện hút thuốc mà tan vỡ? Em cũng không nói được là anh ta có tật xấu gì lớn, chỉ là cảm thấy... không hợp. Em không có cảm giác rằng anh ta yêu em, hoặc đó không phải là thứ tình yêu mà em mong đợi.”

“Vậy thứ tình yêu mà em mong đợi là

gì?”

“Chính là thứ tình yêu mà chúng ta đang có.”

“Em đừng có nói lời đường mật nữa, có phải vì nước xa không dập được lửa gần nên mới bắt cá hai tay, trong lúc anh ta không ở đây nên lấy anh thay thế đúng không?”

Tiểu Băng cầu anh một cái. “Nói lung tung! Em chẳng bắt cá hai tay bao giờ hết, em chia tay anh ta rồi mới hẹn hò với anh.”

“Không đúng à? Em lừa anh vào trong rồi mới chia tay anh ta.”

“Anh nói bừa! Anh ta vừa đi em đã chi tay luôn, anh ra ở bên đó mù quáng nghĩ cả hai vẫn là người yêu, em có cách nào đây? Chuyện này không giống như ly hôn, còn một tờ đơn ly hôn làm bằng chứng. Chuyện yêu đương, em nói bỏ, anh ta không bỏ, cuối cùng được tính thế nào?”

Thưa ra anh cũng không để tâm chuyện Tiểu Băng rút cuộc chia tay Tiểu Lục vào lúc nào, dù Tiểu Băng bắt cá hai tay thì anh cũng không cho đó là sai, hoặc giả như đó chắc chắn là sai chẳng nữa, anh cũng thấy đó là một sai lầm đáng yêu, nên anh không truy cứu chuyện này nữa, chỉ hiếu kỳ hỏi: “Có phải vì anh không ra nước ngoài nên em mới thích anh

không?”

“Ha ha, nào có loại lý do kỳ quặc như thế chứ? Ai mà chẳng thích đi nước ngoài? Nếu lúc đó anh đi nước ngoài, em sẽ đi theo anh ngay lập tức, dù có đi châu Phi làm nô lệ em cũng theo anh... Nếu không tin, bây giờ anh đi ngay đi, xem em có chia tay hay không.”

“Chà, nói nghe sao mà bùi tai thế?”

“Không phải nói bùi tai, mà là sự thật.”

“Có chuyện gì sao? Tại sao em lại đối xử với anh khác thế?”

“Đồ ngốc, thế mới là yêu!”

“Thế vì sao em lại yêu anh?”

Tiểu Băng bắt đầu khiêu khích anh. “Anh là tên ngốc, sao mà hiểu được? Coi như “kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc” cũng được mà.”

Đợi đến khi anh dùng tư thế “cảm tử quân phục kích lô cốt địch” nằm sấp trên người Tiểu Băng, dịu dàng cẩn thận vịn mình, Tiểu Băng kê bên tai anh, nói: “Anh có biết vì sao em lại yêu anh mà không yêu anh ta không? Chính là bởi vì em có thể cảm nhận được tình yêu của anh, còn anh ta thì không...”

Anh nói đùa: “Là em không cho anh ta

cơ hội đấy chứ, để anh ta cũng “yêu” em như anh.”

“Nhưng mà chẳng có được sự rung động đó.”

“Tính lừa anh à?”

“Thật mà, bản thân em cũng không biết là tại sao, chỉ biết khi ở bên cạnh anh mới có... cảm giác xao xuyến, muốn được gần gũi ấy, anh đừng tưởng lầm rằng em đối với anh như thế thì đối với ai cũng sẽ như vậy. Chỉ có đàn ông các anh mới thế thôi, chẳng cần biết người ta thế nào, cứ nhìn thấy con gái là rung động ngay.”

“Nói linh tinh, đàn ông không phải cứ

thấy con gái là rung động đầu... Chỉ có lúc nhìn thấy em anh mới rung động.”

“Chắc chúng ta được tạo hóa an bài thành đôi đúng không?”

“Điều này còn phải nói sao?”

* * *

Mấy ngày sau, Đàm Duy và Tiểu Băng mời Tiểu Lục, cùng một cô gái tên là Tiểu Lưu tới nhà ăn cơm, giúp bọn họ “nối dây tơ hồng”. Hôm đó Đàm Duy đứng bếp, không biết có phải vì tiềm thức nảy sinh ý muốn mãnh liệt tác thành cho hai người này, để nhanh chóng “diệt gọn” kẻ tình địch tiềm tàng là Tiểu Lục

hay không, mà anh đặc biệt lao tâm khổ tứ dùng hết bản lĩnh làm cả một bàn đầy ắp thức ăn, như thể thành bại của vụ mai mối này đều phải phụ thuộc vào độ ngon miệng của đồ ăn vậy.

Tiểu Lưu là đồng nghiệp ngày trước của Tiểu Băng, hai người từng là bạn cùng phòng, quan hệ rất tốt. Tiểu Lưu xem ảnh của Tiểu Lục, lại nghe nói Tiểu Lục là tiến sĩ bên Mỹ, còn tìm được công việc ở bên đó liền cảm thấy rất hào hứng, trang điểm tỉ mỉ, có vẻ quyết giành thắng lợi phen này.

Tuy nhiên Tiểu Lục dường như không hứng thú lắm, ngay cả giày da cũng chẳng buồn đi, còn đến muộn mười phút, trong

bữa ăn chỉ biết cắm đầu ăn, cũng trò chuyện với Tiểu Lưu nhưng làm giống hết lần trước ở nhà Tiểu Băng, vừa ăn xong cơm đã vội vàng cáo từ. Đàm Duy nghĩ anh ta lại muốn hút thuốc, vội vã nói: “Nào, hút điếu thuốc, hút điếu thuốc!”, vừa nói vừa rút ra bao thuốc đã chuẩn bị từ trước mời Tiểu Lục.

Tiểu Lục nhìn Tiểu Băng một cái, nói: “Thôi khỏi, tôi sợ nữ chủ nhân không vui.”

Tiểu Băng rất khoan dung, nói: “Không sao, anh cứ hút đi, đừng có nói như thể em là con hổ cái không bằng.”

Tiểu Lục nhận điếu thuốc, Đàm Duy giúp

anh ta châm lửa, rồi anh ta một mình hưởng thụ “một điếu sau bữa cơm”. Tiểu Băng và Đàm Duy đành câu được câu chăng tìm cách duy trì bầu không khí. Sau đó Tiểu Lưu chủ động hỏi: “Anh ở bên Mỹ... làm công việc gì?”

“Nghiên cứu sinh.”

“Chà, anh giỏi quá!”

“Có cái gì mà giỏi chứ? Nghề đó chỉ là làm thuê, lương thấp, lại còn mệt mỏi phờ.”

Tiểu Lưu cười khúc khích. “Anh hài hước quá... Nghiên cứu sinh sao có thể gọi là làm thuê được? Nghiên cứu sinh

đều là những nhân vật có máu mặt cả.”

“Cái cô nói là Trung Quốc, cái tôi nói là của Mỹ.”

“Mỹ với Trung Quốc chẳng phải đều như nhau sao?”

Tôi nói nghiên cứu sinh là nghề làm thuê, cô tin hay không là chuyện của cô.”

Tiểu Lưu gặp phải câu trả lời sắt đá như thế thì có chút ngượng ngập, nhưng vẫn cố vớt vát hỏi một câu: “Nếu lương thấp lại còn mệt, sao anh vẫn muốn làm?”

“Tôi nói muốn làm khi nào? Tôi cũng chẳng còn cách nào khác, học chuyên

ngành chúng tôi nói là dễ tìm việc, nhưng cái duy nhất được coi là dễ tìm chính là nghiên cứu sinh, bởi vì bọn Mỹ không muốn làm cái việc vừa nghèo kiệt xác này nên mới tới lượt đám người ngoại quốc chúng ta. Lương sau khi nộp thuế chỉ vừa đủ đáp ứng những điều kiện tồn tại cơ bản nhất của mình tôi thôi.”

“Vậy còn hút thuốc?”

“Hút thuốc cũng là điều kiện tồn tại cơ bản của tôi.”

Tiểu Băng nói với Tiểu Lưu: “Cậu đừng nghe anh ấy nói bừa! Anh ấy đùa đấy, đang chọc mấy đứa chưa từng ra nước ngoài như bọn mình ấy mà.”

Tiểu Lục đột nhiên thành thật: “Ai nói là tôi đang đùa? Lương của tôi chỉ có x vạn x...”

Tiểu Lưu nghe xong liền vỗ tay: “X vạn x? Vậy mà anh nói là ít? Em một tháng có x nghìn à!”

Tiểu Lục nhìn Tiểu Lưu như nhìn đứa nhà quê, khinh thường giải thích: “Cái tôi nói là lương cả năm, ở bên Mỹ nhắc đến lương ai đời nói lương tháng bao giờ? Chỉ nói lương cả năm thôi.”

Tiểu Lưu đành xấu hổ im lặng, Tiểu Băng cố xoa dịu bầu không khí: “Thực ra thu nhập bao nhiêu còn cả tính cả mức tiêu

dùng, không thể chỉ nhìn mỗi con số được. Theo anh nói thì thuốc lá cao cấp bên đó giá hơn hai mươi tệ một cây, trong nước làm sao bì được? Ít nhất cũng phải vài trăm...”

Tiểu Lục tính toán chi li các khoản, tiền phòng cần bao nhiêu, thực phẩm cần bao nhiêu, bảo dưỡng xe cần bao nhiêu, lương của anh ta và anh ta không nuôi gấu trong nhà, mua thuốc hút, mua thuốc hút cần bao nhiêu, vân vân và vân vân...

Tiểu Lục tính toán chi li các khoản, nói lương cả năm cần bao nhiêu, nộp thuế của anh ta bao nhiêu, tiền bảo hiểm cần bao nhiêu, bảo dưỡng xe cần bao nhiêu, thực phẩm cần bao nhiêu, mua thuốc hút

cần bao nhiêu, vân vân và vân vân... Nghe bài toán của Tiểu Lục, rõ ràng là lương của anh ta nuôi thân còn chưa xong, nói chi đến chuyện nuôi vợ con.

Tiểu Lưu hỏi: “Thế... thời gian tới có phải... sẽ tăng thêm một chút không?”

“Tăng gì mà tăng? Kinh tế Mỹ ây giờ đang ảm đạm, nhà trường đã có quyết định trong năm năm tới sẽ không tăng lương.”

Cuộc đối thoại sau đó hoàn toàn đi theo hướng “đường tuy bằng phẳng, trước mắt vẫn tốt lắm”, không cần biết trời đáp sập đổ hay đường hầm không một tia sáng. Tiểu Lục hiển nhiên đã hết hứng thú, từ

biệt ra về. Tiểu Băng nhắc Tiểu Lục đi tìm, Tiểu Lục nói anh ta không biết đường, Tiểu Lưu cũng nói không biết, cuối cùng vẫn là Tiểu Băng đưa Tiểu Lưu trở về. Tiểu băng nhắc Tiểu Lục đi tìm, Tiểu Lục nói anh ta không biết đường, Tiểu Lưu cũng nói không biết, cuối cùng vẫn là Tiểu Băng đưa Tiểu Lưu đi gọi xe.

Đợi Tiểu Lưu cùng Tiểu Băng đi rồi, Đàm Duy mới hỏi Tiểu Lục: “Sao anh lại miêu tả nghề nghiên cứu sinh khổ sở như thế? Muốn dọa cô ấy sợ chạy mất à?”

“Nghiên cứu sinh nghèo là sự thật, muốn dọa cho cô ta bỏ chạy cũng là sự thật.”

“Nếu thế anh vẫn nên... về nước thì hơn. Nếu anh tới làm việc ở Đại học B, nhất định sẽ được trọng dụng.”

Tiểu Lục uể oải đáp: “Đi cũng mấy năm rồi, hình như cuộc sống trong nước trở nên xa lạ đối với tôi. Ở bên Mỹ tôi có thể vờ như “hai tai không nghe chuyện ngoài cửa, chỉ một lòng làm tiến sĩ thôi, còn ở đây... chắc chắn không được, ngày nào cũng chỉ có so qua đấu lại, vậy thì tôi thà chết còn sướng hơn.”

“Chuyện của cô Tiểu Lưu ấy, anh xem...”

“Tôi thấy vẫn là thôi đi, người giống như cô ta ở bên kia tôi cũng tìm được, chẳng

cần phí công sức đưa từ đây sang.”

Tiền Tiểu Lục về rồi, Tiểu Băng hỏi Đàm Duy: “Tiểu Lục nói sao? Anh ta có thích Tiểu Lưu không?”

“Tiểu Lục hình như không hứng thú mấy, nói là kiểu người như Tiểu Lưu ở bên Mỹ anh ta cũng tìm được...”

“Hả? To mồm đấy nhỉ, em muốn xem thử anh ta tìm được cái dạng nào.”

Anh lo lắng hỏi: “Tiểu Lưu... đồng ý không?”

“Không.”

“Thầy Tiểu Lục... nghèo hả?”

“Cũng không hẳn. Anh đừng hùa theo Tiểu Lục, coi con gái Trung Quốc đều là một lũ hám tiền, người ta vừa nhìn đã nhận ra tâm tư của Tiểu Lục rồi, cô ấy nói anh ta đang kể khổ, chắc chắn là không ưa cô ấy, làm gì có chuyện nghiên cứu sinh nghèo khổ.”

Đàm Duy thở ra một hơi, nam nữ đôi bên đã không vừa ý đối phương, vụ mai mối này cũng không hẳn là thất bại, chỉ coi là chưa thành công thôi, bởi vì tính ra cũng mất sức chứ chưa gây ra phiền toái nào.

Tiểu Băng lại bắt đầu nghĩ xem còn có ứng cử viên nào khác có thể giới thiệu

cho Tiểu Lục, thậm chí tính cả Tạ Di Hồng vào, nói là biết đâu Tạ Di Hồng chia tay với Thường Thắng, sau đó sẽ giới thiệu Tạ Di Hồng cho Tiểu Lục, Đàm Duy khuyên cô: “Bỏ đi em, Tiểu Lục vốn không muốn tìm bạn gái, em việc gì phải lao tâm khổ tứ như vậy? Anh thấy vấn đề mấu chốt của anh ta chính là vẫn chưa quên được em.”

“Anh ghen à?”

“Anh ghen cái gì? Anh ta chưa quên em, nhưng mà em chẳng nhớ nhung gì anh ta.”

“Coi như anh thông minh! Em vốn sợ anh nghĩ hẹp nên mới tìm mọi cách để gán ghép anh ta với ai đó, như thế anh sẽ yên

tâm.”

Anh nói đùa: “Em vợ anh nghĩ hẹp? Thế thì em tuyệt đối đừng để ý đến anh ta là được rồi.”

“EM không để ý đến anh ta, cho anh ta đi gặp quỷ đi!”

Anh vội vàng giải thích: “Anh đùa thôi, chuyện của Tiểu Khiêm vẫn cần nhờ anh ta giúp, sao em có thể không bận tâm đến anh ta được?”

“Đây là anh tự nói đấy nhé! Đừng có hối hận!”

“Nếu em cần quan tâm đến anh ta, muốn

quan tâm đến anh ta thì dù anh ta có bảo em đừng quan tâm nữa cũng vô dụng, thà rằng anh rộng lượng thoải mái khuyến khích em quan tâm tới anh ta, nói không chừng em thấy anh thấu tình đạt lý như vậy liền tự động không quan tâm anh ta nữa.”

“Anh giỏi hoạt thật đấy! Có điều...”
Tiểu Băng diễn một lời thoại trong kịch mô phỏng: “Dù cho con cáo thông minh, đầu làm sao nổi thợ săn lành nghề!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đ

àm Duy nghe Thường Thắng nhắc đến “kim ốc tàng kiều”, tưởng rằng ý của cậu ta là “ồ gái giầu gái”, chẳng qua chỉ là cách gọi văn hoa mà thôi. Nhưng có một ngày, Đàm Duy đã được nhìn tận mặt “nàng kiều” kia của Thường Thắng, còn được mời tới tận “lầu vàng” nơi “giầu kiều” để thăm thú. Lúc này anh mới biết Thường Thắng không hề khoác loác về chuyện đó, đúng là có giầu “kiều” thật, chẳng qua căn nhà không thể coi là “lầu vàng” mà thôi.

Ngày hôm đó anh phải tới tiệm sửa xe của chú Đàm “nạo thai”, vì thể không đi đường lớn mà đi vào con ngõ nhỏ kia. Lốp xe đạp của anh chắc còn vài lỗ nhỏ mà các bác sửa xe hay gọi là “đau mắt hột”, khí hơi liên tục thoát ra trong thời gian dài, cứ cách một, hai ngày anh lại phải bơm xe một lần, rất phiền phức, hôm nay nhân lúc về nhà ăn trưa liền nhờ chú Đàm “nạo thai” hộ.

Chú Đàm sửa xe cho anh ở khoảng sân ngoài cửa, anh ngồi trên một cái đôn nhỏ trước cửa nói chuyện với chú. Đang nói, đột nhiên nghe thấy tiếng xe máy đến gần, anh tưởng là Tạ Di Hồng, định cúi đầu trốn cho qua, lại nghe thấy tiếng xe máy dừng ngay trước mặt, giọng Thường

Thắng vang lên: “A, sao chú lại chạy tới ngõ Ô Y thế này?”

Đàm Duy ngẩng đầu nhìn, quả nhiên là Thường Thắng đang dắt xe máy đứng đó, bên cạnh anh ta là một cô gái trẻ. Không biết có phải vì cô ta đội mũ bảo hiểm hay không, nhìn qua vô cùng xinh đẹp, ăn mặc cũng rất thời trang, chỉ là hai hàng lông mày vẽ quá đà, đầu cuối đậm như nhau, vừa dài vừa cong, nhìn thôi đã biết ngay là trang điểm. Xưa nay quan niệm thẩm mỹ của anh là “vẻ đẹp tự nhiên”, cảm thấy con gái tuy không phải là không thể trang điểm nhưng nhất định phải trang điểm tinh tế, tự nhiên, nếu không khéo lại hóa vụng.

Cô gái vòng hai tay ôm lấy cánh tay Thường thắng, Thường Thắng tỏ ra vui vẻ, thoải mái, Đàm Duy lại thấy thấp thỏm, bất an, như là anh vụng trộm ở ngoài bị người quen nhìn thấy vậy. Anh bối rối: “Chỗ này gọi là ngõ Ô Y à? Anh không biết đây...”

Cô gái nói: “Ngõ Ô Y cái gì, là “ngõ Ô Nhiễm” thì có, ngày nắng thì đầy bụi, ngày mưa thì đầy bùn, bản chết đi được, chính là cái con người văn hóa này đặt cho nó cái tên ngang phè như thế đấy chứ.”

Giọng cô gái nghe khàn đặc, hoàn toàn không tương xứng với vẻ bề ngoài, giống với triệu chứng “họng khói” mà người ta

hay nói. Đàm Duy tò mò hỏi: “Nghe giọng thì chắc cô sống ở ngõ này, sao tôi chưa từng gặp nhỉ?”

Chú Đàm đùa: “Mỗi lần cháu tới đây đều là ngồi xe cao cưỡi ngựa to, sao mà nhìn thấy được bách tính dưới chân? Cô ấy là dân chính gốc của ngõ Ô Y, sinh ra và lớn lên trong cái ngõ này đây.”

Thường Thắng giới thiệu với cô gái: “Đây là Đàm Duy, bạn học cũ, bạn lâu năm của anh, giáo sư Đại học B...”

Anh vội vàng sửa lại: “Giáo sư gì chứ, cô đừng nghe cậu ta nói linh tinh!”

Thường Thắng nói: “Anh biết rồi, là phó

giáo sư chứ gì? Nhưng bây giờ, khi gọi chẳng phải đều bỏ chữ “phó” đi sao? Trừ phi mang họ Phó chứ nếu không Trung Quốc chúng ta không hề có “phó giáo sư, phó giám đốc, phó chủ tịch”...”

Chú Đàm xen vào: “Tiểu Đàm đượ thăng chức làm phó giáo sư rồi à? Thật không dễ mà, lại còn trẻ như vậy nữa chứ! Tôi nhớ mình có một ông thầy, mãi đến lúc sắp nghỉ hưu rồi mà vẫn chỉ là phó giáo sư.”

Thường Thắng nói với Đàm Duy: “Đây là Na Na, “Hiệu tóc Nân” phía trước là cô ấy mở đây, sau này nếu cắt tóc thì cứ tìm Na Na đây, tay nghề cao, giá cả cũng rất hợp lý. Chú cắt tóc ở đó hoàn toàn

miễn phí, chỉ cần giới thiệu anh em bạn bè chú quen biết đến cắt tóc, làm đầu ở chỗ cô ấy là được. Kiểu của nam hay kiểu của nữ cô ấy đều làm tốt, chú với vợ chú muốn uốn nhuộm thế nào cứ tìm cô ấy... Bác ơi, sau này bác có cắt tóc thì đến tiệm của Na Na nhé, ưu tiên đãi năm mươi phần trăm, bà xã với con bác cũng xin mời tới luôn, khuyến mãi y hệt.”

Đàm Duy thật bội phục tài quảng cáo của Thường Thắng, không bỏ lỡ cơ hội nào, điều kiện đưa ra cũng rất hời, đánh trúng tâm ký thích khuyến mại của khách hàng. Anh cũng thuận miệng đồng ý: “Được, có dịp tôi sẽ tới cắt tóc ở tiệm của cô.”

Thường Thắng vội nắm lấy không buông:

“Hôm nay đi luôn đi, chú để xe ở đây để sửa, bây giờ qua tiệm cắt tóc, dù sao cũng gần, ở ngay đầu ngõ thôi.”

“Hôm nay có lẽ là thôi đi...”

“Đến sớm không bằng đến đúng lúc, chính là ngày này. Anh thấy tóc của chú cũng đến lúc cần được cắt rồi đấy. Mau mau đi, anh chở chú đến tiệm cắt tóc.”

Anh ngại từ chối, hơn nữa, đầu tóc đúng là đã đến lúc cần được cắt tỉa lại, liền đứng dậy nói với chú Đàm: “Cháu đi cắt tóc một lát rồi quay lại lấy xe nhé!” Sau đó nói với Thường Thắng: “Chú không cần đèo anh, có mấy bước thôi mà, đi bộ cũng được... chú chờ... Na Na đi trước

đi!

Thường Thắng cũng không khách sáo, nói với Na Na: “CHúng mình đi trước, lát nữa cậu ấy tới sau.”

“Hiệu tóc Na Na” đúng là không xa, Đàm Duy đi một lát đã tới nơi, thấy xe máy của Thường thắng dựng ngoài cửa, anh đoán chừng tiệm này mới mở chưa được bao lâu, bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng nhìn thấy “Hiệu tóc Na Na” này, rất có thể là do Thường Thắng tài trợ, vì lần trước cũng từng nhắc đến “kim ốc tàng kiều”, thế thì “kim ốc” chắc không phải là “kiều” tự xây chứ nhỉ? Anh không biết Thường Thắng là can đảm hay là ngu ngốc, chỗ nào không chọn lại chọn

chỗ này mở tiệm cắt tóc. Rõ ràng là sát vách Đại học B, thế này chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Anh bước tới trước cửa tiệm cắt tóc, thấp giọng hỏi Thường Thắng: “Đây là “kim ốc tàng kiều” của chú đây hả?”

Thường Thắng gật đầu. “Sao? Mắt nhìn người của anh cũng không tồi đấy chứ?”

“Chú giấu người đẹp ở đây, không sợ Tiểu Tạ đi ngang qua phát hiện ra hay sao?”

“Cô ta sao mà tới chỗ này được? Cô ta rời trường liền đi thẳng ra đường lớn, vòng vào tới đây làm cái gì chứ?”

Thường Thắng nháy nhát mắt, nói: “Hay là hai người thường xuyên qua lại chỗ này?”

Anh thấy chuyện lại đập xuống đầu mình, lập tức bỏ qua chủ đề này, chỉ đáp: “Chú lại nói vớ vẩn rồi. Anh vào cắt tóc đây, cắt xong còn về nhà ăn cơm.”

“Chú vẫn chưa ăn cơm à? Bọn anh cũng chưa, anh ra quán đằng kia mua mấy món về chúng ta cùng ăn.” Thường Thắng nói xong liền quay lại gọi với vào trong tiệm: “Na Na, bạn anh đến rồi, em cắt tóc cho cậu ấy nhé, anh đi mua chút đồ ăn, cậu ấy cũng chưa ăn trưa đâu.”

Na Na ra đón người cửa, Đàm Duy vội

đi vào trong tiệm, thấy không gian rất nhỏ, chỉ có hai chỗ ngồi, bài trí trông cũng tạm được, anh vốn là kiểu khách chưa từng dạo qua mấy cửa hiệu làm đầu cao cấp, toàn cắt ở hiệu tóc gần nhà, đơn giản lại rẻ. Thợ cắt tóc ở đó rất lười, có lúc còn chẳng thèm gội đầu cho khách, cứ cắt xong, khách về nhà tự gội.

Na Na để anh ngồi lên một cái ghế cắt tóc, kéo lưng ghế xuống, choàng cho anh một cái khăn trắng rồi bắt đầu gội đầu cho anh, cũng không xối nước, chỉ dùng một chiếc khăn ướt làm ẩm tóc rồi đổ dầu gội, chậm rãi thoa lên tóc.

Lúc này anh mới cảm nhận được cái gì gọi là “mềm mại không xương”, hai tay

của Na Na xoa xoa trên đầu anh chính là cảm giác như thế, thật dễ chịu. Na Na vừa xoa vừa chà, ấn xong lại xát, vừa gội đầu vừa mát xa, khiến anh nhanh chóng thả lỏng tứ chi, có một thứ cảm giác mê men. Gội được một lúc lâu, Na Na mới nhắc anh tới bên bồn nước để xả, có lẽ là hiệu này tiếc không dùng nước nóng, nhưng anh thấy cũng không sao, gội cho sạch là xong.

Quay trở lại ghế, Na Na lại ấn bóp đầu anh một lúc rồi mới bắt đầu cắt tóc. Na Na cũng hỏi xem anh muốn cắt kiểu gì, cứ tự mình quyết định rồi làm, dường như là một kiểu đầu pha giữa cách tân và truyền thống, còn xịt thêm chút keo để phần tóc trước trán dựng lên. Anh ngại

ngừng cúi thấp xuống, trông cũng được, không giống mấy kiểu nhạt nhòa hay thấy ngoài đường.

Thường Thắng mua đồ ăn về, nhìn thấy anh đã cắt tóc xong liền treo tấm biển “Nghỉ trưa” ở bên ngoài tiệm, quay vào đặt một chiếc bàn nhỏ trên mặt đất đầy tóc, ba người bắt đầu ăn. Thường Thắng vừa ăn vừa giới thiệu: “Chỗ này hơi nhỏ chút, lúc mới mở thì dùng tạm, về sau phát triển rồi thì chọn mặt bằng rộng hơn. Sau này chú nhớ giúp quảng cáo cho đám đồng nghiệp với sinh viên chú nhé!”

Na Na cũng tăng bốc: “Kiểu đầu của anh Đàm rất mới, chất tóc cũng đẹp, cắt kiểu nào cũng ưa nhìn, làm người mẫu quảng

cáo là đúng rồi.”

Anh nghe thấy Na Na gọi mình là “anh Đàm”, không biết tại sao lại sờn gai ốc nhưng không tiện phản đối, đành tát nước theo mưa: “Tôi nhất định sẽ quảng cáo giúp cô, có điều người tôi quen cũng không nhiều...”

Thường Thắng nói: “Quen một người tính một người, tích tiểu thành đại, tích cát thành lâu đài, mỗi người giới thiệu vài người, cộng lại cũng nhiều lắm.”

Ăn xong bữa, Đàm Duy từ biệt, Thường Thắng còn chu đáo dùng xe chở anh về chỗ chú Đàm lấy xe. Anh lấy xe xong liền nói: “Anh cũng ăn trưa rồi, bây giờ

không về nhà nữa mà tới thẳng trường luôn, chú cũng đi làm việc của mình đi.”

Thường Thắng nói: “Không sao, anh đi tới trường với chú.”

“Trời ạ, chú đừng có khách khí như thế, hôm nay đã được cắt tóc miễn phí, còn được mời ăn trưa nữa, sao có thể mặt dày bắt chú phải đi thoro được!”

Thường Thắng vui vẻ đáp: “Anh tới trường chú đâu phải là đi theo chú? Anh đến đó là để liên hệ làm việc. Nói ra âu cũng là duyên phận, có lần anh đến trường chú làm công chuyện, lúc đi ra thì bị lạc đường, vòng vèo đến cái ngõ nhỏ này, đúng lúc nhìn thấy một cô nàng thật

đẹp, bèn tới hỏi đường nàng. Ha ha... cũng có thể coi là... yêu từ cái nhìn đầu tiên...”

“À, ra là vậy, vậy chú lên xe đi trước đi, con xe cộc cạch của anh không theo kịp con xe máy của chú đâu.”

“Anh không vội, giờ vẫn còn sớm, người ta còn đang nghỉ trưa, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Thường Thắng cũng không phản đối, Đàm Duy chào hỏi chú Đàm một câu rồi hai người đi vào ngôi trong nhà chú Đàm trò chuyện. Thường Thắng lấy ra một bao thuốc, mời chú Đàm một điếu, còn dư thì ném cho Đàm Duy: “Cầm lấy,

tặng để chú hút đây.”

“Anh không hút thuốc.”

“Thôi đi, thời buổi này hút thuốc là bài học xã giao cơ bản, có ai không hút nào? Không hút thuốc thì đừng có mơ hòa nhập với xã hội, nhân lúc vắng bà xã hút cũng được, chẳng lẽ hút sau lưng vợ mà chú cũng không dám? Để bảo anh nói cho chú biếtm hút xong ăn hai quả quýt là được, đảm bảo cô ấy không nhử thấy, của anh đây cũng là thuốc người khác tặng, không hút cũng phí.”

Đàm Duy không lấy thuốc, để bao thuốc lại trên bàn để chú Đàm hút. Thường Thắng thấy anh kiên quyết không hút,

đành tự mình châm một điều. Đàm Duy hỏi: “Chú cùng với cô Na Na đó... là thật lòng hả?”

“Thế nào là thật lòng? Thế nào là không thật lòng?”

“Thật lòng chính là... chú có định cưới cô ấy không.”

Thường Thắng nhả ra vài còng khói, nói: “Anh chuộc thân cho cô ấy, đương nhiên là có dự tính lâu dài, nhưng mà thời buổi này chẳng phải là không thể đa thê sao?”

Đàm Duy vừa nghe tới hai tiếng “chuộc thân”, kinh ngạc hỏi lại: “Ý chú tức là cô ấy làm...”

“Ừ, trước kia là thế, nếu không sao lại nói là chuộc thân? Tuy nhiên cô ấy so với mấy đứa... điểm trong thành phố này có khác biệt, vì cô ấy làm riêng, không có má mì quán, chính là cái ở trên ti vi hay nói ấy, “gái mại dâm tự lập”.”

Anh không ngờ Thường thắng kể thừa và tiếp thu “văn học lâu xanh” của Trung Quốc thâm sâu đến mức này, vốn tưởng Thường Thắng chỉ dừng lại ở mấy khái niệm “thư sinh phong lưu”, “gái thanh lâu” gì đó, chẳng qua là đang kiếm cớ cho chuyện tìm hoa vãn liễu mà thôi, ai ngờ Thường Thắng thực sự làm một “thư sinh phong lưu” nghiêm túc, chân chính, còn chuộc thân cho cả “gái thanh lâu”

thời nay. Anh hiểu kỳ hởi: “vậy chú tính sao với Tiểu Tạ?”

“Chuyện này liên quan gì tới cô ta? Chú không phải định tìm cô ta tố giác anh đây chứ?”

“Anh không tố giác chú, nhưng mà chú thực sự không nên... bắt cá hai tay.”

“Vì sao lại không thể?” Thường Thắng tức tối nói. “Một Trung Quốc mới chẳng thể làm ra được cái gì hay ho, ngược lại còn xóa sổ những điều tốt đẹp của quá khứ. Giống như chế độ một vợ một chồng, đúng là hại chết người ta. Trước kia tam thê tứ thiếp, việc ngoại tình ít hơn hẳn, xã hội ổn định hơn nhiều. Đàn

ông có khả năng cưới được bao nhiêu bà vợ thì nên cho phép anh ta cưới, thế mới gọi là tận dụng nhân tài và vật lực.

“Khả năng nào thế? Ý chú là điều kiện kinh tế hay là... thể lực? Anh thấy nói tới vấn đề thể lực, chẳng người đàn ông nào có khả năng cưới được am thê tứ thiếp, nhưng phụ nữ lại có thể ứng phó được với ba, bốn ông chồng.”

“Ha ha, tức là chú chủ trương chế độ đa phu hả?”

“Anh cũng không chủ trương đa phu, anh chỉ là nhìn từ góc độ sinh lý mà nói thế thôi.”

“Từ góc độ sinh lý mà nói cũng cho phép đa thê, chú biết mà, đàn ông đối với đàn bà rất nhanh chán, có thêm vài bà vợ, mỗi ngày đổi lượt mới có thể duy trì được cảm giác mới mẻ.”

“Thế chú dự định bao tình nhân à?”

“Lần này chỉ có thể làm tình nhân, không công khai được. Nếu anh cưới cô kỹ nữ hoàn lương này làm vợ rồi dẫn về nhà, ba mẹ không đánh chết anh thì cũng gạch tên anh khỏi gia phả. Còn đưa đi gặp người trong công ty, anh cũng ngại, bởi vì Na Na... không có trình độ văn hóa, hoàn cảnh xuất thân khổ cực, mẹ chưa kết hôn đã sinh ra cô ấy, sinh ra xong cũng không chăm nom, là bà cô ấy nhặt ve

chai nuôi lớn. Sau này bà già rồi không đi nhặt ve chai được, đành dựa vào cô ấy... làm cái nghề kia kiếm sống.”

Thường Thắng nói xong, hai hốc mắt cũng đỏ hoe, đến nỗi Đàm Duy cũng ái ngại nhìn cậu ta, thấp giọng hỏi: “Bây giờ vẫn còn... người khổ như thế sao?”

“Anh là người có tấm lòng Bồ Tát, không thể giương mắt nhìn người khác chịu khổ...” Thường Thắng nói với vẻ hơi kiêu ngạo. “Từ lúc cô ấy theo anh thì anh chưa bao giờ tiếp thêm khách, chỉ một lòng cùng anh làm vợ chồng, đây chính là chuộc thân còn gì?”

“Nhưng như vậy đối với Tiểu Tạ không

phải là... có chút bất công sao?”

“Tiền anh cho Na Na đều là tiền thừa ra từ lương anh, mỗi tháng tiền anh nộp cho vợ không thiếu một xu, vì cái gì mà chú cho là bất công đối với Di Hồng?”

Đàm Duy thấy nói với Thường Thắng cũng vô ích, cậu ta có lý luận và thói quen tư duy của riêng mình, hai người không hề có chung giá trị quan. Bản thân anh cũng không rõ giá trị quan của mình là gì, nhưng pháp luật chỉ cho phép một vợ một chồng thì không nên có nhiều vợ.

“Chuyện này chú nhất định đừng nói với vợ tôi, nếu không cô ta lại lòng lộn lên.”

Thường Thắng thở dài, nói: “Đúng là sinh không gặp thời mà, nuôi một vợ bé mà như thể trộm gà trộm chó. Bây giờ đâu đâu cũng thấy vợ cả vợ bé đánh ghen ầm ĩ, nếu là trước giải phóng thì ai dám gây sự? Ai gây sự thì bỏ người đó, xem còn dám đánh ghen nữa không! Vợ cả thì lo chuyện vợ cả, hưởng cái phúc của vợ cả, vợ hai lo chuyện của vợ hai, hưởng cái phúc của vợ hai, mọi người yên ấm thuận hòa có phải tốt không? Vì sao đàn ông cả đời cứ phải dính lấy một người phụ nữ?”

Đàm Duy cười, đáp: “Thế chú có để bà xã của chú tìm chồng hai không?”

Thường Thắng trợn tròn mắt, hỏi lại: “Đâu ra cái đạo lý đó? Chú nói xem, cái xã hội nào cho phapr một người đàn bà tìm một lúc mấy chồng?”

Chú Đàm ở bên ngoài nói xen vào: “Xã hội mẫu hệ.”

Thường Thắng phản bác: “Bây giờ là thời đại nào rồi? Đã là chuyện xa lắc xa lơ rồi, nào có thể áp dụng vào xã hội hiện đại chứ? Nếu một người phụ nữ mà có tới mấy người đàn ông thì không phải điểm là gì?”

Thím Đàm không biết ra phòng ngoài từ lúc nào, nghe thấy được liền “hừ” một tiếng, hỏi Thường Thắng: “Vì sao đàn

ông các cậu một người có mấy người phụ nữ thì được cho là vinh quang, còn phụ nữ có mấy người đàn ông thì lại bị coi là điếm? Cái xã hội đa thê đó của cậu chẳng phải cũng đã sớm thành dĩ vãng rồi hay sao?”

Thường Thắng làm ra vẻ ôm đầu bỏ chạy, nói: “Được, được rồi, không nói nữa, ai mà biết được ở đây còn có một cán bộ ủy ban phụ nữ đang nằm vùng chứ!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 23

B

uổi tối Tiểu băng về đến nhà, liếc mắt một cái đã nhận ra ngoại hình của Đàm Duy có thay đổi, liền chạy tới ôm lấy đầu anh soi đi soi lại, tò mò hỏi: “Anh cắt tóc à? Chà chà, chồng của em trông thật phong độ, dựa vào quả đầu này đi lừa mấy em sinh viên nữ trong lớp cũng không thành vấn đề.”

Anh nói đùa: “Thế ý em là nếu anh không cắt quả đầu này thì không lừa nổi mấy em sinh viên nữ đó hả?”

“Lừa được, chắc chắn lừa được, chỉ cần chồng của em thì có cạo trọc đầu cũng lừa được đám sinh viên nữ đó.” Tiểu Băng vừa nói vừa dùng hai tay che kín đầu anh, làm giống như một cái đầu trọc, sau đó ngó trái ngó phải. “Đúng thật, anh cạo trọc đầu nhìn cũng rất đẹp trai, chi bằng lần tới cạo trọc đi.”

Anh gỡ tay Tiểu Băng ra, đi vào bếp dọn cơm, vừa bày đồ ăn ra bàn vừa nói: “Thôi thôi, kiểu đầu này hôm nay đã hứng đủ sự bàn tán ra vào của đám học trò rồi, lại còn cạo à? Em không sợ trường đuổi việc anh sao?”

Hai người ngồi xuống ăn cơm, Tiểu Băng hỏi: “Dạo này anh nhanh nhẹn quá vậy?”

Sau giờ làm không chỉ nấu xong cơm, đầu tóc cũng cắt gọn luôn.”

“Cắt lúc trưa.”

“Buổi trưa chỉ có chút thời gian, anh còn chạy vào thành phố cắt tóc được?”

“Không phải, cắt ở một hiệu làm đầu ngay bên ngoài trường thôi.”

“Hết bao nhiêu?”

“Không mất tiền. Là của một... người bạn mở.”

“A? Hay vậy? Người bạn nào hả anh? Có phải là phụ nữ không? Vừa hay em

cũng đang muốn sửa lại kiểu tóc.”

Anh ngẫm nghĩ, quyết định thành thật nói hết với Tiểu Băng, tránh một ngày nào đó Thường Thắng vì đi câu khách cho “Hiệu tóc Na Na” mà tiết lộ với cô, cũng đề phòng Tiểu Băng một bữa nào đó tìm thấy “Hiệu tóc Na Na”, tra hỏi một hồi liền phát hiện ra sự thật, đẩy anh vào thế bị động, thành kẻ biết mà không khai báo. Nhưng trước khi thú thật, anh cũng nhắc nhở cô: “Chuyện này anh nói với em, em tuyệt đối không được kể cho Tiểu Tạ...”

Tiểu Băng hỏi: “Sao, anh cắt tóc ở tiệm làm đầu do có cô nhân tình của Thường Thắng mở à?”

Anh kinh ngạc thốt lên: “Em... biết chuyện này?”

Tiểu băng cười đắc ý nói: “Thế nên anh có chuyện gì cũng đừng hòng qua được mắt em, em nắm bắt thông tin nhanh nhạy và chuẩn xác lắm đấy, anh muốn nói dối cũng không được đâu.”

“Có phải Thường Thắng nói với em không? Hay là Tiểu Tạ kể?”

“Anh không cần biết nguồn cung cấp thông tin của em, trước tiên hãy khai báo toàn bộ sự thật đã, để rm xem anh thành thật đến đâu.” Tiểu Băng khuyên nhủ. “Đây cũng không phải là chuyện của anh,

anh nói dối làm gì chứ? Mau nói thật cho em!”

Anh đành kể từng chi tiết của câu chuyện gặp gỡ Thường Thắng và Na Na hôm nay cho Tiểu Băng nghe. Tiểu Băng vừa nghe vừa cười khẽ, đợi anh kể xong, cô nói: “Cái tay Thường Thắng này diễn nhập vai phết nhỉ, còn tưởng mình là thư sinh phong lưu gì đó thật cơ đấy. Anh ta nói Na Na bây giờ không đi khách nữa, sao anh ta biết được? Chẳng lẽ anh ta bắt cá hai tay được còn cái cô Na Na kia thì không thể? Người làm cái nghề “bán da thịt” này mê nhất là tiền, nếu Na Na có thể thỏa mãn được chỉ bằng tiền của một người thì cô ta đã bỏ nghề từ lâu rồi. Thường Thắng phen này tiêu rồi, bị

người ta coi là cái phiếu ăn mà không biết... Nói không chừng ngày nào đó anh ra còn tưởng rằng mình đã đắc đạo thăng thiên.”

“Chuyện này Thường Thắng kể với em à?”

“Đâu có, chẳng phải anh vừa kể cho em sao?”

“Anh có nói là Na Na coi Thường Thắng là phiếu ăn đâu...”

“Cái này còn cần anh phải nói? Người có đầu óc bình thường nghĩ một cái là ra ngay.” Tiểu Băng cười, nói: “Anh không chấp nhận được sự lừa dối đúng không?”

Muôn lừa là lừa được thôi. Em thấy anh bảo em không được nói với Di Hồng là đã đoán ra được nguồn cơn rồi. Cái loại đàn ông như Thường Thắng đã không có chiều sâu, đầu óc đơn giản mà tư chi cũng chẳng phát triển, trong đầu anh ta chỉ có từng ấy thứ, cực kỳ dễ đoán.” Tiểu Băng đột ngột hỏi: “Bên ngoài anh có nuôi tình nhân không?”

“Không có.”

“Trả lời quyết đoán thế? Em không tin.”

“Đúng là không có, anh chẳng có thể lực cũng chẳng có điều kiện kinh tế, anh nuôi thế nào?”

“A? Nghe khẩu khí của anh thì trong lòng anh cũng muốn nuôi rồi, chỉ là không có tiền nên mới không nuôi phải không?”

“Ý của anh là dù em không tin vào nhân phẩm của anh nhưng chỉ cần dựa theo thực tế khách quan mà suy xét, em sẽ biết là anh không bao nhân tình.”

“Cái đấy thì chưa chắc, mấy tay bảnh bao như anh còn cần bỏ tiền ra bao nhân tình hay sao? Tự khắc sẽ có nhân tình dâng mình tới cửa để bao anh. Vừa được bao, vừa được chăm, được chơi...”

“Thế mà gọi là bao nhân tình? Đây là... trai bao mà.”

Tiểu Băng nghiêng đầu nhìn anh. “Giả dụ như có người cho anh rất nhiều tiền, anh có làm... trai bao không?”

“Không đời nào, phải chịu dỉ nhục như thế, cho dù vì tiền thì anh cũng nghĩ anh... không thể làm được...”

“Không làm được cũng không phải sợ, có lẽ có những quý bà rất xinh đẹp, chẳng lẽ anh không làm được hay sao?”

“Chưa từng thử, không biết...” Anh trả lại một đòn. “Thế còn em? Nếu có người cho em rất nhiều tiền, em có chịu làm nhân tình của người ta không?”

Tiểu Băng kiên quyết đáp: “Em tuyệt đối

sẽ không vì tiền mà bán thân xác của mình.” Sau đó liền đổi giọng: “Nhưng nếu không phải vì tiền... thì khó nói lắm...”

“Tốt thôi, em cứ chuẩn bị bán thân đi, chỉ là không phải vì tiền thôi...”

“Anh nghe em nói hết đã nào, ví dụ có người bắt anh đi mất, khẳng khẳng muốn em phải dâng hiến chính mình mới thả anh, vậy anh nói em phải làm thế nào? Em chỉ có thể làm theo lời kẻ đó nói, chỉ cần có thể cứu anh...”

“Không được, không được, em nên báo cảnh sát chứ, tuyệt đối không được mắc lừa bọn bắt cóc, những kẻ đó là hạng nói

lời không giữ lời, chiếm đoạt em rồi cũng chưa chắc sẽ thả anh, có khi còn muốn lợi dụng em lâu hơn mà sẵn sàng giết anh...”

“Anh thật hiểu tâm lý của bọn bắt cóc, có phải từng bắt cóc vợ người ta rồi không?” Tiểu Băng cười hì hì. “Đây là chính miệng anh nói nhé, lúc đấy đừng trách em thấy chết mà không cứu.”

“Chắc chắn anh sẽ không trách em.”

“Còn anh? Nếu em bị người ta bắt cóc, ví dụ một phú bà bắt cóc, bà ta nhất quyết muốn anh chung chăn chung gối mới chịu thả em, anh có làm không?”

Anh thấy đây là chuyện nực cười có một không hai, nào có người phụ nữ nào ngốc như thế. Chỉ vì muốn được lên giường với anh mà đi bắt cóc vợ anh, dám làm thế chắc?”

Anh cũng không phải là lại thiếu niên anh tuấn hay kiện tướng trên giường. Anh biết Tiểu Băng nhất định cũng giống anh, thà chết cũng không muốn chồng mình làm chuyện ấy, nên rất kiên định nói: “Không làm!”

“Sao? Anh định thấy chết không cứu à? Vì sao? Nếu anh yêu em, sao lại trơ mắt nhìn em bị bà ta giết hả?”

“Vốn dĩ chuyện đó sẽ không xảy ra.”

“Không phải đang giả thiết hay sao? Giả như có chuyện đó thì sao?”

“Giả dụ có chuyện đó? Thế thì anh nghe theo em.”

“Nghe theo em? Em bảo làm thì anh làm, em bảo không thì anh không làm?”

“Lời nói của em chính là thánh chỉ.”

Tiểu Băng hô to một tiếng: “Điều dân to gan! Chắc chắn trong lòng anh muốn làm lại không muốn chịu trách nhiệm, liền nói là nghe theo em, thật là xảo quyệt.”

“Anh biết em sẽ không bảo anh làm, cho

nên anh nói là nghe theo em.”

“Sao anh biết được là em sẽ không bảo anh làm? Em bị bắt cóc, nhất định là sợ đến mê man đầu óc rồi, chỉ muốn giữ mạng mình, chắc chắn sẽ bảo anh nghe theo lời người đàn bà đó. Có điều em sẽ nói trước với anh, sau khi em bị người ta bắt cóc thì dù em có nói gì anh cũng không được nghe theo. Nếu anh bán thân cứu em, đợi tới khi em tỉnh táo lại, chắc chắn sẽ căm hận anh, không còn cần anh nữa, nghe rõ chưa?”

Anh bật cười: “Sao rồi? Em coi là thật à? Đây chẳng phải chỉ là nói vui thôi sao? Nào có quý bà nào muốn tính kế với anh chứ? Nào bà ta có bệnh à?”

“Chồng em là người đàn ông tốt thế này, sao lại không có phụ nữ nào chú ý chứ?”

“Thôi đừng nói nữa, răng anh sắp rụng hết cả rồi đây này!”

Đêm đó, trong lúc Tiểu băng và anh đang vuốt ve nhau, đột nhiên cô hỏi anh: “Đàn ông có thật là giống như Thường Thắng nói hay không, rất nhanh chán? Chúng mình cưới nhau lâu như thế rồi, anh có... chán em không?”

“Anh chán em hay không. Chính em cũng không biết ư?”

“Em cảm nhận được anh không chán em,

nhưng em lại sợ anh đang giả vờ...”

“Cái này có thể giả vờ được sao? Thế em cưới anh lâu như vậy rồi, có chán anh không?”

“Phụ nữ thì khác, cơ thể người phụ nữ trước hôn nhân vẫn còn “say ngủ”, phải đợi đến sau khi kết hôn, dưới sự “khai phá” của người chồng mới “thức tỉnh”, người chồng “khai phá” nhiều, phụ nữ sẽ “thức tỉnh” nhiều hơn, cho nên người phụ nữ cùng chồng làm càng nhiều thì đối với người chồng lại càng hứng thú...”

“Em có phải là ngày càng được thức tỉnh hay không?”

“Em cảm thấy đúng như thế...”

Anh cũng cảm thấy Tiểu Băng hôm nay rất “thức tỉnh”, thế là lập tức ôm lấy cô “khai phá” một trận.

Việc đã xong, Tiểu Băng hỏi: “Bây giờ có nhiều đàn ông bao nuôi nhân tình ở ngoài như thế, anh có ngưỡng mộ không?”

“Việc này có gì hay ho để mà ngưỡng mộ chú? Đợi tới lúc bọn họ gặp phải phiền toái, sẽ đến lượt bọn họ quay sang ngưỡng mộ anh.”

“Nếu như không có phiền toái thì sao? Anh có nuôi không?”

“Sao mà không có phiền toái được? Chuyện sớm muộn mà thôi. Dù không gặp phải phiền toái lớn như các bà đánh lộn ghen tuông lẽ nào tâm lý cũng không thấy phiền sao? Lo hết chuyện này đến chuyện nọ, hà có gì phải thế? Theo anh thấy, đó chẳng phải là cuộc sống của con người nữa rồi.”

“Thế vì sao đàn ông vẫn thích nuôi nhân tình?”

“Sao anh biết được? Em đi hỏi Thường thắng thì hơn, cậu ta là chuyên gia về lĩnh vực này, anh sợ phiền phức, bất kể là phiền phức trong chuyện tình cảm hay là phiền phức trên phương diện kinh tế, hay

trên phương diện thời gian, anh đều sợ. Chỉ một người con gái thôi mà anh đã cảm thấy không đối phó nổi rồi, nào còn thời gian và sức lực để đối phó với người nữa?”

Tiểu Băng véo anh một cái: “Anh đang đối phó với em đấy à?”

““Đối phó” anh nói ở đây không phải là “đối phó việc xấu”, mà nghĩa là không thể khiến em hài lòng.”

“Em chỉ hy vọng anh thật lòng yêu em, chỉ yêu một mình em, không cần biết là kết hôn bao nhiêu năm, sẽ vĩnh viễn yêu em giống như lần đầu tiên... sẽ không chịu ảnh hưởng của xã hội hiện đại

này... đi làm mấy việc vô nghĩa kia...”

“Em yên tâm, anh sẽ không như thế đâu.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng dường như có lời muốn nói với anh, lo lắng hỏi: “Hôm nay em sao vậy? Có phải là ở ngoài bị người ta ức hiếp không?”

“Xem anh lại nghĩ vớ vẩn rồi kìa! Không ai ức hiếp em ết, là vì anh nhắc đến chuyện Thường Thắng bao nhân tình làm em có chút suy nghĩ. Trước đây nghe người ta nói ông này ông kia nuôi nhân tình ở ngoài thì chẳng nghĩ ngợi gì, bởi vì những người đó em không quen, cảm thấy chuyện của người ra không liên quan gì đến mình, nhưng Thường Thắng là

người em quen thuộc lại nuôi nhân tình ở ngoài, thật... đáng sợ, em cảm thấy đáng tiếc thay cho Di Hồng...”

“Em đừng nói với Tiểu Tạ chuyện này, thà dỡ một cây cầu cũng không hủy một kiệu hoa.”

“Em sẽ không nói với cô ấy đâu, nhưng em không sợ phá kiệu, vì sự ích kỷ của em. Nếu em kể chuyện này với Di Hồng, cô ấy nhất định sẽ ly hôn với Thường Thắng, nếu cô ấy ly hôn, nhất định dễ một lòng tìm cách cướp anh đi, em đâu có ngốc như vậy.”

“Em đừng nói lộn xộn nữa, Tiểu Tạ vốn không có ý đó, là em lần trước nói lộn

xộn khiến anh cũng hiểu lắm là cô ấy có lòng với anh thật.”

“Anh tin hay không tin thì khác gì? Lẽ nào anh tin thì sẽ làm thay đổi tình cảm đơn phương của cô ấy?”

Lời này đúng là làm anh cứng họng, nếu anh đã không đồng tình với tình yêu thầm kín của tạ Di Hồng thì anh tin hay không có gì khác nhau? Anh hàm hồ đáp: “Anh chỉ nói vậy thôi, anh sao có thể đáp lại cô ấy? Còn sự tự mãn tối thiểu của em thì sao?”

Tiểu Băng không hỏi dồn nữa, chỉ thờ dãi, nói: “Nhưng nếu chúng ta giấu giếm Di Hồng chuyện Thường Thắng bao nhân

ình, liệu có gây phiền phức nào không?”

Anh an ủi: “vốn chỉ là không nói cho cô ấy biết thôi, có thể gây ra phiền phức gì? Tiết lộ có khi mới gây ra phiền phức ấy.”

Thực ra anh cũng cảm thấy thật không nhẫn tâm lừa dối Tạ Di Hồng, nhưng anh tự an ủi mình rằng, những chuyện như thế này, có thể không biết cũng giống như là không có, sao phải làm đến mức khiến vợ chồng nhà người ta chia ly. Cứ cho là Tạ Di Hồng ly hôn với Thường Thắng rồi cũng chưa chắc tìm được một tấm chồng tốt, người sau chắc gì đã bằng người nay.

Cuối cùng anh quyết định không nói cho

Tạ Di Hồng biết cũng vì chút tạp niệm riêng tư. Kể từ lần trước Tạ Di Hồng châm chích tay bạn học tự mình đa tình trước mặt anh, anh vẫn luôn trốn tránh cô ấy, ngay cả ánh mắt cũng không liếc về phía cô để cô khỏi lầm tưởng anh đang tự mihf đa tình. Anh nghe nói Tạ Di Hồng muốn làm thủ tục ra nước ngoài, cảm thấy đây là một cách mà cô dùng để trốn tránh anh, chắc là thấy anh tự mình đa tình khiến cô chẳng thể vui vẻ mà ở cùng một chỗ với anh nữa. Nếu trong tình hình này anh kể chuyện Thường Thắng bao nhân tình, chắc chắn sẽ bị coi là tìm cách đào tường nhà người, khiến cô hiểu nhầm anh đang dụ dỗ cô. Vì vậy dù về công hay tư anh cũng quyết định không nói cho cô biết, thêm chuyện chẳng bằng

bớt chuyện.

Sóng yên gió lặng được một thời gian, anh gần như đã quên sạch chuyện này, đột nhiên một ngày, Tạ Di Hồng tìm tới tận nhà anh. Hôm ấy anh đang ở nhà nấu cơm, đột nhiên nghe có tiếng gõ cửa, anh tưởng Tiểu Băng về sớm, bước tới mở cửa, hóa ra là Tạ Di Hồng. Anh bối rối nói: “Cậu đợi tôi một chút, tôi không ngờ là có khách tới, ăn mặc không chỉnh tề, đợi tôi thay quần áo đã.”

Anh chạy đi vớ lấy một cái áo khoác mặc vào, mặc thêm quần dài mới quay lại mở cửa cho cô, phát hiện cô có vẻ mệt mỏi, dáng vẻ hốc hác, mắt đỏ sọng như vừa khóc xong. Anh kinh ngạc, vội

hỏi: “Sao thế? Có phải cậu ốm không? Có cần tôi đưa đến bệnh viện không?”

“Tôi vừa mới từ bệnh viện ra.” Tạ Di Hồng nói xong câu thì bật khóc thành tiếng.

Anh cuống lên, sợ người khác nhìn thấy lại hiểu sai, hoang mang đỡ Tạ Di Hồng vào nhà để cô ngồi ở phòng khách, rót cho cô một cốc nước, không ngừng hỏi han: “Sao thế? Cậu bị làm sao? Đừng khóc nữa...”

Tạ Di Hồng khóc không thành tiếng, nói: “Tôi...tôi...Thế là hỏng rồi... Đều... tại cậu!”

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 24

Đ

àm Duy lặng cả người. “Rốt cuộc là cậu có chuyện gì? Tôi đã... làm gì?”

Tạ Di Hồng khóc lóc một hồi mới có thể cất tiếng ghen ngào: “Tôi mắc... bệnh sinh dục rồi...”

Anh nghe được chuyện này lại càng mơ hồ. “Vậy sao cậu lại trách tôi? Lời này không thể nói linh tinh được...”

Tạ Di Hồng phẫn uất nói: “Không trách cậu thì tôi trách ai? Chắc chắn cậu đã

sớm biết Thường Thắng làm vậy ở ngoài nhưng vẫn giúp anh ta lừa tôi, nói là buổi tối anh ta ở nhà cậu, hại tôi bây giờ... thành như thế này đây!”

Anh nghe được nguyên do mình bị định tội, thở ra một hơi, an ủi: “Cậu đừng sợ bóng sợ gió, ai nói cậu mắc... bệnh sinh dục? Cậu đã đi khám bác sĩ chưa? Bác sĩ đã kết luận rồi hả?”

Tạ Di Hồng lấy từ trong ví ra mấy tờ kết quả xét nghiệm, chẩn bệnh các loại ném lên mặt bàn. “Không phải bác sĩ kết luận thì tôi khóc cái nỗi gì... Tôi bị thần kinh chắc?”

Anh cảm thấy đây là chuyện riêng tư,

không tiện xem kĩ, hơn nữa nếu anh xem kĩ những giấy tờ này cũng chứng tỏ rằng anh không tin cô, cho nên anh chỉ dừng đây nhìn qua, toàn là các chỉ số xét nghiệm, chữ cái nước ngoài, liền nói: “Tôi đọc cũng không hiểu, cậu cất đi... đừng làm mất...”

Tạ Di Hồng run rẩy nhét giấy tờ vào ví, ngược lên nhìn anh với vẻ buồn thảm, nói: “Vì có gì mà tôi lại đen đui như thế này? Là do kiếp trước tôi đã làm chuyện xấu đúng không?”

“Cậu là người theo thuyết vô thần, còn tin vào mấy thứ kiếp số này ư?”

“Tôi hoàn toàn không ngờ Thường Thắng

lại là loại người đó.” Tạ Di Hồng vừa nói lại khóc nức lên. “Tôi tưởng hắn ta hay dở gì cũng đã là thạc sĩ rồi... còn xuất thân là giáo viên nữa... thì phải là người trung thực... Tuy có hơi thấp... nhưng... người lùn... cũng có cái tốt của người lùn... đó là khó mà trắng hoa ở ngoài. Hu... hu... Người ta nói thà cưới một người yêu bạn cũng đừng cưới người bạn yêu, tôi tưởng... hắn ta... yêu tôi... Tôi tưởng là kết hôn với hắn ta... kinh khủng nhất cũng chỉ là lạnh nhạt một chút mà thôi. Tôi tưởng là... Ai ngờ... hắn ta lại... hại tôi ra nông nỗi này!”

“Bệnh này cũng có thể chữa được mà...”

“HIV mà cũng có thể chữa khỏi sao?”

Anh vừa nghe thấy từ này đã vô cùng kinh sợ, nhất thời cảm thấy không khí chung quanh như bị ô nhiễm, dường như vô số những con virus HIV đang bay lượn khắp nơi trong nhà anh, anh ngắc ngứ hỏi: “Cậu mắc phải... H...HIV?”

Tạ Di Hồng gật gật đầu, lại bật khóc đầy thống khổ.

Anh thấy tay chân lạnh ngắt, đầu óc mê man, điều này giống như không còn cứu vãn được gì nữa, anh không thể tin, sao có thể như vậy chứ? Anh không phải chuyên gia về HIV nhưng anh cũng biết HIV không thể chữa khỏi, sẽ gây chết người. Đại não của anh cự tuyệt việc tin

rằng con người đang ngồi trước mặt anh lại nhiễm HIV, thà tin là cô đang trêu chọc anh còn hơn, nhưng cô ấy khóc thảm thiết như thế, tuyệt đối không giống đang giả vờ để lừa anh.

Anh bị cái tin dữ đột ngột này quật ngã hoàn toàn, không biết nên nói gì hoặc nên làm gì, chỉ đứng đó ngây dại nhìn cô, miệng cất tiếng trong vô thức: “Cậu đừng sợ hãi... sẽ không tốt cho sức khỏe...”

“Sớm muộn gì rồi cũng phải chết... còn sợ không tốt cho sức khỏe làm cái gì?”

“Xin lỗi cậu, tôi nên sớm nói thật cho cậu, nhưng Thường Thắng... cậu ta nói... mỗi lần đều có kiểm tra những

người đó... xem giấy khám sức khỏe của họ...”

Tạ Di Hồng trừng mắt phần nộ: “Cái gì? Chính miệng hấn ta thừa nhận với cậu là hấn ta... chơi gái, cậu... cậu... cậu... cũng không nói cho tôi hả?”

Anh vội vã thanh minh: “Thường Thắng cũng chỉ là lúc thì thừa nhận lúc lại phủ nhận, tôi cũng không biết rốt cuộc là cậu ta nói thật hay nói đùa... Tôi không muốn hủy hoại... cuộc hôn nhân của hai người...”

“Cậu không muốn hủy hoại cuộc hôn nhân của chúng tôi, cậu thà nhìn tôi bước vào chỗ chết sao?”

Anh thật sự không ngờ sự việc lại đến nước này, bây giờ đành để cho cô mắng chửi, chỉ hy vọng thời gian có thể quay ngược lại, lúc đó anh sẽ nói cho cô nghe ngay từ lần đầu tiên, dặn cô phải đề phòng Thường Thắng, nhưng dù lúc đó nói cho cô cũng đã là quá muộn, đáng ra ngay từ đầu anh không nên giới thiệu Thường Thắng với cô.

Tạ Di Hồng nổi khùng một trận mà thấy anh lặng thinh không đáp, cũng chẳng buồn nói nữa, trầm mặc một lát rồi dịu giọng, nói: “Không phải tôi giận cậu, là tôi giận Thường thắng, giận cả chính mình. Chuyện này không thể trách cậu, chỉ trách tôi nông cạn, khoảng thời gian

này không biết dùng... biện pháp phòng ngừa... Nhưng mà tôi không hề biết hẳn ta lại làm những trò đó, nếu tôi biết, tôi chắc chắn sẽ không để hẳn ta chạm vào mình...”

Anh an ủi: “Cậu tìm mấy phòng bệnh khác kiểm tra lại thử xem, bệnh viện cũng có khi nhầm lẫn...”

“Hừ, chính lúc cậu nghĩ bọn họ nhầm thì bọn họ lại đúng.” Tạ Di Hồng thất thần ngồi ở đó, giống như một pho tượng gỗ. Qua một lúc, cô đứng dậy cáo từ: “Tiểu Băng sắp về phải không? Thôi tôi đi đây, cậu đừng nói chuyện này với con bé... cũng đừng nói với bất kì ai khác...”

Anh tiến cô xuống dưới lầu nhưng không thấy xe máy của cô đâu, hỏi thì cô nói hôm nay bắt taxi đến. Anh muốn hỏi có cần anh đưa về không, nhưng do dự một lúc lại thôi, cô cũng không nhờ anh đưa về. Anh gọi giúp cô một chiếc taxi, đợi lúc xe đi khuất rồi mới quay trở về.

Anh vừa về đến nhà đã mnag cốc nước Tạ Di Hồng uống vút ngay vào thùng rác, sau đó tìm một chiếc khăn lau, thấm dung dịch tẩy rửa rồi ra sức lau chiếc ghế cô vừa ngồi, nhưng vẫn cảm thấy đáng sợ, dường như vi rút HIV đã ăn vào mặt ghế rồi.

Anh muốn làm cơm tiếp nhưng hôm nay nấu món súp lơ xanh, vừa nhìn thấy

những bông súp lơ xanh anh liền nhớ đến bức ảnh mà anh từng nhìn thấy trong một triueenr lâm giáo dục về bệnh sinh dục. Anh không thể ngăn mình nghĩ tới Tạ Di Hồng, chẳng lẽ hôm nay cô ấy không lái xe là vì bệnh đã phát triển đến mức đó rồi, không thể ngồi xe máy được nữa?

Anh cảm thấy thật ghê tởm, vội chạy vào toilet nôn ọe, nhưng trong bụng chẳng có gì để cho ra, nôn khan một hồi mới thấy đỡ, anh súc miệng rồi quay về phòng bếp đổ hết món súp lơ xanh. Anh còn chưa tìm được thứ gì khác để nấu thì Tiểu Băng đã về, vừa vào cửa đã kêu: “Em đói lắm rồi, cơm chín chưa anh?”

Anh cuống quýt nhắc nhở cô: “Cẩn thận,

đừng động lung tung! Hôm nay Tạ Di Hồng đến, cô ấy mắc... bệnh sinh dục...”

Tiểu băng trợn tròn mắt. “Cô ấy mắc bệnh sinh dục? Chính miệng cô ấy nói với anh?”

“Ừ, cô ấy còn cho anh xem xác nhận của bác sĩ có điều anh xem không hiểu. Đừng ngồi lên cái ghế ở phòng khách, cô ấy đã ngồi ở đó rồi... Hôm nay chúng ta ăn ở ngoài đi, anh thật sự không nấu nổi cơm...”

“Ăn ở ngoài thì sạch sẽ sao? Chẳng phải cũng dùng những nguyên liệu đó để nấu hay sao? Hơn nữa còn không rửa kĩ như

ở nhà.” Tiểu Băng tỏ ra rất phong độ đại tướng mà an ủi anh. “Anh đừng nghĩ bệnh sinh dục đáng sợ như thế, với lại bệnh sinh dục thì phải lây nhiễm qua đường tình dục chứ? Nên chúng ta không cần hoang mang như thế...”

“Nếu là HIV thì sao?”

Tiểu Băng cũng bị dọa cho chết khiếp: “Cô ấy nhiễm HIV?”

“Ừ.”

Hai vợ chồng đứng đó nín lặng, há miệng nhìn nhau. Một lúc sau, Tiểu Băng là người tỉnh táo trước. “Làm sao có thể chứ? Bệnh của Di Hồng nhất định là do

Thường thắng truyền sang, nhưng Thường Thắng... không phải đồng tính luyện ái...”

“Chỉ đồng tính luyện ái mới nhiễm HIV chắc? Bất cứ ai cũng có thể, nghe nói ở Hà Nam có một thôn làng được gọi là “làng HIV”, già trẻ gái trai trong làng đều mắc HIV, đó cũng là do đồng tính luyện ái sao?”

“Thế thì do truyền máu chẳng? Di Hồng cũng chưa từng truyền máu, cũng chưa nghe nói Thường Thắng truyền máu bao giờ, sao mắc HIV được? Nhất định là bệnh viện nhầm lẫn rồi.”

“Anh cũng nghĩ thế...”

Cả hai người cũng trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Tiểu Băng liền nói: “Kỳ quái thật, vô duyên vô cớ sao cô ấy lại nghĩ tới chuyện đi khám phụ khoa?”

“Ai biết được? Có thể là có triệu chứng gì đó?”

Tiểu Băng lắc đầu quây quây. “Em đi gọi điện thoại an ủi cô ấy.”

“Thôi, em đừng gọi, có lẽ cô ấy cũng không muốn cho người khác biết.”

“Cô ấy không muốn người khác biết, sao tự dưng lại chạy tới kể cho anh? Có lẽ cô ấy định tới nói với e, chỉ là vì em chưa

về nhà nên mới mượn anh tồ khố?”

“Không phải, cô ấy ước chừng xem sắp về nên mới đi, còn dặn anh đừng nói với em.”

“Cô ấy không thể nói với em nhưng lại có thể nói với anh? Thế thì cô ấy đã coi anh là tri kỉ rồi đó.” Tiểu Băng hoài nghi nhìn anh, nói. “Cô ấy thật là... Sao không sử dụng vài biện pháp đề phòng? Có ông chồng chuyển nghề làm thương mại, vợ phải mang theo bao cao su mọi lúc mọi nơi chứ, tuyệt đối không thể “giáp lá cà” được.”

“Cô ấy cũng không ngờ Thường Thắng lại ở ngoài... làm cái chuyện kia... Điều

tại anh không sớm nói cho cô ấy. Hôm nay cô ấy đến là để hỏi tội, vì cô ấy vừa vào nhà đã kêu lên là “Đều tại cậu”...”

“Cô ấy đúng là “sét đánh mới chạy tới bám cây”, chồng mình ở ngoài trắng hoa thì liên quan gì tới ông bạn như anh? Có chỗ nào viết rằng anh phải có trách nhiệm và nghĩa vụ thông báo những chuyện này với gia quyến của bạn mình?”

“Vấn đề là anh... không chỉ không nói mà còn giúp Thường Thắng nói dối...”

“Chỉ có mấy lần đó thôi? Lẽ nào Thường Thắng cũng chỉ không về nhà vài đêm đó? Lẽ ra cô ấy phải phát hiện ra rồi, nếu

đổi lại là em...” Tiểu Băng đột nhiên ngừng lại, một lát sau mới nói tiếp: “Em cảm thấy cô ấy nói chuyện này “đều tại cậu” còn có một ý khác. Cô ấy và Thường Thắng “làm” mà không phòng bị, rất có thể chỉ là để che mắt, mục đích vẫn là muốn có được đứa con của anh. Nếu cô ấy và Thường Thắng khi “làm” vẫn dùng bao thường xuyên thì cô ấy không thể chụp cho Thường Thắng cái mũ “ba đứa bé” được... Thật hao tâm tổn sức, nào ngờ lại dính phải vận đen của Thường Thắng. Em thấy cô ấy lần này là gây ông đập lưng ông thôi.”

“Em đừng có ở đó mà phân tích lung tung nữa, sao anh có thể có con với cô ấy được? Em không tin anh đến mức ấy

sao?”

“Không phải em không tin anh, mà là quá tin cô ấy... sẽ có kế hoạch như thế. Anh còn nhớ lần cô ấy đi bệnh viện chứ? Biết mình không mang thai nhưng cô ấy vẫn bảo anh đưa về nhà. Đợi tới khi anh tới nhà, trước tiên cô ấy vào phòng ngủ, muốn làm anh tự động mắc câu, kết quả là anh lại chẳng hiểu phong tình, thế là cô ấy lại mặc một bộ đồ ngủ thướt tha đi mê hoặc anh. Nhưng anh vẫn không hiểu, chỉ biết suy nghĩ như một tay nhà quê là người ta ăn mặc trong ba lớp ngoài ba lớp như thế sao ngủ nổi nên cô ấy đành phải nói thẳng ra, nói anh đưa “thứ đó” cho cô ấy... Cô ấy vẫn luôn ghét Thường Thắng, nhiều lần nói với em là không

muốn sinh con cho anh ta để khỏi hại đời con, sao cô ấy có thể cùng anh ta... “giáp lá cà” được?”

Anh cũng không hiểu nổi, cảm thấy câu chuyện ly kỳ thế này chỉ có phụ nữ mới nghĩ ra được, cũng chỉ có phụ nữ mới lý giải nổi, trí tưởng tượng của đàn ông trên phương diện này quá hạn hẹp, không thể sánh với phụ nữ.

Tiểu Băng tiếp tục phân tích: “Lần đó cô ấy còn đặt bao cao su ở trong phòng ngủ và phòng tắm cho vợ chồng mình, còn đứng ở cửa phòng tắm đợi chúng ta ra ngoài, chưa biết chừng là vì đi thu thập “thứ đó” của anh...”

“Trí tưởng tượng của em thật... quá phong phú...”

“Đây không phải là giàu trí tưởng tượng, chỉ là nhìn vấn đề một cách toàn diện. Anh không thể xem xét một chuyện một cách riêng lẻ, anh hãy chấp nối tất cả các sự kiện, tất cả những biểu hiện của cô ấy lại với nhau, anh sẽ biết em không đoán mò. Câu đầu tiên cô ấy nói hôm nay là: “Đều tại cậu”, vậy anh hiểu thế nào? Chỉ có thể lý giải theo cách của em, cô ấy vì muốn có đứa con của anh, đành cùng Thường Thắng “giáp lá cà”, nào biết được không những không có được con của anh mà bản thân còn bị nhiễm bệnh, vậy không trách anh còn biết trách ai?

“Nhưng cô ấy là với Thường Thắng, sao không mang thai con của Thường Thắng?”

“Cô ấy nhất định đã dùng một cách nào đó, ví dụ như uống thuốc, nếu vậy cô ấy có thể đảm bảo sẽ không mang thai con của anh ta.”

“Nhưng hôm đó cô ấy đã chứng minh với anh là mình không hề yêu đơn phương. Chuyện đó giải thích thế nào?”

Tiểu Băng nói: “Vậy có gì khó hiểu đâu? Cô ấy biết Thường Thắng sẽ nói với anh chuyện cô ấy thầm yêu anh, cô ấy sợ anh vì chuyện đó mà vui sướng, tự mãn, thâm tâm sẽ khinh thường cô ấy, cho nên cô ấy

thanh minh để giữ lại chút thể diện, chỉ có vậy thôi. Có điều em không rõ là cô ấy rốt cuộc định chuẩn bị thế nào để lấy được... “thứ đó” của anh... Chẳng lẽ cô ấy chắc chắn có cách để đưa anh... lên giường?”

“Đừng nói nhảm... Để người ta nghe thấy lại cười nhạo hai vợ chồng mình ăn dưa bở.”

“Em nghĩ cô ấy không phải kẻ ngốc, đã nghĩ ra được kế hoạch này rồi thì nhất định là có cách gì đó có thể lấy được “thứ đó” của anh...” Hai mắt Tiểu Băng đột nhiên sáng rực nhìn anh. “Chắc chắn là anh đã cho cô ấy hy vọng, nếu không, sao anh giải thích được việc cô ấy...”

không mang bao khi làm tình với Thường Thắng?”

“Cái này chẳng cần giải thích gì cả, bởi vì ngay từ đầu em đã sai rồi. Cô ấy làm tình với chồng cô ấy, nếu muốn có con thì đương nhiên là không mang bao. Em đang phức tạp hóa, tiểu thuyết hóa vấn đề rồi đây.”

“Hừ, anh không tin vào phân tích của em, nếu anh mắc bẫy của cô ta thì đừng mơ em sẽ tha thứ cho anh, em nói rồi đó, bất kể là anh chủ động hay bị động, chỉ biết giương mắt nhìn hay là bị lừa nên mới làm, dù thế nào chỉ cần anh phát sinh quan hệ với người khác, hoặc là tòi ra đứa con, em chắc chắn sẽ ly hôn với

anh.”

Anh đang định bộp bạch mấy lời, đã nghe thấy tiếng Tiểu Băng thẳng thốt kêu lên: “Xong rồi, xong rồi, em nhớ ra rồi, em nhất định cũng đã nhiễm HIV rồi!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đ

àm Duy thấy Tiểu Băng càng nói càng vô lý, bắt đầu nghi ngờ chuyện này là Tạ Di Hồng và cô liên minh với nhau để lừa anh. “Đừng có đùa, sao em lại nhiễm HIV được? Có phải hai người bọn em đang lừa anh đúng không?”

“Bây giờ em còn lòng dạ nào mà lừa anh!” Tiểu Băng lo âu nói. “Em nghiêm túc thật mà, chắc là anh ucngx bị lây nhiễm rồi. Anh quên à, chúng ta từng tắm trong cái bồn tắm ở nhà Di Hồng đấy...”

“Đó là chuyện từ lúc nào rồi? Lúc ấy Tạ Di Hồng còn chưa nhiễm HIV...”

“Sao anh biết lúc đó cô ấy chưa nhiễm? Cứ cho lúc đó Di Hồng chưa nhiễm nhưng Thường thắng nhất định là bị rồi. Chẳng phải anh ta cũng tắm ở đó sao? Em thật hối hận vì đòi là cái trò tắm uyên ương ấy, cứ tắm vùi sen có phải là không có việc gì rồi không? Còn nữa, em từng ngồi ở bàn trang điểm của nhà họ, còn dùng qua cả bộ xí nữa, không chỉ một lần mà còn rất nhiều lần...”

“Chắc là không sao đâu? Nếu bị nhiễm chắc phải có triệu chứng gì rồi chứ?”

“HIV không có giai đoạn ủ bệnh đúng

không anh?” Tiểu Băng đau khổ hỏi anh: “Chúng t sắp chết đúng không?”

“Đừng sợ, ngay mai chúng mình tới bệnh viện của trường kiểm tra. Sẽ ổn cả thôi...”

“Tuyệt đối không được tới bệnh viện trường anh, bệnh viện của trường đại học đều là “bệnh viện gia đình”, bác sĩ toàn là người nhà của công nhân viên chức trong trường, nói không chừng còn là người nhà của chính giáo viên khoa anh. Ngộ nhỡ có kết quả là mắc bệnh sinh udj, mấy cái loa phóng thanh đó lại chẳng truyền tin tới tận khoa khác? Cho dù không có bệnh sinh dục, chỉ cần anh đi kiểm tra, người ta ông một câu tôi một

câu cũng biến thành có bệnh, lúc đó anh còn trụ nổi không?”

“Nhưng muốn tới bệnh viện bên ngoài khám bệnh thì phải có sự cho phép của nhà trường thì phải.”

“Cho hay không cho chẳng phải chỉ là vấn đề thông báo không bị trường anh biết là được, mất tiền thì có sao!”

Anh cảm thấy Tiểu Băng nói rất có lý. “Vậy thì đi khám ở phòng khám ngoài. Bảo hiểm y tế của em đăng ký ở bệnh viện nào?”

Tiểu Băng lúng búng đáp: “Em... vẫn chưa mua... bảo hiểm y tế...”

“Chưa mua? Em thật là...”

“Sao em biết sẽ xảy ra chuyện như thế này chứ?”

Anh biết bây giờ nổi giận cũng vô ích, chỉ nhắc nhở: “Sắp xếp thời gian rồi mua đi, lần này chưa dùng đến thì còn lần sau.”

“Anh còn mong có lần sau cơ à?”

“Việc trên đời sao mà nói trước được? Chúng ta đều tưởng còn trẻ thì không cần đến bệnh viện nhưng cuối cùng vẫn phải tới bệnh viện đó thôi?”

Tiểu Băng cãi lại: “Có lẽ mua rồi cũng không dùng đâu, bảo hiểm chắc chắn không bao gôm²g chẩn đoán và điều trị bệnh lây nhiễm qua đường sinh dục đâu, nếu chỉ trả cho bệnh lây nhiễm này nữa thì chẳng phải là khuyến khích thân hạ ra ngoài làm vậy sao? Điều trị bệnh sinh dục khẳng định là giá trên trời rồi. Công ty bảo hiểm nhất định cũng không trả đâu, nếu không thì chính họ cũng “rót dài” luôn.”

“Bất luận thế nào em cũng phải mau chóng mua đi!”

Tiểu Băng tự biết mình đuối lý, không nói thêm gì nữa. Hai vợ chồng ăn một h²út rồi ngồi trong phòng khách xem ti vi, chỉ

là ngồi ở đó, có làm cho bầu không khí thật rộn ràng như thế muốn nói rằng đây là một ngày bình thường đang trôi qua, nhưng cả hai đều lo lắng, khủng hoảng chờ đợi buổi kiểm tra của ngày mai.

Hơn mười giờ, Thường Thắng tới nhà, vừa nhìn đã biết ngay là mới uống rượu, hai mắt đỏ lù, cả người ngông nặc mùi rượu, vừa vào cửa đã oang oang: “Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, tìm được cô vợ lẳng lơ. Lần này thì hay rồi, làm tao nhiễm HIV.”

Đàm Duy cũng chẳng buồn mời Thường Thắng ngồi, chỉ lạnh lùng nói: “Việc nhà chú, chú đem về nhai mà giải quyết đi...”

Mắt Thường Thắng đỏ lên, xông tới chỉ thẳng vào mặt anh. “Việc nhà tao? Còn không phải vì mày sao?”

Tiểu Băng lớn tiếng quát: “Anh nói cho rõ ràng, đừng có ngậm máu phun người!”

“Tôi ngậm máu phun người? Cô tự đi mà hỏi thằng chồng cô xem, cô hỏi nó xem nó có còn là người không, ngay cả vợ của bạn cũng không tha! Cô xem nó có dám vỗ ngực mà thề rằng không có quan hệ gì với vợ tôi không? Tôi biết lòng cô ta không có ai trừ nó, bây giờ nhiễm HIV, không phải nó gây ra thì con ai vào đây?”

“Là do anh chứ ai, anh ở bên ngoài lằng nhằng gái gú, anh còn dám vác mặt tới nhà chúng tôi để mắng Đàm Duy?”

“Tôi lằng nhằng gái gú thì sao? Tôi đều kiểm tra giấy chứng nhận sức khỏe rồi.”

“Trung Quốc bây giờ có cái gì mà không làm giả được? Đến con cũng làm giả được, một cái giấy chứng nhận sức khỏe có là gì? Anh kiểm tra cũng chỉ vô ích.”

Thường Thắng không phục, nói: “Cô nói là do tôi gây ra, vậy sao tôi không có những triệu chứng như Tạ Di Hồng? Tôi rất sạch sẽ, nếu không tin, tôi có thể cởi ngay chỗ đông người cho kiểm tra.”

Đàm Duy ghê tởm nói: “Cậu đừng có ở đây là giờ trò điên dại nữa, mau đi đi, nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát đấy.” Nói xong, anh liền cầm điện thoại lên.

Thường Thắng nói: “Mày không cần đem cảnh sát ra dọa tao, anh vợ tao chính là cảnh sát đấy, nếu ông ấy biết mày làm em gái ông ấy nhiễm HIV, ông ấy bắt mày đầu tiên. Tao chẳng muốn đôi co nữa, tao chỉ muốn cảnh cáo mày: mai tao đi bệnh viện kiểm tra, nếu xác nhận tao mắc bệnh thật thì mày không xong với tao đâu!”

Thường Thắng đi rồi, Tiểu Băng liền nói: “Em phải gọi điện cho Di Hồng đây, hỏi xem rốt cuộc chuyện là thế nào. Vừa rồi anh không cho em gọi nên em thôi,

nhưng bây giờ chồng ôc ấy đã đến tận nhà mình làm ầm cả lên rồi, làm sao em có thể không gọi được?”

Anh nghe thấy tiếng Tiểu Băng đang nói với Tạ Di Hồng chuyện Thường Thắng vừa tới nhà làm loạn, bên kia chắc rất giận dữ, Tiểu Băng nói: “Cậu cũng đừng cả giận, hôm nay chắc chắn anh ta uuoongs rượu, chúng ta đừng chấp một gã say.”

Qua một lúc, Tiểu Băng lại nói: “Thế sao Thường Thắng lại không có triệu chứng gì? Anh ta nói anh ta có thể... cởi quần để kiểm tra... ngay ở chỗ đông người...”

Không biết Tạ Di Hồng giải thích thế nào, chỉ nghe Tiểu Băng nói: “À, à, thế hả, là bác sĩ nói như vậy à? Giải thích rõ ràng rồi, sao mà phụ nữ lại khổ vậy chứ? À... ra thế... ra thế. Chúng tớ rất lo cho cậu... Cậu yên tâm nghỉ ngơi nhé... Anh ta tới nữa thì cứ báo cảnh sát thôi.”

“Đúng là có hoạn nạn mới thấu chân tình! Di Hồng bây giờ ra nông nổi ấy vẫn một lòng nhớ tới anh sợ anh chịu ấm ức sợ em tin lời Thường Thắng, nghi ngờ anh với cô ấy rồi đem chuyện này ra làm khó anh.”

Anh thấy Tạ Di Hồng quan tâm anh như vậy, thậm cảm thấy xấu hổ. “Anh... lúc đó chỉ nghĩ tới chuyện giữ mình sạch

sẽ... hoàn toàn không để ý tới nỗi khổ tâm của cô ấy...”

Tiểu băng thở dài, nói: “Em cảm thấy Di Hồng thật đáng thương, vô duyên vô cớ bị HIV, chồng thì làm loạn, cô ấy lại chẳng dám kể với ba mẹ, chỉ có thể một mình đau khổ. Có thể là ngoài anh, cô ấy không tin bất kỳ ai khác có thể thông cảm với cô ấy, thấu hiểu cô ấy.”

Anh nhớ đến lúc sau khi Tạ Di Hồng ra về, anh vớt hết cốc trà, còn lau ghế, đồ sạch món súp lơ xanh, bỗng cảm thấy hồ thẹn. “Em đừng nói nữa, lúc đó anh cũng rất khiếp sợ... Cô ấy mà biết được những chuyện anh làm lúc đó, nhất định sẽ giận anh đến chết...”

“Anh gọi điện thoại an ủi cô ấy một chút đi!”

“Là em gọi thì hơn...”

“Em đã gọi rồi hơn nữa cô ấy... hẳn là muốn nghe giọng nói của anh hơn...”
Tiểu Băng thúc giục. “Gọi đi, gọi đi anh, dù sao mọi người đều sắp chết cả rồi, còn sợ gì nữa? Nếu ngày mai kiểm tra xác nhận chúng mình đều nhiễm HIV, vậy thì cả ba người chúng ta đồng cam cộng khổ. Đối diện cái chết còn quan tâm luân lý gì nữa? Còn nếu ngày mai kiểm tra mà không phải... thì em... thì em sẽ nhường anh cho cô ấy... để anh... ở bên cô ấy tới phút cuối... thành toàn cho một tâm

nguyện của cô ấy.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 26

N

gày hôm sau, Tiểu Băng và Đàm Duy lòng như lửa đốt, tất tả chạy tới bệnh viện kiểm tra. Tối qua Tiểu Băng đã gọi điện cho mấy người khách có hẹn từ trước để đổi lịch hẹn, Đàm Duy cũng có tiết dạy buổi sáng, hết tiết cũng vội đi luôn. Hai người tìm được một bệnh viện có khoa chuyên khám phụ khoa, bắt taxi tới nơi, khi hai người tìm đến được cửa lấy sổ khám bệnh thì hàng người xếp hàng đã dài dằng dặc, thật khiến người ta khó mà tin nổi.

Đàm Duy lướt mắt nhìn hàng người, nam giới rất nhiều, cũng có cả phụ nữ, thậm chí có người còn đang bồng con nhỏ, nhưng đi đôi như hai người bọn anh lại rất hiếm.

Xếp hàng một lúc lâu, sắp đến lượt rồi, may mắn sao số của anh và Tiểu Băng một người là 196, một người là 197. Hai người vừa được phát số xong thì cánh cửa liền đóng lại, phía trên dán một thông báo: “200 số hôm nay đã được đăng ký hết, mời quý khách quay lại lần sau!”

Lại đợi hơn một tiếng nữa mới đến lượt họ vào khám. Bệnh viện thường khuyến khích các cặp vợ chồng đi điều trị cùng

nhau nên hai người được gọi vào cùng lúc. Vào rồi vẫn phải đợi thêm, một nữ bác sĩ sẽ hỏi trước về tình trạng bệnh và viết báo cáo bệnh lý sơ lược, sau đó mới quyết định họ sẽ gặp bác sĩ nào.

Nữ bác sĩ hỏi họ có những triệu chứng gì, bắt đầu từ lúc nào. Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, vẫn là Tiểu Băng phản ứng nhanh, ngay lập tức đã uốn bầy tác lưỡì giải thích: “Chúng em có tinh thần “đề phòng à chính, chữa là phụ” nên mới tới đây kiểm tra, thật ra cả hai đều không thấy có triệu chứng gì hết, nhưng bởi vì một người bạn đi kiểm tra phát hiện mắc bệnh sinh dục nên chúng em...”

Nữ bác sĩ hỏi lại đầy thâm ý: “Là bạn

chung... của hai anh chị hả?”

Đàm Duy thấy bác sĩ đang hiểu theo hướng khác bèn vội vã thanh minh: “Chuyện là thế này, vợ chồng chúng tôi tới chơi nhà cô ấy, có dùng qua bồn tắm trong nhà, vợ chồng tôi sợ... bị lây nhiễm...”

Nữ bác sĩ cười mỉm, không rõ là đang cười anh nói dối hay là cười anh thiếu hiểu biết, sau đó hỏi tiếp cả hai từng có tiền sử tình dục bản không. Cả hai lại bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Băng lại uốn bảy tác lưỡi: “Hả là không có rồi, chúng em đều rất giữ gìn... vệ sinh cá nhân mà, trong nhà có bình nước nóng, dù là mùa đông chúng em cũng...”

Nữ bác sĩ ngắt lời Tiểu băng, giải thích cho họ về cái gọi là “tiền sử tình dục bản”. Cả hai nghe đến ong cả đầu, vội nói: “Không có, không có! Đâu có làm chuyện ấy đâu...”

Bác sĩ nói: “hai anh chị không có tiền sử sinh dục bản, cũng không có triệu chứng, vậy chạy tới đây làm gì? Đây là chuyên khoa bệnh lý sinh dục, anh chị có rõ hay không?”

“Có. Chúng em chính là đến chuyên khoa bệnh lý sinh dục để khám, em nói rồi mà chị, chủ yếu là vì phòng bệnh thôi. Chẳng qua là có một người bạn mắc bệnh nên chúng em rất lo lắng... muốn kiểm tra

cho an tâm hơn.”

Nữ bác sĩ gật đầu, nói: “Hai anh chị đã tới rồi thì cứ kiểm tra thôi. Nữ qua bên này, nam qua bên kia.”

Hai người được phân tới hai bác sĩ khác nhau khám bệnh, khám cho Đàm Duy là một bác sĩ nam còn rất trẻ, vóc dáng gầy mảnh, nói nhanh mà viết cũng nhanh, hàng bệnh nhân của anh ra rút ngắn nhanh chóng, một người đi ra lập tức có người khác vào. Đàm Duy hoài nghi tiếng tăm của bệnh viện này có phải là dựa vào số lượng người tới chẩn bệnh hay không.

Vị bác sĩ này vừa đọc xong báo cáo bệnh lý do bác sĩ nữ kia viết liền giáo huấn

Đàm Duy: “Anh đừng có đuổi theo trào lưu thời thượng, thấy bây giờ nhiều người tới chuyên khoa sinh dục khám cũng chạy tới xem trò vui.”

Đàm Duy phân trần: “Ai mà muốn xem thứ trò vui này chứ? Chắc chắn là phải có nỗi lo nên mới...”

“Tôi thấy anh cũng có dáng vẻ một thành phần trí thức, sao ngay cả mấy kiến thức cơ bản cũng không có thể?”

Anh bị nói tới mức mặt hết đỏ ửng lại trắng bệch mà vẫn không biết “mấy kiến thức cơ bản” bác sĩ vừa nói là gì, không thể tranh luận được đành im lặng.

Bác sĩ không hề khách khí nói: “có phải tới lấy thuốc thay người khác không? Cứ nói thật xem nào, đỡ việc cho cả anh cả tôi. Anh cứ nói thẳng ra thì tôi mới có thể giúp anh kê đơn thuốc. Nếu anh định gạt tôi... vậy thì tôi không chỉ không kê đơn cho anh, mà còn báo cáo đến nơi anh công tác nữa đây.”

Anh trợn mắt há miệng: “tôi đi lấy thuốc hộ ai cơ? Tôi chỉ muốn khám thôi...”

Có lẽ bác sĩ thấy anh là một tên một sách, liền đổi sang giọng điệu hòa nhã hơn: “Anh có bảo hiểm y tế không? Bảo hiểm bao gồm việc khám và điều trị bệnh sinh dục không?”

“Tôi... không có bảo hiểm.”

“À? Ra thế. Thế này đi, nếu là tự chi trả thì anh muốn kiểm tra gì thì kiểm tra cái đấy...” Bác sĩ nói xong liền bắt đầu viết phiếu xét nghiệm.

Đàm Duy vội ngăn lại: “Anh đừng như thế, phải xem có cần thiết hay không đã chứ? Không thể chỉ vì tự chi trả mà... ghi bừa phiếu xét nghiệm được.”

“Ai nói là ghi bừa? Tôi đã viết thì chắc chắn là cần thiết. Anh không có triệu chứng phải không, vậy thì thế này nhé, tôi sẽ ghi hết vào, anh kiểm tra cái nào thì trả tiền cái đó, được chưa?

Trong lúc đứng ở ngoài đợi Tiểu Băng, Đàm Duy liền lấy mấy tờ phiếu xét nghiệm đó ra xem xét, mãi cũng không thì ta tên bác sĩ là gì, có thể anh ta sợ bị người bệnh tố cáo nên cố ý viết như thế để người ta không đọc được.

Một lát sau, Tiểu băng cũng đi ra, vừa bước ra đã hỏi: “Anh thế nào? Bác sĩ kiểm tra cho anh chưa?”

“Kiểm tra cái gì? Chỉ nói mấy câu như thăm vấn phạm nhân ấy, vừa nghe nói anh tự trả tiền khám liền viết bừa cho mấy cái phiếu xét nghiệm.”

“Sao lại như thế? Còn không kiểm tra sao? Bác sĩ của em kiểm tra cho em rồi,

còn lấy mẫu cơ. Cô ấy nói em không giống mắc bệnh sinh dục, nhưng để đảm bảo thì vẫn phải làm xét nghiệm.

Vẫn là Tiểu Băng cẩn thận, phát hiện trong đồng phiếu của anh không có phiếu xét nghiệm HIV, lập tức nói: “Sao anh lại không có phiếu xét nghiệm HIV? Mau đi tìm bác sĩ của anh, bảo anh ta viết cho một phiếu, chúng mình đến đây chủ yếu là vì cái đó mà.”

Anh lại mặt dày đi vào tìm bác sĩ. Bác sĩ khó chịu nói: “Bây giờ kiểm tra cũng vô dụng.”

“Tại sao?”

Bác sĩ lại càng ra vẻ khó chịu, đáp: “Dù sao bây giờ có kết quả âm tính thì cũng chưa nói được là anh không nhiễm HIV. Có điều nếu anh thích kiểm tra thì kiểm tra, dù thế nào thì cũng là tiền của anh.”

Anh nghe giọng điệu của tay bác sĩ cứ như đã biết là anh mắc HIV rồi, chỉ là nhất thời kiểm tra chưa thấy được, thâm tâm anh buồn bã, lẳng lặng nhận lấy phiếu xét nghiệm rồi rời khỏi phòng chẩn đoán.

Tiểu Băng hỏi anh có chuyện gì, anh liền nói lại lời của bác sĩ, Tiểu Băng an ủi: “Bác sĩ không thể nhận ra ai có bệnh chỉ bằng mắt thường, nếu không còn phải làm xét nghiệm làm gì chứ?”

Hai người đến phòng thu ngân, nhân viên thu ngân hỏi họ làm “cấp tốc” hay “siêu tốc”, làm “cấp tốc” thì trong ngày có thể có được gần hết các kết quả, nếu làm “siêu tốc” thì trong ngày sẽ có hết các kết quả. Hai vợ chồng bàn bạc, quyết định làm “siêu tốc”, mất thêm chút tiền mà đỡ sốt ruột.

Hai người lấy mẫu xét nghiệm xong liền đi tìm một quán ăn nhỏ ăn qua loa, sau đó quay về bệnh viện lấy kết quả. Đầu tiên là kết quả xét nghiệm HIV, cả hai đều âm tính nhưng cả hai không dám vui mừng, sợ là bệnh viện vì muốn nhanh nên làm xét nghiệm không kĩ lưỡng, hoặc là trong quá trình làm xét nghiệm để xảy ra

sai sót, nhầm lẫn kết quả, hoặc là cơ địa của họ đặc biệt, vì rút HIV trong cơ thể cần một thời gian dài mới phát hiện được... Hai người quyết định ba tháng sau sẽ xét nghiệm HIV thêm lần nữa.

Chờ mãi tới năm giờ mới lấy được các kết quả xét nghiệm còn lại, tất cả đều âm tính, khi ấy hai người mới nhẹ lòng hơn. Đàm Duy đùa: “Em xem đây, làm con gái vẫn tốt hơn, chuyện không tốt luôn dùng từ “dương tính” để biểu thị, bao nhiêu người chờ đợi ở đó đều là vì một từ “âm tính”, còn cứ dính vào hai chữ “dương tính” thì hôm nay ắt là khó sống vui vẻ rồi.”

Cả hai đều đón taxi về nhà. Về đến nhà

rồi, Đàm Duy đi nấu cơm, Tiểu Băng nói: “Đợi em gọi điện thoại cho Di Hồng xem cô ấy sao rồi.”

Tiểu Băng gọi điện thoại xong, sắc mặt rạng rỡ chạy vào bếp báo cáo với Đàm Duy: “Xét nghiệm HIV của Di Hồng cũng là âm tính.”

“Thế sao cô ấy bảo là mắc HIV?”

“Cô ấy nói là bản thân xưa nay càng sợ thì lại càng hay gặp phải cái đấy, nên mới cảm thấy chắc chắn là mắc phải HIV rồi, chỉ có điều cơ thể chưa sản sinh đủ kháng thể nên tạm thời chưa kiểm tra được mà thôi.”

“Cô ấy thật là... Nói cũng chẳng nói rõ ràng, làm người khác lo phát sốt!”

Tiểu Băng cười, nói: “Anh oán trách cái gì? Anh chỉ lo sông thôi, còn em, thiếu chút nữa đã nhường chồng cho cô ấy rồi. Ha ha, may mà anh thông minh, không tin lời em nói, chưa vội vã chạy tới nhà cô ấy để kề cận tới lúc chết, nếu như lại có màn kịch hay anh diễn, em sẽ rất hào phóng mà gây ra một trận long trời lở đất với anh luôn. Anh nhớ lấy, những lời em nói trong phút sinh ly tử biệt hiểm nguy đều không thể coi là thật, anh đừng có nhầm lông gà thành lệnh tiễn.”

“Chúng mình không thể vui mừng quá sớm vì vẫn chưa thể nói chắc là không

nhễm HIV, phải đợi ba tháng sau kiểm tra lần nữa mới có thể chắc chắn.”

“A, còn phải đợi ba tháng... chưa biết chừng ba tháng chưa tới, em đã chết vì đợi rồi.”

“Đừng gở miệng! Thường Thắng... sao rồi?”

“Di Hồng nói cô ấy ép Thường Thắng đi bệnh viện khám rồi, Thường Thắng cũng bị nhiễm trùng và mắc lậu.”

“Thế sao cậu ta nói... có thể... cởi quần để người khác kiểm tra? Loại người như cậu ta còn có thể già mồm cãi láo cơ đấy, cậu ta nói là Tiểu Tạ truyền bệnh

cho mình, dù sao cũng chẳng có ai bắt cậu ta trên giường với gái điếm.”

“Nhưng ít nhất anh ta cũng không sợ, chỉ cần em không tin những lời hồ đồ của cậu ta là được.”

“Em chẳng tin vào lời hồ đồ của ai cả, em chỉ tin vào mắt em thôi.”

“Vậy thì tốt rồi!”

“Anh nói xem họ có vì chuyện này mà ly hôn không?”

“Ai biết được? Quá nửa là sẽ ly hôn.”

Tiểu Băng nói: “Em tán thành việc Di

Hồng ly hôn, Thường Thắng vốn không xứng với cô ấy, còn ra ngoài làm bậy, thật... ghê tởm. Nếu đổi lại là em, chỉ ly hôn thôi cũng không đủ giải hận, em phải khiến hắn ta tàn phế, để hắn ta không đi hại người được nữa.”

“Em phế cậu ta rồi, em cũng phải vào tù, đáng không?”

“Đương nhiên em phải nghĩ ra một cách vừa có thể phế được hắn vừa không cần ngồi tù.”

“Ở đâu ra các như thế?” Anh sợ Tiểu Băng kích động nói bừa, để Tạ Di Hồng nghe thấy lại thêm phiền toái, vội chuyển chủ đề: “Người nhà Tiểu Tạ có biết

chuyện cô ấy mắc bệnh không?”

“Cô ấy nói là không kể cho người nhà biết... Cô ấy nói người nhà cô ấy vốn không thích Thường Thắng, lúc hai người yêu nhau nhà cô ấy cũng không đồng ý, nói Thường Thắng hời hợt, không thành thật, không phải kiểu người trọng tình cảm, nhất định là chỉ mê địa vị của ba cô ấy. Lúc đó cô ấy rất thông cảm với Thường Thắng, cảm thấy gia đình mình quá mức khắc nghiệt với anh ta. Bây giờ thành như thế rồi, cô ấy còn mặt mũi nào để nói với họ nữa? Đành ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.”

Tim anh nhói một cái, cảm thấy Tạ Di Hồng thật đáng thương, nhưng lại không

nghĩ ra được cách nào để giúp cô ấy, chỉ có thể dành thời gian gọi điện thoại nói cô ấy hãy yên tâm nghỉ ngơi, tiết dạy của cô anh sẽ cố gắng dạy thay.

Một tuần sau Tạ Di Hồng đi dạy lại, người gầy rộc đi, ánh mắt cũng chẳng còn sức sống như ngày xưa, nhất là cái vẻ rụt rè, sợ hãi đó khiến anh rất đau lòng và ăn nằm. Nhưng điều khiến anh không ngờ là Tạ Di Hồng lại không hề nhắc đến chuyện ly hôn với Thường Thắng, anh nghĩ có lẽ lần này Thường Thắng đã hứa cải tà quy chính, hoặc là Tạ Di Hồng muốn giữ thể diện, không muốn để mọi người biết chuyện này.

Ba tháng sau, Đàm Duy và Tiểu Băng lại

đi xét nghiệm HIV lần nữa, kết quả vẫn âm tính, Tạ Di Hồng và Thường Thắng đi xét nghiệm HIV cũng cho kết quả như vậy, mấy người họ cuối cùng cũng có thể yên tâm. Đàm Duy thăm vui sướng, xem ra chuyện dữ có thể hóa lành, trải qua vụ “thảm kịch HIV” lần này, anh càng củng cố thêm niềm tin đối với cuộc hôn nhân của mình, thấy rằng trên đời này chẳng có thứ gì có thể chia cách họ được nữa. Còn về Tạ Di Hồng và Thường Thắng, cả hai không ly hôn, điều đó chứng tỏ rằng Thường Thắng đã cải tà quy chính, cũng chứng tỏ rằng Tạ Di Hồng đã tha thứ cho anh ta, hai vợ chồng cùng vun vén lại tình cảm, về sau chung sống với nhau an ổn.

Có điều giấc mộng êm đẹp của anh cũng chẳng kéo dài được bao lâu, phiên toái lại ập tới. Một buổi trưa, anh vừa định về nhà ăn trưa thì Thường Thắng chạy tới phòng thí nghiệm, nói rằng lần trước uống rượu say, nói những lời không phải, hôm nay muốn mời anh ăn bữa cơm đạm bạc, coi như là chuộc tội, người ta bảo không đánh nhau không thành anh em đây thôi.

Anh từ chối: “Hôm nay Tiểu Tạ lên thành phố dự lớp bồi dưỡng tiếng Anh cho nhân viên công tác nước ngoài, đợi bao giờ cô ấy về, chúng ta cùng ăn cơm.”

Thường Thắng nói: “Chính vì biết hôm nay cô ấy đi vắng nên anh mới mời chú.

Anh em chúng ta tụ tập, còn cần vợ kè kè bên cạnh làm gì? Nếu bà xã theo thì đợi bữa cuối tuần nào làm đi...”

“Vậy thì đợi tới hôm đó... Buổi trưa thì tụ tập cái gì?”

“Anh nói rồi mà, chỉ là bữa cơm đạm bạc, cũng chẳng phải tiệc tùng gì. Đồng ý đi, đừng khách sáo, nói thẳng nhé, anh có chuyện nhờ chú giúp.”

Anh nghe nói đến giúp đỡ, lại ngại từ chối, bèn nói: “Cũng được...”

“Anh gọi cuộc taxi, đang đợi ở ngoài kia, đi thôi.”

Hai người đi taxi tới một quán ăn, gọi vài món, khách ăn trưa cũng không đông, bồi bàn rất nhanh đã bê từng đĩa thức ăn lên. Thường Thắng rất nhiệt tình mời rượu, gấp thức ăn, Đàm Duy không muốn uống rượu, nói là chiều có tiết dạy, anh ta cũng không nài ép, chỉ mời ăn.

Ăn được hai miếng, Đàm Duy hỏi: “Không pahir chú nói là muốn nhờ anh giúp sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“À, là thế này, lão Nguru ở công ty anh, chính là ông chủ Nguru của bọn anh ấy... ngầm trúng giáo viên hướng dẫn của bên chú, muốn tìm chú làm trung gian tác hợp cho đôi bên.”

Anh ngăn người. “Giáo viên hướng dẫn của anh? Giáo viên nào cơ?”

“Chú thì có mấy giáo viên hướng dẫn?” Hai người nhìn nhau vài phút, Thường Thắng mới vỗ đầu một cái. “À, anh quên mất là chú đang học tiến sĩ tại chức, còn một giáo viên hướng dẫn nữa, người anh nói đến đương nhiên không phải là giáo viên hướng dẫn hiện nay của chú...”

Anh vẫn không tin vào tai mình. “Người mà chú nói đến... họ Lam?”

“Đúng rồi, Lam Tâm Đế, cô giáo Lam! Sao, Tiểu Băng chưa nhắc tới cô ấy với chú à?”

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 27

T

uy Đàm Duy đã từng thú nhận với Tiểu Băng chuyện giữa anh và cô giáo Lam, nhưng anh nhớ mình chưa từng nhắc tới danh tính của cô, Tiểu Băng cũng chưa từng hỏi. Anh không nhắc đến tên họ, là do có một thứ cảm giác khó diễn tả bằng lời, hơn nữa cũng sợ Tiểu Băng biết được lại chạy đi gây sự. Còn vì sao Tiểu Băng không hỏi, đó lại là một câu đố mà anh không có lời giải. Với tính cách của Tiểu Băng, đáng ra phải hỏi tên tuổi đầy đủ của cô Lam bằng mọi giá mới thỏa mãn.

Lúc nghe Thường Thắng nói, hình như Tiểu Băng có quen biết cô Lam, lại còn quen thân “hơn” anh , bởi vì nếu có chuyện liên quan đến cô Lam, có lẽ cô phải kể với anh. Anh lặng đi một lát mới hỏi: “TiểuB... với cô Lam... có... quan hệ gì?”

“Hi hi, xem chú lo lắng chưa kìa, lại sợ Tiểu Băng đồng tính luyện ái hả?” Thường Thắng giải thích: “Chú đừng lo, cô Lam là khách hàng của Tiểu Băng... Chỉ là mối quan hệ đó thôi, chú đừng nghĩ xiên xẹo!”

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh khi nghe thấy câu này là “không thể như

thế”. Cô Lam sống ở tận thành phố D, sao Tiểu Băng có thể bán bảo hiểm tới tận đó? Lẽ nào sự nghiệp của Tiểu Băng đã phát triển huy hoàng tới mức đây, trải rộng từ thành thị tới khu tự trị ư? Hay là Tiểu Băng vì muốn điều tra cô Lam nên mới cố tình tham gia vụ làm ăn từ xa này? Anh hỏi: “Cô Lam... không phải đang sống ở thành phố D sao? Tiểu Băng bán bảo hiểm xa thế sao?”

“Cô Lam chuyển tới thành phố A từ lâu rồi, đang dạy ở Đại học C đây, chú không biết à?”

“Sao cô Lam lại chuyển từ thành phố D tới đây? Anh không tin.”

“Vì sao khôn thể chuyển từ thành phố D tới đây?”

“Thành phố D lớn hơn thành phố A đại học E lại danh giá như thế, cô ấy chuyển tới đây làm gì cơ chứ?”

“Anh cũng không rõ, nhưng dù so chuyện cô ấy chuyển tới đây cũng là thật.”

Trong đầu anh dậy lên vô vàn nghi vấn, nhưng cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Tiểu Băng... sao lại chạy tới tận Đại học C... mời chào khách?” Anh hỏi câu này mà cảm thấy nực cười, chuyện của vợ mình mà mình không biết, còn đi dò hỏi từ chỗ Thường Thắng, cậu ta sẽ nghĩ thế nào đây?

“Đương nhiên là công lao của anh rồi! Trước giờ anh vốn rất quan tâm bà xã của chú, giới thiệu cho cô ấy không ít khách hàng.” Thường Thắng tỏ vẻ mình hy sinh như một anh hùng vô danh. “Cô ấy chưa kể cho chú à?”

“Có kể, cô ấy luôn miệng ca ngọng tấm lòng đại nghĩa của chú, nhưng mà... cô Lam... rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

“À, là thế này, cô ấy đến công ty anh liên hệ về việc xuất bản sách. Anh vừa liếc một cái đã nhận ra ngay, còn cô ấy sẽ nhiên chẳng biết anh là thằng nào. Hì hì, năm ấy cô Lam khoái mấy chú chỉ biết cắm đầu vào học, loại học trò như anh

chắc chắn là nhớ. Có lẽ cô cũng không ngờ mình lại có ngày phải tới nhờ vả anh... Haizz, giảng viên đại học thời buổi này cũng tội nghiệp thật, xét học hàm học bị rồi tăng tiền lương đều phải ề cổ ra in sách, in luận văn, không thể không cầu cứu tới đám bọn anh.. May mà anh thông minh, nhân lúc còn kịp đã cao chạy xa bay.”

“Trình độ của cô Lam rất cao, công ty chú xuất bản sách của cô ấy chắc chắn sẽ... không lỗ đâu.”

“Cái này thì chưa chắc. Công ty lỗ lãi thế nào mấu chốt là phải xem sách ăn khách hay không, bán được nhiều tiền hay không. Xuất bản một cuốn thu về chẳng

mấy đồng, chí ít cũng cần năm đến mười cuốn bán chạy để bù lỗ. Cho nên trình độ cao cũng chưa chắc được nước non gì.”

Trong lòng anh thấy bất bình thay cho cô Lam, thị hiếu kiểu này thì những người như cô sao có thể tiếp tục công việc nghiên cứu được? Anh biết cô Lam là người rất kiêu hãnh, nhất định không thihs hạ mình xin xỏ trước mặt loại người như Thường Thắng, nên không biết sách của cô đã xuất bản được chưa. Anh ra chiều quan tâm hỏi thăm: “Thế cuối cùng các chú quyết định thế nào?”

“Hi hi cái này thì phải xem bà ấy thế nào đã. Sách bà ấy viết đậm mùi học thuật, chắc chắn là không ăn khách rồi, loại

sách như thế muốn xuất bản được thì phải dựa vào quan hệ thôi. Anh thì nhất định là dốc lòng giúp đỡ rồi, nhưng nếu bà ấy không thức thời, anh cũng chẳng làm được gì, trong công ty tuy cũng gọi là có chức quyền đấy nhưng trên đầu vẫn còn thủ trưởng.”

“Vậy việc này thì ai đưa ra quyết định cuối cùng?”

“Việc này thì phải do Đầu Trâu(*) quyết định, nhưng mà cô giáo của chú số cũng hên thật, Đầu Trâu vừa nhìn ảnh tác giả đã thấy tình yêu đến rồi Đây gọi là vật hiếm thì quý mà! Chú nói xem chuyện này có dị không, dám viết tiểu thuyết diễm tình thì rất các mẹ gà bà tám, tác

giả các công tình khoa học cũng toàn khùng long với ếch xanh. Anh đây mang tiếng làm ở công ty văn hóa mà lâu nay chưa từng tận mắt diện kiến nàng nào tài sắc vẹn toàn cả.”

(*) vừa đề gọi ông Ngưu, vừa chỉ ông chủ

Anh thường thấy Thường Thắng bàn luận về tác giả không khác gì khách làng chơi bình phẩm kỹ nữ, lập tức ngắt lời, hỏi: “Chuyện xuất bản sách của cô Lam rốt cuộc ra sao rồi chú?”

“Chẳng phải anh nói với chú rồi đó sao? Bà ấy thật may mắn, kiểm duyệt lần đầu đã hút hồn Đầu Trâu, mà phải nói tới

kiểm duyệt lần hai cơ, Đầu Trâu của bọn anh đích thân ra mặt, mới gặp một lần lão ấy đã đổ luôn, khen nàng xinh đẹp mà thông tuệ, diễm lệ mà đoan trang, ngực cao mông vỉnh, mê đắm vô vàn, trên giường chắc cũng quyến rũ chết người.”

Anh lại muốn ngắt lời Thường Thắng nhưng Thường Thắng không cho anh cơ hội xen vào, cứ thao thao bất ruyệt: “Anh cũng cảm thấy bà này tạm được, nhưng đâu kỳ diệu tới mức Đầu Trâu thối phồng? Dù gì cũng là bà già rồi, còn diễm lệ mà đoan trang cái gì, cũng chỉ là vẻ đẹp mặn mà thôi. Tuổi tác không chừa một ai, chú nói có phải không?”

“Công ty văn hóa chỉ toàn những kẻ thế

này thôi à? Thế thì sự nghiệp văn hóa của thành phố sao phát triển được?”

Thường Thắng cười khanh khách: “Bao năm nay chú loanh quanh trong trường, tư tưởng cổ hủ không thei kịp thời đại rồi, em trai à...”

“Nếu thời đại là cái thứ này, anh thấy thà rằng không theo.”

“Ôi trời, người anh em, Đầu Trâu cũng không phải là phải lòng vợ chú, chú giận dỗi cái nổi gì?”

“Cô Lam là giáo sư hướng dẫn anh... Cô ấy tuyệt đối không thể là... Anh thấy cách hành xử của Đầu Trâu nhà các

chú... cũng quá...”

“Chú thôi đi, Đầu Trâu của bọn anh hành xử thế đã làm sao? Người ta cũng đã ly hôn rồi, cùng với cô Lam cũng là trai đơn gái chiếc. Nếu đổi lại là mấy ông khác, người ta đều yên bề gia thất cả rồi, muốn là muốn được chắc? Không thích chứ gì? Được thôi, sách khỏi xuất bản là được.”

Anh sợ Thường Thắng lại tuôn ra mấy lời khó nghe hơn, vội vàng lái câu chuyện, hỏi: “Tiểu Băng... cô ấy môi giới bảo hiểm... cho cô Lam... từ lúc nào thế?”

“Cũng mới đây thôi, sao vậy?”

“Không sao... Không nghe thấy cô ấy nhắc đến. Nếu anh biết cô Lam đến thành phố rồi...”

“Chú sẽ đi thăm hỏi bà ấy chứ gì?”
Thường Thắng nắm ngay lấy cơ hội.
“Anh chính là nghĩ đến chuyện này đây, nên mới nhờ chú giúp. Khi nào chú đi thăm cô Lam, một là phiên chú gián tiếp nghe ngóng một chút, xem bà ấy có những yêu cầu gì đối với việc tì bạn đời, hai là nói tốt về Đầu Trâu trước mặt bà ấy. Đầu Trâu nhà bọn anh lần này sa vào bẽ tình thật rồi, không nể về tay được thì chắc chắn khó mà ăn ngon ngủ yên...”

“Anh thì có thể làm được gì chứ?”

“Đánh pháo dễ nhất là từ trong đánh ra, chủ quen bà ấy, nhất định là tường tận thói quen, sở thích, biết làm thế nào khiến bà ấy động lòng.”

Anh lạnh nhạt đáp: “Đầu Trâu chỗ các chú nắm quyền trong tay, có chỗ nào cần anh giúp đâu?”

“Chú không thể nói thế được! Đầu Trâu đúng là nắm quyền trong tay nhưng nếu người phụ nữ kia lại ương ngạnh không theo, không xuất bản thì thôi, bà ta chẳng thiết, vậy Đầu Trâu hết cách. Bà ấy bây giờ đã là giáo sư rồi, sách không xuất bản cũng không sao, cho nên bà ấy không bị khó xử như mấy người cần ra sách để

được xét học hàm.”

Lòng anh mừng rỡ, hay lắm, cô Lam đã là giáo sư, vậy thì cô không phải chịu sự ức hiếp của bên công ty văn hóa nữa. Anh từ chối: “Anh chỉ là một học trò của cô Lam thôi, trước mặt cô ấy cũng chẳng thể tác động gì, nên anh thấy mình... không giúp được cho Đầu Trâu của chú đâu, Ông ta đã mê cô Lam như thế, chân thành theo đuổi cô ấy thì hơn.”

“Thì chân thành theo đuổi đó chứ, nhưng người phụ nữ kia không mấy hào hứng, nếu không cũng không làm phiền chú.”

“Anh thật không có cách nào giúp được.”

“Nếu chú không muốn xuất đầu lộ diện, cũng được, chú chỉ cung cấp thông tin thôi, giống như trước đây chú giúp anh theo đuổi vợ anh ấy...” Thường Thắng cảm kích nói. “Chuyện này anh luôn biết ơn chú, nói thật lòng, khi đó anh cũng nhiều lúc anh cũng hết hy vọng rồi, chuẩn bị buông tay, nhờ có chú nhắc nhở là cô ấy thích người nà gặp khó không nản, anh mới tiếp tục cố gắng. Chú xem, lúc đó chịu khổ một chút cũng không thiệt, nếu không chẳng phải bây giờ anh cũng giống chú, pahir chui rúc ở cái trường chó ăn đá gà ăn sỏi đó sao?”

Thường Thắng không nhắc đến còn đỡ, vừa nhắc đến chuyện năm đó anh giúp cậu ta theo đuổi Tạ Di Hồng anh lại thấy

phiền lòng. Khi ấy đúng là mắt mù, không chỉ kể hết lời cầu Tạ Di Hồng cho Thường Thắng, còn giúp cậu ta trừ mưu tính kế, làm sao để cưa đổ cô ấy. Làm cũng quá tốt, hại cả đời cô ấy. Bây giờ Thường Thắng lại muốn kéo cô Lam xuống hố lửa, có đánh chết anh cũng không làm.

Anh nhất quyết nói: “Chú đừng nhắc nữa, anh sẽ không giúp chú đi lừa gạt người ta nữa đâu.”

“Sao lại nói là lừa gạt được? Lẽ nào chú thấy anh không xứng với vợ anh? Hay là chú thấy Đầu Trâu không xứng với cô Lam kia?” Thường Thắng vừa nói liền rút một tấm ảnh ra, chỉ vào người trên

ảnh, nói: “Chú xem xem, đây là Đầu Trâu, chú nios xem có điểm nào không xứng với bà ta?”

Đàm Duy liếc nhìn bức ảnh, rõ ràng là người có dáng vẻ trí thức, hào hoa phong nhã, sao lại gọi là “Đầu Trâu”? CÓ lẽ Đầu Trâu hoàn toàn không xấu xa đến thế, chắc là qua cái miệng Thường Thắng lại thành kẻ chẳng ra gì? Anh đoán nếu Thường Thắng giới thiệu anh cho ah, nhất định sẽ biến anh thành kẻ chẳng ra thể thống gì. Nhưng anh chỉ đáp lửng lơ: “Anh chỉ từng làm việc với cô Lam, về vấn đề luận văn, đầu tiên là cần thành ý, thứ hai là duyên phận.. Chỉ dựa vào mấy câu ba hoa mà lừa được người ta thì có kết hôn cũng không hạnh phúc.”

“Chú nghĩ ngại xa xôi thế làm gì? Cái cốt yếu bây giờ là làm thế nào để Đầu Trâu dụ được người phụ nữ kia, còn về chuyện kết hôn hay không, còn phải xem phúc phận của bà ta nữa. Chú nói xem, đàn ông và đàn bà có phải vừa sinh ra trên đời đã là kẻ ti tiện không? Càng lạnh nhạt với họ, họ càng đeo bám...” Thường Thắng lại đem hai chữ ân nhân ra dọa: “Này, chú không thể qua sông đoạn cầu được, không thể vì bà ta đã mua bảo hiểm của Tiểu Băng rồi liê chẳng thềm đoái hoài đến anh nữa.”

“Tiểu Băng... đã ký xong hợp đồng với cô Lam rồi ư?”

“Cái đó là đương nhiên, mỗi của anh mà, cô Lam không mua sao được? Sao, Tiểu Băng không nói với chú à? Sao cô ấy lại thế nhỉ? Anh giới thiệu cho cô ấy bao nhiêu khách hàng, một người cô ấy cũng không nhắc với chú à?”

“Có nhắc, cảm ơn chú đã giúp đỡ.” Anh cảm thấy kỳ quái, Tiểu Băng vốn rất thích nói chuyện đi bán bảo hiểm với anh, bán được cho ai, không bán được cho ai, làm sao bán được... đều kể cho anh nghe. Lúc nghe, tuy là anh cho vào tai này cho ra tay kia, nhưng nếu Tiểu Băng nhắc đến tên cô giáo Lam thì chắc chắn là anh sẽ nhớ rõ.”

“Chuyện này chú nhất định phải giúp

anh, anh đã hứa với Đầu Trâu rồi, nếu không thành thì quá mất mặt.” Thường Thắng buồn bã nói: “Mà không biết cô Lam kia đang tính toán gì, thành phần trí thức anh gặp nhiều rồi, bề ngoài thì có vẻ rất thanh tao nhưng hễ đến chuyện ra sách thì cùng một giuộc cả.”

Anh nghe câu này liền cau mày, lạnh lùng nói: “Chú đừng sỉ nhục cô Lam, cô ấy không phải loại người như thế.”

“Bà ta không phải loại người đó thì là loại người nào? Nếu không sao lại có đứa con gái ngoài giá thú?”

Anh kinh ngạc: “Cô giáo Lam có con? Anh chưa từng nghe nói. Lúc anh làm

luận văn cùng cô...”

“Chú làm luận văn với bà ấy là chuyện từ khi nào rồi? Lúc đấy bà ta chưa có, đâu có nghĩa là sau này không thể có?” Thường Thắng làm ra vẻ ƠN vua vô lượng nói: “Đầu Trâu vốn không thích kiêu dãn bà có con riêng, nhưng vì bà Lam kia mà phá lệ đó.”

“Người ta đã có con, nhất định là có chồng rồi, Đầu Trâu của các chú còn mưu tính cái gì?”

“Không phải anh đã nói với chú rồi sao, là con ngoài giá thú...”

“Có lẽ là nhận nuôi chẳng?”

“Cũng có thể, nuôi con phòng lúc tuổi già mà. Có điều chuyện bà ấy không có chồng là chính xác trăm phần trăm. Đầu Trâu của bọn anh về phương diện này cực kỳ quân tử, vợ người tuyệt đối không dính líu.” Thường Thắng nháy mắt. “Anh thấy đứa con của bà ta quá nửa không phải là nhận nuôi, người đa tình như thế nhất định là đã qua lại với ai đó ki ở thành phố D, mọi chuyện vỡ lở, người ta không muốn nhận nên bà ta mới mang con trốn tới thành phố A. Chú còn nhớ không? Hồi đó cô Lam chẳng nổi tiếng lẳng lơ trong khoa còn gì, đã đưa qua lại vô khối người.”

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 28

T

ừng nghe có câu “rượu gặp bạn hiền ngàn ly thiếu, kẻ không tri kỷ nửa ly thừa”, bữa nay nói chuyện với Thường Thắng khiến cho Đàm Duy mất sạch khẩu vị, chỉ ăn lửng dạ liền đứng dậy cáo từ: “Anh hải đi rồi, sắp đến giờ dạy.”

Thường Thắng xem đồng hồ, nói: “Cũng không còn sớm, anh không giữ chú nữa, việc mà anh nhờ đừng quên đấy.”

Đàm Duy âm ừ mấy tiếng rồi bước ra ngoài, Thường Thắng cũng chạy theo:

“Chúng ta cũng đi, anh cũng phải về.”

Ra đến bên ngoài, hai người giơ tay vẫy taxi, Đàm Duy vừa vào trong xe đã thấy Thường Thắng cũng ngồi vào, anh hỏi: “Chú đi đâu? Có cùng đường không?”

“Cùng đường.” Thường Thắng nói thẳng tên Đại học B, tài xế liền khởi động xe lái đi.

Đàm Duy tưởng Thường Thắng tới Đại học B bàn công chuyện, cũng không hỏi nhiều, nhưng đến ngõ Ô Y, Thường Thắng đã nhắc tài xế dừng xe, rút tiền ra trả. Đàm Duy hỏi: “Chú xuống đây à? Không tới Đại học B sao?”

“Hôm nay không đi.”

“VẬY chú đừng lo tiền xe, đợi đến nơi anh sẽ trả.”

“Chú trả ấy hả? Chú mà trả thì trường có trả bù không? CỨ ĐỂ anh!” Thường Thắng vênh váo nói. “Tiền anh tiêu đều được công ty thanh toán đấy.”

Đàm Duy đã đoán ra Thường Thắng vì sao lại tới chỗ này, nhưng vì không muốn nghĩ oan cho cậu ta nên vẫn cố hỏi: “Sao chú lại xuống đây?”

“Xe máy anh vẫn để ở chỗ Na Na.”

Anh không nhịn được lên tiếng: “Sao chú

vẫn còn qua lại với cô ta? Bài học lần trước còn chưa đủ sâu sắc hả?”

“Chú nghĩ sai rồi, lần trước không liên quan đến Na Na, nhất định là do “Hắc Mẫu Đơn” kia lây cho anh, cái ả đàn bà đó lẳng lơ không để đâu cho hết.”

Anh còn chưa kịp mở miệng, lái xe đã khởi động xe.

Anh không ngờ Thường Thắng vẫn dây dưa với Na Na, còn để anh nhìn thấy nữa, thế này không phải đã làm khó anh hay sao? Vụ “thảm kịch HIV” lần trước, anh từng hạ quyết tâm, nếu tất cả còn tái diễn lần nữa, anh sẽ nói hết chuyện trắng hoa của Thường Thắng với Tạ Di Hồng.

Bây giờ quả nhiên ứng nghiệm, mọi chuyện thật sự đã tái diễn, nên làm sao đây? Nói hay không nói?

May mà hôm đó Tạ Di Hồng không ở phòng thí nghiệm, chuyện nói hay không vẫn chưa trở nên gấp gáp tới độ “lửa sẫm lông mày” nên trước mắt anh vẫn đặt việc đó sang một bên, đẩy “việc riêng” lên trước. “Việc riêng” của anh chính là chuyện Tiểu Băng đã ký hợp đồng thành công với cô giáo Lam.

Tiểu Băng ký được hợp đồng đương nhiên là việc tốt, cô Lam mua được bảo hiểm hửn cũng là việc tốt. Vấn đề là tại sao Tiểu băng không nắm lấy cơ hội để tra khảo anh chuyện của cô Lam? Đây

hình như không phải “tác phong phá án” của Tiểu Băng.

Anh hồi tưởng lại biểu hiện của Tiểu Băng dạo này, lập tức phát hiện nhiều điểm khả nghi. Trước kia anh không biết vụ kinh doanh giữa Tiểu băng và cô Lam nên chẳng nhận ra được điều gì, giờ thì biết được thì nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề. Chẳng trách dạo gần đây tâm trạng của Tiểu Băng dường như có chút ảm đạm, hai dịp cuối tuần đều lượn lờ đi mua sắm với Tạ Di Hồng, để mặc anh một mình ngồi ở nhà viết luận văn, đi về cũng chẳng mua thứ gì, hỏi cô đi có vui không thì chỉ nhận được câu trả lời: “Rất mệt.”

Khi đó anh còn tưởng Tiểu Băng đã đến kỳ, xem ra là vì chuyện của cô Lam. Tiểu Băng là người không thể giữ chuyện gì trong lòng, bất kể chuyện gì, nếu không nói với anh thì nhất định sẽ nói với người khác, hoặc là ba mẹ cô, hoặc là mấy cô bạn, có lúc nói cả với ba mẹ chồng. Chuyện lần này cô không nói với anh, vậy chắc chắn cô ấy đã kể cho người khác biết. Nhớ tới việc hai tuần nay cô đều đi với Tạ Di Hồng, thế thì ắt hẳn là kể với Tạ Di Hồng.

Anh gọi tới số máy của Tạ Di Hồng, xem có thể mượn “tuệ nhãn” của Tạ Di Hồng soi xem Tiểu Băng đang giấu gì trong “hồ lô” hay không?

Tạ Di Hồng nghe giọng anh, tựa hồ rất kinh ngạc. “Là cậu hả? Tìm tôi có chuyện gì?”

Anh thực không rõ nên mở miệng thế nào, nghĩ một lát mới vòng vo đáp: “Hôm nay Thường Thắng đến khoa tìm tôi, mời tôi đi ăn cơm trưa...”

Tạ Di Hồng dường như không hứng thú với chuyện này. “À, thế thì tốt.”

“Cậu ấy...” Anh muốn kể chuyện của Thường Thắng và Na Na nhưng mấy lần đều không nói nên lời, luôn cảm thấy mình như thế này giống hệt một người đàn bà lẩm cẩm, nhất là khi anh đang định mọi tin tình báo từ Tạ Di Hồng.

Cuối cùng anh chuyển mũi nhọn, nói: “Thường Thắng hôm nay nhờ vả tôi... tính kế... Nhưng mà cậu đừng hiểu lầm, không phải tính kế giúp cậu ta, là cho một tay họ Ngu ở cùng công ty...”

“Ngu Minh Phong?”

“Công ty cậu ta có bao nhiêu người họ Ngu?”

“Tôi cũng không biết, tôi đoán là Ngu Minh Phong chẳng qua vì ông ta là người đứng đầu công ty nên Thường Thắng mới có hứng giúp đỡ, chứ đổi lại là đám dân đen tầm thường thì anh ta cũng chẳng hứng thú mua dây buộc mình.”

“Thế thì chính là Ngưu Minh Phong, bởi vì Thường Thắng gọi anh ta là “Đầu Trâu” mà.”

“Lão họ Ngưu đó ngấm trúng ai rồi? Là người trong khoa chúng ta à? Sao lại nhờ cậu giúp?”

“Là... một giáo viên cũ của tôi... Giáo sư Lam...”

Người đầu dây bên kia im lặng, anh biết dự đoán ban đầu của mình không sai, Tiểu Băng đúng là đã nói với Tạ Di Hồng chuyện cô Lam, nếu không thì Tạ Di Hồng đã phải hiếu kỳ hỏi “giáo sư Lam là ai” rồi chứ?

Một lúc sau, Tạ Di Hồng hỉ hả nói: “Giáo sư nam à? Tôi chưa từng nghe nói ông chủ Ngưu lại là... đồng tính đó...”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng đang lấp liếm, nhưng lại lộ liễu quá. Anh giải thích: “Không phải giáo sư nam, mà đó là nữ giáo sư họ Lam. Thường Thắng chưa kể về cô ấy với cậu sao?”

“Anh ta nói chuyện này với tôi làm gì? Bây giờ tôi chẳng buồn nói chuyện với anh ta nữa, cũng chẳng muốn quản việc của anh ta...”

“Tiểu Băng không nhắc tới cô ấy với cậu à?”

Tạ Di Hồng lại im lặng một lúc lâu, anh cũng không biết nói gì, đôi bên như thể đang đo sức kiên nhẫn mà không ngắt máy. Cuối cùng vẫn là Tạ Di Hồng đầu hàng, nói: “Thôi được, cậu đừng bầy tôi nữa, tôi cũng không đấu với cậu, đành khai thật thôi, có phải cậu muốn hỏi chuyện của cô giáo Lam?”

“Cô giáo Lam có chuyện gì... đáng để tôi hỏi không?”

“Cậu giả vờ gì nữa? Tiểu Băng kể hết cho tôi rồi... Nhưng mà cậu đừng giận, cũng đừng trách cô ấy, cô ấy cũng chỉ là... không thể chịu đựng nổi. Việc này đúng thật là... Đổi lại là tôi, có lẽ ngay cả một nửa của Tiểu Băng cũng không

bằng được... sớm đã suy sụp rồi...”

Anh trầm mặc, hỏi: “Việc gì mà lại suy sụp?”

“Đường nhiên là chuyện về con cậu.”

Anh giật mình: “Con nào cơ?”

“Chính là con của cậu... và cô giáo Lam.”

“Sao lại là con của cô ấy và tôi? Cậu đừng nói bừa... Chuyện này không thể đùa được đâu.”

Tạ Di Hồng im lặng một lúc, nói: “Tôi và Tiểu Băng cũng đoán là có thể cậu

không biết chuyện này. Người như cậu, nếu biết mình có một đứa con, nhất định sẽ không bỏ rơi nó.”

Anh bị cái tin này đánh gục. “Bỏ rơi cái gì? Cậu đang nói gì thế?”

“Có điều cũng khó nói lắm... Cậu là người thông minh như thế, cũng cho là không bỏ chẳng nữa thì cũng có thể làm cho Tiểu Băng không hay biết...”

“Cái gì mà biết với không biết? Vốn dĩ đây là chuyện không thể xảy ra.”

“Gì mà không thể? Lúc đó cậu có dùng biện pháp phòng tránh không? Cậu có chắc chắn là biện pháp của cậu đảm bảo

trăm phần trăm không?”

Vừa nghe lời này anh hiểu ngay Tiểu Băng đã kể hết chuyện cho Tạ Di HỒNG, anh thấy mình không khác gì một kẻ bị lột trần ném ra giữa thanh thiên bạch nhật để người người chỉ trỏ đàm tiếu, vừa nhục nhã vừa tức giận nhưng lại không muốn gây sự với Tạ Di HỒNG, đành đáp quanh co: “Tôi không biết cậu đang nói gì.”

Tạ Di HỒNG tức tối nói: “Tôi chỉ là có lòng muốn giúp cậu, cậu còn định làm trò trước mặt tôi? Tốt thôi cậu không biết tôi đang nói cái gì, vậy tôi không cần nói nữa.”

“Cậu đừng giận, tôi thật sự... đang rối

hết cả lên đây...”

“Nói cho cậu rõ, Tiểu Băng bảo con của cô Lam tầm sáu tuổi, trông rất giống cậu, hơn nữa... tên nó là “Duy Duy”, cậu tự đoán xem.”

Anh kinh ngạc đến ngây người, nếu tính về thời gian thì đúng là không thể loại trừ khả năng đứa trẻ đó là con anh thêm vào chuyện cô Lam chuyển đến thành phố A, Tiểu Băng còn nói đứa trẻ nhìn rất giống anh, tên của nó còn mang chữ “Duy” trong tên anh, anh không nghĩ ra bất kỳ cách giải thích nào khác.”

Có lẽ anh mãi không lên tiếng, Tạ Di Hồng cất tiếng hỏi: “Thế nào? Sợ tới mất

hồn rồi à? Lúc làm thì to gan lớn mật lắm mà, bây giờ lại bị chuyện khi đó dọa cho sợ vỡ mật rồi sao? Hừ, đàn ông đều cùng một giuộc với nhau, đều là một lũ chẳng ra gì!”

Anh vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc, chỉ thấy âm thanh cứ dội ong ong trong óc, lòng tràn ngập âu sầu.

Tạ Di Hồng nói: “Tiểu băng từng dặn tôi không được kể với cậu, nhưng tôi luôn thấy không thể nhẫn tâm dối gạt cậu, nhớ tới khi cậu giấu tôi chuyện của Thường Thắng, gây ra bao phiền toái như thế, tôi càng thấy không nên giấu cậu. Nếu Tiểu Băng không biết chuyện này, tôi giấu cậu thì còn có lý, bây giờ ngay cả Tiểu Băng

cũng biết rồi, tôi giấu giếm có ích lợi gì? Chuyện này có thể giấu được một lúc, nhưng có thể giấu được cả đời hay sao?”

Anh biết Tạ Di HỒNG kể chuyện này cho anh nhưng trong lòng đang hối hận, nên anh nghĩ mọi cách để thuyết phục cô rằng làm như thế là đúng. Anh an ủi: “Cậu nên nói cho tôi biết, nếu không làm sao tôi có thể thấu hiểu được... tâm tư của Tiểu Băng?”

“Cậu không nói được với Tiểu Băng là tôi đã kể đây, nếu không sau này cô ấy sẽ không ní với tôi chuyện gì nữa, cậu cứ nói là nghe được từ Thường Thắng.”

“THường Thắng biết chuyện này?”

“Anh ta biết tên con cô Lam nhưng có thể không biết cậu... có liên quan. Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho anh ta biết đâu.”

Anh hỏi mà giọng khàn đi: “Tiểu Băng... cô ấy... đã từng đi hỏi... cô Lam chưa?”

“Hỏi cái gì? Hỏi là đứa bé đó có phải của cậu không hả? Cô ấy có điên đâu? Sao lại hỏi chuyện đó? Nhưng chuyện này còn phải hỏi hay sao? Không phải đã rõ ràng rành ròi rồi sao? Cô ấy cũng có mắt, lẽ nào không nhìn ra được?” Thấy anh chẳng nói được tiếng nào, Tạ Di Hồng dè dặt hỏi: “Vậy cậu... định làm thế nào đây?”

Anh nôn nóng hỏi: “Cái gì... làm thế nào?”

“Thì chuyện đùa trẻ, cậu cũng phải có cách nào chứ, không thể mãi...”

Anh thực sự không biết nên làm thế nào, đầu óc hỗn loạn, chỉ biết dặn cô: “Để tôi suy nghĩ thêm chút đã... Cậu.. đừng nói chuyện này cho bất kỳ ai... Chuyện còn chưa làm rõ... để người khác biết được... sẽ không hay...”

“Cậu cứ yên tâm, tôi đâu có ngốc như thế? Còn đem những chuyện như vậy kể cho người khác?”

Anh gọi điện thoại xong, trong lòng vẫn không yên. Anh biết phụ nữ giống nhau, ngoài miệng đều nói sẽ không kể cho ai khác, thâm tâm cũng biết kể cho người khác là không đúng nhưng thoát cái đã để lộ hết sạch. Anh quyết định tự đến Đại học C xem cô Lam có đưa con như thế thật không, rốt cuộc đứa trẻ đó có giống anh không, có tên là “Duy Duy” không? Không phải anh không tin tưởng Tiểu Băng hay Tạ Di HỒNG mà là anh hy vọng họ đã nhầm lẫn, cũng giống như vụ “thảm kịch HIV” lần trước, chỉ là sợ bóng sợ gió. Mà biết đâu đứa trẻ đó chỉ là con của người thân của cô Lam, ba mẹ đi công tác nên gửi nhờ ở chỗ cô, hoặc đứa trẻ là con nuôi...

Nhưng anh không muốn trực tiếp tìm gặp cô giáo Lam, chuyện này quá đỗi hoang đường, anh không muốn làm kinh động tới cô ấy. Bất kể đưa trẻ đó có đúng là con của anh hay không, nếu phải hai mặt một lời với cô Lam thì anh đúng là vô cùng khó xử. Anh suy nghĩ một hồi liền nghĩ ra một cách. Nếu Đàm Duy tám sáu tuổi, vậy đứa bé hẳn là đang học mẫu giáo, rất có thể là trường mẫu giáo trực thuộc đại học C, nhất định mỗi ngày cô Lam đều tới nhà trẻ đón con, nếu anh đứng đợi ở cổng trường lúc nhà trẻ tan lớp, chắc chắn sẽ nhìn thấy cô Lam và con của cô.

Anh không đợi nổi tới ngày mai, ngay hôm đó liền bắt taxi tới Đại học C, tìm

tới trường mẫu giáo. Vẫn chưa tới giờ tan học, cổng chính của trường còn khép kín nhưng trước cổng đã có không ít phụ huynh đang đứng đợi đón con. Những phụ huynh này có lẽ bình thường ít có cơ hội chạm mặt nhau, bây giờ gặp được thì đều anh một câu tôi một câu, tiếng người ồn ào xôn xao, không khí náo nhiệt không thua ngày họp chợ.

Vì không muốn người khác nhận ra, anh liền tới một quầy hàng gần cổng trường mua một cái mũ và một cặp kính không độ đeo vào. Anh đứng bên cạnh cổng trường quan sát những phụ huynh kia, xem có thể nhìn thấy cô Lam hay không.

Mới đứng được một lúc, cổng trường

mẫu giáo đã mở, phụ huynh ào vào bên trong, anh cũng chẳng kịp nghĩ nhiều đã bị đám đông xô đẩy vào trong cổng trường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 29

C

ác phụ huynh vừa vào trường liền tản ra, mỗi người hướng đến các phòng học khác nhau. Đàm Duy luống cuống, không biết nên đi theo hướng nào. Nhưng anh để ý thấy còn vài phụ huynh vẫn đứng trên sân trường, có lẽ là con họ lớn rồi nên không cần tới tận nơi đón nữa. Anh cũng trà trộn vào trong những người đó, chờ cô Lam đi vào, hoặc bước ra từ một nơi nào đó.

Trên sân có bao nhiêu trò chơi dành cho trẻ con, cầu trượt, xích đu, đu quay...

nhiều lắm, kiểu dáng lại rất phong phú, nước sơn xanh xanh đỏ đỏ, trông rất rực rỡ và vui mắt. Anh vừa đứng yên vị đã thấy vô số phụ huynh và học sinh từ các phòng ủa ra, vừa chạy ra sân trường, đám trẻ con liền bỏ mặc ba mẹ, phóng vèo tới chỗ các trò chơi kia, phút chốc đã đông nghịt.

Anh không tìm ở chỗ cổng trường nữa, chuyển sang tìm kiếm bóng dáng cô giáo Lam trên sân vì biết rằng chỉ khi tìm thấy cô Lam mới tìm thấy Duy Duy.

Vận may của anh thật không tồi, tìm kiếm một hồi đã thấy cô giáo Lam đang đứng nói chuyện với một bà mẹ khác, nhưng lại không nhìn thấy đứa bé nào.

Tuổi tác dường như không thể hiện qua dung mạo của cô Lam, mà thể hiện qua khí chất và cử chỉ của cô. Dường như cô vừa đi dạy về, từ đầu đến chân là một dáng vẻ nghiêm chỉnh, mực thước. Cô dù không trẻ trung như thiếu nữ nhưng hoàn toàn không giống người phụ nữ đã từng sinh con. Cô giáo Lam đứng đó nói chuyện với bà mẹ kia, so với việc giống một bà mẹ đến đón con, thà nói là một vị khách tới trường tham quan có lẽ còn đúng hơn.

Trước giờ anh chưa từng liên tưởng hình ảnh cô Lam với hai tiếng “người mẹ”, ấn tượng mà cô để lại cho anh đó là cô dường như sinh ra là để dạy học và

ngiên cứu. Ngay cả chuyện chăn gối phát sinh giữa anh và cô Lam, anh vẫn luôn cảm thấy như một giấc mộng, bởi vì trong tiềm thức của anh, cô Lam và chiếc giường dường như không hề dính dáng đến nhau. Chút cảm giác chân thực duy nhất của anh đối với chuyện đó chỉ xuất hiện sau khi Tiểu Băng tra khảo anh, bởi vì Tiểu Băng biết chuyện đó, cho nên sự kiện ấy hiển nhiên đã từng tồn tại, thêm nữa Tiểu Băng lại vì chuyện đó mà buồn phiền, nên đó là lỗi của anh, anh đã từng hy vọng nó không bao giờ xảy ra.

Dòng cảm xúc của anh nhanh chóng bị ngắt quãng bởi tiếng trẻ con non nớt từ phía cầu trượt vọng đến tiếng gọi của một bé gái: “Mami, mami, xem con trượt

này!”

Cô giáo Lam vội dùng cách thức tiêu chuẩn của một bà mẹ đáp lại: “Con trượt đi, mami đang nhìn mà.”

“Mẹ đâu có nhìn con, mẹ đang nói chuyện với người khác thì có, con muốn mẹ xem con trượt cơ...”

Anh nường theo tiếng gọi mà quay lại, nhìn thấy một bé gái chừng năm, sáu tuổi, tóc cột đuôi ngựa, ngồi trên đỉnh cầu trượt, hai tay đặt trên tay vịn hai bên và chưa có ý định trượt xuống, đằng sau là một đám nhóc đang nhẩn cô chờ đợi.

Cô Lam giục: “Duy Duy, mau trượt

xuống đi con, các bạn đang đợi kia...”

Một đứa bé trai đứng đằng sau Duy Duy bỗng đẩy mạnh một cái, Đàm Duy hoảng hốt, anh thấy cô giáo Lam hoảng hốt chạy qau, nhưng Duy Duy vụt cái đã trượt thẳng xuống. Trong chốc lát, vài người đột nhiên đến chỗ cầu trượt, có tiếng la mắng của phụ huynh, có tiếng trẻ con khóc... Anh định đi tới xem thế nào nhưng cuối cùng lại không đủ dũng khí. Vừa lúc đó mấy người lớn cũng tản đi, thằng nhóc gây chuyện đã bị người nhà lôi về, Duy Duy lại trèo lên mấy bậc thang của cầu trượt chơi tiếp, khi đó anh mới bình tâm lại.

Anh thấy cô Lam không tán gẫu với

người ta nữa mà đứng ở đó trông chừng con gái. Mỗi lần Duy Duy chơi, nhất định phải được mẹ chú ý mới chịu buông tay trượt xuống, xem ra là một cô bé thích thể hiện, không có khán giả thì không thích biểu diễn, nếu cô bé mà biết mẹ em không phải là khán giả duy nhất, ở đây vẫn còn một vị khán giả nữa đang chăm chú dõi theo em, nhất định càng thích chí hơn.

Sân trường vang vọng một hồi chuông, các bậc phụ huynh bắt đầu lớn tiếng giục giã bọn trẻ: “Đủ rồi, mau về nào, trường sắp đóng cửa rồi...”

Anh vẫn đứng nguyên ở đó đấu tranh tư tưởng, không biết có nên đi tới chào hỏi

cô Lam, nếu vậy thì nên có một lý do hợp lý chứ? Anh không biết nếu gặp cô Lam sẽ có cảm giác gì, anh cũng không biết cô Lam liệu có muốn gặp anh hay không? Anh quyết định tốt hơn là không chào hỏi gì, tránh cho hai bên đều khó xử.

Mọi người cũng đã về gần hết, Duy Duy vẫn chưa chịu đi, trèo lên trượt xuống hết lần này đến lần khác. Cô Lam khuyên mấy lần đều không được, bèn chỉ cho Duy Duy thấy phòng bác bảo vệ làm nhiệm vụ đóng cửa, Duy Duy mới miễn cưỡng cùng mẹ ra về. Đàm Duy cũng theo sau mấy vị phụ huynh rời khỏi cổng trường mẫu giáo.

Ra đến ngoài cổng trường, cô Lam đội mũ bảo hiểm cho mình và Duy Duy, rồi ôm cô bé đặt lên cái ghế mây đan ở yên sau, sau đó cô Lam lên xe rời đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng. Còn Đàm Duy vẫn đứng đó với tâm trạng phức tạp, đứng rất lâu mà dường như vẫn thấy hình bóng hai mẹ con họ thấp thoáng.

Đến khi anh cất từng bước nặng nề ra khỏi cổng trường đại học, đang chuẩn bị bắt taxi về thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh líu lo: “Mami, nhìn con này! Mami, nhìn con này!”

Giọng nói đặc biệt vô cùng, trong vắt mà lảnh lót, đã nghe qua một lần sẽ không

thể quên được, vả lại cách gọi “mami” đó cũng không có mấy người gọi. Anh ngẩng đầu nhìn, phát hiện thấy hai mẹ con cô Lam đang đứng bên vệ đường, trong tay Duy Duy nắm cái gì đó giơ lên, đang hướng về phía mẹ biểu diễn, nhưng cô Lam không nhìn con gái mà đang nhìn về phía anh.

Anh biết giờ có trốn cũng không kịp, bởi vì cô Lam đã trông thấy anh, trong tay Duy Duy nắm cái gì đó giơ lên, đang hướng về phía mẹ biểu diễn, nhưng cô Lam không nhìn con gái mà đang nhìn về phía anh.

Anh biết giờ có trốn cũng không kịp, bởi vì cô Lam đã trông thấy anh, còn nhìn

anh không dời mắt, chứng tỏ cô đã nhận ra anh. Anh đành cố tỏ ra thản nhiên, đi tới chào hỏi: “Đây không phải là cô giáo Lam sao?”

Cô Lam do dự trong một khắc: “A, là Tiểu Đàm phải không? Đàm Duy? Tôi nhớ không sai chứ?”

“Không sai đâu... Đây là... con gái của cô à?”

“Ừ, nhãn lực tốt đấy, không nhầm thành cháu gái tôi...”

Anh bối rối đáp: “Sao mà nhầm được...”

Cô Lam cười, nói: “Con gái tôi học mẫu giáo, tôi đi đón nó, hay có người hỏi có phải tôi đi đón cháu gái hay không...”

“Thế thì họ đúng thật là... không có mắt nhìn gì cả. Đây là...”

Cô giáo Lam dường như rất ngại ngùng, đáp: “Duy Duy nhất quyết đòi ăn cái thứ này, đã nói với con bé là bản rồi nhưng nó không nghe... Tôi cũng là về già mới được ẵm con nên ít nhiều cũng chiều hư nó...” Sau đó cô Lam nói với con gái: “Mau gọi chú đi...”

Duy Duy rất ngoan ngoãn chào: “Chú...”, là tiếng phổ thông tiêu chuẩn.

Anh bối rối đáp lại một câu, khách khí hỏi: “Duy Duy tan học rồi à?”

Duy Duy đáp: “Chú ơi, cháu biết “tưới cây” là gì đấy, đó là rót nước cho hoa trong vườn...”

Anh không nhìn được bật cười, cô Lam liền vui vẻ giải thích: “Con bé rất thích khoe mẽ...”

“Mami, “khoe mẽ” là cái gì?” Cả hai tay Duy Duy đều đang bận, một tay cô bé nắm cái que dài cỡ que kem, đầu kia của que có một thứ trông hơi dính, màu nâu sẫm.

Anh nhớ ra tên của món đó là “kẹo kéo”,

một loại kẹo rất dính và dẻo. (Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn)
Anh nhớ hồi nhỏ mình thích ăn nhất thứ này, nhưng mẹ không cho ăn, nói là ngoài đường nhiều khói bụi, loại kẹo này lại dính như thế chắc chắn sẽ dính cả đồng bụi, nhưng ở trường anh luôn giấu mẹ mua “kẹo kéo”, không phải để ăn mà là để nghịch, bởi vì cầm hai cái que quăn thành đủ loại hình thù thú vị.

Duy Duy rõ ràng không có hứng thú với việc ăn kẹo, cô bé chỉ thích nghịch thôi, hiện đang cực kì tập trung cầm hai cái que, phải quăn một cái, trái kéo một cái, chóc biến thành hình số 1, chóc lại biến thành hình số 8, chơi rất vui vẻ.

Anh không đợi cô Lam hỏi đã chủ động giải thích: “Hôm nay em đến Đại học C có chút việc... Cô đã chuyển tới đây rồi ạ?”

“Ừ.” Cô Lam cũng không đợi anh hỏi vì sao, chủ động giải thích: “Đại học C đồng ý thăng hàm giáo sư, bình xét việc hướng dẫn nghiên cứu sinh, còn cấp cho căn hộ bốn phòng ngủ, cho nên tôi mới chuyển tới đây.”

“Hay quá, được thế thì còn gì bằng!”

“Mẹ con mình phải về rồi.” Cô Lam bế Duy Duy đặt lên chiếc ghế mây ở yên sau, dặn dò cô bé: “Đừng có quần lên quần áo mẹ đấy...” Sau đó nói với Đàm

Duy: “Đến nhà tôi ngồi một lát không?”

Anh vội vã khước từ: “Không được cô ạ, em phải về bây giờ...”

“VẬY ĐỂ HÔM KHÁC NHÉ! DUY DUY, CHÀO CHÚ ĐI CON!”

“Tạm biệt chú...” Duy Duy chào xong lại tiếp tục tập trung chơi với hai chiếc que của cây kẹo kéo.

Cô Lam tạm biệt anh rồi vội vàng lên xe đi mất.

Anh nghĩ mấy năm gần đây, cô Lam hẳn không dễ dàng gì, đứng từ xa không nhận ra nhưng khi tới gần có thể thấy cô đã già

hơn nhiều sao với trước.

Anh từng thấy chị gái anh và những người phụ nữ khác mang thai, vô cùng cực nhọc. Phụ nữ khi mang thai tâm lý cực kì bất ổn, luôn mong những người bên cạnh chăm sóc cho mình, luôn hy vọng cha của đứa bé chia sẻ với mình niềm hạnh phúc được làm cha mẹ. Vậy mà cô Lam ngay cả một chỗ dựa cũng không có, khoảng thời gian đó cô chắc đã phải gồng gượng rất nhiều.

Anh nghĩ tới rất nhiều chuyện, giận một nỗi không thể đuổi theo cô Lam, tới nhà cô giúp một tay, nhưng lại phát hiện ngay cả nơi ở của cô anh cũng không biết, có lẽ phải hỏi Thường Thắng hoặc Tiểu

Băng mới biết được. Anh còn đứng bần thần một lúc rồi mới gọi taxi về nhà, tinh thần mệt mỏi vô cùng.

Đến nhà rồi, anh theo thói quen lại bắt đầu làm cơm. Bước vào không gian quen thuộc, nhìn thấy những tấm ảnh của Tiểu Băng, anh dường như lần nữa tỉnh lại trong hiện thực trần trụi.

Chuyến này tới Đại học C, có vẻ như đã biết được rất nhiều chuyện, lại có vẻ như chẳng làm sáng tỏ được gì. Anh không biết Duy Duy nhìn có giống anh không, nếu là một đứa bé trai có lẽ anh sẽ biết được, nhưng bởi vì là một cô bé nên anh không cách nào phán đoán. Anh chỉ cảm nhận thấy Duy Duy rất giống cô La, đôi

mắt to mà sâu lắmg, cái mũi dọc dừa, khuôn miệng nhỏ xinh tươi đỏ hồng, đường nét nhân trung rõ ràng, giống mẹ như hai giọt nước.

Còn về chuyện đời tư của cô Lam, anh cũng chỉ nghe phong phanh, rất nhiều người đồn rằng cô có quan hệ mập mờ với người này người nọ trong khoa, nhưng những người đó đều đã có gia đình, nếu thật sự có quan hệ thì người nhà đã làm loạn đến tận khoa rồi.

Vấn đề là nếu cô Lam không có tư tình với những người đó thì đứa trẻ này chỉ có thể là con gái anh. Anh bàng hoàng nghĩ mọi chuyện hồng thật rồi, buổi sáng đi làm anh vẫn là một người chồng tốt và

trung thực, buổi tối về nhà, anh đã biến thành một người đàn ông đỗi bại, có con ngoài giá thú, đến nông nổi này anh biết đối diện với Tiểu Băng thế nào đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 30

N

hững ngày đó, Đàm Duy như tù nhân đang chờ đợi thời khắc hành hình. Tiểu Băng đã từng nói, dù là anh chủ động hay bị động, chỉ cần anh nảy sinh quan hệ ngoài luồng, có con với người khác, cô sẽ không tha thứ cho anh, nhất định sẽ ly hôn với anh. Anh nghĩ, “nảy sinh quan hệ” có lẽ chỉ là quan hệ xảy ra sau khi kết hôn, bởi vì “nảy sinh quan hệ” trước khi anh kết hôn đã được Tiểu Băng tha thứ rồi. Nhưng “có con với người khác” e là bao gồm cả trước và sau khi kết hôn chẳng?

Tiểu Băng biết chuyện của Duy Duy đã mấy tuần nhưng không hề tra khảo anh, chứng tỏ cô ấy vẫn trân trọng tình yêu và cuộc hôn nhân giữa hai người, nhưng nó cũng chứng minh rằng, một khi đã ngã bài, Tiểu Băng chắc chắn sẽ ly hôn với anh, nếu không, với tính cách nóng nảy của cô thì chắc chắn đã tóm lấy anh tra khảo chuyện này từ lâu rồi.

Trực giác nói cho anh biết, Duy Duy chính là con gái của anh, bởi trong đầu anh giờ đây tràn ngập hình bóng của Duy Duy, tình cảm dành cho con bé cũng rất đặc biệt, đó là một thứ cảm xúc mà anh chưa bao giờ được trải nghiệm. Anh không biết liệu đây có phải là sức mạnh

huyết thống không, phải chăng sức mạnh truyền thống thường chỉ thể hiện ở những người làm cha mẹ?

Mấy ngày nay anh ăn không ngon, ngủ không yên, hể nhắm mắt là trước mắt anh lại mở ra một cảnh như trong phim điện ảnh, hình ảnh Duy Duy mặc chiếc váy hoa, chạy qua chạy lại bắt chú bướm nhỏ trên thảm cỏ xanh rì giữa đồi núi đầy hoa dại nở, cô Lam đứng bên cạnh, tròng mền nhìn con gái. Sau đó ống kính đột nhiên chuyển sang cảnh khác, Duy Duy đang hỏi mẹ: “Ba của con đâu? Mẹ ơi. Ba của con là ai?” Rồi trước ống kính lặc lự, trên màn hình là cảnh đặc tả gương mặt của cô giáo Lam, hai hàng lệ chậm rãi rơi xuống, xót xa nói với con gái: “Con à,

con không có ba, ba con đã... mất rồi...”

Nhưng cảnh này vẫn chưa phải là đoạn làm anh đau lòng nhất, cảnh khiến anh đau đớn nhất chính là hình ảnh Duy Duy đeo cặp sách trên lưng, bước đi trên đường, một đám trẻ hư theo sau la hét âm ỉ: “Đánh nó đi! Đánh cái đồ con hoang không có bố!” Tiếp đó là phân cảnh đám trẻ ấy lao vào đánh cô bé. Và sau đó, bọn trẻ hư bỏ đi, khuôn mặt đau buồn mà bướng bỉnh của Duy Duy hiện lên, giọng thuyết minh vang lên: “Ba ơ, ba đang ở đâu? Tại sao ba không cần con?”

Anh không biể liệu cô Lam có muốn để Duy Duy nhận người cha này không, nhưng anh cảm thấy cô Lam hẳn sẽ bằng

lòng, nếu không sao cô còn chuyển đến thành phố A? Đến thành phố A rồi sao vẫn chưa tìm anh? Có lẽ cô đã tìm, và phát hiện anh đã có bạn gái, hoặc là phát hiện anh đã kết hôn rồi, cô không muốn làm xáo trộn cuộc sống gia đình anh nên mới một mình gánh trách nhiệm nuôi dạy con gái.

Bây giờ phải làm thế nào? Quay lại nói với cô giáo Lam “anh yêu em, hãy để chúng ta bắt đầu lại từ đầu”? Mấy năm nay, anh cảm thấy mình không còn quan tâm xem người ta đánh giá thế nào về khoảng cách tuổi tác giữa hai người yêu nhau. Nhưng anh không biết bản thân mình liệu có từng yêu cô Lam, cũng không biết mình bây giờ có còn yêu cô

không nữa, anh chỉ biết cô Lam là một người phụ nữ rất xuất sắc mà anh luôn kính nể, cùng sống với cô có lẽ cũng không phải là việc không thể chịu đựng được, quan trọng là điều đó có lợi với con gái, có thể cho con bé một gia đình có cha có mẹ.

Nhưng còn Tiểu Băng thì sao? Anh còn rằng giữa anh và Tiểu Băng có một thứ duyên phận, giống như trời sinh đã định là phải ở bên nhau. Dường như từ trước đến nay anh chưa từng nghĩ đến việc rời cuộc Tiểu Băng có điểm nào đáng để anh yêu, giống như việc anh chưa bao giờ suy xét đến chuyện ba mẹ của mình có chỗ nào đáng để yêu, hay có chỗ nào không đáng để yêu. Anh yêu họ, vì họ là

người thân ruột thịt của anh. Anh chưa từng so sánh Tiểu Băng với bất kì người phụ nữ nào khác, giống như anh chưa từng so sánh ba mẹ mình với ba mẹ của người khác.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện này, Tiểu Băng khẳng định sẽ không tha thứ cho anh, nhất định sẽ rời bỏ anh, vậy nên anh chỉ có thể đợi xem khi nào cô ấy sẽ ngả bài.

Song Tiểu Băng vẫn tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn nói vẫn cười với anh như trước, tối đến vẫn rúc vào lòng anh ngủ... Anh thà nghĩ rằng, có lẽ Tiểu Băng tưởng anh không biết chuyện của Duy Duy, sẽ vĩnh viễn không ngả bài

với anh, mà anh cũng có thể bí mật đến thăm Duy Duy, trao cho con bé tình yêu của người cha mà con bé đáng được nhận, coi như cả đời này “trên mặt đất làm chồng, dưới lòng đất làm cha” vậy.

Nhưng mộng ảo của anh nhanh chóng tan biến, một ngày, khi hai người vừa ăn tối xong, Tiểu Băng hỏi: “Anh... đã gặp con gái của anh rồi chứ?”

Anh không ngờ Tiểu Băng lại nói toạc ra như vậy, anh cứ cho rằng cô sẽ giả vờ hỏi câu trước, hoặc sẽ tra khảo trước, ai ngờ cô vừa hành động đã nhắm thẳng vào cốt lõi vấn đề như vậy? Anh nhất thời nghẹn họng, mãi một lúc sau mới lên tiếng: “Anh thực sự không biết nó... có

phải là... con gái của anh không nữa...”

Tiểu băng lườm anh một cái. “Em không ngờ anh lại không có lương tâm như thế... ngay cả con gái mình cũng không dám nhận, con bé không phải con gái anh thì là con gái ai chứ?”

“Sao mà anh biết được? Có lẽ cô Lam...”

“Em không nghĩ anh lại hèn hạ như thế, vì bản thân mà đổ vấy cho người mình đã từng yêu chân đạp mấy thuyền.”

“Anh không hề nói anh... từng yêu cô ấy...”

“Em không ngờ anh lại... hạ lưu như thế... không phải người mình yêu... mà còn cùng bà ta... làm chuyện đó ư?”

Anh bắt đầu gất lên: “Hôm nay em mở cuộc họp phê bình anh chứ gì? Sao kiểu gì em cũng có cái mũ chực sẵn để chụp cho anh vậy?”

“Thế anh muốn thế nào? Muốn em khen anh ư? Ca ngợi anh ư?”

“Hiện tại mọi việc vẫn chưa rõ ràng, em sao có thể?”

“Còn phải rõ ràng như thế nào nữa? Anh nói xem, còn chỗ nào chưa rõ ràng? Anh nói đi, anh nói rồi em giúp anh làm sáng

tỏ mọi chuyện.”

“Chuyện này đối với anh cũng rất đột ngột, anh cũng không ngờ...”

“Anh cho rằng cái “không ngờ” của anh có thể giải quyết được vấn đề ư? Lúc đó anh cũng đã hai mươi tư, hai mươi lăm rồi, lẽ nào còn không biết làm như thế sẽ để lại hậu quả gì sao?”

Lúc đó anh thật sự không nghĩ đến chuyện ấy, chuyện xảy ra nhanh như vậy, anh làm gì có thời gian để nghĩ xa nghĩ xôi nhưn thế? Và lại khi ấy anh cho rằng làm chuyện đó sẽ khiến cô giáo Lam trở thành vợ của anh, cho nên câu đầu tiên sau khi anh làm xong là ngỏ lời cầu hôn

cô Lam, anh nào biết chuyện đó có thể làm xong là cho qua?

Nhưng anh hiểu bây giờ nói những lời này cũng vô ích, có nói Tiểu Băng cũng sẽ không tin, mà có tin cũng không tha thứ cho anh. Anh mệt mỏi lên tiếng: “Bây giờ chuyện đã như vậy, anh cũng không có cách nào xóa sạch quá khứ được, em làm thế nào thì làm...”

Tiểu Băng tức đến đỏ cả vành mắt. “Anh có ý gì? Tôi chưa gặp loại người nào chẳng những không cần thể diện mà chẳng cần mạng sống như anh... Anh bảo tôi làm gì thì làm ư? Anh nói xem, tôi phải làm thế nào bây giờ? Nếu trước khi kết hôn anh nói với tôi rằng anh có con ở

ngoài thì tôi sẽ không bao giờ lấy anh, cũng sẽ không chuốc vạ vào thân như ngày hôm nay. Giờ thì lấy cũng đã lấy rồi, nhà cũng đã có rồi, đột nhiênn nhảy ra một đứa trẻ con, anh bảo tôi phải làm thế nào đây?”

“Anh... xin lỗi em...”

“Anh chỉ nói một câu “xin lỗi” là giải quyết được mọi chuyện sao? Nếu bây giờ đột nhiên rồi thông báo với anh, tôi... có một đứa con... tôi xin lỗi anh... anh sẽ làm thế nào hả?”

Anh sợ nhất khi Tiểu Băng cắt anh phải đặt mình vào hoàn cảnh của người khác như vậy, bởi vì đó là những chuyện vốn

không cây ra, hơn nữa anh ại còn là một người thiếu trí tưởng tượng, dù đặt mình vào hoàn cảnh như thế nào cũng không thể tưởng tượng ra cảm nhận của Tiểu Băng.

Anh muốn ôm Tiểu Băng vào lòng nhưng cô không cho anh ôm. Anh bước đến trước mặt cô, lại phát hiện trên gương mặt cô đã thấm đẫm nước mắt tự bao giờ, anh cũng bật khóc, giọng run run: “Tiểu Băng... em.. đừng như vậy... Anh... anh xin lỗi em... Em...”

Tiểu Băng nghẹn ngào nói: “Có phải anh muốn bỏ rơi em... để đến với... con gái anh... không?”

“Anh chưa từng nói như vậy...”

“Vậy anh... muốn hằng ngày đến thăm con bé không?”

Câu hỏi này anh thật sự không biết nên trả lời như thế nào, khi anh nhìn thấy Duy Duy, biết đến sự tồn tại của con bé, anh cảm thấy như có một sợi dây vô hình đã gắn hai người lại với nhau. Anh dè dặt đáp lại: “Nếu... con bé thực sự là... con gái của anh... anh sợ là... mình phải... đi thăm con bé...”

Tiểu Băng òa khóc.

Anh vội vàng giải thích: “Dù sao thì... cũng phải làm hết trách nhiệm mà. Trước

đây anh không biết... thì... không sao... còn bây giờ... nếu đã biết rồi... em nói xem... sao anh có thể...”

Tiểu Băng đứng dậy, chỉ thẳng vào anh, nói: “Anh có lý do của anh, tôi có cái lý của tôi, chân lý luôn nằm ở phía anh, mà dư luận cũng nằm ở phía anh. Tôi biết, những thứ trên sách vở, phim ảnh đều là như vậy, một cặp vợ chồng chung sống với nhau, bỗng nhiên có một ngày, một đứa trẻ tìm đến cửa, nói nó là con của người đàn ông, hai cha con ôm nhau khóc nức nở, cảm động... cảm động... cảm động đến mấy... nhưng còn người vợ của người đàn ông đó thì sao? Các người có từng nghĩ tới cảm nhận của cô ấy không? Hay các người chỉ mong cô ấy chấp nhận

chuyện từ trên trời rơi xuống đó, chấp nhận đứa trẻ là con của chồng mình với một người phụ nữ khác... yêu nó như yêu con đẻ của mình... Nếu cô ấy không làm thế... các người sẽ trách móc cô ấy không nhân đạo... không khôn ngoan... hẹp hòi... bụng dạ nhỏ nhen... kiếm chuyện với chồng... Cha con người ta tình cảm thân thiết thế kia... trẻ con làm gì có tội...”

“Anh... sẽ không như thế...”

“Anh sẽ không thế nào? Sẽ không bảo tôi chấp nhận con của anh? Vậy thì anh muốn thế nào? Muốn vứt bỏ tôi để lmf tròn trách nhiệm của một người cha? Vứt bỏ tôi để chia sẻ tình cha con... với con

của anh?”

Tiểu Băng nói xong câu đó liền xông vào phòng ngủ, ngã xuống giường khóc đến xé lòng. Đàm Duy đuổi theo, ôm lấy cô, khẽ nói: “Lámo anh có thể rời xa em? Cả đời này anh sẽ không bao giờ rời xa em... Anh chỉ sợ em bỏ rơi anh mà thôi.”

Tiểu Băng trở mình nhào vào lòng anh, cũng không nói gì, cứ khóc nức nở. Anh giúp cô lau nước mắt, nhưng càng lau lệ tuôn càng nhiều. Tiểu Băng như đã khóc thỏa, tự cầm lấy khăn lau mặt, đoạn lên tiếng: “Em... biết chuyện này... đã mấy tuần rồi... nhưng mãi khôngdams nói với anh... biết nói với anh rồi... anh sẽ khó

xử... Tim em như muốn... xé thành hai mảnh... Em cũng bảo Tạ Di Hồng đừng nói cho anh... nhưng cô ấy vẫn nói.:

“Có lẽ coi như không có chuyện gì lại tốt hơn... Anh thấy hai mẹ con họ... sống cũng... rất tốt... Chưa biết chừng... vốn cũng không muốn... anh xen vào... làm xáo trộn.”

“Nhưng dù anh có làm xáo trộn cuộc sống của họ hay không thì trong lòng anh... đã không có cách nào xóa được... hình ảnh của bà ta... Cho dù chúng ta sau này... có sinh bao nhiêu đứa con... cũng không thể nào... thay thế được đứa trẻ đó...” Tiểu Băng lại bật khóc. “Thật không công bằng! Đến khi chúng mình

sinh con đầu lòng, anh vốn đã không có cảm giác mừng rỡ của lần đầu tiên được làm cha nữa... bởi vì anh... anh đã từng được làm cha rồi.”

Anh cất tiếng dỗ dành: “Hiện giờ còn chưa khẳng định được đứa bé đó là con của anh, anh thấy chúng mình cũng đừng vì chuyện này... mà hục hặc nhau nữa...”

“Còn muốn thế nào mới là khẳng định?”

“Chí ít cô giáo Lam... phải... thừa nhận mới... được chứ?” Anh đề nghị: “Chẳng thà ngày mai hai chúng mình cùng đi tìm cô Lam, hỏi cô ấy cho rõ ràng.”

“Muốn đi thì anh đi đi, tôi không đi. Tôi

đi làm gì chứ? Bà ta còn tưởng tôi với bà ta đang tranh giành anh... Giờ thì bà ta có con rồi, coi như là bà ta thắng chắc... hoặc không thì bà ta sẽ nhìn vào cái số phận khôn khổ của tôi... nói dối rằng đó không phải là con của anh... Dù thế nào chăng nữa... tôi cũng không thể đi. Đây là chuyện của anh, anh tự đi mà làm rõ.”

“Được rồi, anh sẽ tự đi hỏi... Bây giờ đừng nghĩ đến chuyện này nữa... Ngủ đi.”

Tiểu Băng vẫn cố chấp: “Không ngủ, vẫn chưa nói rõ hết. nếu ngày mai anh đi hỏi, đưa bé không phải là con của anh, thì... coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Còn

nếu là con của anh... anh phải lựa chọn giữa đứa bé và tôi.”

“Em nói... lựa chọn... là có ý gì?”

“Anh chọn đứa bé, chúng ta sẽ ly hôn, anh sẽ được toàn tâm toàn ý nuôi nấng con anh, còn anh có kết hôn... với cô Lam hay không... tôi không xen vào... nhưng tôi... chắc chắn sẽ ly hôn với anh.”

“Thế nếu anh... anh... chọn em thì sao?”

Tiểu Băng không nói, một lát sau cô mới thở dài rồi lên tiếng: “Thôi, tôi cũng không muốn anh lựa chọn gì cả, tôi sẽ giúp anh chọn. Nếu ngày mai anh đi hỏi,

đưa bé không phải là con anh thì coi như chưa có chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là... vợ chồng như cũ, còn nếu đưa bé là con anh, tôi sẽ... ly hôn với anh.”

Anh quỳnh lên: “Chỉ có... một lựa chọn đó thôi sao? Không còn... lựa chọn nào khác ư?”

“Thế anh nói xem còn lựa chọn nào nữa? Lẽ nào tôi có thể bảo anh từ nay về sau không được đến thăm con gái ruột của mình? Cứ coi tôi ác đến mức quyết tâm nói câu này đi nữa thì anh sẽ chấp nhận được chắc? Cho dù anh có thể chấp nhận được thì anh sẽ làm được ư? Mà dù anh làm được đi chăng nữa thì anh cũng sẽ hận tôi cả đời rồi người đời sẽ chửi tôi

thậm tệ, mà trong lòng anh cũng vẫn còn vương bận... Ôi... thôi thì coi như tôi xui xẻo, đụng phải một gã sao chổi như anh, thế nên tôi phải tự thoát thân vậy.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 31

Đ

àm Duy cảm thấy đêm nay như là đêm cuối cùng của anh và Tiểu Băng, ngày mai khi trở về từ chỗ cô giáo Lam, Tiểu Băng sẽ rời xa anh. Tiểu Băng chắc hẳn cũng nghĩ như vậy, bởi vì cô không nói gì thêm nữa mà chỉ ôm chặt lấy anh, khẽ thào thì: “Nào, hãy yêu em một lần cuối đi...”

Anh muốn nói với cô rằng: “Vì sao lại là lần cuối? Anh không muốn em rời xa anh”, nhưng Tiểu băng đã hôn lên môi anh, anh vừa đáp lại, vừa thào cô gắng

để thể hiện thật phong độ, để níu kéo trái tim của cô, giữ cô lại bên mình, nhưng tất cả chỉ lực bất tòng tâm.

Cuối cùng Tiểu Băng cũng từ bỏ, nằm ngửa trên giường, cất tiếng hỏi anh: “Sau này anh... có nhớ đến em không?”

Anh thấy cô nói chuyện với anh bằng ngữ điệu này, trong lòng càng cảm thấy tuyệt vọng, không nói thành lời, chỉ cảm thấy đầu nhức nhối tim thắt lại, hơi thở đứt quãng, anh không biết đây có phải là nhồi máu cơ tim hay trúng gió trong truyền thuyết hay không, nhưng anh không sợ, mà trái lại còn hy vọng đó chính là nhồi máu cơ tim, chính là trúng gió, cuống bưng bình đẳng cuống, hạch

bướng bình đẳng hạch, cuống rơi, hạch đứt, thế là đầu xuôi đuôi lọt.

Anh không ngờ tình yêu và cuộc hôn nhân giữa anh và Tiểu Băng sẽ kết thúc như thế, biết rõ trên đời này đâu có bán thuốc hối hận, nhưng anh vẫn muốn mua, hơn nữa còn là loại thuốc hối hận kinh điển nhất: Sớm biết như vậy, lúc đó đừng...

Tiểu Băng dường như đã thấu hiểu hết thấy mọi việc, không còn khóc lóc nữa mà bình tĩnh nói với anh: “Chúng ta về sau vẫn có thể làm bạn, những người bạn rất thân thiết. Một khi anh... không còn là chồng của em nữa, em cũng sẽ không buồn vì những chuyện ngày trước của anh... Thật ra em cảm thấy... cô bé Duy

Duy đó rất đáng yêu, vừa xinh xắn vừa thông minh, thật sự rất giống anh, nhất là đôi mắt ấy... Nếu con bé không phải là... con gái của anh... em nghĩ em sẽ... rất thích nó... Dù một mình em nuôi nấng nó cả đời em cũng bằng lòng... Nhưng mộtj khi đã có anh xen vào giữa... Chỉ cần nghĩ đến việc nó là đứa con của anh với một người phụ nữ khác... thì em... thì em... không có cách nào chấp nhận được.”

Bây giờ trong đầu anh chỉ nghĩ đến chuyện Tiểu Băng muốn rời bỏ anh, còn những lời nói khác không có bất cứ giá trị thực tế nào. Anh mừng tượng cuộc sống sau này của mình, cảm thấy mơ hồ không lối thoát, anh mừng tượng cuộc

sống sau này của Tiểu Băng, nhưng chẳng thể tưởng tượng ra. Tiểu Băng cũng không quan tâm anh có trả lời hay không, chỉ nằm im nghĩ về tuong lại. “Đợi đến lúc chúng mình chia tay, anh đi tìm cô Lam, bàn bạc với cô ấy xem có thể kết hôn sớm được không, nhân lúc đứa bé hãy còn nhỏ, bồi đắp tình cảm cũng dễ dàng hơn. Hai người tốt nhất nên đổi chỗ khác, chuyển đến một thành phố khác, ấn tượng đầu tiên của người dân ở đó sẽ là một nhà ba người bên nhau, không có ai hỏi đứa bé những câu hỏi khó xử... Có lẽ sẽ có người đàm tiếu về khoảng cách tuổi tác giữa hai người, nhưng... thời gian trôi đi, cũng sẽ không còn ai có hứng thú nói gì nữa.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng đang nhìn thế giới bằng tâm thái siêu phàm thoát tục, nói một cách đơn giản, chính là tạo ra một khoảng cách với thế giới hiện thực, có thể lấy tâm thái của những người ngoài cuộc, bàng quang đối mặt với chuyện này.

Ngày hôm sau, anh gọi cho cô Lam qua số điện thoại Tiểu băng đã đưa, nói có chuyện muốn tìm cô bàn bạc, hỏi cô khi nào thì tiện. Cô Lam cũng không hỏi “chuyện” ở phương diện nào, chỉ trả lời: “Sáu giờ tối nay đi...”

Hẹn cô Lam xong, anh gọi điện cho Tiểu Băng, hỏi cô một lần nữa có muốn cùng anh đến nhà cô Lam không. Tiểu băng

vẫn không chịu đi. Anh cũng không miễn cưỡng, chỉ dặn: “VẬY... trưa nay anh đã nấu cơm để trong tủ lạnh rồi nhé, tối em về nhớ ăn.”

Tiểu Băng “ừ” một tiếng rồi cúp máy. Anh rất khó chịu, giống như Tiểu Băng đã rời bỏ anh vậy, chỉ mong tối nay chính miệng cô Lam nói, Duy Duy không phải là con của anh, mà là con ruột của một đồng nghiệp nào đó của cô, tốt nhất là nói tên của cha đứa bé, tốt nhất là mang ra bằng chứng đánh thép... Tuy anh cảm thấy điều này không có nhiều khả năng nhưng vẫn nuôi hy vọng viên vông.

Buổi trưa ăn cơm, mẹ anh đột nhiên gọi điện đến. “Tiểu Duy, đứa bé rất cuộc là

sao?”

Suýt nữa anh nghẹn miếng cơm trong cổ họng, nghẹn cổ một lúc lâu mới miễn cưỡng nuốt trôi, anh giả mùa giả điếc hỏi lại: “Đứa bé nào ạ?”

“Nghe Tiểu băng nói con... có một đứa con riêng ở ngoài phải không? Khoảng... năm, sáu tuổi? Sao chưa nghe con nhắc đến bao giờ?”

Anh thật sự không hiểu Tiểu Băng kể chuyện này cho ba mẹ anh làm gì, nhưng mong là cô vẫn chưa nói cho ba mẹ vợ. Những chuyện như thế này, nếu chỉ hai vợ chồng biết với nhau, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển. Còn nếu đã đến mức

hai bên ba mẹ đều biết, vết nứt sẽ càng ngày càng lớn, rất khó bù đắp. Anh hỏi: “Tiểu Băng đã nói với mọi người những gì?”

“Con bé nói con và cô giáo cũ của mình có một đứa con, lúc đó con không biết, sau này vì khoảng cách tuổi tác quá lớn mà hai đứa chia tay, bây giờ hai mẹ con cô kia đều đến thành phố A, đứa bé không có cha, rất đáng thương, hiện giờ con cũng hết sức khó xử, không biết lựa chọn thế nào, con bé nói con bé quyết định xa con để ba người đoàn tụ, chia sẻ tình cha con ruột thịt...”

“Cô ấy... còn nói... gì nữa ạ?”

“Con bé nói mấy năm nay ba mẹ đối xử với con bé rất tốt, nó rất cảm kích, nó sẽ luôn đối xử với ba mẹ như ba mẹ ruột, nếu có chuyện gì làm chưa tốt, xin ba mẹ lượng thứ, con bé còn bảo công việc của nó bận rộn... nên cũng chưa... sinh được con cho ba mẹ... cháu trai cháu gái... nhưng bây giờ... tốt rồi, ba mẹ tìm được cháu gái của mình, nó cũng yên tâm... Sau này nó không thể đến thăm ba mẹ, nên mới nó riêng với ba mẹ một câu, tránh sau này ba mẹ cảm thấy kỳ lạ.”

Anh càng nghe càng cảm thấy không bình thường, những lời này sao lại giống như di ngôn lúc lâm chung vậy? Anh lên tiếng hỏi một cách máy móc: “Cô ấy còn nói gì nữa không ạ?”

Mẹ anh nói: “Nó nói đến đây thì bật khóc nức nở, không nói được nữa. Ôi, đứa bé đó... khóc... tội lắm... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Băng vẫn... ở chỗ ba mẹ chứ ạ?”

“Nó đi rồi.”

“CÔ ấy khóc như thế, sao mẹ còn để cô ấy đi? Nếu xảy ra chuyện gì...”

Mẹ anh cũng nóng tính: “Mẹ có bắt con bé đi đâu, nó kiên quyết muốn đi, bảo phải quay về đi làm, mẹ bệnh tật thể này, ngăn không được. Mẹ chẳng phải đã gọi điện ngay cho con đấy thôi? Đầu tiên là

gọi đến trường con thì con đã lên lớp rồi, mãi bây giờ mới tìm được con.”

Anh sốt ruột hỏi: “Cô ấy nói cô ấy về đi làm ạ?”

“Con bé nói thế nhưng mẹ thấy bộ dạng con bé cũng không giống người đi làm, mắt thì khóc đỏ hoe nên mẹ lo lắng.”

“Trời ạ, sao mẹ lại có thể để cô ấy đi cơ chứ...” Anh nói xong câu này lại thấy hối hận vô cùng. Anh biết không nên trách mẹ mình, chỉ tại bản thân anh, vì sao không nghĩ ra Tiểu Băng sẽ như vậy? Có lẽ trong mắt anh, chuyện này phải đến hôm nay gặp cô Lam mới có thể biết được kết quả nhưng trong mắt Tiểu Băng

thì đó đã là chuyện chắc chắn nhu đình đóng cột rồi. Lẽ nào Tiểu Băng nói xa anh tức là tìm đến... cái chết? Tuy anh không tin Tiểu Băng sẽ nóng nảy như thế, không đợi anh hỏi rõ ngọn ngành đã lựa chọn hành động cực đoan ấy, nhưng cô không màng mọi chuyện kể hết cho mẹ anh, chứng tỏ cô cho rằng cuộc hôn nhân của họ đã đi đến hồi kết.

Anh không biết Tiểu Băng hiện giờ sẽ đi đâu, chỉ có thể gọi điện thoại cho cô hết lần này đến lần khác, nhưng không gọi được. Anh gọi đến cơ quan của cô, gọi đến khách hàng và những người cô quen, họ đều nói cô không có ở đó. Anh buộc phải gọi cho ba mẹ vợ, Tạ Di Hồng, Thường Thắng và tất cả những người anh

biết có dây liên hệ với Tiểu Băng, nhắn với họ nếu gặp cô thì bảo cô gọi điện cho anh, bảo cô hãy trở về.

Những người nhận điện thoại đều kinh ngạc, hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh muốn nói không có chuyện gì cả, lại sợ mọi người không tin, đành nói dối là hôm qua hai vợ chồng cãi nhau, Tiểu Băng giận dữ nên hôm nay tắt máy không đếm xỉa gì đến anh, còn người thì không biết đi đâu.

Ba mẹ vợ của anh nghe thấy thì lo lắng vô cùng, truy hỏi anh vì sao lại cãi nhau. Anh nhận ra Tiểu Băng vẫn chưa nói chuyện đưa bé với ba mẹ vợ, nên cũng không muốn nói ra, chỉ bảo tự mình đi

tìm, khuyên họ đừng quá lo lắng.

“Làm sao chúng tôi có thể không lo được?” Mẹ vợ sốt ruột lên tiếng. “Hai đứa làm sao vậy hả? Bình thường vẫn tốt cơ mà, sao vừa cãi nhau đã nghiêm trọng như thế?”

“Có lẽ là con lo quá thôi, bình thường cô ấy đi gặp khách hàng cũng thường tắt di động, chắc là... không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Con liên lạc với nó liên tục nhé, có tin tức gì thì lập tức báo cho ba mẹ biết.”

Tạ Di Hồng vừa nghe tin liền chạy đến. “Bình thường con bé thích đi đâu nhất?”

Tôi với cậu cùng đi tìm.”

“Tôi cũng không biết cô ấy thích đi đâu nữa, thường thì cô ấy tan làm là trở về nhà... bình thường cũng không hay đi đâu... Cậu có biết chỗ cô ấy thích đến không?”

“Tôi cũng không rõ, con bé luôn ở với cậu mà, hai người thường thích đến đâu?”

“Ngày thường đều ở nhà, cuối tuần đến thăm ba mẹ hai bên... ngay cả công viên cũng ít khi tới.”

Tạ Di Hồng đột nhiên hoảng sợ kêu lên:
“Lẽ nào... con bé đến... nhà cô Lam?”

“Cô ấy đến đó làm gì? Tôi muốn cô ấy đi cũng nhưng cô ấy không chịu.”

Tạ Di Hồng nhìn chăm chăm vào anh, nhìn đến mức làm anh nổi da gà. Hai người có thể cùng nghĩ đến một vấn đề, chỉ là không dám nói ra. Anh cầm điện thoại lên, nhanh chóng gọi đến chỗ cô Lam, hỏi Tiểu Băng có ở đó không.

Cô Lam đáp: “Không có, giấy bảo hiểm của tôi đã ký rồi, phí bảo hiểm cũng nộp rồi, cô ấy còn đến chỗ tôi làm gì?”

Anh quanh co mấy câu rồi cúp điện thoại.

Tạ Di Hồng hỏi: “Con bé không đến chỗ cô Lam à? Liệu nó có chạy đến nhà trẻ không?”

“Cô ấy đến nhà trẻ làm gì chứ?”

“Con bé từng nói với tôi, Duy Duy học lớp lá trường mầm non trực thuộc Đại học C, liệu nó... có chạy đến bắt cóc con gái cậu không?”

“Cô ấy bắt... Duy Duy để làm gì?”

“Tôi không biết... chẳng phải tôi... đang tính đến tất cả các khả năng sao?”

Anh rất khó có thể tin Tiểu Băng sẽ làm chuyện làm tổn thương đến người khác,

điều anh lo lắng là Tiểu Băng tự làm tổn thương chính mình. Nhưng việc ập lên đầu, anh cũng không dám vỗ ngực cam đoan, có lẽ Tạ Di Hồng hiểu rõ Tiểu Băng hơn cả anh, chung quy họ đều là phụ nữ, mà Tiểu Băng cũng từng nó cô ấy muốn dắt Duy Duy theo cả đời. Anh nói: “Thế thì tôi đến vườn trẻ Đại học C ngay đây.”

“Cậu gọi điện thoại không được hả?”

Anh cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn không hoạt động, mơ hồ lên tiếng: “Tôi không biết số điện thoại ở đó...”

“Gọi vào tổng đài Đại học C, bảo họ chuyển máy.”

Anh nhờ tổng đài Đại học C giúp kết nối với vườn trẻ, chuyển máy một hồi mới đến được với cô giáo của Duy Duy, anh giải thích một lúc mới trình bày rõ đại ý của mình. Cô giáo tức giận thốt lên: “Thật không hiểu nổi, làm sao chúng tôi lại để một người lạ vào đón cháu được cơ chứ?”

Anh cảm thấy yên tâm hơn hẳn, cảm ơn cô giáo rồi cúp máy, ngơ ngác nhìn Tạ Di Hồng.

Tạ Di Hồng cũng tỏ ra mơ hồ, chỉ biết hồi hận: “Tôi không nên nói chuyện này cho cậu, bây giờ thành ra như vậy...”

“Đây không phải là lỗi của cậu, có trách thì phải trách tôi...”

“Bây giờ trách ai không quan trọng nữa, phải nhanh chóng nghĩ cách thôi... Cậu mau nghĩ đi, đừng có đứng đực ra đây nữa... Tôi cảm thấy bình thường cậu cũng rất thông minh, sao đến lúc quan trọng... lại vô dụng thế hả?” Tạ Di Hồng nhắc nhở: “Cậu xem xem Tiểu Băng có để lại mẫu giấy hay cái gì đại loại thế không? Hay con bé có mang đồ đạc gì theo không?”

Anh vội vã chạy về nhà, vào các phòng tìm nhưng không nhìn thấy mẫu giấy nào. Anh cũng không biết Tiểu Băng có mang thứ gì đi không.

Anh tìm ở ngăn trên cùng trong tủ quần áo, đó là nơi Tiểu Băng để chiếc hộp ấy, nhưng hôm nay lại không thấy nó đâu cả. Anh nói với Tạ Di Hồng: “Xong rồi, chiếc hộp không ở đó, nó vẫn luôn được để trong tủ quần áo.”

Tạ Di Hồng càng cuống: “Rất có khả năng con bé...”

“Rất có khả năng làm sao? Mau nói đi, phụ nữ các cậu hay suy nghĩ phức tạp lắm!”

“Nếu con bé đã mang mà thứ nó thích nhất đi, chứng tỏ là con bé... sẽ không quay về nữa...”

“Cô ấy... không phải là người như vậy, bình thường cô ấy luôn nghĩ rất thoáng...”

“Bình thường nghĩ thoáng thì có tác dụng gì? Bây giờ đâu phải là lúc bình thường.”

Anh gọi điện thoại đến mọi nơi nhưng vẫn không có tin tức Tiểu Băng, tâm tình anh càng nặng nề, càng sa sút, cuối cùng lên tiếng hỏi với ý nghĩ được ăn cả ngã về không: “Cậu thấy có nên báo cảnh sát không?”

Tạ Di Hồng tỏ ra rất từng trải: “Báo cảnh sát thì ích gì, báo mất tích thì phải

ba ngày sau mới được báo, còn bây giờ hãy cứ tìm mọi nơi đã.”

“Tìm ở đâu bây giờ?”

“Sao tôi biết được? Tự cậu phải động não đi chứ!”

“Tôi... tôi thật sự hông hiểu nổi suy nghĩ của phụ nữ các cậu, cậu cũng là phụ nữ, lại là bạn thân của cô ấy, cậu thử đặt mình vào hoàn cảnh của cô ấy rồi nghĩ thử xem, cô ấy sẽ đi đâu?”

Tạ Di Hồng nghiêm túc nghĩ ngợi: “Nếu tôi là con bé, nếu tôi phát hiện ra cậu... có một đứa con thì ôi thôi... Ôi trời ạ, tôi không nghĩ được đâu, nếu là tôi, chỉ cần

cậu không bỏ tôi thì dù cậu có mấy đứa con hay có mấy cô vợ đi nữa, tôi có chết cũng tóm chặt cậu không buông.”

“Nhưng cô ấy nói cô ấy sẽ bỏ tôi, tôi chỉ không ngờ chưa đợi tôi hỏi cô Lam, cô ấy đã...” Trong đầu anh chợt lóe lên một ý nghĩ. “Cô ấy nhất định đi lên núi rồi.”

Tạ Di Hồng lập tức tán đồng: “Chắc chắn là ngọn núi ấy, đó là chỗ các cậu hẹn ước. Chúng ta đi đến đó tìm con bé thôi.”

“Tôi tìm ở ngọn núi ấy, còn cậu tìm những chỗ khác trong thành phố nhé, tìm được lập tức thông báo cho đối phương.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 32

Đ

àm Duy và Tạ Di Hồng chia nhau đi tìm Tiểu Băng. Tạ Di Hồng đưa di động cho anh để tiện liên lạc, còn cô có thể dùng di động của ba hoặc anh trai.

Giờ phút này anh cũng bất chấp chính sách tiết kiệm của Tiểu Băng về “tuyến đường có xe bus nhất quyết không được bắt taxi”. Anh ngồi taxi đến trước ngọn núi nhỏ mà anh và cô đã ôm nhau định ước lần đầu tiên rồi xuống đi bộ. Trước đó anh vẫn có thể liên lạc được với người trong thành phố, nhưng sau khi đi

vào trong núi, tín hiệu không tốt nên không thể dùng điện thoại được, anh càng có linh cảm Tiểu Băng đang ở ngọn núi này, có lẽ cô ấy không tắt điện thoại, chỉ là không có tín hiệu mà thôi.

Anh bắt đầu đi dọc theo con đường hai người đã từng đi để tìm cô, đó là nơi đã lưu giữ những dấu chân của họ, mỗi góc ngách đều là “danh lam thắng cảnh” cho tình yêu của họ.

Anh đi đến một vách núi dựng đứng bên cạnh, bắt gặp một điểm phục vụ chụp ảnh cưới ngựa ở đó. Anh không nhớ người chủ liệu có phải là người từ nhiều năm về trước, nhưng anh vẫn nhớ như in buổi chụp ảnh ngày hôm ấy. Tiểu băng cưới

lên lưng ngựa, giống như một nữ hiệp giang hồ, khóa lên mình chiếc áo choàng màu đen, bên eo giắt một thanh kiếm dài, một tay đặt trên vỏ kiếm, tay còn lại nắm lấy chuôi kiếm, khẽ rút ra, tuy kiếm là giả nhưng vẫn có hiệu ứng ánh sáng lóe lên sắc ngọt.

Khi ấy anh đang chụp ảnh, không biết có phải vì dùng flash để chụp hay không, con ngựa đột nhiên chuyển động. Tiểu Băng hét lên sợ hãi, anh cũng hoảng sợ luôn cuống, vì bên cạnh là vách núi, nếu ngựa chạy loạn lên, hắt Tiểu băng xuống vách núi đó, chắc chắn sẽ thịt nát xương tan. Anh còn nhớ mình đã xông vọt qua đó, chần ở bên vách núi, kéo lấy dây cương. Chủ ngựa cười ngất, những người

bên cạnh đang đợi cưới ngựa chụp ảnh cũng cười ngất, bởi ngựa đã được buộc chặt, hơn nữa nó lại là con ngựa vô cùng thuần phục, sẽ không chạy loạn.

Nhưng mỗi lần nghĩ lại anh vẫn thấy sợ, vì Tiểu Băng cũng giống anh, hoàn toàn không biết ngựa rất nghe lời, nếu Tiểu Băng cuống tay cuống chân, giầy giụa loạn lên thì vẫn có khả năng bị rơi xuống vách núi. Hôm đó Tiểu Băng liên tục ném cho anh những ánh mắt cảm kích, sau này cô còn thật thà thổ lộ, chính từ giây phút ấy, cô đã có ý nghĩ lấy thân báo đáp.

Có lẽ hôm nay không phải cuối tuần, cũng không phải ngày lễ nên chỗ cưới

ngựa chụp ảnh không có vị khách nào, chủ ngựa buồn thiu đang lật giở một cuốn tạp chí. Đàm Duy bước lên chào, hỏi ông ta có nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đi qua đây không.

Chủ ngựa nói: “À, có một người, không chụp ảnh, đứng bên vách núi nhìn một lúc, sau đó đi rồi.”

“Đi về phía nào?”

Chủ ngựa chỉ lên đỉnh núi: “Đi lên núi.”

Anh vội vàng đuổi theo hướng mà chủ ngựa đã chỉ, chạy mãi lên đỉnh núi nhưng vẫn không thấy Tiểu Băng đâu. Trên đỉnh núi có một ngôi miếu, khi đó hai người

còn rút quẻ, anh rút được một quẻ giấy, trên đó có hình ảnh, không có chú giải, thế là phải bỏ thêm tiền để mời hòa thượng giải quẻ. Trên quẻ anh rút có vẽ một người, một tay cầm cái giỏ, hòa thượng giải nghĩa quẻ này như sau: “Trái cũng khó (giỏ), phải cũng khó (giỏ)”.

(*) “giỏ” và “khó” đồng âm.

Lúc ấy anh cho rằng đây là một quẻ rất cũ, hình như có rất nhiều người rút phải, hơn nữa anh từ nhỏ đã lớn lên ở phương Bắcm sau này vì ba bị điều động công tác nên mới chuyển đến thành phố A, nhưng ngay sau đó lại lên phương Bắc học, vì thế anh cảm thấy “giỏ” và “khó” vốn dĩ không phải là một âm, nếu trên

bức vẽ là một người một tay ôm bé trai thì cách giải quẻ như vậy cũng vẫn được. Lúc đó anh không để ý, nhưng hôm nay mới nghiệm ra quẻ đó rất linh, chẳng phải chính là tình cảnh của anh ngày hôm nay sao?

Tiểu băng hôm ấy rút được thẻ trúc, nhưngg đó lại là quẻ xấu nhất, lẽ ra quẻ rút được sau khi xem xong thì phải để lại về ông quẻ, nhưng Tiểu băng vừa thấy là quẻ xấu nhất liền bẻ gãy rồi vứt đi. “Bẻ nó, ném nó, để sau này nó đỡ đi hại người. Máy lão hòa thượn này thật đúng là không biết kinh doanh gì hết, chỉ cần viết mấy quẻ tốt thôi, giúp người đi rút quẻ vui vẻ, họ càng nhận được nhiều tiền.”

Anh nói: “Em vẫn tin vào mấy thứ này hả? Đó chỉ là thủ đoạn kiếm tiền của đám hòa thượng thôi.”

Tiểu Băng trả lời một cách nghiêm túc: “Những thứ này không thể tin hoàn toàn nhưng cũng không thể không tin, có lẽ rút quẻ không thể tiên đoán được vận mệnh của con người nhưng vẫn có thể ảnh hưởng đến tâm trạng, mà ảnh hưởng đến tâm trạng có thể ảnh hưởng đến vận mệnh...”

Hôm nay Đàm Duy lại bước vào ngôi miếu này, anh đoán Tiểu Băng nhất định đã đi qua đây, chưa biết chừng lại giống lần trước rút quẻ thêm lần nữa, nhưng

không biết cô rút được quẻ gì, mong là cô ấy rút được một quẻ đại cát, như vậy tâm trạng của cô ấy mới tốt lên được, và sẽ không làm chuyện gì đại đột.

Vài vị hòa thượng cũng tiến lên vây lấy anh, bảo anh rút quẻ nhưng anh chả có lòng dạ nào, cũng chẳng có thời gian để rút quẻ, chỉ hỏi thăm họ về chuyện của Tiểu Băng. Mấy vị hòa thượng đều nói có một cô gái đã đến đây, rút quẻ xong liền đi mất, cô gái đó rút được quả giấy. Anh vội vàng hỏi trên quẻ đó viết gì, một vị hòa thượng nói: “Là một tờ giấy trắng.”

“Thế thầy giải quẻ đó như thế nào?”

“Còn có thể giải thể nào nữa, đương nhiên là “thế gian đều là hư vô”>”

Anh vừa nghe liền hốt hoảng, cuống quýt hỏi: “Cô ấy đi về phía nào?”

“Xuống núi rồi.”

Anh nổi giận: “Đúng là hại chết người... Các thầy không thể chỉ làm quẻ tốt thôi sao?”

Một vị hòa thượng bật cười ha ha. “Rút phải quẻ xấu cũng chớ sợ, chỉ cần cậu chi ít tiền, chúng tôi có thể thay cậu giải trừ.”

Anh đi ra khỏi cửa miếu nhưng không

biết Tiểu Băng xuống núi theo con đường nào, trước và sau núi đều có lối đi, anh vừa lên từ phía trước núi, đó là con đường lần trước hai người từng đi qua, nhưng anh không biết Tiểu Băng hôm nay có đi đường khác hay không. Anh quay trở lại hỏi hòa thượng, hòa thượng nói không để ý cô ấy đi đường nào. Anh cảm thấy lựa chọn này vô cùng quan trọng, chưa biết chừng đó chính là con đường sinh mệnh. Nếu anh chọn đúng đường, anh có thể đuổi kịp Tiểu băng, còn nếu anh chọn sai đường, tức là anh sẽ đánh mất cô ấy. Đáng tiếc anh không biết thật phân thân, chỉ có thể chọn một con đường.

Anh bỏ ra út tiền nhờ một vị hòa thượng

xuống núi theo con đường phía trước, giúp anh tìm Tiểu Băng, còn dặn vị hòa thượng đó nếu nhìn thấy cô ấy, hãy nhắn với cô ấy rằng, chồng cô đang lo lắng đi tìm cô, dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chồng cô sẽ vẫn mãi yêu cô, chỉ yêu một mình cô, vĩnh viễn ở bên cô. Anh dặn vị hòa thượng đó dẫn Tiểu Băng đến ngôi miếu đợi, nếu anh xuống núi mà không tìm thấy cô, anh sẽ quay lại miếu xem hòa thượng có tìm được cô hay không.

Mấy vị hòa thượng dường như cả động trước tâm chân tình của anh, họ cười hì hì, sau đó lại lú lú chuyện tiền nong. Anh thúc giục: “Mau đi đi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp.”

Anh và một vị hòa thượng chỉ hai đường xuống núi, anh chọn đi lối sau núi, bởi mới nãy anh lên núi theo con đường phía trước thì không thấy Tiểu băng. Biết đâu Tiểu Băng tới ngọn núi này không phải để tìm đến cái chết, mà là để cắt đứt mối liên hệ với quá khứ, nếu vậy cô ấy có thể lên núi từ phía trước, còn xuống núi theo phía sau, chứng tỏ cô ấy đã đoạn tuyệt với thuở trước, từ nay sẽ phải đi một con đường mới.

Anh đi được một đoạn ại bắt đầu hồi hận vì đã nhờ gã hòa thượng kia đi tìm Tiểu băng, nếu tên đó là một kẻ háo sắc thì sao? Lúc anh đang do dự xem có nên quay lại gọi gã hòa thượng kia không thì

trông thấy cái cây đằng trước treo một đoạn ruy băng màu hồng. Anh vội vàng chạy đến, bắt lấy dải ruy băng rồi ngắm nghía một hồi, dường như đó chính là đoạn ruy băng mà Tiểu Băng dùng để buộc chiếc hộp giấy kia, anh biết Tiểu Băng nhất định đã xuống núi theo con đường này.

Vấn đề là cô ấy để lại dải ruy băng đó ở đây là có ý gì? Là đang chỉ đường cho anh hay là đang chôn cất quá khứ? Đến khi tất cả đồ vật trong chiếc hộp được chôn cất xong xuôi thì...?

Anh bắt đầu hét to: “Tiểu Băng... Tiểu Băng...”

Cả ngọn núi như thể chỉ có một mình anh, bốn phía đều truyền đến tiếng vọng mênh mang: “Tiểu Băng... Tiểu Băng...”

Anh sờn gai ốc, một mình Tiểu Băng đi giữa ngọn núi như vậy, cô ấy không sợ ư? Hay là cô ấy đã coi sống chết nhẹ như lông hồng? Anh vừa đi vừa gọi khản cả giọng, nước mắt trào ra tự lúc nào mà anh không hề biết, mãi đến khi đôi mắt mờ nhòe, nhìn không rõ đường nữa mới phát hiện mình đã rơi lệ. Anh vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt vừa tiếp tục xuống núi, vừa đi vừa gọi, thầm nghĩ nếu hôm nay có thể tìm thấy Tiểu Băng vẫn còn sống, dù là ai anh cũng không cần, chỉ cần Tiểu Băng, đời này kiếp này sẽ nghe theo cô hết, không bao giờ làm cô

đau lòng vì bất cứ chuyện gì nữa.

Anh vừa đuổi theo vừa gọi to, đến tận khi xuống chân núi vẫn không nhìn thấy Tiểu Băng. Anh đành phải lên núi một lần nữa, xem vị hòa thượng kia có tìm thấy cô không, có dẫn cô lên miếu đợi anh không? Anh giận Tiểu Băng quá liều lĩnh, một mình chạy đến ngọn núi này, nếu là cuối tuần hoặc ngày lễ, có không ít người lên núi dạo chơi, may ra còn an toàn hơn một chút, nhưng hôm nay trên núi gần như chẳng có một bóng người, một mình cô chạy đến đây, nếu xảy ra chuyện thì phải làm thế nào? Hôm nay trở về nhất định phải dạy cho cô một bài học nhớ đời, để sau này không dám chạy loạn khắp nơi như vậy nữa. Nhưng anh

lại nghĩ có lẽ chẳng còn cơ hội dạy bảo như vậy, hơn nữa một người có lá gan nhỏ như Tiểu Băng lại dám một mình chạy lên núi, nhất định là đã hạ quyết tâm, đánh cược hết thảy, không còn bận tâm đến sống chết.

Đến khi leo lên đỉnh núi một lần nữa thì anh đã mệt đến mức eo mỗi lưng nhức, dạ dày cũng bắt đầu đau dữ dội, lâu lắm rồi không luyện tập, hơn nữa trong lòng lại nóng như lửa đốt, trưa nay ăn cơm cũng chẳng ăn được mấy, cảm giác như sức cùng lực kiệt, chỉ muốn ngã ra đất mà chết, ném hết mọi phiền não lên chín tầng mây.

Nhưng anh không dám chậm trễ, vội vàng

hỏi hòa thượng trong miếu đã tìm thấy Tiểu Băng chưa, vị hòa thượng khi này giúp anh tìm Tiểu Băng đã quay trở lại, kể là một mạch xuống dưới chân núi nhưng không trông thấy cô ấy.

Trên tờ giấy dó anh bày tỏ tình yêu của mình với Tiểu Băng một cách trần trụi, viết đầy những câu kiêu như “cả đời này chỉ yêu một mình em”, “suốt đời không thay đổi”, “không có em anh sẽ không thể sống được” ... Nếu là bình thường, đao có kẻ bên cổ anh cũng không viết ra được những câu sến súa như vậy, nhưng hôm nay không giống mọi khi, chỉ cần có thể giữ Tiểu Băng ở lại, có phải viết những câu sến súa đó anh cũng viết được, vả lại những lời đó đều xuất phát

từ tận đáy lòng, sến chỗ nào chứ?

Anh lại xuống núi. Trời đã ngả về tối, mặt trời đã nấp phía sau ngọn núi, chỉ còn sót lại một vệt tà dương, nhuộm lên nơi chân trời xa xôi kia một màu đỏ quạch như máu. Anh không biết vì sao, chỉ cảm thấy đây là một điềm xấu, đoạn bắt đầu vừa chạy vừa gọi, cả núi chỉ nghe thấy giọng nói của anh: “Tiểu Băng... Tiểu Băng...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 33

Đ

àm Duy lão đảo lết xuống giữa màn đêm đen đặc, vừa đi vừa gọi tên Tiểu băng, cổ họng gằn như khản đặc nhưng anh vẫn kiên trì kêu gào, anh biết nếu Tiểu Băng ở ngọn núi này, nhất định đang rất sợ hãi. Nếu cô ấy có thể nghe thấy tiếng gọi của anh, sẽ biết không phải chỉ có một mình cô ấy ở chốn này.

Anh cứ đi mãi, đến khi nhìn thấy những ánh đèn hắt ra từ quán trọ, các tiệm cơm dưới chân núi mới thôi gọi tên cô, xe về thành phố đã hết từ lâu, anh quyết định

gọi điện thoại cho bạn bè, người thân trước, nếu Tiểu Băng không ở chỗ họ, chúng tớ cô ấy vẫn ở quanh núi này, lúc đó anh sẽ bỏ tiền thuê người vào núi đi tìm cùng anh.

Nghĩ đến đây, cả người anh đột nhiên run cầm cập.

Anh chạy khắp nơi tìm chỗ có thể gọi điện thoại, loay hoay cả buổi mới bắt được tín hiệu di động ở một nơi đồng không mông quạnh. Anh gọi điện thoại về nhà mình trước tiên, hy vọng Tiểu Băng đã trở về nhà, nhưng không có ai nhận điện thoại.

Anh lại gọi điện cho ba mẹ hai bên

nhưng họ đều nói Tiểu Băng không ở nhà, sau đó còn tóm lấy anh hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh trả lời lấy lệ đôi câu, nói là không thể gọi điện thoại quá lâu được, sợ hết pin, rồi ngắt điện thoại.

Trong nhóm bạn bè, anh quyết định gọi cho Tạ Di Hồng trước, vì Tạ Di Hồng cũng đang giúp anh tìm Tiểu Băng, chưa biết chừng đã tìm thấy rồi cũng nên. Anh gọi điện về nhà Tạ Di Hồng, là Thường Thắng nghe điện, nói Tạ Di Hồng không ở nhà.

Anh hỏi: “Chú có biết cô ấy đi đâu không?”

Thường Thắng trả lời: “Ai mà biết được!

Vợ của anh á, vốn không coi anh là người, trước giờ đi đâu có bao giờ nói với anh đâu.”

Anh chẳng buồn nghe Thường Thắng kể khổ, chỉ hỏi tiếp: “Thế chú có biết số di động của anh trai Tiểu Tạ không? Hoặc số di động của ba cô ấy? Cô ấy nói sẽ hỏi mượn điện thoại của họ.”

Thường Thắng tỏ ra khó hiểu: “Điện thoại của cô ta đâu?”

“Điện thoại của cô ấy cho anh mượn rồi. Nhanh nói số cho anh đi, những chuyện khác để sau hãy nói.”

“Anh chỉ biết số di động của anh trai cô

ta thôi.” Thường Thắng đọc một dãy số, Đàm Duy thầm ghi nhớ rồi ngắt điện thoại.

Anh lập tức gọi điện vào số của Tạ Di Vũ, nghĩ bụng nếu Tạ Di Vũ cũng không biết Tạ Di Hồng ở đâu thì cứ thẳng thắn kể hết cho anh ta nghe, đề nghị anh ta cử người hỗ trợ tìm Tiểu Băng và Tạ Di Hồng.

Tạ Di Vũ nhận điện thoại, nghe nói là chồng của Tiểu Băng liền thốt lên: “Hả? Cậu tìm Di Hồng hả, không phải con bé đang đi tìm vợ cậu hay sao?”

Anh sợ Tạ Di Hồng mãi chạy đi tìm người, cuối cùng cô ấy cũng bị lạc luôn

nên sốt ruột kể: “Đúng vậy ạ! Cô ấy đang giúp em tìm Tiểu băng, nhưng bây giờ ngay cả cô ấy em cũng không liên lạc được, cô ấy nói sẽ mượn điện thoại của anh hoặc ba anh. Xem ra cô ấy không mượn điện thoại của anh rồi, nhưng em không biết số di động của ba anh.”

Tạ Di Vũ tỏ ra giàu kinh nghiệm , lên tiếng khuyên nhủ: “Cậu đừng cuống, cứ làm từng bước một, anh cho cậu số của ba anh, cậu gọi thử xem, nếu vẫn không liên lạc được thì cậu gọi điện đến nhà ba anh, nếu vẫn không liên lạc được nữa thì báo lại cho anh ngay, anh cử người đi tìm giúp cậu.”

Anh vội cảm ơn Tạ Di Vũ rồi bắt đầu gọi

điện vào số di động của ba Tạ Di Hồng, nhưng hình như điện thoại tắt máy. Anh đành phải gọi điện đến nhà ba của cô. Ba Tạ Di Hồng vừa nghe điện thoại, anh liền vội vàng hỏi Tạ Di Hồng đi đâu.

Ông Tạ nói: “Con bé nói lên núi tìm một người bạn, buổi chiều đã đi rồi, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, di động cũng không gọi được, chúng tôi cũng đang lo đây.”

Anh nói: “Cháu cũng đang ở ngọn núi đó, để cháu đi tìm họ.”

Anh cúp điện thoại, bắt đầu ấn số di động của ông Tạ, bởi vì chiếc điện thoại mà Tạ Di Hồng mượn là của ông ấy, nếu

cô không ở trên núi thì chắc hẳn anh có thể liên lạc được. Anh nghĩ đến hai người phụ nữ đang lang thang trên núi, sống lưng lạnh run.

Anh gọi hai lần nhưng đều không được đang định gọi lại lần nữa thì điện thoại của anh đổ chuông. Anh vội vàng nghe máy, vừa a lô một tiếng đã nghe thấy giọng nói của Tạ Di Hồng: “Cậu làm cái quỷ gì thế? Điện thoại cũng không nghe, tôi đã gọi bao nhiêu cuộc rồi đây này.”

Anh nghe khẩu khí của cô, biết là cô không gặp nguy hiểm gì, bây giờ dù họ có mắng anh đi chẳng nữa, anh vẫn thấy thân thương vô cùng. “Xin lỗi cậu, có thể là do tín hiệu không tốt.” Anh run sợ hỏi:

“Cậu... tìm thấy Tiểu Băng rồi à?”

“Tìm thấy rồi, hai bọn tôi đợi cậu cả buổi rồi đây.”

Rốt cuộc anh cũng yên tâm, cảm giác chân căng mềm nhũn, hai mắt ươn ướt, run rẩy hỏi tiếp: “Cô ấy... vẫn ổn chứ?”

“Con bé không sao hết, chỉ lo cho cậu thôi... Cậu lên núi một chuyến, sao phải mất nhiều thời gian thế hả?”

“Tôi nào có lên núi một chuyến? Lên lên xuống xuống biết bao nhiêu bận rồi... Hai người giờ đang ở đâu?”

Tạ Di Hồng nói tên một tiệm cơm nhỏ

rồi chuyển điện thoại cho Tiểu Băng. Anh vừa nghe thấy giọng nói của Tiểu Băng, ghen ngào không nói nên lời, miễn cưỡng “a lô” một tiếng rồi không nói nữa.

Tiểu Băng không ngừng hỏi: “Anh không sao chứ? Anh không sao chứ?”

“Anh... không sao... Còn em?”

“Em... không sao... Buổi chiều em đã xuống núi rồi, vừa xuống núi thì nhận được điện thoại của Di Hồng, kể là anh lên núi tìm em, em vẫn luôn đợi ở dưới này...”

“Em thông minh lắm, không chạy lên núi

nữa...” Anh vừa nghe điện thoại vừa đi đến tiệm cơm đó, đi được một đoạn, tín hiệu lại mất, anh dứt khoát cúp điện thoại, bắt đầu rào bước. Đến khi anh chạy đến trước cửa tiệm cơm, nhìn thấy Tiểu Băng và Tạ Di Hồng đứng ở đó chờ anh, anh liền chạy đến, cũng chẳng thém để ý đến Tạ Di Hồng đang ở bên cạnh, kéo Tiểu Băng ôm vào lòng, miệng thầm thì.” Em hại chết người ta rồi... Em... chạy lung tung khắp nơi... làm anh lo muốn chết!”

“Là anh hại chết người thì có... Không phải vì anh nên em mới chạy tới đây sao?”

Hai người vừa ôm vừa hôn nhau, nước

mắt dính đầy trên khuôn mặt. Cuối cùng Tiểu Băng lau nước mắt, hỏi: “Anh... Giọng anh sao... khàn vậy?”

“Em còn hỏi? Không phải vì gọi em đến khàn cả giọng ư?”

“Anh ở trên núi gọi em sao?”

“Suốt dọc đường vừa tìm vừa gọi.”

“Em cảm thấy anh đang gọi em nhưng... lại không thấy anh đâu, em còn tưởng em tự tưởng tượng ra cơ... Có mấy lần, nếu không phải là nghe thấy anh đang gọi tên em, em cũng... không muốn ra khỏi núi này nữa.”

Tạ Di Hồng ở bên cạnh lên tiếng: “Thôi được rồi, khi nào về nhà lại từ từ tình tự nhé, tài xế mới gọi lúc này đã không còn kiên nhẫn để đợi rồi kia kìa.”

Tiểu Băng hỏi anh: “Anh có đói không? Nhất định là anh chưa ăn gì rồi, bọn em đều ăn một ít rồi, anh ăn chút gì đã rồi hãy đi.”

Anh nghe nói tài xế đang đợi, bèn cắn răng nói: “Anh không đói, về thành phố rồi ăn cũng được.”

Ba người lên xe, Tạ Di Hồng ngồi phía trước, anh và Tiểu Băng ngồi hàng ghế sau. Cả quãng đường anh luôn nắm chặt lấy tay Tiểu Băng, dường như sợ cô sẽ

lại bay mất khiến anh không tìm được nữa, anh cũng mặc kệ trong xe có người khác, lặp đi lặp lại những lời an biết trong mẫu giấy nhắn cho Tiểu Băng.

Chính anh không nhận ra, nhưng Tiểu Băng có phần bị anh làm cho ghen ngào đến mức ngại ngừng, vội chuyển chủ đề: “Tôi nay không phải anh có hẹn với cô giáo Lam sao?”

Anh bỗng trở nên lúng túng. “Đâu có... hẹn... hẹn hò gì chứ? Chẳng phải là đi hỏi... chuyện đó... còn gì...”

Tiểu Băng nói: “Vậy anh còn không mau gọi điện cho người ta? Nói đi lại không đi nữa, người ta không lo sao? Có khi

còn coi anh là người nói lời mà không biết giữ lời đấy.”

Anh nhìn Tiểu Băng một lúc, cảm thấy cô thực sự nghiêm túc, không có vẻ đang châm chọc hay thử thách anh, liền gọi điện cho cô Lam, nói xin lỗi hôm nay có việc, không thể qua nhà cô. Cô Lam hình như cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: “Không sao, hôm nay không được thì hôm khác hãy nói.”

Anh lại ra sức xin lỗi lần nữa rồi ngắt điện thoại.

Tiểu Băng hỏi: “Anh không hẹn bà ấy lúc khác à?”

Anh kiên định nói: “Không hèn. Anh không đi hỏi cô ấy nữa, chúng mình coi như không có chuyện gì nhé? Mấy năm nay cô ấy cũng không liên lạc với anh, hoặc là đứa bé đó không phải là con anh, hoặc là cô ấy không hy vọng anh chen vào cuộc sống của cô ấy, anh cần gì phải làm xáo trộn cuộc sống của cô ấy chứ? Anh... chỉ cần em... Anh không thể... không có em được... Em nói gì anh cũng đều nghe theo em...”

Tạ Di Hồng buồn cười cất tiếng: “Cậu đừng đẩy trách nhiệm lên người Tiểu Băng của chúng tôi, Tiểu Băng của chúng tôi có bảo cậu... bỏ mặc đứa bé đó hả?”

“Cô ấy không bảo, đó là quyết định của

chính tôi, tôi không phải bỏ mặc, mà là... tôn trọng nguyện vọng của cô Lam... Nếu cô ấy cho rằng chuyện này liên quan đến tôi... thì cô ấy nhất định sẽ để cho tôi biết.”

Tiểu Băng nói: “Ôi, được rồi, ngày mai anh vẫn nên đi tìm cô Lam đi, quan trọng là chứng minh đứa trẻ đó đích thực là con của anh, thế thì làm sao? Quan trọng là anh... phải gửi tiền chu cấp... phải đi... thăm đứa trẻ đó... Anh... thế em... sẽ để anh đi thăm nó vậy... Anh muốn đi bao nhiêu lần thì đi bấy nhiêu lần... Anh xem bộ dạng anh hôm nay kìa... em bỏ anh cũng không yên tâm...”

“Anh không đi hỏi cô ấy, anh không thể

không có em, chỉ cần em khoong rời xa anh, bất luận anh phải làm gì, anh đều bằng lòng...”

Tạ Di Hồng lên tiếng: “Tôi bảo này, hai người các cậu đợi khi nào về nhà hãy tiếp tục mùi mẫn nhé, ở trên xe cứ sên rện thế này, đừng để răng của đồng chí lái xe xót rụng mất.”

Bác tài hình như cũng là người cởi mở, lên tiếng trêu ghẹo: “Tôi là người lái xe, vào Nam ra Bắc, người sên súa thế nào mà chẳng từng thấy, lời sên súa nào mà chẳng từng nghe? Hồi tôi theo đuổi bà xã nhà tôi, nói chuyện còn sên hơn mấy cô cậu ấy chứ. Khà khà, hai người cứ nói đi, cứ coi như tôi là người điếc cũng

được.”

Nhưng anh và Tiểu Băng cũng ngại ngại không dám sấn rận nữa, anh hỏi cô: “Rốt cuộc em đã đi đường nào vậy? Sao anh tìm khắp nơi mà không gặp được em?”

“Em lên núi theo con đường phía trước, đó là con đường chúng mình đã từng đi qua, em... đến chỗ... “danh lam thắng cảnh”... của chúng mình, còn vào trong miếu rút quẻ, vừa khéo trúng một quẻ “thế gian đều là hư vô”, em... hoàn toàn hết hy vọng, quyết định xuống núi theo con đường phía sau, định vứt hết đồ trong hộp đi để... cắt đứt quan hệ với anh...”

“Sao anh nhìn thấy mỗi dải ruy băng màu hồng? Những thứ khác đâu? Là đồ vật gì thế? Em ném hết đi rồi sao? Có quan trọng không?”

“Những thứ khác em không nỡ vứt đi, lại ôm xuống núi... Dải ruy băng kia chẳng là gì cả, vứt thì cũng vứt rồi.”

“Trong hộp rớt cuộc có đồ vật gì?”

Tiểu Băng lôi chiếc hộp từ trong túi ra đưa cho anh. “Anh không biết bên trong có gì ư? Anh chưa bao giờ mở ra xem sao?”

“Em bảo anh không được xem, anh cũng

chưa xem.”

Bác tài lại nói chen vào: “Xem ra anh chồng này vẫn là một người cẩn thận, vợ bảo không được xem, cậu ta cũng không xem.” Dứt lời liền bật đèn trên trần xe lên.

Tiểu Băng cười nói: “Nếu không sao cháu phải gọi anh ấy là “đồ ngọc” chứ?”

Đàm Duy mở chiếc hộp ra, phát hiện tất cả đều là những món đồ chơi nho nhỏ mà anh đã tặng Tiểu Băng trước kia, có mấy cái à mua ở những sạp hàng bên đường hồi lên núi lần đó, có dây chuyền hạt châu gỗ, có vòng tay bằng đá mang tiếng là ngọc bích, có khuyên tai làm từ đậu

tương tự, còn có mấy tấm ảnh, đồ trang sức nhỏ, thậm chí còn có một chiếc bát gỗ nho nhỏ... Chính anh cũng không nhớ cái nào mua ở đâu, có thể có cái anh mua tặng Tiểu băng lúc đi dự hội nghị, chỉ nhớ lúc anh đưa cho Tiểu Băng chiếc bát gỗ đó, cô nói phải giữ lại để sau này cho con làm bát ăn cơm, sẽ không bị vỡ.

Anh ngắm nghía hết một lượt. Tạ Di Hồng cũng cầm chiếc hộp xem một lượt, vừa xem vừa nói: “Các cậu lãng mạn quá... Những thứ này sao nỡ vứt đi được? Muốn vứt chẳng thà đưa cho tôi còn hơn.”

Trở lại thành phố, bốn người cũng đến một tiệm cơm dùng bữa, sau đó bác tài

đưa Tạ Di Hồng về nhà rồi mới đưa hai người về. Lúc anh trả tiền xe, bác tài nói Tạ Di Hồng đã trả rồi, là xe thuê, trả tiền theo ngày. Bác tài đùa mấy câu với bọn họ rồi lái xe đi mất.

Hai vợ chồng trở về nhà, anh nhìn em cười, em nhìn anh cười, vui vẻ tựa như tìm được báu vật đã mất. Tiểu Băng nói: “Anh đừng bao giờ phát điên đi tìm em khắp nơi như thế nữa nhé, em sẽ không tự sát đâu...”

“Ai mà biết được? Cứ coi như em không tự sát đi, nhưng em lại chạy đến ngọn núi đó... bị hổ ăn thịt thì phải làm sao? Bị mấy gã... hòa thượng... làm hại thì phải làm thế nào?”

“Em không ngờ hôm nay trên núi lại thanh tịnh như vậy, em còn tưởng... sẽ giống như lần trước...” Tiểu Băng nhìn anh dịu dàng đến vô cùng: “Chúng mình đi tắm rồi đi ngủ nhé.”

Hai người chạy vào phòng tắm rửa, vừa tắm xong anh liền ôm Tiểu Băng lên rồi đi vào phòng ngủ. Hai người ân ái quần quýt lấy nhau, Tiểu Băng vừa làm vừa nói: “Chúng mình cũng sinh một đứa con nhé? Chúng mình cũng sinh một đứa con nhé...”

“Được, sinh một đứa con rồi em sẽ không... chạy linh tinh nữa...”

Ăn ái xong, Tiểu Băng lập tức chèn một chiếc gối dưới thân, nói là làm như vậy sẽ dễ hoài thai, sau đó giống như làm xiếc, giờ hai chân lên cao dựa vào tường. Anh thấy Tiểu Băng nghiêm túc, vừa thương vừa yêu, thúc giục cô: “Chắc là đủ thời gian rồi nhỉ? Có thể thả xuống được rồi đấy. Giờ cao như vậy không mệt à em? Một lần không được thì làm lại, không cần phải nôn nóng.”

Tiểu Băng đùa: “Em không thể làm người đang trong phúc không biết phúc được, anh xe, Di hồng với cô Lam đó, muốn lấy thứ đó của anh bao nhiêu?”

Anh nghe xong câu này, lại có phần bất an, lo Tiểu Băng vẫn tự sao bì với hai

người này. Đối với Tạ Di Hồng, anh có thể nói chỉ là tự Tiểu Băng nghĩ ngợi vẩn vơ, nhưng đối với cô Lam, anh không có cách nào biện bạch, bởi vì anh cũng không biết rốt cuộc cô Lam có chuyện gì. Nghĩ đến ngày mai phải đối diện với vô Lam và Duy Duy, đầu anh vẫn đau như búa bổ. Nhưng Tiểu Băng không xảy ra chuyện gì đã khiến anh thỏa mãn lắm rồi.

Chuyện của ngày mai, hãy để ngày mai lo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 34

S

áng hôm sau tỉnh lại, Đàm Duy cảm thấy ê ẩm cả người. Tiểu băng cũng kêu lên: “Mệt chết mất, mệt chết mất! hôm nay chẳng muốn đi làm chút nào.” Tiểu Băng không đi làm cũng không sao, chỉ là thiếu một, hai hợp đồng thôi, nhưng anh không đi làm thì không được, gấp như vậy tìm đâu ra người dạy thay đây? Vì thế anh vẫn phải kiên quyết thức dậy, ăn qua loa xong liền đi làm.

Sau tiết học buổi sáng, anh gọi điện cho cô giáo Lam, vì Tiểu Băng dặn anh hôm

nay nhất định phải đi hỏi cô ấy. Cô Lam vừa nhận ra là anh, liền nói: “Vẫn là chuyện hôm qua sao? Thế thì để tôi đi.”

Buổi trưa anh trở về nhà, kể lại chuyện này cho Tiểu Băng. Tiểu Băng hỏi: “Anh có xúc động không?”

“Xúc động gì?”

“Sắp gảoj được con gái, sắp được làm cha rồi.”

Anh ôm chầm lấy Tiểu Băng, sờ sờ bụng cô. “Em có bầu rồi à? Nếu không sao lại nói anh sắp làm cha chứ?”

Tiểu Băng cười hì hì. “Anh đừng như

vậy, em đã nói với anh rồi, em đã nghĩ thông suốt, sẽ không ghen tị vì anh không còn cảm giác ngỡ ngàng hạnh phúc khi lần đầu tiên được làm cha của con chúng mình đâu, dầu sao thì chỉ cần em hạnh phúc vì lần đầu tiên được làm mẹ là được rồi.”

Anh cảm thấy tuy Tiểu Băng nói là đã nghĩ thông suốt nhưng thật ra vướng mắc trong lòng vẫn còn đó, rất có thể vì sợ anh buồn nên mới miễn cưỡng ghìm lại. Anh cũng không còn cách nào khác, chỉ cần yên ngoài Tiểu Băng coi như đã thông suốt mọi chuyện, sẽ không rời xa anh, không chạy lên núi nữa là được rồi. Để sắp xếp ổn thỏa, đến chiều lúc anh đi làm liền gọi Tạ Di Hồng: “Tối nay tôi

phải đến chỗ cô Lam... Tiểu Băng cứ muốn tôi phải đến hỏi chuyện đó... Cậu... tôi nay có thể đến ở cùng với Tiểu Băng được không? Tôi sợ cô ấy lại...”

Tạ Di Hồng lập tức đồng ý: “Được, có tôi ở đó, cậu yên tâm đi... Tan làm tôi sẽ đến nhà cậu ngay.”

“Cậu đừng nói là tôi kêu cậu qua đó.”

“Biết rồi.”

Buổi chiều tan làm, anh vừa về đến nhà được một lúc thì Tạ Di Hồng chạy tới, kêu là mới mua được một bộ quần áo, muốn Tiểu Băng tư vấn giúp xem có đẹp

không, nếu không đẹp thì còn kịp trả lại. Tiểu Băng thấy Tạ Di Hồng đến thì rất vui vẻ, hai người bận bịu thử quần áo. Anh chẳng có thời gian mà cũng chẳng có tâm trạng để ăn cơm, chỉ rửa mặt, thay bộ quần áo sạch sẽ rồi xuất phát đến nhà cô Lam. Tiểu Băng còn dặn dò với theo: “Nhớ mua ít quà đến cho Duy Duy, đừng giống như anh chàng quê mùa không biết phép lịch sự đâu.”

Tạ Di Hồng còn bổ sung: “Cũng nên mua ít quà cho cô Lam nữa, người ta chẳng phải là giảng viên hướng dẫn của cậu sao?”

Anh đáp lại: “Biết rồi.” Sau đó xuống lầu bắt taxi. Anh đi một mạch đến gần

chỗ ở của cô Lam rồi mới xuống xe tìm một cửa hàng để mua quà. Nhưng chỗ đó lại không có trung tâm thương mại nào cả, chỉ có mấy cửa tiệm nhỏ, anh cũng hết cách, đành mua đại mấy thứ, coi như là tấm lòng của mình.

Anh nghĩ một lát rồi lượn qua cổng trường Đại học C, tìm thấy một chỗ bán kẹo kéo, mua liền năm chiếc, kêu người bán kẹo lấy giấy nilon gói lại rồi mnag đến cho Duy Duy.

Không hiểu sao lúc này anh rất nhớ con bé, muốn mỗi ngày trở về nhà, mua ít đồ chơi, đồ ăn trên đường, sau đó gõ cửa, ngay tức thì có một đứa trẻ bay ra cướp món quà trên tay anh, nhưng anh lại gio

món quà đó lên thật cao, nhất định muốn con bé phải hôn chòm râu lờm chờm của anh một cái mới đưa cho nó.

Anh nhớ lại, dường như đây chính là những kỷ niệm anh trải qua hồi còn nhỏ, nhưng khi ấy anh chính là đứa bé ngày ngày đợi bên cửa, còn ba anh mới là người cha có chòm râu đó. Bây giờ đến lượt anh làm người cha với chòm râu lờm chờm, thật khiến anh cảm thán đời người như giấc mộng, tháng năm như cát bụi, mới sơ ý một chút mà mấy chục năm đã trôi qua, chính mình cũng đã đến tuổi làm cha, có lẽ không chỉ đến tuổi mà đã làm cha được mấy năm rồi. Anh nhớ lại ngày bé, một lòng kính trọng ba mình, cảm thấy ông bách chiến bách thắng,

không có gì không làm được. Lúc đó anh cảm thấy hai chữ “anh hùng” sinh ra chỉ dành cho ba, ba là anh hùng, anh hùng là ba.

Trong ấn tượng của anh, trẻ con mà không có cha đều rất đáng thương, lại nghĩ tới Duy Duy không có cha, trong lòng rất khó chịu. Anh muốn mỗi tháng gửi cho Duy Duy một ít tiền sinh hoạt phí, lại hận không thể ngày ngày canh giữ trên con đường Duy Duy đi học, bảo vệ con bé không bị người khác bắt nạt.

Anh vừa đi vừa nghĩ miên man, đến trước cửa nhà cô Lam lúc nào chẳng hay, thấy nhà nhà đều được lắp cửa thoát hiểm bằng sắt, anh lo lắng nghĩ, lẽ nào an

ninh ở đây không tốt, nếu không phải lắp cửa sắt làm gì?

Anh đột nhiên ý thức được một điều, lúc này hai mẹ con họ đã trở thành một trách nhiệm trong tim anh, anh đã có khát vọng bảo vệ họ, nhìn một cánh cửa an toàn cũng dâng trào cảm xúc, lo lắng khôn nguôi, như thế làm sao được?

Anh đứng một lúc mới gõ cửa, tim đập thình thịch, chỉ sợ mình sẽ đỏ mặt thất lễ. Cô Lam ra mở cửa, thấy là anh liền mở cửa an toàn ra, nhiệt tình mời anh vào trong. Anh lấy món quà ra đặt lên chiếc bàn trong phòng khách, cô Lam cũng không khách sáo, mời anh ngồi rồi đi pha trà.

Anh ngồi đó, quan sát xung quanh, thấy căn phòng sửa sang rất ổn, chắc chắn hơn nhiều so với cái lồng chim của anh. Trên sàn trải thảm, trên cửa sổ là chiếc rèm lớn chạm đất, đồ gia dụng trong nhà cũng rất nhiều, có cả sofa bằng da, đèn treo hình nhành hoa, trên tường treo một bức tranh sơn dầu phương Tây... suy cho cùng cô cũng từng ra nước ngoài mấy năm.

Cô Lam bung trà tới đưa cho anh, anh nhận lấy, bèn chồn hỏi: “Con gái cô đâu rồi ạ?”

“Con bé đang ở trong phòng nó...” Cô Lam quay về phía một căn phòng, đoạn

cất tiếng gọi: “Vi Vi, mau ra đây xem, chú mang cho con bao nhiêu quà này.”

Bây giờ anh mới phát hiện ra hai tiếng “Duy Duy” của cô Lam phát âm khác với những người khác, giống như “Vi Vi” trong tiếng Anh. Cô bé ở trong phòng phụng phịu trả lời: “Con đang vẽ tranh, mẹ bảo chú mang quà vào cho con đi.”

Cô Lam ngại ngùng cười một cái: “Đúng là chiều quá sinh hư rồi.”

Anh đứng dậy, nói: “Không sao ạ, em nag đồ vào cho con bé...” Anh cầm kéo kéo, đến trước cửa phòng của Vi Vi, gõ gõ lên cửa.

Cô nhóc kêu giòn rụm: “Come in, please!”

Anh hể nghe thấy tiếng Anh, chân tay liền luồn cuống, không biết phải trả lời như thế nào, cũng không dám đi vào, tặc như trên cửa dán mẫu giấy: “Anh ngữ trọng địa, người Hán chớ vào.” Anh dốc hết can đảm đẩy cửa ra, đứng ở đó ngóng vào, nhìn căn phòng trẻ em được bày trí rất đẹp, trên tường dán giấy hoa, trong phòng đặt một chiếc piano, còn có rất nhiều đồ chơi. Vĩ Vĩ đang ngồi vẽ trước bàn, thấy anh bước vào, không thềm ngẩng lên, chỉ hỏi: “Chú có biết nói tiếng Anh không?”

“Chú không biết.”

Ví Ví độ lượng nói: “Không biết cũng không sao, con có thể cùng chú nói tiếng Trung.” Sau đó cô bé chẳng nói gì nữa, chỉ vui đầu vào vẽ.

Anh đứng đó một lúc rồi lên tiếng. “Xem chú mang gì cho con này! Kẹo kéo...”

Mấy chữ “kẹo kéo” quả là rất linh, Ví Ví thoáng cái đã ném hết bút vẽ sang một bên, chạy đến cướp kẹo kéo trên tay anh. Anh đưa kẹo lên thật cao nhưng không dám yêu cầu “hôn một cái”, chỉ bảo: “Gọi một tiếng chú nào, chú sẽ đưa cho con.”

Ví Ví rất nghiêm túc gọi một tiếng: “Chú

ơi...” Anh đưa kẹo kéo cho cô bé, cô bé lập tức cầm lấy trộn lên.

Anh nghe thấy cô Lam nói ở phía sau: “Con bé thích nhất thứ này, cậu càng về bản, con bé càng muốn ăn... Chỉ sợ con bé ăn nhiều quá lại đau bụng mất...”

Anh vội vàng giải thích: “Không sao đâu, hồi em còn bé cũng hay ăn món này, chưa bao giờ bị đau bụng cả...” Anh nói xong câu này liền cảm thấy mình đã nói linh tinh, sao có vẻ giống như kéo mình và Vi vi lại cùng một chỗ như thế?

Cô Lam cười, nói: “Có lẽ trẻ con chính là như vậy, càng là việc người lớn không cho làm, chúng lại càng làm càng vui...”

Cậu đã ăn cơm chưa? Chắc là vẫn chưa ăn phải không? Cùng ăn đi... Có ngay bây giờ đây...”

Anh khách sáo từ chối: “Không được ạ, em phải về nhà bây giờ...”

Cô Lam cũng không cưỡng ép, chỉ tỏ ý có lỗi: “Mấy hôm nay con cô bảo mẫu nhà tôi kết hôn nên cô ấy về quê rồi, tôi lại hơi vụng về. Cậu cứ ngồi một lát, tôi còn nồi đun trên bếp...” Cô Lam nói xong liền quay vào phòng bếp nấu cơm.

Anh muốn đến phòng bếp giúp một tay, tiện thể hỏi về vấn đề đó, nhưng anh nghĩ chưa biết chừng Vi Vi chính là được kết trái từ cái lần vào phòng bếp hỗ trợ

trước kia, quyết định vẫn dừng nên đi đến đo, chỉ ngồi lại trong phòng trẻ em chơi với Vi Vi.

Cô nhóc khoe khoang: “Chú ời, chú có muốn xem tranh của con vẽ không?”

“Muốn chứ, con có cho chú xem không?”

“Con cho chú xem... Con rất muốn cho chú xem...”

Vi Vi mang ra rất nhiều tranh, cho anh xem từng bức một, còn giải thích cho anh trên bức tranh vẽ đồ vật gì. Có một vài bức tranh, nếu Vi Vi không giải thích thì anh cũng không thể nhìn ra là đang vẽ gì, nhưng một khi đã giảng giải, anh lại cảm

thấy đúng là có mấy phần giống thật, trí tưởng tượng của trẻ con quả là vô cùng vô tận. Có một bức tranh vẽ hai cô gái xinh đẹp đang mặc váy, nhìn thoáng qua có vẻ như là tuổi tác gần bằng nhau nhưng Vi Vi nói một người là con bé, còn một người là mẹ.

Anh lặng lẽ nói: “Thế còn ba đâu rồi? Ba con ở đâu vậy?”

Vi Vi tự hào nói: “Ba con đang ở Mỹ, mẹ con dạy con nói tiếng Anh, khi nào con đến Mỹ là có thể nói tiếng Anh với các bạn bên đó.”

Anh hỏi: “Ba con ở Mỹ... làm gì?”

“Ba con là giáo sư.”

“Thế con... khi nào thì đi Mỹ?”

Nào biết Vi Vi vừa nghe câu hỏi này liền chạy ra khỏi phòng, dọa anh sợ hết hồn, tưởng là đụng phải tai vạ, vội vàng chạy theo sau, phát hiện Vi Vi chạy vào phòng bếp, đang hỏi cô Lam: “Mẹ ơi, chúng ta khi nào thì đi Mỹ ạ?”

Anh sợ cô Lam sẽ oán trách anh vì đã hỏi vấn đề làm tổn thương trẻ con này, nhưng Vi Vi lại mau chóng phản khởi chạy đến nói với anh: “Đợi mẹ con hướng dẫn các anh chị tiến sĩ của mẹ tốt nghiệp đi Mỹ ạ...” Sau đó rất tự hào khoe: “Mẹ con là giáo sư hướng dẫn tiến

sĩ, các bạn trên lớp, mẹ của các bạn ấy đều không phải là giáo sư... Mẹ của Tiểu Long còn là học sinh của mẹ con nữa cơ. Ba của Mạnh Mạnh cũng là học sinh của mẹ con.”

Cô Lam ở phòng bếp nghe được liền bật cười ha ha, bước ra giải thích với anh: “có mấy đứa trẻ hay chê cười mẹ con bé quá già, kêu là bà của nó, tôi liền dạy nó tự AQ như vậy, tránh tổn thương lòng tự tôn của nó.”

Anh nhân cơ hội hỏi: “Ba của Vi Vi đang ở Mỹ, thế hai người còn không mau... sang bên đó đoàn tụ với ông ấy ư?”

“Phải đi, phải đi chứ!” Cô Lam nói với

con gái: “Vi Vi, vào phòng đi con, mẹ có chuyện muốn nói với chú.”

Vi Vi phụng phịu vào phòng, còn dặn dò anh: “Chú ơi, chú nhớ đến nghe con chơi đàn piano nhé, con biểu diễn cho chú nghe.”

Đợi Vi Vi vào phòng xong, cô Lam mới giải thích: “Thật ra ba con bé không ở Mỹ... Tôi không biết... ba con bé đang ở đâu... bởi vì tôi cũng không biết ba con bé... là ai...”

Anh cảm thấy nếu không hỏi tiếp thì sẽ không còn cơ hội nào khác nữa, liền đỏ mặt, lấp bắp lên tiếng: “Cô giáo, em hỏi một chuyện này... nếu cô cảm thấy...”

không thỏa đáng... thì coi như em... chưa từng nói...”

“Cậu muốn hỏi Vi Vi liệu có phải là con của cậu không phải không?”

Anh thật sự cảm động đến rơi nước mắt, nếu cô Lam không nói ra câu này, anh cũng không biết mình có can đảm để nói ra câu ấy hay không. Anh đáp: “Đúng vậy, đúng vậy! Hôm nay em đến đây là để hỏi về điều này...”

“Nói thật lòng, tôi cũng không biết có phải không... Tôi cũng muốn tìm hiểu rõ ba của Vi Vi rốt cuộc là ai. Không phải tôi muốn tìm người để chịu trách nhiệm, tôi vốn cũng không cần ba của Vi Vi đến

chịu trách nhiệm, cậu xem, một mình tôi nuôi nấng nói không phải vẫn rất tốt sao? Không chỉ có vậy, tôi đã nói với con bé rằng ba của nó đang ở Mỹ, vì thế tôi nhất định sẽ làm được điều này, chắc chắn sẽ tìm cho con bé một người cha tốt ở đất Mỹ. Chỉ có điều con người tôi đã được công tác nghiên cứu khoa học nuôi dưỡng thành thói quen luôn truy tìm căn nguyên vấn đề, không biết cha đẻ của Vi Vi là ai, trong lòng lúc nào cũng có một nỗi băn khoăn không thể buông xuôi...”

“Nếu thế... nếu thế... em... cũng như vậy...” Anh cảm thấy khi cô Lam nói đến việc tìm cho Vi Vi một người cha ở Mỹ, không giống như đang nói chuyện yêu đương hay hôn nhân, mà giống như đang

đầu thêu, đem tất cả phương án dự thảo và có tính khả thi ra chứng minh ổn thỏa xong mới nói ra câu đó.

Cô Lam nói: “Tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu chuyện này, nhưng lại sợ sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng cậu, hôm nay cậu tự tìm đến đây, đúng là quá tốt. Vì Vi Vi nhà tôi có nhóm máu AB, còn tôi nhóm máu B, vì thế bao của con bé chỉ có thể là nhóm máu AB hoặc nhóm máu A, cậu là... nhóm máu gì?” Cô Lam nói xong liền tìm một tấm phim plastic. “Đây là phiếu thông tin của Vi Vi =, hiện nay trong nhà trẻ của các trường đều làm loại phiếu này để trẻ em mang trên người, ngộ nhỡ đứa trẻ có bị ốm hay lạc đường thì còn có thể dùng được.”

Anh nhận lấy rồi xem một lát, nhận ra cái tên trên đó là “Lam Vĩ Vĩ” chứ không phải là “Lam Duy Duy”, nhóm máu là AB. Anh trả lời: “Em là nhóm máu B...”

“Thế thì không thể là của cậu rồi...”

Anh không biết rốt cuộc trong lòng có cảm giác gì, tựa như vừa trút được gánh nặng, lại tựa như mất mát, thất vọng. Anh cũng không biết trong lòng cô Lam có cảm giác gì, từ vẻ mặt cô không nhìn ra được đáp án, nhưng cô Lam dường như ngay lập tức mất đi hứng thú với anh, rất khách khí nói: “Hôm nay ở lại đây ăn cơm chứ? Tôi đã nấu cơm xong rồi.”

Anh cảm thấy đây như là hạ lệnh đuổi khách, liền biết điều đáp: “Không được, không được! Em phải về, vợ em... vẫn đang đợi em ở nhà...”

“Thế thì tôi không giữ cậu nữa, có thời gian thì đưa vợ cậu cũng đến chơi.”

Lúc anh cáo từ bước ra ngoài, Vi Vi còn đuổi theo anh hỏi: “Chú ơi, chú đã nói chú sẽ nghe con đàn cơ mà?”

Anh xin lỗi Vi Vi: “Chú có việc mất rồi, lần sau chú sẽ đến nghe con đàn nhé.”

“Lần sau là khi nào ạ?”

Cô Lam thay anh trả lời: “Lần sau chính

là rất nhanh, ngay lập tức, soon, ok?
Ngoan nào, vào nhà thôi, hai mẹ con
mình ăn cơm.”

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 35

S

uốt quãng đường về, Đàm Duy nhẹ nhõm cả người, nếu nói lúc mới biết mình không phải là cha ruột của Vi Vi còn có chút cảm giác hụt hẫng thì lúc này đi dạo ở ngoài, được hít thở khí trời, đầu óc trở nên thanh sảng, có thể lĩnh hội được ý nghĩa sâu sắc của sự việc, tin tức này đã trở thành tin tức cực kì đáng mừng, trong nháy mắt anh đã rũ bỏ được cảm giác hụt hẫng kia, trong lòng chỉ còn lại niềm vui và sự hưng phấn.

Điều kỳ lạ à, khi anh biết được mình

không phải là cha đẻ của Vi Vi, anh không còn cảm thấy tội nghiệp cho con bé nữa, cũng không cho rằng cô Lam phải chịu bất hạnh, người ta thuê bảo mẫu, nhà cửa rộng rãi, trắng lộng lẫy, đi lại bằng xe máy, giẫm lên là thảm dày, đàn hát bằng dương cầm, ăn uống là sơn hào hải vị, kết hôn với người nước ngoài... nào có cần đến tên quê mùa nghèo rớt mồng tơi như anh đồng cảm, chăm sóc? Ha ha, ngẫm lại cái cảm giác tự mình hù mình của mấy ngày nay, quả đúng là tự mình đa tình, ăn no rồi việc.

Anh quyết định khi trở về nhà sẽ không thông báo tin tốt này cho hai người kia ngay mà cố ý diễn dáng vẻ ủ rũ, khiến họ phải hoảng một phen, ai bảo họ luôn đùa

giỡn anh chứ? Hôm nay sẽ đến lượt anh đùa giỡn họ.

Về đến nhà rồi anh vẫn đứng ngoài cửa một lúc, xóa sạch nụ cười trên gương mặt rồi mới gõ cửa. Tạ Di Hồng mở cửa cho anh, vừa thấy anh đã hỏi: “Sao rồi, có phải không?”

“cái gì mà phải hay không phải?”

“Cậu đang chơi trò gì đây? Cuối cùng có phải hay không?”

“Cậu không nói là việc gì, sao tôi biết có phải hay không?”

Tạ Di Hồng uy hiếp anh: “Cậu vẫn còn

tâm trạng để ồm ờ cơ đây, muốn khiến Tiểu Băng cầu đến phát bệnh hả?”

Anh không nhìn thấy Tiểu Băng đâu, lại nghe Tạ Di Hồng nói vậy, thầm nghĩ Tiểu Băng chắc là buồn bực quá hóa bệnh, đã nằm gục rồi, ý định lừa gạt người khác của anh phút chốc bay biến, vội nói: “Không phải, không phải. Vi Vi trong tiếng Trung dùng chữ “vi” của “tường vi”, không phải chữ “duy” trong “duy trì, bảo tồn” trong tên tôi.”

Tạ Di Hồng lớn tiếng nói: “Tiểu Băng, cậu rõ chưa? Tớ không nói sai chứ? Tớ đoán chính là “vi” trong “tường vi” mà... sao lại thành “duy” trong “duy trì” được? Lại không phải con trai... Đúng

chứ?”

Tiểu Băng từ trong nhà vệ sinh vọng ra:
“Chỉ dựa vào nhiều đó thôi sao?”

Anh thấy Tiểu Băng không nằm vật vã trên giường mà đang ngồi trong nhà vệ sinh, ý đồ đùa giỡn lại quay trở lại, quyết định kích nổ quả đạn pháo hạng nặng phía Tiểu Băng, liền nói: “Đợi em ra rồi nói tiếp vậy...”

“Không được, không được! Bây giờ nói luôn đi!”

Tạ Di Hồng ở bên cạnh cũng giục, anh đành phải nói to: “Nhóm máu của Vi Vi là AB, nhóm máu của anh và cô Lam đều

là nhóm B, vậy nên anh không thể là ba của Vi Vi được...” Sau đó, anh kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Tiểu Băng lớn tiếng hỏi: “Tại sao anh có nhóm máu B thì không thể là ba của Vi Vi?”

Anh đang chuẩn bị phổ cập kiến thức về hệ nhóm máu của người, Tiểu Băng đã từ nhà vệ sinh đi ra, vặn lại anh: “Anh đừng có coi bọn em là lũ dốt nát.”

“Anh đâu có coi hai người dốt nát, nhưng nhóm máu của Vi Vi là AB, của cô Lam là B, cha đẻ của Vi Vi chỉ có thể mang nhóm máu A hoặc AB...”

Tiểu Băng trách cứ: “Anh còn dám nói không coi bọn em là lũ dốt nát! Kiến thức đơn giản như vậy lẽ nào em không hiểu? Em không chỉ hiểu mấy cái ABO này của anh, em còn biết cả RH nữa, vấn đề là anh chỉ chắc chắn anh có nhóm máu B, nhưng nếu cô Lam không phải nhóm máu B thì sao? Vì Vi không phả nhóm AB thì sao? Anh vốn không thể biết được.”

“Anh không biết thì làm sao dám nói bừa?” Anh giải thích. “Nhóm máu của Vi Vi được ghi trên thẻ thông tin của con bé, thẻ này được trường mẫu giáo cấp cho học sinh để đề phòng khi xảy ra tình huống cấp cứu cần phải dùng đến, chẳng lẽ cô Lam có thể để cho người khác viết

sai thông tin nhóm máu? Nếu đúng vậy thì ngộ nhỡ gặp phải trường hợp cần truyền máu, há chẳng phải là làm hại con mình hay sao?”

Tiểu Băng vẫn cố chấp: “Sao anh biết đó là thẻ thông tin do trường Vi Vi cấp cho con bé? Cô Lam chẳng lẽ không thể làm một cái để chơi sao? Em cũng có hai cái thẻ chứng minh đây này, vì sao bà ta không thể có hai cái thẻ thông tin?”

Ta Di Hồng nói: “Làm một cái thẻ giả, về mặt kĩ thuật thì không khó nhưng cô giáo Lam ăn no rồi việc hay sao mà đi làm thêm cái thẻ thông tin để chơi?”

Tiểu băng không kiếm thêm được cái có

nào khác, phải nhượng bộ: “Em không nói thể thông tin của Vi Vi chắc chắn là giả, em chỉ nói đây là việc có thể xảy ra. Cứ cho là thể thông tin của con bé là thật, vậy còn nhóm máu B của cô Lam thì có gì chứng minh?”

Đàm Duy lắc lắc đầu, nói: “Đây chủ yếu là do thành kiến của em quá nặng nề, bởi vì em nghĩ rằng trên thế giới này không tồn tại người không nói dối... Nhưng suy nghĩ này của em sai rồi...”

“Sai ở đâu? Anh thử nói ra một người chưa bao giờ nói dối xem nào?”

Nhất thời anh không biết phải chỉ ra ai, Tiểu Băng thì không thể, bởi vì từ xưa

đến nay cô luôn tự nhận mình nói dối. Anh cũng không thể tự chủ mình, nếu anh làm thế, Tiểu Băng sẽ bới ra một đồng bằng chứng về việc anh từng nói dối, tuy đó chỉ là những chuyện vặt vãnh chẳng đáng kể nhưng cũng không thể coi là không nói dối được. Anh càng không dám chỉ Tạ Di Hồng, nếu không, Tiểu Băng vì muốn thắng anh chắc chắn sẽ đem chuyện Tạ Di Hồng muốn mang thai con của anh mà dụ anh đến nhà phanh phui bung bét, vậy sẽ khiến cả ba người đều khó xử.

Anh cũng đành nhượng bộ: “Cứ coi như mỗi người trên thế giới này đều đã từng nói dối nhưng nói dối cũng không phải có động cơ của nó chứ? Nếu cô Lam nói

dối chuyện đó thì cô ấy có lợi lộc gì?”

Tiểu Băng nói: “Anh bảo nói dối cần có động cơ, em đồng ý, nhưng anh cho rằng động cơ chỉ thuần túy là mưu cầu lợi ích, chỉ để kiếm lợi, điều này thì em không thể tán đồng. Sẽ có lúc, một người nói dối không phải để kiếm chác cho chính mình mà là vì người khác, chúng ta ai chẳng từng có những lời nói dối như thế?”

Là này anh chẳng có gì để đáp lại, khí thế cũng giảm sút. “Vậy em nói xem, nếu nhóm máu của cô Lam không phải nhóm B, vì sao cô ấy lại nói là nhóm B?”

“Vấn đề đơn giản này mà cũng phải hỏi

sao? Rốt cuộc là do anh ngốc, do bản chất tất cả đàn ông đều ngốc như thế hay là đàn ông cứ gặp chuyện này lại biến thành ngốc vậy?”

“Nếu em biết đáp án thì hãy trực tiếp nói ra, việc gì phải mắng chửi đàn ông cả thiên hạ? Em sớm đã... nói với cô Lam chuyện này rồi, em còn bảo anh đến đó... diễn trò hề để làm gì?”

“Em chưa từng nói chuyện này với bà ấy, sao em có thể nói với bà ấy được, đây là chuyện giữa anh và bà ta, chắc chắn em sẽ không nói lung tung.”

Tạ Di Hồng xen vào: “Không cần biết bà ấy vì lý do gì, tôi tin bà ấy rất có thể đã

nói dối, nhưng là lời nói dối cực kì khôn ngoan, đối với tất cả mọi người đều có lợi. Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ nói dối. Bây giờ chứng minh đứa trẻ là con ruột của cậu thì có ý nghĩa gì? Rõ ràng biết người cậu yêu không phải là mình... bà ấy hà tất phải đi phá hoại gia đình cậu? Gia đình cậu có tan nát thì cậu cũng chẳng chung sống với bà ấy, với lại bà ấy cũng không cần cậu chung sống. Bà ấy là giáo sư, đường công danh thăng thang, bây giờ lại có cả con, có thể nói là cuộc sống hết sức mỹ mãn, nghe nói bà ấy cho nghiên cứu chế tạo sản phẩm và công nghệ mới cho một số nhà máy, tiền kiếm được không ít, hai mẹ con họ sống trong sung sướng, còn cần cậu quần chân làm gì?”

Anh sợ Tiểu Băng lại vịn vào lời của Tạ Di Hồng, vội nói: “Những điều hai người nói tôi đều hiểu, nhưng tôi cảm thấy cô ấy không nói dối, bởi vì tôi còn chưa nói cho cô ấy biết nhóm máu của mình, cô ấy đã nói nhóm máu của mình và Vĩ Vĩ rồi...”

Tiểu Băng ngẫm nghĩ, lại nói: “Rất có thể bà ta đã đánh cược về điểm này, bởi vì chắc chắn bà ta biết được nhóm máu B là nhóm máu phổ biến nhất ở Trung Quốc, còn có giới tính và đặc điểm của anh nữa, bà ta có thể đoán được tám, chín phần nhóm máu của anh là gì... Nếu bà ta cược trúng, vậy mọi chuyện sẽ được giải quyết, nếu cược sai, ví dụ như

anh vừa hay lại A hoặc AB, bà ta cũng nhất định có cách ứng phó... Dù thế nào người làm mẹ cũng có nhiều ưu thế hơn, ít nhất bà ta cũng biết đứa trẻ có phải con mình hay không, còn đám đàn ông các anh thì chỉ có thể từ từ ngồi đoán thôi.”

Ba người cùng lặng thinh, sau đó Đàm Duy hỏi: “Vậy hai người nói phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Băng ngang ngạnh nói: “Ngày mai anh đi tìm bà ta lần nữa đi, nói là anh nhầm, nhóm máu của anh không phải B mà là AB cơ, xem bà ta nói kiểu gì.”

Anh không đồng ý: “Sao có thể mặt dày

vậy được? Chẳng lẽ có người ngay đến chính nhóm máu của mình còn không biết hay sao?”

“Vì sao không thể chứ? Người Trung Quốc có mấy người biết được nhóm máu của mình đâu? Không truyền máu, không phẫu thuật, ai lại rồi hơi đi xét nghiệm máu làm gì?”

Tạ Di Hồng can ngăn: “Tớ thấy vẫn thôi đi thì hơn, tớ nghĩ hai người bắt đầu chuyện bé xé ra to rồi đấy. Cô Lam kia vốn không có ý muốn cha con nhận mặt, người ta cũng đang sống tốt, các cậu chạy tới bắt quàng làm họ để làm gì?”

Tiểu Băng nói: “Không cần biết người

mẹ có muốn cha con nhận mặt hay không, người làm cha cũng có quyền... được nhận mặt chứ?”

Tạ Di Hồng phản bác: “Cái gì mà quyền lợi với chả không quyền lợi chứ, ở đâu viết người cha có quyền được nhận mặt nào? Hiến pháp quy định à? Hay luật Hình sự? Hay là luận Hôn nhân? Nên hay không nên biết cũng phải xem đối với đứa trẻ có tốt hay không. Nếu tốt cho nó thì để nó biết, còn nếu khôn để bó biết thì có tích sự gì? Nếu thật lòng thương yêu con trẻ, nên đứng từ góc độ của đứa bé mà suy nghĩ chứ? Đứa bé tên Vi Vi đó tin rằng ba nó đang làm giáo sư tại Mỹ nên cực kì hãnh diện, bọn nhóc cùng lớp chắc chắn cũng rất ngưỡng mộ con bé,

tội tình gì mà phải phá hỏng giấc mơ đẹp
đẽ của con bé? Để người khác biết được
nó là kết quả từ một cuộc tình một đêm
của mẹ nó thì vinh quang lắm chắc?”

Tiểu Băng dường như đã bị Tạ Di Hồng
áp đảo, lí nhí nói: “Tớ cũng không có ý
muốn phá hỏng giấc mơ của Vi Vi, tớ chỉ
cảm thấy... nếu chuyện này cứ như vậy
mà kết thúc, Đàm Duy chắc chắn... sẽ
không yên lòng...”

Tạ Di Hồng phì cười một tiếng: “Cái gì
mà Đàm Duy không yên lòng, có mà cậu
không yên lòng thì có. Lúc cậu ta mới về
nhà, vốn không hề nghĩ đến vấn đề cô
Lam nói dối, là cậu cứ lòng lên bới móc
khuyết điểm trong tư duy của cậu ta đó

chứ.”

“Cứ coi như hôm nay tớ không bói ra, bản thân anh ấy một ngày nào đó sẽ nghĩ đến, vấn đề rõ ràng rành rành như vậy, chẳng lẽ anh ấy lại nhìn không ra?”

Đàm Duy không biết mình trong tương lai có nghĩ đến chuyện ấy không, rất có thể anh sẽ không nghĩ đến, bởi vì anh không cho rằng cô Lam đang nói dối.

Kết quả vẫn là ý kiến của Tiểu Băng chiếm thế thượng phong, bởi vì Tạ Di Hồng dù sao cũng chỉ là người ngoài, dù cô có ý kiến gì thì một khi cô đi khỏi, chỉ còn lại hai người với nhau, khi ấy ý kiến hai bên sẽ là một chọi một, mà đã là một

chơi một, chắc chắn Tiểu Băng nói sao thì sẽ là vậy.

Ngày hôm sau anh lại mặt dày gọi điện cho cô Lam, nói rằng cần gặp cô nói chuyện. Cô Lam vẫn câu nói muôn thuở: “Được rồi, vậy sáu giờ tối nhé!”

Buổi tối đến gặp cô Lam, anh dựa theo kế hoạch của Tiểu Băng nói rằng hôm qua anh đã nhầm lẫn về nhóm máu, không phải là nhóm B mà là AB.

Cô Lam cũng không trách anh cầu thả, chỉ cười, đáp: “Đây ắt hẳn là mưu của vợ cậu đúng không?”

Anh giả vờ ngơ ngác: “Mưu gì cơ?”

“Ha ha, vợ cậu rất thông minh, rất ranh mãnh... Cần thận ra phết đấy nhỉ! Cô ấy thông minh như vậy, tôi thấy chỉ có cô ấy lừa cậu chứ cậu chẳng thể nào lừa được cô ấy đâu. Có phải cô ấy không tin tôi có nhóm máu B?”

“Cô ấy đâu có không tin...”

“Chắc chắn là không tin rồi. Tôi bảo vợ cậu thông minh, ý là nói tất cả những suy nghĩ của cô ấy đều rất có lý, nhưng không có nghĩa lần nào cũng chính xác. Về nhóm máu của tôi, tôi hoàn toàn có thể nói dối, nhưng cậu lại tiếng nhận lời tôi mà không hề suy xét thêm, vậy chứng tỏ cậu khá ấu trĩ, nhưng cũng chứng tỏ

rằng cậu tin tưởng tôi, thấu hiểu tôi, biết được tôi không phải kẻ dối trá. Còn cô ấy lão luyện hơn cậu, biết rằng không nên dễ tin người, nhưng cũng có nghĩa là cô ấy không hề hiểu tôi.”

Cô Lam hết “nhưng” đi rồi “nhưng” lại, khiến anh cảm thấy rối rắm, hình như ý chính là đang khen ngợi anh và Tiểu Băng, không trách móc ai cả. Anh dựa theo lời Tiểu Băng mà nói: “Em đúng là nhóm AB thật... Hôm qua em... có chút nhầm lẫn.. Của chị em mới là B... nên em tưởng rằng mình đương nhiên cũng sẽ là nhóm B... sau đó hỏi lại ba mẹ... họ nói rằng nhóm máu của em là AB...”

“Nếu cậu có nhóm máu AB, vậy thì

không thể loại trừ khả năng cậu là ba của Vi VI. Tôi thấy hay là thế này đi, cậu để lại cho tôi vài sợi tóc, tôi sẽ nhờ người giám định quan hệ huyết thống...”

“Ngay cả tóc cũng có thể... giám định được quan hệ huyết thống sao?”

“Để tóc lại là được rồi, vì tôi không có dụng cụ chích máu, cho nên dùng tóc đi. Tôi có người quen làm việc ở trường đại học, phòng thí nghiệm của họ có thể xét nghiệm AND.”

Anh nghĩ bụng, hóa ra còn cách này, có kết quả xét nghiệm AND rồi thì có thể giải quyết dứt điểm vấn đề, nếu không, đừng nói là Tiểu Băng, đến chính anh

cũng bắt đầu hoài nghi hết điểm này rồi điểm khác.

Cô Lam cầm tới hai vật có hình dạng giống như lọ bảo quản, gọi Vi Vi đến, nhẹ nhàng hỏi: “Vi Vi, mẹ con mình cùng chơi một trò chơi nhé, cần có tóc của con, mẹ nhổ vài sợi được không?”

“Có đau không ạ?”

“Không đau đâu...”

Anh vội vàng ngăn lại: “Thôi thôi, đừng nhổ, sẽ làm con bé đau...”

“Không sao đâu, còn tốt hơn là chính máu.” Cô Lam vừa nói vừa lựa ra một

sợi tóc, một tay đề lấy chân tóc, một tay khẽ nhỏ, rồi cầm cho Vi Vi nhìn: “Con xem đi, không đau chút nào phải không?”

Vi Vi vui vẻ nói to: “Không đau, không đau, một chút cũng không đau, chơi vui quá!”

Cô Lam nhỏ thêm vài sợi, đề vào trong lọ bảo quản, đây nắp lại, sau đó nói với anh: “Cậu thì chắc không cần tôi giúp nhỉ, cậu tự nhỏ nhé, nhớ là một tay giữ chân tóc để không bị đứt hay đau...”

Vi Vi rất thích thú với trò này, luôn miệng nói: “Chú ơi, con muốn nhỏ giúp cơ!”

Cô Lam muốn ngăn lại nhưng anh đã chia phần đầu về phía Vĩ Vĩ: “Nào, con giúp chú nhỏ nhé!”

Vĩ Vĩ đứng trước mặt anh, hai bàn tay nhỏ xoa tới xoa lui trên đầu anh muốn tìm sợi tóc nào to nhất, bàn tay mềm mại của cô bé nhẹ nhàng xoa xoa, cái miệng hồng chúm chím cứ bập bẹ nói lung tung, anh bỗng thấy trái tim như tan chảy, chỉ ước ao đây chính là con gái mình, mỗi ngày đều được cùng bé chơi nhỏ tóc, dù cho tóc trên đầu bị nhỏ trụi cũng thấy đáng lắm.”

Vĩ Vĩ hỏi anh: “Chú ơi, nhỏ sợi trắng hay là sợi đen đây?”

Cô Lam ngạc nhiên nói: “Chú đã có tóc bạc rồi sao? Để mẹ xem nào...” Cô Lam đi tới phía sau anh, vạch tóc anh xem, xót xa nói: “Trời ạ, đúng thật, còn trẻ thế này đã có tóc bạc rồi, hằng ngày cậu lo lắng chuyện gì vậy? Nhiều chuyện nên nhìn thoáng một chút.”

Hai mẹ con người trước người sau đứng cạnh anh, hai đôi tay xoa loạn trên đầu anh, trong lòng anh đột nhiên dâng trào một tình cảm khác thường, không tự chủ được nhắm mắt lại...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 36

C

huyện ngày hôm đó, mỗi khi Đàm Duy nhớ đến là lại thấy lo sợ, anh biết bản thân tuyệt đối không chủ động chạm vào cô Lam, nhưng nếu lúc đó cô Lam đưa tay ra ôm anh, hoặc gọi anh đi vào phòng riêng, anh chắc chắn sẽ hồ đồ làm theo, có trời mới biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Nếu để Tiểu Băng biết chuyện này thì anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội, Tiểu Băng nhất định sẽ nói trong tâm tư anh đã yêu cô Lam mất rồi, nếu không sẽ không rơi vào

trạng thái đó, nói không chừng Tiểu Băng còn lầm tưởng anh và cô Lam đã làm “chuyện đó” rồi, vì lương tâm bị cắn rứt nên mới phải tìm cách để xoa dịu bản thân. Nhưng như thế tuyệt đối là trách oan anh, anh không yêu cô Lam, cũng không có phản ứng sinh lý, càng không làm chuyện có lỗi với Tiểu Băng.

Nhưng mà ai sẽ tin đây? Đừng nói là Tiểu Băng sẽ không tin, đến cả anh cũng không tin chính mình. Băng kinh nghiệm và trí tuệ của cô Lam, nhất định có thể nhìn ra được anh khi ấy đang ở trạng thái nào, chắc chắn biết mình có thể chẳng tốn công phui bụi cũng “nắm” được anh, lần của bao nhiêu năm về trước cũng thế, chẳng phải cô chỉ cần liếc mắt cũng nhìn

ra anh có phản ứng, còn có thể nhanh chóng, chuẩn xác “dắt mũi” anh vào phòng ngủ đó sao?

Anh quyết định sẽ không bao giờ đến nhà cô Lam nữa, dù có kết quả AND khẳng định anh là cha đẻ của Vi Vi thì anh cũng không đến, nếu cần trả tiền nuôi dưỡng gì đó, anh sẽ gửi thông qua ngân hàng hoặc bưu điện, tránh dính vào những phiền toái mới.

Kết quả xét nghiệm sau hai tuần mới có, lần này anh đi cùng Tiểu băng, anh kiên quyết nói nếu cô không đi cùng, anh cũng không đi.

May mà Tiểu Băng cũng không hỏi nhiều,

hai người vội vàng đến nhà cô Lam. Tiểu Bãng đi chơi với Vi Vi, để cô Lam nói chuyện riêng với anh. Cô Lam đưa cho anh kết quả xét nghiệm, đều là những con số anh không thể đọc hiểu, nhưng kết luận cuối cùng thì anh đọc được: Anh không phải cha ruột của Vi Vi, nhóm máu của anh cũng được xét nghiệm luôn, là nhóm B.

Tiểu Bãng rất được chào đón ở nhà cô giáo Lam, không chỉ Vi Vi thích chơi với cô, ngay cả bà bảo mẫu cũng mến cô, cứ khen Đàm Duy thật tốt phước, cưới được cô vợ vừa đẹp lại vừa thông minh. Tiểu Bãng đúng là đến nhà ai cũng giành được thiện cảm, ba mẹ anh ngay từ lần gặp đầu tiên đã rất yêu quý cô, về sau vẫn luôn

khen Tiểu Băng thông minh, xinh đẹp lại chăm chỉ. Tiểu Băng ở nhà chồng thật sự rất siêng năng, việc nhà xử lý vừa nhanh vừa gọn vừa chu toàn.

Sau khi về nhà, Tiểu Băng xem kết quả xét nghiệm, nói: “Em chẳng cần xem cũng biết là kết quả này... Bà ta tìm người giám định thì còn có thể là kết quả khác được sao?”

“Anh thấy chúng ta đừng có bới bèo ra bọt nữa, người ta cũng đã làm đến nước này rồi, cứ cho là nói dối đi nữa thì cũng đã tỏ rõ ý định rồi, chúng ta việc gì phải... Với lại nhóm máu của anh là nhóm máu B, có thể cho kết quả xét nghiệm đúng như vậy, em không thể cứ

nói cô ấy đoán ra chứ?”

“Phòng thí nghiệm của trường có thể kiểm tra huyết thống và ADN sao? Em không tin. Rất có thể trước đây anh từng nói anh có nhóm máu B, chẳng qua anh không nhớ mình đã từng nói rồi, hoặc lúc anh hiến máu ở trường, trường đã lưu lại kết quả xét nghiệm máu của anh, bà ta mới tra ra được...”

Anh phe phẩy giấy in kết quả: “Vì sao em kiên quyết không chịu tin vào khoa học nhỉ?”

“Đương nhiên em có tin vào khoa học, thứ em không tin là... nhân học đứng đằng sau khoa học...”

Tạ Di Hồng sau khi nghe nói tới việc này liền giáo huấn bọn họ: “Hai cậu đúng là ăn no rủng mỡ mà, không thấy phiền chết người à? Cô Lam kia đã mở đường lui cho rồi, nghĩ đến hết nước hết cái, ngay cả xét nghiệm AND cũng làm, hai người còn muốn làm thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn kiện lên tận tòa án, để tòa giúp hai người kiểm tra ADN?”

Hai người bèn quay ra nhìn nhau, Tạ Di Hồng lại nói: “Thế loại nghi ngờ không chứa một ai như các cậu, có khi mời tòa án nhập cuộc cũng vô ích. Cô Lam một tay che cả bầu trời, mua chuộc cả tòa án thì có tính là gì đâu nhỉ?” Tạ Di Hồng giấu cợt. “May mà tớ không giống cô

Lam nhập nhằng với Đàm Duy, nếu không ấy à, còn chẳng bị các người quán cho tới chết?”

Tiểu Băng coi như không chấp, không vạch trần chuyện lần trước Tạ Di Hồng lừa Đàm Duy tới nhà.

Hai người sau khi được Tạ Di Hồng đã thông tư tưởng, tuy chưa hoàn toàn loại bỏ hết những hiềm nghi trong lòng nhưng cũng không còn muốn dây dưa với chuyện kia nữa. Đợi Tạ Di Hồng đi rồi, Tiểu Băng nói với anh: “Em cũng không muốn điều tra tiếp chuyện này nữa, không phải vì em tin tưởng kết quả xét nghiệm, cũng không phải em bị Di Hồng mắng mà phục, mà là em thật sự đã thông suốt rồi.

Cô phải ruột thịt hay không, kỳ thực không quan trọng, mấu chốt là anh nhìn nhận chuyện này như thế nào. Nếu bà ấy đã không có chồng, cũng có thể tìm một người hợp lý, bà ấy muốn có con, cũng chẳng có gì sai trái, nếu là em, em cũng sẽ làm vậy...”

Những ngày tiếp theo anh không còn tới chỗ cô Lam nữa, cũng đặc biệt chú ý không nhắc đến tên cô và Vi Vi. Cũng có lúc Tiểu Băng nhắc đến nhưng luôn bảo rằng có phần tin tưởng kết quả xét nghiệm AND kia, không phải bởi cô tin vào khoa học, cũng không phải tin rằng cô Lam không nói dối, mà bởi vì cô biết cô vẫn còn rất thích anh, nếu giám định cho kết quả anh là ba của Vi Vi thật, cô

Lam hẳn sẽ kể với anh, bởi vì cô Lam hiểu anh, biết một khi chuyện đó được xác minh, anh sẽ muốn chung sống với mẹ con họ. Nếu có cơ hội tốt đến thế, cô Lam chẳng phải sẽ nắm chặt không buông sao?

Anh không hiểu rõ Tiểu Băng nói như vậy rốt cuộc là muốn anh tán thành hay phản đối, nên chết cũng không mở miệng, vội dùng mấy nụ hôn khóa kín miệng cô lại, đỡ phải nói nhiều, một lời sơ sẩy có thể đánh mất niềm tin. Anh hy vọng Tiểu Băng nói nhiều hơn, nói đến phát chán thì sẽ không nhắc tới chuyện kia nữa.

Quả nhiên, một thời gian sau, Tiểu Băng cũng chán nhắc tới chuyện đó, cuộc sống

của hai người lại quay về quỹ đạo bình thường.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 37

K

hoảng thời gian đó, cuộc sống của Đàm Duy thế nào cũng phải có chuyện xảy ra, anh không diễn vai chính thì cũng vào vai phụ, có khi vai chính vai phụ khó phân rõ ràng, vai diễn không ngừng hoán đổi, chưa đến lúc hạ màn thì căn bản không biết mình diễn vai nào.

Chuyện kể có một buổi chiều, Đàm Duy trên đường về nhà ghé qua chỗ chú Đàm bàn chút việc, lần đó không phải đi “tạo thai” mà là đi báo hỷ. Chú Đàm có người họ hàng không đỗ đại học trọng điểm

nguyện vọng một nhưng vẫn muốn học trường điểm nên quyết định đến Đại học B tự túc phí học đại học. Nhưng những suất học tự túc này đa phần đều dành cho những thành phần lãnh đạo của thành phố và nhà trường. Con cái hoặc họ hàng của họ nếu không đỗ nguyện vọng một, thà rằng đến Đại học B học tự túc cũng không muốn đến học ở những trường bình thường, sau này tốt nghiệp ít nhất cũng có cái bằng của Đại học B. Như vậy thì tự túc hay không cũng chỉ là vấn đề tiền bạc mà thôi, mà bây giờ thứ đắt giá nhất, chính là tiền bạc.

Chú Đàm không phải là lãnh đạo thành phố nên họ hàng của chú muốn bỏ tiền ra cũng chưa chắc vào được hệ tự túc của

Đại học B, thế nên chú tìm đến Đàm Duy nhờ giúp đỡ, nói Đàm Duy là phó giáo sư của Đại học B, thế nào cũng sẽ có đây.

Thực ra Đàm Duy ở trường cũng không có đường dây gì, bây giờ chú Đàm nhờ anh giúp, anh mới đi tìm dây, bắt đắ dĩ cũng phải làm những chuyện không ngay thẳng, mời khách tặng quà, cúi đầu chùn gối, rốt cuộc cũng có một tia hy vọng, chính vì thế hôm nay đến đây để báo tin vui cho chú Đàm.

Chú Đàm hiển nhiên là cảm kích vô cùng, khăng khăng muốn giữ anh lại ăn cơm tối. Anh khách sáo từ chối một hồi, cuối cùng thấy không từ chối được liền ở

lại ăn cơm. Đang ăn thì nghe thấy tiếng xe máy vang lên ngoài cửa, ngay sau đó “họng khói” của Na Na: “Chú Đàm, mau ra giúp một tay, giúp tôi gắn tấm biển số này.”

Đàm Duy theo chú Đàm ra ngoài cửa, nhìn thấy một chiếc xe máy đỗ trước tiệm, rõ ràng là xe của Thường Thắng. Na Na nhìn thấy anh, câu đầu tiên thốt ra là: “Anh Đàm, anh đến sửa xe à?”

“Không, có chút việc thôi...”

“Ồ.” Na Na giải thích: “Tôi đem xe của anh Thường ra lượn chơi, kết quả là bị ngã xe, làm rụng cả biển số, phải mau chóng gắn nó lại, khỏi làm anh ấy biết

được lại không vui... Anh đừng nói cho anh ấy nhé!”

Anh nhìn Na Na cả người trên dưới đều sạch sẽ, phẳng phiu, không giống bị ngã xe, cảm thấy rất kỳ lạ, không nhìn được bèn hỏi: “Tiểu Thường đâu?”

“Vẫn đang ngủ ở chỗ tôi,, tôi để anh ấy ở đó rồi chạy ra ngoài.”

Lần trước ăn cơm với Thường Thắng cũng thấy cậu ra nói đến ngõ Ô Y tìm Na Na, khoảng thời gian gần đây anh cũng không chú ý đến việc này, hôm nay gặp Na Na mới nhớ ra. Anh hỏi: “Tiểu Thường cậu ta... trước giờ có đến... thường xuyên không?”

“Thường xuyên hay không chẳng phải cũng thế thôi sao?” Na Na liếc anh một cái, lả lướt nói: “Đàn ông các anh không phải đều cùng một giuộc hay sao? Suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó nên mới chạy đi tìm người ta...” Na Na đại khái cảm thấy sắc mặt của anh không tốt, vội thu lại vẻ lẳng lơ, nghiêm túc nói: “Anh Đàm, tôi thấy tóc của anh cũng nên sửa lại rồi.”

Anh vội khước từ: “Không phiền đến cô.”

Buổi tối sau khi Tiểu Băng về nhà, anh kể chuyện này với Tiểu Băng. Tiểu Băng nói: “Cái gì? Hắn ta vẫn chưa nở dứt

tình với con bé đây hả? Cái lão Thường Thắng này thật là đáng ghét, để em vạch trần hắn ta, gọi điện thoại nói cho Tạ Di Hồng.”

Anh không ngăn cản Tiểu Băng, cảm thấy cũng nên nói cho Tạ Di Hồng, hơn nữa để Tiểu Băng gọi cũng hợp lý. Tiểu Băng nói chuyện điện thoại với Tạ Di Hồng gần nửa tiếng đồng hồ, đợi cô gác máy, anh mới hỏi: “Hai người bọn em nói cái gì mà nói lâu vậy? Không phải là kể cho Tiểu Tạ biết Thường Thắng vẫn còn qua lại với Na Na thôi sao?”

“Chẳng lẽ em lại chưa nói hết câu đã gác máy? Cô ấy giận đến điên cả người, em phải dỗ dành mãi, còn giúp cô ấy bày

muru tính kế nữa.

“Hả? Em giúp cô ấy bày muru tính kế gì?”

“Em khuyên cô ấy ly hôn với Thường Thắng, sau đó xuất ngoại, tìm một anh chàng ngoại quốc để kết hôn, cho cái lão Thường Thắng tức chết luôn.”

Anh cảm thấy kế hoạch xuất ngoại này rất tốt vì nghe nói đàn ông ngoại quốc không quan tâm đến việc phụ nữ từng ly hôn hay chưa, trình độ văn hóa cũng khá cao, lại lãng mạn, giàu tình cảm, chính là típ người mà Tạ Di Hồng thích. Nhưng anh cũng lo nếu Tạ Di Hồng đưa ra đề nghị ly hôn, nhất định sẽ biết là anh tố cáo cậu

ta, anh thì chẳng sợ Thường Thắng tìm mình gây phiền phức, chỉ sợ anh ta gây khó dễ cho Tiểu Băng. Anh nhắc nhở Tiểu Băng: “Em nói với Tạ Di Hồng rằng, nếu Thường Thắng hỏi chuyện này là ai nói cho cô ấy... thì đừng lôi em vào, để tránh cậu ra tìm cơ hội trả thù em...”

Tiểu Băng không tin: “Em mà sợ hấn ta á? Hấn ta dám động vào một sợi tóc của em, em sẽ gọi anh đến tận cho anh ta một trận.”

“Đợi đến lúc anh đến tận cho cậu ta một trận thì em cũng ăn đủ rồi, cần gì phải vậy?”

Anh thấy Tiểu Băng không thêm quan tâm, liền tự mình gọi cho Tạ Di Hồng để dặn cô ấy. Tạ Di Hồng nói: “Cũng chỉ có con một sách cậu mới nghĩ ra chủ ý này, tôi bảo cậu lên tố cáo thì hẳn ta sẽ không làm khó Tiểu Băng chắc? Hai người là vợ chồng, chồng nợ vợ trả, ai tố cáo chẳng phải đều giống nhau hay sao? Cậu yêu tâm đi, tôi chắc chắn sẽ không ngốc như cậu đâu.”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng lúc nào cũng khoe mình có thể giữ bí mật, nhưng hễ nóng đầu là không thể nào giữ mồm giữ miệng được, cái gì cũng nói tuột ra. Anh sợ Tiểu Băng gặp phải rắc rối, bắt cô phải xin phép mấy ngày.

Tiểu Băng không chịu, khinh thường nói: “Hừ, Thường Thắng chỉ là cái đồ ba hoa chích chòe, anh nghe hắn ta suốt ngày rêu rao là thế, cứ như là xã hội đen ấy, chứ thực ra chẳng làm được trò trống gì cả.”

“Anh nghĩ vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.”

Về sau anh lại gặp Thường Thắng ở ngõ Ô Y hai lần, lần thứ nhất là nhìn thấy xe của anh ta đỗ trước cửa “Hiệu tóc Na Na”, một lần khác là thấy Thường Thắng hút thuốc trước cửa tiệm đó.

Thường Thắng cũng nhìn thấy anh, liền lên tiếng chào hỏi: “Hi, lại sửa xe à?”

“Ừ.”

“Đổi xe máy đi, chú cứ đạp con xe rách này, nào có giống phó giáo sư chứ?”

“ “Là phó giáo sư” là được rồi, sao phải “giống phó giáo sư”? ”

Thường Thắng đưa cho anh một điều thuốc, hào phóng nói: “Đợi bọn anh ra nước ngoài rồi, anh sẽ để lại cho chú cái xe này, dù sao cũng chỉ để ở nhà, đợi khi nào bọn anh về chú trả lại cho bọn anh là được.”

“Chú muốn xuất ngoại sao?”

“Vợ anh đã tìm được việc ở Mỹ rồi, bọn anh sẽ nhanh chóng ra nước ngoài thôi,

đến lúc đó anh phải mang vài cây thuốc sang, thuốc lá Mỹ anh hút không quen.”

Anh biết chuyện Tạ Di Hồng được một tổ chức bên Mỹ nhận vào làm nhưng anh không ngờ Tạ Di Hồng lại định đưa Thường Thắng đi cùng, chẳng lẽ Tạ Di Hồng không định ly hôn mà chỉ muốn tách Thường Thắng ra khỏi Na Na thôi sao? Anh cảm thấy Tạ Di Hồng làm thế là rất nguy hiểm, cho dù Thường Thắng ra nước ngoài không tìm gái Tây nữa thì cũng làm ăn được gì chứ? Tiếng Anh không giỏi, chuyên ngành có lẽ cũng quên hết rồi, lại không chịu được khổ, không chịu lao động, ra nước ngoài cũng chỉ gây phiền phức và là gánh nặng của Tạ Di Hồng.

Lúc anh nói với Tiểu Băng chuyện này, Tiểu Băng cũng cảm thấy không thể tin nổi. “Không thể nào! Tạ Di Hồng còn muốn đưa Thường Thắng xuất ngoại hả? Không sợ làm mất thể diện của người Trung Quốc chúng ta sao? Em thấy cô ấy xuất ngoại chủ yếu cũng vì muốn thoát khỏi Thường Thắng, sao lại có thể đưa Thường Thắng theo chứ?”

“Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ...”

“Em thấy cô ấy làm như thế là để giữ yên Thường Thắng đây mà.”

“Có gì mà phải giữ yên cậu ta chứ? Chẳng lẽ Thường Thắng lại mua chuộc

được cả hải quan không cho Tạ Di Hồng xuất ngoại sao? Anh thấy thà cô ấy trước khi ra nước ngoài ly hôn cho xong, đỡ đến lúc lại phải về nước để kiện cáo ly hôn...”

“Có khả năng đây chỉ là ý nguyện đơn phương của Thường Thắng, tưởng là vợ mình làm thủ tục xuất ngoại thì nhất định sẽ có phần của mình.”

Anh cảm thán: “Nếu nói như vậy, Thường Thắng quả là vừa đáng thương vừa đáng trách.”

Hai người còn chưa hiểu rõ chuyện này thì đột nhiên nghe được một tin động trời: Thường Thắng bị người ta đánh

trọng thương.

Buổi sáng hôm đó Đàm Duy vừa đến phòng làm việc, vừa chuẩn bị lên lớp thì nhận được điện thoại của Tạ Di Hồng: “Cậu có thể lên lớp thay tôi không? Hôm nay tôi không đến trường được, chưa kịp thông báo cho sinh viên biết.”

“Không vấn đề. Sao vậy? cậu không gặp chuyện gì chứ?”

“Tôi không sao. Thường Thắng nhập viện rồi, tôi phải trông ở đó.”

“Thường Thắng... bị làm sao?”

“Tôi hôm qua anh ta bị người ta đánh

trọng thương.”

“Cái gì? Cậu ta bị người ta đánh trọng thương? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Ở đâu?”

“Ở ngõ Ô Y đấy, đại khái anh ta vừa đi ra từ chỗ vợ bé...”

Đàm Duy vừa nghe nói là bị đánh ở ngõ Ô Y liền cảm thấy trong đầu như có một tiếng “bịch”, lo lắng hỏi: “Cậu ta bị thương có nặng không?”

“Chắc là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng mà người ngọm bị thương không nhẹ.”

“Ai lại muốn đánh cậu ta nhỉ?”

“Chắc là vì của cải hại đến thân, xe máy, đồng hồ, điện thoại... đều bị cướp hết.”

“Vậy cậu ta có đoán được là ai không?”

“Không, anh ta nói có người đi xe máy chạy đằng sau húc vào anh ta, đâm đổ xe anh ta, sau đó liền có mấy người xông ra, lấy một cái áo trùm đầu anh ta đánh cho một trận rồi bỏ chạy.”

Anh vốn định hỏi đã báo án chưa, nhưng mà nghĩ đến anh trai Tạ Di Hồng là công an, chuyện này chắc chắn không cần anh phải báo, chỉ lên tiếng an ủi: “Đừng lo lắng, chỉ cần không nguy hiểm đến tính

mạng là được rồi.”

Tạ Di Hồng cười ha ha, nói: “Tôi lo lắng gì chứ, tôi mới không cần phải lo lắng. Đáng đời hắn! Đây gọi là có công mài sắt có ngày nên kim, ông trời cuối cùng cũng chịu mở mắt rồi.”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng dùng câu “có công mài sắt có ngày nên kim” thật có vấn đề, nghe như thể Tạ Di Hồng đang cầu nguyện Thường Thắng bị đánh vậy. Anh nghĩ Tạ Di Hồng muốn nói là “gieo nhân nào gặt quả ấy” hoặc là “lưới trời khó thoát” chứ không phải là “có công mài sắt có ngày nên kim”, cứ như đang nói lên ước nguyện chủ quan của chủ thể vậy.

Anh gọi điện thoại cho Tiểu Băng, nói chuyện Thường Thắng bị đánh, bị cướp cho cô nghe, dặn dò cô phải chú ý an toàn, về nhà sớm một chút, nếu trời tối nhất định phải chờ anh đến đón về.

Tiểu Băng vừa nghe câu “có công mài sắt có ngày nên kim” mà Tạ Di Hồng nói liền thốt lên: “Hả? Có công mài sắt có ngày nên kim á? Sao nghe cứ như Tạ Di Hồng ngày ngày đều cầu nguyện cho Thường Thắng bị đánh vậy?”

“Liệu có phải là lỗ miệng chẳng?”

“Em cảm thấy không giống lỗ miệng lắm...”

“Vậy có lẽ cô ấy không biết ý nghĩa của câu này?”

Tiểu Băng nói: “Sao có thể như thế chứ? Một nghiên cứu sinh, một giảng viên đại học lại không biết câu có công mài sắt có ngày nên kim có ý nghĩa gì sao? Có thể ở trước mặt anh, cô ấy không cần giấu giếm những suy nghĩ thật sự trong lòng. Lần trước mắc bệnh truyền nhiễm đã làm tổn thương trái tim cô ấy rồi, mặc dù cô ấy chưa ly hôn với Thường Thắng nhưng có khả năng vì sợ người nhà biết sẽ lo lắng thôi, cô ấy chắc chắn là ghét Thường Thắng lắm, chỉ hận anh ta không chết quách đi.”

“Kể cả trong lòng cô ấy mong Thường Thắng bị đánh đi chẳng nữa, cũng không thể để cho ông trời nghe thấy, giúp cô ấy thực hiện nguyện vọng này chứ?”

“Nói không chừng là người nhà cô ấy biết chuyện, thuê người đến dạy cho tay họ Thường kia một bài học...”

Đây cũng là phán đoán của anh, anh cảm thấy Tạ Di Hồng không thể làm những chuyện thế này, kể cả là muốn thì cũng không quen biết bọn xã hội đen, nhưng anh của Tạ Di Hồng thì lại khác. Anh đã gặp Tạ Di Vũ, đúng là người cũng như tên, cao lớn uy vũ, nhất là ánh mắt, quả thực khiến người ta khó quên. Nói dễ nghe thì là một luồng khí lực uy nghiêm,

còn nói khó nghe một chút chính là một cỗ sát khí. Tạ Di Vũ ngày ngày tiếp xúc với tội phạm, tìm mấy tên lưu manh đánh cho Thường Thắng một trận quả thật quá dễ dàng.

Vấn đề là chuyện vợ bé của Thường Thắng do anh phát hiện ra, là Tiểu Băng nói cho Tạ Di Hồng, nếu Thường Thắng có mệnh hệ gì, vợ chồng anh sẽ trở thành tội nhân. Anh cảm thấy nếu chuyện này do một tay Tạ Di Hồng dựng lên thì dường như cũng có hơi... độc ác, dù Thường Thắng đáng ghét đến thế nào thì hai người họ y hôn là được rồi, không cần phải ra tay tàn nhẫn như vậy, nếu đánh Thường Thắng đến tàn phế thì chẳng phải là hại cậu ta cả đời sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 38

B

uổi chiều hết giờ dạy, Đàm Duy chạy đến bệnh viện thăm Thường Thắng, nhưng vẫn luôn cảm thấy bản thân mình có chút giả tạo, sau lưng đi tố cáo cậu ta, hai cậu ra bị đánh, bây giờ lại giả bộ đến thăm. Nhưng mà lúc anh tố cáo cậu ta đâu có ngờ mọi sự lại thành ra như vậy?

Dựa hơi bố vợ, Thường Thắng được nằm phòng bệnh đơn. Lúc Đàm Duy đến, trong phòng chỉ có hai vợ chồng nhà họ, Tạ Di Hồng đang ngồi đọc báo ở một góc, Thường thắng nằm trên giường bệnh

nhắm mắt, không biết là hôn mê hay đang ngủ, trên đầu băng một tấm gạc y tế trắng, miệng sưng tấy, vành mắt thâm đen, có vẻ như bị thương cũng không nhẹ.

Tạ Di Hồng nhìn thấy anh tiến vào, tỏ ra rất kinh ngạc, hỏi han vài câu rồi nói: “Cậu tới thật đúng lúc, trông giúp tôi ở đây một lát, tôi về lấy chút đồ...”

Tạ Di Hồng vừa đi, Thường Thắng liền mở mắt, cảm kích nói: “Chú đến rồi à? Suy cho cùng vẫn là bạn tốt... Cái đám người ở công ty... đều sợ bị liên lụy cả... không dám đến thăm tôi...”

“Có chuyện gì vậy? Sao lại thành ra thế này?” Đàm Duy thấy Thường Thắng nói

chuyện liên yên tâm hơn một chút, đi lấy một chiếc ghế đến bên giường bệnh rồi ngồi xuống.

Thường Thắng nói: “Chắc chắn là vợ anh phát hiện ra chuyện Na Na, nói cho người nhà cô ta biết, anh trai của cô ta tìm người đến giở trò với anh...”

Anh không ngờ suy nghĩ của mình với Thường Thắng lại trùng hợp như thế, xem ra lần này Tạ Di Hồng không hề nói ra tên của người tố giác. Anh hỏi: “Sao chú lại biết là anh trai cô ấy tìm người đến gây sự?”

“Không phải anh cô ta thì còn có thể là ai nữa? Cô ta lại không quen biết xã hội

đen... Anh đã nói với chú rồi... người nhà họ Tạ... sẽ chinh anh thâm thửm cho xem. Chú thấy chưa? Anh nói có sau không?”

Anh muốn nói: “Nếu chú sớm biết như vậy, sao còn trêu hoa ghẹo liễu là gì? Chú không trêu hoa ghẹo liễu, người nhà họ Tạ sao lại đi chinh chú cơ chứ?” Nhưng anh cảm thấy bây giờ mọi sự đã rồi mà lại còn nói như thế cũng không hay, chỉ hy vọng Thường Thắng đại nạn không chết sẽ thâm nhuận được sự giáo huấn này.

Anh an ủi: “Nghe Tiểu Tạ nói chỉ là vết thương ngoài da, sẽ mau chóng lành lại thôi.”

“Bọn họ không dám giết chết anh, vì trong tay anh có vũ khí bí mật, không thì tôi qua khẳ²ng định cũng lấy cái mạng của anh rồi.”

“Vũ khí bí mật?”

“Bình thường anh đều rất đề phòng, những thứ đen tối nhập nhèm trong công ty, chỉ cần anh biết... anh đều... ghi lại...”

Anh có chút không hiểu mấy thứ “đen tối nhập nhèm” thì có liên quan gì đến người nhà họ Tạ, nhưng anh cảm thấy chuyện này có liên quan tới chính trị và quan trường, hơn nữa mạng người là quan

trọng, cũng không muốn hỏi nữa. Những chuyện này biết càng nhiều, phiền phức cũng càng nhiều mà thôi.

Thường Thắng nói: “Chú đến thật đúng lúc, phòng bệnh không có điện thoại, vợ anh lại canh ở đây, anh không có cách nào liên lạc với Na Na. Chú có thể giúp anh gửi cho cô ấy một cái tin không?”

Anh vốn dĩ đã đứng về phía Tạ Di Hồng, cũng phản cảm việc Thường Thắng nuôi vợ bé, nhưng mà bây giờ làm như thế này, hình như đã không còn giống mâu thuẫn vợ chồng nữa rồi, Thường Thắng có vẻ như bị áp bức. Anh ôn tồn nói: “Không vấn đề, chú có lời gì chứ nói với anh, anh giúp chú đưa tin.”

“Chú cứ nói là anh không sao, bảo cô ấy không cần phải lo lắng, chú nói tiền hôm qua bị cướp rồi, nhiều khả năng là không lấy lại được, chú bảo cô ấy đừng lo, anh sẽ nghĩ cách kiếm tiền để cô ấy nhập hàng.”

Chỉ mấy lời này đã làm cho hình tượng Thường Thắng trong lòng anh bỗng trở nên vĩ đại hơn, nào còn giống “Thường Thắng”, là “thánh tình” thì có! Mình bị đánh ra thế này mà vẫn còn nhớ đến Na Na, xem ra Thường Thắng không phải là không có chân tình mà chỉ là không tồn tại tình cảm thực sự với Tạ Di Hồng mà thôi. Cũng có thể Thường Thắng năm đó chỉ nhìn vào quyền thế, địa vị của nhà họ

Tạ nên mới lấy Tạ Di Hồng, nếu thế thì lần này Thường Thắng bị đánh cũng xem như trả giá cho sự tham lam của cậu ta. Lãng tử quay đầu, ngàn vàng khó đổi, chỉ mong cho Thường Thắng dứt khoát ly hôn với Tạ Di Hồng, từ nay về sau một lòng một dạ yêu thương Na Na, sống thật tốt, cũng xem như một kết thúc tốt đẹp.

Sau khi Tạ Di Hồng quay lại bệnh viện, Đàm Duy liền cáo từ, tự đến chỗ Na Na truyền tin. Na Na rung rung nước mắt, hỏi: “Anh Đàm, anh Thường... không sao chứ?”

“Không sai, chỉ là vết thương ngoài da thôi, qua vài ngày là khỏi ấy mà.”

“Anh ấy... có biết ai làm không?”

Anh không dám nói những suy đoán của Thường Thắng ra, phòng Na Na đi tìm Tạ Di Hồng trả thù, liền nói: “Cậu ta làm sao mà biết là ai được? Cậu ta nói mấy người đó trùm đầu cậu ta rồi đánh...”

Na Na nói: “Ôi, thân phận em cũng không tiện đi thăm anh ấy, điện thoại của anh ấy cũng bị người ta cướp mất rồi, em chẳng có cách nào để liên lạc... anh... lần sau đi thăm anh ấy... giúp em hỏi thăm anh ấy nhé!”

“Được, không thành vấn đề!”

Buổi tối Đàm Duy kể cho Tiểu Băng

nghe chuyện anh đi thăm Thường Thắng, Tiểu băng liền giảng cho anh một tràng: “Woa, em sớm đã đoán được Thường Thắng nắm giữ bí mật của nhà họ Tạ mà, vì thế Tạ Di Hồng sau khi trải qua “thăm kịch HIV” mà vẫn không ly hôn với Thường Thắng, lại còn chuẩn bị đưa anh ta xuất ngoại nữa. Ôi trời, Tạ Di HỒNG thật đáng thương, vì lợi ích của gia đình mà phải hy sinh hạnh phúc của bản thân. Nhưng mà em thực sự cảm thấy kỳ lạ, cái tay Thường Thắng đó... rốt cuộc đã nắm được bí mật gì của nhà họ Tạ? Sao nhà họ Tạ lại phải sợ anh ta như thế nhỉ?”

“Cậu ta không nói đó là bí mật của nhà họ Tạ, mà chỉ nói là bí mật của công ty thôi.”

“Woa, vậy chắc chắn là một bí mật liên hoàn rồi. Thường Thắng nắm trong tay bí mật của mấy vị lãnh đạo công ty, mấy vị lãnh đạo ấy lại nắm giữ bí mật của ba Tạ Di Hồng, một khi Thường Thắng phanh phui bí mật của công ty, người nhà họ Tạ... không thoát được...”

“Nếu nhà họ Tạ sợ Thường Thắng như vậy, sao họ còn tìm người đánh cậu ta... Nếu không... thà cứ giết người diệt khẩu còn hơn, đánh bán sống bán chết như thế, không sợ Thường Thắng tạo phản báo thù sao?”

“Em cảm thấy không phải là người nhà họ Tạ đánh Thường Thắng đâu...”

“Nếu không phải nhà họ Tạ, vậy còn có thể là ai? Trùng hợp như vậy, đúng lúc chúng ta nói cho Tiểu Tạ biết Thường Thắng nuôi vợ bé, Thường Thắng liền bị người ta đánh.”

Tiểu Băng nghĩ một lúc rồi nói: “Em nghĩ chắc hẳn là Na Na... tìm người đánh đây...”

“Tại sao?”

“Bởi vì chỉ có Na Na mới biết Thường Thắng đem theo nhiều tiền như vậy, Tạ Di Hồng không biết, số tiền đó chắc chắn không phải tiền lương của anh ta, tiền lương của anh ta đưa cho Tạ Di Hồng

rồi, thế nên số tiền đó chắc chắn là tiền hối lộ... Thường Thắng giấu Tạ Di Hồng đem cho Na Na...”

“Em không thể tự bào chữa như thế được, nếu số tiền đó của cậu ta đưa cho Na Na tiêu thì Na Na việc gì phải cướp tiền của cậu ấy?”

“Có thể vì Na Na không biết số tiền đó cho cô ta dùng?”

“Không thể nào, Thường Thắng lúc nằm viện còn cố ý bảo anh chuyển lời tới Na Na, nói số tiền đó đã bị cướp, nhiều khả năng là không đòi lại được, nhưng cậu ta sẽ nghĩ cách kiếm tiền cho cô ta nhập hàng mà... Điều này chứng tỏ Na Na biết

số tiền đó là cho cô ta nhập hàng. Mà kể cả cô ta không biết số tiền đó là cho cô ta, cô ta cũng không đánh Thường Thắng đâu, đánh chết Thường Thắng rồi thì có lợi gì cho cô ta chứ? Không phải là chặt mất cây tài lộc của cô ta sao?”

Tiểu Băng nhất thời không biết nói sao, nhưng lại lập tức giải thích: “Có thể không phải là Na Na muốn cướp số tiền đó mà là người khác muốn cướp, nhưng tin tức thì nhất định là do cô ta làm lộ ra. Cô ta lớn lên trong môi trường ấy, chắc chắn là đã kết giao với vô số bạn bè xấu, những người đó nghe nói trên người Thường Thắng có tiền, không thèm quản tiền đó là cho ai, cướp trước rồi tính sau.”

Anh cảm thấy điều này cũng có khả năng, hơn nữa anh tình nguyện tiếp nhận cách lý giải này, bởi nếu là như vậy tức là Thường Thắng không phải vì bị hai người tố cáo mà bị thương.

Tiểu băng cười hì hì, nói: “Dù sao cũng không quản chuyện nhà người ta làm gì, vẫn là Na Na làm thôi, Thường Thắng phải chịu thiệt vì phụ nữ rồi, ai bảo anh ta không sống cho ngay thẳng, lại đi ra ngoài tìm hoa vãn liễu rồi nuôi vợ bé làm gì? Nuôi vợ bé xong còn ôm luôn cả phiến phức. Không phải vợ cả đòi mạng của anh mà chính là vợ bé muốn anh một mạng, nói không chừng cả hai bà vợ đều muốn đòi mạng của anh, đáng đời! Anh

đừng có mà học anh ta đây!”

“Em yên tâm, có cho anh tiền anh cũng không phạm vào cái tội ấy.”

“Nhưng nếu anh muốn nuôi vợ bé, chắc hẳn là làm tốt hơn Thường Thắng, sẽ không làm đến nông nổi như vậy. Hơn nữa anh vốn không cần bao vợ bé, vợ bé sẽ tự động đến bao anh.”

Anh chỉ sợ Thiều Băng lại nhắc đến chuyện cũ, vội nói: “Đừng nói linh tinh nữa, em biết anh không có con riêng cũng không phải là khom lưng uốn gối, mà là anh khom lưng uốn gối... Là em không cần anh nữa, chỉ có anh một mực tìm em trở về...”

Tiểu Băng cười ha ha: “Nói anh ngốc, anh lại chẳng ngốc chút nào, mật ngọt chết ruồi...”

Anh dặn dò Tiểu Băng nhất quyết không được kể chuyện “vũ khí bí mật” cho Tạ Di Hồng, không thì nhà họ Tạ chắc chắn sẽ tìm cách lấy cho bằng được cái bí mật đó, lấy không được liền nghĩ cách bịt miệng Thường Thắng, vật thực sự ở sẽ liên quan đến tính mạng con người.

Tạ Di Hồng ở trong bệnh viện chăm sóc Thường Thắng hai ngày rồi đi làm lại, nói đã đưa mẹ và em trai Thường Thắng đến thành phố A rồi, họ đang ở bệnh viện chăm sóc Thường Thắng, vì thế cô ấy

mới có thể trở lại làm việc. Đàm Duy
thăm nghĩ, như vậy thì tốt rồi, mọi người
đều vui vẻ, Tạ Di Hồng cũng không cần
kè kè bên cạnh người cô ấy ghét, Thường
Thắng cũng có thể tự do liên lạc với Na
Na, anh không cần chuyển lời thay
Thường Thắng nữa.

Anh trêu Tạ Di Hồng: “Hôm đó nghe cậu
nói “có công mài sắt có ngày nên kim”,
tôi còn nghĩ là cậu ngày ngày đều cầu
nguyện cho Thường Thắng bị đánh cò.”

“Anh ta bị đánh tôi không thương xót, đó
là sự thực, nhưng tôi không cầu nguyện
cho anh ta bị đánh, bởi vì tôi vốn đã định
bàn với anh ta chuyện ly hôn rồi, anh ta
thành ra thế này, vết thương anh ta chưa

lành tôi cũng không tiện nói ra chuyện này.”

Anh cảm thấy những lời này cũng có lý, thuận miệng hỏi: “Vụ án này đã phá được chưa?”

“Vẫn chưa, Thường Thắng giấu nhem tình tiết vụ án, ngăn trở việc phá án.”

Anh nghe nói Thường Thắng “giấu nhem tình tiết vụ án” thì vô cùng khâm phục cậu ta. Có lẽ Thường Thắng không muốn công an điều tra ra đầu đuôi sự việc, vậy chẳng phải cậu ta cũng muốn bao che cho người nhà họ Tạ sao? Anh hỏi: “Sao cậu ta lại giấu chứ, chẳng lẽ lại không muốn vụ án được phá?”

Tạ Di Hồng hàm hồ nói: “Anh ta đã giấu vậy chắc chắn là có lý do của anh ta.”

Anh thấy Tạ Di Hồng nói được lý lẽ, lại nghĩ, nói không chừng cũng không phải là Thường Thắng giấu giếm tình tiết vụ án mà là Tạ Di Vũ vốn không muốn phá vụ án này, phá rồi thì không phải nhà họ Tạ cũng xong đời luôn sao? Anh hỏi: “Chuyện này... rốt cuộc là do ai làm?”

Tạ Di Hồng phân tích: “Ai biết anh ta ngày hôm ấy mang theo tiền thì chính là người đó làm, dù không phải người đó đích thân ra tay thì cũng là báo tin hoặc là thuê người.”

Anh phát hiện ra tư duy của phụ nữ khác giống nhau, Tiểu băng và Tạ Di Hồng đều chĩa đầu mũi vào Na Na, không biết có phải vì vợ cả có thù hận với vợ bé không. Anh lại rất thông cảm cho Na Na, không muốn tin cái gọi là “một ngày là kỹ nữ, cả đời làm gái phong sương”, mà hơn nữa “làm gái” với mưu tài hại nhân cũng không phải là cùng một việc. Anh hỏi: “Không phải cậu cũng biết trên người cậu ta có tiền sao?”

“Tôi nào có biết? Nếu tôi biết còn để cho anh ta đem tiền hiếu kính vợ bé sao? Tôi nghe Tiểu Băng kể lại...”

Anh vội giải thích: “Tiểu Băng cũng là sự thể xong xuôi rồi mới nghe nói việc

tiền nong này. Trước khi mọi việc xảy ra, ngoài Thường Thắng cũng chỉ có Na Na biết thôi.”

“Vậy thì khẳng định là Na Na tìm người làm rồi.”

“Nhưng mà tiền của Thường Thắng không phải là cho cô ta sao? Cô ta việc gì phải tìm người cướp tiền chứ?”

“Ai mà biết được? Tâm tư của cái loại con gái chồn vui chơi ấy, con gái nhà lành như tôi sao mà nhìn thấu được? Cái kiêu đàn ông ngay thẳng như cậu cũng nhìn không thấu đâu, cậu đừng phí tâm tư đoán già đoán non nữa. Theo tôi thấy, cô ta vốn chẳng chịu làm gì cả, có lẽ còn

chẳng nghĩ đến cuộc sống tự dựa vào sức mình, mà tình nguyện bán thân xác, vừa phong lưu sung sướng lại kiếm được tiền. Cô ta một chân đạp cả hai thuyền, chắc chắn là tiền trong tay cô ta còn nhiều hơn người ta cực khổ kiếm cả mười năm. Bây giờ Thường Thắng muốn trói cô ta lại bên mình, chỉ dựa vào tiệm uốn tóc mà sống chẳng khác nào ép cô ta đi lao động cải tạo, cô ta chẳng thà cướp chỗ tiền này để hưởng thụ.”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng nói Na Na bằng giọng không hề khách khí, rất cái giọng điệu Thường Thắng hay nói về phụ nữ, khinh thường cực đoan, gièm pha ác ý, chỉ có điều Thường Thắng là nói tất cả phụ nữ, còn Tạ Di Hồng là đang chỉ trích

một kiểu phụ nữ khác. Anh nói đùa: “Tôi còn tưởng là anh trai cậu gọi người đến đánh cậu ta cơ...”

“Anh trai tôi đánh anh ta làm gì? Anh trai tôi là công an, không biết như vậy là phạm pháp sao? Cái loại người như Thường Thắng vốn không cần tôi đến chỉnh anh ra, ác giả ác báo, anh ta làm nhiều chuyện tham ô hối lộ như vậy ắt sẽ bị pháp luật trừng trị.”

“Nếu cậu ta nắm được bí mật của lãnh đạo công ty, công ty cũng chẳng dám làm gì cậu ta thì sao?”

“Thế thì sao chứ? Công ty không dám làm gì anh ta, chẳng lẽ những người khác

cũng không dám làm gì anh ta? Cùng lắm thì đến mấy ông lãnh đạo kia cũng diệt sạch luôn...” Tạ Di Hồng nói. “Chuyện này sắp xong rồi, ba tôi đang phái người đi điều tra công ty đó, không bao lâu nữa hai người có kịch hay để xem... Nhưng mà đừng có nói cho người ngoài nhé, tránh đánh rắn động cỏ...”

“Tôi nói với người khác làm cái gì chứ?” Anh thẳng thắn nói. “Tôi quan tâm chuyện Thường Thắng bị đánh cũng vì bản thân là người tố cáo, trong thâm tâm có chút không đành lòng, sợ người nhà cậu tìm người đánh Thường Thắng thôi. Còn chuyện công ty văn hóa có liên quan gì đến tôi đâu?”

Tạ Di Hồng nói: “Cậu đúng là con một sách mà, quá tiểu thuyết hóa... cuộc sống rồi. Thường Thắng bị đánh, đó chính là tham tài mà hại thân, đơn giản như vậy thôi, đừng có nghĩ... quá phức tạp. Cái ngõ Ô Y gì đó, mấy kẻ sống ở đấy đều là bọn cặn bã xã hội, bản cùng tận đấy, Thường Thắng đến chỗ đó bị cướp thì có gì lạ?”

Anh rất không hài lòng với cách nói của Tạ Di Hồng, chẳng lẽ người nghèo thì là cặn bã của xã hội? Anh liền phản bác: “Tôi hay đi qua đó, sao không có người nào cướp của tôi?”

“Cậu? Cưỡi một chiếc xe đạp rách... lại còn... một sách như thế này, vừa nhìn đã

biết là không có tiền, ai thèm cướp của cậu?” Tạ Di Hồng liếc anh một cái, nói đùa: “Nhưng mà cậu cũng đừng vội đắc ý, trên đời này ngoài cướp tiền còn có cướp sắc, tôi khuyên cậu từ nay đừng đến ngõ Ô Y nữa, cẩn thận không bị người ta... cướp sắc đấy nhé!”

Không bao lâu sau, công ty văn hóa bị thanh tra, mấy người đứng đầu đều bị điều khỏi công ty, cấp dưới cũng chịu liên lụy không ít. Thường Thắng bị khai trừ Đảng viên, đuổi việc, cưỡng chế thu hồi sổ tiền ăn hồi lộ. Nhưng sổ tiền đó Thường Thắng sớm đã dùng hết, bây giờ chẳng đền nổi, cuối cùng bị tịch thu toàn bộ tài sản cá nhân, đóng băng thẻ lương bồi thường.

Bí thư Tạ chống tham nhũng, nghiêm trị công ty văn hóa, vì đại nghĩa mà diệt tình thân nên đã nhận được lời khen ngợi từ đông đảo cán bộ và quần chúng nhân dân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 39

S

au khi chuyện phát sinh, Tạ Di Hồng và Thường Thắng ly hôn với tốc độ

ánh sáng. Tạ Di Hồng nói điều kiện để Thường Thắng đồng ý ly hôn là tương

lai anh ta không phải ngồi tù,

Sau khi ly hôn, Tạ Di Hồng mời Đàm Duy, Tiểu Băng cùng một đám bạn ăn

bữa cơm để chúc mừng cô có một cuộc sống mới. Còn Thường Thắng khi ly

hôn cũng mời Đàm Duy và Tiểu Băng ăn cơm. Hai người có chút khó xử đồng

ý cũng khó mà từ chối cũng không xong, cuối cùng Tiểu Băng đứng ra trung

cầu ý kiến của Tạ Di Hồng.

Tạ Di Hồng nói: “Anh ta mời hai người ăn cơm, hai người lại hỏi ý kiến tôi

làm gì? Tôi bây giờ đã ly hôn rồi, chuyện của anh ta chẳng liên quan gì đến tôi

nữa. Tôi biết chuyện này hai người vẫn hiểu nhầm tôi và người nhà của tôi

nhưng tôi không để bụng, làm con gái của Bí thư Tạ bao nhiêu năm nay, sớm đã

quen với việc bị người khác hiểu lầm rồi. Hai người muốn qua lại với anh ta thì

cứ qua lại đi, chịu thiệt thòi cũng là chuyện của hai người, nhưng tuyệt đối đừng

để ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta.”

Đàm Duy và Tiểu Băng quả thật không biết qua lại với Thường Thắng sẽ

phải chịu thiệt thòi gì, họ quyết định tham

gia tiệc ly hôn của Thường Thắng.

Họ đi rồi mới phát hiện, đến ăn bữa cơm này ngoài Thường Thắng và Na Na

cũng chỉ có hai người họ. Nghĩ đến tiệc ly hôn của Tạ Di Hồng nhiều người như

vậy, mà tiệc ly hôn của Thường Thắng chỉ có vền vện bốn người, trong lòng

không khỏi cảm khái thói đời nóng lạnh, lòng người dễ đổi.

Trong bữa tiệc, Thường Thắng cũng cảm khái phần. “Hoạn nạn mới biết

chân tình, lúc người anh em này gặp khó

khăn cũng chỉ có vợ chồng hai người

và hồng nhan tri kỷ Na Na của tôi không
bỏ rơi tôi. Coi như là tôi có mắt nhìn

người, nếu trước kia tôi không cứu Na
Na từ chốn phong trần, hôm nay cùng

đường, chỉ e một chỗ trú chân cũng
không có...”

Tiểu Băng bất bình thay anh ta: “Tại sao
mấy người đứng đầu công ty không

bị khai trừ lại chỉ một mình anh bị cho
thôi việc? Chẳng phải vấn đề của bọn họ

còn nghiêm trọng hơn anh sao? Anh nên

đi tố cáo bọn họ.”

Thường Thắng rất nghĩa khí đáp: “Người anh em tôi tuy sa cơ lỡ vận nhưng

không có thói quen kéo người khác xuống bước đường cùng...”

Hai người họ ăn xong về nhà vẫn còn thảo luận về chuyện này. Đàm Duy

nói: “Không ngờ Na Na lại nghĩa khí như vậy, đây gọi là “công tử sa chân, nữ

hiệp tương trợ...”

Tiểu Băng tỏ ra khinh thường: “Thôi đi, anh chưa nghe qua “lãng khách vô

tình, kỹ nữ vô nghĩa” hả? Nữ hiệp gì chứ, dù là cố ý diễn trò để che mắt người khác thôi. Mà kể cả có là nữ hiệp thật thì cũng không thể ngấm trúng tay

Thường Thắng này được. Chắc chắn là Na Na cảm thấy Thường Thắng vẫn còn

chút giá trị lợi dụng mới chưa chấp anh ta, đợi đến khi xực hết nước béo rồi,

không một phát đá bay anh ta mới là lạ đấy!”

“Thường Thắng còn nước béo gì để xực cơ chứ? Đến việc làm cũng mất rồi

còn không phải dựa dẫm hoàn toàn vào Na Na sao?”

“Hứ! Anh nghĩ người như Na Na có thể nuôi anh ta sao? Chắc chắn là do

anh ta vẫn còn cách để kiếm tiền nên cô ta mới chưa chấp. Máy ông sếp của anh

ta không phải vẫn đang làm lãnh đạo sao? Mặc dù đổi vị trí nhưng chẳng phải

vẫn có thể ngồi mát ăn bát vàng ấy thôi? Thường Thắng không tố cáo bọn họ,

khẳng định là chơi cái trò “thí tốt giữ xe”. Anh ta chắc hẳn nắm được vũ khí bí

mật trong tay, có thể bắt bí bọn họ một vố, kiếm ít tiền để tiêu.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng có phần tiêu thuyết hóa cuộc sống, nhưng cũng

không muốn vì chuyện này mà tranh cãi với cô nên thuận miệng nói: “Muốn

chèn ép để kiếm cơm sao? Chưa biết chừng có ngày chơi đến rơi cả não luôn.”

Sau khi ly hôn, Tạ Di Hồng phần chân, sục sôi hơn hẳn, suốt ngày hăng hái,

hăm hở. Cả việc ra nước ngoài cũng vô cùng thuận lợi, sang Đại học G của Mỹ

học chuyên tu lấy bằng J1. Tạ Di Hồng nói là một người bạn cũ giúp cô liên hệ,

nhưng người trong khoa đều lén lút khẳng định ba cô lợi dụng chức quyền để

giúp cô ấy có tên trong danh sách.

Việc Tạ Di Hồng xuất ngoại có tác động rất lớn đến Tiểu Băng. Tiểu Băng

hỏi Đàm Duy: “Đến Tạ Di Hồng cũng đi rồi thì chúng ta phải làm sao? Anh

cũng sắp học xong tiến sĩ rồi, có muốn ra nước ngoài không?”

“Anh đi làm gì? Học tiếp à? Không cần

đâu. Học chuyên tu sao? Nghe Tạ Di

Hồng nói, thực ra cô ấy đi học chuyên tu thế này cũng chỉ là làm thí nghiệm cho

người ta mà thôi, lương thì thấp, làm cũng mệt, chẳng có gì hay ho.”

“Em cũng biết ra nước ngoài chẳng có gì hay ho cả, nhưng mà người khác

đều đi hết rồi, làm em cứ rộn rạo suốt. Nghĩ tới mấy việc làm thuê hay không

làm thuê làm gì, chỉ coi như đi du lịch một chuyến thôi mà.”

“Nếu em muốn ra ngoài chơi, vậy đợi

anh làm xong luận văn anh sẽ nghĩ

cách cho em xuất ngoại, chỉ cần bà xã của anh vui, anh sẵn lòng làm mọi việc.”

Sau khi Tạ Di Hồng nghe được chuyện này liền chủ động nói: “Cậu muốn

xuất ngoại sao? Tôi sẽ giúp cậu tìm cách.”

Câu nói này khiến anh có chút không vui. Tạ Di Hồng nói như vậy chẳng

khác nào nghĩ anh không có bản lĩnh tự xuất ngoại, phải dựa vào cô ấy? Nghĩ

vậy, anh liền vội khước từ,: “Không cần,

không cần đâu, tôi chỉ nói vậy thôi,

nếu tôi muốn xuất ngoại, tôi sẽ tự nghĩ cách.”

“Cái tên này suốt ngày như vậy, tư tưởng phong kiến nặng quá đấy, không

muốn dựa dẫm vào phụ nữ. Thật ra cũng đâu phải là “dựa” vào phụ nữ, đây gọi là tận dụng tất cả tài nguyên có thể tận dụng được. Chỉ cần tôi giúp cậu tạo một

cơ hội xuất ngoại là được, cậu quản tôi là đàn ông hay phụ nữ làm gì chứ? Nếu

cậu cảm thấy được phụ nữ giúp không thoải mái, vậy cứ coi tôi là đàn ông là

xong.”

Anh bị cô nhìn trúng tim đen, có chút không vui, giải thích: “Cũng không

phải vấn đề đàn ông hay phụ nữ giúp, tôi chỉ cảm thấy việc này vẫn nên tự dựa

vào năng lực của chính mình, có thì đi, không có thì thôi...”

“Năng lực chỉ là một mặt còn vấn đề thời cơ nữa. Không biết nắm bắt cơ hội

thì có năng lực hơn nữa cũng chẳng ích gì. Có khi tôi không nói rõ ra thì tốt

hơn, cậu cũng không đến nỗi nhay cảm như vậy. Lần trước tôi giúp cậu đề cử

thăng chức nhưng không đề cho cậu biết, cậu cũng đâu có ý kiến gì.”

“Việc bình bầu đó làm sao?”

“Lần trước đặc cách bầu phó giáo sư, khoa chỉ có một suất tôi thấy cậu đăng

ký rồi nên không đăng ký nữa, nếu không ai được bầu cũng khó nói đấy nhé! Tôi

cần gì phải tự tìm rắc rối mà đi tranh giành cái chức ấy với cậu? Đàn ông các

cậu ưa sĩ diện, lên được phó giáo sư mặt

như dát vàng, trước mặt vợ cũng tự tin

hơn một chút. Tôi căn bản không quan tâm, sớm muộn gì cũng ra nước ngoài,

phó giáo sư cũng được mà giảng viên cũng được, chẳng phải là đều làm công ăn

lương sao?”

Trong lòng anh càng khó chịu, nghe ngữ khí của Tạ Di Hồng, cái chức danh

phó giáo sư chẳng khác nào là do cô ấy nhường anh, là cô ấy biết anh sẽ diện

ên mới không tranh giành với anh. Anh

chưa bao giờ nghĩ đến việc đặc cách

lên phó giáo sư. Hồi đó Tạ Di Hồng không đăng ký, trong khoa cũng có vài lời

đàm tiếu nhưng anh cảm thấy đó là do Tạ Di Hồng tự biết mình không đủ điều

kiện nên mới không đăng ký.

Bây giờ nghĩ lại, anh lúc đó cũng thật kiêu ngạo, kiêu ngạo đến tự mãn, cho

rằng dĩ nhiên là Tạ Di Hồng không bằng mình, cô ấy cũng chỉ xuất bản vài cuốn

sách, mà nhà xuất bản không phải là công

ty của Thường Thắng sao? Chồng

làm ở công ty xuất bản sách, chuyện vợ ra vài cuốn sách chẳng phải dễ như trở

bàn tay sao? Còn vài cuốn sách của anh lại chật vật mãi mới xuất bản được, mà

trong mắt mọi người, ra sách cũng chỉ là sách, bất kể là dựa vào chính mình hay

đi đường khác. Nói không chừng mấy người trong hội đồng bình phẩm cũng

chẳng biết là sách của ai, được xuất bản như thế nào...

Anh miễn cưỡng mỉm cười. “Vậy tôi

phải cảm ơn cậu đã hoàn thành tâm

nguyện giúp tôi rồi, nếu không cái chức danh ấy chắc chắn là của cậu.”

Tạ Di Hồng cười, nói: “Tôi biết cậu không chịu được điều này, kỳ thực tôi

không hề nói mình giỏi hơn cậu, tôi chỉ muốn nói một vấn đề thực tế thôi. Nếu

hai chúng ta cùng đăng ký, trình độ học vấn bằng cấp của chúng ta đều tương

đương nhau, cậu hơn tôi ở điểm cậu đang học tiến sĩ, nhưng cái đó cũng chẳng

là gì, vì học vị ấy cậu cũng chưa nắm

được trong tay, mà tôi lại hơn cậu ở điểm tôi là con gái của bí thư Đảng bộ thành phố, cho dù tôi không kêu gọi mọi người

nể mặt ba tôi, ba tôi cũng không ra mặt kêu gọi mọi người bình bầu cho tôi thì

mọi người vẫn cứ tự động làm vậy, cậu có tin không?”

Điểm này anh tin tưởng tuyệt đối, dù sao Tạ Di Hồng cũng biết lợi thế của

mình là có một ông bố nắm chức quyền trong tay, anh cũng không giận cô ấy

nữa. “Thôi, qua thì cũng qua rồi, bây giờ

nói cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Đương nhiên, hôm nay tôi nói chuyện này hoàn toàn không vì muốn cậu

cảm tạ tôi. Tôi biết tính cậu, cậu nghe chuyện này rồi mà còn cảm ơn tôi mới lạ,

có khi lại ghét tôi ấy chứ. Tôi nói chuyện này cốt chỉ muốn khuyên cậu xuất

ngoại, vì trong nước bây giờ rất một cái thói này, cậu thích hay không cũng

chẳng thay đổi được gì. Người như cậu vẫn nên ra nước ngoài thì hơn, tất cả

đều dựa vào chính mình, có bao nhiêu tài thì trở ra bấy nhiêu cán.”

“Ở nước ngoài không có những chuyện này sao?”

“Nghe nói là tốt hơn nhiều.”

Tiểu Băng nghe xong chuyện này liền nói đùa: “Woa, Di Hồng chắc chắn là

tận lực tìm cách đưa anh xuất ngoại rồi, mà khẳng định còn nghĩ cách để một

mình anh đi được còn em phải ở lại cơ, nếu thế hai người bọn anh cuối cùng

cũng được ở bên nhau rồi.”

“Đừng đoán vớ đoán vẩn cô ấy có bản lĩnh cho anh xuất ngoại sao? Cho dù

thực sự có bản lĩnh tìm được cơ hội xuất ngoại cho anh thì cô ấy có bản lĩnh giữ

em ở lại chắc?”

Tiểu Băng làm như thật, nói: “Gì mà không được chứ? Người nhà cô ấy đều

làm quan ở thành phố A này, muốn cản em xuất ngoại chẳng phải dễ như trở

bàn tay sao? Ví như bảo anh trai cô ấy nói với bên công an một tiếng, không

làm hộ chiếu cho em, như vậy chẳng phải là em không thể xuất ngoại sao?”

“Thế thì anh sẽ quét dầu lên gan bàn chân... để chạy từ nước ngoài về...”

Tiểu Băng vui vẻ đáp: “Anh thật sự nỡ rời xa cuộc sống ở nước ngoài để

chạy về nước vì em ư?”

“Có gì mà không nỡ chứ? Anh xuất ngoại vì em, về nước cũng là vì em.”

“Khà khà, dù sao anh bây giờ cũng chưa xuất ngoại, có nói ngọt thế nào

cũng chẳng là gì.”

“Vậy em đợi anh xuất ngoại rồi thử anh xem...”

Vài hôm sau, Tạ Di Hồng lại muốn cho hai vợ chồng Đàm Duy mượn nhà để

ở. “Tôi không nỡ bán căn nhà này, nói không chừng ngày nào đó tôi lại muốn

trở về. Tôi cho hai người mượn căn nhà này để ở, không thu tiền, cứ thoải mái,

chỉ cần giúp tôi trông chừng là được.”

Đàm Duy không muốn nhận. “Không cần đâu, chúng tôi ở đây cũng tốt rồi.” “Cậu không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ

cho Tiểu Băng chứ? Công ty

cô ấy gần đó, khách hàng đến hơn nửa
cũng là ở đây, hai người ở chỗ tôi chẳng
phải hơn chỗ này sao?”

Anh hỏi ý kiến Tiểu Băng, Tiểu Băng
cũng không đồng ý đến đó ở, cô nói:

“Thôi, bác sĩ đã nói rồi, bệnh
trichomonas, bệnh lậu đều rất dai dẳng,
giai đoạn

cấp tính phát tác, trong cơ thể vẫn có thể
mang vi khuẩn gây bệnh, ai biết được

trong phòng cô ấy nhiễm bao nhiêu vi

khuẩn chứ? Chúng ta định đến đó tìm cái chết hả?”

vì vậy anh kiên quyết từ chối ý tốt của Tạ Di Hồng, nhưng lại cố gắng tỏ ra

vì sĩ diện của bản thân mới không dón đến ở, tránh để Tạ Di Hồng nghĩ đến lý

do của Tiểu Băng mà khó chịu trong lòng.

Qua mấy ngày, Tạ Di Hồng lại nói với anh: Vì hai người không đồng ý đến

chỗ tôi ở, tôi đã cho một người bạn thuê căn nhà ấy. Tôi nói với người ta rồi,

tiền phòng mỗi tháng sẽ đưa cho hai người, hai người cũng không cần giữ lại cho tôi, cứ tiêu đi.”

Anh nào có thể nhận ân huệ này chứ, vội phản đối: “Đừng làm thế, cậu

muốn tôi thu họ tiền nhà cũng được, nhưng tôi tuyệt đối không đụng đến số tiền

đó đâu. Sau này tôi sẽ giúp cậu đổi sang đô la rồi gửi qua bên đó cho cậu.”

Tạ Di Hồng nói với vẻ xem thường: “Mấy trăm nhân dân tệ đổi sang đô la

thì được mấy đồng? Chỉ e phí gửi cũng hơn số đó rồi? Cậu giữ mà dùng không

thì dùng số tiền này mua mỹ phẩm cho Tiểu Băng.”

Anh không nói gì nữa nhưng trông lòng kiên quyết có chết cũng không dùng

số tiền đó, sẽ giữ lại toàn bộ, được bao nhiêu sẽ đổi thành đô la gửi cho Tạ Di

Hồng.

Tạ Di Hồng nói: “Tôi còn có chút việc muốn cậu giúp. Người bạn đó của tôi

trước khi chuyển đến muốn trang trí lại nhà nên thời gian này tôi sẽ không có

chỗ ở, có thể ở nhờ nhà hai người vài hôm không? Chỉ khoảng nửa tháng thôi,

tôi sắp bay sang Mỹ rồi.”

Anh về nhà bàn bạc với Tiểu Băng, Tiểu Băng liền “hứ” một cái. “Cái gì mà

bạn muốn sửa nhà? Chẳng qua là tìm một lý do mà thôi. Nhà cô ấy đẹp như vậy,

bạn cô ấy còn phải sửa nữa sao? Mà cô ấy nữa để cho người bạn đó đụng chạm

vào nhà mình hả? Chắc chắn là cô ấy

muốn trước khi đi Mỹ được ở cùng anh

mấy hôm, gạo nấu thành cơm rồi sẽ sang Mỹ sinh con.”

Đối với trí tưởng tượng vô hạn của Tiểu Băng, anh hoàn toàn bó tay, chỉ có

thể trình trọng nói: “Em thật không nên làm nghề bán bảo hiểm mà nên viết tiểu

thuyết kiểu dễ bán, em lúc nào cũng có mấy suy nghĩ sồn tóc gáy viết ra chắc

chấn sẽ gây sốt, không tận dụng kiếm tiền quả là phí phạm.”

“Đợi một ngày em nằm liệt giường sẽ

viết tiểu thuyết kiếm tiền, em bây giờ

vẫn còn chạy được, cứ chạy trước đã rồi nói.” Tiểu Băng nghiêm mặt nói. “Anh

không tin lời em, rồi sẽ có ngày chịu thiệt thòi đấy.” “Kể cả cô ấy có ý đó đi chẳng nữa cũng không thể dùng bạo lực mà ép anh

được, vẫn phải xem anh có điều phối hợp hay không chứ. Em nghĩ anh dễ bị lừa

thế sao?”

Tiểu Băng cắn một cái. “Thế đề cho cô ấy đến ở đi, vừa hay nhân cơ hội này

thử anh luôn... Chúng ta đánh cược đi!”

Anh rất có lòng tin về bản thân. “Không cần cược gì cả, vì chắc chắn em

thua...”

“Em nhất định không thua, nếu anh không bị cô ấy lừa vậy thì chứng minh

anh qua cửa, tình yêu của em cũng thắng rồi. Còn nếu anh bị cô ấy lừa thì chứng

tỏ suy đoán của em về cô ấy là đúng, trí tuệ của em thắng... Dù sao đi nữa em

cũng đều thắng.”

Nói thật lòng, anh cũng khá tò mò, muốn xem Tạ Di Hồng có thật muốn

mang thai trước khi đi Mỹ như suy đoán của Tiểu Băng hay không, nhưng điều

càng làm anh hiếu kỳ là, nếu Tạ Di Hồng thực sự có ý nghĩ đó, vậy cô sẽ dùng

biện pháp gì đây? Anh thoải mái nói: “Anh vẫn muốn xem suy đoán của em có

đúng không, nhưng mà hiện tại không nghĩ ra cô ấy sẽ dùng cách gì để lừa anh

phạm tội.”

“Em bây giờ cũng nghĩ không ra, nhưng mà chắc chắn là cô ấy có cách như

mỹ nhân kế, khổ nhục kế, điệu hổ ly sơn...Này, rốt cuộc sẽ là kế nào trong ba mươi sáu kế nhỉ?”

“Anh cũng không biết, anh chỉ biết trong ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách.”

“Thảo nào cô ấy muốn xuất ngoại, thì ra nguyên nhân là “chuồn là thượng sách” Đi cũng là vì muốn trèo lên người anh thôi.”

Hai người bàn luận đến nửa ngày, càng nói càng hiếu kỳ. Rốt cuộc Tạ Di

Hồng sẽ dùng chiêu gì. Cuối cùng hai người quyết định mời Tạ Di Hồng đến

thử trò cháy nhà mới ra mặt chuột.

Vì thế, trước ngày xuất ngoại nửa tháng, Tạ Di Hồng chuyển đến nhà họ,

cùng ở trong căn nhà nhỏ đó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 40

T

a Di Hồng đã làm xong thủ tục xuất ngoại, không phải đi làm nữa. Mỗi

ngày, ngoài thời gian ra ngoài mua sắm, thăm hỏi bạn bè, bà con, còn lại đều ở

trong nhà.

Đàm Duy tránh cô như tránh tà. Buổi sáng đi làm từ rất sớm, nếu không phải

đi trước Tiểu Băng thì cũng là cùng Tiểu Băng ra khỏi nhà. Buổi trưa cũng

không về nhà ăn cơm nhờ một học sinh mua phiếu cơm rồi ăn ngay tại căng tin

trường. Chỉ có buổi chiều thì khó tránh vì anh tan làm phải về nhà nấu cơm,

nhưng cũng nêu cao tinh thần cảnh giác, ăn mặc kín cổng cao tường, trước giờ

chưa từng vào căn phòng nhỏ của Tạ Di Hồng, chỉ làm việc trong bếp, xong thì

trốn trong phòng mình, khóa cửa viết luận văn.

Theo cách này được vài hôm thần kinh căng cứng của anh rốt cuộc cũng

được thả lỏng, bởi vì Tạ Di Hồng vốn chẳng có ý định dụ dỗ anh. Mới đầu cô ấy

còn giả bộ muốn vào bếp giúp, sau đó phát hiện nhà bếp quá nhỏ liền quyết định

không vào nữa, nếu không đợi anh làm xong cơm rồi thưởng thụ thành quả thì

cũng mời hai người họ ra ngoài ăn.

Chẳng biết Tiểu Băng có thật là tận lực đề phòng Tạ Di Hồng không, hay là

quyến luyến không nỡ chia tay cô bạn này,

mỗi ngày tan làm đều dính lấy Tạ Di

Hồng, thậm chí còn xin nghỉ phép hai ngày để cùng Tạ Di Hồng đi mua sắm. rất

cả mọi hoạt động của hai người phụ nữ này đều gạt anh ra ngoài. Nếu buổi tối

hai người cùng ở nhà thì sẽ đuổi anh đến trường, còn lấy một cái cớ rất mỹ miều

là “không muốn làm ảnh hưởng anh viết luận văn,” bởi vì bọn họ ở nhà còn phải

nghe nhạc, xem ti vi, có khi còn mời khách, náo nhiệt vô cùng.

Hai người phụ nữ này không ra ngoài chơi thì thôi, nếu đã đi thì đến tối

khuya mới chịu về, nào thì nói là đi mua sắm, rồi thì hội họp bạn bè, có khi thì

đến quán cà phê internet để lên mạng... Tiểu Băng nói cô ấy nghiện lên mạng vì

trên mạng có quá nhiều thứ hay ho, chỉ tiếc chỗ họ ở còn chưa lắp mạng...

Đàm Duy không tin: “Em còn muốn nói mạng hả? Đến máy điện thoại bàn

còn hặn không thể cắt được kia kìa.”

Đâu có giống nhau? Máy bàn thì có mấy

người gọi tới? Có người gọi thì

cũng chỉ là mấy người bạn cùng thành phố này, làm sao mà so với lên mạng

được? Người ở trời nam biển bắc đều có thể chơi cùng nhau...”

Anh không thể hiểu được. “Lên mạng thì có gì hay ho? Bọn em mấy ngày

ngày lên mạng chơi cái gì thế”

Hai người phụ nữ liền hi hi ha ha, chỉ đông chỉ tây, không chịu nói cho anh

biết, làm cho anh càng tò mò. Gặng hỏi cả nửa ngày, hai người mới nói là cùng

mọi người trên phòng chat nói chuyện
phiếm. Anh càng không hiểu: “Không

phải hai người lên mạng sao? Tại sao lại
thành chạy đến phòng chat rồi?” Hai
người phụ nữ cười đến run rẩy, Tiểu
Băng nói: “Đồ ngốc, anh không

biết thì đừng nói lung tung.” Sau đó cô
không thèm để ý đến anh nữa, nháy mắt

với Tạ Di Hồng. “Ha ha, buồn cười chết
mất, cái cô “Tuyệt đại song giao” cứ

hỏi tôi tại sao lại đặt tên là “Chuồn là
thượng sách”... Tên của cậu cũng quá

tuyệt cơ... ha ha... “Đại hiệp ngắt cỏ”...”

Tạ Di Hồng mèo khen mèo dài đuôi:
“Đàn ông hái hoa” thì hay, phụ nữ

chúng mình “ngắt cỏ” không hay sao?
Một bên hái một bên ngắt, xem ai lợi hại
hơn ai...”

Anh không hiểu bọn họ nói gì, chỉ cảm
thấy mình như người ngoài cuộc,

đành hậm hực đi làm việc của mình.
Nhưng bất kể ban ngày Tiểu Băng thân

thiết với Tạ Di Hồng thế nào cứ đến khi
đi ngủ cô lại trả Tạ Di Hồng về đúng vị

trí tình địch, nhẹ nhàng hỏi anh: “Hôm nay thế nào rồi? Cô ấy có giờ trò gì

không? Anh có bị lừa không?”

“Bị lừa gì chứ? Người ta căn bản chẳng có ý đó...”

“Em không tin cô ấy chắc chắn đang đợi thời cơ.”

Anh muốn nói: “Đợi thời cơ cái gì chứ? Em cả ngày đều dính lấy cô ấy, cô

ấy lấy đâu ra cơ hội?”, nhưng lại sợ Tiêu Băng nói trong lòng anh mong chờ Tạ

Di Hồng tìm được thời cơ. Điều khiến anh khó hiểu là, lúc Tiểu Băng ở cùng Tạ

Di Hồng đều chuyện trò vui vẻ, nhưng đêm đến, lúc ở với anh lại ủ rũ thất thần.

Mỗi lần anh muốn, Tiểu Băng đều ra sức từ chối, nếu không lấy có phòng bên

có người, không được làm thoải mái thì cũng nói là mình mệt, muốn ngủ sớm.

Anh tò mò hỏi: “Em thế này là làm sao? Có phải đã thông đồng với Tiểu Tạ để

chỉnh anh không?”

“Cái này sao lại là chỉnh anh được?”

“Em cố ý kìm nén anh muốn anh chịu không nổi mà phạm lỗi phải không?”

Nếu như đây là kế hoạch của em, vậy em hẳn chắc rồi, em kìm nén anh cũng

vô dụng thôi, anh có thể tự mình ra tay đây...”

Tiểu Băng khẽ cười. Anh còn nói em toàn nói những câu sỗn da gà, nhưng

em thấy anh còn nói những câu sỗn da gà hơn đây. Em làm sao có thể ngóc đến

độ như vậy? Lại đi giúp cô ấy sinh con cho anh sao? Em thực sự là rất mệt, cả

người khó chịu.”

Anh cuồng quýt: “Sao lại như vậy? Có cần đi khám bác sĩ không?”

Tiểu Băng ba hoa: “Gì mà đi khám bác sĩ chứ? Em chỉ là có chút chuyện đau

đầu nhức óc thôi mà, cắt chút thuốc uống là khỏi thôi.”

Thời gian nửa tháng mà Tiểu Băng suy đoán “cô ta có thể vẫn đang đợi thời

cơ, đã trôi qua, Tạ Di Hồng cuối cùng cũng chẳng đến dự dỗ anh, làm cho anh

có chút thất vọng, giống như bị ai đó vứt bỏ vậy. Có lẽ vì thường xuyên nghe

Tiểu Băng nói Tạ Di Hồng yêu thầm anh, nghe quen rồi cũng tin là thật, luôn chờ đợi cô ấy đến dụ dỗ, để cho anh nghiêm chỉnh từ chối một lần. Kết quả lại

phát hiện người ta vô'n chẳng có ý đó, đều là do anh tự mình đa tình, làm cho

anh vô cùng xấu hổ.

Ngày Tạ Di Hồng đi, Đàm Duy và Tiểu Băng tới sân bay tiễn, người nhà Tạ

Di Hồng và một số bạn bè cũng tới... Anh trai cô ấy cho vài xe công an tới

đưa

mọi người đến sân bay, oai phong lẫm liệt. Lúc chuẩn bị lên máy bay, Tạ Di

Hồng và mấy cô bạn khóc lên khóc xuống, Tiểu Băng lại càng khóc thảm thiết,

đến cả ông Tạ cũng lệ hoen khóe mắt,

nhưng Đàm Duy lại chẳng cảm thấy gì. Tạ Di Hồng chẳng phải được gả ra

nước ngoài cầu thân, mà là đi Mỹ hưởng phúc, làm sao mà phải buồn như vậy?

Tiền Tạ Di Hồng xong, trở về nhà, Tiểu

Băng hỏi Đàm Duy: “Tim đã tốt lên

chút nào chưa, để em đến giúp anh giày vò thêm chút nữa nhé!”

“Rốt cuộc là ai đau lòng?”

Tất nhiên là anh đau lòng rồi, hai người bọn anh làm đồng nghiệp bao nhiêu

năm, lại yêu nhau lâu như vậy, anh không đau lòng sao?”

“Ồ sân bay người khóc lóc không phải là em sao? Tại sao lại đổ lên đầu anh

rồi? Chẳng lẽ nước mắt của em là giả?”

“Nước mắt của em đương nhiên là thật, chưa nói đến việc cô ấy là bạn tốt

của em, cho dù chỉ là một người bạn bình thường nhưng đã đến sân bay đưa

tiền, mọi người đều khóc em cũng không kìm nổi mà rớt nước mắt. Điểm này

không giống đàn ông các anh, nước mắt chỉ âm thầm rơi trong lòng. Đến đây

nào! Để em nghe xem tim anh có phải đang rơi lệ không?” Tiểu Băng vừa nói

vừa giả bộ úp tai lên ngực anh, nghe một hồi, cuối cùng kinh hãi kêu lên: “Úi

chà nước mắt trong tim anh bắn quá xa
đấy nhé!”

Anh nhin không được cười, nói: “Thế thì
ba cái chuyện lật vặt anh đều

không xa nghề chính rồi, làm cái gì cũng
liên quan đến “bắn” nhé!”

Hai người họ cười đùa một chập, Tiểu
Băng làm như thật nói: “Qua mười

tháng nữa, liệu Tạ Di Hồng có ôm một
đứa bé về nhận ba không nhỉ? Nếu vậy

em khuyên anh cứ nhận đi, nghe nói ba
mẹ của công dân Mỹ đến thăm hỏi

người thân rất đơn giản, anh hãy chuyển con anh đến Mỹ trước, nếu còn nhớ

tình cũ thì chuyển em qua luôn.”

“Nếu Tạ Di Hồng có thể sinh con của anh thì chắc chắn là không khí nhà

chúng ta có thể khiến cô ấy mang bầu...”

“Ngần ấy ngày mà anh không động vào cô ấy sao?”

“Không.”

Tiểu Băng nghĩ một lúc, nói: “Nếu như anh không động vào cô ấy vậy thì cô

ấy không thể mang thai con của anh. Chúng ta không dùng bao cao su mấy lần

rồi nhỉ? Có vút bao cao su lung tung không đấy? Dù sao đi nữa em cũng vô

cùng chú ý, mấy lần làm xong em đều không vút lung tung mà.” Anh cười đến gần như ngọt thở, Tiểu Băng cũng cười. “Ha ha, nếu như Tạ

Di Hồng biết em để phòng cô ấy như thế chắc sẽ tức chết mất.”

Đây chẳng qua là trò đùa giữa hai vợ chồng họ, vài ngày sau, anh cũng quên

bằng đi mất. Nhưng đến một ngày, Tiểu Bãng lại mặt lạnh hỏi anh: Anh với Tạ

Di Hồng đã làm chuyện đó rồi đúng không?”

Anh nghĩ là cô lại đùa, cố ý giả bộ hốt hoảng nói: “Úi chà, bị em phát hiện

rồi sao?”

Tiểu Bãng hét lên: “Đừng có đùa nữa, em đang nói chuyện nghiêm túc với

anh đây!”

“Thì anh cũng đang nghiêm túc đây...”

Tiểu Băng tái mặt. “Đã bảo anh đừng đùa nữa mà, anh nghe không hiểu hả?”

Em mắc bệnh truyền nhiễm rồi đây này, chắc chắn là bị anh lây sang, còn anh bị lây từ cô ta...”

Anh vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Em mắc bệnh gì cơ? Đừng nói linh tinh nữa!”

“Là thật đấy. Em... Chỗ đó vừa đau lại vừa ngứa, giống hết triệu chứng lần trước cô ta nói...”

“Hay là... cô ấy lây bệnh cho em?”

“Cô ta làm sao mà lây bệnh cho tôi được? Nhà chúng ta không có bồn tắm, cũng không có hồ xỉ bệt, chẳng lẽ vi khuẩn gây bệnh có thể nhảy lên chui vào cơ thể tôi hả?”

“Thế em nói xem rốt cuộc là vì sao?”

Còn có thể là vì sao được nữa? Chắc chắn là anh và cô ta đã làm chuyện đó

anh lây bệnh từ cô ta rồi truyền sang cho tôi”

Anh hoàn toàn chắc chắn về bản thân. Anh chẳng cùng cô ấy làm gì hết! Cái

này hoặc là em nhầm, em tự mắc bệnh, hoặc chính là...”

“Chính là cái gì?”

“Em mắc phải từ chỗ khác...”

Tiểu Băng tức đến nghẹn lời, hơn nửa ngày sau mới hằm hằm nói: “Anh làm

cái chuyện không có nhân tính này mà còn mặt mũi nói tôi sao? Tôi sớm đã biết

anh không tin tôi, anh cảm thấy cách tôi bán bảo hiểm là không có đạo đức, anh

nghĩ tôi chắc chắn đã làm gì không phải

rồi nên anh làm gì cũng chẳng sao. Tôi

nói cho anh biết ván này anh tính sai nước rồi, tôi một thân trong sạch từ trước

đến giờ chưa từng làm điều gì vượt quá giới hạn, chắc chắn là anh lây bệnh cho

tôi. Anh muốn học Thường Thắng cái trò “tổ cáo tình nhân trước” à? Anh vẫn

còn non lắm!”

“Anh đã nói với em rồi, sao em cứ không chịu nghe thế, Anh và cô ấy chẳng

có chuyện gì cả.”

“Vậy tôi cũng chưa từng làm việc gì vượt quá giới hạn cả.” “Thế thì dù có thể nói em trong sạch, anh cũng trong sạch, anh chẳng phải đã

nói rồi đấy thôi, còn có một khả năng khác, chính là em vốn chẳng mắc bệnh gì cả.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 41

T

ôi sớm đã nhận ra các người không bình thường, “liếc mắt đưa tình, thông đồng với nhau, bây giờ còn lây bệnh sang cho tôi... Tôi phải ly hôn với anh!”

Anh ghét nhất phụ nữ lúc nào cũng dán hai chữ “ly hôn” lên miệng như vậy. “Giờ còn chưa rõ chuyện gì, sao đã nói đến chuyện ly hôn?”

“Chuyện rõ như ban ngày, còn phải làm rõ cái gì nữa? Hừ, miệng anh lúc nào cũng nói sẽ qua cửa, anh qua cái cửa gì,

tôi thấy anh ngoài lừa tôi ra thì chẳng có bản lĩnh gì cả!”

Anh không biết những lời này của Tiểu Băng nhằm vào chuyện xuất ngoại hay là việc bình bầu, nhưng đều khiến anh khó chịu, dường như Tiểu Băng không chỉ hoài nghi nhân phẩm của anh mà còn cả năng lực của anh. Anh phản bác: “Em đừng học cái trò ấy của Thường Thắng, bản thân gây chuyện ở bên ngoài còn mặt dày đồ lên đầu anh... Tiểu Tạ vốn không phải kiểu người như em nói...”

“Ôi, anh còn bênh cô ta nữa cơ đấy! Anh yêu cô ta như thế, sao còn quán lấy tôi? Sao không dứt khoát theo cô ta ra nước ngoài đi? Nói tôi mặt dày, tôi thấy mặt

anh còn dày hơn cả tường thành đấy!”

Hai người cãi nhau một trận vẫn chẳng có kết quả gì, ai cũng nói mình có lý. Cuối cùng Tiểu Băng cãi chán rồi, chỉ vào cánh cửa, gào lên: “Cút đi, cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa...”

Anh cũng bực mình. “Anh cút đi đâu? Đây là nhà mà trường phân cho anh...”

Tiểu Băng khóc òa lên. “Được, anh ức hiếp tôi, cơ quan tôi không phân nhà, anh ép tôi không có chỗ đi... Tôi đi, tôi đi luôn...”

Tiểu Băng nói rồi liền tìm một cái túi lớn, bắt đầu thu dọn đồ đạc, dọa anh rồi

cả lên, chỉ sợ cô chạy về nhà mẹ đẻ làm
âm lên, vội vàng khuyên ngăn: “Anh có
đuổi em đâu, là em đuổi anh...”

“Tôi không đuổi anh, tôi chỉ bảo anh rút
ra khỏi căn phòng này...”

Anh vội nhún nhường: “Nếu đã như vậy
thì em đừng đi nữa, anh rút ra khỏi căn
phòng này là được chứ gì...”

Buổi tối hôm đó, hai vợ chồng một người
ngồi trong phòng lớn khóc, một người
trong phòng nhỏ nóng ruột. Anh muốn
đến phòng lớn khuyên Tiểu Băng nhưng
cô không cho anh vào, khóa trái cửa.
Anh đành đứng bên ngoài khuyên: “Em
đừng nóng nữa, đợi ngày mai khi khám

bác sĩ rồi khóc cũng chưa muộn cơ mà...”

Tiểu Băng ở bên trong uy hiếp: “Anh đừng dắc ý! Anh đừng cho rằng mình không có triệu chứng thì không mắc bệnh nhé. Nếu ngày mai đi khám phát hiện anh có bệnh, tôi nhất định sẽ ly hôn!”

Anh cảm thấy như vậy không công bằng. “Tại sao nếu có bệnh thì cứ phải là anh truyền sang cho em? Chỉ có thể là do em truyền sang cho anh, bởi vì anh chẳng quan hệ với người nào hết...”

Tiểu Băng châm biếm: “Hừ, anh sạch sẽ quá nhỉ! Vậy con gái của anh ở đâu mà ra?”

Anh cứng họng. “Em... em sao lại nói chuyện không có lý lẽ như vậy? Chuyện đó không phải đã làm rõ ràng rồi sao? Sao em...”

“Làm rõ ràng cái gì hả? Lần đó tôi tha cho anh, anh liền cho rằng người tốt như tôi dễ lừa lắm đúng không? Anh lại muốn được voi đòi tiên, được một đòi mười à? Hừm! Tôi sớm đã biết anh chẳng ra gì! Tôi ghê tởm! Cút đi! Đừng có đứng đây làm tôi bực nữa!”

Anh tức đến nổi chạy thẳng về phòng nhỏ, mãi mới bình tĩnh lại được. Nhớ lại buổi tối hôm đó, vì “bệnh HIV” mà lo lắng, hốt hoảng, tuy rằng cãi nhau to

nhưng hai người đều thề cùng sống cùng chết, làm anh cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới này. Hôm nay thì sao đây? Vẫn chưa đến mức hoảng hốt như lần đó mà Tiểu Băng đã làm loạn cả lên, luôn miệng nói “ly hôn”, “ly hôn”. Có phải là ở bên ngoài đã tìm được người nào khác rồi không, mượn cơ hội này làm loạn đòi ly hôn?

Đêm hôm đó, anh hầu như không ngủ, trời sắp sáng mới mơ màng thiếp đi, nhưng rất nhanh đã bị Tiểu Băng gọi dậy. Anh vội vàng bật dậy, đã thấy Tiểu Băng ăn mặc chỉnh tề ngồi ở phòng khách, không biết là dậy sớm hay cô không thể chợp mắt. Cô lạnh mặt không thèm để ý đến anh, anh đành hòa hoãn hỏi: “Sáng

nay nấu mì ăn được không?”

Nào ngờ Tiểu Băng không cảm kích, lạnh lùng buông một câu: “Anh muốn ăn thì ăn đi, tôi không ăn...”

“Chưa biết chừng phải đợi cả ngày trong bệnh viện, vẫn nên ăn bữa sáng...”

“Anh vẫn còn lòng dạ mà ăn sáng hả? Anh vẫn vui vẻ vì không phát bệnh chứ gì? Tôi đi trước đây, anh đánh răng súc miệng, ăn cho no rồi hãy đến... Nhưng mà tôi cảnh cáo anh, nếu anh không dám đến bệnh viện kiểm tra... chúng tôi trong lòng anh có quý... Tôi chắc chắn sẽ ly hôn với anh!”

Tiểu Băng nói xong thì đi xuống lầu, anh cũng vội vàng đuổi theo, ra đến bên ngoài, Tiểu Băng đã lên taxi đi mất rồi. Anh lại vội vàng trở về nhà, gọi điện cho cô, hỏi có phải vẫn ở bệnh viện lần trước không. Cô tức giận đáp: “Anh là lợn à? Không phải bệnh viện lần trước thì là bệnh viện nào?”

Anh thật sự chịu không nổi, ném điện thoại, tức giận ngồi xuống ghế, trong lòng nghĩ cô tự có bệnh, còn làm như rất có lý lẽ, hoàn toàn là bản sao nữ của Thường Thắng!

Anh vốn dĩ định xin nghỉ buổi sáng hôm nay, nhưng bây giờ cũng chán rồi, liền đạp xe đến trường. Dạy xong, anh bắt

taxi đến bệnh viện, đến nơi liền nhìn thấy Tiểu Băng yếu ớt ngồi bên ngoài phòng khám bệnh.

Anh lại hỏi: “Em đã khám chưa? Lấy số cho anh chưa?” Tiểu Băng cũng không đáp, vút số cho anh, anh xem qua, số 120, có thể đã gọi qua rồi, lại hỏi lần nữa: “Em đã khám chưa?”

“Anh không đến, tôi khám cái gì mà khám? Bệnh này cần hai vợ chồng cùng khám cùng chữa.”

Anh biết bác sĩ từng nói như vậy, lúc này không tiện nói thêm gì nữa, ngồi xuống bên cạnh cùng đợi với cô. Quy định của bệnh viện là hễ lúc gọi đến số mà bệnh

nhân không có ở đó thì phải đợi y tá gọi hết những số tiếp theo, cách tận vài người mới chen được vào, thế nên đợi đến hơn nửa ngày mới được gọi vào khám. Lại là mấy câu hỏi đó, lại là mấy cái phiếu xét nghiệm đó...

Sau khi để lại mẫu xét nghiệm ở phòng xét nghiệm, anh liền gọi Tiểu Băng đi ăn nhưng cô không chịu đi, lạnh nhạt nói: “Anh còn lòng dạ ăn thì đi mà ăn đi, tôi không muốn ăn.”

“Lại sao thế, cơm cũng không muốn ăn nữa à...”

“Anh đi ăn đi, ăn no rồi mới có sức trêu hoa vãn liễu chứ... Tôi không ăn...”

Anh thấy cô ngang ngạnh như vậy, cũng chẳng buồn hạ mình cầu cạnh cô, một mình đi ăn. Đến khi anh trở về bệnh viện, thấy cô ngồi trên băng ghế dài, tựa đầu về phía sau mà ngủ. Anh đoán vẫn chưa có kết quả xét nghiệm, nếu không thì chắc chắn cô đã lấy rồi. Anh chạy đến phòng xét nghiệm lấy kết quả, nhân viên tìm một lúc lâu cũng không thấy phiếu xét nghiệm của anh, nhưng họ nói phiếu xét nghiệm của anh không cần gấp, hôm nay chưa lấy được.

Anh vừa nghe đã cuống lên: “Sao mà không cần gấp chứ? Chúng tôi đã đóng phí khám nhanh cơ mà... Chúng tôi còn có biên lai nữa.”

“Dù sao cũng không đóng dấu khám nhanh.”

Anh chạy lại chỗ Tiểu Băng lấy biên lai đưa cho nhân viên phòng xét nghiệm xem. Bọn họ xem xong liền nói: “Đúng là anh đã nộp phí khám nhanh rồi, sao nhân viên thu phí lại không đóng dấu khám nhanh nhỉ? Anh đi tìm họ xem sao?”

“Thế kết quả xét nghiệm của tôi thì sao đây?”

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng không thể bảo đảm lấy được kết quả trong hôm nay.”

“Sao các anh lại có thể làm ăn như thế này chứ.”

“Chúng tôi là nhìn dấu mà làm, phiếu của anh không có dấu, sao mà trách chúng tôi được? Tôi cũng đã đồng ý cố hết sức giúp anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

Anh đành phải đi tìm nhân viên thu ngân, khó khăn lắm mới xếp hàng đến bên cửa sổ phòng thu ngân, lòng như lửa đốt thuật lại câu chuyện, nhân viên thu ngân chỉ nói: “Tôi một ngày phải thu nhiều tiền như vậy, đóng nhiều dấu như vậy, quên đóng vài dấu cũng là chuyện bình thường. Những chuyện như thế này, các

anh nên rộng lượng một chút. Nếu các anh đã muốn nhanh chóng có kết quả, sao không kiểm tra kĩ xem đã đóng dấu hay chưa?”

Anh phát hiện ra mấy người hôm nay anh gặp đều là bản sao của Thường Thắng, bản thân mình làm sai nhưng lại đi trách người khác, đáng vẻ bề vể còn hơn cả người không phạm lỗi. Anh tức giận nói: “Thái độ của cô... là sao hả?” “Anh nói tôi thái độ gì? Tôi nói cho anh biết, thái độ này của tôi là tốt lắm rồi, anh nói phòng xét nghiệm đã đồng ý làm cho anh rồi, anh còn đến chỗ tôi quấy nhiễu làm gì?”

Anh chỉ có thể nghĩ bản thân mình xui

xẻo, bất đắc dĩ rời khỏi đó.

Hai người châu chực ở bệnh viện đến tận khi tan làm mới lấy được kết quả xét nghiệm, phòng xét nghiệm cũng chỉ còn một người mặc áo blouse trắng, trông còn rất trẻ, cũng có vẻ không có kinh nghiệm. Anh hỏi người đó kết quả xét nghiệm, người đó xem một hồi rồi nói: “Tôi cũng không rõ lắm, hai người ngày mai đến hỏi bác sĩ đi.”

Bọn họ làm sao có thể chịu thêm một đêm bị giày vò nữa, phải năm lần bảy lượt nói ngọt nhạt, nhờ cô ấy giải thích hộ. Cuối cùng người đó mới chịu nói: “Tôi quả thật không rõ lắm, hai người muốn tôi giải thích thì tôi giải thích,

nhưng nói sai tôi không chịu trách nhiệm đâu...”

“Được, được! Cô cứ nói theo ý hiểu của cô đi...”

“Người nam không có vấn đề gì, người nữ thì... hình như là có vấn đề đấy...”

Anh vừa nghe nói người nam không có vấn đề gì thì như chút được gánh nặng, nhẹ nhõm nói: “Cô nói là tôi không có bệnh đúng không?”

“Tôi chỉ nói mấy kết quả xét nghiệm của anh đều là âm tính, cái khác thì tôi không biết.”

Tiểu Băng vội vàng hỏi: “Vậy tôi thì sao? Tôi là... dương tính sao?”

“Của chị... có cái là dương tính, có cái là âm tính, còn có cái phải xem chỉ số nữa... tôi cũng không rõ lắm...”

“Vậy có phải đều là bệnh sinh dục không?”

“Tôi nói tôi không hiểu rồi mà, ngày mai hai người đến hỏi bác sĩ đi.”

Tiểu Băng khẩn cầu nhiều lần nhưng người đó đều nói là không rõ. Hai người buộc phải rời khỏi bệnh viện, bắt taxi về nhà.

Về đến nhà, Tiểu Băng thở hồng hộc, nói: “Thật kỳ lạ, rõ ràng tôi không có bệnh, chắc chắn là bọn họ sai rồi. Anh xem cái người đưa kết quả xét nghiệm ấy, cái gì cũng không biết, vậy mà còn làm nhân viên hóa nghiệm...”

Anh rầu rĩ nói: “Người ta là hạ khẩu lưu tình, không muốn nói em mắc bệnh. Sự thể như ngày hôm nay, em cũng không nên dùng cái chiêu “vừa ăn cắp vừa la làng” của Thường Thắng nữa, kết quả xét nghiệm đã cho thấy anh không mắc bệnh, em cứ cố đắm ăn xôi như vậy làm gì?”

“Anh bớt đắc ý một chút đi, chuyện này ngày mai đổi bác sĩ khác kiểm tra, tôi không tin anh không mắc bệnh.”

“Ngày mai anh còn phải đi làm, không thể cùng em chơi cái trò này được. Chính em cũng nói rồi còn gì, bệnh sinh dục là vấn đề khoa học, bây giờ khoa học đã chứng minh anh không có bệnh, em còn gì nói nữa không?”

“Ai mà biết làm xét nghiệm ở đây có chuẩn không? Ngày mai chúng ta tìm chỗ khác khám...” Tiểu Băng nói xong, không thèm để ý đến anh nữa, quay về phòng mình, đóng cửa cái “rầm”.

Anh nằm trên giường ở phòng nhỏ, trong lòng rất buồn bực. Kết quả xét nghiệm của Tiểu Băng là dương tính, chứng tỏ cô ấy quả thật mắc bệnh. Vấn đề là bệnh

truyền nhiễm của Tiểu Băng là do đâu mà bị? Anh thực sự không thể tưởng tượng được Tiểu Băng lại cùng người khác làm loạn. Hay là lây từ chỗ Tạ Di Hồng? Nhưng bệnh truyền nhiễm của Tạ Di Hồng sao có thể lây cho Tiểu Băng được đây? Chẳng lẽ Tiểu Băng cùng Tạ Di Hồng là...?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện liền như một chồi non mới mọc, còn đơm hoa kết quả, tất cả gắn kết với nhau, có thể giải thích cho rất nhiều đầu mối. Xem ra Tiểu Băng và Tạ Di Hồng sớm đã là một đôi rồi, cũng có thể vì muốn che mắt thiên hạ nên một người lấy Thường Thắng, một người lấy anh. Những năm qua, Tiểu Băng và Tạ Di Hồng luôn rất thân thiết, cuối tuần

cùng ra ngoài dạo phố là chuyện rất bình thường, trước khi “cơn khủng hoảng HIV” xảy ra, Tiểu Băng thỉnh thoảng còn qua đêm ở chỗ Tạ Di Hồng, toàn đuổi Thường Thắng sang phòng khác, hai người họ ngủ một phòng.

Còn nữa, trước đây Tiểu Băng chẳng có hứng thú với chuyện xuất ngoại, nhưng sau khi Tạ Di Hồng làm thủ tục ra nước ngoài, Tiểu Băng lại đột nhiên muốn ra nước ngoài, còn thúc giục anh đưa Tạ Di Hồng đến ở. Bao nhiêu chuyện bày ra ở trước mắt mà anh không nhận ra, chỉ có thể nói anh quá ngốc, chẳng trách hai người họ luôn xem anh như một thằng ngốc.

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 42

Đ

àm Duy quyết định ra khỏi nhà, nhưng ra khỏi nhà rồi mới phát hiện mình chẳng có chỗ nào để đi. Bình thường buổi tối ở nhà, anh luôn nghĩ thành phố A không có ban đêm, chỗ nào cũng là cảnh xa hoa truy lạc, đèn hoa rực rỡ, đến khi ra khỏi nhà mới phát hiện thành phố A như “khu tối đen”, hàng quán đều đóng cửa, dân cư đều tắt đèn, có thể là do khu này là khu vực trường đại học nên không có cái gọi là “cuộc sống về đêm”.

Anh chỉ đi lang thang trên phố, vì anh

tuyệt đối không thể chạy đến chỗ ba mẹ, như vậy có ích gì? Chỉ khiến họ lo lắng. Anh cũng không giống như Thường Thắng đi đến nhà bạn, ai sẽ hoan nghênh anh? Dù cho anh ở lại một đêm thì nhất định là giả vờ hỏi han trước mặt anh, nhưng sau lưng lại nói đông nói tây, anh cũng không muốn mất mặt thêm nữa.

May mà vẫn còn phòng thí nghiệm có thể đến. Anh đi một mạch đến phòng thí nghiệm nhưng đến rồi lại không có hứng viết luận văn, chỉ ngồi thù người ở đó. Anh không biết chuyện này nên kết thúc thế nào, cũng không thể ở lại phòng thí nghiệm mãi được, sáng sớm ngày mai sẽ có người đến đây, nếu nhìn thấy anh ở đây qua đêm lại không xì xào bàn tán hay

sao? Bình thường ở mãi trong lồng không cảm thấy gì, một khi bay ra khỏi lồng rồi mới biết, được làm một con chim ở trong lồng còn hạnh phúc hơn nhiều một chú chim không nơi về chốn đậu.

Anh ngồi thần thờ ở phòng thí nghiệm một lúc liền thấy hối hận, nghĩ không ra vì sao mình lại chạy ra ngoài, chạy ra ngoài liệu có thể giải quyết vấn đề gì chứ? Nghe nói đồng tính là một hiện tượng sinh lý, thế nên không thể trách Tiểu Băng bởi đó là do tự nhiên. Mặc dù cô ấy không thành thật, giấu giếm anh chuyện này nhưng suy cho cùng ở một xã hội như Trung Quốc, ngoài lừa dối anh, cô ấy cũng chẳng còn cách nào khác.

Nghĩ như vậy, anh liền lo lắng cho Tiểu Băng, sợ cô phát hiện ra anh đã đi khỏi nhà mà nổi trận lôi đình, sau đó nói chuyện này với ba mẹ anh hoặc ba mẹ cô ấy, càng khiến thể diện của họ mất hết. Anh càng lo Tiểu Băng sẽ làm mấy chuyện quá khích, nhưng nhất quyết đừng chạy lên núi như lần trước.

Anh càng nghĩ càng không yên tâm, quyết định trở về nhà, thử rộng lòng nói chuyện với Tiểu Băng xem sao, bảo cô tạm thời đừng làm ầm ĩ chuyện này, đợi anh làm xong thủ tục xuất ngoại cho cô rồi hẵng hay, như vậy mọi người đều không bị mất mặt, cô ấy cũng có thể đến Mỹ trùng phùng với Tạ Di Hồng.

Anh về đến nhà thì thấy nhà cửa tối thui, hình như không có người. Anh thấy vậy thì cuống cuống cả lên, vội chạy vào từng phòng để tìm Tiểu Băng nhưng đều không có, anh sợ hết hồn, vội gọi điện cho cô. Vẫn may, nhạc chuông vừa vang lên vài tiếng thì Tiểu Băng đã nhận điện, nói là đang lên mạng ở một quán cà phê internet. Anh thở hắt ra một hơi, trách móc: “Em chạy đi đâu mà không nói với anh một lời, hại anh tìm khắp nơi...”

“Anh đi thì nói cho tôi à?”

Anh không còn tâm trạng để cãi vã nữa, vội hỏi: “Em ở đâu thế? Anh tới đón em...”

Anh còn sợ Tiểu Băng sẽ tiếp tục mĩa mai mình, nhưng vẫn may, cô không nói lời nào khó nghe, chỉ nói cho anh địa chỉ tiệm internet đó. Anh liền dặn dò: “Em đừng đi đâu đấy nhé, anh đến đón em ngay đây...”

Anh bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến đó. Đến nơi liền nhìn thấy Tiểu Băng đã đứng đợi anh rồi, anh bảo tài xế dừng xe chỗ cô đứng, cô lên xe, anh lại bảo bác tài đưa về nhà.

Về đến nhà, Tiểu Băng cũng không nói câu nào, chỉ đưa cho anh mấy tờ giấy được in ra rồi nằm nghỉ. Anh nhận rồi xem qua, hóa ra là mấy tài liệu liên quan đến viêm đường âm đạo. Anh vội ngồi

lên giường, xoa xoa người cô. Cô liền quay người chui vào lòng anh, khóc thút thít.

Anh an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc mà em. Hai chúng mình đều là đồ ngốc... tự mình dọa mình...”

Tiểu Băng nín khóc nở nụ cười, mệt mỏi nói: “Em đói rồi, có gì ăn không?”

“Đến giờ em vẫn chưa ăn gì sao?”

“Anh không cần em nữa, em còn ăn làm gì? Thà chết đói cho xong...”

“Nói linh tinh, anh không cần em lúc nào hả?”

“Anh bỏ đi còn gì...”

Anh hoảng hốt giải thích: “Anh đâu có bỏ đi, anh đến trường... lấy đồ mà...”

Anh vội chạy đi làm mấy món nóng cho Tiểu Băng ăn. Tiểu Băng ăn một chút rồi không chịu ăn nữa, nói là mệt, chỉ muốn ngủ, sau đó cuộn người trong lòng anh mà thiếp đi. Anh ôm cô trong lòng, cảm thấy cô ngủ cũng rất khó nhọc, lẩm nhẩm mê man, dường như vô cùng mệt mỏi. Anh rất lo lắng, không biết bệnh này có nguy hiểm hay không, liền đọc lại mấy tài liệu được photo một lần nữa, cảm thấy không khó chữa lắm, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới

cảm thấy yên tâm.

Hôm sau, hai người lại đến bệnh viện, đưa kết quả xét nghiệm cho bác sĩ xem, chẩn đoán của bác sĩ cũng không khác so với mấy tài liệu Tiểu Băng in ra tối hôm trước. Bác sĩ nói, đây là bệnh thường gặp ở phụ nữ, uống chút thuốc là khỏi thôi, nhưng bác sĩ còn đề nghị Tiểu Băng qua khoa Tiết niệu khám thử. Đàm Duy vừa nghe đã cuống lên, vội hỏi: “Có phải ngoài bệnh này ra còn vấn đề gì khác không?”

“Trước tiên phải đến khoa Tiết niệu khám đã, không khám làm sao mà biết được?”

Hai người vội vàng đến khoa Tiết niệu lấy số, nhìn thấy người đông nghịt. Hai người họ đứng xếp hàng một lúc lâu cũng không lấy được số, anh sốt ruột, Tiểu Băng lại chẳng mảy may để tâm, chỉ nói: “Không khám được thì thôi, mai lại đến...”

“Lỡ một ngày liệu có xảy ra chuyện lớn không?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Ngoài bệnh này ra, em chẳng thấy khó chịu cái gì cả.”

“Nhưng bác sĩ nói chúng ta phải đi khám ở khoa Tiết niệu mà...”

“Cô ấy cũng không nói nhất định hôm nay phải đi khám. Nếu là khẩn cấp, cô ấy lại chẳng bảo chúng ta đi khám gấp hay sao?”

Hai người đang tranh cãi thì nghe bên cạnh có người phụ nữ nói: “Có phải hai người không lấy được số không, có phải cần khám gấp không?”

“Vâng, vâng... Chị có dư số khám không?”

“Tôi không có, nhưng tôi có thể nghĩ cách hộ hai người.”

Đàm Duy nhìn người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, trang điểm rất thời thượng,

cũng khá xinh đẹp nhưng lại không giống bác sĩ, càng không giống bệnh nhân, không biết là người thế nào. Người phụ nữ đó bảo hai người họ ở bên trong chờ rồi chạy đi mất, một lát sau vẫn không thấy quay lại. Hai người cảm thấy hình như bị lừa, không thì cũng nghe nhầm rồi. Đúng lúc họ không muốn đợi thêm nữa thì người phụ nữ kia quay lại, vẫy vẫy tay, nói: “Qua đây, qua đây, tôi đưa hai người đi khám.”

Hai người họ đều lúng túng, đứng đó không dám bước qua. Người phụ nữ đó cười, nói: “Đừng sợ, tôi thấy hai người hình như chưa đi khám bệnh bao giờ, co đầu rút cổ, trông đáng thương quá nên muốn giúp một chút thôi.”

Họ do dự một lát rồi mới đi theo. Người phụ nữ kia quả thật dẫn họ đến một phòng chẩn đoán. Trong phòng không có người, chỉ có một người đàn ông, người phụ nữ kia liền nói với anh ta: “Bác sĩ Tiêu, đây là người bạn mà tôi nói, hôm nay không lấy được số khám bệnh, thật đáng thương, anh khám giúp cho họ đi!”

Bác sĩ Tiêu tuổi trung niên, tướng mạo bình thường nhưng hai hàng lông mày lại vô cùng xuất chúng, xéch lên vô cùng kiêu ngạo, khiến người ta có cảm giác hờ hững, lạnh nhạt hoặc không coi ai ra gì, nhìn thấy hai người họ tiến vào mới thu hai chân từ trên bàn xuống, nhìn chăm chú vào người phụ nữ kia, nói: “Em nói

là bạn của em thì đương nhiên tôi phải giúp rồi, em định lấy gì để cảm ơn tôi đây?”

“Đương nhiên là sản phẩm năm đầm của công ty chúng tôi rồi...”

Bác sĩ Tiêu bật cười, một bên lông mày nhếch lên, thần thái ngang ngược bỗng trở nên ấm áp hơn vài phần, mơ hồ chút quyến rũ mờ ám. Bác sĩ Tiêu bắt đầu hỏi Tiểu Băng bệnh sử và tình trạng bệnh của cô. Người phụ nữ kia liền nói với Đàm Duy: “Cậu không cần ở đây đâu, chúng ta ra ngoài đi!”

Anh cũng không biết phải làm sao, lúc đầu có chút không yên tâm nên thoái

thác: “Tôi nghe xem bác sĩ nói gì...”

Tiểu Băng đưa mắt ra hiệu cho anh. “Anh ra ngoài đi, không cần ở đây đâu.”

Anh đành đi theo người phụ nữ kia ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chắc không có vấn đề gì. Chị tên gì vậy? Hôm nay thật cảm ơn chị quá!”

Hai người đi ra ngoài, người phụ nữ mới rút ra một tấm danh thiếp đưa cho anh. Anh xem qua, là trưởng phòng quan hệ công chúng của một công ty gì đó, tên là Diệp Tử Mi. Anh cảm thấy cái tên này có chút quen quen nhưng lại không nhớ đã thấy ở đâu, chỉ khách khí nói: “Ồ, là trưởng phòng Diệp, hôm nay thật sự cảm

ơn chị.”

Diệp Tử Mi thấp giọng nói: “Vợ cậu có thể bị... bệnh thận...”

Anh vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Thật sao? Chị... nhìn ra sao?”

“Chồng tôi cũng bị bệnh thận, tôi đưa anh ấy đi khám bao năm nay, cũng biến thành lương y rồi... Haizz, bệnh thận là bệnh phú quý, nuôi bệnh, chỉ có thể ăn, có thể ngủ mà không thể làm... Căn bản là không thể chữa dứt điểm. Bệnh tình phát triển đến giai đoạn cuối sẽ vô cùng nguy hiểm...” Diệp Tử Mi nhìn anh vẻ rất thông cảm. “Bệnh này là do số... Gặp phải chuyện này... cậu phải gánh thôi...”

Anh ngăn người, không biết nên tin lời chị ta nói hay không.

Diệp Tử Mi nói tiếp: “Tôi không xem cậu là người ngoài mới nói lời này, nếu tình cảm của hai người tốt thì chẳng nói làm gì, nếu tình cảm không tốt, cậu nên nhân lúc tình hình chưa trầm trọng hãy... nghĩ biện pháp mà tách ra đi. Đợi cô ấy ngã bệnh rồi, cậu muốn chạy cũng không kịp nữa...”

Đàm Duy sững người. “Chị muốn nói...”

“Vợ chồng vốn như chim ở chung một rừng, đại nạn đến mỗi người bay một phương...”

“Chị và chồng chị chẳng phải cũng không... mỗi người một phương đây thôi?”

“Cậu định học theo tôi hả? Tôi sa chân xuống hố có muốn thoát ra cũng không được, tôi chịu đắng cay nhường nào chỉ ông trời mới thấu. Cậu nghĩ mà xem, nếu không phải tôi chịu đau khổ sao lại khuyên cậu làm chuyện như vậy chứ?”

“Vợ tôi... cô ấy bình thường chẳng bệnh tật gì cả, hôm nay cũng không phải vì bệnh này mà đi khám đâu...”

Diệp Tử Mi cười. “Tôi cũng không phải là đồ quạ đen nói lời không may mắn,

nhưng mà tôi rất ít khi nhìn nhầm... Cậu có danh thiếp không? Nếu có thì cho tôi một cái, nói không chừng sau này còn dùng đến.”

Anh lúng túng nói: “Giáo viên nghèo, không có danh thiếp.”

“Tôi cũng đoán cậu là giáo viên, nho nhã, lịch sự không giống người thường...” Diệp Tử Mi liếc anh một cái, rút điện thoại ra. “Số điện thoại của cậu là bao nhiêu?”

Anh nói số điện thoại và tên mình. Diệp Tử Mi lại hỏi: “Cậu dạy ở trường nào?”

“Đại học B.”

“Giảng viên đại học à? Thảo nào... hạc đứng giữa bầy gà, nhưng mà giảng viên đại học... lương bổng cũng chẳng là bao?”

“Quả là nghèo kiết xác, không dám so bì với nhân viên công ty các chị.”

“Làm kinh doanh thì tiền nhiều nhưng cũng không phải không trả giá... Cậu vào trong cùng vợ đi, tôi có chút việc phải đi trước. Khi nào cậu về thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ cho cậu địa chỉ của bác sĩ Tiêu, cậu thuận theo bệnh tình mà... biếu cho anh ta chút quà.”

Anh không nghĩ căn bệnh này lại phức

tập như vậy, vô cùng cảm kích Diệp Tử Mi đã chỉ bảo, cảm ơn chị ta rồi quay lại phòng chẩn đoán. Khi bước vào, anh nhìn thấy bác sĩ Tiêu và Tiểu Băng đang nói chuyện vô cùng sôi nổi, hoàn toàn không giống đang khám bệnh.

Bác sĩ Tiêu nhìn anh bước vào liền thôi cười nói, nghiêm túc hỏi anh: “Vợ anh có triệu chứng bệnh này bao lâu rồi?”

“Triệu chứng gì?”

“Phù thũng này, vành mắt thâm quầng này, mệt mỏi này, tinh thần sa sút này, đau nhức xương cốt này...”

Những điều này đều là lần đầu tiên anh

nghe thấy, bình thường cũng nghe thấy Tiểu Băng nói đau mỗi người ngọm nhưng đa phần đều là sau khi hai người “ân ái quá độ”, anh còn luôn tưởng rằng Tiểu Băng oán trách như vậy là để khen sự lợi hại của anh. Lúc này anh không nói nên lời. “Cái này... ừm... Tiểu Băng, em có những triệu chứng này bao lâu rồi?”

Bác sĩ Tiêu trách móc: “Sao anh lại vô tâm như vậy chứ? Không nhận ra vợ có những triệu chứng này hay sao?”

Tiểu Băng vội biện bạch: “Cái này không trách anh ấy được, chẳng cần nói anh ấy không nhận ra, đến em cũng không cảm nhận được.”

Bác sĩ Tiêu mỉm cười, một bên lông mày lại nhếch lên. “Cô bao bọc anh ta quá rồi. Tôi nói cho cô biết, đàn ông đều là kiểu người tùy tiện, không biết trân trọng sự chăm sóc của cô đâu. Tôi viết cho cô đơn thuốc, nhớ uống nhé.”

Đàm Duy nhìn người họ Tiêu miệng như bôi mỡ, ba hoa chích chòe này, đúng là không làm người khác tin tưởng được, không kìm được hỏi: “Vậy mà đã kê đơn sao? Không cần làm... xét nghiệm trước à?”

Bác sĩ Tiêu như bị xúc phạm, cả hai bên lông mày đều nhếch lên. “Sao? Anh sợ tôi chẩn đoán sai bệnh, kê sai đơn thuốc

sao? Nếu anh không tin tôi còn tìm tôi khám bệnh làm gì? Ngày hôm nay tôi vốn không đi làm, là do cô Diệp nhờ đến khám giúp cho hai người...” Bác sĩ Tiêu nói rồi lôi ra một quyển phiếu xét nghiệm, vừa viết loằng ngoằng lên tám phiếu vừa nói: “Hai người, chuyện con này còn không hiểu, lại chỉ biết xét nghiệm xét nghiệm...”

Tiểu Băng hoảng hốt ngăn lại: “Bác sĩ Tiêu, anh đừng nóng, hai người bọn em chưa đi khám bệnh bao giờ, có rất nhiều chuyện không hiểu rõ, anh đừng chấp chúng em. Em tin anh... Anh đừng viết phiếu xét nghiệm nữa...” Vừa nói, cô vừa dùng tay ấn tay bác sĩ Tiêu, không cho anh ta viết phiếu xét nghiệm nữa.

Bác sĩ Tiêu như củi lửa gặp mưa rào, lửa giận liền bị dập tắt, khẽ vỗ tay Tiểu Băng, mềm giọng nói: “Cô tin tôi thì tốt, cô như hoa như ngọc thế này... tuổi tác thì... bệnh tật đầy mình... Thật đáng tiếc! Cô uống thuốc theo đơn mà tôi kê, bảo đảm cô sẽ không sao đâu, uống hết thuốc lại đến tìm tôi...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đ

àm Duy nhìn hai người này, trong thâm tâm bất giác nhen lên một đốm lửa, không biết là đang giận bác sĩ Tiêu hay là đang giận Tiểu Băng. Cũng may bác sĩ Tiêu nhanh chóng thả tay Tiểu Băng ra, đưa phiếu xét nghiệm cho anh. “Anh đưa cô ấy đi xét nghiệm đi, không lại nghi tôi bịp bợm...”

Tiểu Băng hỏi: “Vậy chúng em làm xét nghiệm xong thì... đi đâu tìm anh đây?”

“Cứ quay lại đây tìm tôi.”

Tiểu Băng ngọt ngào nói: “Vậy anh ở đây chờ chúng em nhé!”

Bác sĩ Tiêu cười híp mắt, đáp: “Tôi sẽ đợi...”

Đàm Duy kéo tay Tiểu Băng rời khỏi phòng chẩn đoán, vừa ra đến cửa liền hỏi: “Hai người vừa nãy... nói gì mà sôi nổi như vậy hả?”

“Ai? Em với bác sĩ á? Cứ nói bừa thôi, chủ yếu là khen anh ta, tạo mối quan hệ tốt để anh ta khám tận tâm một chút...”
Tiểu Băng hỏi lại: “Anh với người phụ nữ kia ở bên ngoài nói cái gì?”

Anh không dám kể những lời Diệp Tử Mi nói, chỉ đơn giản nói: “Chị ấy kể chuyện chồng chị ấy.”

Đến khi họ lấy được kết quả xét nghiệm, quay lại phòng chẩn đoán tìm bác sĩ Tiêu lại phát hiện bác sĩ Tiêu không biết đã đi đâu rồi, gõ cửa không có người thừa, gọi “Bác sĩ Tiêu” cũng không người đáp. Chỉ có hành động của họ quá ồn ào, quấy rầy cả những phòng ở xa, một người phụ nữ trung niên mặc áo blouse trắng thò đầu ra trách: “Làm cái gì đấy hả? Hai người gõ cửa làm gì thế hả?”

Tiểu Băng vội giải thích: “Chúng tôi tìm... bác sĩ Tiêu... khám bệnh...”

“Khám bệnh sao lại đến đây?” Người phụ nữ mặc blouse trắng giơ tay lên chỉ. “Phòng chẩn đoán chẳng phải ở đằng kia sao?”

Họ bị quất mắng vài câu, ỉu xiu chạy lại phía phòng chẩn đoán. Đàm Duy nói: “Anh cảm thấy tay bác sĩ Tiêu này chẳng chu đáo chút nào. Hôm nay chúng ta chắc chắn là bị lừa rồi.”

“Sao anh ta lại lừa chúng ta cơ chứ? Chúng ta cũng chẳng cho anh ta tiền.”

Anh muốn nói bác sĩ Tiêu này đang lợi dụng Tiểu Băng nhưng lại cảm thấy chưa có gì nghiêm trọng, hơn nữa lúc này mà ghen thì thật chẳng ra làm sao, liền nói

bằng quơ: “Anh ta không lừa chúng ta, vậy sao đến bóng người cũng không thấy đâu nữa?”

“Anh ta từng nói hôm nay không phải đến đây làm, hay là anh ta đi làm ở chỗ khác?”

“Làm ở đâu?”

“Em cũng không biết, em chỉ đoán như thế thôi.”

“Anh thấy anh ta chắc chắn là đi làm ở phòng xông hơi rồi.”

Tiểu Băng không kìm được bật cười.
“Sao anh lại xem thường anh ta như vậy,

anh ta cũng không giống người nhóm lò, hai bàn tay trắng trẻo như vậy, đốt lò cái gì chứ? Em thấy anh nên gọi điện cho người phụ nữ kia... hỏi xem đến đâu tìm bác sĩ Tiêu...”

Đàm Duy không còn cách nào khác, tìm danh thiếp của Diệp Tử Mi để gọi điện thoại. Anh cứ nghĩ cuộc điện thoại này là vô ích, ai ngờ vừa gọi đã có người bắt máy.

Diệp Tử Mi nghe anh nói liền an ủi: “Cậu đừng lo lắng, tôi giúp cậu gọi cuộc điện thoại, hai người cứ đến phòng chẩn đoán chờ anh ta đi.”

Bác sĩ Tiêu này cứ như được giấu trong

ông tay áo của Diệp Tử Mi, Diệp Tử Mi nói “biến”, anh ta liền hiện thân. Hai người họ đứng trước phòng chẩn đoán một lúc liền nhìn thấy bác sĩ Tiêu chậm rãi tiến lại, giống như vừa nằm bò trên bàn ngủ bị người khác gọi dậy, đầu tóc rối tinh, một bên mặt còn hằn lên mấy vết lằn ngang lằn dọc.

Bác sĩ Tiêu nhận phiếu xét nghiệm xem qua một lượt, mặt liền đổi sắc, hai ngón tay búng búng vào phiếu xét nghiệm, ba hoa: “Thấy chưa? Giống hệt như chẩn đoán của tôi, anh không phục cũng không được.” Vừa nói, anh ta vừa rút chìa khóa mở cửa phòng chẩn đoán cho họ vào. Đợi mọi người đều ngồi yên vị, bác sĩ Tiêu liền mở phiếu xét nghiệm ra trước

mặt Đàm Duy, chỉ chỉ, nói: “Nhìn thấy chưa? Nhìn thấy chưa? Tôi có nói sai không hả? Tôi nói không cần làm xét nghiệm, anh lại không tin, làm xét nghiệm một lượt, chỉ phí phạm thời gian của tôi.”

Đàm Duy không hiểu mấy kết quả xét nghiệm này, hỏi: “Vợ tôi rất cuộc là... mắc bệnh gì?”

“Không phải tôi nói cho anh rồi sao? Là viêm thận mãn tính.”

Anh không nhớ bác sĩ Tiêu từng nhắc qua mấy chữ “viêm thận mãn tính” này, chỉ cảm thấy bác sĩ Tiêu này đang giở trò.

Tiểu Băng không tin nổi, thốt lên: “Em mắc bệnh viêm thận mãn tính hả? Sao em chẳng cảm thấy như vậy.”

Bác sĩ Tiêu nói: “Điều đó cho thấy sức chịu đựng của cô rất tốt, cô mà mắc những bệnh thông thường sẽ chẳng có vấn đề gì cả...” Sau đó, anh ta lại phê bình Đàm Duy: “Nhưng mà loại chồng như anh đúng là vô tâm, chẳng lẽ anh không nhận thấy điều gì sao?”

Anh cảm thấy bác sĩ Tiêu đang cố tình chia rẽ nội bộ nhưng cũng không dám đắc tội với anh ta, chỉ nén lửa giận trong lòng, hỏi: “Vậy cô ấy... tại sao lại mắc bệnh viêm thận mãn tính chứ?”

“Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai? Anh với cô ấy chung chạ chung gối còn không biết, tôi sao mà biết được? Nếu tôi là chồng cô ấy thì chắc chắn đã biết rồi, hơn nữa còn không để cho bệnh tình của cô ấy trầm trọng đến mức này.”

Tiểu Băng nhỏ nhẹ nói: “Bác sĩ y thuật cao siêu nên chắc chắn là biết rồi.”

Nếu như Tiểu Băng nói chuyện với anh cũng nhẹ nhàng, nhỏ nhẹ như vậy thì anh đến xương cốt cũng mềm cả ra rồi, nhưng Tiểu Băng lại đang nói chuyện với bác sĩ Tiêu, còn dùng cái giọng ngọt ngào, ỏn ẻn như vậy, anh thiếu chút nữa thì da gà dựng hết lên rồi.

Bác sĩ Tiêu là người rất ưa nói ngon nói ngọt, nở nụ cười ấm áp với Tiểu Băng, còn kiên nhẫn giảng giải cho cô: “Có khả năng cô đã mắc bệnh này từ trước. Có rất nhiều người từng mắc bệnh này, uống thuốc một, hai tuần là khỏi, có người không có triệu chứng bệnh nên không chú ý, hoặc bị mấy lão lang băm chẩn đoán thành bệnh khác, vì thế mà cấp tính liền biến thành mãn tính.”

“Vậy bệnh của tôi có nghiêm trọng không?”

“Nói nghiêm trọng thì cũng nghiêm trọng, nói không nghiêm trọng thì cũng không nghiêm trọng, phải xem khả năng miễn dịch của cơ thể, còn cả cách chữa bệnh

và chế độ nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng thế nào... Có người mấy chục năm chẳng làm sao, có người mấy năm đã nguy kịch rồi.” Bác sĩ Tiêu lại quay sang giáo huấn Đàm Duy: “Anh phải tận tình chăm sóc cô ấy, phải cho cô ấy ăn đồ ăn ít natri, ít natri đấy, hiểu không hả? Phải ăn ít muối, cũng không được ăn nhiều protein, nước uống cũng phải khống chế, quan trọng nhất là phải cho cơ thể được nghỉ ngơi thật tốt.”

Tiểu Băng vội hỏi: “Vậy tôi có thể đi làm không?”

“Còn phải xem cô làm công việc gì?”

“Tôi bán bảo hiểm.”

“Haizz, vậy phần lớn thời gian đều ở bên ngoài chạy đông chạy tây, tạo mối quan hệ với khách hàng? Trước hết hãy nghỉ ngơi một thời gian đã, đợi tình hình sức khỏe có chuyển biến tốt thì lại đi làm vậy...”

“Vậy sao được? Nghỉ một thời gian, công việc của tôi cũng xong luôn...”

Bác sĩ Tiêu liền dọa dẫm: “Cô không hoàn toàn tĩnh dưỡng một thời gian thì đến mạng cũng không còn. Cô cần mạng sống hay cần công việc hả?” Bác sĩ Tiêu nói với Đàm Duy: “Còn anh nữa, nghe cho kĩ lời tôi, đời sống tình dục cũng phải tiết chế một chút, đừng chỉ lo cho

bản thân mình sung sướng rồi cả mạng sống của vợ cũng không màng đến đây.”

Anh bị nói đến mức cả hai tai nóng bừng lên, không biết bác sĩ Tiêu này đang làm tròn bốn phận bác sĩ hay là nhân cơ hội trêu chọc hai vợ chồng anh, dù thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Hôm đó trở về nhà, anh bảo Tiểu Băng nằm trên giường nghỉ ngơi, không được làm gì. Tiểu Băng nói: “Vậy chẳng phải em sẽ biến thành phế nhân sao? Không làm việc, chỉ ăn bám, tất cả đều dựa vào anh mà sống, đời này của em còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Bác sĩ không nói phải nghỉ ngơi cả đời,

cứ tỉnh dưỡng một thời gian rồi tính tiếp.”

Tiểu Băng cười, nói: “Anh nghe cái ông bác sĩ Tiêu ấy dọa anh sao? Em thấy anh ta cứ như cố ý ra vẻ bí hiểm, làm cho sự tình trầm trọng hơn, làm như chúng ta hôm nay gặp được anh ta là việc cực kì may mắn ấy.”

Anh lo lắng nói: “Nhưng mà cái cô Diệp Tử Mi kia cũng nói... thân của em có vấn đề...”

“Vậy thì càng chứng minh ông bác sĩ Tiêu đang giở trò, đến cô Diệp Tử Mi kia cũng biết là bệnh gì thì có thể là bệnh gì trầm trọng chứ? Còn cần bác sĩ chẩn

đoán sao? Em thấy cái cô Diệp đó với bác sĩ Tiêu... quan hệ rất... thân mật...”

“Ôi dào, chị Diệp còn nói anh về nhà thì gọi điện cho chị ấy, chị ấy sẽ nói số điện thoại và địa chỉ của bác sĩ Tiêu cho, bảo chúng ta biếu bác sĩ Tiêu chút quà...”

Tiểu Băng cười, nói: “Anh xem, em có nói sai không nào? Chị Diệp chính là tòng phạm của bác sĩ Tiêu, giúp bác sĩ Tiêu tạo mối làm ăn. Chị ta vừa thấy đã biết không có bệnh tật gì, lại đi loanh quanh trong bệnh viện, chính là để đợi những kẻ nhát gan lần đầu tới bệnh viện khám như chúng ta, sau đó giả vờ giúp đỡ, giới thiệu chúng ta cho bác sĩ Tiêu. Bác sĩ Tiêu này lại nói bệnh tình sao cho

ng nghiêm trọng một chút, làm cho chúng ta cảm thấy đời này phải cầu cứu anh ta rồi. Lúc này Diệp Tử Mi mới lộ diện làm người tốt, bảo chúng ta biểu bác sĩ Tiêu chút quà, sau đó hai người họ chia nhau.”

Anh cũng nghĩ đến điểm này nhưng để phòng ngừa rủi ro vẫn gọi điện thoại cho Diệp Tử Mi, không có người bắt máy. Một lúc sau mới thấy Diệp Tử Mi gọi lại, anh nghe thấy có tiếng nhạc, hình như là đang ở mấy nơi quán bar gì đó, có cảm giác xa hoa, trụy lạc. Anh bỗng nhớ lại ánh mắt của Diệp Tử Mi, lúc đó chỉ cảm thấy kỳ lạ, bây giờ nhớ lại mới thấy đó là ánh mắt của phụ nữ phong trần.

Diệp Tử Mi nói: “Sao rồi? Vợ cậu...”

Anh nói qua chẩn đoán của bác sĩ Tiêu một lượt, Diệp Tử Mi liền nói: “Cậu xem, tôi nói không sai chứ? Bác sĩ Tiêu là bác sĩ chữa viêm thận rất nổi tiếng ở thành phố này, chồng tôi cũng là do anh ta chữa trị. Tôi thấy hai người đã hạ quyết tâm, trước hết hãy tặng cho anh ta chút quà để tạo quan hệ, sau này khi cần anh ta giúp đỡ cũng dễ dàng hơn...”

“Vậy chị xem chúng tôi nên tặng anh ta cái gì cho phải đây?”

“Hiện nay bác sĩ nổi tiếng như anh ta, quà tặng nhiều không kể hết, nhà anh ta còn thiếu gì chứ, tôi thấy tốt nhất cậu cứ

biếu tiền cho xong.”

“Vậy chị xem biếu bao nhiêu là hợp lý?”

“Cậu là giáo viên nghèo, tiền bạc cũng không dư giả, vậy thì lượng sức vậy, chỉ biếu tám trăm thôi.”

Anh vừa nghe, suýt thì nhảy dựng lên, tám trăm mà còn nói là “chỉ biếu”? Còn chưa làm gì đã phải biếu tám trăm, nếu thực sự muốn anh ta chữa trị, vậy phải biếu bao nhiêu tiền?

Diệp Tử Mi thấy anh không nói gì, cười hỏi: “Sao? Dọa cậu sợ rồi à? Tình hình hiện tại đã như vậy, tặng muợn không bằng tặng sớm, đợi đến khi cậu phải đến

tận cửa nhà anh ta cầu, chỉ sợ muốn biếu cũng không được.”

Anh nói lấy lệ: “Cảm ơn chị, đợi tôi... bàn bạc với vợ tôi một chút đã...”

Diệp Tử Mi không biết vì sao lại thờ dài một cái. “Nếu như cậu yêu vợ cậu, vậy thì năm trăm đi, nhất định phải biếu. Cậu nghe tôi, không sai đâu, tôi là phụ nữ, lại là người từng trải, biết phụ nữ có khi không nỡ tiêu khoản tiền nhỏ, đến cuối cùng vẫn phải tiêu gấp mười mà việc thì vẫn không làm được.”

Anh gác điện thoại, thuật lại những lời của Diệp Tử Mi một lượt. Tiểu Băng tròn tròn hai mắt. “Cái gì cơ? Tám trăm?”

Hôm nay chỉ xem bệnh cho em một lát mà phải biểu tám trăm á? Anh ta khám cũng khám rồi, không biểu thì đã sao? Chẳng lẽ lại có thể thu lại đơn thuốc?”

“Nhưng mà... nói không chừng sau này... còn phải tìm anh ta khám bệnh thì sao?”

“Sau này chúng ta đến sớm lấy số, nào còn phải nhờ anh ta. Anh đừng nghe chị Diệp kia nói linh tinh, nếu bọn họ không phải một nhóm làm tiền thì em không phải họ Trang nữa. Bây giờ quả thật không cần thiết, anh có cách của anh, tôi có cách của tôi, mỗi người đều có cách làm tiền riêng mà... Em cảm thấy cái chị Diệp đó cũng không phải là kiểu phụ nữ đoan chính, anh xem cách chị ta nhìn anh,

còn cả bộ dạng chị ta liếc mắt đưa tình với bác sĩ Tiêu...”

Anh cảm thấy con mắt nhìn người của Tiểu Băng quả là lợi hại. Anh vừa nãy gọi điện cho Diệp Tử Mi, cũng nghe thấy âm thanh tap nham mới nghĩ đến điều này, Tiểu Băng không cần nghe âm thanh trong điện thoại mà vẫn đưa ra phán đoán như anh, quả thật khâm phục trực giác nhạy bén của phụ nữ.

Tiểu Băng nói: “Còn cả tên của chị ta, Diệp Tử Mi, giống hệt tên của mình tỉnh Hồng Kông Diệp Tử Mi, chẳng lẽ muốn xem giả như thật? Em đoán chắc chỉ là gái thôi... Cái gì mà trưởng phòng quan hệ công chúng, bây giờ “gà” cũng nói

mình là trưởng phòng quan hệ công chúng, cũng không phải nói láo, còn ai “quan hệ công chúng” hơn bọn gái chứ?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 44

A

nh chuyển hướng, nói: “Em xem hôm nay chúng ta có nên đến chỗ bác sĩ Tiêu một lát không?”

“Đi biểu quà á? Thôi bỏ đi. Anh còn muốn bị họ lừa đến tận hai lần à?”

“Anh sợ ngộ nhỡ... Dù sao cũng có năm trăm tệ, chỉ cần anh nhận thêm chút tiền trợ cấp lên lớp thôi.”

Tiểu Băng cười, nói: “Anh thì tiền gì vượt ra cũng lòi “chỉ cần tiền trợ cấp lên

lớp” ra nói, cứ như là tiền trợ cấp của anh hết lại có mới ấy. Muốn tặng quà chứ gì, được, vậy tặng em đi...”

“Vì sao?”

“Vì em cảm thấy bác sĩ Tiêu ấy... có ý với em...”

Anh chờ người. “Em cảm thấy anh ta có ý với em, em còn tự dưng dề đến miệng cộp?”

“Không phải là dưng dề đến miệng cộp mà là lợi dụng thiện cảm của anh ta, cũng giống như lợi dụng thiện cảm của Diệp Tử Mi với anh thôi mà, chỉ cần chúng ta giữ vững lập trường, nội tâm không bị

xao động thì việc lợi dụng thiện cảm của người khác giới đối với mình cũng chẳng việc gì. Nếu hôm nay em nhất quyết giữ mình đoan chính, kiên trì nguyên tắc của bản thân, em sẽ không đồng ý để chị Diệp giúp mình... Rõ ràng chị ta nhắm vào anh...”

“Em như vậy là... thế nào? Chị Diệp chẳng qua nhìn thấy chúng ta nhất gan tội nghiệp mới giúp đỡ thôi, liên quan gì đến anh chứ?”

“Xem anh căng thẳng kìa, em nào có nói anh với chị ta có quan hệ gì? Em chỉ nói chị ta có thiện cảm đối với anh. Con người chính là như thế, có lúc chẳng vì mục đích cụ thể nào cả, chỉ là có chút

thiện cảm mà tiếp cận, nguyện ý giúp đỡ, chỉ đơn giản thế thôi. Giống như mấy nhân viên bán hàng ấy, nhân viên bán hàng nam mà nhìn thấy khách hàng nữ xinh đẹp, trẻ trung, thái độ cũng tự khắc tốt hơn một chút, tình nguyện nói thêm mấy câu, cũng chẳng phải anh ta muốn lừa khách hàng đó lên giường.”

Anh biết những điều Tiểu Băng nói có lý nhưng anh cũng biết những điều này rất khó nắm bắt, bất kể là bên lợi dụng hay bên bị lợi dụng, nếu không rõ ràng sẽ nảy sinh vấn đề. Anh không khuyên Tiểu Băng đừng đi, chỉ đưa ra một đề nghị: “Hay là thế này đi, anh đi tìm chị Diệp kia, dù sao chị Diệp có thiện cảm với anh, anh một mình đi tìm chị ta cũng hợp

lý... có thể lợi dụng cảm tình của chị ta một chút...”

Tiểu Băng lập tức phản đối: “Thế làm sao được? Nhìn là biết chị Diệp đó không phải phụ nữ nhà lành, anh một thân một mình ở cùng chị ta, còn có chuyện tốt?”

Anh cười ha ha. “Chẳng phải em nói chị ta chỉ có chút thiện cảm bình thường thôi sao, cũng chẳng phải muốn quyến rũ anh lên giường?”

“Cái đó không giống mà, đàn ông có cảm tình với phụ nữ, phụ nữ có thể giữ khoảng cách được, nhưng nếu phụ nữ có cảm tình với đàn ông, chỉ cần chị ta dụng

tâm quyền rũ, vậy thì người đàn ông khẳng định không giữ nổi mình.”

“Nhưng nếu đàn ông có ý đồ, chẳng phải anh ta có thể cưỡng ép sao?”

“Vậy thì không gọi là có cảm tình nữa... Dù sao thì em cũng không cho anh một mình đi gặp chị Diệp.”

“Dù gì thì anh cũng không cho em một mình đi gặp bác sĩ Tiêu.”

Tiểu Băng liền cười. “Em vốn cũng không có ý định một mình đi gặp bác sĩ Tiêu.”

“Anh càng không có ý định một mình đi

gặp chị Diệp.”

Chuyện biếu quà bác sĩ Tiêu cứ thế mà qua đi, Diệp Tử Mi sau đó cũng không gọi điện hỏi làm cho Đàm Duy có chút buồn bực. Anh hỏi Tiểu Băng: “Nếu như hai người đó muốn kiếm tiền, tại sao lại bỏ qua cho hai chúng ta như thế chứ? Sao vẫn chưa gọi điện giục chúng ta tặng quà?”

“Có khả năng họ cảm thấy chúng ta là giáo viên nghèo, có ép thế chứ ép nữa cũng chẳng được bao nhiêu lời, năm trăm đối với họ chỉ là việc cón con, có phải cái gì to tát đâu chứ? Dù sao anh không biếu quà, về sau anh ta không giúp anh nữa là được rồi.”

“Vây cũng phải.”

Tiểu Băng không nghe lời bác sĩ Tiêu ở nhà tĩnh dưỡng, ngày thứ hai nhân lúc Đàm Duy đến trường liền chạy đi làm. Buổi trưa Đàm Duy trở về mới phát hiện, vô cùng lo lắng, lập tức gọi điện cho Tiểu Băng: “Sao em không chịu nghe lời khuyên của bác sĩ? Chẳng phải đã dặn em phải hoàn toàn tĩnh dưỡng sao?”

“Em cũng phải đến xin phép nghỉ mà, rồi bàn giao công việc chứ? Còn phải liên lạc với mấy khách hàng, không thể để chuyện mình đang làm dở dang cho người khác được đúng không?” Tiểu Băng khoe khoang: “Cho dù em đồng ý

nhường lại cho người khác, khách hàng của em cũng chưa chắc đồng ý mua bảo hiểm chỗ người khác.”

Anh dặn dò: “Vậy chỉ hôm nay thôi nhé, từ ngày mai em phải ở nhà nghỉ ngơi đấy.”

Nhưng mà đến “ngày mai”, Tiểu Băng lại trốn ra ngoài, nói là có mấy việc vẫn chưa bàn giao hết. Tiểu Băng lấy cớ nói: “Em làm công việc này so với tỉnh dưỡng thì có gì khác nhau chứ? Cũng chỉ là nói chuyện với vài người, kể cả em ở nhà nghỉ ngơi thì đến một người bạn em cũng không được gặp sao? Em thấy công việc này vất vả nhất là phải chen chúc trên xe, mà bây giờ em đều bắt xe đi, vậy

thì có gì vất vả nữa chứ?”

“Nhưng mà bác sĩ đã dặn dò em phải ở nhà tĩnh dưỡng rồi.”

“Anh nghe lời người họ Tiêu đấy à? Em thấy anh ta và chị Diệp kia chắc chắn là lừa đảo, nói không chừng chị Diệp chính là cò, cảm thấy anh thích hợp làm cò nên muốn lừa chúng ta thôi, bảo em đừng đi làm, muốn cho kinh tế nhà chúng ta gặp khó khăn, sau đó sẽ ép anh đi làm cái việc mời chài ấy...”

“Vậy sao em không nói bác sĩ Tiêu muốn ép em đi làm cò?”

“Cũng có khả năng. Đến khi kinh tế lụn

bại, chúng ta chỉ có thể làm cò.” Tiểu Băng làm như thật, nói: “Điều này chứng minh tố chất của hai ta đều không tồi, trong bao nhiêu người như vậy vẫn bị nhìn trúng, chị Diệp vừa liếc mắt đã thấy chúng ta có tiềm năng rồi... Cứ coi như trong hàng vạn con cò gặp phải một con cò già đi.”

Anh cười, trêu: “Anh thật sự khâm phục trí tưởng tượng của em.”

“Chẳng phải em đã nói rồi sao? Đợi đến khi em bệnh liệt giường sẽ dựa vào trí tưởng tượng của mình để kiếm tiền, viết nên cuốn tiểu thuyết thật kinh hoàng.”

Anh cảm thấy Tiểu Băng mạnh mẽ chẳng

giống người bị bệnh, vành mắt quả có chút thâm quầng nhưng anh nhớ từ lúc quen nhau, cô đã như thế rồi, khi ấy anh còn tưởng cô kẻ mắt, sau này mới phát hiện không phải thế. Anh cảm thấy quầng thâm ấy hoàn toàn không phải là một trạng thái bệnh mà chỉ là một nét đẹp trời sinh mà thôi. Còn về triệu chứng bệnh, dường như anh nhìn không ra, Tiểu Băng nói cô ấy không đau vai, không mỏi lưng, tinh thần cũng rất tốt, nhưng Đàm Duy vẫn lo lắng, luôn muốn tìm một bệnh viện khác đưa Tiểu Băng đi kiểm tra. Tiểu Băng bị anh giục chán, đành tìm một bệnh viện khác kiểm tra, không phát hiện ra vấn đề gì, khi đó hai người mới yên tâm.

Đúng lúc đó Đàm Duy phải bảo vệ luận văn, hai vợ chồng dồn hết tinh lực vào việc này. Tiểu Băng cố gắng dành thời gian làm việc nhà để anh có thể chuẩn bị tốt cho việc bảo vệ luận văn. Sau khi bảo vệ luận văn, hai người nhân một ngày lễ đi du lịch một chuyến.

Trở về nhà, Tiểu Băng nói với Đàm Duy: “Bây giờ anh đã lấy được bằng tiến sĩ rồi, có thể suy nghĩ đến việc ra nước ngoài rồi đây.”

“Em thật sự muốn ra nước ngoài sao?”

“Đương nhiên rồi, em luôn muốn xuất ngoại, em cố gắng học tiếng Anh như vậy cơ mà. Em đã nói với Tạ Di Hồng rồi,

bảo cô ấy để tâm giúp anh một chút...”

Anh có chút không thoải mái. “Nếu muốn ra nước ngoài thì anh tự liên hệ, sao nhất thiết phải nhờ cô ấy?”

“Đây sao lại gọi là nhờ vả được? Cô ấy thân ở nước ngoài, cũng thông thuộc tình hình bên đó hơn, có thể cung cấp một số thông tin mà... Anh còn từng có quan hệ với cô giáo Lam, cô ta ở nước ngoài cũng có một số bạn bè, xem xem họ có thể giúp anh tìm vị trí thích hợp với học vị tiến sĩ không?”

Anh sửng người không nói được thành lời. “Em... còn tìm cô ta sao? Em thật là... Anh thật phục em rồi. Sao em lại có

thể coi anh như một gã lãng nhăng thể... Xin người này xin người nọ... thông cảm với anh? Em đi gặp cô giáo Lam... từ bao giờ?”

“Cũng một khoảng thời gian rồi... Cô giáo Lam nói là đợi anh học xong tiến sĩ rồi tính tiếp.”

“Em thì tìm ai cũng dễ rồi, còn tìm đến cô ấy...”

“Tìm bà ta thì đã làm sao? Không được à? Bà ấy có gì khác nào? Anh không cho em đi tìm bà ấy chứng tỏ trong lòng anh, bà ta vẫn có vị trí đặc biệt...” Tiểu Băng cười hì hì, nói: “Những người em tìm đều là hồng nhan tri kỷ của anh, nhất định

bọn họ dù chết cũng phải giúp bằng được anh... Hì hì, anh ghét nhất là dựa dẫm vào phụ nữ, nhưng anh cả đời này chỉ có thể dựa vào phụ nữ thôi, anh rời phụ nữ ra thì không ngoi lên được.”

Anh quyết định không dựa vào phụ nữ, tự mình tìm cơ hội ra nước ngoài, anh liên lạc với một số bạn học cũ, xem họ có thể giúp đỡ gì không, nhưng giống như Tiêu Băng nói, anh cả đời này đều dựa vào phụ nữ, những bạn học nam của anh chẳng giúp anh nghe ngóng được chút thông tin gì, còn Tạ Di Hồng chỉ cần gọi một cú điện thoại liền có thể khiến ông chủ của cô vừa ý với sơ yếu lý lịch của anh, còn trực tiếp nói chuyện với anh nữa.

Anh vừa nghe nói đã bị dọa cho sợ chết khiếp. “Sao cậu không sớm nói cho tôi biết? Tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả, tiếng Anh của tôi lại tệ như vậy...”

“Ai nói tiếng Anh với cậu? Ông chủ của tôi là Hoa kiều, phát âm tiếng phổ thông còn chuẩn hơn cậu... Ông chủ của tôi rất xảo quyệt, biết là nhiều người Trung Quốc muốn xuất ngoại nên mới tìm bọn họ làm nghiên cứu, tiền chi thì ít mà lại nhanh có thành quả, paper gì đều phải để ông ta làm tác giả đầu tiên... Hừ, không nói nữa, đợi tôi lần mò hết chỗ này cũng sẽ nhảy việc sang chỗ khác. À đúng rồi, nếu ông ta hỏi cậu có yêu cầu gì về salary cậu chỉ cần nói khoảng hai mươi

nghìn đô, bởi vì đây là ông ta online... nói nhiều sẽ không thành đâu...”

Anh với ông chủ Dr.Yang (Tiến sĩ Dương) của Tạ Di Hồng nói chuyện điện thoại nửa tiếng đồng hồ, rất hòa hợp. Đến khi Dr.Yang hỏi anh về vấn đề tiền lương, anh liền trả lời theo con số của Tạ Di Hồng đưa ra, Dr.Yang cười nói: “Có phải là Shirley đưa cho anh con số quá thấp không?”

Anh ngớ người, mất nửa ngày mới nhận ra Shirley chính là Tạ Di Hồng, xem ra cô ấy vừa tới Mỹ đã nhập gia tùy tục, không chỉ nói tiếng Anh lưu loát mà còn đặt cho mình một cái tên tiếng Anh nữa. Vấn đề là cô ấy đặt tên tiếng Anh cho

mình cũng không thềm nói cho anh một tiếng, Dr.Yang đột nhiên nhắc đến làm anh không hiểu ra làm sao. Anh bèn nói lấy lệ: “Ai là Shirley cơ? Tôi... không quen...”

“Tạ Di Hồng mà anh không quen sao? Cô ấy lại rất hiểu anh đấy, còn hết lòng hết dạ tiến cử anh. Thôi được rồi, anh có chuyện riêng của anh, cũng coi như nội bộ giới thiệu đi. Tôi thì không có vấn đề gì, có thể đưa cho anh làm tài liệu J1, mấy thủ tục ở trong nước anh tự làm lấy nhé!”

Anh về nhà kể lại chuyện này cho Tiểu Băng, nói cứ như đang nằm mơ vậy, một cơ hội ra nước ngoài lại rơi vào tay anh

dễ dàng như vậy sao? Xem ra Tạ Di Hồng xuất ngoại được thực sự là nhờ bạn bè cô ấy giúp đỡ chứ không phải đi cửa sau.

Tiểu Băng khoe khoang: “Cái này đều là nhờ công em viết cho anh bản lý lịch tốt như vậy. Quãng thời gian này anh bận bảo vệ luận văn, làm gì có tâm tư làm cái này, đều do em giúp anh viết...”

Anh đã xem qua bản sơ yếu lý lịch bằng tiếng Anh mà Tiểu Băng viết cho, quả thật rất đầy đủ. Tiểu Băng nói: “Sao nào? Ông chủ của anh nói tiếng Anh lợi hại lắm sao? Đợi sau này anh thành công, lên làm ông chủ, em sẽ làm thư ký của anh, được không? Tránh việc anh ở bên ngoài

có vợ bé. Em ban ngày làm thư ký cho anh, ban đêm làm vợ bé của anh, lên giường xuống giường đều là của anh hết.”

Mấy hôm sau, cô giáo Lam gọi điện thoại đến mời anh và Tiểu Băng ra ngoài ăn cơm, nhân tiện nói về chuyện anh ra nước ngoài.

Buổi tối, anh cùng Tiểu Băng đến chỗ cô giáo Lam. Cô Lam cho anh biết công việc của một tiến sĩ, lương cả năm cũng không cao, chỉ trên dưới bốn mươi nghìn đô, có thể công việc còn vất vả, khô khan, nhưng mà cứ ra nước ngoài trước đã, sau này sẽ từ từ tìm công việc khác tốt hơn.

Anh vừa nghe đến lương cả năm “trên dưới bốn mươi nghìn đô” đã cảm thấy khó mà tin được rồi. Bốn mươi nghìn! Lại còn là đô la Mỹ! Vậy là hơn ba trăm nghìn tệ rồi, cô giáo Lam còn nói “lương năm không cao”! Thế thì bao nhiêu mới được tính là cao đây? Anh tỏ rõ quan điểm: “Em không sợ công việc vất vả, cũng không sợ công việc khô khan, em chịu khổ quen rồi, khô khan quen rồi, chỉ là không biết có thể đưa người nhà theo không?”

“Chắc là không vấn đề gì đâu, cậu làm visa H1[1], nghe nói người nhà có thể làm visa H4...”

[1] . Là visa nước Mỹ cấp cho nhân viên khoa học kỹ thuật.

Anh hoàn toàn tin tưởng phân tích của cô giáo Lam, cô là người từng xuất ngoại, biết tình hình bên đó, nên dứt khoát nói: “Cô nói như vậy thì chắc chắn là được rồi, em nghe cô.”

Cô giáo Lam trù mến cười, nói: “Cậu bây giờ không phải là học sinh nữa rồi, không cần cái gì cũng nghe lời giáo viên nữa.”

Tiểu Băng hỏi: “Cô giáo Lam, bao giờ thì cô xuất ngoại? Em thấy Vi Vi nói tiếng Anh rất khá, không ra nước ngoài quả là uổng phí...”

“Tôi cũng sắp rồi...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 45

T

iểu Băng quan tâm hỏi: “Vậy cô sẽ đi đâu?”

“Tôi bây giờ chân đạp hai thuyền, bên Mỹ đang làm mà bên Canada cũng đang tiếp tục. Tôi đang làm thủ tục di dân cho người thân sang Mỹ, là em trai tôi làm giúp, nhưng thủ tục di dân cho anh chị em là lâu nhất, tôi đã làm hơn mười năm rồi mà vẫn chưa xong được. Hai năm trước tôi phát ngán khi chờ thủ tục di dân bên Mỹ nên đi làm thủ tục di dân sang Canada, cũng hòm hòm rồi.”

“Vậy rốt cuộc cô sẽ đi đâu ạ?”

“Bây giờ vẫn đang cân nhắc thiệt hơn, xem bên nào tốt hơn thì sẽ đi bên đấy.”

“Vậy cô ra nước ngoài vẫn làm giáo sư à?”

Cô giáo Lam cười, nói: “Chỉ sợ là không có chuyện tốt như vậy. Nhưng tôi được cái người già mà tâm không già, dù phải tiếp tục học tôi cũng không sợ.”

Đàm Duy nói: “Sao ai cũng muốn xuất ngoại thế nhỉ? Giống như cô, ở trong nước cũng làm việc rất xuất sắc.”

“Chủ yếu là nghĩ cho con cái thôi. Vì Vi là con gái, hiện nay vị trí của phụ nữ trong xã hội Trung Quốc vẫn còn thấp, mà lại có xu hướng ngày càng thấp, giống như quy định của trường Đại học C chúng tôi đây này, nữ giáo sư nếu không phải giáo viên hướng dẫn, năm mươi tuổi sẽ phải nghỉ hưu, mà nam giáo sư thì có thể công tác đến tận sáu mươi tuổi, đây là đạo lý gì? Hoàn toàn là bất bình đẳng nam nữ. Cậu nghĩ xem những đơn vị khác còn tệ thế nào?”

“VẬY... ở bên Mỹ với Canada không có những chuyện như thế sao?”

“Ít nhất cũng không dám công khai đưa ra chính sách như vậy, nếu không có thể

kiện họ mà, còn ở Trung Quốc anh có thể đi kiện ai? Rồi còn có kiểu phân biệt tuổi tác, bây giờ ở nhiều cơ quan, hơn ba mươi tuổi là không cần nữa, thật là quá quắt, đáng sợ mà.”

Tiểu Băng nói: “Nhưng mà cô dạy ở trường đại học lớn như vậy, lại là giáo viên hướng dẫn, chắc là không gặp phải mấy chuyện như thế đâu.”

“Tôi bây giờ chỉ là tạm thời chưa xảy ra chuyện gì, nhưng mà ở trong xã hội trì trệ như thế này, chỉ có phụ nữ gặp rắc rối thôi. Tôi không muốn con gái mình bị đối xử như công dân hạng hai, chỉ vì giới tính mà bị phân biệt đối xử. Hơn nữa, ở Canada chế độ phúc lợi cũng khá tốt, tôi

cũng không phải vì chồng bị bệnh mà chịu khổ như vậy, càng không phải nghe mấy lời gièm pha như thế... Ôi dào, không nói mấy chuyện này nữa, ít nhất trẻ con ở nước ngoài học tập nhàn hạ hơn nhiều. Hai người cũng mau xuất ngoại đi, đến nước nào đó rồi sinh lấy vài ba đứa...”

Trên đường về nhà, Đàm Duy và Tiểu Băng đều nói về chuyện xuất ngoại, chốc lát có đến tận hai cơ hội ra nước ngoài để lựa chọn, hai người giống như ăn mỳ gặp được cỗ lớn, không biết nên ăn cái gì.

Tiểu Băng nói: “Hậu tiến sĩ thật là tốt, vừa dễ nghe lại vừa nhiều tiền. Tiền

công cả năm bốn mươi nghìn đô đấy nhé, mỗi tháng tận mấy chục nghìn tệ, gửi cho ba mẹ em một ít, gửi cho ba mẹ anh một ít, vẫn còn thừa ra bao nhiêu... Chúng ta dùng sao cho hết đây?”

Tiểu Băng đã nói làm “hậu tiến sĩ” tốt, anh đành từ chối Tạ Di Hồng.

Tạ Di Hồng mắng cho anh một trận: “Cậu đừng chỉ nhìn đến con số, còn phải xem là ở bang nào nữa, mức sống ở mỗi chỗ cũng khác mà, ví dụ như bốn mươi nghìn đô ở bang F so với bang G của chúng tôi cũng chẳng hơn bao nhiêu, nhưng visa J thì an toàn hơn một chút, không chỉ có thể làm visa cho người thân mà còn có thể làm việc ở Mỹ. Nếu như

cậu làm visa H, ngộ nhớ Tiểu Băng không làm được visa thì sao?”

Anh cảm thấy Tạ Di Hồng nói cũng có lý, đối với anh mà nói, tiền ít hay nhiều chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là có thể làm visa xuất ngoại cho Tiểu Băng. Khi anh nói lại lời của cô giáo Lam cho Tạ Di Hồng, Tạ Di Hồng liền phản bác: “Thời hạn lao động có thể bỏ được mà, tôi có mấy người bạn cũng làm visa J1, đều bỏ luôn thời hạn lao động rồi.”

Điều này khiến anh loạn hết cả lên, dường như hai người nói đều có lý cả, cuối cùng đành để Tiểu Băng toàn quyền quyết định.

Tiểu Băng cười ha ha, nói: “Anh xem hai người bọn họ, ai cũng muốn kéo anh đến bang của mình. Em vẫn tán thành anh đi làm hậu tiến sĩ, đi học chuyên tu, ngộ nhớ không từ bỏ được thời hạn lao động hai năm thì sao?”

“Làm visa H? Ngộ nhớ em không làm được visa thì sao?”

“Không đâu, sớm muộn gì cũng làm được thôi.”

“Nếu làm thì hai chúng ta cùng làm, làm được visa rồi thì cùng nhau đi, không làm được thì không đi nữa.”

“Cần gì phải như vậy? Nghe nói làm visa

từng cái một thì tốt hơn, hay là anh cứ đi trước đi, khi nào em làm được visa rồi sẽ sang đó với anh.”

Anh nhất quyết nói: “Cùng nhau làm visa chứ, em không đi, anh sang đây một mình làm cái gì? Anh xuất ngoại là vì em, là em muốn đi thôi...” Anh đùa: “Sao em đột nhiên muốn ra nước ngoài vậy? Có phải là muốn... hội ngộ với người nào đó không?”

“Em đã nói với anh là em luôn muốn xuất ngoại mà, anh còn không tin? Em không thích chuyên ngành của mình, nếu không thì em đã tìm cách ra nước ngoài rồi. Sao nào? Anh muốn đi đâu? Hay là cho rằng em xuất ngoại để đi tìm Tiểu

Lục?”

Anh vốn định trêu Tiểu Băng ra nước ngoài là muốn đoàn tụ với Tạ Di Hồng, không ngờ Tiểu Băng lại tự nhắc đến Tiểu Lục, liền tát nước theo mưa: “Thế có phải là muốn đi tìm Tiểu Lục không?”

“Em tìm anh ta làm cái gì? Em có điên đâu? Nếu em thích anh ta thì lúc đó đã toàn tâm toàn ý theo đuổi anh ta rồi.” Tiểu Băng nói. “Nhưng mà em quả thật từng liên lạc với anh ta, chủ yếu là muốn anh ta đề ý việc tìm cơ hội xuất ngoại giúp anh.”

“Em còn không giữ chút sĩ diện nào cho anh mà đi nhờ cậy anh ta sao, anh phục

em rồi!”

“Nam nữ bình đẳng, đối xử như nhau, em đã lợi dụng thiện cảm của nữ giới đối với anh, tại sao không thể lợi dụng cảm tình của nam giới đối với em nào? Thực tế đã chứng minh đàn ông các anh kém hơn nhiều so với phụ nữ. Anh xem chị em phụ nữ chúng em đều tận tâm tận lực giúp đỡ, còn đàn ông các anh thì sao? Trong mắt chỉ thấy có “địch” mà không có “tình”, chắc chắn Tiểu Lục không nhiệt tình giúp chúng ta nghe ngóng nên chẳng giúp được việc gì cả...” Tiểu Băng cười, nói. “Đương nhiên cũng nói sức hấp dẫn của em không bằng anh, dù sao em cũng là hoa đã có chủ, những người theo đuổi em đều chạy mất rồi, mà anh rõ

ràng cũng là cỏ đã có chủ, thế mà người theo đuổi anh thì vẫn đầy ra đây.”

Anh cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Tiểu Lục... bây giờ đang làm gì? Vẫn đang làm hậu tiến sĩ à?”

“Anh ta không làm hậu tiến sĩ nữa, tiền kiếm được ít quá, sau khi lấy được thẻ xanh đã chuyển công việc khác kiếm được nhiều tiền hơn rồi.”

“Anh ta đã làm được thẻ xanh rồi à? Nhanh thế à?”

“Anh ta nói là hậu tiến sĩ dễ làm thẻ xanh.”

Anh có chút ghen tị, nói: “Vậy có phải em đã hối hận rồi không? Nếu hối đó em yêu anh ta, bây giờ đã có cả thẻ xanh của Mỹ rồi.”

“Vậy thì có là gì? Chẳng phải anh xuất ngoại làm hậu tiến sĩ rồi cũng có thể làm thẻ xanh sao?” Bây giờ đến lượt Tiểu Băng quay sang ghen tị. “Anh bây giờ đang có vận đào hoa, dù đi đến đâu cũng có tình nhân chờ đợi. Nếu như anh làm nghiên cứu sinh trao đổi thì có thể nhảy vào vòng tay Tạ Di Hồng, còn nếu muốn làm hậu tiến sĩ, khẳng định là anh đi một bước, cô giáo Lam lập tức theo sau ngay.”

Anh trêu cô: “Cái này không trách anh

được nhé, là em tìm bọn họ nhờ giúp đỡ.”

“Thế mới bảo em tự làm tự chịu.”

Anh thấy Tiểu Băng lo lắng liền vội an ủi: “Dù sao anh cũng nghĩ kĩ rồi, hai chúng ta cùng làm visa, làm được thì đi, không làm được thì chẳng ai đi nữa.”

Vậy là mấy hôm đó hai người đều bàn bạc chuyện này, cuối cùng không quyết định được, bèn đi hỏi ý kiến người thân. Phụ huynh hai bên lúc thì nói là tốt, lúc thì nói không tốt, thật là vui mừng đến hồ đồ rồi. Đàm Duy biết cha vợ mấy ngày nay đều bàn bạc chuyện này với các đồng nghiệp, khoe khoang con rể trong

chỗ lát kiếm được tận hai công việc ở Mỹ, anh cảm thấy cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu trước mặt cha vợ rồi, cuối tuần đến nhà, cha vợ cũng là người hoan hỷ hơn ai hết.

Đúng lúc này Tiểu Băng lại có dấu hiệu mang thai, thèm chua, ợ hơi, buồn nôn, ăn không ngon miệng, tinh thần sa sút, mệt mỏi rã rời, lúc nào cũng thèm ngủ... Anh nhẹ nhàng hỏi: “Có phải là... có rồi không?”

Tiểu Băng có chút xấu hổ, nói: “Em cũng không biết có phải thế không.”

“Chắc chắn là thế rồi. Anh nhớ hồi chị anh mang thai cũng có phản ứng như thế

này mà.”

Điều này khiến cho đôi vợ chồng trẻ lại vì chuyện con cái mà lo lắng, không biết có ảnh hưởng tới việc ra nước ngoài không. Tiểu Băng nói: “Ôi, sao sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào lúc này cơ chứ? Vậy thì chúng ta ra nước ngoài sinh, nếu không thì sinh ở bên này rồi sang đó sau vậy.”

Anh vội an ủi: “Dù thế nào chúng ta cũng phải đặt con cái lên trên hết, ở đâu sinh tốt hơn thì chúng ta sẽ sinh ở đó, cơ hội xuất ngoại nếu bỏ lỡ lần này thì lần sau lại có mà.”

“Sao mang bầu lại khó chịu thế này nhỉ?”

Em cảm thấy đến thở cũng không ra hơi nữa... Đầu cũng đau nữa...”

Hình như anh chưa từng nghe nói khi mang thai sẽ bị đau đầu, thở không ra hơi, cảm thấy không yên tâm, anh vội vã gọi điện cho mẹ anh, hỏi phụ nữ khi mang bầu có những triệu chứng gì?

Mẹ anh vừa nghe đã mừng đến phát khóc. “Tiểu Băng có rồi sao?”

“Có khả năng, nhưng vẫn phải đi bệnh viện kiểm tra đã. Bây giờ cô ấy chỉ cảm thấy buồn nôn, ợ hơi, không muốn ăn...”

“Thế thì đúng rồi, chúc mừng con, sắp được làm ba rồi!”

“Cô ấy đến thở cũng không ra hơi, đầu cũng đau nữa, mẹ, mẹ lúc đó... có như vậy không?”

Mẹ anh nghĩ một lúc. “Đến gần lúc sinh mới cảm thấy thở không ra hơi, đứa bé lớn rồi mà, lục phủ ngũ tạng đảo lộn cả lên, mẹ leo một tầng lầu cũng phải dừng lại nghỉ mấy lần. Nhưng mà đau đầu... thì hình như mẹ không bị, Tiểu Băng vẫn còn sớm mà đã thở không ra hơi rồi sao?”

Anh nghe mẹ nói vậy thì càng thêm lo lắng. “Vậy hay là do... nguyên nhân nào khác?”

Mẹ anh dặn dò: “Bất kể là nguyên nhân

gi, ngày mai việc đầu tiên là phải đến bệnh viện khám đi.”

Ngày hôm sau, hai người cùng đến bệnh viện, nhưng lần này là đến khoa Sản khám thai. Tiểu Băng rất không hài lòng, chẳng có tinh thần. Anh bảo cô ngồi ở băng ghế dài đợi, anh chạy đi lấy số khám bệnh. Khoa Sản cũng đông nghịt người khiến anh cảm thấy mình như người của Cái Bang, hôm nay còn xếp hàng trước khoa Truyền nhiễm, ngày mai lại chạy đến trước khoa Tiết niệu, rồi lại chạy đến khoa Sản chờ lấy số.

Lấy được số rồi, thấy bác sĩ kê một phiếu thử nước tiểu. Tiểu Băng liền đi vào nhà vệ sinh lấy nước tiểu, một lúc

lâu vẫn không thấy ra làm Đàm Duy lo cuống cả lên, đành nhờ một người phụ nữ vào trong xem cô có bị làm sao không. Người phụ nữ ấy vào một lúc rồi quay ra, nói với anh: “Không việc gì, cô ấy chưa lấy được nước tiểu, ở ngoài này đợi tiếp đi.”

Anh yên tâm hơn một chút, lại đợi một lúc lâu nữa vẫn không thấy Tiểu Băng ra. Anh suyt chút nữa đã gọi người vào xem, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Băng đi ra, mặt mũi trắng bệch, dường như bị rút cạn sức lực. Cô đưa cho anh ống nước tiểu. “Đừng đánh rơi đây, khó khăn lắm mới lấy được chút ít này thôi...”

“Anh thấy bình thường em đi tiểu dễ mà,

sao hôm nay lại khó thế?”

“Ai mà biết đến lúc cần lại ít thế... Mấy hôm nay đều như vậy đây... có thể là do mang thai...”

Lúc đợi kết quả xét nghiệm, Tiểu Băng mệt lả dựa vào người anh, lẩm bẩm: “Không ngờ mang thai lại mệt như vậy, quả là đã làm khó mẹ em rồi, còn sinh tận hai đứa... Anh nói xem kết quả xét nghiệm sẽ như thế nào?”

“Ha ha, xét nghiệm nhiều lần như thế, đây là lần đầu tiên hy vọng là dương tính.”

“Thì thế, lần trước anh còn nói tất cả

những người đi xét nghiệm đều mong là âm tính, bây giờ thì khác rồi nhé.”

“Những người mang thai ngoài kế hoạch chắc chắn hy vọng là âm tính rồi.”

“Chúng ta tính là mang thai ngoài kế hoạch à?”

“Chúng ta sao lại tính như thế được? Anh sớm đã mong có con rồi.”

Anh ngồi không yên, qua một lúc lại chạy đến trước ô cửa nhỏ của phòng xét nghiệm, nhân viên xuất phiếu cũng nhìn nhẵn mặt anh rồi, liền nói với anh: “Đừng chạy lại đây nữa! Vợ anh tên là gì, khi nào có kết quả tôi gọi anh.”

Anh nói tên rồi chạy về chỗ ngồi, nhưng không kể chuyện cô gái đó, tránh Tiểu Băng lại nói đông nói tây. Hai người dựa vào nhau chờ đợi, trong lòng bất giác lo lắng, bồn chồn.

Một lúc sau, cô gái ở phòng xét nghiệm mới đẩy cửa phòng, gọi tên: “Trang Băng, có kết quả rồi!”

Tiểu Băng nói: “Anh đi lấy đi, em không dám đi...”

“Vì sao?”

“Em sợ... ngộ nhỡ không mang bầu...”

“Không mang bầu thì sau này sẽ có mà.”

“Vậy không phải sẽ thành trò cười cho người khác sao? Đã lớn thế này rồi, mình mang bầu hay không cũng không biết.”

Anh không tin, nói: “Chắc không phải đâu, em có hiện tượng rõ ràng như vậy, chắc chắn là mang thai rồi.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đ

àm Duy can đảm chạy đi lấy kết quả, nhìn thấy bên trên có ký hiệu âm tính, anh không tin, cẩn thận nhìn lại họ tên trên tám phiếu mấy lần, đúng là của Tiểu Băng. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái kia, thấy cô ấy cũng đang nhìn mình. Anh nghi hoặc hỏi: “Sao lại là... âm tính? Không nhầm đây chứ? Triệu chứng của cô ấy rất rõ rệt mà...”

“Không nhầm được đâu, đúng là âm tính đây. Anh đưa vợ đến khoa Tiết niệu khám xem sao, thận của cô ấy hình như

có vấn đề đây...”

“Có vấn đề gì?”

“Tôi cũng không biết là vấn đề gì, tôi chỉ căn cứ vào nước tiểu của cô ấy mà nói thôi.” Cô gái kia giải thích. “Vợ anh buồn nôn, ợ hơi, tức ngực, đau đầu mà kết quả xét nghiệm sản khoa còn là âm tính, thế nên tôi cảm thấy... không ổn...”

“Vậy các cô không xét nghiệm lại cho cô ấy được sao?”

“Chúng tôi chỉ làm xét nghiệm theo chỉ dẫn của bác sĩ, bác sĩ kê đơn làm xét nghiệm gì thì xét nghiệm cái đấy. Anh chị cứ nên đi khám đi.”

Anh cầm phiếu xét nghiệm quay về, Tiểu Băng hỏi: “Sao anh đi lâu thế? Lại làm chuyện xấu gì ở đâu rồi?”

Anh không trả lời câu hỏi của Tiểu Băng, chỉ nói: “Là âm tính...”

“Không mang thai sao? Vậy sao em lại có hiện tượng mang bầu nhỉ?”

“Anh cũng không biết nữa, hộ lý ở phòng xét nghiệm nói chúng ta tới khoa Tiết niệu khám...”

“Lại cái trò này? Chẳng chịu làm gì, chỉ biết nói người ta đến khoa Tiết niệu khám...”

“Cô ấy nói nước tiểu của em có vấn đề.”

“Có vấn đề là thế nào?” Tiểu Băng nghi hoặc hỏi. “Cô ấy biết ông nào là của em chứ?”

“Cô ấy hỏi tên em, nói có thể giúp chúng ta làm xét nghiệm trước.”

Tiểu Băng trách cứ: “Anh xem, anh thật là chẳng bỏ qua cơ hội nào, lấy một cái kết quả xét nghiệm cũng nhân tiện làm chuyện xấu được. Cô ấy bị anh làm cho hồ đồ rồi, còn tâm trí đâu mà làm xét nghiệm nữa? Chắc chắn là làm sai rồi, nói không chừng... tâm địa xấu xa, rõ ràng là dương tính nhưng lại cố ý nói là

âm tính... Em lại buồn nôn rồi...” Nói xong liền chạy vào nhà vệ sinh.

Anh muốn đi lấy số nhưng lại không dám rời đi, đợi một lúc lâu sau mới thấy Tiểu Băng đi ra, sắc mặt càng khó coi. Cô vừa đi ra đã nhẹ nhàng ngồi xuống, dựa vào anh. “Chúng ta đi khám tiết niệu đi, em khó chịu quá... Bất kể là khoa gì... chỉ cần có bác sĩ... giúp em thoát khỏi cảm giác này là được...”

Khi đợi lấy số trước khoa Tiết niệu, Tiểu Băng ngày càng bất an, cầu xin anh: “Anh có thể thể hiện sức quyến rũ của mình không, bảo bác sĩ khám cho em trước.”

“Anh thì quyền rũ gì chứ?”

“Đi đi, đi đi mà, em biết anh rất quyền rũ, mau đi đi, em sắp chết rồi đây... Khó chịu quá... Em tức ngực quá... đầu cũng đau như búa bổ đây...”

Anh cảm thấy lần này Tiểu Băng không trêu mình, vội vàng chạy đi tìm hộ lý trong đó, hỏi xem có thể khám trước giúp không, vì vợ anh khó chịu quá. Hộ lý nói: “Những người đến đây, ai cũng nói là mình không khỏe, nếu khỏe thì còn đến đây làm gì?”

Anh cầu xin thế nào cũng không có tác dụng, luống cuống chạy lại chỗ Tiểu Băng, nói: “Không được rồi, nói thế nào

họ cũng không cho khám trước, chúng ta đi lấy số khám nhanh đi.”

“Đi lấy đi, em thật sự khó chịu sắp chết rồi...”

Anh liền chạy đi lấy số khám nhanh, dìu Tiểu Băng đến phòng chẩn đoán gấp, nhưng bác sĩ ở đây lại nói trường hợp này không phải việc gấp gáp, chưa thể xử lý được, nhiều nhất họ cũng chỉ có thể quan sát. Cuối cùng họ lại trở về khoa Tiết niệu.

Loạn lên một lúc, Tiểu Băng không còn hơi sức, thều thào nói: “Em... chịu không nổi nữa rồi... Anh thử gọi cho Diệp... Tử Mi kia đi... xem chị ta có thể tìm bác sĩ

Tiêu không...” Mặc dù anh không thích bác sĩ Tiêu nhưng thấy Tiểu Băng khó chịu như vậy liền đi gọi điện cho Diệp Tử Mi. Diệp Tử Mi quả thật có phong thái của người làm quan hệ công chúng, dường như lúc nào cũng kè kè điện thoại bên cạnh, anh vừa gọi đã bắt máy.

Diệp Tử Mi nghe anh kể tình trạng của Tiểu Băng, ngạc nhiên nói: “A! Nhanh như vậy sao? Có phải hai người không nghe theo lời của bác sĩ Tiêu không? Cũng đừng trách tôi nhé, thời gian này tôi cũng rối quá, quên mất chuyện của hai người. Cậu đừng gấp, tôi liên lạc giúp cậu.”

Diệp Tử Mi gác máy liền chẳng thấy tin

tức gì, anh gọi lại mấy lần nhưng đều không liên lạc được. Anh cũng không dám trông chờ gì nữa, chỉ liên tục chạy đi tìm cô hộ lý trong khoa Tiết niệu cầu tình. Đến khi Tiểu Băng được gọi vào khám, bác sĩ Tiêu mới hốt hải chạy đến. Bác sĩ khám bệnh cho Tiểu Băng ở khoa Tiết niệu dường như cũng quen bác sĩ Tiêu, vừa nhìn thấy anh ta liền tự động nhường chỗ.

Tiểu Băng vừa thấy bác sĩ Tiêu, nước mắt đã ứa ra, hỏi: “Bác sĩ Tiêu, anh... còn nhớ em không?”

“Nhớ chứ, nhớ chứ, cô thì làm sao mà tôi quên được?” Bác sĩ Tiêu ngồi xuống khám qua cho Tiểu Băng, hỏi vài câu rồi

nói với Đàm Duy: “Tôi cho cô ấy nhập viện trước, anh đi làm thủ tục đi...”

Tiểu Băng hỏi: “Phải nằm viện sao? Nghiêm trọng lắm ạ?”

Bác sĩ Tiêu nắm tay Tiểu Băng an ủi: “Không nghiêm trọng, không có vấn đề gì...” Sau đó tráo mặt nói với Đàm Duy: “Tôi đã bảo anh chăm sóc cô ấy cơ mà, anh chăm sóc kiểu gì thế này? Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tôi nói anh nghe không hiểu à? Mau đi làm thủ tục nhập viện đi!”

“Vậy cô ấy...”

“Giao cho tôi là được rồi.”

Anh không yên tâm để Tiểu Băng ở cùng một chỗ với bác sĩ Tiêu, đang định nói thì mấy tay bác sĩ ở đó cũng ra vẻ cáo mượn oai hùm, giáo huấn anh: “Còn đứng đây làm gì? Không mau đi làm thủ tục đi, người nhà bệnh nặng như vậy cũng không biết đưa đi khám, hôm nay mà không phải bác sĩ Tiêu đến kịp thì anh cứ chờ xem...”

Anh đành để Tiểu Băng ở lại rồi chạy thật nhanh đi làm thủ tục, lại phát hiện ra không mang đủ tiền mặt, liền mượn điện thoại gọi cho Tiểu Băng, hỏi xem cô có mang thẻ ngân hàng không, nhưng gọi một lúc vẫn không có người bắt máy, anh đành về nhà lấy tiền, nhưng trong nhà

cũng không có nhiều tiền mặt như thế, anh đành lấy thẻ rồi chạy ra ngân hàng rút tiền.

Đến khi anh toát mồ hôi chạy đến bệnh viện, nộp tiền đặt cọc, làm thủ tục xong cũng đã là mấy tiếng đồng hồ sau. Anh chạy tới chạy lui tìm Tiểu Băng, mấy bác sĩ mặc blouse trắng nói là nằm ở phòng 601 khu phía tây, lại có người nói là ở phòng 401 khu phía đông. Anh đến phòng 601 khu phía tây thì cửa đã đóng, gọi cũng không ai thừa, chạy đến phòng 401 khu phía đông thì ở đó cũng đóng cửa rồi, đang định gọi cửa thì có một người mặc áo blouse trắng không nhẫn nại hỏi anh: “Anh là ai vậy? Ở đây làm gì?”

“Vợ tôi... đang nằm ở đây...”

“Vợ anh mà nằm ở đây thì anh biến thành hoàng đế sao?

Đừng ở đây làm loạn nữa, ảnh hưởng đến người bệnh...”

“Tôi muốn... nói với cô ấy mấy câu, có được không?”

“Nói cái gì? Nói cái gì sao không nói sớm đi, đợi đến bây giờ mới nói?”

Anh bị mắg chửi té tát, trong lòng bỗng cảm thấy hoài nghi, ở đâu ra cái lẽ nằm viện không cho người thân đến thăm? Lại còn canh cửa kĩ như thế, hay là bác sĩ

Tiêu giờ trò gì rồi? Anh chạy đi tìm bác sĩ Tiêu, tìm một vòng không thấy đâu, nghi ngờ anh ta đang ở phòng 401, lại chạy đến đó, đúng lúc gặp một cô gái trẻ mặc áo blouse trắng. Anh vội thay vẻ mặt cười nói hiền hòa để nghe ngóng chuyện của Tiểu Băng.

Cô gái đó nói: “Ồ, cô gái đó là vợ anh à? Chính là người mà Tiêu “tiết niệu” đưa đến phải không?”

Anh vừa nghe thấy mấy chữ “Tiêu tiết niệu” còn ngỡ là mình nghe nhầm, ở đâu lại có người tên như thế chứ? Có thể là “Tiêu Minh Lượng”, anh gật đầu, sốt ruột hỏi: “Cô ấy thế nào rồi? Có nguy hiểm gì không?”

Người mặc áo blouse trắng không trả lời câu hỏi của anh, còn cố hỏi đến cùng: “Sao hai người lại quen Tiêu “tiết niệu” vậy?”

Lần này anh nghe rõ rồi, đúng là “Tiêu tiết niệu” rồi, anh hỏi: “Cô nói tới... bác sĩ Tiêu?”

“Đúng rồi đó, chúng tôi đều gọi anh ấy là Tiêu “tiết niệu”, bởi vì anh ấy đứng số một ở khoa Tiết niệu đấy. Hôm nay anh ấy tự đưa người từ phòng chẩn đoán đến đây, chắc chắn là có quan hệ không bình thường rồi.”

“Ở đâu ra không bình thường...”

“Thì nhà anh chắc chắn là... đại gia của thành phố rồi...”

“Cũng không phải thế...”

Người đó cười rồi nói: “Thôi, anh không nói tôi cũng không ép. Tôi họ Trịnh, cứ gọi tôi Tiểu Trịnh là được.”

Anh vội hỏi: “Bác sĩ Trịnh, cô có biết vợ tôi... mắc bệnh gì không? Có nghiêm trọng không?”

“Tiêu “tiết niệu” không nói cho hai người biết à? Vậy thì tôi cũng không dám nói linh tinh đâu... Anh cứ hỏi anh ta đi...”

“Có thể đi đâu tìm bác sĩ Tiêu...”

“Có khả năng anh ấy đang làm phẫu thuật...” Bác sĩ Trịnh tốt bụng nói: “Tôi đi vào trong đó kéo rèm cửa ra một chút, anh có thể nhìn thấy vợ anh, nhưng không được vào...”

Bác sĩ Trịnh đi vào, kéo rèm cửa sổ ra một chút, Đàm Duy tiến sát lại nhìn vào trong, thấy trong phòng có một loạt giường bệnh nhưng chỉ hai giường có người, trong đó có Tiểu Băng. Tiểu Băng đang nằm trên chiếc giường được trải ga trắng muốt, nhắm mắt, trên cánh tay cắm mấy ống dây truyền, hình như là đang truyền dịch, nhưng anh nhìn thấy trong

mấy ông truyền đó đều là một thứ chất lỏng màu đỏ.

Anh bỗng cảm thấy tim mình loạn nhịp, mồ hôi lạnh toát cả sống lưng, thế giới trước mặt dường như cũng sụp đổ...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 47

Đ

àm Duy hoàn toàn bị đánh gục trước cảnh tượng mà anh nhìn thấy. Anh là một người rất ít khi bị ốm, trong ấn tượng của anh, nếu không phải là bệnh quá nặng thì sẽ không cần truyền dịch, những căn bệnh cần phải truyền máu anh càng chưa bao giờ nhìn thấy. Lúc này thấy Tiểu Băng đang truyền máu, trong lòng anh đã luống cuống, mắt cũng không dám nhìn, chân tay bủn rủn, không biết phải làm thế nào, bất lực ngồi sụp xuống đất.

Không biết là ngồi trước cửa sổ phòng

401 bao lâu, anh mới bình tĩnh trở lại. Anh đứng lên, muốn nhìn vào bên trong nhưng rèm cửa đã kéo lại rồi. Anh không biết Tiểu Băng bây giờ thế nào, chỉ có thể biến những lời của bác sĩ Tiêu thành chiếc phao cứu mạng cuối cùng. Bác sĩ Tiêu đã nói bệnh của Tiểu Băng “không nghiêm trọng”. Nghe khẩu khí của các bác sĩ khác thì xem ra bác sĩ Tiêu là người có uy tín, anh ta đã nói không nghiêm trọng thì chắc chắn là không nghiêm trọng. Nhưng anh vẫn không cách nào liên kết được “truyền máu” với “không nghiêm trọng”. Bác sĩ Tiêu muốn an ủi Tiểu Băng sao? Anh lại chạy đi tìm bác sĩ

Tiêu, muốn hỏi rõ ràng nhưng vẫn chưa

thấy anh ta ra khỏi phòng phẫu thuật. Anh vò đầu bứt tai, đành bầu vịu lấy tia hy vọng cuối cùng, gọi điện thoại cho chị Diệp.

Chị Diệp nghe anh thuật lại tình hình liền an ủi: “Cậu đừng sợ, đây không phải truyền máu đâu, là đang thẩm tách đây, chính là đang lọc thận.”

“Vậy trong ống sao lại... toàn là màu đỏ... giống như máu ấy...”

“Chảy trong ống chính là máu nhưng không phải là truyền máu vào mà đó là máu của vợ cậu rút ra để lọc, lọc đi những chất độc ấy, sau đó lại được truyền vào cơ thể vợ cậu, bởi vì thận của

cô ấy... không chịu làm việc, chất độc trong cơ thể không được đào thải ra ngoài, làm ảnh hưởng đến những bộ phận khác.”

“Chị... hình như rất hiểu chuyện này...”

“Chồng tôi không biết đã lọc thận bao nhiêu lần, tôi nhìn nhiều rồi cũng sẽ biết thôi.”

“Chồng chị, anh ấy... cũng mắc bệnh này sao?”

“Ừm...”

“Anh ấy đã chữa khỏi chưa?”

“Căn bệnh này... Biết nói thế nào nhỉ?” Diệp Tử Mi giải thích: “Suy thận cấp tính có thể chữa khỏi, nhưng vợ cậu... Tôi nghĩ cô ấy bị suy thận mãn tính, nếu là mãn tính thì... không có cách nào chữa khỏi, chỉ có thể chữa theo cách thay thế, một là lọc thận, hai là thay thận mới... Chồng tôi lúc trước cũng lọc thận rất nhiều lần, nhưng bây giờ anh ấy đã thay thận rồi, không cần lọc nữa...”

“Chồng chị... thay thận sao?” Anh cảm thấy Diệp Tử Mi nói “thay thận” mà nhẹ nhàng cứ như “thay giày” vậy. “Đúng vậy, hơn nữa còn phải thay hai lần, lần thứ nhất thay thận xong, hiện tượng đào thải thận mới rất nghiêm trọng, ghép thận thất bại nên phải làm lại lần nữa...”

Đối với việc phẫu thuật, anh có một nỗi sợ hãi bẩm sinh, vội nói: “Thay thận đáng sợ thật, tại sao không... chọn cách thẩm tách?”

“Thẩm tách cũng chỉ là biện pháp tạm thời, bình thường để dùng trong thời gian chờ ghép thận.” Ghép thận rồi thì có thể hồi phục như bình thường, mà lọc thận thì căn bản không thay đổi được tình hình, chỉ có thể nói là dùng biện pháp thủ công giúp bệnh nhân đào thải chất độc trong cơ thể, thế nên lọc thận còn gọi là “thận nhân tạo”.

“Ghép thận có... nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Nên nói là không thay thận mới nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì thẩm tách rất phiền phức mà, bình thường đều phải giám sát, tránh mỗi ngày đều phải cắm ống lọc máu vào người, nhưng nếu để loét mạch máu rất dễ gây viêm, hoặc là tắc nghẽn. Lọc thận còn có thể dẫn đến bệnh tim, bệnh về máu, dù sao cũng... có nhiều tác dụng phụ, không bằng thay một quả thận... Nghe nói tuổi thọ của người thay thận cao hơn so với người lọc thận...”

“Vậy đi đâu để... tìm thận thay thế? Chồng của chị...”

“Tôi nói cậu không được sợ nhé... Bình

thường đều là thân của người chết, thân của phạm nhân tử hình hay là người chết do tai nạn giao thông, cũng có thể là thân của người nhà...”

“Tôi có thể... cho vợ tôi thân không?”

Diệp Tử Mi rất từng trải, nói: “Nghe nói bây giờ rất ủng hộ vợ chồng hiến thân cho nhau, nếu như nhóm máu và các điều kiện khác đều tương thích thì có thể cho thân đây.” Anh thở ra một hơi, nói: “Tôi và vợ tôi đều là nhóm máu B, chắc tôi có thể cho cô ấy thân được.”

“Nhưng mà tôi khuyên cậu... đừng nên như vậy...”

“Tại sao?”

“Cậu cho cô ấy thận, nếu sau này cô ấy thay đổi, không cần cậu nữa, như vậy không phải cậu... sẽ thiệt thòi sao? Cũng không thể bảo cô ấy trả thận lại cho cậu...”

“Bây giờ tôi chỉ nghĩ làm sao để chữa khỏi bệnh cho vợ mình, chuyện sau này thì để đến sau này tính đi.”

“Tôi trêu cậu thôi mà, vợ cậu tìm được người chồng tốt như cậu, làm sao nữa... thay lòng đổi dạ chứ? Nhưng tôi vẫn khuyên cậu không nên cho cô ấy thận.”

“Vì sao? Có phải do cái chị nói... vợ

chồng như chim cùng rừng đó không?”

Diệp Tử Mi cười, nói: “Cậu nhớ lời tôi nói sao? Có phải là cảm thấy con người tôi rất vô lương tâm, vô nhân tính không? Thực ra tôi không phải có ý đó, ý tôi là nếu như tình cảm giữa hai người không sâu đậm thì thật sự không cần phải nhúng chân xuống bùn... Nhưng tôi cảm thấy tình cảm của hai người rất tốt, vậy cứ coi như tôi chưa nói gì nhé! Tôi khuyên cậu đừng cho thận là vì cảm thấy như thế... nguy hiểm quá, đối với cậu hay đối với cô ấy đều như vậy. Cậu cứ nghĩ mà xem, cậu cho cô ấy một quả thận, vậy là cậu chỉ còn lại một quả, mặc dù nói một người chỉ cần một quả thận khỏe mạnh là đủ, nhưng ngộ nhỡ cậu có vấn đề gì thì

sao? Ví dụ như ung thư, tai nạn... nếu cậu chỉ có một quả thận sẽ vô cùng nguy hiểm. Đến lúc cậu gục xuống rồi, vợ cậu chẳng phải cũng bị kéo xuống theo sao? Vậy không phải là hại cả hai người à?”

“Vậy ý chị là... thay thận của mấy phạm nhân tử hình kia sao?”

“Cái đó có làm sao đâu, thận chứ đâu phải não, đâu phải thay thận của phạm nhân tử hình thì cũng biến thành phạm nhân tử hình. Nếu cậu sợ dùng thận của phạm nhân tử hình thì có thể xem ba mẹ cô ấy hoặc anh chị em có thể cho thận không... Nhưng cho dù là thận của họ hàng thân thích cũng không đỡ được bao nhiêu tiền.”

“Tôi không nghĩ đến vấn đề tiết kiệm tiền, mà là cảm thấy... nếu tôi có thể cứu vợ mình, sao lại không cứu cô ấy?”

“Cứu cô ấy có thể có nhiều cách, không nhất thiết phải dùng thận của cậu để cứu cô ấy...” Diệp Tử Mi khách khí nói. “Tôi chẳng qua là nói ý kiến của mình, sau cùng làm thế nào vẫn do cậu quyết định. Bác sĩ Tiêu chắc chắn sẽ đề nghị hai người ghép thận, bởi vì trong lĩnh vực này, anh ấy là người có uy tín ở thành phố A, mỗi tuần chỉ chẩn đoán một ngày mà đều được đăng ký từ trước. Hai lần anh ấy khám bệnh cho vợ chồng cậu đều là tôi ép anh ấy từ khu nội trú chạy sang, bởi vì tôi thân với anh ấy... À đúng rồi,

lần đó hai người... biểu anh ấy bao nhiêu?”

Anh xấu hổ nói: “Lần đó... chưa biểu...”

“Vậy sau lần đó có tìm anh ấy khám bệnh nữa không?”

“Cũng không... Chúng tôi đi bệnh viện khác kiểm tra, họ nói không có vấn đề gì nên chúng tôi không đi tìm anh ấy nữa. Nào ngờ...”

“Bệnh này có lúc không thể dựa vào kết quả xét nghiệm đâu, đặc biệt là khi dùng thuốc được một thời gian, bệnh tình được khống chế thì chẳng tìm ra vấn đề gì hết, vẫn là phải dựa vào kinh nghiệm của bác

sĩ thôi.” Diệp Tử Mi có phần trách móc, nói: “Hôm nay vừa gọi bác sĩ Tiêu đã tới, tôi còn nghĩ là hai người... biếu anh ấy chút quà rồi...”

Anh vội kính cẩn nói: “Chị Diệp đích thân gọi điện, bác sĩ Tiêu sao lại không nghe máy chứ? Hôm nay đều là nhờ chị cả...”

“Ha ha, cũng không nhất định là do tôi đâu... có khả năng là do vợ cậu đấy.” Diệp Tử Mi chưa nói hết liền chuyển sang chủ đề khác: “Lần này hai người nhất định... phải bày tỏ tấm lòng một chút...”

“Nhất định rồi, nhất định rồi, chúng tôi

nên nghe lời chị mới phải.”

Diệp Tử Mi cười, nói: “Không cần cảm ơn tôi, chỉ cần cảm ơn bác sĩ Tiêu là được, sau này ghép thận còn phải nhờ anh ta mổ chính. Anh chỉ là giáo viên nghèo, nên đặt tiền đúng chỗ thì hơn.”

Anh lo lắng hỏi: “Không biết ghép thận thì cần... bao nhiêu tiền?”

“Tôi không biết tình hình bây giờ thế nào, chồng tôi khi đó là mất khoảng hai trăm nghìn tệ. Nếu như muốn ưu tiên... có thể phải mất thêm mấy chục nghìn tệ nữa.”

“Cần nhiều tiền như vậy sao?”

“Cô cậu có thể bảo hiểm y tế không?”

“Có.” Anh mừng thầm, lần đó vì hết tiền vụ bệnh HIV mà Tiểu Băng cuối cùng cũng chịu đi mua bảo hiểm y tế, không ngờ lại phải dùng đến trong trường hợp này. Anh thở phào một hơi, nói: “Chúng tôi mua bảo hiểm rồi, bảo hiểm thì nên... gồm cả cái này nhỉ?”

“Còn phải xem là loại bảo hiểm nào nữa. Hai người mua bảo hiểm cơ bản hay bảo hiểm toàn diện?”

Anh chưa từng nghe nói đến những loại bảo hiểm này, mù mờ nói: “Tôi cũng không biết cô ấy mua loại nào nữa... mấy

chuyện như thế này... đều là cô ấy quyết định...”

“Vợ cậu nhiều khả năng là mua bảo hiểm cơ bản rồi, người không bệnh tật bao giờ đều mua loại nào rẻ hơn cho dù rẻ hơn cũng không đáng bao nhiêu tiền.”

“Nếu là bảo hiểm cơ bản, vậy bảo hiểm có thể... chi trả bao nhiêu tiền?”

“Cái này tôi cũng không biết nữa, còn phải xem vợ anh mua bảo hiểm của công ty nào. Nhưng mà theo tôi biết quy định chung của thành phố A, với bảo hiểm cơ bản, số tiền mỗi năm chi trả cao nhất cũng chỉ có bốn mươi nghìn tệ, thời gian mua bảo hiểm nếu không đến một năm sẽ

giảm một nửa.”

Anh cũng nghĩ là Tiểu Băng chỉ mua bảo hiểm cơ bản, xem chừng không thể chỉ trông chờ vào tiền bảo hiểm rồi.

Diệp Tử Mi thấy anh không nói gì bèn hỏi: “Sao thế? Dọa cậu sợ rồi à? Căn bệnh này là như thế đấy, chết không chết, sống cũng không sống yên được, có thể còn khiến cậu khuynh gia bại sản, tôi cũng từng rơi xuống vũng bùn này rồi.”

“Chị làm công ty, kinh tế chắc chắn là... dư giả hơn so với chúng tôi rồi.”

Diệp Tử Mi cười rộ lên, nói: “Tôi trước đây đâu có làm ở công ty, vì chồng mắc

bệnh này, cần quá nhiều tiền nên chỉ còn cách ra làm ở công ty.”

“Lúc bắt đầu dĩ có công ty nhận vào làm là tốt rồi, tôi bây giờ... e là có muốn làm thì cũng không có công ty nào nhận. Chuyên ngành này của tôi...”

“Cậu... nếu thật sự muốn ra làm ở công ty... để kiếm tiền làm phẫu thuật cho vợ thì vẫn có thể nghĩ cách mà...”

“Làm ở công ty có thể mau kiếm được tiền không? Có thể kiếm được hai trăm nghìn tệ không?”

“Chẳng phải là cướp ngân hàng, lấy đâu ra mà chốc lát kiếm được một trăm, hai

trăm nghìn tệ?” Diệp Tử Mi lưỡng lự một lúc, nói: “Tôi nghĩ cậu cứ nên tìm cách khác đã, như là hỏi vay mượn bạn bè, người thân xem. Nếu không vay được... thì hãy đến tìm tôi, tôi giúp cậu nghĩ cách làm ở công ty...”

Anh thật sự không biết vận khí của mình sao lại tốt như thế, gặp được người tốt như chị Diệp, liền cảm kích nói: “Thật sự cảm ơn chị, tôi sẽ nghe theo lời chị, hỏi vay bạn bè, người thân trước, nhưng vay thì cũng phải trả, trả thì không bằng... tôi dứt khoát bỏ việc đi làm ở công ty.”

Diệp Tử Mi nói: “Tôi không thể nói chuyện với cậu nữa rồi, tôi có khách đang đợi. Cậu nhớ là không được sốt

ruột, nhất là không được lộ vẻ lo lắng trước mặt vợ cậu, tránh cho cô ấy bị gánh nặng tâm lý.”

Anh cảm ơn Diệp Tử Mi, gác điện thoại rồi chạy về phòng 401. Tiểu Băng vẫn chưa ra, nhưng anh nghe được một số tin tức từ Diệp Tử Mi, biết là Tiểu Băng đang làm thẩm tách máu, hơn nữa còn không nguy hiểm đến tính mạng nên trong lòng cũng không lo sợ như trước nữa, đặc biệt còn có ví dụ sống là chồng của chị Diệp, người ta ghép thận rồi, vẫn sống khỏe mạnh, điều này làm anh yên tâm hơn nhiều.

Bây giờ vấn đề mà anh lo lắng là đi đâu mượn tiền.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 48

V

ừa nghĩ đến vấn đề tiền nong, Đàm Duy đã có chút nhụt chí bởi anh thực sự không nghĩ ra đi đâu mượn được nhiều tiền như thế. Lương của anh không cao, bổng lộc cũng không nhiều, Tiểu Băng làm bảo hiểm lại chưa được bao nhiêu thời gian, hơn nữa còn thường xuyên ứng tiền giúp người ta mua bảo hiểm, cũng gần bằng số định mức rồi, thế nên số tiền thực sự dôi ra cũng không được bao nhiêu. Chi phí sinh hoạt ở thành phố A khá cao, lại thêm việc hai người kết hôn, mua nhà, đi du lịch, giúp Tiểu Khiêm

xuất ngoại v.v... đã tiêu hết không ít rồi, thế nên tiền tiết kiệm của họ chẳng thấm tháp gì với con số hai trăm nghìn kia.

Anh biết ba mẹ anh cũng không có nhiều tiền tiết kiệm, sức khỏe mẹ anh không tốt, từ lâu đã ở nhà dưỡng bệnh, chỉ trông chờ vào tiền lương của ba anh, bao nhiêu năm nay nào thì mua nhà, rồi hai đứa con kết hôn, khám bệnh cho mẹ... cũng chẳng tiết kiệm được bao nhiêu tiền. Anh thật không nỡ khiến ba mẹ chẳng còn gì, không đến mức bất đắc dĩ thì anh sẽ không mượn tiền ba mẹ mình.

Bên ba mẹ vợ anh chắc cũng không có nhiều tiền tiết kiệm, bởi vì em trai của Tiểu Băng là Tiểu Khiêm xuất ngoại đã

tiêu tốn không ít tiền. Tiểu Khiêm năm thứ nhất không đạt được học bổng, hoàn toàn là tự túc, tiêu hết sạch số tiền tiết kiệm của ba mẹ vợ anh, anh và Tiểu Băng cũng gửi vào đó không biết bao nhiêu tiền, may mà đến năm thứ hai Tiểu Khiêm có học bổng, nếu không thì chỉ còn nước thôi học về nước. Nhưng tiền học bổng của Tiểu Khiêm cũng chỉ vừa đủ dùng, không còn dư để gửi về nhà, mà Đàm Duy cũng chưa từng hy vọng Tiểu Khiêm trả lại số tiền đó cho họ, lúc đưa tiền cho Tiểu Khiêm cũng không nói là “cho mượn” mà chỉ là “hỗ trợ” Tiểu Khiêm đi du học.

Anh nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra ai có thể cho anh mượn số tiền đó. Cho dù anh

có thể mượn được số tiền này thì cũng không biết đến đời nào mới trả được. Nhân dân tẻ mắt giá nhanh như vậy, ai đồng ý cho họ mượn tiền chứ? Mười, hai mươi năm sau mới trả? Vậy chẳng phải nhận về một đồng giấy lộn sao?

Anh cảm thấy hiện tại, hy vọng duy nhất là công việc hậu tiến sĩ kia, không thì là thôi việc ra ngoài làm. Mặc dù lương cả năm của công việc hậu tiến sĩ là bốn mươi nghìn đô nhưng anh cũng không thể vừa đi đã cầm được bốn mươi nghìn đô trong tay, cũng phải kiếm từng tháng một, nếu tiền thuế quá cao hoặc là chi phí sinh hoạt quá cao thì cũng chẳng để ra được bao nhiêu tiền. Hơn nữa, bệnh tình của Tiểu Băng đã thành ra thế này, anh làm

sao có thể bỏ cô ở lại để chạy đi Mỹ làm việc? Xem ra hy vọng cuối cùng vẫn là chị Diệp, nếu chị Diệp giới thiệu giúp anh một công việc, vậy thì anh vừa có thể kiếm được tiền, vừa có thể chăm sóc cho Tiểu Băng.

Anh nghĩ như vậy, bỗng cảm thấy trong lòng chùng xuống. Lúc anh vừa đến phòng 401 thăm Tiểu Băng, tưởng là Tiểu Băng chết rồi, sợ đến đầu óc mê muội, nhưng bây giờ đã trải qua cảm giác sợ hãi đó, thấy giống như một câu nói: “Con chim se sẻ dưới mái hiên nhà, sợ hãi mãi rồi cũng trở nên can đảm.”

Anh biết Tiểu Băng là người sợ tiêu tiền nhất, nếu cô biết bệnh của mình phải tốn

nhiều tiền như vậy thì chắc chắn sẽ sâu
nào hơn ai hết. Anh chỉ muốn nhanh
chóng gặp Tiểu Băng, nói cho cô biết ý
định ra ngoài làm, giúp cô vững tâm hơn
một chút. Anh đợi ở cửa phòng 401 đến
tận lúc trời sắp tối mới thấy một người
mặc áo blouse trắng đưa Tiểu Băng ra.

Tiểu Băng nhìn thấy anh, câu đầu tiên là
hỏi: “Cả ngày nay anh chạy đi đâu vậy?
Thậm tách máu cần người nhà ký tên mà
không tìm thấy anh... Nếu không phải
người nhà bác sĩ Tiêu ký hộ thì em chỉ
có thể ở đây chờ chết...”

Anh vội giải thích: “Anh về nhà lấy
tiền.”

“Lấy tiền mà mất cả buổi chiều à?”

“Trong nhà không có nhiều tiền mặt như thế, anh phải chạy ra ngân hàng rút tiền.”

“Rút tiền mà mất một buổi chiều à?”

“Rút tiền xong anh chạy đến đây ngay, nhưng họ không cho anh vào, anh ở ngoài cửa sổ nhìn thấy em, nhưng em có

thể không biết...”

Cơn tức của Tiểu Băng dường như dịu lại đôi chút. “Em còn tưởng anh... chạy đi đâu đó làm chuyện xấu gì rồi...”

“Làm chuyện xấu gì chứ? Đứng đợi ở

đây suốt, anh cũng sắp sốt ruột chết rồi.”

Tiểu Băng trách móc: “Đồ ngốc, em ở bệnh viện là được rồi, sao anh phải ở đây làm gì chứ, bốn, năm tiếng đồng hồ đây, đứng lâu thế có đau chân không?”

“Không đau. Em... có còn bị tức ngực không? Đầu còn đau nữa không?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.”

Phòng bệnh của Tiểu Băng rất nhỏ, chỉ đặt hai giường bệnh, bây giờ chỉ có mình cô ấy nằm. Anh vừa đến được một lúc thì có một nữ bác sĩ trung niên đi vào, giới thiệu mình họ Tào, là bác sĩ điều trị chính của Tiểu Băng. Bác sĩ Tào kiểm

tra qua tình trạng của Tiểu Băng, căn dặn một số điều cần lưu ý rồi tò mò hỏi: “Sao hai người lại quen biết bác sĩ Tiêu?”

Anh đang định nói là thông qua chị Diệp mới quen biết được, liền nghe thấy Tiểu Băng trả lời: “Chúng tôi gặp ở nhà Bí thư Tạ...”

Bác sĩ Tào hỏi: “Bí thư Tạ nào? Là Bí thư Tạ - bí thư Đảng bộ thành phố à?” Thấy Tiểu Băng gật đầu, bác sĩ Tào liền hỏi đến cùng, rằng tại sao họ lại quen biết Bí thư Tạ.

Tiểu Băng nói: “Con gái Bí thư Tạ là học sinh của mẹ tôi, lại là đồng nghiệp

của chồng tôi nên hai nhà chúng tôi rất gần gũi.”

Đàm Duy cảm thấy rất không thoải mái, những lời nói dối của Tiểu Băng làm anh toát mồ hôi hột. Nếu bác sĩ Tào nói với bác sĩ Tiêu chuyện này thì có phải lộ rồi không? Anh vừa nghĩ vậy đã thấy bác sĩ Tiêu bước vào phòng, chỉ sợ bác sĩ Tào lại hỏi anh ta làm sao quen với Bí thư Tạ, may mà bác sĩ Tào không hỏi, chỉ nói đùa với bác sĩ Tiêu vài câu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Bác sĩ Tiêu hỏi thăm Tiểu Băng cảm thấy thế nào, sau đó nói: “Cô ở chỗ tôi, bảo đảm không có vấn đề gì.”

Đàm Duy lại gần chào hỏi bác sĩ Tiêu: “Bác sĩ Tiêu, thật sự cảm ơn anh, hôm nay đã vất vả cho anh rồi.”

Nhưng anh ta không nghe anh nịnh nọt, còn dạy bảo anh một trận, nói anh đọc nhiều sách đến dần cả người, vợ mình mà cũng không biết chăm sóc, sau đó quay sang nói với Tiểu Băng: “Tôi đi ăn cơm đã, giữ lại danh thiếp của tôi, có việc gì thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, đừng làm phiền chị Diệp nữa...”

Bác sĩ Tiêu đi rồi, Đàm Duy cầm danh thiếp lên xem, thì ra tên của bác sĩ Tiêu hoàn toàn không phải là “Tiêu Minh Lương” mà là “Tiêu Phi”, bên dưới tên còn ghi hàng loạt các chức vụ của bệnh

viện, thành phố, tỉnh, toàn quốc, hiệp hội, tổ chức nào đó... Xem chừng bọn họ quả thật là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, lại nghĩ bác sĩ Tiêu là giang hồ lừa bịp.

Lúc chỉ còn lại hai người, tâm trạng của Tiểu Băng rất tệ, chỉ thấy nhú mày, cũng chẳng thém nói chuyện. Anh lo lắng, hỏi: “Có phải em thấy khó chịu không? Có cần gọi bác sĩ Tào hay... bác sĩ Tiêu không?”

“Không cần.” Tiểu Băng nhăn mày nhăn mặt, nói: “Em hỏi người cùng làm thẩm tách tên là Trần Giảng ấy, bệnh này... rất tốn tiền... chỉ thẩm tách không thôi, một tháng cũng phải mất... mấy nghìn tệ...”

May mà anh đã nghe về việc này rồi nên lúc này bình tĩnh an ủi cô: “Em đừng lo lắng mấy chuyện này, cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, chuyện tiền nong có anh lo rồi...”

“Có anh thì sao chứ? Anh để được ra tiền à?”

“Anh tất nhiên là không để được ra tiền, nhưng mà anh có thể đi kiếm tiền mà.”

“Anh định kiếm tiền thế nào? Chiều nay trong lúc nằm mấy tiếng đồng hồ, em đã nghĩ giúp anh tất cả mọi cách rồi, cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra cách nào kiếm được nhiều tiền như vậy. Em không muốn

nằm viện nữa, ngày mai hãy xuất viện đi...”

“Đừng có nghĩ lung tung nữa, lần trước chúng ta không nghe lời bác sĩ Tiêu nên mới xảy ra chuyện lớn như thế này, lần này...”

Tiểu Băng không vui, nói: “Anh có phải đang trách em lần trước không chịu ở nhà tĩnh dưỡng không?”

Anh vội nói: “Không phải, không phải! Anh chỉ trách mình thôi, lúc đó anh nên ép em ở nhà tĩnh dưỡng mới phải.”

“Vậy chẳng phải là anh trách em không ở nhà tĩnh dưỡng còn gì, bác sĩ Tiêu nói

việc này không liên quan đến việc em có ở nhà tĩnh dưỡng hay không.”

Anh có chút không hiểu nổi bác sĩ Tiêu này, lần trước một mực muốn Tiêu Băng ở nhà tĩnh dưỡng, bây giờ lại nói bệnh tình nghiêm trọng cũng không liên quan đến việc có tĩnh dưỡng hay không, hôm nay là anh ta bảo anh đi làm thủ tục nhập viện, sau đó lại trách lúc cần người nhà ký tên không tìm được anh... Anh không nhìn được, nói: “Tĩnh dưỡng hay không đều là anh ta nói...”

“Người ta là người thông minh, sẽ không làm xong việc mới nhận mình là Gia Cát Lượng...”

Anh cũng không biết có phải Tiểu Băng đang nói anh làm người ta ghét bỏ không, nhưng anh ý thức được mình vừa làm một việc thật ngu ngốc. Tiểu Băng mắc bệnh đã cảm thấy rất khó chịu, chắc chắn không muốn nghe người khác nói vì cô ấy không chịu tính dưỡng mới thành ra thế này. Thôi vậy, bây giờ nói cũng vô dụng, còn khiến cho Tiểu Băng không vui, anh liền chuyển chủ đề: “Cả ngày hôm nay em vẫn chưa ăn gì, anh đi mua chút gì cho em ăn nhé!”

“Em không muốn ăn, anh cũng chưa ăn cơm đúng không? Đi ăn chút gì đi.”

“Em muốn ăn cái gì? Anh chạy ra ngoài mua, sẽ quay lại ngay, em có cần người ở

cùng không? Có cần anh gọi ba mẹ đến trông một lát không?”

Tiểu Băng lập tức phản đối: “Đừng gọi, đừng gọi, ba mẹ mà biết thì ngoài khóc lóc ra còn làm được gì chứ! Anh đi đi, tuyệt đối đừng nói cho ba mẹ biết. Em không sao, không cần người trông đâu, anh đi ăn cơm rồi tiện thể mua cho em chút gì đó là được rồi...”

“Không biết em có thể ăn những đồ gì?”

“Bác sĩ Tiêu nói nên ăn nhiều thức ăn có năng lượng cao, giàu chất đạm, giàu canxi, hạn chế nước, đủ vitamin, anh cứ gọi gà vịt thịt cá gì đó đều được hết.”

“Anh ta lần trước không phải nói là nên ăn ít chất đạm sao? Sao bây giờ lại nói...”

Tiểu Băng có chút nóng nảy, nói: “Lần trước sợ ăn nhiều chất đạm thận của em không chịu nổi, lần này... lần này thận của em vốn chẳng có tác dụng gì nữa, đều phải dựa vào thận nhân tạo, còn sợ cái gì nữa, chẳng lẽ còn sợ máy lọc thận bị hỏng sao?”

Anh nghe Tiểu Băng trách móc, có chút bối rối, bèn nói: “Em thực sự không cần người trông à? Vậy anh đi ra ngoài mua đồ ăn cho em nhé...”

“Đi đi, em không cần người trông, nếu có

chuyện gì, em sẽ... gọi điện cho bác sĩ Tiêu.”

Anh vội chạy ra ngoài mua bữa tối, mua cho mình một hộp cơm còn gọi cho Tiểu Băng món thịt bọc cải mai mà cô ấy thích ăn và một bát mì. Hôm nay anh mới chỉ ăn bữa sáng, lúc này đói đến hoa mắt chóng mặt, lúc ngồi đợi đồ ăn cho Tiểu Băng, anh ăn như hổ đói, chốc lát hộp cơm đã hết veo nhưng xem chừng vẫn chẳng thấm vào đâu. Anh nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không gọi thêm gì nữa, để bụng tí nữa ăn đồ thừa của Tiểu Băng.

Khi anh quay lại phòng bệnh, vừa đẩy cửa vào đã thấy bác sĩ Tiêu đứng trước

giường bệnh, cúi xuống nhìn Tiểu Băng. Mặc dù anh không nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng nhưng lại nhìn thấy đôi chân trần của Tiểu Băng. Anh tiến vào mấy bước, cảnh tượng trước mắt suýt khiến anh hét lên, chần chập trên người Tiểu Băng bị lật ra, áo bệnh nhân cũng bị cởi ra, từ phần eo trở xuống chỉ còn mỗi chiếc quần lót, trông chẳng khác nào khóa thân.

Bác sĩ Tiêu dường như quá chuyên chú, không phát hiện ra anh đã đi vào, nhưng Tiểu Băng vừa nhìn thấy anh liền nói một câu giống như là báo tin cho bác sĩ Tiêu: “Anh đã mua cơm về rồi đấy à?”

Bác sĩ Tiêu quay người, nhìn thấy anh, sắc mặt không đổi khếp lại bộ quần áo

bệnh nhân cho Tiểu Băng, kéo chặn lại, hỏi: “Mua gì vậy?”

Anh vẫn kinh ngạc, chờ người đứng đó nhìn bác sĩ Tiêu.

Tiểu Băng nhắc nhở anh: “Bác sĩ Tiêu đang hỏi anh kìa, sao còn đứng ngây ra đó?”

Anh vội nói: “À, là... thịt hầm, cô ấy nói... anh nói gà vịt thịt cá đều có thể ăn...”

Bác sĩ Tiêu nhận đồ ăn, giống như mẹ chồng khó tính xoi mói con dâu, nhíu mày nói: “Mua ở đâu vậy? Tôi đã nói là cô ấy chỉ ăn được đồ ăn ít natri, anh nghe

có hiểu không vậy?”

Anh giải thích: “Đây là cải mai... cô ấy thích ăn...”

“Cô ấy thích ăn thì có thể cho cô ấy ăn à? Cũng không để ý xem có tốt cho sức khỏe của cô ấy hay không? Sao anh không có trách nhiệm gì thế?”

Tiểu Băng liền ra mặt điều đình: “Không sao. Tôi chỉ ăn cải mai, không ăn thịt là được mà...”

“Muối trong thịt sớm đã ngấm vào rau rồi, cái này làm sao mà ăn được, đi mua lại đi, mua cái gì thanh đạm một chút.”

Anh không biết có phải vừa nãy phá hỏng chuyện tốt của bác sĩ Tiêu hay không mà bây giờ bị anh ta dùng kế điệu hổ ly sơn bắt rời đi, nhưng anh lại không thể phản bác, món này đúng là hơi mặn, tiếc là lúc nãy anh không nghĩ đến điều này.

Vẫn là Tiểu Băng đến giải nguy: “Không cần mua nữa, em ăn mì là được...”

Bác sĩ Tiêu không cố ép Đàm Duy đi mua thức ăn mới, nhưng vẫn tiếp tục dạy bảo anh: “Tôi ở đây dốc sức chữa trị cho cô ấy, anh lại ở đó mà phá tôi, người nhà không chịu phối hợp thì chữa trị kiểu gì? Tôi thấy anh tuổi cũng không còn nhỏ nữa mà sao cái gì cũng không hiểu thế?”

Anh lớn đến gần này cũng chưa bị ai mắng mỏ thậm tệ như thế, anh từ nhỏ đã là người rất tự trọng, làm gì cũng đều cố gắng hết sức, tránh bị người khác phê bình. Bây giờ đúng là thê thảm, lần nào cũng bị bác sĩ Tiêu mắng như mắng cháu anh ta, nhưng anh cũng biết không thể đắc tội với bác sĩ được nên đành nuốt âm ức vào lòng.

Bác sĩ Tiêu nói một tràng rồi đứng lên cáo từ, nói với Tiểu Băng: “Tôi đi đây, cô chịu khó nghỉ ngơi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 49

S

au khi bác sĩ Tiêu rời đi, Đàm Duy chuẩn bị cho Tiểu Băng ăn mì. Tiểu Băng chống người ngồi dậy, dựa vào thành giường để anh bón mì cho. Khẩu vị của cô không tốt, nói mì không có vị vì cả, nhưng thịt hầm lại rất ngon. Anh vẫn làm giống như mọi ngày, tự ăn hết phần mỡ phía trên miếng thịt, chỉ bón cho Tiểu Băng phần thịt nạc. Nhưng anh lại có phần chột dạ, sợ Tiểu Băng ăn thịt không tốt, vừa bón vừa lo lắng hỏi: “Ăn cái này sẽ không có vấn đề gì đâu em nhỉ?”

Tiểu Băng đáp: “Bác sĩ Tiêu chính là con người như thế, mồm miệng độc địa nhưng lại rất tốt bụng, anh đừng để ý đến anh ấy...”

Anh cảm thấy lập trường trong câu nói này của Tiểu Băng dường như rất kỳ lạ. Nếu Tiểu Băng nói với bác sĩ Tiêu rằng: “Đàm Duy chính là con người như thế, anh đừng để ý đến anh ấy”, như vậy thì mới bình thường. Anh cố nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, hỏi: “Bác sĩ Tiêu ban nãy... làm gì thế?”

“Lúc nào?”

“Chính là lúc anh... vừa bước vào... Anh

ta đứng trước giường của em...”

“À, anh ấy đang kiểm tra chỗ chích mạch máu của em hôm nay...”

“Kiểm tra chỗ chích mạch máu? Sao lại... vạch hết quần áo của em ra?”

“Không kéo hết quần áo ra thì nhìn thế nào được? Là ở chỗ bắp đùi... Chích ở chỗ đó...”

Anh không hiểu, hỏi tiếp: “Sao lại... chọn chỗ đó... để chích?”

“Em cũng không biết, hình như là lưu lượng máu ở đó lớn thì phải, nếu lưu lượng máu không đủ lớn thì việc thăm

tách không có hiệu quả...”

“Sao anh lại nhìn thấy người làm thẩm tách máu cùng em... trên cánh tay có ống dẫn...”

“Cô ấy là người hay phải làm thẩm tách, trên tay đã có lỗ rò mạch máu, còn em vừa mới làm, chỉ có thể chích ở trên cổ hoặc trên đùi...”

“Thế nên anh ta đã chọn chích ở trên đùi? Anh thấy gã họ Tiêu này có vẻ... bụng dạ khó lường...”

“Anh đừng trách oan anh ấy, những chuyện nhỏ này anh ấy không thèm làm đâu, là bác sĩ khác đảm nhiệm, anh ấy

chỉ phụ trách việc ghép thận thôi...”

“Thế anh ta kiểm tra chỗ đó của em làm gì? Cũng chẳng cần anh ta lo...”

“Là em bảo anh ấy kiểm tra xem, vì chỗ chích của em chôn một cái... ống dẫn, em đi vệ sinh nên sợ làm hỏng cái đó...”

Anh nghe mà sớn gai ốc. “Em... Trên đùi em... chôn ống dẫn hả? Tại sao?”

“Vì giai đoạn này làm thâm tách phải dùng. Bác sĩ Tiêu làm ở khoa Tiết niệu, hằng ngày đều nhìn thấy, còn chưa chán ư?” Tiểu Băng giảng giải cho anh. “Vào bệnh viện rồi thì em là bệnh nhân, người ta là bác sĩ, cần cời thì phải cời, cần lộ

thì phải lộ. Trong mắt bác sĩ chắc chắn không có phụ nữ, chỉ có bệnh nhân...”

Điều này anh không có cách nào phản bác, chỉ làu bàu: “Sao anh ta... tan làm cũng không về nhà, còn ở lại bệnh viện làm gì chứ?”

“Anh ấy không về nhà vì anh ấy không có nhà, vợ con anh ấy đều ở Mỹ, một mình anh ấy ở đây thôi.”

Anh cảm thấy không thể tin nổi. “Vợ con anh ta đều ở Mỹ hả? Thế sao anh ta không đi Mỹ?”

“Anh ấy nói ở Mỹ anh ấy không có đất dụng võ, nếu muốn làm bác sĩ ở bên đó

thì phải thi lấy bằng gì đó, tiếng Anh của anh ấy không giỏi, thi không qua, mà cho dù có thi qua thì cũng chẳng có ai tôn sùng anh ấy làm thần như ở đây. Anh ấy ở đây tốt hơn rất nhiều, hô phong hoán vũ, oai phong lẫm lừng, người đến mời anh ấy làm khách, biếu anh ấy quà cáp nhiều không đếm xuể, đầu gà tốt như vậy không làm, có gì phải chạy đến nước Mỹ làm... đuôi bò[2]?” “Thế tại sao không ly hôn?”

[2] . Người Trung Quốc có câu: “Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng.”

“Còn không phải vì con cái ư? Vợ anh ấy vì con nên mới ở lại bên đó, khi nào con cái được nghỉ đông hay nghỉ hè, vợ anh

ấy sẽ đưa con về nước thăm anh ấy, thời gian còn lại hai người được tự do tuyệt đối, vợ anh ấy ở bên đó muốn ngủ cùng ai thì ngủ, anh ấy bên này cũng muốn ngủ cùng ai thì ngủ. Anh ấy có hai đứa con, một trai một gái, anh ấy rất yêu chúng nên không muốn ly hôn.”

Anh hoài nghi. “Anh ta yêu con cái như vậy, tại sao không ở lại Mỹ vì chúng?”

Tiểu Băng mệt mỏi trả lời: “Cái đó em cũng không biết, dù sao thì anh ấy cũng chỉ kể như vậy thôi.”

Anh sợ Tiểu Băng mệt, không dám hỏi tiếp nữa, chỉ cảm thấy kỳ lạ, không hiểu bác sĩ Tiêu đã kể cho Tiểu Băng những

chuyện này từ trước đó hay bây giờ mới kể.

Tiểu Băng ăn được một ít mì với mấy miếng thịt hầm thì không chịu ăn nữa. Đàm Duy hỏi đi hỏi lại, biết cô quả thực không ăn được nữa mới cầm lấy ăn nhồm nhoàm. Tiểu Băng nhìn anh ăn hăng hái như thế, xót xa hỏi: “Vừa nãy anh chưa ăn à?”

“Anh ăn một hộp cơm rồi...”

“Anh cũng đừng quá tiết kiệm, ăn thêm hộp nữa thì đáng bao nhiêu?”

“Thế thì chỗ cơm này của em không phải đã lãng phí sao? Bây giờ có thể tiết kiệm

thì phải tiết kiệm, để dành cho em chữa bệnh...”

Tiểu Băng khẽ nói: “Em xin lỗi anh...”

Anh ngây ra, còn tưởng Tiểu Băng bị cảm động, muốn thú thật điều gì đó nên vội hỏi: “Em... sao vậy?”

“Em mắc phải căn bệnh này làm liên lụy đến anh. Bác sĩ nói căn bệnh này của em chỉ có thể dựa vào thẩm tách máu để duy trì, hoặc phải thay thận.”

Anh không biết tên bác sĩ nào lại vô vị đến như thế, nói chuyện này cho Tiểu Băng để làm gì? Lẽ nào lại rắp tâm hại chết bệnh nhân ư? Anh chửi thầm bác sĩ

mấy câu rồi an ủi cô: “Chúng mình tranh thủ thay thận sớm, thay thận rồi sẽ không có chuyện gì đâu. Chồng của chị Diệp cũng thay thận rồi, còn thay đến hai lần, lần đầu tiên do phản ứng đào thải nghiêm trọng nên thất bại, vì thế lại thay lần hai, anh chồng đó hiện nay vẫn sống rất tốt, chẳng khác gì người bình thường.”

Tiểu Băng tò mò hỏi: “Chồng của chị Diệp thay thận tận hai lần sao? Chị ta đào đâu ra nhiều tiền như thế? Chắc hẳn là tiền kiếm được bằng cách... bán thân?”

Chiều nay nói chuyện với chị Diệp, anh hoàn toàn không nghĩ đến phương diện này, bởi vì anh nhận thấy chị Diệp không

có vẻ làm nghề đó, mà chắc chắn có trình độ của một trưởng phòng quan hệ công chúng. Bây giờ nghe Tiểu Băng nói như vậy, anh cũng cảm thấy có khả năng, thay thận hai lần, làm vô số lần thẩm tách máu, làm gì có trưởng phòng quan hệ công chúng nào kiếm được nhiều tiền như vậy?

Tiểu Băng nói: “Phải chăng anh muốn giống như chị ta... đi làm trai bao hả? Em cảnh cáo anh, nếu anh dùng cách đó để kiếm tiền cho em chữa bệnh thì em thà chết còn hơn, anh đừng có dòn em vào đường cùng.”

Anh vốn chưa từng nghĩ đến việc làm trai bao gì đó, bình thường đem chuyện

làm trai bao ra để đùa giỡn đã cảm thấy hoang đường. Anh giải thích: “Chị ấy chỉ nói làm ở công ty kiếm tiền nhanh, chứ không nói đến chuyện làm trai bao, em cũng đừng... nghĩ bậy bạ về người ta...”

“Không phải em nghĩ bậy bạ về người khác, em cũng sẽ không vì chị ta làm gái mà không vừa mắt chị ta, suy cho cùng, chị ta làm thế chỉ vì muốn cứu chồng mình, em khâm phục còn không kịp, sao có thể...” Có lẽ Tiểu Băng cảm thấy mình đã nói sai, vội vàng thanh minh: “Em nói em khâm phục chị ta là khâm phục thái độ làm người của chị ta, chứ em không có ý bảo em khâm phục cách làm của chị ta. Em cũng không khuyến khích anh dùng cách đó để cứu em. Em kiên quyết không

thay thận, anh cũng đừng nghĩ tới mấy chuyện đi đường ngang ngõ tắt đó.”

“Nghe nói chi phí thẩm tách máu cao hơn nhiều so với việc thay thận, bởi vì thẩm tách phải làm cả đời.”

“Em cũng không định làm thẩm tách cả đời, em muốn tìm vài bác sĩ Đông y để khám bệnh, nếu có thể chữa được là tốt nhất, còn nếu không thể, em cũng không muốn khiến mọi người táng gia bại sản.”

Anh sợ hãi hỏi: “Em có ý gì? Lẽ nào lại... bỏ cuộc như thế ư?”

“Không bỏ cuộc như thế thì có thể làm thế nào đây? Thay một quả thận mất mấy

trăm nghìn tệ, chúng mình phải tìm ở đâu để có được khoản tiền khổng lồ như vậy?

Nếu thay một lần không thành công, mấy trăm nghìn chẳng phải như nước tát đổ đi ư?”

“Chúng mình có bảo hiểm...”

“Bảo hiểm y tế? Làm gì có loại bảo hiểm nào bao gồm loại bệnh nghiêm trọng thế này? Thuốc chữa bệnh viêm âm đạo của em còn chưa trả hết, còn kêu là thuốc nhập khẩu bảo hiểm không chi trả, anh còn trông chờ ở bảo hiểm sao? Em biết anh lại muốn nói em ham rẻ, mua loại bảo hiểm chẳng lo được cái gì hết, nhưng...”

“Anh không nói như vậy.”

“Anh không nói nhưng trong lòng anh nghĩ thế.”

Anh cảm thấy thật sự quá oan uổng, vội vàng nắm tay Tiểu Băng, thành khẩn giải bày: “Anh thực lòng không hề nghĩ như vậy, chị Diệp đã nói, bảo hiểm y tế cơ bản mỗi năm cao nhất chỉ có bốn mươi nghìn tệ, vì thế em mua loại nào cũng không có gì khác biệt.”

Tiểu Băng thẳng thắn nói: “Có lẽ anh không nghĩ như thế nhưng bây giờ em nằm ở đây, lúc nào cũng cảm thấy hối hận, sớm biết sẽ như thế này thì phải mua

loại bảo hiểm cho bệnh hiểm nghèo, một tháng tiêu nhiều tiền nhưng bây giờ cũng không cần mình bỏ tiền ra.”

Anh an ủi cô: “Đừng hối hận, bảo hiểm bệnh hiểm nghèo cũng chưa chắc đã bao gồm cả tiền thay thân. Thật ra thay thân cũng chẳng mất bao nhiêu, hai, ba trăm nghìn thôi, chúng mình vẫn có thể xoay sở được, em đừng quá lo lắng, anh sẽ nghĩ cách.”

Tiểu Băng thở dài, lên tiếng hỏi: “Anh có cảm thấy em rất phiền phức không?”

Anh lắc đầu.

“Anh có hối hận... vì đã lấy em không?”

Anh cười. “Đừng nói mấy câu ngốc nghếch nữa, anh chỉ hối hận vì đã không chăm sóc em thật tốt, hại em phải khổ như vậy... Hôm nay chích mạch máu có đau không em?”

“Không sao... Em không sợ chích mạch máu, em chỉ sợ tốn tiền, nghĩ đến mỗi lần thẩm tách phải mất mấy trăm tệ, em chỉ hận không thể ném ống dẫn rồi chạy đi... Em nghe Tiểu Trần nói, cũng có thể không cần đến bệnh viện, chỉ cần ở nhà làm thẩm tách màng bụng, nguyên lý cũng giống nhau, chẳng qua là dùng màng bụng của mình để lọc chất độc trong cơ thể, cái này rẻ hơn một chút... nhưng phải khoét một lỗ trên bụng...”

Anh lập tức phản đối: “Chúng ta không chơi cái trò đó, quá đáng sợ. Khoét lỗ trên bụng thì ai mà chịu được chứ? Anh thấy vẫn nên thay thận đi, hiến một quả thận của anh cho em là được mà, chúng mình đều có nhóm máu B...”

Tiểu Băng rúc vào lòng anh. “Sao anh lại tốt với em như thế? Em nghe Tiểu Trần kể, chồng cô ấy đã ly hôn với cô ấy vì căn bệnh này.”

Anh không tin trên đời này thật sự có người chồng như thế, theo anh thấy, chuyện này hoang đường như việc phát hiện ra ba mẹ mình bị bệnh liên tuyên bố chối bỏ quan hệ cha con, mẹ con. Trong

những người anh quen, hình như không có người nào như vậy. Mẹ anh bị bệnh đã nhiều năm, cũng chưa từng nghe ba nói sẽ ly hôn vì lý do đó, chồng chị Diệp thay thân hai lần, không phải cũng không ly hôn sao?

Cô Lam càng không cần phải nói, biết rõ bạn trai mắc bệnh vẫn quyết tâm kết hôn với ông ta.

Anh nói lại những lời này với Tiểu Băng, cô nói: “Những chuyện anh kể đều là người nam bị bệnh, người nữ không ly hôn, thế thì có gì chứ? Phụ nữ bọn em trời sinh đã... vĩ đại như thế rồi...”

“Ba anh không phải là đàn ông à?”

“Nhưng bệnh của mẹ anh không... rắc rối như bệnh của em, dù nói thế nào đi nữa, vận mệnh của mẹ anh và em cũng không tòi, tìm được một người chồng tốt cả trong lẫn ngoài...”

“Em đừng châm chọc anh, anh thì có chỗ nào tốt chứ, nếu anh tốt thì sẽ không để em ốm thành như vậy.”

“Chuyện này sao có thể trách anh được? Chỉ trách số mệnh của chúng mình không tốt.”

“Em đừng nói những lời nhụt chí như vậy, bây giờ phải dốc hết sức để thay thân, thay thân rồi sẽ không sao nữa.”

“Ngộ nhỡ không thành công, phản ứng đào thải quá nghiêm trọng, phải làm thế nào đây?”

“Thế thì lại thay lần nữa, thay đến khi nào thành công thì thôi.”

Tiểu Băng cười một tiếng. “Thôi đi, anh làm như chúng mình có núi vàng núi bạc không bằng, chỉ thay một lần thôi, không được thì thôi vậy.”

Hôm sau, hai người hỏi thăm bác sĩ Tào và bác sĩ Tiêu về chuyện thay thận, thái độ của bác sĩ Tào tương đối trung lập, nói là thay thận và thậm tách mỗi cái đều có lợi và hại riêng, hơn nữa bây giờ

chưa đến lúc quyết định, vì vẫn đang phải làm các loại xét nghiệm. Nhưng bác sĩ Tiêu lại nói giống như chị Diệp, ủng hộ việc thay thận, nói rằng thay thận là quyết định sáng suốt nhất, đừng đợi đến khi thẩm tách đến độ cả người đầy bệnh mới thay.

Nhưng đến lúc Đàm Duy nói muốn hiến thận cho Tiểu Băng, bác sĩ Tiêu lại dội một gáo nước lạnh. “Anh cho rằng việc hiến thận đơn giản vậy sao? Nói hiến là có thể hiến được sao? Còn phải xem có phù hợp hay không.”

“Hai chúng tôi đều có nhóm máu B...”

“Đều có nhóm máu B cũng không chứng

minh được điều gì, còn cần rất nhiều số liệu khác, ít nhất có một khoản anh có thể không đủ tiêu chuẩn, anh cao to như vậy, kích thước thận của anh chắc chắn cũng rất to.”

Đây là lần đầu tiên anh nghe nói đến kích thước của thận, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Vóc người to thì thận cũng to sao?”

“Tất nhiên rồi, các bộ phận đều có tỷ lệ phù hợp với cơ thể.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 50

N

ếu thân của tôi quá lớn thì... phải làm thế nào?”

“Chúng tôi có nguồn thân dự trữ, chỉ có điều phải đợi khá lâu, hai người nộp một phần tiền đặt cọc, có thể đưa vào danh sách đợi, nếu hai người đóng thêm “phí ưu tiên”, tôi có thể đưa hai người lên đầu danh sách đợi...”

Tiểu Băng hỏi: “Tiền đặt cọc là bao nhiêu?”

“Thường là một nửa toàn bộ số tiền.”

“Thế còn phí ưu tiên?”

“Cái này không có hạn mức tối đa, nộp càng nhiều thì càng được xếp lên trước.”

Đàm Duy vội vàng hỏi: “Nếu như người thân hiến thận, liệu có thể không cần xếp hàng, phẫu thuật ngay được không?”

“Anh không cần đợi nguồn thận thì cũng phải đợi xếp lịch phẫu thuật mà, tôi không thể phẫu thuật một ngày hai mươi tư giờ, tôi cũng không thể cùng một lúc phẫu thuật cho hai người... Chung quy vẫn phải lần lượt từng người.” Anh cảm thấy bác sĩ Tiêu đang ám chỉ họ nên biểu

quà, nếu không thì chỉ có thể xếp vị trí cuối cùng trong danh sách chờ thay thân, hoặc là bị đẩy xuống vị trí vô cùng vô tận trong lịch phẫu thuật. Anh sẵn sàng biếu quà, còn mong mỗi được biếu quà nhưng thật sự không biết làm cách nào để thể hiện ý muốn tặng quà trước mặt bác sĩ Tiêu. Anh đã trải qua mấy năm tôi luyện cũng chỉ đạt được mức lợi dụng bóng đêm, lén vào nhà người ta biếu quà, còn việc khua chiêng gõ trống tuyên bố mình muốn đút lót người ta như thế này, anh vẫn chưa bao giờ làm thử.

Nhưng đối với Tiểu Băng, những việc này chỉ là cón con, lúc này cô ỏn ẻn lên tiếng: “Bác sĩ Tiêu... anh sống ở đâu vậy? Em đã muốn đến nhà thăm anh từ

lâu rồi, nhưng lại không biết anh ở đâu...”

Anh nghe mà sớn gai ốc, một là vì Tiểu Băng nói năng ỏn ẻn, hai là vì bản lĩnh nhắm mắt nói láo của cô, rõ ràng chị Diệp đã nói địa chỉ của bác sĩ Tiêu cho bọn họ mà cô vẫn có thể nói câu “không biết anh sống ở đâu” một cách bình tĩnh như vậy, cũng không sợ bác sĩ Tiêu đã bắt tay với chị Diệp.

Bác sĩ Tiêu vẫn bộ dạng đó, ngay lập tức rút ra một tấm danh thiếp, viết địa chỉ của mình lên đó rồi đưa cho Tiểu Băng, đoạn ba hoa: “Không dám in địa chỉ lên đó, bằng không, công nhà chắc chắn đã bị đập nát rồi...”

Tiểu Băng nhận tám danh thiếp, yếu điệu nói với bác sĩ Tiêu: “Cảm ơn anh, đợt em khá lên một chút, nhất định sẽ đến thăm anh...”

Bác sĩ Tiêu đáp: “Hoan nghênh, hoan nghênh, đợt em xuất viện, hoan nghênh em đến nhà anh chơi bất cứ lúc nào.”

Bác sĩ Tiêu đi rồi, Tiểu Băng nói: “Đừng đứng đó giận dỗi nữa, em chỉ muốn lôi kéo anh ta chút thôi, để anh ta xếp chúng mình lên đầu danh sách.”

Anh bất an nói: “Anh vẫn cảm thấy em như thế này rất... nguy hiểm. Em làm thế không phải là cho anh ta... một tia hy

vọng sao? Nếu anh ta nhất định muốn em... đáp ứng mấy... yêu cầu cao hơn nữa mới xếp em lên đầu danh sách, em sẽ làm gì?”

Tiểu Băng trả lời rất quả quyết: “Anh yên tâm, em luôn cân nhắc vốn đầu vào mới quyết định, nếu thật sự đến bước đó, em nhất định sẽ không làm, cùng lắm thì không thay thận nữa, em vẫn có thể thâm tách, sợ gì chứ? Em chỉ... tỏ vẻ với anh ta vài câu, liếc mắt vài cái, có gì to tát đâu, anh đừng cau có như thế!”

Anh thả lỏng cơ mặt, lên tiếng hỏi: “Em định lúc nào đến nhà anh ta... biếu quà?”

“Đợi xem thế nào đã, nếu chúng mình

quyết định thay thận thì sẽ đến nhà anh ta tặng quà, còn nếu không thay thận thì tặng quà làm gì chứ?”

Hai người vốn không muốn để ba mẹ biết chuyện Tiểu Băng bị bệnh nhưng chuyện lớn như vậy, muốn giấu cũng không được, bởi vì hai người trước giờ cứ cuối tuần là lại đến nhà ba mẹ vợ hoặc ba mẹ chồng ăn cơm, bây giờ đột nhiên không đến nữa, dù thế nào cũng phải có một lý do chứ. Hơn nữa căn bệnh này cũng không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi được, giấu được nhất thời chứ không giấu được cả đời, vì thế hai người bàn bạc rồi quyết định nói chuyện này cho ba mẹ hai bên biết.

Khỏi cần nói, ba mẹ hai bên đều vô cùng hoảng sợ, hai bà mẹ thì khóc suốt suốt, hai ông bố thì chết lặng, sau đó chạy ừa đến bệnh viện thăm con, không thể thiếu mấy câu đại loại như: “Các con trước hết nên...”, “Lúc đó ba đã nói là...”, “Sao lại thành ra nông nỗi này...” v.v...

Đàm Duy chỉ hà hừm lắng nghe, Tiểu Băng thì “ăn hồng phải chọn quả mềm”, tức giận về việc mẹ cô chạy đến răn đe, lên tiếng oán trách: “Làm sao con biết mình lại mắc phải bệnh này chứ? Bệnh nhân suy thận đầy ra đấy, ít nhất hơn nửa số người lần đầu tiên chẩn đoán đã đến mức độ rất nghiêm trọng rồi. Mẹ hỏi hết cái này đến cái nọ, phiền chết đi được, bây giờ có tìm rõ căn nguyên tại sao mắc

bệnh thì có ích gì nữa? Chẳng lẽ muốn trừng trị ai đó sao?”

Mấy vị trưởng bối bị trách móc liền không dám mở miệng nữa.

Tiểu Băng vừa bộc phát “thận khí”, ba mẹ hai bên đều im bật, anh vội vàng xoa dịu bầu không khí: “Mọi người đừng quá lo lắng, bệnh này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hai ngày nay bác sĩ đã đến kiểm tra toàn diện cho Tiểu Băng, nói là phát hiện sớm, các bộ phận khác trong cơ thể vẫn chưa bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Hơn nữa con với Tiểu Băng cùng nhóm máu, con có thể hiến thận cho cô ấy, cô ấy thay thận xong thì sẽ không có chuyện gì hết...”

Ba mẹ vợ trù mến nhìn anh như chiêm ngưỡng một nhân vật anh hùng, mẹ vợ cảm kích đến rơi nước mắt, rung rung nói: “Tiểu Băng nhà chúng ta đúng là mệnh tốt, tìm được một người chồng tốt thế này...”

Mẹ anh luôn miệng hỏi: “Thế... hiến thận liệu có... nguy hiểm không?”

“Không đâu ạ, một người có một quả thận khỏe mạnh là đủ rồi, phẫu thuật rất đơn giản, bây giờ chỉ sợ thận của con kích thước hơi lớn, cơ thể Tiểu Băng không tiếp nhận được...”

Ba vợ anh nôn nóng hỏi: “Thế thì phải

làm thế nào? Ba không thể hiến thận được hả? Ba vóc người không cao lớn như con, có lẽ sẽ không có vấn đề gì về kích thước đâu.”

Mẹ vợ anh cũng đề nghị được hiến thận, ngay cả ba mẹ anh cũng sẵn sàng hiến thận. Ba anh nói: “Để chúng tôi hiến thận đi, ba mẹ cũng già rồi, hiến một quả thận, có thể sống bao lâu thì sống bấy lâu, đừng để mấy đứa thanh niên các con chỉ còn một quả thận, ngộ nhớ quả thận đó xảy ra chuyện gì, Tiểu Duy không phải là xong đời sao?”

Bốn người già kiên quyết muốn hiến thận, Đàm Duy đành phải kêu Tiểu Băng ra ngoài, bàn với bác sĩ Tiêu chuyện này.

Bác sĩ Tiêu sắp xếp bốn cụ đi xét nghiệm máu, xem có tương đồng với Tiểu Băng không, nếu có thì sẽ làm các xét nghiệm khác. Kết quả trong cả bốn người chỉ có mẹ Đàm Duy có nhóm máu B, những người còn lại không phải AB thì là A, mà mẹ Đàm Duy vẫn luôn đau ốm, làm sao có thể hiển thân được? Bây giờ chỉ còn lại nhóm máu của Đàm Duy phù hợp.

Đàm Duy lên mạng tìm hiểu chuyện kích thích của thận, phát hiện đại đa số kết quả nghiên cứu đều cho thấy kích thích không phải là vấn đề gì quá nghiêm trọng, chỉ có rất ít nghiên cứu chứng minh kích thích của thận quả thực có ảnh hưởng đến hiệu quả phẫu thuật.

Anh vội vàng nói cho bác sĩ Tiêu phát hiện này, kết quả lại bị bác sĩ Tiêu cười nhạo: “Chẳng trách người ta nói “ngốc như tiến sĩ”, anh đúng là học đến ngu ngơ rồi, trên mạng nói nhăng nói cuội mà anh cũng tin được à? Ai nói kích thích không quan trọng? Ai nói thì anh đi mà tìm người ấy thay thận là được rồi...”

Anh sợ đắc tội với bác sĩ Tiêu, không dám nhiều lời về chuyện này nữa, đành phải từ bỏ hoàn toàn kế hoạch hiến thận, đợi đến khi có thận phù hợp. Điều anh có thể làm được là xoay xở phí ưu tiên và tiền đặt cọc cần thiết cho việc thay thận.

Tiểu Băng bảo anh đến các công ty bảo hiểm thăm dò trước, xem có hy vọng nào

không, nhưng hoàn toàn chẳng có tác dụng. Cuối cùng, anh chỉ còn hai sự lựa chọn, hoặc là xuất ngoại, hoặc là nhờ chị Diệp tìm giúp anh một công việc. Tiểu Băng kiên quyết không đồng ý cho anh đi tìm chị Diệp: “Chỗ chị ta chắc chắn là kinh doanh trai bao, em không cho anh đi. Hay là đi Mỹ vậy, đi Mỹ kiếm tiền được giá, một đô la đổi được hơn tám tệ, mấy trăm nghìn tệ thay thân quy ra đô la Mỹ cũng chỉ là mấy chục nghìn, chẳng phải anh sẽ nhanh chóng kiếm được sao?”

“Anh đi rồi, ai chăm sóc em?”

“Bệnh của em cũng không cần phải chăm sóc gì cả, chỉ cần em kiên trì làm thẩm

tách, em cũng không khác gì người bình thường, dầu sao thì bây giờ cũng không phải làm việc nặng, vả lại em còn có ba mẹ chăm sóc mà...”

Anh cảm thấy đây cũng là một cách. Nếu bây giờ đã vì tiền mà đi Mỹ thì công việc hậu tiến sĩ mà cô giáo Lam giới thiệu tương đối ổn, vì lương một năm là bốn mươi nghìn đô. Anh nghĩ một lát rồi gọi điện cho Tạ Di Hồng trước, kể chuyện Tiểu Băng bị ốm, sau đó bày tỏ nguyện vọng muốn sang Mỹ làm công việc hậu tiến sĩ mà cô Lam đã giới thiệu, nhờ Tạ Di Hồng trả lại thư trước mặt sếp của cô ấy.

Tạ Di Hồng vừa nghe đã sửng sò. “Tiểu

Băng sao... tự nhiên lại bị bệnh nghiêm trọng như vậy?”

Anh không thể không kể những lời đã lặp lại vô số lần với vô số người cho cô ấy.

Tạ Di Hồng im lặng một lúc, đoạn nói: “Tôi cảm thấy cậu vẫn nên làm vụ J1, hơn nữa nên đưa Tiểu Băng ra nước ngoài, bởi vì bảo hiểm y tế bên đây khẳng định tốt hơn trong nước nhiều. Bảo hiểm của tôi là sếp mua cho, của cậu chắc chắn cũng là sếp mua, đợi tôi đi hỏi xem bảo hiểm người thân có phải cũng do sếp mua không.”

Anh không ngờ còn có chuyện tốt như thế, đến bảo hiểm mà sếp cũng mua giúp,

vội vàng nói: “Thế cậu giúp tôi nghe ngóng xem, nếu sếp phụ trách mua bảo hiểm, thế thì... thật sự quá tốt rồi...”

“Không chỉ có điểm này tốt, J1 chúng tôi còn không đánh thuế, cái H1 của cậu chắc chắn có đánh thuế...”

Quả thật là ngày càng tuyệt vời, lương hai mươi nghìn đô một năm nhưng không đánh thuế, mức sống lại thấp, sếp còn mua bảo hiểm cho, thế chẳng phải còn kiếm được nhiều hơn công việc hậu tiến sĩ kia sao?

Tạ Di Hồng nhanh chóng hỏi được giúp anh, hơn nữa rất nhanh đã gọi điện lại, nhưng nghe giọng vô cùng ủ rũ: “Đừng

hỏi chuyện đó nữa... Hiện tại lão xếp của tôi đổi quẻ rồi, nói là suất đó đã dành cho người khác... bởi vì cậu... nói tiếng Anh không giỏi.”

Anh vừa nghe liền cảm thấy lòng tự tôn của mình bị đả kích nặng nề, bèn vặn lại: “Ông ta còn chưa nói tiếng Anh với tôi, dựa vào đâu lại nói tiếng Anh của tôi không tốt? Hơn nữa công việc đó chỉ làm trong phòng thí nghiệm, cũng không phải là ra ngoài ngoại giao, cần nói tiếng Anh làm gì cơ chứ?”

“Chắc chắn là ông ta không muốn... mua bảo hiểm cho vợ cậu, còn sợ cậu... có một người vợ bệnh tật... sẽ không dốc hết sức bán mạng cho ông ta...”

“Nếu đã như vậy thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải chê bai tiếng Anh của tôi không tốt chứ?”

Tạ Di Hồng vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi cậu, xin lỗi cậu! Chuyện này là tại tôi làm hỏng hết rồi, tôi không nên nói với ông ta chuyện Tiểu Băng bị bệnh, tôi nên hỏi khéo ông ta... Thật sự xin lỗi cậu... Tôi đã làm lỡ mọi chuyện của cậu rồi...”

“Đừng nói thế, cậu đã giúp tôi bao nhiêu việc như vậy, tôi quả thật không biết phải cảm ơn cậu thế nào mới phải.”

“Giúp nhưng không giúp được, ơn với huệ cái gì? Cậu đang mỉa mai tôi hả?”

Tạ Di Hồng lo lắng nói: “Cậu bây giờ nhất định rất cần tiền, tôi vẫn còn ít tiền tiết kiệm, để tôi bảo mẹ rút ra giúp tôi, cậu đến cầm về dùng nhé!”

Anh kiên quyết không nhận. “Tôi không thiếu tiền, cậu đừng bảo mẹ cậu đi rút.”

“Cậu không chịu cầm, thế thì tôi sẽ bảo mẹ đưa cho Tiểu Chu trong khoa, để Tiểu Chu đưa cho cậu.”

Anh luôn miệng từ chối: “Cậu đừng làm thế, bây giờ vẫn chưa phải lúc cần tiền, đợi khi nào cần tôi sẽ hỏi mượn cậu.”

“Đến lúc đó cậu nhớ phải bảo tôi đấy.”

Sau khi Tiểu Băng biết chuyện này, cô hồ thẹn nói: “Đều tại em làm anh mất một cơ hội ra nước ngoài...”

“Anh ra nước ngoài cũng là vì em, nơi nào không chào đón em, có kiệu tám người khiêng đến mời anh, anh cũng không đi...”

“Bên cô giáo Lam, anh nhất định đừng nói chuyện em bị bệnh, anh cứ đi trước đi, bên đó lương một năm bốn mươi nghìn đô, có lẽ có thể tiết kiệm được tiền thay thận, chúng mình cũng không cần hỏi mượn tiền người khác.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 51

Đ

àm Duy lập tức gọi điện thoại cho cô Lam, nói anh quyết định nhận công việc hậu tiến sĩ.

Cô Lam tỏ ra rất vui mừng. “Nghĩ thông rồi hả? Quyết định rồi hả? Thế thì tốt, tôi lập tức báo cho đồng nghiệp của tôi, để ông ấy gửi tài liệu sang cho cậu để làm hộ chiếu.”

Anh một lòng nghĩ đến việc kiếm tiền thay thân cho Tiểu Băng, gấp gấp hỏi: “Không biết bên đó mức sống thế nào?”

Với mức lương một năm bốn mươi nghìn đô như của em thì một năm... đại khái có thể... tiết kiệm được bao nhiêu tiền?”

“Muốn tiết kiệm để làm gì? Chỉ cần hai người các cậu đủ sống là được rồi.”

Anh không muốn để lộ chuyện Tiểu Băng bị bệnh, chỉ úp úp mở mở nói muốn gửi tiền về cho ba mẹ.

Cô Lam khen anh hiếu thảo, sau đó nói: “Nghe đồng nghiệp của tôi kể, bên đó tiền thuê nhà hơi đắt một chút, dù gì cũng phải hơn một nghìn, nhưng tiền ăn và tiền sinh hoạt cũng không đắt lắm, tôi tính, như hai người, mỗi tháng chỉ tiêu khoảng hai nghìn thôi thì phải.”

“Công việc hậu tiến sĩ này có đánh thuế không? Nghe nói bên đó thuế rất cao...”

“H1 có đánh thuế, thuế quốc gia, thuế bang, còn có bảo hiểm thất nghiệp gì đó, ừm, thuế suất mà, cậu là người nước ngoài, có khả năng phải báo thuế độc thân, với thu nhập của cậu như thế, gộp hết các khoản lại, có thể mất đến hai, ba mươi phần trăm...”

Anh nhắm tính nhanh, lương bốn mươi nghìn đô một năm đóng thuế mất hai, ba mươi phần trăm, anh không ăn, không uống, không thuê phòng cũng phải mất đến hai năm mới đủ tiền cho Tiểu Băng thay thận, như vậy một tháng cũng chỉ tiết

kiệm được mấy trăm đô la thôi. Vậy anh phải tích đến bao giờ mới đủ? Mười năm? Còn không biết công việc này của anh có thể làm mấy năm nữa.

Anh lập tức mất hết hứng thú. “Cô giáo, em nghĩ... em có lẽ không đi Mỹ nữa đâu...”

Cô Lam rất kinh ngạc, năm lần bảy lượt hỏi anh sao đột nhiên lại đổi ý, có phải cô đã nói sai chỗ nào làm anh hiểu lầm không. Anh thấy cô Lam dè dặt với anh như vậy thì không nỡ, bèn kể chuyện Tiểu Băng bị bệnh cho cô nghe.

Cô Lam trách anh: “Chuyện lớn như vậy, sao cậu cũng không thềm nói cho tôi?”

Cậu đợi một lát, để tôi tra giúp cậu xem bảo hiểm y tế bên Mỹ làm thế nào. Như trường hợp của các cậu, ở Canada chắc chắn không cần lo tiền chữa trị, vì bên đó nhà nước bao hết, nhưng ở Mỹ thì lại khác.”

Cô Lam vừa tra vừa báo cho anh, kết luận cuối cùng là: bảo hiểm y tế thường chỉ bao gồm bệnh phát sinh sau khi mua bảo hiểm. Chi phí làm thăm tách mỗi tháng là một nghìn năm trăm đến hai nghìn đô la Mỹ, một năm khoảng hai mươi nghìn đô la Mỹ, chi phí thay thận từ ba mươi lăm nghìn đến chín mươi nghìn tùy mức.

Cô Lam thở dài một tiếng, đoạn nói:

“Tôi thấy hay là đừng đi Mỹ nữa, nếu Tiểu Băng sang đây không mua được bảo hiểm thì dù chỉ là một năm, hai người cũng khó mà kham nổi. Nếu một mình cậu đi Mỹ thì trong thời gian ngắn cũng chẳng tích cóp được bao nhiêu, có lẽ chỉ đủ để cô ấy làm thâm tách. Nhưng hai người ở riêng như vậy cũng... Một mình cậu ở bên ngoài, thời gian lâu dài... không ổn lắm. Còn vợ cậu... Theo kinh nghiệm của tôi, một, hai năm đầu đối với người bệnh là thử thách lớn nhất, bởi vì họ không có cách nào tiếp nhận hiện thực đó. Trong mấy năm, nếu cậu không ở bên cạnh vợ cậu, tôi sợ... ngộ ngờ cô ấy nghĩ quẩn... cậu thì lực bất tòng tâm...”

“Em cũng nghĩ như vậy...”

“Vả lại công việc này cũng không được... ổn định cho lắm, là tiền của Grant, nếu sau này không có Grant thì không thể thuê cậu nữa... Tôi thấy hay là hai người nghĩ cách di cư sang Canada vậy, bên đó phúc lợi tốt, bảo hiểm y tế cũng bao cả vấn đề này...”

“Bọn em đã thế này... có thể lo được việc di cư sao? Biết đâu kiểm tra sức khỏe còn không qua được.”

“Cái đó tôi không rõ lắm, kiểm tra sức khỏe chẳng phải chỉ là xem có bệnh truyền nhiễm hay không sao?”

Anh không tin Canada sẽ cho phép những

người như họ nhập cảnh, vừa đến đã muốn chính phủ người ta bỏ tiền để thay thận.

Anh chân thành cảm ơn cô Lam rồi định ngắt điện thoại, nhưng cô Lam nói: “Cậu đừng cuống quá mà cúp điện thoại, tôi còn một chuyện vẫn chưa nói xong. Tôi... có ít đô la Mỹ, lần trước xuất ngoại mang về, để đó mãi không dùng gì đến, cậu cầm lấy đổi sang nhân dân tệ chữa bệnh cho vợ cậu đi...”

Sống mũi anh cay cay, run run từ chối: “Không được, cô... giữ lấy mà dùng, bọn em... vẫn có thể xoay sở được...”

“Cậu đừng lừa tôi, vợ chồng cậu mà

xoay được thì còn định ra nước ngoài sao? Chữa bệnh mới là quan trọng, thể diện đã là gì, có thể gạt hết sang một bên... Tôi đã từng trải qua tình cảnh này rồi, biết cậu... bây giờ khó khăn thế nào...”

Mũi anh càng cay, cả buổi không thốt được nên lời, cô Lam nói: “Cậu hiện giờ nhất định rất bận, để tôi đổi tiền xong sẽ gửi qua cho cậu.”

Anh miễn cưỡng nói: “Đừng như vậy, tiền cứ để ở chỗ cô, khi nào em cần sẽ hỏi mượn cô.” Nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Cô Lam cũng không ép, chỉ an ủi, dặn dò

anh trong điện thoại vài câu.

Đợi anh cúp điện thoại, Tiểu Băng hỏi: “Anh không đi Mỹ nữa à? Công việc hậu tiến sĩ đó anh cũng... từ bỏ ư?”

Anh nói những suy nghĩ của mình cho Tiểu Băng nghe, trông chờ vào việc đi Mỹ kiếm tiền làm phẫu thuật thay thận e rằng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Tiểu Băng trách cứ: “Anh quyết định không đi, sao không bàn bạc với em?”

“Còn có gì để bàn bạc nữa? Rõ ràng là không kiếm được tiền, anh còn đi để làm gì? Chủ động từ chối là xong, tránh bị người ta tìm lý do từ chối anh.”

“Cô giáo Lam có phải muốn... cho chúng mình mượn tiền không?”

Anh gật đầu. “Là số đô la cô ấy mang về từ Mỹ trước đây, đến giờ vẫn không nở dùng.”

Tiểu Băng hồi lâu không lên tiếng, anh sợ cô lại ghen, vội vàng trêu: “Sao vậy? Lại ghen với nhà hàng xóm à?”

“Không phải, chỉ là em cảm thấy cô Lam và Di Hồng đều là những người... rất xuất sắc, lại đều yêu anh nhiều đến thế, dù anh lấy người nào trong hai người họ thì cũng tốt hơn thứ tai vạ như em nhiều... Đến em cũng hối hận thay cho anh...”

Anh khẽ cười. “Em lại đang nói vớ vẩn gì thế hả? Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy họ.”

“Bây giờ nghĩ cũng chưa muộn.”

“Đừng nói những câu không có giới hạn như thế, chẳng qua họ chỉ nói là cho mình vay tiền thôi, em lại kéo nó đi đâu thế? Người ta đều nể mặt em mới nhiệt tình thế đó.”

“Em thật sự cảm thấy họ tốt hơn em, nếu em ở vào vị trí của họ... chắc chắn em sẽ... hận anh chết đi được... Còn đi vay tiền chữa bệnh cho vợ nữa chứ!”

“Vậy thì không phải đã chứng minh họ

không phải vì yêu hay không yêu gì đó...
nên mới giúp đỡ hay sao?”

Tiểu Băng thở dài, nói: “Bây giờ có người sẵn lòng cho chúng mình vay tiền, tạm thời gom tiền thay thận hản là không thành vấn đề, nhưng chúng mình phải lấy gì để trả người ta?”

Đây cũng là vấn đề làm anh buồn phiền, nhưng anh không muốn để Tiểu Băng biết anh đang lo lắng, bèn tỏ ra chẳng quan tâm, nói: “Không sao, mấy trăm nghìn thôi mà, anh sẽ nghĩ cách trả lại... Em đừng nghĩ anh vô dụng, anh mấy năm nay vì học tiến sĩ, ở lại trường không đi đâu. Thật sự kiếm được chút tiền, anh cũng không kém hơn người khác.”

Tiểu Băng lên tiếng: “Thôi, không chữa nữa, chết cũng tốt, dù sao thì em cũng mua bảo hiểm nhân thọ rồi, cái đó vẫn có thể dùng được... nếu không tiền bỏ ra cũng vô ích.”

Anh không sợ mệt, không sợ thất bại, cũng chẳng sợ chịu nhục, sợ nhất là Tiểu Băng nói những lời nhụt chí như vậy, liền cắt ngang: “Đừng nói hồ đồ, anh nhất định sẽ kiếm được tiền thay thận.”

“Kiếm được tiền thì sao chứ? Không phải trả lại sao? Dựa vào đồng lương của một mình anh thì phải trả đến bao giờ? Vả lại cho dù em được thay thận, còn phải uống thuốc chống phản ứng đào

thải, mỗi tháng cũng đến mấy nghìn, lương của anh còn không đủ để mua thuốc cho em, nói gì đến việc trả nợ, chi bằng để em chết đi cho xong, anh có thể nhận được tiền bảo hiểm nhân thọ... Tiền đó anh đưa cho ba mẹ em một nửa, số còn lại thuộc về anh.”

“Em đang trách anh... không có bản lĩnh kiếm tiền phải không?”

Tiểu Băng dường như không nghe thấy lời anh nói, chỉ tiếp tục tính toán: “Đáng tiếc em chỉ mua bảo hiểm một triệu, lúc đó cảm thấy một triệu quá nhiều, nếu em chết, chẳng phải anh có thể trở thành triệu phú sao? Nhưng hiện tại em thấy, một triệu thì đã là cái gì? Thay hai lần

thận là hết... Sớm biết như vậy, em nên mua nhiều hơn, mua hẳn mười triệu, dầu sao thì cũng chỉ có một cái mạng, có thể kiếm nhiều hơn, tại sao không kiếm chứ? Ôi, thật là tóc thì dài, kiến thức lại ngắn, tiếc rẻ số tiền bỏ ra mỗi tháng, nếu không bây giờ anh đã làm triệu phú rồi.”

Anh thấy Tiểu Băng như thể đang đếm tiền đã về tay, không kìm được trêu cô: “Anh chưa bao giờ thấy một người ham tiền hơn ham sống như em thế này.”

“Không phải là không muốn sống, chỉ là không sống nổi, làm sao lại không muốn sống để kiếm chút tiền chứ? Coi như tạo phúc cho người ta vậy.” Tiểu Băng cảnh cáo anh: “Nhưng em cũng nói rõ với anh

luôn, anh cầm tiền bảo hiểm có thể mua xe, có thể mua nhà, có thể đi du lịch, có thể làm từ thiện, cái gì cũng được, chỉ không cho phép anh cầm tiền của em.. cho vợ mới của anh, đó là số tiền mà vợ cũ của anh là em đây đã lấy mạng để đổi.”

Anh dở khóc dở cười. “Vợ mới, vợ cũ gì chứ, em nói như thật ấy...”

Tiểu Băng bấu môi. “Nhưng anh chiều phụ nữ như thế, chả lẽ lại không đem tiền cho vợ mới? Có phải anh sẽ... vô cùng yêu cô ta không? Bởi vì anh đã từng ném trái cảm giắc vợ chết, nhất định sẽ yêu chiều cô ta đủ điều.”

Tiểu Băng nói mãi, đến tận khi nước mắt trào ra, anh vội vàng ôm lấy cô. “Em xem em đi, cứ hay lắm nhai linh tinh, nói rồi lại coi là thật.”

Tiểu Băng cuộn tròn trong lòng anh, khóc nức nở. “Em không muốn anh... đi tìm vợ mới...”

“Làm sao anh có thể?”

Tiểu Băng thút thít. “Anh sẽ... anh sẽ... Tiểu Trần nói, chồng cô ấy ghét cô ấy... không biết làm tình... cơ thể lại yếu ớt... không thể thỏa mãn... còn không có khả năng sinh con... nên mới không cần cô ấy nữa...”

“Anh sẽ không như vậy.”

“Tại sao anh sẽ không như thế? Anh không phải là đàn ông hả? Anh không muốn... làm tình hả?”

“Anh muốn làm tình, nhưng thứ anh muốn là vừa làm vừa yêu. Em có yêu anh không? Nếu em yêu anh thì đừng nói những lời chán nản như vậy, phải chữa bệnh thật tốt, sống thật tốt.”

“Em đương nhiên là yêu anh rồi, vì thế em không muốn làm liên lụy đến anh, anh xem cô giáo Lam... đáng thương biết mấy, còn cả chị Diệp nữa... Rơi vào tình cảnh đó, nếu em làm liên lụy đến anh, khiến anh bị như thế, em sống còn có ý

nghĩa gì đây? Còn không bằng chết đi cho xong... Em chết rồi, anh có thể tìm... Di Hồng... hoặc cô giáo Lam... hoặc người phụ nữ khác... Nhưng mỗi lần nghĩ đến việc... em sẽ biến thành đồng tro tàn... mà anh vẫn ở đây... cùng người phụ nữ khác... mặt nồng... em lại cảm thấy... vô cùng khó chịu...”

Anh an ủi: “Thế thì em đừng nghĩ đến chuyện chết chóc gì đó, hãy sống thật tốt, để anh không tìm được ai khác.”

“Nếu vậy không phải em quá... ích kỷ ư? Đợi đến lúc anh thấy em quá phiền phức, anh sẽ bỏ rơi em, nếu đúng là như vậy... chẳng thà sớm... giải thoát cho em...”

“Hay là để anh chết đi, anh cũng có bảo hiểm nhân thọ, một triệu chắc cũng có thể thay thân ba lần.” Anh cũng tỏ ra ham tiền, nói. “Thật đấy, nói thế này nhé, đợi anh tìm được cách, xem chết như thế nào mới qua được sự điều tra của công ty bảo hiểm...”

Tiểu Băng quát mắng: “Anh đúng là đồ điên?! Em chưa bao giờ gặp người nào muốn tiền hơn muốn mạng như anh.”

Anh kiên trì nói: “Nếu em không sống nữa, anh sống còn có ý nghĩa gì, thà rằng chúng mình đi cùng nhau, đưa hết tiền cho ba mẹ hai bên...” Anh nghiêm túc dò hỏi: “Trên giấy bảo hiểm của chúng mình, người được hưởng thứ hai trong

danh sách là ba mẹ đúng không nhỉ? Lẽ nào tiền lại rơi vào tay công ty bảo hiểm.”

Tiểu Băng cắt ngang lời anh: “Đừng có nghĩ viễn vông, em đùa với anh thôi, sao em có thể chết được? Em chết rồi không phải quá hời cho người phụ nữ khác sao? Em phải sống thật lâu, sống thành tinh, cả đời trói chặt anh, xem anh tìm được ai...”

Anh xúc động nói: “Anh muốn em sống thật lâu, cả đời này bầu bạn bên anh, như thế thì dù là ai anh cũng không cần nữa.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 52

T

in Tiểu Băng cần thay thân được truyền đi nhanh chóng, bạn bè, họ hàng, đồng nghiệp, người quen đều đến giúp tìm cách. Ba mẹ vợ của Đàm Duy gửi cho họ mấy chục nghìn tệ, kiên quyết bắt họ nhận: “Ba mẹ còn ít tiền tiết kiệm, các con cầm lấy mà nộp tiền đặt cọc, nộp sớm thì được xếp lên đầu danh sách.”

Làm con rể, đương nhiên không thể nhận. “Không cần đâu ạ, bọn con có tiền mà...”

“Tiền của các con giữ lại làm... thậm

tách gì đó, còn sinh hoạt hằng ngày...
Tiểu Băng bị ốm nhất định cần bồi bổ...”

Đưa đẩy hồi lâu, cuối cùng Tiểu Băng quyết định nhận lấy.

Ba mẹ của Đàm Duy cũng gửi tiền đến.
“Ba mẹ có mấy chục nghìn tệ, cho Tiểu Băng nộp tiền đặt cọc.”

Tiểu Băng giàn giụa nước mắt, rung rung nói: “Mẹ, không cần đâu ạ, sức khỏe của mẹ cũng không tốt, cũng cần dùng đến tiền.”

Vẫn là từ chối đưa đẩy cả buổi, cuối cùng Đàm Duy quyết định nhận lấy.

Chị anh sau khi nghe được chuyện này cũng mang đến hai mươi nghìn tệ, anh biết chị anh chắc chắn là giấu giếm sau lưng anh rẻ nên kiên quyết không nhận, sợ anh rẻ biết được lại tìm chị gây sự. Chị anh nói: “Không sao, chị khắc có cách đối phó với anh ta, các em cứ cầm đi đã.”

Tiểu Khiêm gửi từ Mỹ về một ít tiền, nói hai người đổi sang nhân dân tệ để chị chữa bệnh, còn bảo họ cứ đi vay tiền, khi nào cậu tốt nghiệp, tìm được công việc, chẳng mấy chốc mà trả hết.

Đồng nghiệp và học sinh của Đàm Duy biết vợ anh cần tiền thay thận, tự vận động quen tiền giúp anh, quen được

hơn mười nghìn tệ, trao toàn bộ cho anh.

Hai người dùng số tiền này nộp tiền đặt cọc và phí ưu tiên.

Về sau, ngay cả chú Đàm cũng biết chuyện này, gọi điện cho anh, nói trong nhà có mấy chục nghìn tệ, để đó không dùng, kêu anh cầm lấy cho Tiểu Băng thay thận. Anh không chịu nhận, chú Đàm cứ chốc chốc lại gọi đến, cuối cùng anh đành bảo chú Đàm hãy để tiền ở đó đã, đợi khi nào anh phải nộp nốt số tiền còn lại sẽ đến tìm chú.

Chú Đàm căn dặn: “Cậu nói lời phải giữ lời đấy, đừng có đến lúc đó không nói không rằng đã làm phẫu thuật, cũng

không đến chỗ tôi lấy tiền. Tôi không có con cái, đối với cậu như con, cậu đừng có nghĩ đến chuyện từ chối.”

Thường Thắng không biết từ đâu nghe được chuyện này, dẫn Na Na đến thăm Tiểu Băng, Na Na cầm dụng cụ cắt, sấy tóc, sửa lại tóc cho họ. Thường Thắng xung phong muốn xoay tiền giúp họ: “Việc tiền nong chú đừng lo, đợi anh nghĩ cách xem...”

Anh sợ Thường Thắng vì việc này lại đi bắt chẹt người khác, vội vàng nói: “Không phiền đến chú, tiền bọn anh xoay đủ rồi.”

Thường Thắng chớp mắt. “Chú xem

thường anh đúng không? Tiền chú xoay được đều là tiền mồ hôi xương máu của người ta, phải trả lại. Tiền anh làm ra, không cần chú trả, chú cứ yên tâm mà dùng.”

Anh luôn miệng từ chối: “Chú đừng có nghĩ kiếm tiền gì hết, đừng để xảy ra chuyện gì nữa...”

“Cắt! Tiền của mấy người đó đều là tiền vợ vét được, anh hỏi bọn họ lấy tiền cho Tiểu Băng chữa bệnh, coi như là lấy cho dân, dùng cho dân thôi. Anh có vũ khí bí mật, bọn họ không dám làm gì anh, làm sao có thể xảy ra chuyện gì?”

“Dù thế nào đi nữa, chú cũng đừng có

nghĩ đến việc đó, bọn anh bây giờ chưa cần tiền, đợi đến lúc cần, anh nhất định sẽ nói cho chú.”

“Hứa rồi đấy, đến lúc đó chú phải nói cho anh, biết chưa!”

Nộp xong tiền đặt cọc, trong lòng anh nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Về số tiền còn lại, anh cũng tính xong rồi, mặt dày hỏi vay nóng Tạ Di Hồng, thêm cả tiền của chú Đàm nữa, còn có một giáo viên trong khoa đồng ý cho anh mượn tiền, gần như đã đủ rồi. Sau này sẽ trả lại cho họ trước tiên, còn người trong nhà thì có thể trả sau được.

Sau khi Tiểu Băng xuất viện, hằng tuần

vẫn phải đến bệnh viện làm thẩm tách hai lần, một lần khoảng bốn, năm tiếng đồng hồ, thêm thời gian đi về, hết cả một ngày. Khi bắt đầu, Đàm Duy đều đưa cô đến bệnh viện, về sau Tiểu Băng khuyên anh đừng đi cùng nữa, tránh để anh xin nghỉ nhiều quá, lại ảnh hưởng đến việc dạy học, tiền dạy cũng ít hơn, cô nói một mình cô có thể đi được, bởi vì ngoài quả thận lười biếng không chịu làm việc, những bộ phận khác trong cơ thể hoàn toàn bình thường, tự đi làm thẩm tách sẽ không có vấn đề gì cả.

Anh không lay chuyển được Tiểu Băng, mà quả thật cũng không thể làm lỡ việc dạy học được nữa, liền đồng ý để Tiểu Băng tự đến bệnh viện làm thẩm tách,

nhưng nhất định phải đi taxi, không được đi xe buýt.

Tiểu Băng nói: “Anh yên tâm, em sẽ đi taxi, bây giờ động một tí là mấy chục, mấy trăm nghìn tệ, em cũng được mở rộng tầm mắt rồi. Đi taxi đã là gì? Cũng chỉ có mấy đồng, có tiết kiệm cũng chẳng được bao nhiêu, còn mang hại vào người...”

Đây chính là những lời thật lòng, hai người họ hiện giờ quả là đã được mở mang tầm mắt về vấn đề tiền nong, biết tiền không phải là tiết kiệm mà ra, mà là phải kiếm về. Anh cũng chơi sang một lần, mua điện thoại di động để tiện liên lạc với Tiểu Băng. Trong nhà cũng xa xỉ

hơn, nổi mạng để Tiểu Băng ở nhà đỡ buồn. Hiện tại họ cảm thấy những chuyện này chỉ là chút tiền nhỏ như hạt vừng, tiêu không chớp mắt.

Tiểu Băng từ lần nhập viện thì không đi làm nữa, có lúc nhận ít tài liệu dịch về nhà làm, sau này còn lấy chiêu “người đạt được điểm tối đa trong kỳ thi tiếng Anh vào đại học”, mở một lớp dạy thêm tiếng Anh ở nhà, mỗi tuần hai tối dạy thêm tiếng Anh cho học sinh trung học thuộc trường Đại học B, mỗi tháng cũng kiếm được ít tiền. Đàm Duy kiêm thêm mấy lớp ở một trường đại học tư nhân, mỗi tháng có thể kiếm được nhiều hơn một chút. Thu nhập của hai người họ, cộng thêm tiền bảo hiểm y tế, ba mẹ hai

bên thỉnh thoảng lại hỗ trợ một ít, cơ bản có thể chi trả sinh hoạt phí và chi phí thăm tách máu của Tiểu Băng hằng tháng.

Nhưng trong lòng Đàm Duy lại không hề thanh thản, anh từ nhỏ đến lớn chưa từng nợ nần, bây giờ đột nhiên lại gánh một khoản nợ lớn như vậy, quả thực khiến anh ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng luôn lo lắng đến chuyện trả nợ, ngày nào chưa trả thì ngày đó không yên.

Anh nghe ngóng chuyện ra ngoài kinh doanh kiếm tiền, nhưng kỳ lạ là trước kia, khi anh chưa đề cập đến việc ra ngoài làm, những người bạn đã ra ngoài kinh doanh của anh đều nói “ra khơi” như thể “ra biển vàng”, người biết bơi sẽ

kiếm được một đồng tiền, người không biết bơi có chết đuối cũng vàng dát đầy người. Những người bạn không “ra khơi” thì thích khoe mình là anh em với sếp trong công ty này, kết huynh đệ với sếp trong công ty khác, nhưng đến khi anh nhờ họ giúp giới thiệu mình vào công ty nào đó, khẩu khí của mọi người đều thay đổi.

Có người nói: “Cậu ở trường làm tốt như thế, vào công ty làm gì chứ? Làm doanh nghiệp rủi ro rất cao, đến lúc thua lỗ thì cả tiền vốn ban đầu cũng mất.”

Lại có người nói: “Cậu thứ nhất không có chỗ dựa, thứ hai không có vốn, thứ ba không mặt dày, thứ tư không thâm hiểm,

cậu muốn kinh doanh làm giàu ở Trung Quốc hả? Đừng có mơ mộng nữa!”

Người tốt bụng thì an ủi anh: “Cũng không phải là mấy người “ra khơi” làm giàu thông minh hơn cậu, quan trọng là cậu đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để lập nghiệp, mấy người từ hai bàn tay trắng phát nhanh trong một đêm đều là những người tỉnh ngộ trước tiên, biết xem tình thế, lợi dụng thời điểm để kiếm một đồng tiền.”

Thế là anh muốn đầu cơ cổ phiếu, bởi vì đầu cơ cổ phiếu không cần xin xỏ để vào công ty của người khác. Anh nghe nói ở Trung Quốc bây giờ, ai cũng chơi cổ phiếu, người người phát lên, đến bác gái

bán cám gà trong chợ Đại học B cũng mua cổ phiếu, sau đó biến mất hoàn toàn khỏi chợ, hại mọi người ngay cả cám gà cũng chẳng có mà mua.

Anh nghĩ chỉ số thông minh của mình dù gì cũng cao hơn bác gái bán cám gà chứ? Tại sao lại không mua cổ phiếu, kiếm tiền thay thân cho Tiểu Băng? Anh chạy đi mua mấy quyển sách như Bí quyết làm giàu từ thị trường cổ phiếu, Làm thế nào để điều khiển thị trường cổ phiếu... để xem xem đầu tư mua cổ phiếu thế nào mới kiếm được tiền.

Thời gian đó, Đại học A mới có hai người đầu cơ cổ phiếu đến tắng gia bại sản, vợ con ly tán, nhảy lầu tự tử, tin tức

lên cả ti vi và báo chí, dọa Tiểu Băng sợ hết hồn, vội khuyên anh: “Đúng là có một số người phát lên nhờ đầu cơ cổ phiếu, nhưng đó là người ta lợi dụng kẽ hở lúc cơ chế thị trường giao dịch chưa hoàn chỉnh để kiếm tiền. Bây giờ chẳng còn chỗ hở nào nữa rồi, anh muốn giống người ta phát nhanh nhờ mua cổ phiếu cũng không khả thi lắm. Trước đây em nghe người ta nói, nếu ngay cả bác gái ở chợ cũng bắt đầu mua cổ phiếu thì thị trường cổ phiếu sẽ rất nhanh sụp đổ.”

Về những chuyện này, anh không thể không phục Tiểu Băng, vì cô ấy rất thông minh, nhận thức nhanh, lại lăn lộn trong xã hội mấy năm, có nhiều chuyện tình huống hơn anh rất nhiều, ngay cả việc dự

đoán cổ phiếu nào sẽ lên giá cũng chính xác hơn anh, nếu Tiểu Băng nói anh mua cổ phiếu không kiếm được tiền thì khẳng định là không kiếm được tiền, vả lại anh cũng chẳng có bao nhiêu vốn để đầu cơ cổ phiếu, đành buông xuôi giấc mộng hảo huyền.

Phí ưu tiên của họ không nhiều, chuyện này luôn đè nặng trong lòng anh, sợ Tiểu Băng không được xếp top đầu trong danh sách chờ, mãi không đến lượt thay thận, khiến bệnh tình nghiêm trọng hơn. Tuy anh hạn đến mức nghiền răng nhưng trong lòng không thể không thừa nhận bệnh viện quá khôn ngoan, phí ưu tiên không đặt giới hạn tối đa, không nói giá cả cụ thể, chỉ nói “nộp càng nhiều, xếp càng

cao”, điều đó chẳng khác nào cổ vũ người bệnh thi nhau nộp tiền ư? Ai cũng muốn xếp lên trước, ai cũng sợ người khác nộp nhiều hơn, thế là mỗi người đều lặn lẽ phần đầu, muốn vượt qua các bệnh nhân khác.

Tiểu Băng không chủ trương nộp quá nhiều phí ưu tiên, cô nói khoản đó nộp cho bệnh viện như cái hang không đáy, lấp mãi không đầy, không bằng giữ lại một ít để biếu bác sĩ Tiêu, như thế càng chắc chắn được xếp lên trước.

Đàm Duy hiểu Tiểu Băng nói vậy là có đạo lý, chuyện đến ngày hôm nay, anh chỉ có thể lợi dụng bác sĩ Tiêu, nhưng anh kiên quyết muốn cùng Tiểu Băng đến nhà

anh ta. Hai người gọi điện cho chị Diệp trước, hỏi xem biểu bao nhiêu thì hợp lý. Chị Diệp không nói con số cụ thể, chỉ bảo bọn họ lượng sức mà làm. Hai người bàn bạc rồi làm một phong bì hai nghìn, còn mua thêm ít quà, cùng đến nhà bác sĩ Tiêu.

Nhà của bác sĩ Tiêu rất đẹp, bốn phòng một sảnh, có hai phòng ngủ cho con trai, con gái, hai phòng còn lại là phòng ngủ và thư phòng của anh ta, mọi góc ngách trong nhà đều có ảnh của hai đứa trẻ, đàn piano cũng chuẩn bị cho chúng, xem ra đúng là rất yêu con, nhưng hoàn toàn không có dấu vết của vợ, ngay cả ảnh kết hôn cũng không thấy.

Trước kia Tiểu Băng từng học piano một thời gian, còn giành được giải thưởng trong mấy cuộc thi, bây giờ thấy nhà bác sĩ Tiêu có đàn piano, bèn nhớ nghề muốn trở tài, việc đáng làm phải làm, ra tay xuất chiêu. Cũng không biết bác sĩ Tiêu nghe hiểu không nhưng khẩu khí thì như thể mình là một chiếc piano vui vẻ, khen Tiểu Băng trời sinh có đôi tay của một nghệ sĩ dương cầm.

Đàm Duy vô cùng hồ thẹn vì mấy năm nay anh đã quên mất tài năng thiên phú này của Tiểu Băng, không mua nổi cho cô một cây đàn, nói đi nói lại vẫn là vì cái nghèo. Anh lập tức hạ quyết tâm, nhất định phải tìm mọi cách kiếm tiền, không chỉ để có tiền cho Tiểu Băng thay thân

mà còn để mua cho cô một cây đàn.

Trước khi đi, Tiểu Băng đặt phong bì lên cây đàn của bác sĩ Tiêu. Sau khi trở về, anh nghe Tiểu Băng nói để tiền trên đàn piano, cảm thấy không ổn cho lắm, ngộ nhờ bác sĩ Tiêu không phát hiện ra số tiền đó thì sao? Nhưng Tiểu Băng nói với giọng chắc nịch: “Anh yên tâm, anh ta nhất định sẽ phát hiện ra.”

Quả nhiên, bác sĩ Tiêu không chỉ phát hiện ra chiếc phong bì trên cây đàn mà còn đoán ra chủ nhân của nó. Hôm sau anh ta gọi điện cho Tiểu Băng, kêu cô đến cầm phong bì về.

Đàm Duy tan làm về nghe thấy vậy,

không hiểu được liền hỏi: “Sao vậy? Tiền ít quá hả?”

“Không rõ lắm, dù sao thì anh ta bảo em tối nay đến chỗ anh ta lấy phong bì về, anh ta nói nếu em thật sự có lòng muốn cảm ơn anh ta thì giúp anh ta dịch một ít tài liệu y học là được, tiếng Anh của anh ta không giỏi, hồi trước là vợ anh ta dịch giúp, sau này vợ anh ta không muốn dịch nữa, anh ta đều bỏ tiền thuê người ta dịch hộ.”

“Thế thì anh cùng đi với em.”

“Anh ta chỉ bảo em đến đó, không bảo anh cùng đi...” Tiểu Băng do dự một lát, đoạn lên tiếng: “Cũng được... anh muốn

đi thì đi...”

Hai người lại chạy đến chỗ bác sĩ Tiêu, bác sĩ Tiêu trách móc: “Hai người làm thế này là sao hả? May mà hôm qua chỉ có hai người đến đây, nếu không, cậu lẳng lẳng để tiền ở đó, tôi sẽ không biết là của ai...”

Đàm Duy lên tiếng giải thích: “Tại chúng tôi nghe chị Diệp nói...”

“Nghe cô ta nói? Cậu đi hỏi cô ta xem tôi đã từng nhận phong bì của cô ta chưa? Đây đều là do bệnh nhân và người nhà các người tự làm. Người như tôi ham danh hơn ham lợi, cậu có biếu phong bì hay không thì tôi cũng sẽ dốc hết sức

chữa trị, lẽ nào tôi còn dám mờ mắt khai đao, làm hỏng danh tiếng của tôi?”

Tiểu Băng nịnh nọt: “Tôi qua em đã nói với Đàm Duy rồi, bác sĩ Tiêu là một người vô cùng liêm khiết, sẽ không nhận phong bì của bệnh nhân đâu, anh ấy còn không tin...”

Bác sĩ Tiêu nói: “Không phải là liêm khiết hay không liêm khiết, nếu là người khác tặng thì tôi cũng nhận không từ, chính bởi vì lẽ thói này, dù tôi không nhận, bệnh nhân cũng cho là tôi đã nhận, nhưng nếu đồng nghiệp biết tôi không nhận quà còn bảo tôi quái đản, tôi có gì phải rước cái phiền phức đó? Tôi thấy hai người thiếu tiền, lại làm việc quá khả

năng của mình, như thế chỉ lo hai người quá vất vả. Chút tiền này đối với tôi chẳng là gì hết, nhưng đối với hai người thì vẫn là một khoản lớn.”

Tiểu Băng vội vàng nói: “Thế để em giúp bác sĩ dịch tài liệu nhé!”

Bác sĩ Tiêu cầm mấy tập tài liệu ra đưa cho Tiểu Băng: “Em dịch giúp tôi hai tập này, nếu có chỗ nào không hiểu, cứ để cách ra đó, khi nào có thời gian thì hai chúng ta cùng giải quyết, em dịch từng câu từng chữ của cả đoạn cho tôi, tôi sẽ biết là đang nói đến vấn đề gì. Tôi chỉ tội không giỏi tiếng Anh, nếu tiếng Anh của tôi tốt thì còn chôn chân ở chỗ này làm gì, mà đã thăng quan tiến chức từ lâu

rồi...”

Tiểu Băng ỏn ẻn nói: “Em có lời này hơi ích kỷ, em cũng mong tiếng Anh của bác sĩ không giỏi, nếu không bác sĩ đi nơi khác, em phải làm thế nào bây giờ?”

Bác sĩ Tiêu cười toe toét, hứa hẹn: “Em yên tâm, cho dù ngày mai tôi phải lên trung ương, tôi cũng phải dành thời gian tối nay để làm xong chuyện của em.”

Hai người mang phong bì về, không nhin được lại tranh luận một trận. Đàm Duy nói: “Xem ra bác sĩ Tiêu vẫn là một người không tồi, chỉ là hơi kiêu ngạo, nhưng người ta có tài, kiêu ngạo cũng đúng.”

Tiểu Băng nói: “Đàn ông thì phải kiêu ngạo một chút, đàn ông kiêu ngạo mới có sức hấp dẫn...”

Anh mĩa mai một câu: “Có phải em đã bị anh ta... hấp dẫn rồi không?”

“Ha, lại ghen tuông bậy bạ rồi đây! Chồng em còn kiêu ngạo hơn cả anh ta kia. Anh có biết không, trong mắt phụ nữ, người đàn ông quyến rũ nhất chính là người đàn ông kiêu ngạo trước mặt phụ nữ... Chồng em chính là người đàn ông quyến rũ nhất.”

“Nói nhảm! Anh có bao giờ kiêu ngạo trước mặt phụ nữ đâu?”

“Em nói kiêu ngạo trước mặt phụ nữ chính là trước sự tấn công của người phụ nữ vẫn không chế được thứ nam tính của mình. Những gã đàn ông thấy con gái liền theo đuổi, hoặc có con gái sà vào lòng liền nghĩ bậy, phụ nữ không hề thích, bởi vì bọn họ không có sức hấp dẫn. Anh nói người ta có phải là rất kỳ lạ không? Nếu em biết ai có cảm tình với em, em sẽ tự giác lợi dụng thiện cảm của anh ta, nhưng người có thể bị em lợi dụng, em lại không vừa mắt, cảm thấy anh ta không cuốn hút, anh ta chỉ là để chứng minh sự quyến rũ của em thôi.”

“Bác sĩ Tiêu được coi là gã có thể bị em lợi dụng hả?”

Tiểu Băng khẽ cười. “Em cảm thấy anh ta chính là người như vậy, nhưng em sẽ không cho anh ta đạt được mục đích, một khi em cho anh ta, anh ta sẽ không để em lợi dụng được nữa, em chỉ gợi ý cho anh ta nhưng tuyệt đối sẽ không để anh ta có được nó.”

Anh thấy Tiểu Băng hiểu rõ về bác sĩ Tiêu như thế, lại có cách thâm hiểm, xảo quyệt như vậy để lợi dụng, cảm thấy Tiểu Băng hẳn sẽ không mắc lừa bác sĩ Tiêu, sau này cũng không cần theo sát Tiểu Băng đến nhà anh ta nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 53

N

hững ngày tiếp theo của Đàm Duy trôi đi vừa yên ả lại vừa không yên ả. Yên ả là ở sinh hoạt, vì không có phong ba bão táp, hằng ngày đều chỉ làm mấy việc đó thôi; không yên ả là ở tâm trạng, vì Tiểu Băng vẫn chưa thay thận, chuyện này còn chưa quyết định, lúc nào cũng như tảng đá treo trong lòng, làm chuyện gì cũng nghĩ “đợi Tiểu Băng thay thận xong, chúng ta sẽ...”

Anh vừa mong mỗi đến ngày thay thận lại vừa e sợ cái ngày đó, bởi lẽ ngày nào

thay thận, có nghĩa là ngày đó anh phải nộp nốt số tiền còn lại. Nợ người thân bao nhiêu tiền như vậy khiến nổi lòng anh ngón ngang, nặng nề, nếu còn nợ người ngoài nhiều tiền như thế thì anh không biết mình sẽ lo lắng đến mức nào nữa. Quan trọng là “con đường khúc khuỷu, tiền đồ vô lượng”, nếu số tiền này năm rộng tháng dài có thể trả hết, anh có thể bớt lo hơn một chút, từ từ tích cóp, từ từ trả. Nhưng rõ ràng đây là chuyện không có hy vọng, thu nhập của hai người nếu chỉ trả tiền thuốc thang thì không sao, nhưng cơ bản không có khả năng còn tiền trả nợ.

Anh gần như đã thử tìm tất cả mọi việc, xuất ngoại, ra ngoài kinh doanh, đầu cơ

cổ phiếu, nhận thêm lớp, nhưng đều không phải là cách giải quyết triệt để, cuối cùng anh quyết định đi tìm chị Diệp, bởi vì trước đây chị Diệp đã nói, anh thử vay tiền trước, nếu không vay được thì đến tìm chị ta, chứng tỏ chị ta vẫn có cách gì đó để kiếm tiền nhanh chóng. Chỉ hy vọng chị Diệp không giống như Tiểu Băng đã nghi ngờ là làm cái nghề đó, mà nghiêm túc, đường hoàng làm kinh doanh, nếu được vậy thì tốt.

Anh gọi điện thoại cho chị Diệp, trình bày rõ ý định của mình. Chị Diệp nói: “Chúng ta tìm lúc nào đó nói chuyện đi... Khi nào thì tiện cho cậu?”

“Buổi tối tôi đều rảnh.”

“Buổi tối... tôi lại khá bận... Ban ngày không được sao? Cậu không phải trực ban đúng không?”

“Không.”

“Thế thì chúng ta chọn ban ngày đi, đây là chuyện công việc, đừng... đưa vợ cậu đến...”

Anh nghe câu này, cảm thấy trong đó có ý tứ nhưng cho rằng, dù chị Diệp có làm cái đó đi nữa, cũng sẽ không bảo anh làm như thế. Anh có phần hư vinh nghĩ, có lẽ chị Diệp chỉ là giống như Tiểu Băng đã nói, có thiện cảm với anh nên muốn gặp riêng anh mà thôi. Anh quyết định làm

giống như Tiểu Băng, lợi dụng thiện cảm của người khác giới, anh tin chỉ cần anh biết chừng mực, không vượt quá giới hạn, hẳn là sẽ không chuốc phiền toái gì đâu.

Anh nói với chị Diệp: “Được, vậy thì chọn lúc cô ấy đến bệnh viện làm thẩm tách đi.”

Chị Diệp cười, nói: “Sao cơ? Thế tức là đã yên lòng không đưa cô ấy đi hả?”

Anh kinh ngạc, thầm nghĩ chị Diệp này chẳng lẽ là bác sĩ tâm lý? Sao ngay cả ý nghĩ trong tiềm thức của anh cũng mò ra được rõ như vậy? Trong đầu anh khi này chưa nghĩ đến điều đó nhưng một khi đã

được chị Diệp chỉ ra, liền phát hiện anh quả thật là muốn nhân lúc Tiểu Băng làm thẩm tách để đi gặp chị ta, như vậy mới cảm thấy không có lỗi với lương tâm, không phải là anh không đưa Tiểu Băng đi mà là Tiểu Băng không rảnh. Anh lúng túng cười, nói: “Đâu có, chỉ là... hôm đó không có tiết...”

Chị Diệp cũng không bóc mẽ anh, rất thức thời bỏ qua chủ đề này, xác định thời gian và địa điểm gặp anh.

Mấy ngày đó, Đàm Duy ở trước mặt Tiểu Băng như có tật giật mình, giống như mình đang ngoại tình vậy. Từ khi anh và Tiểu Băng quen nhau đến nay, anh chưa từng một mình hẹn hò với bất kỳ người

phụ nữ nào khác, anh đi đâu cũng báo trước cho Tiểu Băng, gặp người nào cũng đưa Tiểu Băng đi cùng. Điều duy nhất khiến anh an tâm chính là chị Diệp cũng đã có chồng, hơn nữa tình cảm lại rất kiên trinh, anh gặp chị Diệp cũng chỉ để bàn chuyện kiếm tiền.

Hôm đó anh không dám ăn diện, ngay cả bộ âu phục mặc những lúc đi tìm việc lúc này cũng không dám mặc, sợ Tiểu Băng nhìn ra sơ hở. Anh vẫn mặc bộ quần áo ngày thường lên lớp, nhưng anh dạy hết tiết liền cưỡi xe đạp qua cổng trường, gửi xe đạp ở đó, bắt taxi đến địa điểm đã hẹn với chị Diệp.

Anh không ngờ địa điểm chị Diệp hẹn lại

là một nhà hàng rất hoành tráng, anh ngồi taxi đến đó, có người mặc đồng phục lập tức đi lên mở cửa xe cho anh làm anh lúng túng, suýt nữa quên trả tiền taxi, vẫn là bác tài không kiên nhẫn nhắc nhở anh, anh mới rút tiền ra trả.

Anh đi đến cửa nhà hàng, phát hiện ra loại cửa xoay mà anh chỉ mới nhìn thấy trên ti vi, suýt nữa thì hoảng quá mà bỏ chạy, sợ mình quê mùa không biết đi vào cánh cửa này, bị cửa va vào làm bể mặt. May mà chị Diệp đã đứng ở sảnh chờ anh, nhìn thấy anh ngập ngừng ở trước cửa liền bước đến, làm mẫu đẩy cánh cửa ra, nói với anh: “Cậu đến rồi à? Mau vào đi, rất đơn giản, đẩy như thế này là được.”

Anh mất hết sĩ diện, lên tiếng: “Tôi biết...” Sau đó theo sau chị Diệp đẩy y như vậy, đi qua cánh cửa.

Chị Diệp đưa anh vào thang máy, ra khỏi thang máy, quẹo trái, quẹo phải, làm anh mất hết cảm giác về phương hướng, cuối cùng cũng đến trước một căn phòng, chị ta lấy thẻ mở cửa ra, bảo anh bước vào. Anh thấy trên sàn trải một tấm thảm rất đẹp liền cuống quýt hỏi: “Tôi có phải cởi giày không?”

“Không cần.”

Anh thật lòng không nỡ đi giày giẫm lên tấm thảm đó, nhưng nếu chị Diệp đã nói

không cần cởi giày thì anh cũng không tiện cởi, nhưng anh hận không thể nhấc chân lên vai mà bước vào phòng, cảm giác mình giống y như già Lưu đến Đại Quan Viên[3], ngu ngơ ngốc nghếch.

[3] . Nhà quê lên tỉnh.

Chị Diệp hình như nhìn ra suy nghĩ của anh, mở miệng an ủi: “Cậu đừng gò bó quá, quen rồi thì sẽ tốt thôi, những người làm nghề này như chúng tôi, nơi cần đến chính là những chỗ như thế này.”

Chị Diệp lấy ra một lon nước giải khát từ trong chiếc tủ lạnh mini đưa cho anh, anh cầm trong tay, vô cùng cảnh giác không mở ra uống, chỉ ngồi ở đó nhìn

đông, ngó tây. Trong phòng có kéo rèm cửa, ánh sáng khá âm u, chị Diệp như hiểu được suy nghĩ của anh, “tách” một cái bật đèn lên. Anh nhìn thấy trong phòng đặt một chiếc giường lớn, có một ít đồ dùng trong nhà, là một phòng khách sạn rất điển hình, anh có phần bối rối, không biết chị Diệp đưa anh đến đây để làm gì.

Chị Diệp giống như một nhà phân tích tâm lý, lên tiếng hỏi: “Có phải cậu cảm thấy chỗ này không giống nơi làm việc đúng không? Không phải đến bây giờ cậu vẫn chưa đoán ra tôi làm nghề gì đấy chứ?”

Anh lặng người. “Chị thật sự... làm... cái

nghề đó?”

Chị Diệp hứng thú nhìn anh. “Làm nghề gì cơ?”

“À, tôi nói bậy thôi... Vợ tôi... cô ấy đoán...”

“Cô ta đoán tôi... làm mại dâm phải không?”

Anh suýt bị mấy chữ “làm mại dâm” chọc cười, giải thích: “Không, không, sao cô ấy lại đoán như vậy? Cô ấy nói là...”

Chị Diệp cười, nói: “Xem cậu bị dọa hết hồn kia, cho dù cô ấy đoán thế cũng

chẳng sao, đâu đến mức làm cậu sợ như thế? Chỉ là tôi rất thích... vẻ non nớt của cậu...”

Anh nghe không hiểu, tưởng chị Diệp nói là “vẻ ghen tuông”, ngu ngơ hỏi: “Vẻ ghen tuông gì cơ?”

Chị Diệp bật cười khanh khách. “Thôi, không nói với cậu về chuyện đó nữa, có nói cậu cũng không hiểu. Chúng ta vào chuyện chính đi, cậu có muốn... kinh doanh kiếm tiền không?”

“Đúng vậy, ý của tôi là làm... kinh doanh ở công ty...”

“Tôi biết ý định của cậu, cái tôi muốn là

xem cậu bây giờ... đã đến bước nào rồi. Cậu bây giờ... không vay được tiền phải không?”

“Cũng không phải là không vay được tiền, tôi có hai đồng nghiệp đã đồng ý cho tôi vay... Nhưng việc tôi muốn là trả tiền, nếu không có cách nào để trả nợ, chỉ bảo tôi làm sao có thể yên tâm được?”

“Thế cậu quyết tâm... nhảy vào vũng bùn này ư? Chưa từng nghĩ đến việc... chú chim cùng rừng với cậu... sẽ tự bay đi sao?”

Anh ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ lúc cô ấy bị bệnh lại bỏ mặc cô ấy, không quan tâm

sao?”

“Tôi chỉ hỏi vậy thôi, xem cậu rốt cuộc là vì trách nhiệm mới nhảy vào vũng bùn này, hay là cậu thật sự yêu cô ấy...”

Anh không biết chị Diệp hỏi như vậy là có ý gì, nhưng anh nhớ lại những lý luận của Tiểu Băng về việc lợi dụng thiện cảm của người khác giới, cảm thấy anh nên cho chị Diệp một chút hy vọng, nếu chị Diệp thật sự có ý với anh, chắc hẳn sẽ không muốn nghe anh nói yêu Tiểu Băng, thế là hàm hồ nói: “Thật ra tôi cũng chưa nghĩ đến chuyện yêu hay không yêu, chỉ cảm thấy chuyện này... giống như việc ba mẹ của mình bị bệnh, làm một người con, ngoài tìm đủ mọi

cách để chữa bệnh cho ba mẹ, lẽ nào còn có cách khác ư?”

Chị Diệp nhìn anh một lúc, đoạn lên tiếng: “Thế nghĩa là cậu vẫn còn rất yêu cô ta... yêu đến mức không cần suy nghĩ xem yêu hay không yêu... mà đó là chuyện rõ mười mười rồi...”

Anh cảm thấy chị Diệp nói rất đúng, nhưng anh không biết có nên thừa nhận điều đó hay không, cuối cùng anh nhớ đến khả năng phân tích tâm lý của chị Diệp, cảm thấy trình độ nói dối của anh cũng quá kém so với Tiểu Băng, tuyệt đối không thể qua mặt chị Diệp như Tiểu Băng đã qua mặt bác sĩ Tiêu, thà rằng nói thật: “Có lẽ là vậy...”

Chị Diệp cười một tiếng, hỏi: “Cậu yêu cô ta đến mức nào? Có thể vì cô ta mà... bán thân bán sắc không?”

Anh chấn động, hóa ra chị Diệp thật sự làm cái nghề đó, anh kiên quyết: “Tôi sẽ không làm...”

“Ha ha, thế vẫn là yêu chưa đủ sâu sắc...”

Anh thanh minh: “Không phải là yêu chưa đủ sâu sắc, mà là vợ tôi... rất phản cảm với chuyện đó, dám chắc cô ấy thà chết chứ không để tôi làm việc đó kiếm tiền cho cô ấy chữa bệnh, hơn nữa tôi cũng không giống phụ nữ các chị, cũng

không có sắc đẹp gì bán được...”

Chị Diệp cười, nói: “Tôi đùa với cậu thôi, tôi thừa biết cậu và vợ cậu chắc chắn đã đoán tôi làm cái nghề đó rồi, vì thế mới mang ra để dọa cậu một tí. Tôi nói “bán thân bán sắc” ở đây không giống như cậu hiểu, mà là quay phim...”

Anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lo lắng, hỏi: “Quay phim... đòi truy?”

Chị Diệp chọc anh: “Nếu là quay phim đòi truy, cậu có làm không?”

“Không được, không được! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, tôi còn làm giáo viên thế nào được nữa?”

“Đùa cậu thôi, không phải là quay phim đòi truy. Là như này, một số người của công ty chúng tôi có vóc dáng giống người nổi tiếng, lợi dụng tâm lý hâm mộ ngôi sao của khán giả, chúng tôi mở rộng các lĩnh vực, quay phim mà tôi nói chỉ là một lĩnh vực trong số đó, chủ yếu là quay phần tiếp theo của mấy phim truyền hình ăn khách, hoặc chế lại một số chương trình nổi tiếng, ví dụ cảnh nổi tiếng ở nước ngoài thì đổi thành ở trong nước, hoặc là công khai tuyển chọn diễn viên trong số những người hâm mộ để cùng diễn với các ngôi sao...”

Anh đoán cái gọi là “công khai tuyển chọn” thật ra chỉ là một cách kiếm tiền,

liền hỏi: “Cái đó... không phạm pháp chứ?”

“Phạm pháp cái gì? Chúng tôi cũng không ăn cắp bản quyền, chỉ lợi dụng một số điểm tương đồng thôi, cùng lắm thì là vàng thau lẫn lộn...”

“Thế liệu... có vấn đề về quyền chân dung không?”

“Quyền chân dung gì chứ? Quyền chân dung của ngôi sao hả? Đều là ba mẹ sinh ra, cũng đâu phải phẫu thuật thẩm mỹ toàn bộ, cậu nói xem là ai ăn cắp bản quyền chân dung của ai?”

Anh cảm thấy những lời này cũng có lý,

ngôi sao cũng không thể đăng ký bản quyền tướng mạo của mình, cấm người khác lớn lên giống họ. Anh tỏ ra hứng thú, hỏi: “Thế chị cảm thấy tôi giống ai?”

“Vấn đề chính là ở đây, tôi cảm thấy cậu không giống ai hết... Vẻ ngốc nghếch của cậu có phần giống... Quách Tĩnh, nhưng mũi cậu lại không giống Hoàng Nhật Hoa, những chỗ khác lại hơi giống... Keanu Reeves, nhưng vẫn là mũi cậu không giống... Tuy nhiên tôi cảm thấy như vậy cũng tốt, không giống ai sẽ không bị hạn chế, chỉnh trang một chút, trang điểm một chút, muốn giống người nào liền giống người đó...”

Anh lo lắng hỏi: “Nhưng tôi... tôi không biết diễn xuất...”

“Tôi biết cậu không biết diễn xuất, nếu cậu biết diễn xuất thì còn ở đây làm gì? Sớm đã được phát hiện, đưa đi đóng phim rồi. Nhưng không biết diễn cũng chẳng sao, thứ chúng tôi dựa vào không phải kỹ thuật diễn xuất mà là danh tiếng, là danh tiếng của các ngôi sao. Đợi một lát, tôi gọi điện thoại đã...” Chị Diệp gọi điện cho ai đó, nói: “Anh có thể đến đây một chuyến được không? Chỗ tôi có một ứng cử viên...” Chị Diệp đọc địa chỉ rồi ngắt điện thoại, giải thích với anh: “Đó là thợ quay phim của chúng tôi, tôi kêu anh ta đến chụp cho cậu mấy bức ảnh, gửi lên cho lãnh đạo công ty xem xét...”

Đàm Duy rất căng thẳng. Anh gần như quên mất lần trước chụp ảnh là khi nào, chỉ nhớ mỗi lần đứng trước ống kính anh đều vô cùng lo lắng, cười cũng không biết cười, nhưng lại không khép được miệng vào, vì thế mỗi lần chụp ảnh đều há nửa miệng, giống như bị ai đó dọa cho mất vía. Nhưng hôm nay không thể từ bỏ, chỉ cần có thể kiếm được tiền, đừng nói là chụp ảnh, muốn anh đi quét đường anh cũng làm.

Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng gõ cửa, chị Diệp ra mở cửa, một người đàn ông trẻ tuổi, cạo đầu trọc lóc mang theo một cái hòm đi vào, cũng không nói chuyện với ai, mở

hòm, lấy ra một chiếc máy ảnh rồi bắt đầu chỉnh chỉnh.

Tên đầu trọc xếp mấy cái đèn đặt dưới đất ở chỗ này chỗ nọ, có cái bên trên còn lắp cả cây dù nhỏ, lại treo một tấm vải bố lớn ở một bên tường, sau đó im lặng kéo Đàm Duy ra trước tấm vải đó, chỉnh tóc trên đầu anh một lúc rồi bắt đầu chụp hình. “Đầu trọc” vừa điều chỉnh ánh sáng vừa ấn màn trập tanh tách, như thể phim chụp không mất tiền. “Đầu trọc” hí hoáy chụp cho anh mấy bức xong liền chỉ đạo: “Cởi quần áo ra...”

Đây là câu đầu tiên anh nghe được từ miệng “đầu trọc”, trong trường hợp này đúng là một tiếng mà như sấm mùa xuân,

có hiệu quả tuyên truyền giác ngộ, anh ngạc nhiên hỏi: “Cởi... quần áo để làm gì?”

“Đầu trọc” quay sang phàn nàn với chị Diệp: “Cô tìm đâu ra cái đồ cổ hủ thế này? Đúng là phục cô luôn!”

Chị Diệp giải thích với Đàm Duy: “Không sao, chỉ là chụp mấy tấm thôi, bây giờ thịnh hành kiểu lộ ít... da thịt...”

Anh phản đối: “Thế thì còn ra thể thống gì?”

Chị Diệp nhượng bộ: “Tiểu Cương, cậu ta không dám cởi thì thôi, mở rộng sơ mi ra một chút rồi chụp hai tấm...” Sau đó

lại nói với Đàm Duy như dỗ trẻ con: “Chỉ cời sơ mi ra một chút thôi được không? Chủ yếu là khán giả nữ bây giờ đều khá quan tâm... cơ thể của đàn ông, chỉ khuôn mặt thôi thì không đủ...”

Đàm Duy đành chịu, buộc phải cởi cúc áo sơ mi ra. Gã đầu trọc tên Tiểu Cương đó tiến lên phía trước, kéo sơ mi của anh ra nhìn một lát, lắc đầu vẻ coi thường, nói: “Thảo nào không chịu cởi... chẳng có bản lĩnh gì.” Sau đó truyền kinh nghiệm cho Đàm Duy: “Phải thường xuyên đến phòng tập, đi phơi nắng, nếu không... bằng phẳng, trắng nhợt thế này, ai thèm để ý?”

Anh liếc nhìn “đầu trọc”, không phản bác

gì, bởi lẽ “đầu trọc” hiển nhiên không phải là loại “bằng phẳng, trắng nhợt”, áo phong màu đen bó sát cơ thể, ngực lực lưỡng nhô lên, cánh tay cũng rất cường tráng, màu da cũng khỏi cần bàn, không hề giống với loại “trắng nhợt”.

Chị Diệp có lẽ sợ anh không chịu được sự giáo huấn của “đầu trọc”, vội giảng hòa: “Thật ra cơ thể của Tiểu Duy cũng không tồi, chỉ là bình thường không chú ý luyện tập. Cũng khó trách, làm giáo viên mà, làm gì có thời gian lo chuyện đó?”

“Đầu trọc” nói: “Cũng không phải có thời gian hay không, quan trọng vẫn là không đủ điều kiện, với đồng lương giáo viên của mấy người, đến được phòng tập

chắc? Thẻ hội viên còn chẳng làm được một cái, cửa phòng tập mở bên nào cũng không biết...”

Đàm Duy quyết định hôm nay đã nén giận thì phải nén đến cùng, để tránh bao nhiêu công sức đổ hết xuống sông xuống biển, làm hỏng cơ hội kiếm tiền duy nhất này. “Đầu trọc” nắm vạt áo sơ mi của anh kéo chỗ này chỗ nọ rồi chụp mấy tấm, còn bôi một loại dầu gì đó lên ngực anh, lại chụp mấy tấm, sau đó tuyên bố mọi việc đã xong, thu dọn đồ nghề rồi bỏ về trước.

Chị Diệp tỏ ra quan tâm, hỏi: “Cậu có cần tắm rửa không? Để tránh lúc về bị vợ cậu phát hiện... Trong đó có phòng

tắm...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 54

Đ

àm Duy thấy trên ngực mình hơi trắng mịn, cảm thấy không tắm qua e là sẽ bị lộ tẩy thật, bèn nói: “Được, tôi đi tắm một lát.”

Anh bước vào phòng tắm, nhìn thấy một bồn tắm rất lớn, trên tường có một cái giá chất đầy khăn tắm đủ mọi cỡ, anh tiện tay lấy một cái, bắt đầu lau lau cọ cọ. Đang tắm, anh đột nhiên nghĩ, nếu chị Diệp là một kẻ lừa đảo, thuê phòng nhưng không trả tiền, bây giờ nhân cơ hội anh vào tắm liền bỏ trốn, không phải là

bắt anh trả tiền sao?

Anh tắm vội vàng rồi mặc quần áo, cúc áo cũng không thềm cài đã chạy ra ngoài xem chị Diệp có bỏ đi không, kết quả phát hiện chị Diệp vẫn chưa đi, đang xem phim câm, nghe thấy anh đi ra chị ta liền quay đầu, hỏi: “Tắm xong rồi hả? Nhanh thế.”

Anh luống cuống cài cúc áo sơ mi, có chút xấu hổ, nói: “Tắm xong rồi, không biết nên dùng cái khăn nào nên tiện tay cầm một cái...”

“Không sao, cái nào cũng được. Vẫn còn sớm, ngồi một lát đã.”

Anh ngồi xuống chiếc sofa đơn, cách chị Diệp một chiếc bàn trà nhỏ. Anh hỏi: “Chuyện này... phải mất bao lâu mới có kết quả?”

“Cậu đừng gấp, việc này phải xét trên nhiều phương diện, không phải tôi nói lúc nào bắt đầu là có thể bắt đầu lúc đó...”

“Thế chuyện quay phim... rốt cuộc có chắc chắn không?”

“Không nói chắc được. Tính chất của công việc này là như vậy, có thể rất lâu cũng không có việc, cũng có thể việc chất đông đến mức làm không hết...”

Anh không ngờ chuyện này lại lằng nhằng như thế, chứ không phải trong chốc lát có thể kiếm được tiền, anh hơi thất vọng, nói: “Không ngờ công việc này... lại như thế, tôi vốn dĩ còn tưởng ngay lập tức là có thể...”

“Nếu cậu cần kiếm tiền gấp, tôi cũng có thể giới thiệu cho cậu một công việc khác, ví dụ xếp cậu vào dự án “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi”, hoặc là “Đêm nay ánh sao sáng ngời”, chính là kiểu cùng khách mời chụp ảnh gì đó, cái này kiếm tiền khá nhanh nhưng lại kiếm được ít, một ngày có thể kiếm bảy, tám trăm cũng là nhiều. Bởi vì cậu có công việc chính thức, về thời gian cũng khó sắp xếp nên tôi cảm thấy quay phim là thích hợp nhất

với cậu...”

Anh cảm thấy việc giả mạo ngôi sao chụp ảnh với khách mời cũng không phải quá tệ, một ngày có thể kiếm được bảy, tám trăm, nếu ngày nào cũng làm thì một tháng có thể kiếm được mấy chục nghìn tệ, cũng rất khả quan, có thể làm thử xem, nếu thật sự có lời như thế thì sẽ thôi dạy học để làm công việc này, một năm là có thể trả hết nợ. Anh tự tiến cử: “Tôi có thể làm vào cuối tuần, các chị cuối tuần có... dự án đó không?”

“Thỉnh thoảng cũng có, nếu cậu muốn làm, tôi sẽ giúp cậu sắp xếp. Hiện tại cậu đừng quá lo lắng, cậu nói có chỗ cho vay tiền thì cứ vay để dùng trước đi, đợi

việc quay phim quyết định xong, cậu sẽ có cơ hội trả tiền.”

“Thế quay một bộ phim rút cuộc có thể... kiếm được bao nhiêu?”

“Phải xem xoay được bao nhiêu vốn, còn có vấn đề tiêu thụ phim nữa, nếu bán chạy, trích phần trăm sẽ cao, nếu bán không chạy, có lẽ... chỉ là thù lao cơ bản thôi, nếu nguồn vốn không đủ thì ngay cả tiền công cơ bản cũng sẽ rất thấp...”

Anh có phần chán nản. “Hóa ra là như thế, tôi còn tưởng chắc chắn sẽ kiếm được tiền...”

Chị Diệp nói: “Trên thế giới không có

chuyện gì là chắc chắn có thể kiếm được tiền cả, làm gì cũng có rủi ro. Cậu không thể coi chuyện này giống như việc dạy học được, cho rằng chỉ cần lên lớp mỗi ngày là hằng tháng nhất định có thể cầm được bấy nhiêu tiền về, loại tiền đó an toàn nhưng tiền an toàn lại ít đến thảm hại. Chỗ chúng tôi lên lên xuống xuống, có thể trong chốc lát phát thành người giàu có, mà cũng có thể một đồng cũng không kiếm được...”

Anh ý thức được bản thân hơi hấp tấp, vội giải thích: “Chỉ là sợ ngày mai Tiểu Băng phải thay thận, lúc đó phải trả nốt số tiền còn lại nên mới lo lắng...”

“Nếu đã có thể vay tiền thì có gì phải lo

nữa? Tôi khi ấy ngay cả vay cũng chẳng được, bắt đắc dĩ mới phải ra ngoài buôn chai... Cậu bây giờ tốt hơn tôi lúc đó nhiều.”

Anh có phần hồ thẹn, cảm thấy mình trước giờ không quan tâm đến chị Diệp, đến lúc cần giúp đỡ mới nhớ đến người ta. Anh tỏ ra thông cảm. “Chị hồi đó chắc chẳng dễ dàng gì...”

“Thời gian đó... đúng là không dám nhớ lại. Một cuộc hôn nhân vốn dĩ rất hạnh phúc, chỉ vì căn bệnh của anh ta mà...”

“Chồng của chị... sau khi kết hôn mới mắc phải căn bệnh đó?”

“Đương nhiên là sau khi kết hôn, nếu anh ta bị bệnh trước khi kết hôn, cậu nghĩ tôi sẽ hồ đồ kết hôn với anh ta sao? Cho dù anh ta có là lãnh đạo trung ương, tôi cũng sẽ không nhảy xuống vũng bùn này.”

Anh cho rằng câu nói này có gì đó không xuôi tai lắm, nhưng anh biết mình không phải đang lên lớp chính trị cho chị Diệp, mà là cầu chị Diệp giúp tìm việc để kiếm tiền, vì thế quan niệm đạo đức của chị ta có đúng hay không cũng không liên quan đến anh. Anh hỏi: “Chồng của chị và chị là... thanh mai trúc mã phải không?”

“Cũng không phải thanh mai trúc mã gì cả, chúng tôi quen nhau ở vũ trường. Tôi

trước kia là diễn viên múa đoàn ca vũ, thu nhập của nhân viên trong đoàn không cao nên rất nhiều người chạy sô ở bên ngoài, hoặc là đến vũ trường làm bạn nhảy, còn có người đổi nghề sang hát nhạc thị trường. Cậu biết Chu Minh Anh không? Cô ấy chính là người từ nghệ sĩ chơi nhạc chuyển sang làm ca sĩ hát nhạc thị trường. Nhưng thời cơ của cô ta lúc đó tốt, nhạc thị trường vừa thịnh hành ở đại lục, cô ta nắm được thời cơ nên mới nổi tiếng, còn những người đi sau như chúng tôi lại không may mắn như cô ta...”

Anh an ủi: “Bây giờ chị làm cũng đâu kém cạnh...”

“Cái gì lỡ cũng lỡ rồi, kiếm miếng cơm mà thôi. Khi tôi làm bạn nhảy ở vũ trường thì quen chồng tôi, anh ta lúc đó là một doanh nhân trẻ tuổi có chút tiếng tăm ở thành phố A, xung quanh không thiếu các cô gái bám theo, nhưng cuối cùng cũng bị tôi dập hết. Bây giờ nghĩ lại đúng là mĩa mai, tôi phí bao nhiêu công sức mới trói được anh ta, kết quả lại là một gánh nặng như vậy... Máy cò ả bị tôi nâng tay trên chắc chắn đang hả hê trên nỗi đau của người khác...”

“Những chuyện này... rất khó đoán trước. Ai có thể nhìn xa thế chứ?”

“Đúng vậy, sau khi tôi kết hôn liền thôi việc, bởi vì làm diễn viên múa, cái ăn

được chỉ là một bát cơm tuổi xuân, cuộc đời nghệ thuật không dài. Chồng tôi hồi đó có nhiều tiền, cho tôi ăn ngon mặc đẹp, mấy năm ấy sống rất hạnh phúc, nhưng về sau anh ta mắc phải căn bệnh đó, tôi cũng không có cách nào khác, đành phải ra ngoài bươn chải.”

“Chồng chị là doanh nhân trẻ, lẽ nào anh ấy không có tiền chữa bệnh?”

“Doanh nhân trẻ gì chứ? Nói trắng ra là doanh nghiệp tư nhân, tất cả phúc lợi đều là chuyện của mình, chồng tôi mấy năm đó bệnh rất nặng, không thể quản lý công ty của mình, nhanh chóng bị người ta hất cẳng.”

Anh quan tâm hỏi: “Thế anh ấy bây giờ...”

“Bây giờ ư? Bây giờ chính là như lần đó tôi đã kể, có thể ăn có thể uống nhưng không thể làm...” Chị Diệp kéo thật dài từ “làm”, còn ý tứ sâu xa liếc anh một cái.

Anh cảm thấy cái liếc mắt của chị Diệp dường như có hàm nghĩa rất sâu sắc, đang tự kiểm điểm mình phải chăng là kẻ đê tiện, bản thủ, hiểu sai ý của chị thì lại nghe thấy chị lên tiếng: “Cậu biết mà, thậm chí liên quan mật thiết đến tình dục, có rất nhiều bệnh nhân suy thận đều... mất hoàn toàn “ham muốn”... Có lẽ trường hợp của cậu và vợ cậu khá hơn

một chút, vì cho dù vợ cậu không có ham muốn, cậu vẫn có thể... tiến hành, không như nhà chúng tôi, đàn ông không có hứng thú, phụ nữ có làm thế nào cũng vô dụng...”

Anh không ngờ chị Diệp lại nói đến vấn đề này thẳng thắn như vậy, cảm thấy rất xấu hổ, mặt đỏ bừng, lúng búng không biết nói gì.

Chị Diệp bật cười. “Không ngờ đến bây giờ da mặt cậu vẫn... mỏng như thế, lúc cậu và vợ cậu ở trong bệnh viện, vẫn chưa nghe quen mấy chuyện này hả?”

Khoảng thời gian anh và Tiểu Băng ở bệnh viện, đúng là da mặt có dày lên một

ít, nhưng đó là môi trường bệnh viện, trò chuyện với bác sĩ hoặc bệnh nhân khác hoàn toàn là thảo luận có tính chất y học. Còn bây giờ ngồi cùng với một phụ nữ trẻ trung khác, trong phòng ánh sáng âm u, lại kê một chiếc giường lớn, cảm giác đó không hề giống nhau. Anh chỉ lo chị Diệp muốn anh hoàn thành nhiệm vụ của chồng chị ấy, liền hoảng loạn đứng dậy, cáo từ: “Không còn sớm nữa, tôi phải về đây...”

Chị Diệp cũng không giữ, chỉ dặn dò: “Chuyện quay phim cậu đừng nói cho người ngoài, bởi vì cái này có liên quan đến bí mật kinh doanh, hiện nay ngành này cạnh tranh rất gay gắt, thông tin chính là vàng bạc.”

Anh hứa sẽ không nói cho ai, nhưng anh vừa về nhà liền kể chuyện này cho Tiểu Băng, vì Tiểu Băng không phải “người ngoài”, hơn nữa nếu anh giấu giếm Tiểu Băng chuyện gì, trong lòng lúc nào cũng thấp thỏm, thà nói hết ra cho nhẹ nhõm, huống hồ đây cũng không phải chuyện bản thủ, hèn hạ gì.

Lúc đầu Tiểu Băng tỏ ra rất hứng thú. “Thật chứ? Anh muốn giả làm mình tinh hả? Để em xem nào, xem anh rớt cuộc giống ai?” Tiểu Băng kéo anh ra đứng dưới ánh đèn, nghiêm túc đánh giá một lượt rồi chán nản nói: “Em thấy anh chẳng giống ai hết, không giống Lưu Đức Hoa cũng chẳng giống Kim Thành Vũ...

Em có thể đến công ty các anh làm được không? Anh thấy em giống ai? Nếu em không giống minh tinh nào thì em có thể giúp công ty các anh viết kịch bản.”

Anh thấy Tiểu Băng một câu “công ty các anh” hai câu “công ty các anh”, không nhìn được bật cười. “Làm gì có “công ty các anh”? Vẫn chưa biết người ta có nhận anh không nữa...”

“Sẽ nhận, sẽ nhận, chỉ sợ đến lúc anh làm minh tinh rồi lại xem thường em, thôi thì bây giờ em đi lấy mấy tấm ảnh để anh ký, nếu không sau này có chen cũng chẳng chen đến trước mặt anh được.”

Hôm sau, Tiểu Băng đột nhiên thay đổi.

“Em không cho anh vào công ty đó đâu, nếu không, mỗi ngày đều được các nữ sinh hâm mộ vây quanh, anh còn có thể được yên ổn sao? Hơn nữa em cảm thấy chuyện này rất đáng nghi, trước giờ chưa từng nghe nói có công ty như thế, có lẽ chị Diệp đang lừa gạt anh. Chắc chắn là tút tát cho anh giống như minh tinh... sau đó bắt anh ngủ cùng mấy phú bà hâm mộ minh tinh kia...”

Lúc đầu anh còn tranh luận với Tiểu Băng, giải thích chị Diệp không phải người như vậy, hơn nữa anh còn lén lút tập hít đất để cơ bắp rắn chắc hơn. Nhưng sau một thời gian, chị Diệp cũng không liên lạc với anh, anh biết mình đã bị công ty của chị Diệp “ngâm từ chối”

nên cũng không tranh luận với Tiểu Băng nữa.

Thời gian đó anh nghe người ta nhắc đến một cách kiếm tiền: sang Nhật khiêng người chết. Nghe nói rất nhiều người quyết chí làm thủ tục đi Nhật, nhưng sang bên đó không học hành mà kiếm tiền nhờ việc khiêng người chết. Nghe nói đây là một phong tục của Nhật Bản, trong nhà có người chết thì phải thuê người đến khiêng đi, sau đó lại sắp xếp theo nhà tang lễ. Còn nghe nói người Nhật Bản rất mê tin, không ai chịu làm việc khiêng người chết đó mà đều do người Trung Quốc muốn kiếm tiền đảm đương, nghe nói một năm có thể kiếm được mấy trăm nghìn tệ.

Anh nhờ người nghe ngóng xem làm thế nào mới có thể sang Nhật khiêng người chết, kết quả bị Tiểu Băng phát hiện. Tiểu Băng khóc lóc một trận, nhất quyết không đồng ý cho anh sang Nhật. Cô nói nếu anh muốn sang đó thì cô sẽ chết, anh khiêng người Trung Quốc chết là cô đây đã rồi hẵng đi khiêng người Nhật Bản chết.

Anh đành phải từ bỏ kế hoạch đó, nhưng lúc nào cũng nghĩ đến việc kiếm tiền.

Bất luận là anh mong mỏi hay e sợ, ngày thay thân cuối cùng đã đến. Có một ngày, anh vừa đi ra từ phòng học liền nhận được điện thoại của Tiểu Băng, cô nói

bác sĩ Tiêu báo tin đã tìm được nguồn thân, kêu họ nhanh chóng nộp tiền.

Anh vội vàng gọi điện cho Tạ Di Hồng, nói anh bây giờ đang cần vay tiền. Bên Tạ Di Hồng có lẽ đang là lúc nửa đêm, bị anh đánh thức từ trong mộng, mãi một lúc vẫn chưa tỉnh táo được. Có điều một khi đã nghe hiểu, liền luôn miệng nói: “Được, được, bây giờ tôi sẽ gọi điện cho mẹ, chậm nhất sáng mai là có thể kêu Tiểu Chu đưa tiền cho cậu.”

Anh cảm động đến rơi nước mắt, năm lần bảy lượt nói cảm ơn. Tạ Di Hồng nói: “Không đông dài với cậu nữa, tôi gọi điện cho mẹ đây.”

Anh lại đích thân chạy đến chỗ chú Đàm. Chú Đàm nói không vấn đề gì, nhưng tiền cất ở chỗ khác, phải mai mới lấy đưa cho anh được.

Anh nói: “Ngày mai cũng được ạ, vì tiền cháu hỏi vay một đồng nghiệp cũng phải ngày mai mới lấy được.”

Ngày hôm sau, Tiểu Chu mang tiền của Tạ Di Hồng tới cho anh, nhiều hơn con số lần trước đã hứa đến mấy chục nghìn tệ, anh không cần vay tiền của đồng nghiệp ở khoa nữa. Anh chuẩn bị viết giấy vay nợ đưa cho Tiểu Chu ngay tại đó. Tiểu Chu liền nói: “Ôi trời, đừng như vậy, là Di Hồng đưa đến, tiền này là cho anh, chứ không phải là cho anh vay.”

Anh vẫn khẳng khẳng muốn viết giấy nợ.
“Thế không được, nếu không phải là vay,
tôi cũng không cần!”

Hai người giằng co một lúc, Tiểu Chu bắt đắc dĩ nói: “Thôi, anh viết thì viết đi, em mang về cho mẹ cô ấy là được, nhưng nếu Di Hồng nổi giận, đừng trách em đây...”

Anh cầm tiền rồi cưỡi xe đạp qua chỗ chú Đàm. Chú Đàm đã rút tiền, đang đợi anh đến lấy. Anh cũng viết một giấy vay nợ đưa cho chú Đàm. Chú Đàm không chịu nhận, hai người lôi lôi kéo kéo, giống y đang đánh nhau.

Đương lúc giăng co, Thường Thắng và Na Na chạy đến. Thường Thắng như bị người ta làm nhục, tức tối nói: “Chú đúng là chẳng ra thể thống gì sất, đã nói là lúc cần tiền thì nói cho anh, sao chú lại nói cho họ mà không nói cho anh biết? Sợ tiền anh kiếm thì không sạch sẽ hả?”

Anh vội giải thích: “Anh đã gom đủ tiền rồi nên không đến làm phiền chú nữa...”

Thường Thắng đưa cho anh tám nghìn, tỏ vẻ áy náy: “Xin lỗi chú, vội quá, đến một vạn cũng không có, nếu chú không chê thì hãy nhận đi!”

Anh từ chối một hồi, thực sự không từ

chối được, bèn nhận lấy. Anh muốn viết giấy vay nợ cho Thường Thắng khiến Thường Thắng nổi điên, mắng anh mấy câu rồi kéo Na Na đi mất.

Anh còn muốn viết giấy vay nợ cho chú Đàm, nhưng chú Đàm uy hiếp: “Cậu cũng muốn tôi giống như nó, phải mắng cậu một trận mới thôi hả?”

Anh buộc phải từ bỏ, nhưng trong lòng đã tính toán đầu vào đây, bất kể có giấy vay nợ hay không, số tiền này nhất định phải trả.

Anh bỏ toàn bộ tiền vào chiếc túi xách mà Tiểu Chu mang đến hôm nay, cũng không biết là chiếc túi Tạ Di Hồng dùng

trước đây hay là túi của mẹ cô ấy, nhìn qua vẫn còn rất mới, có khi chính là túi bà Tạ vẫn hay dùng. Anh định hôm nay đi nộp tiền, lựa thời gian đến nhà họ Tạ trả túi, tiện thể biếu chút quà, cảm tạ nhà họ Tạ thật chu đáo. Anh để chiếc túi vào giỏ xe, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy không an toàn, lại lấy ra, xách trong tay.

Hôm qua trời đổ mưa, ngõ Ô Y lầy lội, anh một tay cầm túi, một tay lái xe, còn chưa ra khỏi ngõ Ô Y đã nghe thấy phía sau có tiếng xe máy rít lên. Anh sợ xe máy bắn bùn lên người, vội nhường đường, nhưng chưa tránh được thì đã bị xe máy đâm từ phía sau, cả người lẫn xe đều văng ra...

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 55

Đ

àm Duy bị xe máy húc xiên một phát, vừa ngã xuống liền đụng vào bức tường bên đường, hai mắt hoa lên, suýt đau đến ngất xỉu. Anh vùng vẫy muốn bò lên nhưng bị một người nặng nề ngồi lên người, hấn kéo tóc anh rồi đập đầu anh xuống đất, sau đó ấn thật chặt, không cho anh ngẩng lên. Anh cảm thấy có một bàn chân giẫm lên cổ tay anh, có người dùng sức cướp lấy túi của anh. Anh liều mạng giữ chặt cái túi. Có người ra sức giẫm lên cổ tay anh, có người tức tối nói: “Mẹ nó chứ, đúng là muốn tiền không muốn

sống, chặt tay nó cho tao!”

Anh lập tức cảm nhận được sự đau đớn trên cánh tay, mặt vẫn bị ấn xuống đường, gần như không thở được, nhưng anh vẫn nắm chặt túi xách không buông.

May mà người đang cưỡi trên người anh nhanh chóng thả anh ra, người giẫm lên tay anh cũng buông chân ra, chiếc xe nổ máy rồi phóng đi. Anh giãy giụa rồi ngẩng lên, lấy tay lau bùn trên mặt, trước mắt chẳng có ai, anh cảm thấy túi xách vẫn được nắm chặt trong tay, không khỏi thầm cảm thấy may mắn vì tiền vẫn chưa bị cướp đi. Nhưng đến khi anh cứng ngắc thu cánh tay trái về, vừa nhìn thấy trong bàn tay đầm đìa máu của mình chỉ nắm

chặt hai quai xách, còn chiếc túi đã bị người ta cắt quai cướp mất rồi.

Anh hoảng sợ, trước mắt tối sầm, đầu cũng gục xuống...

Anh không biết mình đã mất tri giác hay chưa, chỉ cảm thấy đột nhiên có rất nhiều người vây quanh anh, ríu rít tranh luận, có người đỡ anh ngồi dậy, có người giúp anh lau mặt, có người lấy khăn tay cố gắng buộc chặt cổ tay trái của anh để cầm máu, buộc chặt đến mức tay anh lạnh ngắt, có người báo cảnh sát, còn có người giúp anh gọi taxi, dìu anh lên xe, tài xế chở anh vào bệnh viện, cũng không hỏi anh tiền xe đã đi mất.

Bác sĩ phòng cấp cứu xử lý vết thương cho anh, bắt anh nằm ở phòng theo dõi, hỏi anh có cần thông báo cho gia đình không, anh luôn miệng thì thào: “Không cần, không cần...”

Anh nằm ở phòng theo dõi một lúc, bác sĩ lại đến kiểm tra, nói não bộ không bị chấn động, cho anh về nhà. Tiểu Băng thấy hai tay anh trống trơn, cả người bần thiêu, trên mặt có vết xước, trên tay có dải băng, nhất thời khóc toáng lên: “Tiền bị cướp rồi phải không? Anh không chịu đưa tiền cho chúng phải không? Bọn chúng đánh anh hả? Chém tay anh hả? Anh đúng là đồ cần tiền không cần mạng, để bọn chúng cướp tiền đi là được, ngộ nhờ bọn chúng giết anh thì phải làm thế

nào?”

“Anh bây giờ có khác nào bị giết?” Anh cười như mỉa. “Kẻ cướp tiền cũng nói anh cần tiền hơn mạng, chúng nó không biết số tiền này là để cứu mạng người, tiền không còn nữa, anh còn sống để làm gì chứ?”

Tiểu Băng càng khóc lớn. “Sao anh ngốc thế... Sao lại muốn tiền không muốn sống hả.”

Anh nhớ đến số tiền hơn một trăm nghìn tệ kia, cũng không còn lòng dạ nào để dỗ dành Tiểu Băng, chỉ đáp: “Anh sẽ gọi điện cho Tạ Di Vũ... xem anh ấy có thể giúp mình vụ này không. Lúc đó trong số

những người vây quanh anh, có người đã báo cảnh sát nhưng không biết những người đó có chứng kiến vụ việc ấy không, nếu không chứng kiến, biết báo cáo với cảnh sát thế nào bây giờ?”

Tiểu Băng hỏi: “Là ở ngõ Ô Y phải không?”

Anh gật đầu. Tiểu Băng nói tiếp: “Chuyện này nếu không phải là bọn Na Na làm thì em quyết không phải họ Trang. Hai lần bị cướp, cô ta đều là người nắm rõ tình hình, lần trước trên người Thường Thắng có tiền, chỉ mình cô ta biết, lần này trên người anh có tiền, cô ta cũng biết...”

Điều này cũng là điều anh nghi ngờ, anh gọi điện cho Tạ Di Vũ. Tạ Di Vũ nói: “Anh sẽ qua đó ngay.”

Tạ Di Vũ đích thân dẫn người đến để tìm hiểu tình tiết vụ án, còn lái xe đưa anh và Tiểu Băng đến hiện trường, kêu anh thuật lại tình huống lúc đó. Anh trình bày những nghi ngờ của mình về Na Na để Tạ Di Vũ trực tiếp đến tiệm cắt tóc bắt cô ta, nhưng Tạ Di Vũ cho rằng tốt nhất là chờ rút dây động rừng, vì Na Na chắc chắn chỉ là một nhân vật nhỏ, kẻ núp phía sau chỉ huy mới là kẻ cầm đầu. Tạ Di Vũ nói sẽ cử người theo dõi “Hiệu tóc Na Na”, dốc hết sức để nhanh chóng phá án.

Tiểu Băng hỏi: “Vậy... còn có thể lấy lại

tiền không?”

“Rất khó nói, bắt được người không có nghĩa là có khả năng lấy lại được tiền, những tên này đều là mấy kẻ vô công rồi nghề, cướp được tiền chắc chắn là đã chia nhau, rồi tiêu hết không còn xu nào. Dù em có đánh chết hắn, cũng không tìm lại được tiền đâu.”

Đàm Duy không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, tiền cầm trong tay rồi còn bị người ta cướp mất, cả người đầy tức giận, về đến nhà liền lạng lẽ nằm trên giường, vất tay lên trán nghĩ xem làm thế nào mới có thể lấy lại được tiền. Anh không ngừng gọi điện cho Tạ Di Vũ hỏi xem đã phá được vụ án chưa.

Tiểu Băng khuyên anh: “Anh cho người ta ít thời gian, làm sao có thể phá án nhanh như thế được? Anh đừng sốt ruột...”

“Sao anh không sốt ruột được cơ chứ?” Anh nóng nảy gắt lên. “Càng kéo dài thời gian, mấy tên đó càng tiêu mất nhiều tiền, cứ thế thì bọn chúng tiêu hết sạch từ lâu rồi. Sao bên công an không hiểu rằng bắt được Na Na là có thể bắt được mấy tên đó chứ.”

Cuối cùng anh không kìm được, muốn đích thân đến ngõ Ô Y tìm Na Na, Tiểu Băng vội vàng ôm chặt lấy anh. “Anh muốn tìm cái chết hả? Anh đơn thương

độc mã còn chúng lại có bè có cánh, cho dù anh tìm được chúng đi chẳng nữa thì cũng không lấy lại được tiền đâu, còn bị chúng đánh cho một trận...”

Nước mắt bị kìm nén bao lâu nay rất cuộc cũng rơi xuống, anh giơ cánh tay không bị thương lên tự đâm vào đầu mình. “Anh quá vô dụng, đánh không lại bọn chúng.” “Anh chưa nghe câu “ít không địch được nhiều, yếu không địch được mạnh” hả? Bọn chúng đông người như thế, chỉ một mình anh, làm sao đánh lại được? Vả lại chúng còn đánh úp anh từ phía sau, anh cũng không phải Thành Long, đánh lại bọn chúng bằng cách nào?”

“Anh quá ngu xuẩn... nghĩ thế nào lại đi qua cái ngõ kia chứ? Biết rõ Thường Thắng đã bị cướp ở đây, sao anh còn đi lồi đó làm gì không biết?”

“Làm sao anh biết Thường Thắng bị bọn chúng cướp? Chẳng phải chúng mình đều tưởng Thường Thắng bị người nhà họ Tạ đánh sao? Chuyện này chỉ trách Na Na quá độc ác, trách mấy kẻ cướp tiền quá độc ác... Bọn chúng nhất định sẽ không được chết tử tế...”

“Chúng ta đào đâu ra tiền để thay thân bây giờ?”

“Không có tiền thì không thay nữa.” Tiểu Băng khuyên giải. “Chưa biết chừng

chuyện này chính là một điềm báo, rằng chúng mình không nên thay thận, có thay cũng không thành công. Chúng ta cứ làm thâm tách đi, như vậy tiền chúng mình tự kiếm được đã đủ rồi, lấy lại tiền đặt cọc để trả cho Di Hồng và chú Đàm, phí ưu tiên không đòi được thì thôi cho qua, dù sao thì chúng mình cũng chưa nộp được bao nhiêu...”

Anh không cam lòng nếu phải từ bỏ cơ hội như vậy, bởi vì bác sĩ Tiêu đã từng nói, người hiến thận này có đến năm điểm tương thích với Tiểu Băng, thường chỉ cần hai điểm là có thể thay thận được rồi, có bốn điểm đã là rất hiếm gặp, còn như trường hợp có đến năm điểm tương thích như vậy, bác sĩ Tiêu cũng chưa

từng thấy, vì thế anh kiên quyết không cho Tiểu Băng gọi điện cho bác sĩ Tiêu để từ bỏ việc thay thận. “Cơ hội tốt như vậy không thể bỏ lỡ được, em hãy để anh nghĩ cách.”

Tối hôm đó, Tạ Di Hồng gọi điện tới, là Tiểu Băng nghe điện. Anh nghe thấy Tiểu Băng thuật lại chuyện anh bị cướp trong điện thoại, đến đoạn tay anh bị người ta giẫm lên, lấy dao cứa nhưng anh vẫn không buông túi đựng tiền ra, sau đó bọn cướp phải lấy dao cắt đứt quai xách mới cướp được, Tiểu Băng lại khóc nức nở không thành tiếng.

Anh nhận điện thoại, nói với Tạ Di Hồng: “Xin lỗi nhé, tôi làm mất tiền của

cậu rồi, nhưng tôi nhất định sẽ trả lại cho cậu...”

Tạ Di Hồng đang khóc trong điện thoại, nghe thấy giọng nói của anh liền quát: “Cậu đúng là đồ ngốc! Bọn chúng muốn tiền thì cậu cứ đưa tiền là được, còn sống là còn hy vọng, sao cậu lại cứng đầu chống lại bọn chúng thế hả? Bọn chúng đều có chuẩn bị mới đến, không cướp được chắc chắn sẽ không bỏ qua, hơn nữa chắc chắn đều mang theo hung khí, bị cậu chọc giận, bọn chúng giết cậu thì sao?”

“Đồ vô dụng như tôi, giết đi cũng tốt...”

Tạ Di Hồng và Tiểu Băng đều gào lên

khóc dữ dội, anh không biết phải nói thế nào, chỉ lặp đi lặp lại: “Lẽ ra tôi không nên đi đường đó...”

Tạ Di Hồng khóc một trận, nghẹn ngào nói: “Đều tại tôi, nếu tôi bảo Tiểu Chu đưa tiền đến nhà cậu thì cậu sẽ không đi đường đó, cũng sẽ không xảy ra chuyện. Cậu đừng lo chuyện tiền nong, thay thân thì tất nhiên phải thay, cơ hội tốt như vậy, không thể từ bỏ được. Tôi sẽ bảo mẹ giúp tôi bán căn nhà đó đi, lấy tiền cho Tiểu Băng thay thân.”

Anh không nói nên lời, chuyển lại điện thoại cho Tiểu Băng, giọng khàn khàn: “Cô ấy muốn bán nhà, em đi khuyên cô ấy đi!”

Tiểu Băng nhận điện thoại, khóc lóc rồi bời. Anh buộc phải cầm lại điện thoại, dặn Tạ Di Hồng trước hết đừng cuống lên mà bán nhà, chờ tin tức của công an đã. Tạ Di Hồng nói: “Đợi bọn họ bắt được mấy tên đó thì tiền bị tiêu hết sạch từ lâu rồi. Cứ để tôi bán nhà đi, dù sao thì tôi cũng không có ý định về nước.”

Anh căn dặn mấy lần, khuyên cô tạm thời đừng bán nhà, có bán thì anh cũng sẽ không nhận tiền của cô. Anh ngắt điện thoại, đoạn Tiểu Băng lên tiếng: “Đều tại em, nếu em không mắc phải căn bệnh này thì sẽ không làm liên lụy đến bao nhiêu người như vậy...”

Anh an ủi: “Cô ấy muốn bán thì bán, sau này chúng mình trả lại cô ấy là được...”

“Anh trả bằng cách nào? Dem mình ra để gán nợ cho cô ấy ư? Hay là em gọi điện cho bác sĩ Tiêu, hủy chuyện thay thận nhé, gánh một đồng nợ thế này, em có thay thận cũng không yên lòng... Anh đừng cản em, anh muốn thay thì anh đi mà thay, em không thay đâu, trừ phi anh muốn bức chết em...”

Anh thấy cô nói vậy thì không dám ngăn cô nữa, chỉ giật lấy điện thoại, dặn dò: “Em hãy nói lần này không có tiền, tạm thời không thay nữa, nhưng em không được hủy bỏ việc thay thận, nếu không anh sẽ không cho em gọi điện thoại.”

Tiểu Băng đồng ý, anh mới đưa điện thoại cho cô. Anh thấy Tiểu Băng cứ nói mãi, vừa nói vừa lau nước mắt, sau đó lại cười mỉm. Đợi Tiểu Băng ngắt điện thoại, anh hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Băng hưng phấn trả lời: “Bác sĩ Tiêu nói cơ hội lần này quá quý giá, cho dù chúng ta muốn từ bỏ thì anh ta cũng không thể từ bỏ. Anh ta nói anh ta có thể bàn bạc với bệnh viện, xem có thể làm phẫu thuật trước rồi thanh toán viện phí sau không, nếu không được, anh ta có thể ứng số tiền này, sau này chúng mình trả anh ta dần cũng được...”

Anh lo lắng nói: “Như vậy... không phải

ân tình chúng ta nợ anh ta càng lớn sao?
Lẽ nào phải mang em ra để gán nợ?”

“Anh đừng lo lắng linh tinh, em đâu có
ngốc như thế, lấy tiền của anh ta thì nhất
định phải... lấy thân trả anh ta chắc? Anh
lấy tiền của Tạ Di Hồng, có phải sẽ lấy
thân đền đáp cô ấy không?”

“Anh chỉ sợ em đến lúc đó một lòng
muốn báo đáp ân tình...”

“Anh đừng tăng bốc em, đừng cho rằng
em lương thiện đến thế, lẽ nào anh không
biết em là người chỉ biết lợi dụng đàn
ông sao? Có người đàn ông nào lợi dụng
được em chưa?”

“Lần này khác, số tiền lớn như vậy...”
Anh nghĩ một lát, quay vào chuyện chính:
“Cứu người quan trọng, cho dù sau này em muốn đi với anh ta, anh cũng đành chịu, ai bảo anh không biết kiếm tiền chứ?”

Tiểu Băng cười, nói: “Anh đừng mơ tưởng, cả đời này em đã bám chặt anh rồi, anh vẫn nên nghĩ đến việc làm thế nào để công được gánh nặng là em đi!”

“Công em anh không sợ, anh chỉ sợ em sẽ bị anh ta làm cho rung động.”

“Làm sao có thể? Anh ta xấu như thế lại còn có vợ... Hơn nữa người ta cũng không hẳn đã vừa ý em, chỉ là làm việc

thiện tích đức mà thôi. Nếu anh có tiền, anh không giúp người khác sao?”

Tối hôm ấy, không biết bao nhiêu người gọi điện đến hỏi chuyện Đàm Duy bị cướp, bởi vì chuyện này đã được đưa lên chương trình thời sự buổi tối của đài truyền hình thành phố A, tuy không nhắc đến danh tính, cũng không đăng hình của anh nhưng bạn bè, người thân vừa nghe nói là giáo viên Đại học B, lại còn là tiền đề thay thân cho vợ liền đoán ra đó là anh, mọi người đều nhanh chóng gọi điện tới hỏi thăm, có người an ủi, có người giúp tìm chứng cứ.

Cô Lam cũng gọi điện tới: “Cậu không sao chứ? Vết thương không nặng chứ?”

“Cô cũng... biết chuyện này rồi à?”

“Trên ti vi mà. Sao vậy, người không sao chứ?”

“Người vẫn ổn, chỉ là tay... bị thương một chút, những chỗ khác đều không sao.”

“Người không sao là tốt rồi, sau này phải nhớ kĩ, vào những thời điểm như thế, đừng có phô trương chủ nghĩa anh hùng gì đó, tiền là vật ngoài thân, cướp thì cũng bị cướp rồi, đừng vì mấy đồng tiền mà mất cả mạng... Nếu cậu... đi lại thuận tiện thì hãy qua đây một chuyến, cảm số đô la Mỹ của tôi đi đổi mà dùng.”

Anh vội vàng từ chối: “Em không cần đâu, cô giáo, Tiểu Băng đã thương lượng với bác sĩ mổ chính rồi, anh ta sẽ giúp bọn em đàm phán với bệnh viện, xem có thể phẫu thuật trước rồi thanh toán sau không.”

“Bây giờ làm gì có chuyện tốt như thế? Bệnh viện làm sao có thể cho phép không thanh toán mà làm phẫu thuật được?”

“Anh ta nói nếu không được, anh ta bằng lòng... giúp bọn em ứng trước...”

“Hả? Bác sĩ tốt vậy sao? Là bác sĩ nam hay bác sĩ nữ?”

“Bác sĩ nam...”

Cô giáo Lam nói đùa: “Không phải là có dụng ý khác đây chứ?”

Anh không ngờ cô Lam lại nhạy cảm đến như vậy, thoáng cái đã đâm trúng chỗ đau của anh, anh lặng người hồi lâu không lên tiếng. Cô Lam lại nói: “Hay là lấy tiền của tôi mà dùng, tôi vốn không dùng đến...”

Anh kiên quyết không nhận tiền của cô Lam, nói phải đợi bác sĩ Tiêu thương lượng với bệnh viện, làm phẫu thuật trước rồi thanh toán sau. Cô Lam cũng không đòi co nữa, chỉ nói: “Nếu ngày

mai bệnh viện không đồng ý làm phẫu thuật trước, cậu hãy cầm tiền của tôi mà dùng. Giao tình giữa hai người và anh bác sĩ nọ cũng không thân thiết, đột nhiên người ta cho mượn nhiều tiền như vậy... không phải là chuyện tốt...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 56

H

iện tại phải đợi tin tức của bác sĩ Tiêu, nếu bệnh viện đồng ý cho làm phẫu thuật trước rồi thanh toán thì là tốt nhất. Nhưng dù bệnh viện có đồng ý như vậy, cũng sẽ không cho bọn họ đẩy thời gian trả tiền sang vô thời hạn, vì thế vẫn phải gom góp hơn một trăm nghìn tệ ngay lập tức.

Tiêu Băng nói: “Chúng mình mượn tiền của bác sĩ Tiêu là xong, dù sao thì tiền của anh ta cũng là phong bì bệnh nhân biểu, nguồn gốc bất chính, chúng mình sử

dụng cũng không cảm thấy thẹn với lương tâm.”

Đàm Duy lên tiếng: “Nhưng nếu anh ta thật sự có dụng ý khác...”

“Anh đừng tự mình đa tình, anh để mắt đến vợ anh, anh liền cho rằng đàn ông trong thiên hạ đều nhòm ngó đến vợ anh ư? Bác sĩ Tiêu chẳng qua là ham danh hơn ham lợi, muốn có càng nhiều cuộc phẫu thuật thành công, nâng cao danh tiếng của mình mà thôi. Mượn tiền của bác sĩ Tiêu chung quy vẫn tốt hơn mượn tiền của cô giáo Lam, nếu anh dùng tiền của cô Lam, một lúc nào đó bà ấy muốn móc anh qua đó, em sẽ không thể nhẫn tâm giữ chặt anh được...”

“Em cũng đừng tự mình đa tình, em để mắt đến chồng em, em liền cho rằng phụ nữ trong thiên hạ đều nhòm ngó đến chồng em ư? Người ta chỉ là có lòng tốt, giúp người làm vui thôi. Nếu bạn của em bị bệnh, cần một số tiền lớn, mà em cũng có số tiền đó, lẽ nào em lại không cho cô ấy mượn ư?”

Hai người còn chưa tranh luận xong thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Anh tưởng bác sĩ Tiêu gọi đến, liền bắt máy, quên cả chào hỏi, đi thẳng vào vấn đề: “Sao rồi? Bệnh viện đã đồng ý chưa?”

“Bệnh viện? Bệnh viện nào?”

Anh nghe một lát, không phải là giọng của bác sĩ Tiêu, vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, tôi nhầm, tôi đang đợi điện thoại của một bác sĩ.”

“Anh là Tạ Di Vũ, bọn anh đã lấy lại được tiền cho cậu rồi.”

Anh vừa nghe, suýt chút nữa nhảy lên. “Cái gì, cái gì?”

Lấy lại được tiền rồi? Thật không vậy?”

“Anh đã bao giờ lừa cậu chưa?”

Anh chân thành cảm ơn: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh! Các anh phá án thật thần tốc! Rốt cuộc là ai đã làm việc đó?”

Tạ Di Vũ lên giọng trích thượng: “Về chuyện phá án, hiện tại vẫn chưa thể công khai, bởi vì vẫn còn một bộ phận nghi phạm đang lẩn trốn. Cậu cầm tiền về nộp cho bệnh viện trước, thu xếp để Tiểu Băng làm phẫu thuật.”

“Vâng, vâng!” Anh vẫn không kìm được hỏi: “Có phải là bọn Na Na làm không? Thường Thắng có bị cuốn vào không?”

Tạ Di Vũ vẫn nói bằng giọng nhà quan: “Hiện tại vẫn đang trong giai đoạn điều tra, anh tạm thời không thể tiết lộ những chuyện đó, đợi vụ án kết thúc, bọn anh sẽ giải thích cho cậu.”

Anh ngại ngần. “Vậy được, em không hỏi nữa, cảm ơn anh đã giúp chúng em lấy được tiền về. Hôm qua thực sự lo muốn chết...”

Tạ Di Vũ bảo họ qua cục công an lấy tiền, lại căn dặn lần này nhất định phải cẩn thận. Đàm Duy vẫn chưa đặt điện thoại xuống, Tiểu Băng đã nhào tới, ôm chặt lấy anh, hưng phấn hét lên: “Đòi lại được tiền rồi hả anh? May mà chúng mình báo án kịp thời, còn phối hợp chặt chẽ với bên công an, nếu chỉ dựa vào họ, lại chẳng giống Thường Thắng lần trước ư, mãi vẫn không phá được án.”

Anh hết sức kinh ngạc. “Không biết lần này Thường Thắng có bị cuốn vào

không?”

“Bất luận anh ta có bị cuốn vào hay không, đòi lại tiền là được rồi.”

Hai người vội vã bắt taxi đến cục công an. Tạ Di Vũ đang đợi họ trong phòng làm việc, thấy họ tới liền đưa cho một tờ khai, nói là biên lai, cần có chữ ký của người bị hại. Anh cầm lên xem, trên đó viết một con số chẵn chứ không phải là số lẻ tám nghìn, cảm thấy có chút kỳ lạ, liền hỏi: “Sao lại nhiều hơn hai nghìn?”

Tạ Di Vũ liếc nhìn tờ khai. “Dư ra hai nghìn hả? Có khả năng là trong lúc phá án lục soát được tiền của bọn chúng liền để vào đó, để anh lấy hai nghìn ra, khai

lại tờ đơn mới vậy.”

Tiểu Băng nói đùa: “Dư hai nghìn cũng đúng, coi như là đền bù cho thương tổn của Đàm Duy mà.”

Tạ Di Vũ nghiêm túc đáp: “Không được, đối với chuyện này đã có quy định rồi, chuyện đền bù, điều trị... phải do tòa án phán quyết.”

Tiểu Băng vội nói: “Em đùa thôi, các anh cứ lấy hai nghìn này thưởng cho các đồng chí đã phá được vụ án đi.”

Tạ Di Vũ lại nghiêm túc nói: “Không được, bọn anh không thể làm chuyện trái pháp luật, trái kỷ cương như vậy.”

Đàm Duy ký tên trên tờ biên lai mới xong, Tạ Di Vũ liền giao cho anh một chiếc túi xách giả da màu đen hầy còn mới tinh. “Đếm lại đi, xem có đúng không...”

Anh nói: “Không cần đếm, người ở cục công an các anh chắc chắn đã đếm rồi, em tuyệt đối tin tưởng mọi người. Bây giờ chúng em đến bệnh viện nộp tiền đã, nhưng... chiếc túi này không phải là chiếc túi của em hôm qua...”

“Không sao, túi của cậu rách rồi, đổi sang cái mới chắc chắn hơn.”

“Thế em phải làm thế nào để trả lại anh

chiếc túi này?”

Tạ Di Vũ nói: “Chuyện cái túi để sau hẵng nói, bây giờ nhanh đi nộp tiền đi. Anh lái xe đưa cô cậu đến bệnh viện, tránh trên đường lại bị người ta cướp mất.”

Hai người họ ngồi xe của công an, phô trương thanh thế đi đến bệnh viện. Tạ Di Vũ chúc phúc Tiểu Băng đôi câu rồi lái xe rời đi. Hai người xếp hàng ở cửa sổ phòng thu ngân đợi nộp tiền, bốn bàn tay nắm chặt chiếc túi như thể sợ ai đó sẽ đến cướp tiền đi mất. Xếp hàng cả buổi, rốt cuộc cũng đến lượt họ, anh cầm túi nhét cả vào cửa sổ, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhân viên thu ngân thành thực đếm tiền, đếm nhanh như máy nhưng anh vẫn cảm thấy chậm, chỉ hy vọng họ nhanh chóng đưa biên lai cho anh, như thế mới được coi là đã nộp xong hết, nếu lại bị cướp thì chính là cướp tiền của bệnh viện. Anh đứng bên cửa sổ nhìn chăm chăm người nọ đang đếm tiền, phát hiện có mấy bó năm mươi tệ, cảm thấy kỳ lạ, nộp tiền xong liền nói với Tiểu Băng: “Lạ thật, toàn bộ số tiền của anh hôm qua đều là một trăm tệ, sao hôm nay trong đó lại có tờ năm mươi tệ nhỉ?”

“Có phải anh nhớ nhầm không?”

“Chắc chắn không nhầm được, mỗi bó

mười nghìn tệ, nếu có tờ năm mươi tệ, anh nhất định sẽ nhớ kĩ...”

“Rốt cuộc là sao? Liệu có phải bọn cướp đó đã tiêu mất một ít nên công an bắt bọn chúng phải bỏ tiền ra bù vào không?”

“Có lẽ vậy. May mà phá án xong sớm, chưa bị tiêu mất nhiều tiền, nếu không công an muốn chúng bù ra, chúng cũng chẳng bù nổi, lúc đó chúng mình mới đúng là xui xẻo.”

Chuyện tiền nong đã giải quyết xong, những việc còn lại cũng rất đơn giản. Ca phẫu thuật ghép thận của Tiểu Băng rất thuận lợi, chỉ mất ba, bốn giờ đồng hồ, tình trạng sau khi phẫu thuật cũng rất tốt,

nằm viện hơn một tuần thì được xuất viện, bây giờ chỉ cần uống thuốc chống phản ứng đào thải.

Tiểu Băng vô cùng phấn khởi. Anh cũng vui mừng không kém, liền ba hoa: “Em xem bây giờ tốt hơn nhiều, giống như hồi chưa bị bệnh, vậy mà lúc trước em còn không chịu thay thận.”

Tiểu Băng ngụy biện: “Thật ra bây giờ em cũng chưa thay thận, hai quả thận của em vẫn ở trong này, nhưng có thêm một quả nữa... Hiện tại em nhiều hơn người bình thường một quả thận, anh cũng đừng trách em “thận khí” lớn nhé.”

“Lúc em có hai quả thận thì “thận khí”

cũng đủ lớn rồi, bây giờ còn có thể lớn đến mức nào nữa?”

Có đôi lúc Tiểu Băng lại cố ý oán trách anh: “Bây giờ không cần làm thăm tách nữa, giống như thất nghiệp vậy, cả ngày chả có việc gì để làm.”

“Thế chúng mình... sinh một đứa đi?”

Tiểu Băng liền rầu rĩ. “Hiện tại vẫn chưa được, bác sĩ Tiêu nói, hai năm đầu sau khi thay thận, cơ hội mất thận cấy ghép và đào thải cấp tính còn lớn, vì thế không thích hợp để sinh con.”

“Ai mà biết liệu bác sĩ Tiêu có phải đang dọa dẫm em không chứ?”

“Em tra trên mạng cũng như thế.”

“Thế thì chúng ta đợi hai năm nữa rồi hãy nói vậy.”

“Nếu hai năm sau chúng mình không thể có con thì sao? Hoặc có bầu nhưng lại... bị sảy thai?”

“Thế thì không sinh nữa.”

“Em thật sự có lỗi với anh quá.”

“Vì sao?”

“Bởi... vì em mà anh hơn ba mươi rồi vẫn không có con, sau này cũng không

biết có sinh được không... Hay là anh cứ... nhận Vĩ Vĩ đi...”

“Em nói linh tinh gì vậy, chẳng thà em nhận luôn hai đứa trẻ nhà bác sĩ Tiêu làm con còn hơn, chúng mình có cả trai lẫn gái...”

Tiểu Băng vừa bực vừa buồn cười. “Anh đang nói linh tinh thì có, em dựa vào đâu mà nhận con trai con gái của bác sĩ Tiêu với người khác chứ?”

“Thế anh dựa vào đâu mà nhận con gái của cô Lam với người khác?”

“Anh... từng hợp... với cô Lam mà...”

“Thế em và bác sĩ Tiêu còn không hợp hả?”

Tiểu Băng gất lên: “Anh lúc nào cũng cảm thấy em và bác sĩ Tiêu có gì đó, thật ra em và anh ta chẳng có gì hết, rốt cuộc phải nói thế nào anh mới tin?”

Anh chỉ khẽ cười mà không đáp, hiện tại anh đã biết làm thế nào để đối phó với những lời đoán mò của Tiểu Băng, chính là phải nói mò hơn cả cô ấy.

Tiểu Băng phát hiện mình bị lừa, đâm anh một cái, sau đó tỏ ra rất thần bí nói với anh: “Anh đừng có đắc ý, có một chuyện em mà nói ra, chắc chắn anh sẽ sợ tè ra quần...”

“Em cứ nói đi, xem anh có tè ra quần không...”

Tiểu Băng chân chừ một lúc mới thừa nước đục thả câu, nói: “Anh có biết người hiến thận cho em là ai không?”

“Là ai? Thay thận của ai thì biến thành người như thế hả?”

“Đương nhiên rồi, khoa học đã chứng minh thận được cấy ghép vào cơ thể có ảnh hưởng đến tính cách của người đó.”

“Lẽ nào... em đã thay thận của trẻ con? Thế nên mới tè ra quần?”

“Em nói chính là anh tè ra quần đó, không phải em. Nói thật cho anh biết, người hiến thận cho em là một... kẻ giết người phạm tội... mưu sát chồng...”

Anh hoài nghi: “Sao em lại biết thân phận của người hiến thận, không phải là bảo mật ư?”

“Đối với người như anh tất nhiên là phải bảo mật rồi, nhưng đối với em lại khác, bởi vì em bây giờ chính là người trong cuộc...” Tiểu Băng giải thích. “Là thế này, bác sĩ Tiêu đang làm một cuộc thí nghiệm lâm sàng, nghiên cứu ảnh hưởng của thể hiến thận với thể nhận, chủ yếu là ảnh hưởng đến tính cách, nhân phẩm. Anh ta nói thí nghiệm này chưa từng có

ai làm, nhưng anh ta đã làm từ ca ghép thân đầu tiên và vẫn đang tiến hành thí nghiệm này, đợi đến khi anh ta phát biểu kết quả thí nghiệm, nhất định sẽ là đột phá vĩ đại làm chấn động thế giới. Anh ta muốn em làm đối tượng nghiên cứu của anh ta, em đồng ý rồi, dù sao em cũng không cần làm gì, chỉ cần đến gặp anh ta theo định kỳ, báo cáo một số tình hình là được.”

Anh vừa nghe đến “gặp anh ta theo định kỳ” liền cảm thấy chuyện này vô cùng đáng ngờ, không kìm được hỏi: “Liệu đây có phải là một cái cớ của anh ta không, để được gặp em thường xuyên?”

“Nói linh tinh, anh ta muốn gặp em còn

phải tìm có như thế sao? Cứ kêu em đến dịch tài liệu giúp anh ta là xong. Đây là dự án được bộ Y tế tài trợ, có văn kiện hẳn hoi, người tham gia còn được một ít thù lao, không nhiều nhưng không cầm cũng uống... Dù sao thì tham gia rồi cũng không thể phí hoài được... một công sức một công tiền mà.”

Anh khó hiểu, hỏi: “Đây là một chuyện tốt, sao em lại nói anh nghe xong muốn tè ra quần?”

“Tất nhiên em không phải nói em tham gia thí nghiệm lâm sàng này sẽ làm anh tè ra quần, mà là thí nghiệm này đã chứng minh tính cách của người hiến thận sẽ có ảnh hưởng đến tính cách của người nhận

thận.”

“Con người đâu có dùng thận để suy nghĩ, sao lại ảnh hưởng đến tính cách được? Cùng lắm cũng chỉ ảnh hưởng đến chất lượng nước tiểu thôi nhĩ?”

“Hừ, dốt thế, số liệu bác sĩ Tiêu thu thập đã chứng minh được điểm này rồi.”

“Anh ta đã chứng minh được rồi, còn kêu em tham gia thí nghiệm làm gì?”

“Người tham gia thí nghiệm càng nhiều càng tốt. Chỉ cần lượng người tham gia thí nghiệm đạt đến một con số nhất định, kết quả thí nghiệm mới có ý nghĩa thống kê, mới có sức thuyết phục. Chuyện này

anh tuyệt đối đừng nói cho người khác
đấy, cũng đừng đi hỏi bác sĩ Tiêu, vì anh
ta đã dặn đi dặn lại, bảo em không được
nói cho bất kỳ người nào, bao gồm cả
anh. Anh ta sợ nói toạc ra thì sẽ bị người
khác ăn cắp thành quả, nhanh chân đi
trước. Bác sĩ Tiêu còn hy vọng thí
nghiệm này sẽ giành giải Nobel.”

Anh chỉ biết bác sĩ Tiêu kiêu ngạo nhưng
không biết anh ta lại kiêu ngạo đến mức
đó, lại còn có ý định tranh giải Nobel.
Nhưng có người nào đó đã nói: “Bình
không muốn làm chủ soái không phải là
bình tốt”, bác sĩ Tiêu muốn giật giải
Nobel cũng không phải là chuyện xấu,
nếu thật sự có thể giành được thì đối
tượng thí nghiệm như Tiểu Băng cũng nên

tự hào mới phải? Anh tò mò hỏi: “Nếu đúng là có ảnh hưởng, thế thì em thay thân của một phụ nữ phạm tội mưu sát chồng, sẽ ra sao bây giờ?”

Tiểu Băng mơ hồ đáp: “Em cũng không biết, anh thấy tính cách của em bây giờ có thay đổi không?”

“Anh thấy chẳng có gì thay đổi cả.”

“Thế thì tốt, em chỉ sợ bị ảnh hưởng bởi người phụ nữ kia, có khi lúc nào đó lại... mưu sát anh...”

“Người phụ nữ kia rất cuộc vì sao lại mưu sát chồng?”

“Nghe nói là cô ta có tình nhân, muốn được ở bên tình nhân lâu dài nên đề nghị ly hôn với chồng, nhưng chồng cô ta không chịu, thế là cô ta cùng tình nhân hợp mưu giết chết chồng bằng khí gas...”

Anh đùa: “Giết bằng khí gas? Thế vẫn còn nên thơ đấy, anh còn tưởng lấy dao chém chết cơ, nếu vậy thì quá tàn nhẫn. Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ không đẩy em đến bước đó, nếu em có tình nhân, cứ nói thẳng với anh là được, anh sẽ ngoan ngoãn ly hôn với em, như vậy em không cần phải lãng phí gas.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 57

Đ

àm Duy nhanh chóng phát hiện ra thay thận rồi không có nghĩa là mọi chuyện sẽ suôn sẻ, bởi vì Tiểu Băng phải uống thuốc chống đào thải lâu dài, mà thuốc chống đào thải thì tương đối đắt, mỗi tháng phải mất đến mấy nghìn tệ, lương của anh không đủ trả tiền thuốc. Anh tìm mọi cách để kiếm việc, cuối cùng cũng tìm được một chỗ dạy thêm, mỗi tuần dạy ba buổi tối. Dạy ở trường công rồi lại chạy đến trường tư, cấp độ nào cũng có, nhưng chuyện dạy thêm vẫn chưa thể quá khoa trương, bởi vì Đại học B không ủng

hộ giáo viên dạy thêm, sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc.

Tiểu Băng cũng không yên tâm ở nhà ăn không ngồi rồi, cô nhờ ba mẹ đứng ra tìm lãnh đạo trường trung học số 1 của thành phố A mà họ từng dạy, xin cho cô dạy hợp đồng trong trường trung học số 1, thù lao tuy không cao nhưng dạy đủ ba năm sẽ có khả năng được nhận chính thức, nếu được như vậy, tiền điều trị của cô sẽ được bảo đảm.

Tiểu Băng cảm khái: “Anh xem, lăn qua lăn lại, cuối cùng vẫn lăn về trường trung học. Lúc em tốt nghiệp, vì không muốn dạy ở trường trung học nên mới đến cái trường đại học tẻ như vậy. Đến rồi cũng

không thích, nhảy ra ngoài làm bảo hiểm, kết quả chuyển qua chuyển lại, cuối cùng vẫn quay về trường trung học, lại còn là giáo viên dạy hợp đồng. Sớm biết sẽ như vậy thì lúc đó cứ vào trường trung học cho xong, chí ít cũng là giáo viên chính thức, cũng sẽ chẳng nặng gánh nợ nần...”

Đàm Duy an ủi cô: “Những chuyện đó ai mà đoán trước được? Bây giờ có thể vào dạy ở trường trung học cũng rất tốt, em rất hợp làm giáo viên, nhất định sẽ được học sinh yêu quý.”

Có hy vọng “sau ba năm được vào biên chế” ở đó, Đàm Duy cảm thấy gánh nặng trong lòng bỗng giảm đi rất nhiều, chỉ cần qua được ba năm này, họ sẽ không

phải buồn phiền về tiền điều trị của Tiểu Băng nữa. Tiền thuốc trong ba năm tới, với sự giúp đỡ của ba mẹ hai bên vẫn có thể ứng phó được, bây giờ, điều duy nhất phải quan tâm chính là mấy trăm nghìn tệ đã mượn, nếu có thể mau chóng trả hết mấy trăm nghìn tệ này thì anh chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Vào sinh nhật của Tiểu Băng, hai người mở “tiệc tạ ơn”, mời tất cả những người đã giúp họ đến ăn ở một nhà hàng tương đối xa hoa. Trong số những người họ mời, ngoại trừ Di Hồng vẫn đang ở nước ngoài không thể tham dự, những người khác đều vui lòng đến dự. Thường Thắng cũng cho họ vay tiền, hẳn là cũng phải mời, nhưng Tạ Di Vũ nói Na Na và

Thường Thắng có khả năng đều liên quan đến vụ cướp lần trước, từ lúc đó vẫn lẩn trốn ở bên ngoài, vì thế “ân nhân” Thường Thắng cũng bị gạt ra.

Đó là một bữa tiệc rất lạ lùng, trên có thư ký ủy ban thành phố, dưới có bác thợ sửa xe, người thuộc mọi tầng lớp. Không biết có phải vì được mời đến ăn ở nhà hàng cao cấp mà các khách mời đều chú ý ăn diện, Tạ Di Vũ một thân cảnh phục, bác sĩ Tiêu thì mặc âu phục, chị Diệp mặc một chiếc váy dài kiểu âu, cô Lam mặc chiếc xường xám, dáng người tha thướt. Ngay cả chú Đàm cũng không chịu lạc hậu, cởi chiếc áo may ô dính đầy dầu máy xuống, mặc lên mình một bộ vest phẳng phiu, trông thấy Đàm Duy liền

ngượng ngùng nói: “Lâu rồi chưa mặc chỉnh tề như thế này, gò bó quá...”

Vi Vi như một nàng công chúa nhỏ, cô bé mặc chiếc váy liền xinh xắn, tất trắng, giày da đỏ, trong bữa tiệc hát bài chúc mừng sinh nhật cho Tiểu Băng bằng hai ngôn ngữ Anh - Trung, hết sức nổi bật. Mẹ Đàm Duy nghe nói đó là con gái của cô giáo Lam, ánh mắt vẫn không rời Vi Vi, cứ rảnh rỗi lại thì thầm với Đàm Duy: “Con bé đó lanh lợi quá, đáng yêu quá, thật sự không phải là của con hả?”

Bác sĩ Tiêu vô cùng bận rộn, không bỏ mặc bất cứ mỹ nữ nào trong bữa tiệc, trước tiên là thân mật với chị Diệp, sau đó lại quay ra trò chuyện với cô Lam

vừa mới quen, cuối cùng còn kết bạn với Tiểu Chu và các vị khách nữ khác, trong lúc bận bịu cũng không quên ân cần với Tiểu Băng. Đàm Duy thấy bác sĩ Tiêu giống một con ong mật bay qua bay lại giữa khóm hoa, trong lòng cảm thấy rất sung sướng, vì điều đó chứng tỏ bác sĩ Tiêu chính là một gã háo sắc, chỉ cần là phụ nữ đẹp, anh ta đều vui vẻ kết thân chứ không phải chỉ muốn tiếp cận riêng Tiểu Băng.

Buổi tiệc kết thúc, khách mời lần lượt ra về, lúc chị Diệp đến chào tạm biệt, thuận miệng hỏi Đàm Duy: “Bây giờ thế nào rồi? Không cần lo lắng nữa chứ hả?”

“Bây giờ những cái khác tôi đều không

lo, chỉ là số tiền đã vay...”

“Cậu cũng đừng lo lắng về số tiền đã vay, cậu đã nói có một nửa là tiền của người nhà cậu, chắc hẳn họ sẽ không bắt cậu trả. Số tiền còn lại chủ yếu là tiền của cô đồng nghiệp đó, cô ta hiện giờ đang ở nước ngoài, chút nhân dân tệ đó đã là gì? Nhiều lắm cũng chỉ là mười, hai mươi nghìn đô la, trả hay không trả cũng chẳng đáng bận tâm.”

“Cho dù người ta có bận tâm hay không, tôi cũng nhất định phải trả, nếu không... trong lòng luôn thấy bất an...”

Chị Diệp cười, nói: “Tôi thật sự phục cậu đấy, trên đời này sao lại có con một

sách như cậu chứ? Bây giờ ai làm ra tiền chính là đại ca, chỉ có người lo kiếm tiền, chứ nào có người lo trả tiền? Chỉ có cậu tự mình làm khó mình.”

“Tôi cũng chịu thôi, sinh ra tính đã vậy rồi.”

“Thế cậu còn muốn đến công ty chúng tôi... làm việc không?”

“Muốn chứ, sao lại không muốn?”

“Thế tại sao sau đó không đến tìm tôi?”

“Tôi thấy chị sau lần đó không nhắc đến chuyện này, tôi nghĩ chắc chắn là các chị... không cần tôi, cho nên tôi cũng

không đến tìm chị...”

“Là một sách cũng đúng nhỉ? Chuyện tìm việc, bản thân cậu không nắm lấy, chỉ đợi bên tuyển dụng đến tìm cậu thì làm sao được? Tôi không liên lạc với cậu vì tưởng cậu không thiếu tiền, nếu cậu thiếu tiền, chắc chắn sẽ đến tìm tôi.”

Anh lập tức nói mình vẫn đang thiếu tiền, vẫn muốn kiếm thêm thu nhập. Chị Diệp nói: “Vừa khéo nửa tháng sau chúng tôi có chương trình “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi”, cả đi cả về mất ba ngày, đúng dịp cuối tuần, cậu xem thứ Sáu có thể xin nghỉ một ngày không, nếu được, tôi có thể xếp cậu vào tuyến đó.”

“Xin nghỉ một ngày không thành vấn đề, thứ Sáu tôi vốn không có lớp. Cụ thể phải làm những gì?”

“Rất đơn giản, chỉ cần hóa trang giống minh tinh, chụp ảnh với khách du lịch trên thuyền, hát karaoke, đến điểm du lịch thì chụp ảnh với họ... Không có lương cơ bản, nhưng công ty bao ăn bao ở, tiền boa của khách du lịch cậu tự cầm.”

Anh vừa nghe thấy vậy liền vui mừng khôn xiết. “Có chuyện tốt như vậy ư? Tiền boa tự cầm? Thế công ty các chị... thu lời bằng cách nào?”

“Công ty chúng tôi nhờ vào minh tinh các

cậu thu hút khách du lịch, chúng tôi thu lộ phí của họ.”

Anh lo lắng hỏi: “Thế... các chị lợi dụng mấy chữ “minh tinh” để hút khách du lịch, liệu có bị những minh tinh thực sự kiện ra tòa không?”

“Hai chữ “minh tinh” của chúng tôi chỉ là “sao của ngày mai”, lấy gì để kiện ra tòa chứ?” Chị Diệp nói. “Nếu cậu đồng ý làm, hai tuần tới dành thời gian đến công ty chúng tôi huấn luyện.”

Bởi vì phải đi ba ngày, hơn nữa còn là cuối tuần, anh biết không thể giấu được Tiểu Băng nên bàn bạc chuyện này với cô. Tiểu Băng nghĩ một lát rồi nói: “Trừ

phi em cũng đi cùng, nếu không thì em không cho anh đi.”

Chị Diệp mỉm cười, nói với Tiểu Băng: “Sao? Không yên tâm à? Cô đi theo cũng được, công ty cũng bao ăn bao ở, nhưng không thể để lộ hai người là vợ chồng. Cô biết đấy, rất nhiều ngôi sao, đặc biệt là những ngôi sao kiểu thần tượng vì sự nghiệp, vì giữ khán giả nên không kết hôn, chí ít cũng không dám tiết lộ sự thật đã kết hôn...”

Tiểu Băng cắn răng, nói lớn: “Được! Không tiết lộ thì không tiết lộ, nếu đã làm vợ mình tinh thì phải trả giá làm vợ mình tinh.”

Chị Diệp nói với Đàm Duy: “Sau khi rửa ảnh của cậu, khách hàng đều không biết cậu là minh tinh nào, tôi cũng chưa phân cậu là ai. Chúng tôi còn thiếu mấy minh tinh, cậu muốn là người nào thì là người đó, chỉ cần không trùng với những người chúng tôi đã có là được.”

Chị Diệp đưa ra mấy cái tên, Tiểu Băng tham mưu giúp anh một lát, nhất định bắt anh làm Kim Thành Vũ. Anh biết Tiểu Băng thích Kim Thành Vũ nhưng anh cảm thấy mình không giống Kim Thành Vũ, nên nhất định không chịu làm Kim Thành Vũ.

Tiểu Băng nói: “Thế anh muốn đóng vai ai đây? “Lưu Đức Hoa” đã có rồi,

“Lương Triều Vĩ” đã có rồi, “Châu Tinh Trì” cũng có nốt, mấy người còn lại anh đều không giống. Dù sao thì ai cũng không giống, thà rằng đóng vai người đẹp trai nhất, Kim Thành Vũ có dòng máu Nhật Bản, đẹp trai chết đi được, em muốn anh làm anh ta, em sẽ giúp anh hóa trang, chỉ cần ấn tượng đầu tiên giống Kim Thành Vũ là được.”

Anh không còn cách nào khác, đành phải bất chấp làm Kim Thành Vũ. Chị Diệp nói: “Đã quyết định rồi thì không thể thay đổi đâu, chúng tôi phải lập tức in tờ rơi phát đến các điểm bán vé.”

Chị Diệp đặt một cái “nghệ danh” cho anh, gọi là “Kim Thành Vũ”, sau đó lại

kêu gã đầu trọc Tiểu Cương đến chụp cho anh vài tấm ảnh, còn cho anh mượn một đồng tư liệu về Kim Thành Vũ, bảo anh chuẩn bị cho tốt, nói là hình thức giống hay không giống không quan trọng, quan trọng nhất là thần thái phải giống.

Sự nhiệt tình của Tiểu Băng đối với chuyện này còn lớn hơn anh, tự xưng là “cánh bướm đáng tin”, sau lưng luôn miệng gọi anh là “Kim Thành Vũ”, “Takeshi Kaneshiro”, “Thành Thành”, “Vũ Vũ”, nói chuyện cũng đều về phim ảnh Hồng Kông, Đài Loan, có lúc còn tóm chặt lấy anh, bắt anh luyện cử chỉ, lời nói của Kim Thành Vũ, còn hát cả nhạc của Kim Thành Vũ, nhất là bài Tôi giữ nỗi buồn cho riêng mình. Tiểu Băng

còn vạch ra cho anh rất nhiều quy định cứng nhắc, chủ yếu là tư thế lúc chụp ảnh với người khác, không cho ôm con gái nhà người ta, không cho dựa quá gần, không cho liếc mắt đưa tình, không cho nói lời ngon tiếng ngọt...

Anh có phần chua xót, nói: “Em đang muốn hoàn thành giấc mộng Kim Thành Vũ của em đấy hả? Không tóm được Kim Thành Vũ thật nên phải tóm một Kim Thành Vũ giả để thế chỗ...”

Tiểu Băng không thèm để ý đến anh, chỉ phân tích một cách nghiêm túc: “Em đoán cái gã “Lưu Đức Hoa” kia may mắn hơn, vì trông anh ta chí ít cũng có tám phần giống Lưu Đức Hoa... Những

cái khác cũng chẳng hơn anh là mấy.”

Anh càng chua xót: “Có phải em lại để ý đến gã “Lưu Đức Hoa” kia không đấy? Hai người ấy chính là người đàn ông trong mộng của em mà, đến lúc đấy đừng có mà chạy theo “Lưu Đức Hoa” đó nhé...”

Tiểu Băng phản bác: “Anh đừng ghen tuông với em, lúc đấy anh đứng ở đó, biết bao nhiêu cô gái chạy theo anh chụp ảnh, em còn chưa ghen, anh đã ghen trước hả?”

Anh lo lắng. “Nếu người ta thấy anh không giống, không thèm để ý đến anh, thì phải làm thế nào?”

“Đừng sợ, ít ra thì anh vẫn còn “cánh bướm đáng tin” là em đây.”

Hôm tiến hành “cuộc dạo chơi đầu tiên” của Đàm Duy, “minh tinh” bọn họ lên thuyền trước tiên, bởi vì mỗi người phải vào vị trí của mình trước khi du khách lên thuyền, mà du thuyền thì xuất phát rất sớm, ngược dòng đi lên đón đoàn khách đầu tiên ở một thành nhỏ trên thượng du, sau đó lại xuôi dòng đi xuống, còn phải dừng ở một vài thành nhỏ mới đến thành phố A, đó là nơi du khách tập trung đông nhất, phải đến kịp bến thuyền thành phố A lúc mười giờ sáng. Điểm cuối là thắng cảnh du lịch - trấn J ở hạ du, ở đó có nhiều danh lam thắng cảnh, du khách

muốn dừng chân ở nơi này một ngày, lên đất liền du ngoạn, sau đó lại đi thuyền trở về.

Khi anh và Tiểu Băng đi taxi đến bến đò, trời hãy còn chưa sáng. Diệp Tử Mi đích thân sắp xếp họ lên thuyền, chia phòng rồi giao cho họ một danh sách những việc cần chú ý, sau đó mới xuống thuyền rời đi. Lúc họ và đám “minh tinh” cùng nhau ăn sáng, “Lương Triều Vĩ” tỏ ra rất không thân thiện hỏi anh: “Anh là gì của trưởng phòng Diệp? Sao chị ta lại chăm sóc anh như thế? Là chị ta xếp anh vào đây phải không? Sao lại để anh đóng Kim Thành Vũ vậy? Chẳng thấy giống gì hết...”

Tiểu Băng vẫn lại: “Tôi thấy anh cũng đâu có giống Lương Triều Vĩ... Anh có “đôi mắt có điện” như người ta không?”

Anh vội vàng kéo tay Tiểu Băng dưới bàn, ra hiệu cho cô đừng cãi nhau với “Lương Triều Vĩ” nữa.

Một “ngôi sao” nữ tên “Ngô Sảnh Liên” lên tiếng: “Đây là vợ anh hả? Sao anh lại được mang theo người nhà?”

Anh vòng vo không trả lời được, bụng nghĩ có thể đây là ngoại lệ mà chị Diệp dành cho vợ chồng anh, nhìn mấy người này, anh rất sợ mình sẽ mang phiền phức đến cho chị Diệp.

“Lưu Đức Hoa” trái lại vẫn độ lượng nghĩa hiệp, đứng ra dàn xếp ôn hòa: “Mọi người ăn cơm đi, đừng làm ảnh hưởng đến hòa khí, giống cũng tốt mà không giống cũng tốt, trưởng phòng Diệp giới thiệu đến cũng tốt, trưởng phòng Hoa giới thiệu đến cũng tốt, không sao cả, mọi người đều dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm sống.”

Đàm Duy nhanh chóng hiểu ra tại sao “Lưu Đức Hoa” lại hào hiệp như thế, bởi lẽ lúc bọn họ “lên đài” sẽ lộ rõ ai có bản lĩnh, ai không có bản lĩnh. “Lưu Đức Hoa” nhiệt tình hơn bất cứ ai trong bọn họ. Người muốn chụp ảnh với “Lưu Đức Hoa” ít nhất cũng bằng mấy “ngôi sao” nam khác gộp lại, có lúc còn xếp thành

hàng, mà anh đứng ở đó rất lâu cũng không có ai hỏi tới.

Cuối cùng có mấy cô gái chạy đến trước mặt anh, hỏi: “Anh là ai? Sao tôi không nhận ra anh giống ai nhỉ?”

Anh xấu hổ chỉ biển tên trước ngực mình, mấy cô gái đó vây lại ngắm một lượt, làm bộ kinh ngạc: “Ồ, anh là Kim Thành Vũ hả? Thật không nhận ra đây!”

Mấy cô gái khác cách đó khá xa cũng chạy đến nhìn, rồi đồng thanh: “Không phải quá giống, nhưng cũng... không tệ lắm, chụp một tấm đi...” Nói xong, có một cô gái bước lên, đưa cho anh mười tệ, sau đó dựa vào người anh, bảo một

cô gái khác đi cùng chụp cho họ một tấm.

Anh liếc nhìn Tiểu Băng đứng trong đám người đang theo dõi anh, sợ Tiểu Băng không vui nên khi có cô gái nào đến chụp hình, anh lại cố gắng đứng cách xa một chút. Nhưng con gái bây giờ ngày càng to gan, có người nhất định bắt anh ôm vai mới được. Anh rơi vào thế khó xử, mấy tiếng đồng hồ sau đó, trên lưng anh đã thấm đầm mồ hôi.

Tình hình sáng hôm đó cũng tạm ổn, anh không nhớ rõ cuộc đã chụp ảnh với bao nhiêu người, nhưng bản thân cảm thấy cũng không phải là quá tệ. Đương nhiên so với “Lưu Đức Hoa” thì chắc chắn vẫn còn kém xa, nhưng tuyệt đối không kém

cạnh đám “Lương Triều Vĩ” kia. Trong lòng anh có chút đắc ý, cũng rất hiểu vì sao trong Đèn lồng đỏ treo cao[4], cô vợ bé xuất thân là sinh viên đại học vừa được gả vào nhà chồng đã học hoặc, đấu đá với mấy bà vợ cả, vợ bé ở đó. Trước kia anh không hiểu được, chỉ cảm thấy một cô sinh viên có thể suy đồi đến mức chấp nhận làm vợ lẽ người ta, nhưng cô ta lại nhất quyết không thèm giành giật tình cảm của chồng với mấy bà vợ khác. Một lão chồng vừa già vừa xấu như thế, đáng để tranh sao? Còn hiện tại anh đã có thể nghĩ thông suốt, con người một khi đã bước vào một cái vòng tròn nào đó, sẽ mong muốn trở nên nổi bật trong cái vòng đó, bởi vì nổi bật không chỉ là lợi ích về tinh thần mà còn là lợi ích về vật

chất, vì thế bất luận là ham danh hay ham lợi, đều không tránh khỏi việc đấu đá với người trong nghề, vậy nên mới nói: “Thê thiếp thích tranh tình cảm, đồng nghiệp dễ sinh đồ kỵ.”

[4] . Đèn lồng đỏ treo cao: một tác phẩm của Tô Đồng, được Trương Nghệ Mưu dựng thành phim do Cung Lợi thủ vai chính.

Buổi trưa sau khi ăn xong, đám “minh tinh” có thể về phòng nghỉ ngơi một lát, anh cũng nhanh chóng chạy về phòng, ngã xuống giường để cái chân đứng đến cứng ngắc được nghỉ ngơi. Tiểu Băng lôi tiền từ trong túi áo của anh ra, kiểm kê từ góc đến ngọn, cuối cùng báo cáo lại với anh:

“Có hơn hai trăm tệ, không tôi không tôi, nếu cứ như thế này thì chuyến đi lần này có thể kiếm được hơn một nghìn đấy!”

Nhưng dự toán hãy còn quá sớm, lại quá lạc quan. Đến chiều, tình hình của anh trở nên gay go, quả thực anh đứng đó cả buổi chiều mà không có mấy người đến chụp ảnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 58

Đ

ợi mãi mới đến thời gian ăn tối, Đàm Duy lập tức rời bỏ “cương vị” của mình, đi đến phòng ăn. Anh thấy Tiểu Băng cũng đã đến phòng ăn từ sớm nhưng lại tỏ ra không quen biết anh, ngồi cách khá xa, bắt chuyện với hai du khách nữ. Anh bình thường ăn cơm nhanh, lúc tâm trạng không vui ăn lại càng nhanh, và hai, ba miếng đã xong xuôi, quay trở về phòng mình.

Tiểu Băng vẫn chậm chạp đến tận lúc hát karaoke buổi tối, đoạn lên vào phòng anh

ở, báo cáo với anh: “Chiều hôm nay không có mấy người chụp ảnh với anh, chắc chắn là do tên “Lương Triều Vĩ” kia giờ trò, rất nhiều du khách biết anh đã kết hôn, vợ cũng đang ở trên thuyền. Chuyện này không phải do hấn tiết lộ thì còn có thể là ai chứ?”

“Thôi, biết thì biết, dù sao anh cũng không đứng nổi nữa, cũng chẳng kiếm được tiền bo, chẳng thà nghỉ ngơi một lát, coi như đi du lịch một chuyến.”

“Chả lẽ lại bại dưới tay người khác như thế?”

“Thế em nói phải làm sao bây giờ? Em cứ khẳng khẳng muốn theo bằng được,

bây giờ người ta đều biết rồi...”

Tiểu Băng tức giận. “Sao anh không trách cái tên “Lương Triều Vĩ” đó mà lại trách em? Ăn mềm không ăn cứng hả? Anh muốn thế nào? Muốn em không đi theo, để anh thân mật với người ta chứ gì?”

“Anh thì thân mật với ai?”

“Anh với mấy cô từ trần K đó, ôm người ta... chặt như thế...”

Anh không nhớ nổi mấy cô gái từ trần K đó là ai, nhưng chí ít anh có thể khẳng định anh tuyệt đối không thân mật với ai, có cô gái muốn dựa sát vào anh, hoặc

muốn ôm eo anh, chỉ cần anh có thể tránh được mà không đắc tội với người ta, anh đều cố gắng tránh. Anh nói: “Nếu em đã sợ anh thân thiết với người khác thì ngày mai anh không “đứng bực” nữa vậy...”

“Không “đứng bực” thì phải đền tiền cho công ty.”

“Ai nói thế? Vốn dĩ đâu có nhận lương, sao còn phải đền tiền?”

“Là thật đấy, em đã hỏi “Lưu Đức Hoa” rồi, anh ta nói nếu có người đồng ý giúp anh trả một nghìn tệ “đứng bực” ngày mai thì anh có thể không “đứng bực”...”

“Một nghìn tệ? Anh đứng cả ba ngày

cũng không kiếm nổi một nghìn, thiếu có một ngày cũng phải đền một nghìn hả? Như thế thật quá không công bằng. Chị Diệp vốn không nhắc đến chuyện này.”

“Nghe nói trong hợp đồng viết thế, chúng mình không để ý.”

“Ai sẽ đồng ý bỏ ra một nghìn tệ cho chúng mình đây?” “Đương nhiên là mấy quý bà muốn bao anh rồi.”

Anh không tin. “Trên thuyền này có quý bà hả? Sao anh thấy chỉ có mấy cô cậu thanh niên thôi.”

““Quý bà” chẳng qua chỉ là cách gọi phụ nữ có tiền thôi, cũng không có nghĩa phải

già đến tâm “cụ bà”, làm sao anh biết trong số những cô gái đó không có quý bà nào?” Tiểu Băng hồ nghi hỏi: “Sao thế? Anh động lòng rồi hả? Muốn quý bà bao anh hả? Đừng có nằm mơ nhé! Có em ở đây, xem ai dám bao anh!”

“Anh chẳng muốn ai bao anh hết, anh chỉ không dám tin công ty sẽ cho phép “minh tinh” làm những chuyện này.”

“Anh đừng có “mọt sách” như thế nữa, công ty không cho phép “minh tinh” làm thì còn ai muốn làm? Có thật là dễ kiếm chút tiền boa này không? Cứ coi như trong ba ngày kiếm được một nghìn thì mỗi ngày cũng chỉ được hơn ba trăm. Một ngày kiếm hơn ba trăm, còn phải

đền đây chịu khổ sao? Em nghe bọn họ nói, rất nhiều “minh tinh” không chỉ được người ta bao, còn có người bị người ta “mua đứt”, từ đó chỉ tiếp mỗi quý bà đó thôi, không cần phải “đứng bực” nữa. Anh biết tại sao chị Diệp vẫn tuyển anh dù anh không giống minh tinh không? Là bởi vì đám minh tinh bị “mua đứt” quá nhiều, không làm tiếp nữa...”

Anh vẫn không tin. “Công ty tốn thời gian và tiền bạc đánh bóng cho “minh tinh”, kết quả “minh tinh” bị người ta bao đứt, không lên thuyền nữa, chẳng phải công ty đã chi tiền vô ích sao?”

“Quý bà mua đứt một “minh tinh”, tất nhiên cũng phải trả cho công ty một

khoản tiền mà. Nói trắng ra, cái gọi là “công ty minh tinh” gì đó chính là công ty dẫn mối, tìm một số người, đóng gói xong liền bán đi, bọn họ ở giữa thu tiền.”

“Nếu thật sự là như vậy... chẳng lẽ chị Diệp không... nói với anh?”

“Anh cho rằng chị Diệp là thánh nhân hả? Chị ta nhất định đang từng bước làm như thế mà thôi, bây giờ chỉ là nhẫn nhịn qua cấp quản lý để thành nhân vật cấp tú bà.” Tiểu Băng đặc ý nói. “Hừ, em sớm đã nhìn ra đường đi nước bước bên trong rồi, bằng không tại sao em nhất quyết muốn đi theo anh chứ?”

“Nếu em đã biết rõ như vậy, sao em

không nói sớm? Nói ra rồi, chúng mình cũng không cần đến đây.”

“Nói sớm thì anh sẽ tin hả? Anh lại chẳng cho là em đang bịa đặt, đập vỡ cơ hội kiếm tiền của anh. Vả lại được đi du lịch miễn phí một chuyến cũng đâu phải chuyện gì không tốt, công ty không thể ép anh để người ta mua đứt, gã “Lưu Đức Hoa” kia chính là người bán nghệ không bán thân, cũng kiếm được không ít tiền.”

Anh cảnh giác hỏi: “Em... từ lúc nào đã bắt chuyện... với tên “Lưu Đức Hoa” kia vậy?”

“Mới đây thôi...”

“Em chụp ảnh... với hấn ta rồi hả?”

Tiểu Băng cười hì hì. “Chụp ảnh mà, chút lòng thành thôi, anh ta nói em là vợ của đồng nghiệp, chụp miễn phí.” Anh trào phúng: “Anh thấy bộ dạng bây giờ của em, nếu em có tiền, chắc chắn em sẽ mua đứt hấn ta luôn đúng không?”

Tiểu Băng ba hoa: “Hừ, chỉ với anh ta, còn cần em phải bỏ tiền ra mua đứt chắc? Nếu em muốn, em chẳng cần chi tiền, đùa bốn anh ta dễ như trở bàn tay.”

Anh nghĩ đến việc nhất định cũng có người đang đàm tiếu về anh với giọng điệu khinh miệt và bốn cột như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, giận dữ

nói: “Đợi khi nào thuyền cập bến tiếp theo, chúng ta xuống đi, mấy thứ tạp nham, lộn xộn gì đó...”

“Xuống làm gì? Xuống rồi mình đào đâu ra tiền mua vé về nhà? Còn phải đền công ty mấy nghìn nữa? Anh đúng là điên rồi, bất luận thế nào cũng phải hoàn thành công việc. Đã đến giờ rồi, mau đến phòng karaoke đi, em đi trước đây, anh đến ngay nhé.”

Anh sợ phải đền tiền nên đành xóc lại tinh thần đi đến phòng karaoke. Khởi cần phải nói, vẫn là thiên hạ của “Lưu Đức Hoa”, tên này quả là có thể hát được mấy bài, hơn nữa nhạc của Lưu Đức Hoa cũng không phải quá cao, rất dễ hát, giúp

cho tên mình tinh giả mạo này càng được thể huênh hoang.

Đàm Duy không biết hát mấy ca khúc thịnh hành, Kim Thành Vũ cũng không có mấy bài hát được yêu thích, vì thế anh gần như không được ai mời lên hát, vẫn là Tiểu Băng đứng ra bỏ tiền chọn anh, kêu anh hát bài Tôi giữ nỗi buồn cho riêng mình. May mà anh đã được Tiểu Băng bắt phải luyện tập bài này, hiệu quả cũng tạm ổn, có đôi tiếng ồ lên kinh ngạc, tiếp đó có người mời hát, cũng không nhất thiết phải hát ca khúc của Kim Thành Vũ, đám du khách thích là mời anh hát, làm anh vô cùng hối hận vì đã không luyện tập nhiều hơn các ca khúc thịnh thành bây giờ.

Sau khi lên bờ ở trấn J, anh vẫn kiếm được vài cơ hội chụp ảnh ở điểm du lịch. Du khách cùng thuyền hình như đều biết anh là người đã có vợ, hơn nữa người muốn chụp ảnh cùng anh đều đã chụp hết rồi, thế nên chẳng có ai để ý đến anh, anh chỉ có thể cười đùa với những du khách không biết tình hình ở điểm du lịch. Có lẽ fan hâm mộ minh tinh có tâm lý số đông mạnh hơn người bình thường, “minh tinh” càng nổi, người hâm mộ càng nhiều, còn “minh tinh” không mấy ai hâm mộ như anh, người theo đuôi ngày càng ít, đại khái ai cũng không muốn tỏ ra mình không có mắt nhìn.

Sau khi về nhà kiểm kê một lượt, chuyến

“đạo chơi đầu tiên” này của anh tổng cộng thu được hơn bảy trăm tệ, nếu trừ hết tiền mua sắm quần áo và đạo cụ cho chuyến đi này, số tiền kiếm được chỉ là một số âm.

Tiểu Băng an ủi anh: “Lần này không tính, lần này là vì có em đi theo nên mới ảnh hưởng đến công việc của anh, lần sau em không đi nữa, nhưng anh phải bảo đảm không được để cho người ta bao, không được để cho người ta mua đứt...”

“Đàn ông ai lại bị bao chứ? Mấy hôm nay sao anh vẫn thấy tất cả “minh tinh” nam đều “đứng bực” nhỉ?”

“Bao ngày thì không có, nhưng bao đêm

chắc chắn có.”

“Làm sao em biết?”

“Sao em không biết chứ? Em thấy có cô đêm hôm khuya khoắt đi đến phòng của “Lưu Đức Hoa”...”

“Có khi là vợ người ta thì sao? Chẳng phải em nửa đêm nửa hôm còn chui vào phòng anh đấy thôi?”

“Chắc chắn không phải là vợ anh ta, bởi vì chỉ một đêm mà liên tục có con gái đến phòng anh ta, mà mỗi lần lại khác nhau...”

“Ồ, em quan sát thật tỉ mỉ! Liệu có phải

em cũng... nhân lúc anh không chú ý mà chui vào phòng anh ta không đấy?”

Tiểu Băng thanh minh: “Em thề chưa từng đến chỗ của anh ta, em làm gì có nhiều tiền như thế?”

“Sao em không nói sớm? Nói rồi, anh sẽ đem hết tiền boia kiếm được tài trợ cho em, giúp em bao anh ta một đêm...”

Tiểu Băng cười sáng sủa. “Anh đúng là đồ một sách, chút tiền anh kiếm được đủ để bao “Lưu Đức Hoa” chắc? Bảng giá của anh ta rất cao, bao anh ta một tiếng đồng hồ, cô khoảng hai mươi thì là hai nghìn, cô ba mươi trở lên ít nhất cũng phải ba nghìn. Chút tiền cón con đó của

anh, bao anh ta nửa tiếng cũng chẳng đủ...”

Anh nghe đến đây, trong đầu đột nhiên có một suy nghĩ vô cùng hoang đường: Nếu phát đạt giống như gã “Lưu Đức Hoa” đó thì tiền ghép thận mấy trăm nghìn tệ kia có khi đã trả hết từ lâu rồi. Anh tò mò hỏi: “Mấy nghìn tệ một tiếng hả? Thế trong một tiếng đó... anh ta làm gì?”

“Cái đó em không tiện hỏi, nhưng nếu đã bán một tiếng đồng hồ, chắc chắn là mấy chuyện có thể đoán được... Chẳng qua là... vui vẻ cùng người ta thôi... Sao thế? Anh hỏi kĩ như vậy, chẳng lẽ lại muốn... bán giờ hả?”

“Anh bán giờ gì chứ? Ngay cả chụp ảnh anh cũng chẳng kiếm được ai, còn có thể bán giờ hả?”

Về sau chị Diệp kể cho Đàm Duy, có người tố cáo cô gian lận, nói cô bất chấp lợi ích của công ty, nhét một người quá tuổi “tứ bất tượng” vào tổ “minh tinh” bọn họ, còn cho phép anh ta đưa vợ theo, ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng chương trình “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi” của công ty. Chị Diệp nói: “Chương trình này tôi tạm thời không tiện xếp cậu vào làm nữa, nhưng tôi sẽ giúp cậu tìm việc khác...”

Anh cuống quýt xin lỗi: “Xin lỗi chị, xin lỗi chị! Tôi đã gây phiền phức cho chị

rồi, sau này... Thôi bỏ qua đi, tôi đoán những công việc khác của công ty các chị, tôi cũng không thể đảm đương được...”

Chị Diệp khoa trương: “Hừ, chỉ bằng mấy gã đó mà cũng làm ảnh hưởng đến tiền đồ của tôi ở công ty hả? Để xem hôm nào đó tôi lại chẳng đuổi hết bọn chúng đi...”

Anh can ngăn: “Thôi, mọi người cũng không dễ dàng gì, bọn họ tố cáo chị, cũng chỉ là nhằm vào tôi chứ không phải nhằm vào chị, chỉ cần tôi không đi nữa, bọn họ cũng không có gì để nói lại chị. Hơn nữa, chị cũng không biết ai đã tố chị, đuổi ai bây giờ?”

“Không biết là ai tố cáo thì cứ cho là tất cả bọn chúng làm, tất cả đều phải đuổi hết. Không cho chúng nếm mùi lợi hại, chúng lại muốn tạo phản...”

Tiểu Băng lại phân tích hoàn toàn khác: “Anh đừng nghe chị Diệp lừa anh, chắc chắn là do chuyện này không có người nào bao anh, không có người nào mua đứt anh, “thành tích” của anh không tốt, không kiếm được tiền cho công ty nên chị ta mới loại anh... Không sao, bị loại cũng tốt, tránh sau này anh không không chế được...”

Đi một chuyến “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi” khiến cho Đàm Duy cảm thấy mọi

mặt đều bị tổn thương. Tiền bạc thì không cần phải nói, mua một bộ âu phục hơn nghìn tệ, mặc được có một lần rồi lại treo ở đây, lãng phí tiền bạc. Cả người cũng mệt mỏi, tuy anh xuất thân là giáo viên, đứng trên bục giảng cũng quen rồi, nhưng lên lớp chỉ đứng mấy chục phút, giữa giờ còn được nghỉ giải lao, một ngày cũng không phải đứng từ sáng đến tối, vì thế từ trước tới giờ chưa từng cảm thấy đứng trên lớp vất vả. Lần này đứng liên tục ba ngày, đến mức chi dưới gần như dẫn tĩnh mạch.

Bị tổn thương nhất vẫn là lòng tự trọng của anh. Anh cảm thấy mình chẳng làm được cái gì, xem ra chỉ có thể ở trường dạy học. Anh làm ở trường đại học tương

đôi ổn, học tiên sĩ, lấy học vị, cũng có thể làm nghiên cứu khoa học, viết luận văn học thuật... nhưng cho dù anh có lên đến chức vị nào chẳng nữa thì vẫn như cá bị ném lên bờ cát, ôm một loại bi ai vô dụng không tài cán. Nếu nói vì lý do đạo đức mà anh cảm thấy nhục nhã vì đã tham gia kiểu “du lịch” như thế, vậy thì hiện tại anh càng cảm thấy nhục nhã, vì trong chuyến “du lịch” lần này bị du khách thờ ơ, bại dưới tay hạng người như “Lưu Đức Hoa”.

Chị Diệp đã từng là cộng rơm cứu mạng cuối cùng của anh, trước đây nếu thất bại thì lại nghĩ “chỗ chị Diệp sẽ có công việc kiếm tiền”, còn bây giờ hoàn toàn rơi vào ngõ cụt. Số tiền mà anh lo nhất

chính là mấy chục nghìn tệ của chú Đàm, bởi đó là số tiền mà chú Đàm phải vất vả mới tích cóp được. Hai vợ chồng chú Đàm đều không có công việc chính thức, không có bất kỳ phúc lợi nào, chỉ trông vào tiền để dành an dưỡng tuổi già và lo ma chay, hiện giờ hai vợ chồng chú tuổi tác đã cao, giống như ngọn đèn dầu sắp cạn, nói ngã là có thể ngã, anh làm sao có thể nhẫn tâm không trả số tiền đó chứ?

Anh lại dạy thêm một vài lớp ở trung tâm, thời gian ngắn, chủ yếu là lên lớp buổi tối và cuối tuần, có lúc còn phải đến nơi khác dạy phụ đạo. Anh hoàn toàn trở thành một chiếc máy biết dạy học, suốt ngày phải soạn giáo án lên lớp, có những môn vốn không phải chuyên ngành

của anh nhưng anh không quan tâm, chỉ cần người ta muốn anh dạy, anh đều dạy, có tiền là được.

Một buổi tối anh dạy xong trở về nhà, khi đó đã gần mười một giờ, vừa nhấc xe đạp lên cầu thang, đột nhiên có người từ trong bóng tối nhảy ra. “Cuối cùng cũng đợi được chú về!”

Anh vô cùng kinh ngạc, người đó lại nói: “Mau mở cửa làm chút gì để ăn đi, sao muộn như vậy mới về hả?”

Anh bật ngọn đèn trên cửa mới nhận ra là Thường Thắng, nhưng bộ dạng đã thay đổi hoàn toàn, quần áo rách rưới, tóc tai lòa xòa, lưng gù hẳn, nếu không phải là

giọng nói còn nhận ra được, anh quả thực còn nhầm Thường Thắng là gã ăn mày.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 59

A

nh ngạc nhiên hỏi: “Chú... sao lại thành thế này?”

“Làm gì đó để ăn đi đã, sắp chết đói rồi đây này...”

Đàm Duy do dự một lát mới mở cửa để Thường Thắng vào trong. Thường Thắng tự tìm đến tủ lạnh kiếm một quả táo, cũng chẳng thèm rửa đã ăn luôn. Đàm Duy bật bếp gas để nấu mì. Thường Thắng lột da bằng một quả táo xong, lúc này mới lau miệng rồi nói: “Còn không phải vì

chuyện chú bị cướp tiền ư, nhưng chú chớ hiểu nhầm, không phải anh cướp, mà là... bọn chúng cướp, nhưng anh cũng bị cuốn vào đó, trốn chạy ở ngoài lâu như vậy, chả khác gì chó nhà có tang...”

“Thế... bọn chúng bây giờ đang ở đâu?”

“Làm sao anh biết được? Có thể đã chạy ra nước ngoài qua Vân Nam rồi, cũng có thể còn đang ở xó xỉnh nào đó trong nước. Anh bây giờ vừa phải trốn bọn chúng vừa phải trốn công an, sợ gần chết. Hôm nay thật sự là đói quá nên mới đánh liều đến tìm chú, cho dù chú muốn giao anh cho công an thì anh cũng chịu, chung quy vẫn tốt hơn là chết đói, cũng hơn là bị người ta đánh chết.”

“Ai muốn đánh chết cậu?”

“Còn không phải là bọn chúng chắc.”

Đàm Duy nấu mì xong, đặt lên bàn cho Thường Thắng ăn, còn anh ngồi ở ghế đối diện hỏi chuyện. Hỏi cả buổi, cuối cùng cũng sáng tỏ một điểm, hóa ra Na Na có một gã bạn trai, biệt hiệu là “Da đen”, người ở ngõ Ô Y, ba mẹ đều thất nghiệp. “Da đen” từ nhỏ đã không được ăn học đàng hoàng, học chưa xong tiểu học đã bỏ ngang, giao du với một đám chơi bời lêu lổng, trộm cắp cướp giết, không chuyện xấu nào không làm. Lúc Na Na mười mấy tuổi trở thành bạn gái của “Da đen”, về sau “Da đen” bị bắt vào

nhà giam mấy năm, Na Na bắt đầu làm nghề “bán da thịt”, quen biết Thường Thắng cũng là phát sinh trong thời gian “Da đen” ngồi tù.

Đến khi “Da đen” ra tù, Na Na lại sà vào lòng “Da đen”, nhưng “Da đen” cảm thấy cây hái ra tiền Thường Thắng vẫn có thể hái được tiếp, vì thế hấn dạn Na Na đừng chia tay Thường Thắng vội. Lần đó Thường Thắng bị cướp, chính là “kiệt tác” của “Da đen”, lần này Đàm Duy bị cướp, hiển nhiên cũng là “kiệt tác” của hấn. Lần này trước khi gây án, bọn “Da đen” đã bàn bạc với nhau, muốn trốn đến Vân Nam, hùn vốn với một đám khác để buôn lậu ma túy. Bọn chúng nhận thấy cây hái ra tiền Thường Thắng vẫn có thể

hái tiếp, vì thế đã bảo Na Na đi lừa Thường Thắng.

Bọn “Da đen” trốn đến Vân Nam nhưng không tìm thấy con đường buôn lậu ma túy, định vượt biên nhưng lại bị bọn đầu mối đưa người nhập cư trái phép lừa một phen, đành phải lang bạt tứ xứ. Na Na cùng ở cùng bay với “Da đen”, hoàn toàn không để Thường Thắng vào mắt, sau này còn ép Thường Thắng hút thuốc phiện hòng không chế triệt để Thường Thắng. Thường Thắng vừa hận lại vừa sợ, muốn cách ly khỏi đám người đó. Sau khi “Da đen” biết được liên bảo Thường Thắng giao nộp “vũ khí bí mật”, nói là nộp rồi sẽ để cậu ta đi. Thường Thắng sợ mình mà tiết lộ “vũ khí bí mật”

thì sẽ rơi vào bẫy, nên nhất quyết không chịu nộp, cuối cùng bị bọn chúng đánh cho mẻ đầu sứt trán, đánh đến khi cậu ta giao nộp “vũ khí bí mật” mới thôi.

Ngày hôm sau, cầm trong tay “vũ khí bí mật”, bọn “Da đen” liền biến mất không còn tung tích, Thường Thắng bị ném lại một ngôi làng nhỏ trong núi ở Vân Nam, cậu ta phải dốc hết sức mới trốn được về thành phố A, nhưng không dám lộ diện trước công an, sợ bị bắt, cũng sợ bọn “Da đen” tìm cậu ta gây phiền toái. Hiện giờ cậu ta vừa không có việc lại không có nguồn chu cấp kinh tế, cũng không có chỗ dừng chân, không biết phải làm thế nào.

Đàm Duy hỏi: “Thế rốt cuộc chú... có tham gia cướp tiền của anh không?”

Thường Thắng một mực phủ nhận: “Anh không có, anh đâu biết bọn chúng muốn cướp tiền của chú, nếu anh biết thì nhất định sẽ liệu chết báo tin cho chú...” Thường Thắng lại không trả lời được nữa, úp úp mở mở: “Công an nhất định sẽ không tin anh không tham gia.”

“Nếu chú vạch trần, tố giác bọn “Da đen”, công an chắc chắn sẽ khoan hồng trước sự thành thật của chú.”

“Anh phải đi đâu để tố giác chúng đây? Bọn nó đã trốn biệt tăm rồi. Cho dù công an có thể bắt được chúng nó, anh chỉ có

một mình, bọn chúng có một đám, nếu chúng bắt tay hãm hại anh, nói chuyện cướp tiền là do anh sắp đặt, anh phải chứng minh thế nào bây giờ?”

Nói thật, ngay cả Đàm Duy cũng không thực sự tin rằng chuyện này không liên quan đến Thường Thắng, nhưng nếu Na Na cũng biết chuyện anh vay tiền, thì anh cũng không thể khẳng định Thường Thắng đã tham gia vào vụ này, biết đâu Na Na lợi dụng mối quan hệ giữa anh và Thường Thắng, thám thính được tin tức, cùng bọn “Da đen” sắp đặt vụ cướp tiền lần này. Anh ậm ờ lên tiếng: “Nếu chú thật sự không liên quan đến chuyện này thì lúc nào cũng có thể chứng minh được...”

Thường Thắng đã lột da xong bát mì, dĩa dày được lấp đầy, lại có sức để dạy bảo người khác: “Cũng chỉ có cái đồ mọt sách như chú mới nghĩ được như thế. Chú thử nghĩ xem, cục công an thành phố A đều là mấy người Tà Di Vũ nắm quyền, bọn họ từ lâu đã hận không thể dồn anh vào chỗ chết, nếu bây giờ có người đứng ra tố anh là kẻ cầm đầu băng cướp, bọn họ còn không nhanh chóng tuyên anh mười năm, tám năm tù sao? Hơn nữa anh cũng sợ bọn “Da đen” sau khi biết sẽ trả thù anh...”

“Thế chú định làm thế nào?”

Thường Thắng ừ ừ nói: “Anh cũng không

biết, trốn được ngày nào hay ngày đó...”

Anh lấy Tiểu Băng ra làm “mặt nạ đen[5]”: “Chú ở lại chỗ anh cũng không phải cách hay, Tiểu Băng về nhà mà nhìn thấy chú ở đây chắc chắn sẽ âm ỉ.”

[5] . Mặt nạ đen: Mặt nạ trong Kinh kịch, thường chỉ trung thần ngay thẳng, không vụ lợi.

“Chú ở nhà có chút chuyện này mà cũng không làm chủ được à? Chú sợ vợ như thế hả?”

“Cũng không phải là sợ cô ấy, nhưng sức khỏe của cô ấy bây giờ không ổn định, nếu làm cô ấy tức đến đổ bệnh thì không

phải đến lượt anh xui xẻo ư?”

“Khi nào thì cô ấy về?”

Bây giờ Tiểu Băng sẽ ở nhà ba mẹ từ thứ Hai đến thứ Sáu, cuối tuần mới về nhà, vì trường trung học số 1 cách Đại học B rất xa, chạy đi chạy lại cũng không tiện, nhưng anh vẫn nói dối: “Cô ấy về bây giờ đây.”

“Thế thì chú cho anh vay ít tiền, anh... về quê vậy...”

Đàm Duy lấy ra năm trăm tệ. “Anh chỉ có ngàn này tiền mặt, là tiền dạy thay vừa được phát hôm nay, chú cầm lấy đi... Đáng ra bây giờ chú cần tiền, anh phải

trả lại chú tám nghìn mới đúng, nhưng trong tay anh giờ này tạm thời không có nhiều như thế...”

Thường Thắng tỏ ra hào phóng: “Thôi, chú đừng nhớ đến tám nghìn đó nữa, dù sao thì chú cũng đâu có dùng đến số tiền đó...”

“Chỗ tiền đó là để Tiểu Băng ghép thận, cô ấy dùng thì khác gì anh dùng chứ?”

“Chú vẫn muốn dùng số tiền đó để thay thận cho Tiểu Băng hả? Đừng mơ mộng nữa, chỗ tiền ấy đã bị bọn “Da đen” tiêu sạch từ lâu rồi.”

Anh vô cùng kinh ngạc: “Số tiền đó

không phải lấy lại được rồi sao? Sao chú lại nói đã bị bọn chúng tiêu hết?”

“Tiền nào? Tiền bọn “Da đen” cướp của chú hả? Công an không bắt được chúng, lấy lại tiền thế nào được?”

Anh trước giờ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nếu công an nói đã lấy lại được tiền thì chính là đã lấy lại được, chẳng lẽ công an lại tự móc tiền túi ra để đưa anh sao? Anh hỏi: “Thế... có khả năng công an không bắt được “Da đen” nhưng lại bắt được tên nào đó trong số chúng không... nên mới lấy lại được tiền?”

“Làm sao có thể? Số tiền đó vẫn luôn nằm trong tay “Da đen”, ngay cả Na Na

cũng đừng mơ mà động vào, người khác còn có thể động vào sao? “Da đen” nghiện ma túy, mỗi tháng đổ ra không ít tiền, số tiền của chú, hắn đã tiêu hết từ lâu rồi...”

“Vậy thì cũng lạ, bởi vì chính miệng Tạ Di Vũ nói với anh, họ đã giúp anh lấy lại được tiền, anh còn đích thân đến cục công an để lấy mà.”

Thường Thắng cũng tỏ ra mơ hồ. “Thế thì anh cũng không rõ lắm, liệu có phải công an nhầm lẫn các vụ án không, đem tiền của vụ khác đưa cho chú?”

Anh cảm thấy chuyện này quả thật còn ly kỳ hơn cả nghìn lẻ một đêm, cũng có khả

năng công an thu nhậm tiền, nhưng trả nhậm tiền thì làm gì có cửa. Hơn một trăm nghìn tệ không phải là khoản tiền nhỏ, làm sao có thể trả nhậm tiền của vụ án khác cho anh được?

Anh đang vắt óc suy nghĩ về khoản tiền đó, Thường Thắng chợt lên tiếng hỏi: “Nghe chú Đàm nói tiền của chú đều là vay từ một đồng nghiệp, chắc chắn là vay vợ của anh phải không? Ồ, anh hẳn phải gọi là “vợ trước của anh”, “vợ trước của anh”... bây giờ thế nào rồi?”

Anh thuận miệng đáp: “Rất ổn...”

Thường Thắng thôn thức không thôi: “Chà, sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì

lúc đó đã không dây dưa với hạng người như Na Na, bằng không bây giờ anh cũng đi Mỹ rồi, căn bản cũng không biết mình sẽ rơi vào tình cảnh như thế này... Di Hồng... cô ta kết hôn chưa?”

Anh chỉ muốn nói “cô ấy kết hôn hay chưa, cũng không có phần của cậu”, nhưng anh cảm thấy sự ân hận của Thường Thắng dù sao cũng rất chân thành, anh không cần thiết phải giậu đổ bìm leo, chỉ trả lời: “Cô ấy vẫn chưa kết hôn, nhưng...”

“Anh biết cô ta không cần anh nữa, anh chỉ hỏi thôi, quan tâm cô ta một chút, đâu sao cũng từng là vợ chồng mà... Thật ra anh vẫn luôn rất yêu Di Hồng, chỉ có

điều... đôi lúc suy nghĩ hơi phức tạp.”
Thường Thắng cảm phần thót lên. “Có trách cũng chỉ trách cái xã hội này, sinh ra cái loại nếp sống như thế, cả xã hội đều như vậy, chú nói xem những người cô độc như bọn anh làm sao có thể bước ra từ vũng bùn mà không bị vấy bẩn đây?”

Anh bây giờ chỉ một lòng muốn làm rõ hơn một trăm nghìn tệ Tạ Di Vũ đưa cho anh rốt cuộc lấy từ đâu ra, chẳng còn lòng dạ nào để nghe Thường Thắng bàn cao kiến, nhìn chăm chăm vào một khoảng không rồi nói: “Tiểu Băng sắp về rồi, anh không thể nói chuyện với chú được nữa, chú... hôm khác lại đến chơi đi...”

“Đợi Tiểu Băng về, anh sẽ nói rõ với cô ấy, xem có thể ở chỗ chú mấy ngày được không...”

“Cô ấy sẽ không đồng ý. Sức khỏe của cô ấy hiện giờ không ổn định, tính khí lại hay cáu kỉnh, anh không muốn làm cô ấy tức giận... Anh thấy hay là chú... đi đầu thú đi...”

Thường Thắng đành phải đứng dậy. “Thôi, chú không giữ anh, anh vẫn đi thì hơn... Đầu thú hay không, chú hãy để anh tự quyết định, chú đừng ở đó... nhiều chuyện. Chú lần này đại nạn không chết, vẫn là có công lao của anh, nếu không phải vì chú là bạn anh, bọn “Da đen” đã

đánh chết chú rồi.”

“Cảm ơn chú, anh sẽ không tố giác chú với công an, nhưng anh thật sự cũng không thể giúp chú được, chú... tự thu xếp cho ổn thỏa...”

Sau khi Thường Thắng bỏ đi, việc đầu tiên Đàm Duy muốn làm chính là gọi điện cho Tạ Di Vũ, nhưng anh biết nếu hỏi Tạ Di Vũ chuyện này thì sẽ phải nói chuyện của Thường Thắng, anh lại lo như vậy sẽ hại Thường Thắng phải ngồi tù. Mà trong lòng anh vẫn có chút tin tưởng Thường Thắng không liên quan đến vụ cướp tiền, có lẽ chỉ là vô tình cung cấp thông tin cho bọn người kia, hơn nữa Thường Thắng đã đến nông nổi này, thôi

thì coi như đã bị nghiêm trị.

Anh gọi điện cho Tiểu Băng, kể lại chuyện của Thường Thắng. Tiểu Băng nói: “Anh xem em nói có đúng không? Lúc đó em đã cảm thấy là lạ, sao lúc lấy tiền lại nhiều hơn hai nghìn? Không thể nào mà. Hơn nữa, anh còn nói tiền anh vay đều là bó một trăm tệ, không có năm mươi tệ, mà tiền lấy về lại có năm mươi tệ, khi ấy em cũng nghi ngờ bên trong có điều gì đó kỳ quặc, em nói anh còn không tin...”

Anh không nhớ lúc đó Tiểu Băng có nói những lời như vậy không, càng không nhớ được mình có tin hay không, nhưng anh biết đây là câu cửa miệng của Tiểu

Băng. Dầu sao thì chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là phải làm rõ rốt cuộc là tiền của ai. Anh hỏi: “Em cảm thấy sẽ là... tiền của ai?”

“Chắc chắn là tiền của Di Hồng, bởi vì chúng mình không đồng ý cho cô ấy bán nhà, mà cô ấy lại cứ muốn như thế, Tà Di Vũ là anh trai của cô ấy, cô ấy nhờ anh ta nói dối, anh ta còn không nói dối ư?”

“Nhưng bạn của cô ấy vẫn sống ở căn nhà đó, làm sao có thể bán được?”

“Thế... có lẽ là bán cho bạn của cô ấy chẳng?”

“Nhưng mà người bạn đó mỗi tháng đều

nộp tiền thuê nhà cho chúng mình.”

“Thế thì chắc chắn là tiền Di Hồng nhờ người nhà gom giúp...”

Đây cũng là điều anh phỏng đoán, anh nói: “Bây giờ bên Mỹ vẫn còn quá sớm, đợi lát nữa anh sẽ gọi điện cho cô ấy, hỏi xem có phải là tiền của người nhà cô ấy không.”

“Chẳng thà anh cứ hỏi thẳng Tạ Di Vũ còn hơn.”

“Anh chỉ sợ một khi đã hỏi sẽ làm liên lụy đến Thường Thắng...”

“Anh đúng là hay mềm lòng, loại người

như Thường Thắng còn có gì mà phải thương hại? Hắn ta cũng là một trong số bọn người kia, bây giờ hắn chẳng còn tác dụng, người ta không cần hắn nữa, hắn bèn đến trước mặt anh giả vờ đáng thương. Nếu là em, ngay cả bát mì em cũng không cho chứ đừng nói là cho hắn năm trăm tệ... Nếu anh không tiện gọi điện cho Tạ Di Vũ, thế thì để em gọi.”

Anh cuống quýt nói: “Thôi, để anh gọi thì hơn, suy cho cùng anh mới là người làm mất tiền.”

Anh gọi điện cho Tạ Di Vũ, hỏi về số tiền kia, Tạ Di Vũ tỏ ra hoàn toàn vô tội: “Là đòi được về. Sao, ngay cả lời của tôi cậu cũng không tin hả?”

“Em sợ là em gái của anh... cô ấy bán nhà để lấy tiền. Bởi vì bọn em không chịu nhận... vì thế cô ấy mới bảo anh nói là đòi được tiền về...”

“Nhà em gái tôi còn chưa bán, vẫn để ở đó, cậu không tin có thể hỏi mẹ tôi.”

“Thế... liệu có phải là... tiền nhà anh gom giúp không?”

“Số tiền em gái tôi cho cậu vay chính là tiền gia đình tôi gom góp được, bằng không... Con bé cũng giống như cậu, chỉ với nghề dạy học, đào đâu ra tiền cho cậu vay chứ? Ý của cậu là cậu làm mất số tiền đó, người nhà tôi lại gom hơn một

trăm nghìn tệ để tôi mang đến cho cậu, nói là tôi đòi được về hả? Cho dù người nhà tôi có thể bỏ ra nhiều tiền như thế, tôi cũng không làm cái chuyện mua danh cầu lợi như vậy.”

Anh thấy Tạ Di Vũ nói như vậy, cũng không tiện hỏi nữa, xin lỗi mấy câu rồi cúp điện thoại. Ước chừng bên Tạ Di Hồng trời đã sáng, anh liền gọi điện cho Tạ Di Hồng, kể lại chuyện của Thường Thắng cho cô nghe.

Tạ Di Hồng cũng tỏ ra vô tội, nói: “Hả? Còn có chuyện như thế sao? Anh tôi là người ngay thẳng, hơn nữa đây lại là việc công, anh tôi chắc chắn sẽ không nói dối trắng trợn như vậy đâu, chắc là

đòi lại được thật đây?”

“Nhưng chính miệng Thường Thắng nói là số tiền đó đều do “Da đen” cầm, mà “Da đen” vẫn nhớn nhor ngoài vòng pháp luật, anh cậu không có khả năng đòi lại tiền từ chỗ “Da đen” được... Cậu nói xem liệu có phải là tiền của bác sĩ Tiêu không?”

“Cũng không chắc lắm. Bác sĩ Tiêu quen anh tôi không? Dù sao thì tôi cũng chưa từng nghe anh trai nhắc đến bác sĩ Tiêu...”

Anh cũng cho rằng đó chưa chắc là tiền của bác sĩ Tiêu, thứ nhất bác sĩ Tiêu có lẽ không quen biết Tạ Di Vũ, thứ hai

chuyện này cũng không giống tác phong của bác sĩ Tiêu, bởi bác sĩ Tiêu là người “ham danh không ham lợi”, nếu làm chuyện tốt mà không ai biết thì còn có danh tiếng gì chứ? Bác sĩ Tiêu chắc hẳn là loại người giúp người phải giúp ở chỗ sáng, còn phải thổi phồng bản thân gấp mấy lần, chỉ sợ người khác không biết, vì thế không có khả năng anh ta chịu làm anh hùng vô danh như thế này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 60

T

a Di Hồng trầm ngâm một lát, đoạn lên tiếng:

“Nếu không phải là bác sĩ Tiêu, vậy thì chỉ có thể là cô giáo Lam. Rất có thể bà ấy muốn cho cậu tiền nhưng cậu không chịu cầm, vì thế bà ấy đã nghĩ ra cách này.”

Đây chính là một khả năng anh không muốn đối diện nhất, cho nên anh vẫn suy đi tính lại, đoán cái này, đoán cái nọ, chỉ là không dám đoán là cô Lam, bởi vì tự

đáy lòng anh vẫn hy vọng là người khác. Không hiểu tại sao, anh vẫn không muốn mượn tiền của cô Lam nhất, chỉ cần anh nghĩ đến cô Lam, trong đầu liền hiện lên mấy cụm từ “cô nhi quả phụ”, “lẻ loi hiu quạnh”, “cô đơn không người giúp”... lại không đành lòng cầm chút tiền tiết kiệm mà cô Lam phải vất vả mới gom góp được, ngộ ngờ gia đình có chuyện thì hai mẹ con cô phải làm sao đây?

Dường như Tạ Di Hồng cảm thấy câu nói của mình khiến Đàm Duy câm nín, biết là đã gặp phải anh hùng, không khỏi tấm tắc ca ngợi: “Woa, cô Lam thật lợi hại, ngay cả anh tôi mà cũng mua chuộc được. Hồi đó tôi nghĩ nát óc cũng không tìm ra cách nào hay như vậy, đúng là gừng càng già

càng cay.”

“Ân huệ tôi nợ mọi người quá nhiều, thật sự không biết phải đáp lại như thế nào...”

“Cậu nợ tôi ân huệ gì chứ? Cậu đâu có dùng đến tiền của tôi. Phải nói là tôi nợ cậu mới đúng, bởi vì dù thế nào cũng là chồng cũ của tôi cùng mấy thằng khốn kia cướp tiền của cậu. Nếu không phải vì tôi, cậu làm sao có thể bị cái tên sao chổi Thường Thắng kia quấn lầy? Như thế này nhé, số tiền của cô Lam, cậu cứ để tôi trả đi, coi như tôi lấy công chuộc tội.”

Anh ghen ngào không nói nên lời, trong đầu chợt lóe lên một hình ảnh hoang đường: anh cảm kích ôm lấy Tạ Di

Hồng, siết chặt vòng tay. Anh có thể thề, anh tuyệt đối không có suy nghĩ không nên có, chỉ là cảm thấy làm như vậy mới bày tỏ được lòng biết ơn của anh.

Anh gọi điện thoại cho Tạ Di Hồng xong, lại gọi cho cô Lam, không hỏi có phải là tiền của cô Lam hay không mà trực tiếp cảm ơn cô Lam đã cho anh vay số tiền đó, anh nói là Tạ Di Vũ kể cho anh biết. Có lẽ trong mắt cô Lam, anh không phải là kẻ biết nói dối, vì thế cô Lam lập tức mắc lừa, hỏi với vẻ khó hiểu: “Anh ta đã đồng ý với tôi rằng sẽ không nói cho cậu biết, sao giờ lại tiết lộ với cậu chứ?”

“Bởi vì... em đã biết đám người cướp tiền kia vẫn chưa bị bắt, cho nên không

thể lấy lại tiền được...” Anh kể lại tình hình của Thường Thắng cho cô Lam nghe.

Cô Lam nói: “Lúc đó tôi cũng không còn cách nào khác, biết cậu sợ nợ tiền, vì thế mới đi tìm Tiểu Tạ...”

“Sao cô... lại quen anh ta vậy?”

“Chẳng phải là suốt ngày nghe Thường Thắng nói sao? Cậu ta cứ mở miệng là nhắc đến anh vợ và ba vợ làm lãnh đạo...”

“Tạ Di Vũ... lại đồng ý làm chuyện đó ư?”

“Cái đó có gì mà không đồng ý chứ? Chẳng qua là giúp đưa tiền cho cậu thôi, chứ đâu có bảo anh ta làm trái pháp luật, giết người phóng hỏa... Tôi cũng kể cho anh ta nghe về tính cách của cậu, anh ta cũng rất hiểu, nói anh ta cũng là người sợ vay tiền, đàn ông mà, họ đều cho rằng vay tiền là một việc làm rất mất mặt.”

“Em chỉ lo cô và Vi Vi... thiếu tiền dùng...”

“Hai mẹ con tôi không thiếu tiền, nếu thiếu tiền thì đã đổi để dùng từ lâu rồi. Vi Vi rất quý hai vợ chồng các cậu, tôi bảo nó là số tiền này để cho cô Trang của chú Đàm chữa bệnh, con bé liền chạy đến chỗ cất ống tiết kiệm của nó,

ném xuống đất vỡ tan, lấy tiền ra đưa cho tôi, bảo tôi đem đến cho cô Trang của chú Đàm chữa bệnh.”

Cổ họng anh nghẹn lại, không thể nói được điều gì, chỉ muốn ôm lấy Vĩ Vĩ, hôn lên cái trán cao cao của nó.

Lúc anh kể lại chuyện này cho Tiểu Băng, chỉ nói là tiền của cô Lam mà không nhắc đến chuyện Vĩ Vĩ đập vỡ ống tiết kiệm, sợ Tiểu Băng lại nghi ngờ Vĩ Vĩ là con gái anh, nói những câu đại loại như “dù gì cũng là ruột thịt”.

Tiểu Băng nói: “Em đã sớm đoán ra là cô giáo Lam rồi, có thể nghĩ ra cách tài tình như thế, anh nói xem ngoài cô ấy ra

còn có thể là ai? Hiện giờ chúng mình vừa nợ tình nghĩa của Tạ Di Hồng vừa nợ ân huệ của cô Lam, phải làm sao đây? Lấy cái gì để trả người ta?”

Từ đó về sau, tảng đá trong lòng anh càng nặng trĩu, bởi vì món nợ của anh trong phút chốc đã tăng thêm hơn một trăm nghìn tệ, hơn nữa còn là tiền của cô Lam. Anh luôn cảm thấy bất cứ lúc nào cô Lam cũng có thể cần dùng đến số tiền đó, bị ốm, ra nước ngoài, Vi Vi học đàn, học lớp tài năng... có chỗ nào không cần dùng đến tiền đây? Nếu vì anh mà cuộc sống của hai mẹ con họ bị ảnh hưởng, hoặc là làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Vi Vi thì anh chắc chắn sẽ hối hận cả đời...

Bây giờ anh “quay cuồng trong nợ nần”, một lòng một dạ nghĩ tới việc kiếm tiền, nhưng anh lại chẳng tìm được cách nào khác để kiếm tiền, chỉ có thể dạy thêm khắp nơi. May mà anh xuất thân từ trường đại học danh tiếng nên việc dạy học cũng khá ổn, dạy thêm cũng có thể kiếm được một ít.

Chỉ có điều thời gian anh ở bên Tiểu Băng ngày càng ít, đôi lúc, ngay cả cuối tuần cũng không thể ở bên nhau vì anh phải đi dạy hay ra ngoại ô dạy phụ đạo cho các thí sinh. Đại học B là một trong những đơn vị khảo thí tự học của thành phố này, trộn đề thi bên trong, sau đó lại cử giáo viên đi dạy phụ đạo. Mánh khéo

nhỏ nhỏ này đã được dày công tôi luyện, vì thế các thí sinh đều biết lớp phụ đạo của Đại học B đều là “hàng thật”, không tiếc bỏ ra một đồng tiền để đăng ký học phụ đạo.

Đàm Duy cảm thấy cách làm này không đúng nhưng vẫn tranh thủ đi dạy phụ đạo, bởi vì anh dạy học ở những chỗ này, một ngày sẽ kiếm được hơn một nghìn tệ phí dạy học, còn được chiêu đãi rượu ngon cơm ngọt, xe đưa xe đón, tận tụy phục vụ anh như quan lớn. Anh đi dạy phụ đạo mấy buổi, tưởng chừng như bị nghiện, cảm thấy việc dạy thêm quả là kiếm tiền quá chậm, làm sao có thể so sánh được với việc dạy phụ đạo? Nhưng anh cũng không nỡ bỏ công việc dạy thêm, bởi vì

kiểu phụ đạo này có tính thời vụ, gần đến thời gian thi mới có, bình thường vẫn phải dựa vào việc dạy thêm để kiếm tiền.

Chấm bài cũng có thể kiếm được tiền, tiền chấm bài vẫn là thứ yếu, chủ yếu là có một số thí sinh biết mình thi không tốt liền đánh dấu vào bài thi, sau đó đút lót cho giáo viên chấm thi để họ thu xếp. Buổi tối đầu tiên anh tham gia chấm thi, thầy giáo Lý - lãnh đạo tổ liền tìm đến nhà anh. Thầy Lý quanh co vòng vo cả buổi, anh mới hiểu là có một số thí sinh nhờ thầy Lý giúp họ thi qua, nhưng lúc chấm bài là mỗi giáo viên chấm một bài, không phải một người chấm tất cả, chỉ dựa vào một mình thầy Lý thì không thể làm trót lọt vụ này.

Người ta thường nói tiền có thể bắt quỹ
đẩy cối xay, Đàm Duy không phải là quỹ
nhưng còn thiếu tiền hơn cả quỹ, bây giờ
có người đưa tiền đến trước mũi, còn
cần gì mà không đẩy cối đây? Tuy anh sợ
khiếp vía nhưng vẫn đồng ý. Hôm sau
lúc chấm bài, dựa vào những manh mối
mà thầy Lý cung cấp, anh để ý đến bài
thi của những người đó, cứ gặp phải là
dốc sức tặng điểm tối đa, hoặc chỉ trừ
tượng trưng nửa điểm. Lần chấm thi đó,
tiền chấm thi của anh còn cộng thêm tiền
đút lót của học sinh cũng được hơn mấy
nghìn.

Nhưng biến chất nhất chính là anh đi thi
hộ người khác, đây cũng chính là vụ làm

ăn mà thầy Lý tìm cho anh, nhờ anh đi thi hộ một người, bởi vì chỉ dựa vào chút mảnh khoe chấm bài cũng không đảm bảo được là bao, một là danh tính thí sinh bị phong kín, số thí sinh làm ký hiệu lại nhiều, vả lại người chấm bài cũng khá nhiều, phân thành rất nhiều tổ, nếu chẳng may bài thi của thí sinh đó không thuộc tổ chấm bài của thầy Lý thì chỉ có thể nhìn bài than thở thôi. Vì thế có một vài thí sinh quyết định giải quyết vấn đề từ gốc rễ, tìm người thi hộ, như thế bất luận bài thi của mình có rơi vào tay người nào chấm cũng đều có thể qua.

Những người đó đúng là có bản lĩnh cao cường, ngay cả ảnh chụp trên thẻ dự thi chuẩn cũng làm giả được, còn làm giả

thể công tác gì đó, để tiện bề đối phó với khâu kiểm tra giấy tờ khi bước vào phòng thi. May mà trường thi không đặt ở Đại học B nên không có người nào biết anh. Anh làm xong bài của mình rồi theo như giao hẹn trước đó, viết đáp án vào một tờ giấy nhỏ, chuyển cho một thí sinh khác, thí sinh đó chuyển cho bao nhiêu người anh cũng không biết, nói tóm lại, lần thi hộ này anh cũng kiếm được hơn mấy nghìn.

Anh cứ thế đi dạy ở khắp nơi, phụ đạo ở khắp nơi, làm giám thị rồi chấm bài, mưu lợi gian lận, đến mức cả thể xác và tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, người như bị vắt kiệt sức lực, lúc ở bên Tiểu Băng, anh chủ yếu dành thời gian để ngủ bù.

Tiểu Băng bây giờ như nghiền lên mạng, cứ lúc nào anh mở mắt là trông thấy cô ấy đang lên mạng. Có lúc anh tò mò hỏi: “Trên mạng rốt cuộc có gì hay, sao em từ sáng đến tối đều lên mạng vậy?”

“Anh vừa tới là ngủ, em biết làm gì bây giờ, đành phải lên mạng thôi.”

Nhưng nếu anh không ngủ, xóc lại tinh thần chơi với Tiểu Băng, Tiểu Băng lại nói: “Thôi, em mệt lắm, hay là anh ngủ bù đi còn em lên mạng.”

Có lẽ vì quá bận hoặc là quá mệt, anh lại quên mất ngày kỷ niệm hai người quen nhau. Hôm đó đúng vào thứ Tư, anh có tiết ở ba nơi, đợi đến khi anh dạy xong

thì đã là hơn mười giờ tối. Anh thậm chí còn chẳng nghĩ đến việc tắm rửa, ngã xuống giường liền buồn ngủ, nhưng Tạ Di Hồng đột nhiên gọi điện cho anh, hỏi hôm nay sao không thấy cảm ơn bà mai là cô ấy, lúc đó anh mới nhớ ra hôm nay chính là ngày kỷ niệm, năm nào họ cũng chúc mừng. Anh luống cuống, vội vàng bắt taxi chạy đến chỗ Tiểu Băng.

Tiểu Băng cũng không trách anh, chỉ thờ ơ nói: “Vợ chồng già hết rồi, chúc mừng hay không cũng không quan trọng...”

Thái độ này còn khiến anh cảm thấy sợ hãi hơn là Tiểu Băng quát anh một trận, nếu cô ấy mắng anh chứng tỏ cô ấy vẫn còn coi trọng ngày này, nhưng bây giờ lại

lãnh đạm nói một câu như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng khó hiểu, không biết là do thời gian càng dài tình cảm càng sâu đậm, không cần để ý đến những tiểu tiết như thế, hay là Tiểu Băng đang tức giận. Anh liên tục thanh minh nhưng Tiểu Băng lại có phần không bình tĩnh: “Em đã nói với anh là không quan trọng, sao anh cứ nói mãi thế?”

Có làm lỗi từ ngày kỷ niệm lần đó, anh trở nên vô cùng căng thẳng, chỉ sợ lại quên mất bất cứ ngày kỷ niệm nào khác. Tiếp đó là ngày kỷ niệm hai người lần đầu tiên làm tình, đây là bí mật của họ, cũng chính là ngày kỷ niệm mà Tiểu Băng coi trọng nhất. Những dịp kỷ niệm khác thường mời một số người để cùng chúc

mừng nhưng riêng ngày này, chỉ có hai người họ lặng lẽ chúc nhau. Lần này, anh cố ý dùng bút đỏ khoanh tròn ngày đó trên lịch, để mình đỡ quên.

Còn gần mấy ngày nữa, anh mua một món quà, là một bộ đồ ngủ vô cùng gợi cảm, hồi trước Tiểu Băng đã từng ngắm mấy lần nhưng không nỡ mua. Ngày kỷ niệm hôm đó, anh đổi lớp với người khác để buổi tối có thể đến chỗ ba mẹ vợ cùng chúc mừng với Tiểu Băng. Anh không nói cho Tiểu Băng là anh sẽ qua đó, Tiểu Băng cũng không nhắc đến ngày kỷ niệm này, anh biết Tiểu Băng nhất định là đang hy vọng tự anh nhớ ra ngày này, tự giác đến chúc mừng, nếu còn phải nhắc nhở, chắc chắn cô sẽ cảm thấy cực kì chán

nản.

Buổi chiều tan làm, anh chạy về nhà tắm rửa, khoác lên mình bộ âu phục hơn một nghìn tệ lần trước mua rồi bắt taxi đến nhà ba mẹ vợ, tưởng là mình sẽ được chào đón bằng một bữa tối thịnh soạn và khuôn mặt tươi rói, ngõ ngàng của Tiểu Băng, nhưng khi anh hưng phấn chạy đến đó, chỉ thấy ba mẹ vợ đang ăn cơm. Hai người thấy anh đến thì đều đứng dậy chuẩn bị bát đĩa, anh thất vọng hỏi: “Mẹ, Tiểu Băng đâu rồi ạ?”

Mẹ vợ đáp: “Nó nhận được điện thoại, ra ngoài rồi. Chắc nó không biết hôm nay con sẽ đến. Bình thường không phải đến cuối tuần con mới rảnh sao?”

“Hôm nay... cũng rảnh rồi hơn nên con sang đây. Cô ấy có nói là đi đâu không ạ? Bao giờ cô ấy về ạ?”

“Nó không nói...”

Anh sợ Tiểu Băng vì đề kỷ niệm ngày này mà về ngôi nhà nhỏ của hai người, trong lòng rất hồi hận, nếu sớm biết như vậy anh nên nói cho Tiểu Băng biết trước. Anh gọi vào di động của Tiểu Băng, tắt máy, lại gọi về nhà, không có ai nghe. Anh nghĩ có thể Tiểu Băng vẫn đang trên đường đi, đợi một lát rồi gọi. Anh tùy tiện ăn mấy miếng rồi vào phòng ngủ chờ đợi, vốn chỉ muốn nằm một lát, ai ngờ vừa đặt lưng xuống liền thiếp đi.

Đợi đến khi anh tỉnh lại thì đã hơn mười giờ. Tiểu Băng vẫn chưa về. Anh lập tức gọi điện về nhà, vẫn không có ai nghe máy, anh lại gọi vào di động của cô, vẫn tắt máy. Anh sốt ruột, thậm chí chắc chắn là Tiểu Băng quay về nhà của hai người, không thấy anh ở đó nên giận dỗi chạy đi đâu rồi. Anh đi hỏi mẹ vợ: “Mẹ ơi, Tiểu Băng có gọi điện về không mẹ? Con vừa ngủ quên mất, không nghe thấy...”

“Không có, nó không gọi về...”

Anh hỏi: “Mẹ có biết cô ấy thường đi đâu không? Con muốn đi tìm cô ấy, bây giờ đã muộn rồi...”

“Có lúc con bé ở trường soạn bài hoặc là chấm bài gì đó, cũng về nhà rất muộn...”

“Thế để con đến trường cô ấy tìm xem...” Anh gọi đến phòng làm việc của Tiểu Băng, không có ai nghe máy, gọi vào di động của cô, vẫn tắt máy. Anh chạy đến nơi làm việc của Tiểu Băng, nhưng cả tòa nhà được bao phủ bởi một màu đen kịt. Anh quay về nhà ba mẹ vợ, nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, anh quyết định đợi đến mười một giờ, nếu đến mười một giờ Tiểu Băng vẫn chưa về, anh sẽ đến nhà bạn bè của cô để tìm.

Anh không dám nằm lên giường nữa, chỉ

sợ vừa nằm là lại thiếp đi nên ngồi trên chiếc ghế trước bàn viết. Máy tính chưa tắt, trên màn hình có mấy con cá cảnh nhiệt đới đang tung tăng bơi lội, bơi qua bơi lại khiến anh bức bối, chỉ muốn đuổi bọn cá đó đi. Anh vừa chạm vào con chuột, mấy con cá trên màn hình biến mất, xuất hiện một cửa sổ hình như chưa kịp tắt. Anh tò mò nhìn lướt qua, có vẻ như là một vài email copy từ đâu đó, anh không kịp được đọc vài bức, phát hiện hóa ra là email qua lại giữa một người tên “Băng” và một người tên “Hận Thủy”.

Anh nhớ lại một câu chuyện hiếm người biết mà Tiểu Băng đã từng kể cho anh nghe: Nhà văn Trương Hận Thủy tên khai

sinh không phải là “Hận Thủy”, mà bởi vì ông theo đuổi Tạ Băng Tâm không thành, nên mới nhất thời tức giận đổi tên thành “Hận Thủy”, lấy ý nghĩa “Hận Thủy bất thành Băng”.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 61

Đ

àm Duy quả thật không dám tin vào mắt mình, trong những email đó không chỉ có phần mềm yêu đương mà còn có một vài phần cứng có thể nện chết người, những lời miêu tả đó tuy rất hàm súc, thậm chí rất nên thơ, nhưng chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra những nội dung “không thích hợp với trẻ em” đó.

Anh chẳng thèm nghĩ ngợi liền nhận định “Băng” ở đây chính là Tiểu Băng, nhưng ngẫm đi ngẫm lại vẫn không biết “Hận Thủy” này là “Thủy” nào. Người đầu tiên

anh nghi ngờ chính là bác sĩ Tiêu, tuy chính Tiểu Băng đã nói bây giờ cô không gặp gỡ bác sĩ Tiêu nhưng anh biết Tiểu Băng vẫn luôn qua lại với anh ta, bởi vì Tiểu Băng đã tham gia cuộc thí nghiệm lâm sàng đó, lại phải giúp bác sĩ Tiêu dịch tài liệu, không phải đều cần gặp gỡ sao? Nhưng trong những email này đôi lúc lại chèn thêm vài chữ tiếng Anh, có đoạn hoàn toàn viết bằng tiếng Anh làm anh cảm thấy “Hận Thủy” này chưa chắc đã là bác sĩ Tiêu, trừ phi cái gọi là “tiếng Anh không tốt” của bác sĩ Tiêu chỉ là giả vờ, chỉ là một cái cớ để bắt Tiểu Băng dịch tài liệu.

Khoảnh khắc phát hiện vợ ngoại tình, anh vô cùng tức giận, trong đầu tràn ngập

những suy nghĩ hỗn độn, mơ hồ, chỉ số thông minh tụt giảm nhanh chóng, logic không cánh mà bay, năng lực ngôn ngữ kém đến mức chỉ có thể nói được một câu: “Là ai?”

“Hắn là ai? Là ai?” Lặp đi lặp lại một hồi, cũng chẳng có ai xuất hiện, anh lại dán mắt vào xem email, phát hiện tên tài liệu được đặt vô cùng trong sáng, là “Hướng dẫn thi cao đẳng 18”, chứng tỏ trước đó còn có từ 1 đến 17? Anh lần theo những tài liệu lưu trong đó, phát hiện ra đúng là có “Hướng dẫn thi cao đẳng 1” đến “Hướng dẫn thi cao đẳng 17”. Anh mở một tài liệu “hướng dẫn thi cao đẳng” bất kỳ, hóa ra vẫn là email giữa “Băng” và “Hận Thủy”, nhưng thời

gian sớm hơn một chút. Xem ra Tiểu Băng đều đã sao chép lại những email này, sắp xếp, phân loại lưu trữ theo thứ tự thời gian, thêm cả đề mục và chú thích, giống như đang biên soạn một bộ lịch sử ngoại tình để xuất bản.

Anh đọc nhanh như gió, đến mức tâm trạng rối bời, ánh mắt mờ đi, đọc không hiểu cũng không hết, liền quyết định in ra, mang về từ từ “nghiên cứu”. Anh ấn nút “in”, chiếc máy in đó giống như một cô gái lạnh lùng, mất cả buổi mới làm nóng người, sau đó lại giống như một lão phu nhân bị bó chân, tốc độ in cực kì chậm chạp. Bình thường anh chẳng bao giờ để ý máy in lại chậm như vậy, nhưng hôm nay đúng là chậm đến nỗi khiến

người ta hận không thể đập vỡ cái thứ này. Vừa in được mấy tờ, cái máy lại bị kẹt giấy, anh thô lỗ tóm lấy tờ giấy bị kẹt, dùng hết sức bình sinh kéo nó ra, ném vào sọt rác, nghĩ một lát lại nhặt lấy, vo thành nắm rồi nhét vào túi áo, sợ để lại chứng cứ, bị Tiểu Băng phát hiện.

Mỗi file in đến năm, sáu tờ, anh có chút chán chừ, không biết có cần in tiếp không, chợt bên tai vang lên tiếng dạy bảo ân cần của Tiểu Băng: “Mực in đắt lắm, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ thì đừng in bằng máy in của nhà mình, mang đến trường mà in.” Bây giờ có được coi như “vạn bất đắc dĩ” không? Dù sao anh cũng không thể đem những tài liệu này đến trường để in được, đúng

không? Anh quyết định tiếp tục in, có thể in được bao nhiêu thì in bấy nhiêu.

Anh vừa mở một file khác ra, chuẩn bị in thì nghe thấy Tiểu Băng trở về, đang nói chuyện với mẹ ở bên ngoài. Anh hoảng hốt nhét những gì đã in được vào cặp công văn của mình, còn chưa kịp đóng file vừa mở kia, Tiểu Băng đã đi vào phòng ngủ. Anh căng thẳng liếc nhìn chiếc máy tính, phát hiện mấy con cá nhiệt đới kia vẫn chưa hiện ra liên tục cả lên, giống như anh mới là người đang yêu đương trên mạng, bị Tiểu Băng bắt gặp.

May mà Tiểu Băng không chú ý đến màn hình máy tính, chỉ hỏi anh: “Tối nay anh

không có lớp à?”

“Đổi với người khác rồi... Em đã đi đâu vậy?”

“Ở trường soạn bài... Ngày mai có người đến dự giờ lớp của em...”

“Sao lúc anh đến nơi làm việc của em, cửa sổ văn phòng em tối om?”

“À? Có thể đúng lúc em đang đi vệ sinh...”

Anh nghĩ, đi vệ sinh mà cũng tắt đèn ư? Đó chẳng phải nhà mình, từ lúc nào Tiểu Băng lại biết tiết kiệm điện của tập thể như vậy? Nhưng anh không bóc mẽ cô,

anh biết có vạch trần cũng vô ích, Tiểu Băng thừa bản lĩnh để lấp kẽ hở. Anh cảm thấy rất đau đầu, bây giờ dường như đã đến giai đoạn phải đấu trí đấu dũng giữa hai người, chân lý đã không thể đạt được từ miệng của đối phương nữa mà phải dựa vào kỹ xảo đặt câu hỏi và năng lực quan sát nhạy bén của chính bản thân mình để giành lấy. Nhưng về mặt trí dũng hiển nhiên anh không bì được với Tiểu Băng, biết rõ cô ấy đang nói dối mà lại không biết làm thế nào mới khiến cô ấy thú nhận sự thật.

Tiểu Băng nói: “Em đi tắm đây...” Sau đó lấy một bộ đồ ngủ từ trong tủ, đi vào phòng tắm.

Anh ngồi im một chỗ, rầu rĩ suy nghĩ: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Anh có một vài người bạn cũng gặp phải chuyện tương tự. Khi họ đến kể khổ xin giúp đỡ vì vợ ngoại tình, anh ngoài miệng thì an ủi, khuyên giải nhưng trong lòng lại có phần khó hiểu, đến nước này thì có gì phải lẩn cán nữa, chỉ hai chữ: ly hôn.

Những người bạn đó luôn hỏi anh: “Nếu là cậu, cậu sẽ làm thế nào?”

Anh bao giờ cũng đùn đẩy: “Chuyện này không thể đặt mình vào hoàn cảnh của người khác được, chỉ khi nào gặp phải mới biết mình cần phải làm gì...” Nhưng

khi đó trong lòng anh vẫn luôn có một đáp án. Anh sẽ làm thế nào? Rất đơn giản, anh sẽ không đánh Tiểu Băng, sẽ không mắg Tiểu Băng, nhưng anh sẽ chia tay với cô, để cô tự do, để mình tự do.

Anh không ngờ thật sự lại có ngày “nếu là cậu” xảy ra, mà anh thì chần chừ, bất lực y như những người bạn đó, chỉ muốn tóm một ai đó để hỏi: “Cậu nói xem tôi phải làm thế nào bây giờ?”

Ai sẽ ôm em khi thấy em buồn Tiểu Băng tắm xong trở về phòng, anh lấy món quà ra, cố gắng tỏ vẻ như chưa có gì xảy ra, nói: “Hôm nay là ngày kỷ niệm... của chúng ta, anh mua tặng em một món

quả...”

“Hả? Hôm nay là... ngày kỷ niệm đó của bọn mình hả? Suýt nữa thì quên, may mà anh vẫn nhớ. Máy hôm nay bận đến mờ hồ, ngày mai lớp em có người đến dự giờ, rất quan trọng với việc sau này em được nhận vào biên chế...” Tiểu Băng lấy bộ đồ ngủ ra. “Ôi, đẹp quá! Bao nhiêu tiền? Đắt lắm phải không? Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để mua cái này?”

“Tiền dạy thêm...” Anh rất thất vọng, bởi vì Tiểu Băng đã tiện tay treo bộ áo ngủ vào trong tủ. Anh hỏi: “Em không... mặc thử à?”

“Không cần, anh mua mà, nhất định rất vừa.”

“Vậy thì... mặc vào đi!”

“Thôi, thay đi thay lại phiền lắm, vợ chồng bao nhiêu năm, mặc cái gì chả như nhau? Dù sao thì cuối cùng cũng phải cởi hết thôi...” Tiểu Băng nói đùa. “Kiểu đồ ngủ gợi cảm này đối với đàn ông mà nói, vốn không phải mua cho vợ mà là mua cho nhân tình. Còn đối với phụ nữ, vốn không phải mặc cho chồng ngắm mà là mặc cho nhân tình ngắm...”

Anh ngang ngược nói: “Đồ ngủ anh mua, em chỉ có thể mặc cho mình anh ngắm, không được mặc cho người khác xem...”

“Em mặc cho ai xem? Em cũng đâu có nhân tình...”

Cảm thấy Tiểu Băng đang “giấu đầu hờ đuôi”, anh vẫn không nói gì, nhất quyết muốn giữ ngày kỷ niệm này được kết thúc viên mãn.

Nhưng đến lúc hai người lên giường, chuẩn bị làm tình lại phát hiện không có bao cao su. Khoảng thời gian này họ đều nghiêm túc tránh thai, vì trong hai năm tới Tiểu Băng không được có bầu. Anh nhớ ở đây vẫn còn nhiều bao cao su nhưng hôm nay lại thấy chẳng còn cái nào, cuối cùng đành phải đạp xe ra ngoài mua. Lượn một vòng ở bên ngoài, không

nhìn thấy chỗ nào còn bán, anh lại hồn hên đạp về.

Tiểu Băng hình như có chút hả hê, lên tiếng hỏi anh: “Không mua được hả?”

“Bây giờ còn mua ở đâu được? Đóng cửa lâu rồi.” Anh hơi khó chịu đáp. “Sao lại không còn cái nào nữa? Anh nhớ lần trước vẫn còn mấy cái...”

“Anh như thế là có ý gì? Chẳng lẽ em lại lấy bao cao su ra chơi thôi bong bóng hả?”

“Đương nhiên không phải là thôi bong bóng...”

“Vậy ý của anh là em và người khác... dùng hả?”

Anh vẫn chưa bao giờ thấy một người có tật mà không giật mình như thế, không nhin được bèn hỏi: “Em có từng cùng người khác... dùng không đây?”

“Lạ thật đấy, hôm nay anh đến đây là để cãi nhau hả?”

“Anh không phải đến để cãi nhau, anh đến để chúc mừng ngày kỷ niệm của chúng mình... Nào biết thứ đang

đợi anh lại là... cái đó...”

Tiểu Băng to tiếng: “Anh đang mắng em

hả?”

Anh hạ thấp giọng: “Em đừng có lớn tiếng như vậy, cẩn thận kéo ba mẹ nghe thấy. Anh không mắng em... Anh nói đến cái gì, trong lòng em tự hiểu...”

Giọng nói của Tiểu Băng vẫn không nhỏ hơn chút nào: “Em không hiểu... Em không biết anh đang nói gì.”

“Anh đang nói đến cái đồng... thư tình trong máy tính của em đó!”

“Thư tình nào?”

Anh thật sự đã bị sự vô liêm sỉ của Tiểu Băng chọc tức, đi mấy bước đến chỗ

máy tính, run rẩy nắm lấy con chuột, tìm đến file đó, nhưng đã không thấy nó đâu nữa. Anh tìm tài liệu “hướng dẫn thi cao đẳng” lưu trong đó, nhìn thấy “hướng dẫn cao đẳng” từ 1 đến 18 vẫn còn ở đây, anh tùy tiện mở một file, khẽ nói với Tiểu Băng: “Nào, em xem đi, tự em xem đi, em giải thích cho anh, đây là loại hướng dẫn thi cao đẳng gì vậy.”

Tiểu Băng bình tĩnh bước đến, chỉ vào tài liệu rồi nói: “Tự anh không nhìn ra là hướng dẫn thi cao đẳng gì à?”

Anh nhìn kĩ lại một lượt, tiêu đề là mấy chữ “hướng dẫn tiếng Anh thi cao đẳng” được in đậm, nội dung đều liên quan đến chương trình ôn luyện thi cao đẳng môn

tiếng Anh. Anh lẩm bẩm một tiếng: “Đúng là kỳ lạ! Rõ ràng anh đã nhìn thấy mấy... bức thư tình...” Anh liên tục mở các file khác, đều là hướng dẫn tiếng Anh thi cao đẳng chân chính.

Tiểu Băng đặc ý nói: “Sao? Thư tình này viết rất hay đúng không? Em còn chuẩn bị phát biểu công khai nữa cơ...”

Anh tức tối. “Em đừng tưởng là em chơi khéo, anh đã in ra rồi, giấy trắng mực đen, em không chối được đâu...”

Tiểu Băng không nhúc nhích, khoanh tay đứng im một chỗ, nhìn anh run rẩy cầm cặp công văn của mình tìm “bằng chứng” đã in ra. Anh nhanh chóng hiểu ra tại sao

Tiểu Băng lại không hề sợ hãi, bởi vì trong cặp công văn của anh vốn không có bất cứ tài liệu nào vừa được in cả. Anh cảm thấy mình đã bị Tiểu Băng lừa giỡn, chắc chắn là lúc cô ấy trở về, phát hiện anh đã động vào máy tính của cô ấy, vì thế nhân lúc anh ra ngoài liền tiêu hủy mấy thứ đó.

Tiểu Băng tỏ ra độ lượng. “Anh hay ghen, em cũng không trách anh, bởi vì ghen chứng tỏ là anh quan tâm em. Nhưng chuyện vu oan giá họa, bịa đặt dựng chuyện thì đừng có làm, nếu làm thì cũng chỉ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng thôi.”

Anh không ngờ lại bị dạy đời như thế,

bèn tức giận nói: “Anh tin vào mắt mình, nhất định không phải anh vu oan giá họa, email qua lại giữa hai người, tuyệt đối không phải do anh bịa ra.”

“Email qua lại giữa bọn em? Em với ai?”

“Em với cái người tên là “Hận Thủy”...”

““Hận Thủy” nào? Em không biết anh đang nói đến ai...”

“Thế... thế người tên “Băng” đó không phải là em sao?”

““Băng” nào? Người tên “Băng” đây ra đây, em không biết anh đang nói đến

ai...”

Thái độ của Tiểu Băng kiên định như vậy, biểu cảm rõ ràng như vậy khiến anh cũng có chút mơ hồ, lẽ nào tất cả những chuyện này đều do anh bịa đặt ra? Hơn nữa anh có bằng chứng gì để chứng minh “Băng” chính là Tiểu Băng?

Tiểu Băng dịu dàng như nước. “Đừng đa nghi nữa, nào, không có bao cũng không sao, em đã có cách...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 62

V

ì không có bao an toàn, Đàm Duy và Tiểu Băng đành phải thích nghi bằng miệng, giản hóa bằng tay. Việc này khiến cả hai người ngất ngây hơn bình thường. Đêm hôm đó hai người chơi rất thỏa mãn, ngủ cũng rất sâu, khiến anh ngày hôm sau suýt đi làm muộn, may mà hôm đó làm giám thị, anh phát đề thi rồi ngồi im một chỗ nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa lợi cho người, vừa lợi cho mình.

Buổi trưa khi anh đến nhà ăn mua cơm, lúc lấy phiếu cơm còn móc ra được một

tờ giấy trắng bị vo tròn, là tờ giấy tôi qua anh đã kéo ra từ máy in. Anh đọc mấy câu, cơn tức bắt đầu trào lên, đây không phải là thư tình thì là gì? Anh như bị gõ một gậy vào đầu, sự tỉnh ra, ý thức được sự nhiệt tình của Tiểu Băng tôi qua rất có thể là một mảnh khóc để lừa bịp trót lọt.

Anh lại quay về với “chiếc sừng”, vất óc nhớ lại những email đã đọc hôm qua, muốn làm rõ chuyện giữa “Băng” và “Hận Thủy” bắt đầu từ khi nào, bắt đầu như thế nào, tại sao lại bắt đầu... Anh cũng không biết tìm hiểu rõ rồi thì có ích lợi gì, chẳng lẽ tháng Hai bắt đầu hay tháng Ba bắt đầu thì có gì khác nhau sao? Chẳng lẽ “Băng” chủ động hay “Hận

Thủy” chủ động thì có gì khác nhau sao? Chẳng lẽ bắt nguồn từ tình yêu hay bắt nguồn từ nhàm chán thì có gì khác nhau sao?...

Anh giống như đi vào ngõ cụt, không muốn nghĩ phải xử lý chuyện này như thế nào nữa, chỉ muốn lùi lại, muốn tìm hiểu rõ rốt cuộc là họ bắt đầu từ khi nào, bắt đầu như thế nào, tại sao lại bắt đầu?...

Anh cho rằng Tiểu Băng ngoại tình có hai lý do, thứ nhất là khoảng thời gian này anh quá bận, hai người hiếm khi ở bên nhau, Tiểu Băng bị anh hờ hững, rất cô đơn nên mới lên mạng tìm người an ủi, kết quả là gặp phải gã “Hận Thủy” hay tán tỉnh phụ nữ. Thiếu phụ cô đơn rơi

vào cảm bầy của quý hạo sắc, cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì. Từ lâu anh đã nghe nói phụ nữ là loài vật sợ cô đơn nhất, họ luôn đòi hỏi sự quan tâm từng giờ từng phút của người chồng, nhưng thời gian gần đây anh bận kiếm tiền, thờ ơ với Tiểu Băng, cũng coi như gieo gió gặt bão. Một nguyên nhân khác chính là quả thận Tiểu Băng vừa thay đang tác oai tác quái. Nếu nghiên cứu của bác sĩ Tiêu đã chứng minh tính cách của người hiến thận sẽ có ảnh hưởng đến tính cách của người nhận thận, thế thì Tiểu Băng biến thành như vậy cũng không phải là mong muốn của bản thân cô. Có lẽ chính cô cũng luôn lo lắng mình sẽ trở nên như thế, có lẽ cô cũng không cảm nhận được mình đã trở thành

như vậy, thế thì không phải cô vô tội sao?

Anh cảm thấy đây là hai lý do thực tế nhất, và cũng là hai lý do có thể khiến anh chấp nhận được nhất. Vấn đề thứ nhất giải quyết khá dễ dàng, anh có thể ngày ngày đến ở nhà ba mẹ vợ, tuy tốn không ít tiền xe, đi lại cũng vất vả nhưng để cứu vãn cuộc hôn nhân này, anh vẫn bằng lòng. Vấn đề thứ hai tương đối phiền phức, Tiểu Băng cần quả thận này, không thể nói vì cuộc hôn nhân của hai người mà móc nó ra được. So với tính mạng của Tiểu Băng, cuộc hôn nhân của họ suy cho cùng cũng chỉ là thứ yếu. Nếu vì mạng sống của Tiểu Băng mà phải hy sinh cuộc hôn nhân này, anh cũng chỉ có

thể hy sinh. Nhưng anh hy vọng có thể có một biện pháp song toàn, vừa giữ được mạng sống của Tiểu Băng vừa giữ được cuộc hôn nhân của hai người.

Thế là anh bắt đầu chuyển đến ở nhà ba mẹ vợ, buổi tối dạy xong cũng đã tương đối muộn, không còn xe buýt, chỉ có thể bắt taxi, mỗi lần tốn đến mười lăm, mười sáu tệ làm anh xót ruột. Để tiết kiệm, mỗi ngày anh dậy từ rất sớm đi xe buýt, cứ như thế, thời gian ngồi trên xe đã mất mấy giờ đồng hồ, mệt tới mức làm anh choáng váng.

Tiểu Băng khuyên anh: “Anh không cần ngày nào cũng đến đây, vừa phí tiền vừa mệt người, cần gì phải vậy? Em cũng

không thể ngày ngày... thôi kèn cho anh được...”

Anh cảm thấy bị sỉ nhục. “Anh đến đây không phải để em... thôi kèn cho anh. Anh sợ em cho rằng anh... thờ ơ với em...”

Tiểu Băng kinh ngạc nói: “Em nói anh thờ ơ với em lúc nào? Anh bây giờ dạy nhiều lớp như thế không phải để kiếm tiền trả nợ ư? Sao em lại vô vị như thế, đi trách móc anh không quan tâm đến em?”

“Em... trách thì chưa trách, nhưng chẳng phải trong lòng em không vui hay sao?”

“Sao anh biết trong lòng em không vui? Em biết ơn anh còn chưa kịp, sao có thể không vui chứ? Anh cứ chạy đi chạy lại như vậy, muốn mệt chết hả?”

Anh cảm thấy sự quan tâm lộ rõ trên mặt Tiểu Băng là thật lòng, không giống như đang cố gắng lừa gạt anh khiến anh hồ đồ, rốt cuộc “Băng” đó có phải là Tiểu Băng không? Nếu không phải, sao Tiểu Băng lại có những email đó? Anh tức tối nói: “Em không cần làm ra vẻ quan tâm anh như thế, trong lòng em tự hiểu tại sao ngày nào anh cũng phải chạy đến đây như vậy...”

“Em không hiểu...”

Anh móc ra tờ giấy nhúm đỏ, lắc qua lắc lại. “Ở đây có giấy trắng mực đen, em có muốn anh đọc cho em nghe không?”

Tiểu Băng xông đến cướp tờ giấy đỏ nhưng anh đã sớm có chuẩn bị, không thể để cô tiêu hủy bằng chứng duy nhất này. Anh lách mình một cái, đọc một câu: “... Cơ thể em giống như lá cây trong gió, dưới ngón tay của anh khe khẽ run rẩy...”

Sắc mặt Tiểu Băng đột nhiên thay đổi, vẻ bình thản, ung dung khi nãy không còn nữa, trong mắt hiện lên một vẻ kỳ lạ, không biết là vì sợ hãi hay vì phẫn nộ. Nhưng đây chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt, bởi Tiểu Băng lập tức khôi

phục vẻ bình tĩnh, cười đùa, hỏi: “Anh ngâm thơ hả?”

“Em muốn anh đọc tiếp không?”

“Tùy anh...”

Anh không đọc tiếp nữa mà chất vấn: “Em và gã ‘Hận Thủy’ đó rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tiểu Băng im lặng một lát, đoạn lên tiếng: “Không có chuyện gì hết, chỉ là bạn trên mạng...”

“Bạn trên mạng mà ‘ngón tay của anh dạo chơi trong cung điện huyền bí của em’?”

“Đó chỉ là một trò chơi viết văn thôi...”

“Nếu vậy, “mật ngọt trong suối tình của em tuôn ra vì anh” thì sao?”

Tiểu Băng hơi xấu hổ, ngập ngừng một lúc mới nói: “Chỉ là trò chơi viết văn, nhưng không có phong cách, không hay...”

Anh hỏi thẳng: ““Hận Thủy” có phải là... nhân tình của em không?”

“Em đã nói rồi, đó là bạn trên mạng, sao anh vẫn không tin?”

Anh gắt: “Hừ, bạn trên mạng? Bạn trên

mạng mà cũng có thể nói... mấy câu ve vãn như thế hả?”

“Nào có ve vãn gì? Đó chỉ là mấy câu thịnh thành trên mạng, anh dùng, tôi cũng dùng, hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế nào. Trên mạng mà, nói linh ta linh tinh, trêu nhau mà thôi...”

“Trêu nhau mà phải nói mấy câu đó hả?”

“Thế anh nói xem phải nói thế nào? Nói kiểu nghiêm túc, trịnh trọng hả? Thế thì còn có ai thèm để ý đến anh?”

“Thế sao em chỉ nói chuyện như thế với cái gã “Hận Thủy” kia?”

“Anh mong em nói kiểu đó với nhiều người chứ gì? Được thôi...”

Anh tức đến mức trợn trừng hai mắt, Tiểu Băng lại cười hì hì. “Thật ra chuyện này cũng chẳng có gì, bây giờ đang thịnh hành Cyber sex, cũng coi là vượt quá giới hạn...”

“Cyber sex là cái gì?”

“Chính là yêu đương trên mạng, làm tình trên mạng...”

Anh lặng người. “Em còn ở trên mạng làm... chuyện đó? Sao lại không coi là vượt quá giới hạn được?”

“Thế thì phải thế nào mới là không vượt quá giới hạn? Em cũng đâu có gặp ai, cũng chẳng có ai gặp được em, cái này có khác gì việc đàn ông các anh xem sách báo đồi trụy? Chẳng lẽ các anh cũng vượt quá giới hạn hả?”

“Anh không hề xem sách báo đồi trụy.”

“Có thể anh bây giờ không xem nhưng trước kia thì sao? Hồi chưa kết hôn thì sao? Lẽ nào không có? Nói thế ai mà tin được...”

Anh phản bác: “Đây là hai chuyện khác nhau. Sau khi anh kết hôn không hề xem cái đó nữa. Tại sao em phải như vậy? Chẳng lẽ anh không thể làm em thỏa mãn

sao? Chẳng lẽ em không yêu anh nữa sao?”

“Cái đó không liên quan đến chuyện thỏa mãn hay không, càng không liên quan đến tình yêu, chủ yếu là... tương đối kích thích...”

Anh biết Tiểu Băng thích những kích thích mới mẻ, nhưng anh không ngờ cô ấy lại thành ra như vậy. Trước kia hai người xem phim đồi trụy, lúc nào cũng xem cùng anh, xem xong chắc chắn sẽ đổ lên người anh, nhưng như bây giờ hoàn toàn giống một mối quan hệ mập mờ, nói cô ấy ngoại tình, cô ấy lại nói chưa hề tiếp xúc với cơ thể của bất kỳ người nào, nói cô ấy không ngoại tình, cô ấy lại lên cao

trào bởi hình ảnh và ngôn ngữ của người khác, thảo nào thời gian gần đây cô ấy chẳng thích làm tình với anh, thì ra tự ăn no từ lâu rồi. Anh thực sự hận cái mạng này chết đi được, nếu không có nó thì đâu có Cyber sex gì đó? Anh khẩn cầu: “Em có thể từ bỏ trò chơi này không? Anh thực sự rất khó có thể chấp nhận được. Nó sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng mình...”

Tiểu Băng bĩu môi. “Anh đúng là đồ quê mùa... Bây giờ ai cũng chơi cái này mà không hề ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng, dù sao thì vẫn còn hơn làm với người thật đúng không?”

Anh tức tối hỏi: “Thế em... rốt cuộc đã

cùng bao nhiêu người... làm cái trò Cyber sex đó?”

Tiểu Băng không chịu nói con số cụ thể, trái lại còn lên giọng dạy bảo anh: “Anh suốt ngày chỉ thích dây dưa mấy chuyện vặt vãnh đó, bao nhiêu người thì có liên quan gì? Chẳng lẽ nhiều người thì anh tức, ít người thì anh không tức hả?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 63

H

ôm đó, Đàm Duy tức giận đến mức rồi bời, bỏ lại một câu: “Nếu em đã không muốn anh hằng ngày đến đây nữa, anh sẽ không đến, em muốn làm gì thì làm”, rồi đi về nhà.

Anh quyết định lên mạng kiểm tra, xem liệu có giống như Tiểu Băng đã nói, rằng cộng đồng mạng đều đang nói chuyện như vậy, đều đang làm những chuyện như vậy. Nhà anh đã cắt mạng, thế là anh hạ quyết tâm vung tay một lần, đến cả phê internet đề lên mạng. Anh tìm được một

quá cà phê internet, nhưng vừa bước vào cửa liền chột dạ, bởi vì ở đây không có nhiều người tầm tuổi như anh, đa số là bọn con nít. Anh xấu hổ ngó nghiêng xung quanh, chủ quán còn chưa xuất hiện, anh đã chạy mất dép.

Cứ thế, anh thử đến một vài quán khác nhưng đều không có dũng khí để bước vào, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải mặt dày đi vào một quán cà phê internet tương đối yên tĩnh. Hỏi giá cả và cách dùng xong, anh liền ngồi xuống trước máy tính được chỉ định, mở một công cụ trình duyệt nhưng lại không biết phải tìm thông tin liên quan ở đâu, đành phải gõ hàng chữ “CYBER SEX” vào ô tìm kiếm. Thật ra anh cũng không

biết “cyber” phải gõ như thế nào, chỉ dựa theo âm đọc của Tiểu Băng gõ đại khái một chữ.

Cũng may, công cụ trình duyệt rất thông minh, không so đo anh thiện cận, hỏi rất tận tình: “Có phải bạn muốn tìm CYBER SEX?”

Anh cảm thấy như bí mật của mình bị phơi bày, giống như cả cái quán cà phê internet này, thậm chí tất cả mọi người trên mạng đều đang nhìn anh, đều đang cười nhạo anh, ngần này tuổi rồi, ngay cả “cyber sex” cũng không biết. Anh nhìn ngó xung quanh, thấy mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào màn hình của mình, không ai để ý đến anh, thế là anh quyết

tâm ấn nút “Có”, loạt xoay một lúc, ơn trời, cuối cùng cũng tìm ra mấy vạn kết quả.

Anh mở mấy kết quả gần ngay trước mắt, hóa ra chỉ giải thích thế nào là cyber sex chứ không nói cho anh biết rốt cuộc cyber sex có được coi là “vượt quá giới hạn” hay không, hai vợ chồng nếu có một bên làm cyber sex, cuộc hôn nhân ấy có cần phải duy trì nữa hay không, hoặc là bên không thích cyber sex nên làm gì để ngăn bên còn lại làm cyber sex...

Khi anh đang bối rối đến vò đầu bứt tai, có một người giống nhân viên quản lý bước đến, hỏi anh có cần giúp gì không. Anh đánh bạo hỏi: “Tôi muốn... làm

quen với bạn trên mạng, thì phải làm thế nào?”

Người đó nói: “Anh chưa vào chatroom lần nào đúng không?”

“Chưa...”

Người đó kiên nhẫn chỉ cho anh, sau đó lại tìm cho anh một trang web, bảo anh đăng ký ở đó. “Thành viên phổ thông của trang web này được đăng ký miễn phí, anh có thể thử xem, nếu cảm thấy ổn thì có thể trả phí để thăng cấp...”

Anh bắt đầu đăng ký, bị hỏi rất nhiều câu linh tinh, tốn bao nhiêu thời gian và tiền bạc của anh, cuối cùng cũng trở thành

thành viên của trang web này. Nhưng anh vẫn không biết phải làm gì để kết bạn trên mạng, lại gọi nhân viên quản lý đó tới. Người đó giúp anh nhấp chuột mấy lần, trong phút chốc anh đã bước vào một nơi tán gẫu vô cùng rộn ràng, có rất nhiều phòng, vào tùy thích, vào rồi là có thể nói chuyện tùy ý. Anh chọn bừa một cái, đăng bài chào hỏi mọi người nhưng không ai quan tâm. Anh lại chuyển sang mấy phòng khác, cảnh ngộ cũng không khác lắm, chủ đề mà những người đó nói, anh cũng không hiểu, hỏi người ta, người ta lại không trả lời. Anh chán nản nán lại một lúc, cũng không vớ được một “người bạn trên mạng” nào, thấy cũng đã tốn kha khá tiền, đành phải thoát ra, thanh toán rồi quay về nhà.

Lúc sắp đi, anh và nhân viên quản lý trò chuyện đôi câu, anh hỏi làm sao mới có thể kết bạn trên mạng, người kia nói: “Anh thử thêm mấy lần là được, hoặc là đăng hình của anh lên mạng cũng được, như thế thì sẽ nhanh hơn...”

Anh không dám đăng hình lên mạng, lại xót tiền, đành bỏ đấy. Sau đó anh đi hỏi một số đồng nghiệp trẻ trong khoa, xem họ có kinh nghiệm về mặt này không. Anh cũng không dám hỏi người ta về vấn đề cyber sex, chỉ nói là muốn biết kết bạn trên mạng và chatroom là như thế nào thôi.

Một đồng nghiệp lên tiếng nhắc nhở anh:

“Mấy người trên mạng đều là một đám vớ va vớ vẩn, người tốt thì lấy đâu ra thời gian để suốt ngày châu chực trên mạng chứ? Cũng không nhất thiết phải bám riết trên mạng. Mấy người ở đó đều ẩn mình dưới ID, làm sao biết được ai với ai? Khoe mình là thiếu nữ trẻ trung, có khi râu tóc đã muối tiêu, khoe mình là đàn ông trai tráng, có khi lại là một lão già... Chẳng ra cái gì, chắc chắn là rảnh đến mức không có việc gì làm nên mới loanh quanh trên mạng.”

Lần này được trải nghiệm cuộc sống trên mạng, lại thêm ý kiến của các đồng nghiệp, anh cảm thấy tình bạn hay tình yêu trên mạng không hề phổ biến như Tiểu Băng đã kể, cyber sex càng hiếm

gặp, rất có thể Tiểu Băng có một nhân tình nhìn tận mắt, sờ tận tay, cô nói đến cyber sex chỉ để lừa anh mà thôi.

Anh kiên trì vài ngày không đến chỗ Tiểu Băng, cảm thấy nếu đi có nghĩa là thừa nhận Tiểu Băng đã thắng, anh đã thua. Anh mong chờ Tiểu Băng sẽ đến tìm anh, lúc đấy anh sẽ đưa ra yêu cầu, bảo cô đừng có làm cyber sex đó nữa, hoặc đừng nói chuyện gay gắt như vậy, chỉ cần cô chịu thay đổi, anh sẽ coi như không biết gì, kết thúc vụ này. Nhưng Tiểu Băng không đến tìm anh, như thể việc hai người không qua lại như vậy rất bình thường.

Anh lại bắt đầu hoảng sợ, ăn không ngon,

ngủ không yên, trong đầu chỉ nghĩ Tiểu Băng nhất định lại đi tìm “Hận Thủy” rồi, theo đuổi hừng lạc. Anh liền xin nghỉ dạy rồi bắt taxi đến chỗ Tiểu Băng, muốn tập kích bất ngờ. Tiểu

Băng lại không có ở nhà, hỏi mẹ vợ, mẹ vợ bảo cô nghe điện thoại xong liền ra ngoài rồi, anh lại chạy đến khu văn phòng của trường để tìm, cả tòa nhà tối om. Đến khi Tiểu Băng trở về, cô ấy lại tỏ ra vô tội, nói là ở trường soạn bài.

Anh tập kích ba lần liên tiếp đều không thu hoạch được gì. Có lần anh không vào nhà ba mẹ vợ mà trốn ở ngoài, đợi đến khi Tiểu Băng đi ra liền âm thầm theo sau, xem cô rốt cuộc sẽ đi đâu. Tiểu

Băng quả thật đi một mạch đến trường, cô đi vào tòa nhà, nhưng đợi gần một tiếng đồng hồ vẫn không thấy phòng làm việc của cô sáng đèn. Anh cảm thấy rất kỳ lạ, chẳng lẽ Tiểu Băng lại ngủ ở văn phòng? Anh tìm lên tầng, đi đến trước cửa phòng làm việc của Tiểu Băng, lắng nghe một lát, vẫn không thấy động tĩnh gì. Anh gõ cửa, cũng không có ai ra mở.

Đến lúc anh bất mãn đi xuống mới để ý cửa chính của tòa nhà văn phòng đều đối diện nhau, có nghĩa là đi vào từ bên này thì có thể đi ra từ bên đối diện. Tiểu Băng nhất định đã biết anh đang theo dõi cô nên mới cố ý đến trường, sau đó đi xuyên qua tòa nhà văn phòng, đi ra bằng cửa bên kia.

Anh đoán gã “Hận Thủy” đó đang ở thành phố A, hơn nữa còn ở một nơi cách Tiểu Băng không xa, bởi mỗi lần Tiểu Băng ra ngoài cũng chỉ mất ba, bốn tiếng, hơn nữa, lần nào cũng là nghe điện thoại xong thì đi. Anh đoán ba mẹ vợ vẫn chưa biết chuyện này, nếu không lúc anh hỏi, họ chắc hẳn sẽ có vẻ lúng túng hoặc giấu giếm, nhưng nét mặt của họ đều rất tự nhiên. Tất nhiên, xét thấy lúc ba mẹ vợ còn trẻ đều là những tâm gương nghệ sĩ diễn xuất mẫu mực, cho nên anh cũng không dám khẳng định ba mẹ vợ không nói dối.

Căn cứ vào phân tích đó, anh cho rằng bác sĩ Tiêu là đối tượng đáng nghi nhất,

vì bác sĩ Tiêu sống trong thành phố này, từ lâu đã có tình ý với Tiểu Băng, còn về phần tiếng Anh của anh ta không giỏi, rất có thể chỉ là một cái cớ. Nhưng có một điểm anh thấy lạ, nếu Tiểu Băng đang hẹn hò với bác sĩ Tiêu, tại sao lại không làm một cách quang minh chính đại? Cứ nói là vì thí nghiệm lâm sàng nên mới đến chỗ bác sĩ Tiêu, không phải rất đường hoàng sao?

Hiện giờ anh cũng có chút hiểu vì sao các ông chồng bị cấm sùng luôn muốn điều tra xem “là ai”, bởi vì chỉ khi biết là ai thì mới chịu thừa nhận “cái sùng” của mình đúng là có thật, mới có thể cắt đứt cuộc hôn nhân này để bắt đầu một cuộc sống mới.

Buổi tối, anh đoán Tiểu Băng sẽ ra ngoài hẹn hò, bèn gọi điện vào di động của cô nhưng điện thoại tắt máy, sau đó anh lại gọi đến nhà ba mẹ vợ, ba vợ nghe, nói là Tiểu Băng đã đến trường soạn giáo án, anh bèn bắt taxi đến chỗ bác sĩ Tiêu, canh ở ngoài cửa, đợi Tiểu Băng đi ra từ bên trong.

Cứ ôm cây đợi thỏ như vậy ba lần, anh vừa không bắt được thỏ cái vừa không bắt được thỏ đực. Lần nào cũng đợi đến mười một giờ mà vẫn không nhìn thấy Tiểu Băng đi ra từ bên trong, nhưng lúc gọi điện đến nhà ba mẹ vợ lần nữa, mẹ vợ liền thông báo Tiểu Băng đã trở về, hơn nữa còn lập tức bảo cô nghe điện

thoại.

Anh biết mình đã bị mắc lừa, với trí thông minh của Tiểu Băng, nhất định đã biết bác sĩ Tiêu là đối tượng tình nghi số một, hiển nhiên sẽ không ngốc nghếch hẹn gặp nhau ở nhà bác sĩ Tiêu, chắc chắn là đã đến khách sạn hoặc là nơi bác sĩ Tiêu giấu người đẹp.

Anh bất cần, thử thương lượng với Tiểu Băng một lần: “Không thể cứ như vậy được nữa, theo dõi em, điều tra em, anh rất mệt mỏi, cũng cảm thấy hèn hạ. Em hãy nói rõ cho anh biết rốt cuộc em có nhân tình hay không, nếu em có nhân tình, anh sẽ cho em hai lựa chọn: một, chúng ta ly hôn, em và nhân tình của em có thể

tự do, thoải mái yêu đương; hai, em và nhân tình của em cắt đứt quan hệ, chúng ta tiếp tục làm vợ chồng... Em không thể vừa muốn cuộc hôn nhân này vừa muốn nhân tình được...”

Tiểu Băng vẫn tỏ ra vô tội. “Vốn dĩ làm gì có nhân tình, anh cho em hai lựa chọn làm gì thế?”

“Thế hôm nào em cũng ra ngoài buổi tối để làm gì?”

“Soạn giáo án thôi.”

Anh hoàn toàn thất vọng, vạn bất đắc dĩ gọi điện cho bác sĩ Tiêu, nói là muốn trao đổi về chuyện của Tiểu Băng.

Bác sĩ Tiêu lo lắng hỏi: “Sức khỏe của Tiểu Băng... có vấn đề hả? Sao còn không đưa cô ấy đến bệnh viện?”

“Không có vấn đề gì, là... một số... việc khác...”

Bác sĩ Tiêu không truy hỏi, chỉ nói: “Thế tối nay hai người đến nhà tôi đi.”

Buổi tối anh đến nhà bác sĩ Tiêu. Bác sĩ Tiêu không nhìn thấy Tiểu Băng, ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ có một mình anh?” “Tôi muốn... được trao đổi riêng với anh.”

Bác sĩ Tiêu nhướn lông mày. “Hả? Trao

đổi riêng với tôi? Cũng được, mời anh ngồi!”

Anh không dám hỏi bác sĩ Tiêu có phải là nhân tình của Tiểu Băng không, đành phải úp mở: “Bác sĩ Tiêu, nghiên cứu của anh rốt cuộc đã có kết quả chưa? Anh nói cho tôi đi, tôi bảo đảm sẽ không nói cho người khác.”

“Nghiên cứu nào?”

Anh bắt đầu nói năng lộn xộn: “Chính là nghiên cứu mà bộ Y tế tài trợ... để nghiên cứu về... tính cách của người hiến thận ảnh hưởng đến tính cách của người nhận thận đó. Tiểu Băng cũng tham gia mà... Anh nói đi, rốt cuộc tính cách của người

hiền hận có ảnh hưởng đến tính cách của người nhận thận không? Mức độ ảnh hưởng như thế nào?”

Lông mày của bác sĩ Tiêu nhíu lại: “Cái gì mà hiền thận với nhận thận, tôi không biết anh đang nói đến chuyện gì...”

Anh nghĩ, xem ra bác sĩ Tiêu đúng là muốn tranh giải Nobel rồi, giữ bí mật về dự án nghiên cứu của mình kín đáo đến như vậy. Anh đành phải kể mối quan hệ ngoài hôn nhân của Tiểu Băng, sau đó nói một cách chân thành: “Bác sĩ Tiêu, tôi thật sự chỉ muốn biết vợ tôi trở nên như vậy liệu có phải do... chịu ảnh hưởng của tính cách người hiền thận không, nếu đúng... tôi không trách cô ấy...”

tôi chấp nhận, nếu không đúng, tôi... tôi...” Anh lấp bắp “tôi” cả buổi, dần lại không nói thẳng mấy chữ “tôi muốn ly hôn với cô ấy”, chỉ cam đoan: “Cho dù thế nào, tôi cũng sẽ không tiết lộ bí mật nghiên cứu khoa học của anh ra ngoài... Mong anh hãy tin tôi...”

Lần này, đôi lông mày của bác sĩ Tiêu nhanh chóng dẫn ra. “Cũng mong anh hãy tin tôi, tôi không làm thí nghiệm lâm sàng nào về phương diện tính cách. Anh đúng là một người không biết động não suy nghĩ, tôi làm ở ngoại khoa Tiết niệu, chỉ phụ trách cầm dao phẫu thuật thôi, cho dù tôi có làm nội khoa thận, tôi cũng sẽ không nghiên cứu về tính cách con người. Cái thí nghiệm lâm sàng mà anh

nói liệu có phải là dự án nghiên cứu của một nhà tâm lý học nào đó không? Sao lại đổ lên đầu tôi?”

“Vậy Tiểu Băng không làm thí nghiệm cùng anh ư? Cô ấy nói cô ấy có tham gia thí nghiệm lâm sàng của anh, phải gặp anh theo định kỳ để báo cáo những thay đổi trong tính cách của cô ấy... Cô ấy còn nói dự án này là dự án anh sẽ đem đi tranh... giải Nobel...”

Bác sĩ Tiêu phá lên cười. “Vợ của anh đúng là... rất đáng yêu, bịa ra câu chuyện dễ thương như vậy...”

“Đây là chuyện cô ấy... bịa ra ư?”

“Không phải cô ấy bịa ra thì còn có thể là gì? Tôi vốn đâu có làm thí nghiệm lâm sàng, càng chưa từng nghĩ đến việc giành giải Nobel.”

Bây giờ trong lòng anh có năm mươi phần trăm tin là bác sĩ Tiêu không làm thí nghiệm này, bởi vì đây quả thực giống thí nghiệm tâm lý học hơn, có làm cũng phải do bác sĩ tâm lý làm. Anh nghi ngờ hỏi: “Nếu anh không làm thí nghiệm này, thế vợ tôi... cô ấy... bịa ra một câu chuyện như vậy để làm gì? Chẳng lẽ là để có cơ hội... được gặp anh?” “Ha ha, tôi không phủ nhận vợ anh có cảm tình với tôi, phụ nữ trẻ tuổi mà, rất dễ bị người đàn ông chín chắn hấp dẫn. Nhưng nếu cô ấy muốn gặp tôi thì hoàn toàn

không cần bịa ra câu chuyện đó. Thắng thán mà nói, tôi cũng rất vui vì được gặp cô ấy, chúng tôi khá thân thiết, nhưng hiện tại tôi và cô ấy cũng không liên lạc nhiều.” Bác sĩ Tiêu tỏ ra có phần thương cảm. “Bệnh nhân là vậy đó, lúc bị bệnh, tôn cậu làm Thượng Đế, làm cứu tinh, một khi bệnh khỏi rồi thì quên cậu ngay, chỉ thăm cầu xin ông bà tổ tiên, mong mình cả đời này không phải nhìn thấy bác sĩ nữa.”

“Thế tại sao cô ấy lại nói với tôi là anh đang làm... thí nghiệm đó?”

“Có phải là để tạo một cái cơ... cho cô ấy ngoại tình?”

“Nhưng lúc cô ấy nói như vậy chắc hẳn vẫn chưa... ngoại tình đâu.”

Bác sĩ Tiêu nghĩ một lát rồi nói: “Không hẳn đâu, tôi cảm thấy cô ấy đã... ngoại tình từ lâu rồi, còn nhớ lần đầu tiên vào viện, cô ấy liền kêu tôi giúp cô ấy nói dối, bảo thận anh quá to, không phù hợp để hiến thận cho cô ấy...”

“Có lẽ cô ấy nghĩ cho... sức khỏe của tôi?”

Bác sĩ Tiêu nhướn một bên mày, giọng nói có chút mỉa mai: “Ha ha, nếu anh muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng không có ý kiến gì, có một vài người sống vì cảm giác của riêng mình. Nhưng hiến một quả

thận thì ảnh hưởng gì đến sức khỏe của anh chứ? Mỗi người có một quả thận khỏe mạnh là đủ rồi. Có lẽ cô ấy biết hai người sớm muộn cũng sẽ kết thúc, vì thế không muốn nợ anh quá nhiều, hoặc đơn giản hơn, chính là phản cảm với cái đó của anh chẳng...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 64

C

uộc nói chuyện với bác sĩ Tiêu đã dả
kích nghiêm trọng đến lòng tự tôn của
Đàm Duy. Trước đó anh cho rằng mình
vẫn luôn tự tin, bởi lẽ bất luận là nguyên
nhân nào trong hai nguyên nhân đó, đều
không phải vì Tiểu Băng không còn yêu
anh nữa, cho nên anh mới có thể chấp
nhận, cũng cảm thấy có hy vọng thay đổi,
nhưng hiện tại bác sĩ Tiêu đã phân tích
như thế, lòng tin trong anh sụp đổ hoàn
toàn. Xem ra căn bản không phải vì anh
thờ ơ Tiểu Băng, cũng không phải do ảnh
hưởng của người thay thân nào hết, mà

chỉ vì Tiểu Băng đã ngoại tình từ lâu.

Có hai điểm anh không tài nào hiểu được, một là gã “Hận Thủy” của Tiểu Băng rốt cuộc là ai? Mục tiêu lớn nhất của anh ngày trước chính là bác sĩ Tiêu, nhưng bác sĩ Tiêu lại gột sạch dễ như trở bàn tay. Thế thì ngoài bác sĩ Tiêu ra còn có thể là ai? Lẽ nào lại là gã Tiểu Lục đó? Nhưng Tiểu Băng chẳng phải rất ngửa mặt tên Tiểu Lục đó sao? Chẳng lẽ đây chỉ là cô tung hỏa mù thôi ư?

Anh vừa đi vừa nghĩ, chợt phát hiện ra hàng loạt chứng cứ. Rất rõ ràng, lần đó Tiểu Lục từ Mỹ về liền hẹn gặp Tiểu Băng, nhưng để che giấu tai mắt người khác, Tiểu Băng cố ý vờ như quên mất

cuộc hẹn với anh ta, để anh ta tìm đến quán cà phê, thể hiện rõ là Tiểu Băng không quan tâm đến anh ta. Còn việc ném son vào thùng rác, chắc chắn cũng là một thủ đoạn, nếu thật sự chỉ là bạn bè, Tiểu Băng hoàn toàn không cần phản ứng dữ dội như vậy. Cây son đó tốt xấu gì cũng là quà người ta mang về từ nước ngoài, sao lại có thể ném món quà mà người bạn mang về từ nghìn dặm xa xôi vào thùng rác chứ? Diễn xuất hơi bị khoa trương rồi đây?

Còn lần ba mẹ vợ mời Tiểu Lục đến ăn cơm, Tiểu Băng và Tiểu Lục gần như đến cùng một lúc, lại cố thanh minh là tình cờ gặp nhau, làm gì có chuyện khéo như thế? Rất có thể đã hẹn nhau trước đây,

đợi buổi sáng anh vừa rời khỏi nhà, Tiểu Lục liền hẹn gặp Tiểu Băng, sau đó hai người cùng đi taxi đến nhà ba mẹ Tiểu Băng, rồi giả vờ là vừa gặp gỡ.

Ngày đó Tiểu Lục nói hắn ta lâu lắm không đi giày da nên bị đau chân, nhưng sau đó đi tiễn anh ta, anh ta lại không cho anh lấy xe đạp đưa đi, mà vẫn tự mình đi. Có lẽ anh ta nói dối bị đau chân là để có cơ hội đi riêng với anh một lúc, nói với anh mấy lời dối trá về chuyện chia tay kia. Rất có thể Tiểu Băng và Tiểu Lục vì hiểu nhầm gì đó mà chia tay, thế là Tiểu Băng đem anh ra làm thế thân, để làm phai bớt khoảng thời gian đau khổ sau khi thất tình, thậm chí còn kết hôn với anh, cho Tiểu Lục ném mùi đau đớn.

Chiều này hiệu quả tức thì, Tiểu Lục bắt đầu hối hận vì xưa kia đã chia tay, thế là quay về tìm Tiểu Băng, hai người tình cũ không rủ cũng đến, vừa nảy sinh đã không thể thay đổi được nữa.

Điều này có thể giải thích tại sao Tiểu Lục ghét việc Tiểu Băng giới thiệu cô gái khác cho hắn, trái tim người ta vốn không hướng về mấy cô gái kia. Còn tại sao Tiểu Băng lại phải giới thiệu bạn gái cho Tiểu Lục, có hai khả năng, một là Tiểu Băng khi đó vẫn đang thử thách Tiểu Lục; hai là hai người kết hợp diễn trò cho anh xem, để đánh tan nghi ngờ của anh.

Về thứ hai có chỗ anh không hiểu, đó là

tại sao Tiểu Băng không trực tiếp đề nghị ly hôn với anh, nếu cô nói ra, chẳng lẽ anh lại không buông tay sao? Nếu Tiểu Băng nghĩ như vậy, cô ấy cũng đánh giá bản thân quá cao, đánh giá anh quá thấp rồi đấy. Anh vốn không phải hạng người bám riết không tha, nếu đối phương đã thay lòng đổi dạ, anh cầm lên được khắc sẽ bỏ xuống được. Tiểu Băng sống cùng anh bao nhiêu năm như vậy, lẽ nào ngay cả điểm này cũng không biết?

Có lẽ Tiểu Băng chỉ đang lợi dụng anh, coi anh như vật thay thế khi Tiểu Lục ra nước ngoài. Sau này cô bị ốm, Tiểu Lục lại ở tận phương xa, Tiểu Băng cần anh chăm sóc, cần anh giúp đỡ về mặt kinh tế nên không đề nghị ly hôn, tiếp tục lợi

dụng sức tàn lực kiệt của anh. Anh cảm phần nghĩ, nếu gã Tiểu Lục đó đã không thể về nước chăm sóc em, lại không thể cho em tiền phẫu thuật, sao em còn yêu hắn ta làm gì? Đúng là không thể hiểu nổi phụ nữ, không biết họ đang toan tính gì, có khi thật sự giống như người ta đã nói, phụ nữ vĩnh viễn không quên được mối tình đầu.

Anh thật sự cảm thấy nhụt chí, nản lòng, đến cuối tuần không sang nhà ba mẹ vợ nữa mà nằm ở nhà ngủ, cũng chẳng gọi cho Tiểu Băng lấy một cuộc, muốn xem Tiểu Băng có lo lắng hay không, có đến tìm anh hay không? Nhưng Tiểu Băng vốn dĩ chưa từng hỏi chuyện này, giống như anh có đến nhà ba mẹ vợ hay không

cũng chẳng liên quan. Trái lại ba vợ còn gọi điện cho anh, hỏi anh cuối tuần có đi dạy không.

Anh nói dối: “Con phải đi dạy ạ.”

“Ba mẹ tưởng con sẽ sang đây ăn cơm, làm bao nhiêu món...”

Anh cảm thấy rất hổ thẹn, vội vàng bắt taxi qua nhưng Tiểu Băng không ở nhà, mẹ vợ nói cô ra ngoài từ chập tối, đến trường soạn giáo án. Anh không đến trường tìm nữa, biết có tìm cũng chẳng thấy, nằm lên giường đánh một giấc, nhưng lại không ngủ được, thế là ngồi dậy bật máy tính, xem có thể tìm thấy những tài liệu “hướng dẫn thi cao đẳng”

lần trước không. Khởi cần phải nói, anh tìm thế nào cũng không thấy, không biết là Tiểu Băng đã xóa đi hay là giấu ở một chỗ anh không thể tìm thấy.

Tối hôm ấy, khi Tiểu Băng trở về nhà thì đã hơn mười một giờ, giống như chưa có việc gì xảy ra, cô hàn huyền với anh đôi câu rồi đi tắm. Đợi khi Tiểu Băng quay về phòng ngủ, anh lên tiếng khiêu khích: “Anh đi hỏi bác sĩ Tiêu rồi, anh ta nói anh ta chẳng làm thí nghiệm lâm sàng nào hết, chuyện người hiến thận ảnh hưởng đến tính cách người nhận thận gì đó... đều là em bịa đặt ra...”

Tiểu Băng mỉm cười. “Anh ta nói như vậy, anh tin luôn hả? Anh đúng là dễ bị

lừa thật đấy. Dương nhiên là anh ta không thừa nhận rồi. Em đã bảo anh đừng đi tìm anh ta, anh vẫn khăng khăng chạy đi tìm khiến anh ta gọi điện đến phê bình em, bảo em không nên tiết lộ bí mật với anh...”

“Loại nghiên cứu tính cách con người, hẳn phải là phạm vi nghiên cứu của bác sĩ tâm lý mới phải? Bác sĩ Tiêu thuộc ngoại khoa Tiết niệu, sao có thể làm thí nghiệm lâm sàng như vậy?”

“Ai nói đây là phạm vi nghiên cứu của bác sĩ tâm lý? Bác sĩ Tiêu nghiên cứu vấn đề này theo góc độ có tính hệ thống, chẳng lẽ tính hệ thống lại là một vấn đề tâm lý sao?”

Điều này hình như cũng có lý, chẳng lẽ bác sĩ Tiêu vì giữ bí mật nên mới không chịu nói cho anh? Anh đơ ra một lúc rồi mới ý thức được việc làm rõ rớt cuộc có thí nghiệm lâm sàng này hay không cũng chẳng có tác dụng gì, vấn đề then chốt bây giờ chính là phải làm rõ ai là gã “Hận Thủy” đó. Anh nói: “Em nói đúng, chúng mình không cần phải thảo luận về chuyện thí nghiệm lâm sàng gì đó nữa, nhưng phiền em nói thẳng cho anh biết, gã “Hận Thủy” của em có phải là Tiêu Lục không?”

Tiểu Băng liếc anh một cái, đoạn hỏi: “Phải thì làm sao? Mà không phải thì làm sao?”

Câu hỏi này đánh trúng vào tâm lý của anh, đúng thế, phải thì làm sao? Mà không phải thì làm sao? Anh nghĩ một lát, nói: “Nếu là hấn, anh sẽ nhường, nhưng nếu không phải là hấn...” Anh suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra nếu không phải là Tiểu Lục, anh còn lựa chọn nào khác đây, liền lẩm bẩm: “Anh... cũng sẽ nhường...”

Tiểu Băng bật cười. “Anh xem, anh xem, anh đúng là rất thú vị, dù có là anh ta hay không, anh đều nhường, thế thì anh còn mất công điều tra là anh ta hay không để làm gì?”

Anh nổi cáu: “Em đừng châm chọc anh,

anh chỉ muốn làm rõ chân tướng, có vậy anh... dù chết cũng biết chết như thế nào, chết trong tay ai...”

“Anh xem anh kia, trêu một chút cũng không được à, em đã nói với anh rồi, “Hận Thủy” chỉ là một người bạn trên mạng, em cũng không biết anh ta là ai, anh cần gì phải nổi nóng như thế?”

“Em đừng có lảng sang bạn trên mạng gì đó. Anh đã đến cả phê internet điều tra rồi, không hề giống như em nói...”

Tiểu Băng tỏ ra cực kì hứng thú nhìn anh. “Đồ ngốc, anh còn vào cả phê internet nữa hả? Đúng là có tinh thần nghiên cứu khoa học nhỉ... Nhưng mà anh ngốc như

vậy, làm sao có thể tìm thấy tình yêu trên mạng chứ? Họ yêu đương dựa vào lời văn và ngôn ngữ, anh nói chuyện như ông cụ non, dùng từ lại trịnh trọng, nghiêm túc, ai mà dám lại gần anh chứ? Nào, để em cho anh xem, cho anh được mở mang tầm mắt...”

Anh chẳng có lòng dạ nào để mở mang tầm mắt, nhưng Tiểu Băng lại kéo anh đến bên máy tính, còn mình lên mạng tìm một phòng chat, đăng nhập dưới tên “Chuồn là thượng sách” rồi tiến vào, giới tính là “nam”, ảnh đại diện là một công tử trẻ tuổi tác phong nhanh nhẹn. Rất nhanh đã có người đến bắt chuyện với cô, giới tính là “nữ”, tuổi hai mươi, tên là “Giấc mộng u buồn”, có ảnh đại

diện rất quyến rũ. Dường như đã quen biết “Chuồn là thượng sách” từ lâu, hai người đang ve vãn trên mạng, anh đến thì tôi đến, vô cùng sôi nổi. Mà Tiểu Băng cùng một lúc tán dóc với hai cô bạn trên mạng, chỉ thấy mười đầu ngón tay lướt như bay, gõ chữ cực kì thuần thục, vừa nhìn là biết kiểu suốt ngày loanh quanh trên mạng.

Anh không nhịn được lên tiếng: “Em giả đàn ông đi lừa gạt con gái nhà người ta, không cảm thấy lương tâm...” Tiểu Băng rung đùi, đắc ý đáp: “Bảo anh ngốc, anh đúng là ngốc thật, làm sao anh biết bọn họ đều là con gái? Chưa biết chừng lại là mấy bà lão, hoặc là mấy gã xấu xa...”

“Em làm như vậy... thì có gì thú vị chứ?”

“Đùa bọn họ chút để mua vui thôi mà...”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Em lấy tên “Băng” nói chuyện với gã “Hận Thủy” kia cho anh xem...”

Tiểu Băng không chịu, từ chối anh: “Bây giờ chắc chắn là anh ta không có ở trên mạng...”

Anh nghĩ, cũng có thể, đàn ông vừa được thỏa mãn mà, lấy đâu ra sức để lên mạng nữa? Chắc chắn là đang nằm quay đơ trên giường rồi. Trên đời này mệt mỏi nhất là “qua cầu rút ván” và đàn ông vừa làm chuyện đó xong, anh cảm thấy trên

khuôn mặt Tiểu Băng cũng có sự mệt mỏi sau khi hoan lạc, bất giác cơn tức lại trào lên, giận dỗi bỏ về nhà.

Anh muốn tìm Tiểu Lục để hỏi nhưng không biết địa chỉ liên lạc của anh ta, vì thế quyết định đi hỏi Tạ Di Hồng, bởi vì Tạ Di Hồng là người giới thiệu họ với nhau, lại là bạn thân của Tiểu Băng, chẳng phải hai người không giấu nhau điều gì sao, chí ít cũng là cùng chung kẻ thù, hơn nữa Tạ Di Hồng lại đang ở nước ngoài, có khi cũng biết tình hình của Tiểu Lục. Anh liền gọi điện cho Tạ Di Hồng.

Tạ Di Hồng kinh ngạc hỏi: “Sao tối cuối tuần mà cậu không đoàn tụ với vợ? Cãi

nhau hả?”

Anh không nói gì, chỉ hỏi: “Cậu có biết số điện thoại của Tiểu Lục không? Hoặc là địa chỉ email cũng được?”

Tạ Di Hồng nói không biết địa chỉ của Tiểu Lục, anh cũng không muốn để lộ ý đồ của mình, chỉ bóng gió hỏi: “Gần đây Tiểu Băng có... phàn nàn gì về tôi với cậu không?”

Tạ Di Hồng ranh mãnh hỏi: “Hai người lại hục hặc đấy à? Cậu đừng hòng moi được gì từ chỗ tôi nhé, tôi sẽ không xen vào chuyện của hai vợ chồng các cậu để bị bắt nạt đâu.”

“Cậu là bà mai của bọn tôi, hẳn là cũng nắm được kha khá tình hình, cậu nói xem Tiểu Băng và Tiểu Lục... rốt cuộc vì sao lại tan vỡ?”

Di Hồng cảnh giác. “Cậu muốn moi tin tình báo gì hả? Thà cứ nói thẳng ra, tôi sẽ xem xét tình hình để quyết định nên nói thật đến mức nào...”

Anh vừa nghe câu này liền cảm thấy trong đó có quỷ, thế là kể hết những chuyện xảy ra gần đây cho cô ấy nghe. Anh hy vọng có thể mang sự chân thành và thẳng thắn của mình ra để đổi lấy sự chân thành và thẳng thắn của Tạ Di Hồng.

Không biết Tạ Di Hồng bị lung lay trước sự chân thành và thẳng thắn của anh, hay là bị dọa cho câm nín bởi câu chuyện anh kể, mãi lâu sau cô cũng không nói năng gì, đến khi bị anh nắm lần bảy lượt thúc giục mới ập a ập ứng: “Vốn dĩ tôi... không nên nói điều này, tôi cũng đã đồng ý với Tiểu Băng là không nói cho cậu biết, nhưng tôi không ngờ con bé lại quá đáng như thế, ngay cả người ngoài như tôi cũng không chấp nhận được. Tôi cảm thấy cậu... bị che mắt lâu như vậy... thật sự rất đáng thương nhất là để chữa bệnh cho Tiểu Băng mà cậu lại nợ bao nhiêu tiền như thế... Vác trên người gánh nặng tư tưởng nặng nề thế này... Đúng là không thể cứ tiếp tục như vậy được...”

Trái tim anh bắt đầu trĩu xuống, gần như muốn cầu xin Tạ Di Hồng đừng nói tiếp nữa, nhưng bản tính theo đuổi chân lý vẫn vượt lên trên, anh cũng biết nếu lần này không làm cho ra nhẽ, vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội nữa, mà ngày nào mọi chuyện còn chưa sáng tỏ thì ngày đó anh không thể yên lòng được. Anh hạ quyết tâm, nài nỉ: “Xin cậu dù thế nào cũng phải nói cho tôi, tôi có chết cũng phải chết cho rõ ràng, cứ lừa tôi như vậy... tôi rất khó chịu...”

“Cậu nhất quyết không được nói cho Tiểu Băng, cũng không được chát vắn cô ấy, càng không được nói là tôi đã nói ra. Tôi không muốn phá hoại hạnh phúc của gia đình cậu...” Tạ Di Hồng được anh

bảo đảm mới chịu kể tiếp: “Năm đó Tiểu Băng chia tay với Tiểu Lục là do một lần cãi vã rất nhỏ, chỉ vì chuyện hút thuốc, Tiểu Băng bắt Tiểu Lục phải lựa chọn giữa hút thuốc và cô ấy, Tiểu Lục nói đùa một câu: “Anh yêu thuốc lá...”, cậu ta kể vốn dĩ cậu ta muốn nói là “anh yêu thuốc lá, nhưng anh yêu em hơn”, nhưng Tiểu Băng chưa đợi cậu ta nói xong đã nổi giận, hờn dỗi chạy đi, sau đó không thèm để ý đến cậu ta nữa. Cho dù Tiểu Lục có giải thích thế nào, Tiểu Băng cũng không tin. Về sau Tiểu Lục cũng tức, thế là bỏ đi Mỹ. Nhưng trong trái tim của hai người vẫn còn tình cảm với đối phương, cả hai đều là mối tình đầu của nhau, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã...”

Tuy chuyện này không hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh nhưng anh vẫn giận dữ. “Nếu đã như vậy, sao cậu còn giới thiệu cô ấy cho tôi?”

“Đó là do kế khích tướng của Tiểu Băng...”

“Cô ấy muốn khích tướng, cậu lại giúp cô ấy lợi dụng tôi hả?”

Tạ Di Hồng nói thẳng: “Thật ra đó cũng là kế khích tướng của tôi... muốn khích cậu theo đuổi tôi, nhưng kế khích tướng của Tiểu Băng thì thành công còn của tôi... lại thất bại...”

Anh bị sốc, không nỡ trách cô ấy nữa,

chỉ khẽ hỏi: “Thế Tiểu Lục bây giờ... đang làm việc ở đâu?”

“Cậu ta làm ở Mỹ, nhưng cậu ta... thường xuyên về nước thăm Tiểu Băng. Mới đây lại quay về...”

“Cái đó mà cậu cũng biết hả? Cậu vẫn luôn biết đúng không? Tại sao cậu... không nói với tôi?”

“Sao tôi đành lòng nói cho cậu được? Cậu yêu Tiểu Băng như thế, đối với cô ấy tốt như thế, ngay cả người làm mai như tôi cũng cảm thấy... có lỗi với cậu...”

“Tôi không cần ai trong các người đồng tình với tôi, cậu lừa tôi như thế mới thực

sự có lỗi với tôi.”

Tạ Di Hồng còn nói rất nhiều câu an ủi, xin lỗi, cũng kể thêm về chuyện giữa Tiểu Băng và Tiểu Lục nhưng Đàm Duy đều nghe không lọt tai. Anh chỉ chờ dần cầm điện thoại, đứng yên một chỗ. Đợi Tạ Di Hồng nói xong, anh chỉ nói một câu: “Cậu đừng nói chuyện này cho Tiểu Băng vội, tôi cần phải suy nghĩ đã”, rồi cúp điện thoại.

Kỳ lạ là, trái tim anh không hề nhói đau như trong sách miêu tả, có lẽ vì trái tim anh đã không còn trẻ, mà tin này cũng không hẳn là đến quá bất ngờ, tự anh cũng đã đoán được mấy phần, vì thế bây giờ nghe Tạ Di Hồng nói như vậy, cũng

chỉ là chứng thực suy đoán của anh mà thôi.

Do không cần phỏng đoán nữa, tâm trạng của anh cũng bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh không muốn nhớ về quá khứ nữa, bởi lẽ đã không còn quá khứ nào có thể nhớ nhung. Từ trước đến nay anh luôn bị coi là đồ vật giữa thế giới hai người, nói đúng ra là thế giới ba người, mà anh chính là người thừa trong thế giới đó. Một quá khứ như vậy có gì đáng để nhớ nhung đây? Nhớ đi nhớ lại, chỉ cảm thấy căm hận.

Có một khoảnh khắc, anh muốn cầu xin Tiểu Băng niệm tình vợ chồng bao năm, rời xa Tiểu Lục để giữ gìn cuộc hôn nhân

giữa hai người. Nhưng anh cảm thấy làm như vậy vừa không có khí phách vừa không có nhân tính. Rốt cuộc hôn nhân quan trọng hay tình yêu quan trọng? Đương nhiên là tình yêu quan trọng, nếu có tình yêu thì có thể có hôn nhân, nhưng nếu có hôn nhân thì không nhất thiết phải có tình yêu.

Anh tự an ủi bản thân: Tiểu Băng vẫn yêu mình, chỉ là mình không gặp thời, đến sau tên Tiểu Lục kia, bây giờ mình tự động rút lui, Tiểu Băng nhất định sẽ cảm kích mình, đến khi cô ấy ở bên cạnh tên họ Lục kia đủ lâu, không còn cảm giác mới mẻ nữa, chưa biết chừng sẽ nhớ đến mình.

Điều anh lo lắng bây giờ chính là phải ăn nói với ba mẹ như thế nào, ứng phó với câu hỏi của bạn bè, người quen như thế nào. Lần này có lẽ không đơn giản như lần bị cướp, mà lúc đó đã bị bọn họ hỏi phiền gần chết, giờ lại đến vụ ly hôn này, lại chẳng phải nghe chán cả tai, nói mồn cả miệng sao? Anh bực tức nghĩ, sao mọi người lại thích quản chuyện linh tinh của người khác thế nhỉ? Nếu không có ai hỏi, không có ai tỏ ra ngạc nhiên, không có bạn bè, người thân tỏ ra tội nghiệp anh, không có đám Gia Cát Lượng đến dạy bảo anh thì đỡ phiền toái hơn bao nhiêu, ly hôn cũng sẽ chẳng đáng sợ đến như thế.

Tải eBook tại: www.dtv-

Chương 65

T

uy Đàm Duy đã hứa với Tạ Di Hồng rằng sẽ không hỏi Tiểu Băng chuyện này, nhưng anh quyết định lần này phải làm một kẻ tiểu nhân nói không giữ lời, ngả bài với Tiểu Băng. Anh là người có lòng tự tôn rất cao, không bao giờ nhận sự bố thí, cũng không ý mạnh hiếp yếu, đối với tình yêu càng như thế. Anh quyết định chủ động rút lui khỏi tam giác này, tác thành cho Tiểu Băng và Tiểu Lục. Không phải anh tình nguyện dấn thân vào tam giác đó, nhưng anh có thể tình nguyện rút lui, coi như là giữ chút thể diện cho

mình, chung quy vẫn tốt hơn bị người ta đá một phát ra ngoài.

Anh suy nghĩ như vậy rồi dành một buổi tối không có lớp để đến chỗ Tiểu Băng. Tiểu Băng vẫn ở trường “soạn giáo án”, đến khoảng mười một giờ tối mới về nhà. Thấy anh ở đó, hình như cô cũng không ngạc nhiên, chỉ ậm ừ đôi câu rồi chuẩn bị đi tắm, nhưng bị anh gọi lại: “Hôm nay anh đến đây là muốn bàn bạc với em... một chuyện, nói xong sẽ đi ngay, em có thể đợi anh nói xong hẵng đi tắm được không?”

Tiểu Băng kinh ngạc nói: “Đã đến đây rồi, anh không ở đây... qua đêm à?” Nói rồi, cô còn liếc qua chỗ đó của anh một

cái.

Mặt anh ửng hồng, cơ thể cũng có phản ứng, chỉ sợ Tiểu Băng lại gần trêu chọc, nếu thế thì bao nhiêu công sức đều đổ hết xuống sông xuống bể, anh lại rơi vào bẫy tình của cô. Anh liền hắng giọng: “Không cần, sáng mai anh phải đi dạy...”

“Hả? Thế thì... anh nói đi! Chuyện gì vậy, sao anh lại nghiêm túc thế?”

“Chuyện giữa em và Tiểu Lục...”

“Em và Tiểu Lục thì có chuyện gì?”

“Tiểu Tạ đã kể hết cho anh rồi.”

Sắc mặt Tiểu Băng thay đổi, một lúc sau mới hỏi: “Cô ấy... đã kể hết cho anh rồi? Kể cho anh cái gì?”

Anh kể lại từng lời Tạ Di Hồng đã nói, đau đớn nhận ra tận sâu trong đáy lòng anh vẫn mong chờ Tiểu Băng phủ nhận những lời của Tạ Di Hồng: “Đây đều là vì Di Hồng thích anh nên mới chia rẽ quan hệ của chúng mình...” Nếu Tiểu Băng nói như vậy, anh sẽ không quan tâm rốt cuộc là trong hai người họ ai đang nói dối, kiên quyết tin tưởng Tiểu Băng.

Nhưng Tiểu Băng bỗng bật khóc nức nở. “Xin lỗi anh, em có lỗi với anh, nhưng em... nhưng em...”

Anh nghĩ về mặt anh nhất định rất khó coi, vì anh thấy Tiểu Băng không dám nói tiếp, sững sờ đứng một chỗ, sợ hãi nhìn anh. Tim anh rất đau, muốn kéo cô vào lòng, dỗ dành cô đừng sợ, muốn nói gì thì cứ nói ra, dù cô nói thế nào, anh cũng sẽ không làm gì cô cả. Nhưng anh cảm thấy làm như vậy chỉ khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp, vì thế anh cũng đứng yên tại chỗ, đợi Tiểu Băng nói tiếp.

Tiểu Băng biện bạch: “Em cũng yêu anh... thật lòng... Anh đối với em tốt như vậy, sao em có thể không yêu anh được chứ? Nhưng... nhưng... anh ấy đối với em cũng rất tốt... Hai người đều rất tốt với em, em... đều yêu...”

Anh cảm thấy vẻ mặt Tiểu Băng khi nói “đều yêu” giống như một đứa trẻ có lòng tham không đáy, cầm hai món đồ chơi, van xin ba mẹ mua cả hai. Anh miễn cưỡng cười một tiếng. “Chuyện này không giống ngày bé mua đồ chơi, muốn hai thứ thì mua cả hai. Đây là cuộc sống, anh là con người, anh có lòng tự trọng của anh, anh không thể thỏa mãn cái nguyện vọng kiểu trẻ con của em được, chẳng lẽ Tiểu Lục... đồng ý để em làm như vậy?”

“Anh ấy... anh ấy... anh ấy đồng ý... Từ trước tới giờ không phải anh ấy... luôn đồng ý sao? Anh ấy biết em... đã lấy anh nhưng vẫn yêu em, bằng lòng chia sẻ...

em với anh... Anh ấy nói anh ấy có thể vĩnh viễn không cần danh phận của người chồng, chỉ cần em... yêu anh ấy là được...” Tiểu Băng hỏi dò: “Có phải anh ấy... yêu em... hơn anh không?”

“Nếu em đã mang điều đó ra để so sánh tình yêu thì anh không còn gì để nói nữa...” Anh muốn nói: Tiểu Lục dĩ nhiên bằng lòng chia sẻ, bởi vì thứ để chia sẻ là canh trong bát của người khác, không chia sẻ thì đến cái muối cũng chẳng được cầm. Đợi khi nào em trở thành vợ của hắn, em cho người ta chia sẻ canh trong bát của hắn thử xem, xem hắn có hào phóng như vậy không? Anh không nói những lời này ra, bởi nói như vậy giống như anh đang coi Tiểu Băng là tài sản

riêng của anh, là canh trong bát của anh, Tiểu Băng nghe được nhất định sẽ rất buồn, nhưng anh không tìm được ví dụ nào hay hơn nên chỉ có thể coi như không có gì.

Tiểu Băng thấy anh không nói, sợ sệt hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

“Không có gì. Anh đang nghĩ có lẽ anh... không yêu em bằng hấn, bởi vì anh... không làm được như hấn... Anh không muốn xen giữa hai người...” Anh thấy trên khuôn mặt của Tiểu Băng dường như vừa trút được gánh nặng, cảm thấy tim như bị đâm một đao, đoạn khẽ gượng cười rồi nói: “Mấy năm nay liên lụy đến em... hại hai người có tình mà không thể

đoàn tụ... Cũng phải trách em, tại sao không... nói sớm cho anh biết?”

“Em sợ anh bị tổn thương... Anh đối với em tốt như vậy, sao em có thể nhẫn tâm...” Tiểu Băng tỏ ra khẩn thiết. “Tình cảm anh dành cho em, em sẽ luôn ghi nhớ trong lòng, em sẽ... báo đáp anh... thật đấy... Em chỉ hy vọng, anh đừng vì chuyện này... mà không thể gượng dậy được.”

Anh khẳng khái lên tiếng: “Chuyện này em yên tâm đi, anh sẽ không suy sụp đâu... Máy năm nay em... đối với anh cũng rất tốt, anh cũng sẽ ghi nhớ...”

Tiểu Băng lấy ra hai tờ giấy trong ngăn

kéo, đưa cho anh, dè dặt nói: “Số tiền anh vay để em chữa bệnh... Tiểu Lục đã trả giúp một phần... Anh ấy nói số còn lại anh ấy sẽ trả bằng hết.”

Anh sững sờ nhìn chăm chăm vào hai tờ giấy, nhận ra một tờ là giấy vay nợ anh viết cho Tạ Di Hồng, Tiểu Chu đã nói mang về cho bác gái Tạ. Tờ còn lại là giấy vay nợ anh viết cho cô Lam, lần đó anh cố ý vì chuyện này mà đến nhà cô Lam một chuyến, ép cô Lam phải nhận giấy vay nợ của anh. Anh nhìn thấy hai tờ giấy nằm trong tay Tiểu Băng, không khỏi tức giận. “Cái gì? Hấn đã trả rồi? Anh cần hấn trả hả? Hấn nghĩ anh không trả nổi hay sao?”

“Không phải là ý đó, chỉ là... chỉ là anh ấy cảm thấy... anh ấy cảm thấy việc này... vốn là chuyện của anh ấy, cho nên...”

Anh tức đến mức hét lên: “Logic khôn nạn gì thế hả? Sao lại là chuyện của hắn? Tay hắn vươn dài quá rồi đấy! Mặt hắn cũng dày quá rồi đấy! Lén lút cướp vợ người ta đã đủ bỉ ổi rồi, hắn còn vô liêm sỉ bảo đây là chuyện của hắn hả? Hắn có giấy đăng ký kết hôn không? Hắn có... bằng chứng gì để chứng minh đây là chuyện của hắn?”

Anh to tiếng quát tháo làm kinh động đến ba mẹ vợ, mẹ vợ ở bên ngoài gõ cửa, lo lắng hỏi: “Hai đứa... có chuyện gì thế?”

Anh sợ đến mức không dám lên tiếng.

“Không có chuyện gì đâu ạ! Bọn con đi ngủ đây!” Tiểu Băng nghe ngóng bên ngoài không có động tĩnh gì, thấp giọng nói: “Lúc đó Tiểu Lục... phải ở bên đó kiếm tiền cho em chữa bệnh, không thể về chăm sóc em... Để anh làm thay, anh ấy ấy nấy nên muốn bày tỏ... thành ý... Hai mươi nghìn tệ của chị anh, anh ấy cũng trả hết rồi... Hôm qua em đã đưa tiền cho chị anh... Anh ấy nói một thời gian nữa sẽ... trả tiền cho ba mẹ anh.”

Anh nghe Tiểu Băng gọi “chị anh”, “ba mẹ anh”, trong lòng cảm thấy mát mát khôn nguôi, sống mũi bắt đầu cay cay, nhưng cuối cùng vẫn bị cơn thịnh nộ lấn

át, anh gằn từng tiếng: “Mong em hãy chuyển lời cho hắn ta rằng: Hắn muốn lấy em, chỉ cần em bằng lòng, anh sẽ nhường cho hắn. Nhưng mong hắn đừng sỉ nhục anh, tiền anh vay, anh tự trả, không cần hắn phải lo.”

Tiểu Băng cầu xin: “Anh cần gì phải như vậy? Anh đi dạy khắp nơi như thế, cũng chỉ kiếm được chút tiền... Anh... còn muốn trả tới khi nào?”

“Chuyện này không cần em phải lo, em bảo hắn đừng có động vào, đây là chuyện của anh.”

“Nhưng... anh ấy đã trả tiền rồi, anh cần gì...”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Bây giờ hẩn trả tiền rồi, anh cảm ơn hẩn, nhưng anh sẽ trả lại toàn bộ số tiền đó cho... hai người...”

Anh tìm giấy và bút, viết lại một tờ giấy vay nợ khác, là viết cho Tiểu Lục, sau đó anh cầm lấy hai tờ giấy vay nợ anh đã viết cho cô Lam và Tạ Di Hồng, định rời đi.

Tiểu Băng giàn giụa nước mắt, hỏi: “Bây giờ anh phải đi sao? Anh muốn... đi đâu?”

Anh cười chua xót. “Về nhà, còn có thể đi đâu được nữa?”

“Thế tối nay ngủ lại... ở đây đi...”

“Cần thiết phải vậy sao?”

“Coi như là... lần cuối cùng...”

Anh động lòng, cơ thể cũng do dự, muốn được ôm Tiểu Băng lần cuối, được làm tình với Tiểu Băng lần cuối, nhưng nghĩ đến việc cô vừa đi hẹn hò với Tiểu Lục về, trong lòng anh có phần chán ghét, kiên quyết nói: “Có cần thiết không?”

Tiểu Băng òa khóc, mẹ vợ liền chạy đến gõ cửa phòng của họ, hai người đều không đi ra, gõ một lúc, Tiểu Băng hét lên: “Gõ gì mà gõ? Phiền chết đi được!”

Bên ngoài lập tức không còn âm thanh nào nữa.

Anh nhìn Tiểu Băng khóc đến tội nghiệp, không kìm được liền lên tiếng khuyên giải: “Em cũng không còn nhỏ, làm việc không thể như trẻ con được, đàn ông đâu phải đồ chơi của em, em làm sao có thể cùng một lúc độc chiếm... hai người được?”

Cô chỉ khóc hu hu, lặp đi lặp lại: “Em yêu anh... thật đấy... thật đấy...”

Anh cẩn thận hỏi: “Thế em... có thể hứa sẽ không qua lại... với hắn không?”

Tiểu Băng khóc càng dữ dội. “Em...

em...”

Rốt cuộc Tiểu Băng vẫn không thể đưa ra đáp án, nhưng anh cũng đã biết đáp án là gì. Anh tin Tiểu Băng vẫn còn yêu anh, nhưng Tiểu Băng yêu Tiểu Lục hơn, nếu được ôm cả hai người là tốt nhất, nhưng nếu phải buông tay một người, cô vẫn không muốn buông tay Tiểu Lục, bởi vì Tiểu Lục vừa có tình vừa có tiền, mà anh thì chỉ có tình yêu. Anh không hỏi gì nữa, chỉ mơ hồ nhìn cô khóc, đợi cô khóc xong mới lên tiếng: “Anh đi đây, đồ của em anh sẽ thu xếp gửi qua cho em...”

Trở về nhà, anh lại cảm thấy dường như ban nãy vẫn chưa nói hết những lời muốn nói với Tiểu Băng, giữa hai người cứ kết

thức như vậy sao? Hình như chưa ai nhắc đến hai chữ “ly hôn” một cách rõ ràng, chẳng lẽ ly hôn cũng có thể “chỉ được ngầm hiểu, không được truyền lời”? Anh muốn gọi điện nói chuyện cho rõ ràng nhưng khi anh nhắc điện thoại lên, lại cảm thấy đã nói quá rõ ràng rồi, nếu gọi điện thoại lần nữa, có vẻ giống như anh đang cầu xin Tiểu Băng. Dù sao thì hai người đó cũng vội kết hôn, chắc chắn sẽ đến giục anh làm thủ tục ly hôn, không cần anh phải bận tâm, anh chỉ cần ký tên lên chỗ cần ký là được.

Hôm sau, anh gọi điện thoại cho chị, bóng gió hỏi thăm về chuyện trả tiền: “Chồng chị không gây sự với chị nữa chứ?”

“Không. Lão ta yêu tiền như mạng, học hạc chỉ vì mấy đồng tiền...”

Nghe giọng của chị, anh nghĩ cũng coi như Tiểu Băng còn biết điều, không xuất hiện cùng Tiểu Lục ở nhà chị anh, cũng không nói là tiền của Tiểu Lục, chỉ nói: “Hiện tại chúng em có tiền nên mang tiền đến trả lại cho chị.” Chị anh đang bị chồng gây sự suốt ngày, lại tưởng là tiền của em mình nên vui vẻ nhận.

Anh cũng không bóc mẽ Tiểu Băng, sợ chị biết anh sắp ly hôn lại lo lắng, càng sợ chị sẽ nói chuyện này cho ba mẹ biết.

Anh lại gọi điện cho Tạ Di Hồng, hỏi về

chuyện trả tiền. Tạ Di Hồng quanh co một hồi, bị anh vạch trần tất cả mới chịu thừa nhận là Tiểu Lục đã trả tiền. Tạ Di Hồng giải thích: “Tôi không cố ý muốn giấu cậu, chỉ là đã quá hiểu tính khí của cậu, sợ cậu tức giận...”

Anh đã tức giận đủ rồi, lúc này chỉ bình tĩnh nói: “Nếu hấn đã trả rồi thì cứ để hấn trả, nhưng tôi sẽ nghĩ cách trả lại cho hấn.”

Tạ Di Hồng tức tối nói: “Cậu sao lại ngốc thế? Cậu ta cướp vợ cậu, chẳng lẽ còn không trả được chút tiền này sao? Cậu vay tiền là để chữa bệnh cho vợ cậu, cậu ta đã tranh vợ của cậu thì cậu ta phải trả được chứ.”

“Hắn ta trả được hay không, đó là việc của hắn. Tiền tôi vay, tôi tự trả, tôi sẽ không nhận ân huệ của hắn để hắn coi thường tôi. Giữa hắn và Tiểu Băng có tình yêu, hai người lại từng yêu nhau trước khi tôi quen Tiểu Băng, vì vậy tôi không ngăn trở bọn họ, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không cho phép hắn dùng tiền để đổi lấy vợ tôi, tôi cũng không tin Tiểu Băng ở bên hắn là vì hắn trả được số tiền này.”

Tạ Di Hồng biện bạch: “Không phải tôi muốn cậu cho phép hắn dùng tiền để mua vợ cậu, ý tôi là... đây là chuyện hắn phải làm...”

Anh không nhìn được lại nổi cơn lôi đình: “Sao cậu có thể cho rằng đây là chuyện hán phải làm? Chưa nói đến việc hiện tại hán vẫn chưa cưới Tiểu Băng, cho dù hán cưới rồi thì tiền tôi vay vẫn là chuyện của tôi.”

“Tôi không có ý đó, tôi muốn nói là...”

“Thôi, cậu đừng nói nữa, tôi hiểu ý của cậu, nhưng tôi sẽ không thay đổi nguyên tắc làm người của mình.”

Tạ Di Hồng cũng không dây dưa chuyện này nữa mà chuyển sang chuyện khác: “Thế cậu... có muốn đi Mỹ không?”

Lòng anh dao động, đây cũng là một cách

hay, nếu có thể đi Mỹ, không cần phải đối phó với những câu hỏi của bạn bè, người thân trong nước, cũng có thể nhanh chóng kiếm tiền trả nợ, liền vội nói: “Chỗ các cậu... có cơ hội cho tôi à? Liệu sắp cậu có chê tôi nói tiếng Anh không tốt không?”

“Lần trước ông ta nói cậu nói tiếng Anh không tốt, chắc chắn chỉ là một cái cớ, căn bản là sợ cậu có một cô vợ bệnh tật, không thể yên tâm làm việc, hơn nữa ông ta sắp xếp cho cậu đến đây thì cũng phải có trách nhiệm, đến lúc cậu không gánh nổi tiền phẫu thuật, tiền thuốc của Tiểu Băng, ông ta cũng gặp phiền toái. Bây giờ cậu... đã độc thân, ông ta nhất định sẽ vui vẻ chào đón cậu...”

“Thế thì cậu hỏi thăm giúp tôi một chút...”

Khi anh gọi điện cho cô giáo Lam, nói đến chuyện tiền nong, cô Lam rất kinh ngạc: “Sao cơ? Số tiền đó không phải là của cậu hả? Tôi còn tưởng hai người thật sự trúng số cơ đấy... Đúng lúc sắp tới tôi sang Canada nên đã... cầm lấy, hóa ra không phải là tiền trúng số hả? Thế Tiểu Băng... lấy đâu ra nhiều tiền như thế để trả cho tôi?”

Anh quanh co một lúc rồi mới kể lại chuyện giữa Tiểu Băng và Tiểu Lục. Cô Lam nghe xong, trầm mặc một lát, đoạn lên tiếng an ủi anh: “Tình yêu là thứ

không theo ý mình nhất. Được người ta yêu, chưa chắc đã phải cậu có điểm nào xuất chúng; không được người ta yêu cũng không có nghĩa là cậu không bằng người ta, quan trọng là vào một lúc nào đó, ở một nơi nào đó, gặp được một người nào đó...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 66

Đ

àm Duy sợ nhất là báo cho ba mẹ biết tin anh ly hôn, chỉ sợ mẹ sẽ tức đến mức đổ bệnh, vì thế anh vẫn giấu ba mẹ mình, đến khi thực sự không thể giấu nổi nữa mới cân nhắc từng câu từng chữ, thận trọng nói cho hai người. Ba anh tuy tức đến ghen hòng nhưng vẫn có thể kiểm soát bản thân, chỉ nói: “Ba đã cả thấy giữa hai con... có vấn đề, Tiểu Băng đã lâu chưa đến nhà chúng ta ăn cơm, ba đã biết có gì đó không bình thường...”

Nhưng mẹ anh lại khóc nức lên. “Cái số

con trai tôi sao lại khổ thế này? Gặp phải cái loại phụ nữ đó... Bao năm nay chúng tôi... đối xử với cô ta hết lòng hết dạ như thế... sao cô ta có thể... làm vậy?”

Anh chỉ biết khuyên mẹ: “Cũng không thể trách cô ấy được, trước khi quen biết con, cô ấy đã yêu người đàn ông khác rồi...”

“Thế sao cô ta vẫn... bám riết lấy con?”

“Cũng không phải là bám riết... Lúc đó hai người vì một chút hiểu lầm nên... tạm thời chia tay, nhưng tình yêu của họ... vẫn còn đó...”

“Hóa ra cô ta lấy con ra làm người thay

thế có phải không?”

Ba anh muốn giảng hòa nên nói xen vào: “Có lẽ con bé cũng định sống một cuộc sống ổn định với Tiểu Duy nhà chúng ta, nhưng con người ấy mà... chuyện tình cảm đâu dễ dàng vứt bỏ như thế... Cậu kia quay về tìm con bé... bà nói xem nó phải làm thế nào...”

Mẹ anh tức tối hét lên: “Đàn ông các người đều giống nhau, sống hèn nhát, phụ nữ càng không coi các ông là người, các ông càng bao che cho họ, phụ nữ càng đối xử tốt với các ông, các ông càng chẳng coi người ta ra gì. Hay là ông lại có người phụ nữ nào đó không nỡ dứt bỏ đấy?”

Ba anh vội vàng giải thích: “Không phải tôi đang nói về chuyện của Tiểu Duy sao?”

Mẹ anh ra sức oán trách Tiểu Băng một hồi, dường như còn chưa thỏa nguyện, lại trách sang cả những người khác: “Tất cả đều là rắc rối mà cô đồng nghiệp họ Tạ của con gây ra... Cô ta không giới thiệu Tiểu Băng cho con thì làm sao có ngày hôm nay? Cô ta thì sướng rồi, chạy ra nước ngoài, không phải chịu trách nhiệm nữa...”

Đàm Duy cười khở một tiếng. “Mẹ, mẹ muốn người làm mai như người ta chịu trách nhiệm gì đây? Vì xuất phát từ lòng

tốt nên mới giới thiệu đôi tượng cho con trai mẹ, chuyện đã đâu vào đó rồi, đến lúc có trục trặc lại bắt người ta phải chịu trách nhiệm, nếu thế ai còn dám giới thiệu đôi tượng cho con trai mẹ nữa?”

Mẹ anh nghe thấy mấy chữ “giới thiệu đôi tượng”, dường như đã bị đánh động, lại quay ra an ủi anh: “Thôi, ly hôn cũng tốt, cô ta bệnh tật đầy mình, suốt đời phải uống thuốc, tiêm chích, không biết phải tốn bao nhiêu tiền, chưa biết chừng còn không thể sinh con. Con ly hôn với cô ta, coi như thoát được cái nợ. Con là giảng viên đại học, lại là phó giáo sư, sợ gì không tìm được vợ?”

Ba anh nói: “Thời đại bây giờ, phụ nữ

mở miệng ra chỉ có chữ tiền... Tiểu Băng cũng là vì cậu kia có tiền nên mới...”

Mẹ anh nổi cáu: “Sao ông lại thổi phồng oai phong của người ta mà dập tắt chí khí của con trai mình như thế? Tôi không tin Tiểu Duy của tôi không tìm được vợ tốt hơn Tiểu Băng. Cơ quan ông không phải mỗi năm đều được phân sinh viên đến hay sao? Ông để ý cho Tiểu Duy một người...”

Đàm Duy dờ khóc dờ cười. “Mẹ, mẹ vội cái gì? Mới ly hôn được mấy ngày đã tính đến chuyện tái hôn.”

“Thế thì đã sao? Có phải chưa ly hôn đã tái hôn ngay đâu, cũng chẳng vi phạm

pháp luật.”

“Mẹ không cần nhọc lòng vì chuyện này, tự con có tính toán của con...”

Mẹ anh quan sát anh một lượt, dè dặt hỏi: “Có phải là... cái cô giáo Lam đó không? Mẹ thấy cô ta cũng rất tốt, nếu chỉ nhìn bề ngoài cũng không đoán được tuổi tác... Đứa bé kia cũng rất đáng yêu... Thật ra cũng có thể cân nhắc. Mẹ và ba con đều là những người có tư tưởng tiến bộ cả...”

Anh nhanh chóng cắt ngang: “Mẹ đừng đoán linh tinh, con và cô giáo Lam chẳng có chuyện gì cả. Cô ấy sắp sang Canada rồi...”

Mẹ anh có chút thất vọng, lại hỏi tiếp: “Thế... cái cô Tiểu Tạ kia thì sao? Nghe nói cô ta đã ly hôn rồi? Bây giờ còn chưa tái hôn đúng không?”

Anh lại vội vàng ngăn lại: “Người ta ra nước ngoài rồi, có khi đã tìm được một ông chồng Tây cũng nên.”

“Thế còn Tiểu Trịnh? Cũng rất được, con bé vẫn chưa kết hôn thì phải? Có bạn trai chưa? Thực ra Tiểu Hồ trên tầng cũng...”

Anh thấy mẹ anh không thềm hỏi đúng sai phải trái, chỉ cần là phụ nữ thì đều mang ra gán ghép với anh, anh cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng trái lại

anh cũng yên tâm được phần nào, bởi lẽ nếu mẹ anh đã một lòng một dạ muốn “gả” anh đi, chứng tỏ bà đã biết “nhìn về phía trước”, dẫu sao cũng tốt hơn nhiều so với việc đâm đầu vào oán trách Tiểu Băng. Anh dỗ dành mẹ: “Mẹ, mẹ đừng bận tâm đến chuyện này, bây giờ con đang làm thủ tục ra nước ngoài, đợi con thu xếp chuyện xuất ngoại xong...”

“Đúng vậy, đúng vậy, làm xong thủ tục ra nước ngoài thì tìm đối tượng cũng dễ hơn. Con cũng không còn nhỏ nữa, nên sớm cho ba mẹ được bế cháu trai đi thôi. Tất cả là do con bé Tiểu Băng kia hại con, sớm biết sẽ như thế này, đáng ra phải ly hôn từ lâu rồi mới phải.”

Anh thấy mẹ anh lại quay về chuyện của Tiểu Băng, vội vàng chuyển sang chủ đề khác.

Trước khi cô giáo Lam sang Canada, Đàm Duy cũng đến nhà cô mấy lần, mới đầu thì tặng ít quà, về sau còn giúp cô thu dọn đồ đạc hoặc chơi đùa với Vĩ Vĩ. Lần nào cô giáo Lam cũng giữ anh lại ăn cơm, anh cũng không khách sáo, ở lại ăn cơm cùng bảo mẫu và mẹ con cô giáo Lam. Chính anh cũng không biết đây rốt cuộc là chuyện gì, chỉ cảm thấy mỗi lần đến chỗ cô giáo Lam đều có một cảm giác tự nhiên như ở nhà, có thể tạm thời quên đi sự cô đơn, lẻ loi của mình.

Lúc đó anh như thể lại rơi vào trạng thái

“mắt của lại tìm thấy”, nếu cô giáo Lam muốn thu nhận anh, anh khẳng định sẽ ngoan ngoãn đi theo, nhưng cô Lam không nhận anh, không biết có phải là cô không có ý đó hay là không có cơ hội đó. Một cái ô bị người ta vứt bỏ là anh, tuyệt đối không có khả năng tự bật lên chạy theo người khác, anh không có dũng khí đó, cũng không có năng lực đó, chỉ có thể giương mắt trông mong, chờ người ta đến thu nhận.

Khoảng thời gian đó, ngoài việc lên lớp, tất cả thời gian và sức lực của anh đều dồn hết vào việc giúp cô Lam thu xếp lên đường. Nghĩ đến việc một người phụ nữ dắt theo một đứa trẻ, còn phải mang bốn cái va li lớn, đúng là chỉ muốn đi theo

hai người, giúp họ xách va li, sắp xếp ổn thỏa cho họ, nhưng anh lại không có khả năng này, chỉ cảm thán: “May mà Tiểu Băng đã trả số tiền này rồi, nếu không, cô Lam cứ thế ra đi với hai bàn tay trắng...”

Cô Lam xoa dịu: “Cậu đừng lo lắng cho chúng tôi, em trai tôi ở bên Mỹ, có thể hỗ trợ cho tôi, hơn nữa tôi đã tìm được một công việc Instructor ở Đại học K, kỳ sau sẽ đi dạy, lương cũng đủ để nuôi hai mẹ con chúng tôi...”

“Instructor là chức danh... gì vậy?”

“Đại khái giống như trợ giảng ở đó.”

Anh cảm thấy tiếc thay cho cô Lam. “Cô đến đó chỉ để làm một trợ giảng thôi sao? Cô ở đây đã là giảng viên hướng dẫn tiến sĩ rồi.”

“Từ từ rồi sẽ đến, làm tốt thì có thể thăng chức mà, tôi cũng có thể xin chuyển sang công việc khác. Bắc Mỹ và Trung Quốc không giống nhau, chỉ cần là professor thì đều có thể hướng dẫn tiến sĩ, dù có là assistant professor sơ cấp nhất cũng có thể làm giảng viên hướng dẫn tiến sĩ.”

Vì Vi rất gắn bó với anh, chỉ cần anh bước đi là nhất định sẽ theo sau anh, cùng ra cùng vào, còn dựa trong lòng anh, chơi đùa với bộ râu của anh, mân mê cái mũi của anh, đòi anh kể chuyện.

Anh càng tiếp xúc với Vi Vi càng không
nỡ rời xa con bé, lúc nào cũng hỏi với
vẻ thương cảm: “Vi Vi, con đi Canada
rồi, có còn nhớ chú Đàm hay không?”

“Nhớ chứ, lúc nào đến sinh nhật của con,
con sẽ mời chú đến tham gia tiệc sinh
nhật.”

Khi cô giáo Lam đi, anh ra sân bay tiễn,
đi cùng còn có mấy người bạn của cô.
Trước khi Vi Vi bước vào cổng soát vé
còn quay ra nói với anh: “Tạm biệt chú
nhé”, khiến mũi anh cay cay, nước mắt
cũng trào ra.

Ngày trước, tuy ngoài miệng anh không
thừa nhận nhưng trong lòng vẫn tin vào

phân tích của Tiểu Băng, cho rằng cả cô giáo Lam và Tạ Di Hồng đều có tình cảm với anh, nhưng bây giờ hai người đó đều đã cao chạy xa bay, cũng không tỏ ra luyến tiếc gì anh khiến anh rất phiền muộn, hoang mang. Hồi đó, anh không để ý đến những chuyện này, giống như khi Tạ Di Hồng đi, anh cũng không cảm thấy quá đổi buồn bã, bởi vì khi ấy toàn bộ tâm trí của anh đều đặt lên Tiểu Băng. Bây giờ Tiểu Băng không cần anh nữa, đối với anh mà nói, tình cảm của cô Lam và Tạ Di Hồng rất quý giá, nhưng cả hai người đều ra đi không chùn bước, có thể thấy họ chẳng hề có ý gì với anh.

Đôi lúc đêm khuya thanh tĩnh, anh nghĩ về cuộc đời mình, không khỏi thương xót

cho chính mình, thần thức khôn nguôi. Đôi lúc nhớ về khoảng thời gian cùng trải qua với Tiểu Băng, niềm vui nỗi buồn đan xen, không thể khiến bản thân phần chán lên được. May mà không ai nhìn thấy, rơi lệ tự mình lau, uống hớp rượu trắng tự mình say, kích thích mình tự ra tay, giải phóng mình rồi cô đơn chìm vào giấc ngủ.

Hiện tại, điều anh lo lắng chính là số tiền của chú Đàm, vì anh biết sức khỏe của thím Đàm không tốt, nếu thím đột ngột đổ bệnh thì sẽ cần đến số tiền này. Một cậu sinh viên là họ hàng thân thích của chú Đàm đến Đại học B, học ở khoa của anh, có thể thường xuyên gặp gỡ, mỗi lần anh gặp đều hỏi thăm tình hình của chú Đàm

và thím Đàm, chính anh cũng hay đi qua ngõ Ô Y, đến xem cuộc sống của hai người như thế nào.

Chú Đàm nghe nói anh đã ly hôn, còn buồn thay cho anh: “Đây gọi là người tốt không được báo đáp, cậu vất vả lo toan kiếm tiền chữa bệnh cho cô ta, cái nhận được lại chính là kết cục như thế này, cậu nói xem còn ai dám làm người tốt nữa đây? Cậu đừng nhắc đến chuyện tiền nong gì cả, coi như tôi có mắt như mù, đem tiền đi đánh chó.”

Anh lúc nào cũng nói: “Phải trả, phải trả chứ, không trả cả đời này cháu không yên lòng.”

Có một ngày, anh đi qua ngõ Ô Y, phát hiện cửa hàng sửa xe của chú Đàm đóng cửa, cảm thấy rất kỳ lạ, vì bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nhìn thấy cửa hàng của chú Đàm đóng cửa, kể cả ngày lễ tết. Anh tìm cậu sinh viên là họ hàng của chú Đàm, hỏi đã xảy ra chuyện gì, cậu ta nói thím Đàm bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vú, cần làm phẫu thuật, nhưng thím sợ tốn tiền nên không chịu làm phẫu thuật, hai người vì chuyện này mà cãi nhau, thím Đàm giận dỗi bỏ về quê, chú Đàm cũng đi theo.

Anh hoảng sợ, chỉ muốn kiếm ra ngay một khoản tiền để trả hết cho chú Đàm, tốt nhất là có thể hỗ trợ cho chú ấy thêm một ít, để thím Đàm an tâm làm phẫu

thuật. Nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng nghĩ ra cách nào kiếm tiền nhanh chóng như vậy, trừ phi cầu xin Tiểu Băng tìm Tiểu Lục, xem Tiểu Lục có thể đưa số tiền đó không. Nhưng anh thà chết cũng không tìm Tiểu Băng và Tiểu Lục, hơn nữa anh đoán Tiểu Lục tạm thời cũng không có số tiền lớn như thế, nếu không thì đã trả lại chú Đàm từ lâu rồi.

Anh mặt dày gọi điện cho Tạ Di Hồng, muốn vay cô số tiền đó để chữa bệnh cho thím Đàm. Nhưng lần này Tạ Di Hồng lại không thoải mái như lần trước: “Ôi trời, số tiền đó tôi đã đem đi mua xe mất rồi, Tiểu Lục trả bằng đô la, nên tôi quyết định vung tay một lần, mua một chiếc xe mới. Sớm biết như thế thì tôi đã không

mua cái xe này, nhưng mà tôi có thể gọi điện cho ba mẹ tôi, bảo họ nghĩ cách xem...”

Anh không muốn nhờ nhà họ Tạ gom tiền, bèn vội vàng gọi lại cho Tạ Di Hồng, nói là mình đã nhầm, thím Đàm không bị ung thư vú, chỉ cãi nhau với chú Đàm rồi bỏ về quê, bây giờ đã làm lành rồi, không có vấn đề gì nữa, vì thế cũng không cần vay tiền của cô ấy.

Tạ Di Hồng thở phào một hơi. “À, thế thì tốt.”

Trong lúc vạn bất đắc dĩ, anh gọi điện cho Diệp Tử Mi, xem chỗ chị ta có cơ hội kiếm tiền không. Diệp Tử Mi nói:

“Có chứ, giống kiểu “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi” như lần trước, cậu... cần tiền gấp hả?”

Anh kể lại chuyện của chú Đàm, lo lắng hỏi: “Thế những mình tinh kia... ý tôi là đám “Lương Triều Vĩ” ấy...”

“Đi hết rồi, lần này sẽ không giống như lần trước...”

“Chị... đuổi hết bọn họ đi rồi hả?”

“Tôi đâu có đuổi bọn họ đi, là bọn họ tự đi. Làm cái nghề này, vòng quay rất nhanh, nếu cứ ở mãi trên thuyền, không kiếm được tiền thì sẽ phải tìm cách khác...”

Anh không biết là mình suy đồi đạo đức hay là muốn tiền đến phát điên rồi, hoặc là lâu ngày không có vợ, nín nhịn thành vấn đề, đột nhiên mở miệng nói: “Tôi cũng muốn tìm... cách khác...”

Diệp Tử Mi kinh ngạc hỏi: “Ý cậu là...”

Anh vội vàng giải thích: “Ý tôi là tôi muốn... tìm nhiều cách để kiếm tiền...”

“Nghe nói cậu... đã ly hôn?”

“Ừ, chị nghe ai nói vậy?”

“Tôi nghe bác sĩ Tiêu kể lại. Nếu cậu đã ly hôn thì cậu không cần phải trả số tiền

đó, cứ bắt nhân tình của Tiểu

Băng trả là xong.”

“Số tiền này là tôi vay, tôi phải có trách nhiệm trả...”

“Cậu thật ra cũng hơi... chậm chân, nếu cậu sớm... ra ngoài kiếm tiền, trả hết chỗ tiền đó, tôi nghĩ Tiểu Băng chưa chắc đã cùng với gã kia... làm chuyện đó...”

Anh không thể không kể lại câu chuyện thanh mai trúc mã của Tiểu Lục và Tiểu Băng, cuối cùng còn nhấn mạnh: “Đó là tiền tôi vay thì tôi sẽ tự trả...”

Chị Diệp thở dài. “Rốt cuộc cậu đã nợ

chú Đàm kia bao nhiêu tiền?”

Anh nói ra một con số, đoạn nói tiếp: “Thím Đàm bị ung thư vú phải làm phẫu thuật, tôi không thể chỉ trả mỗi tiền đã vay được, tôi muốn nghĩ cách trả nhiều hơn một chút, chú thím ấy không có bảo hiểm y tế...”

“Thêm ba mươi nghìn có đủ không? Nếu đủ, cậu cũng đừng đi làm “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi” gì đó nữa, tôi... cho cậu số tiền này...”

“Coi như là tôi vay của chị, tôi nhất định sẽ trả lại chị...”

“Coi như tôi giúp cậu, không cần cậu

trả...”

“Như thế sao được, nếu tôi muốn nhận
bố thí của người khác thì tôi đã chẳng
cần lo lắng vì chuyện trả tiền... Chị cứ
sắp xếp tôi tham gia “Ngôi sao du ngoạn
cùng tôi” đi...”

Tải eBook tại: [www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 67

C

hị Diệp nói: “Tôi nói rõ cho cậu nhé, cậu lên thuyền đứng bục, chắc chắn sẽ không kiếm được số tiền cậu muốn, kiểu du lịch trên sông như thế này một tháng chỉ làm hai lần, mỗi lần giỏi lắm là kiếm được một nghìn, cậu đứng bao lâu mới có thể kiếm được nhiều tiền như thế? Trừ phi cậu... muốn làm cách khác, ví dụ như để người ta bao đêm... hoặc mua đứt...”

Bây giờ anh đã không còn gì để mất, nếu phải cho người ta bao đêm, thế thì bao đi. Nghĩ thông hết rồi, nói trắng ra rồi,

bao đêm hay không bao đêm cái gì, không phải chỉ là chuyện nam nữ thôi sao? Phụ nữ người ta còn không sợ, một người đàn ông như anh thì sợ cái gì? Cần gì phải vác trên người gánh nặng tư tưởng như thế, cứ hiểu là mình bị người ta đùa giỡn thôi. Suy cho cùng chỉ là chuyện ai bỏ tiền, nhưng làm chuyện đó không phải đều giống nhau sao? Nếu nói cái đó gọi là bị đùa giỡn, thế thì anh đã bị Tiểu Băng đùa giỡn nhiều năm rồi, có bị người ta đùa giỡn thêm mấy lần cũng chẳng sao.

Chị Diệp dường như đọc thấu suy nghĩ đó của anh, bèn lên tiếng: “Ôi, để một người như cậu phải đi đến bước này đúng là không dễ dàng gì. Nhưng cậu

đừng tưởng chuyện này đơn giản, nếu người ta đã bỏ tiền ra, người ta chính là... muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy, đến lúc đó cậu đừng...”

Anh hỏi một cách cực kì thiếu suy nghĩ: “Còn có thể chơi... như thế nào?”

“Cậu đừng tưởng cậu kết hôn đã lâu, chuyện này chỉ giống như cùng vợ cậu... chơi đùa. Trong cái thế giới này, cậu chỉ là anh chàng non nớt không biết gì, có rất nhiều chuyện cậu không thể tưởng tượng được đâu. Hay là... tôi tài trợ cho cậu nhé, một mặt là vì nghĩ cho cậu, mặt khác cũng sợ cậu... đặc tội với khách hàng, ảnh hưởng đến danh tiếng của công ty chúng tôi...”

Anh cảm thấy rất mơ hồ, lên tiếng hỏi một cách ngốc nghếch: “Ý chị là sẽ có nguy hiểm... đến tính mạng?”

Chị Diệp cười một tiếng. “Cái đó cũng chưa chắc, nhưng mà... Thôi, có nói cậu cũng không hiểu, dù thế nào tôi khuyên cậu hãy nghe tôi, đừng có suy nghĩ lệch lạc như thế, cậu đừng suy đoán gì cả, hay là bớt chút thời gian đến chỗ tôi lấy tiền đi. Nếu không, cậu hẹn thời gian, tôi sẽ mang đến cho cậu...”

“Thế làm sao được? Tôi nợ tiền của chị, đến lúc nào mới trả hết đây?”

“Nếu cậu sợ nợ ân huệ của tôi, thế thì cứ

coi như tôi... bao cậu đi.”

Anh không ngờ chị Diệp lại nói như vậy, mặt đỏ bừng, lấp ba lấp bắp: “Chị đừng... đùa nữa...”

Chị Diệp cười ha ha. “Mặt lại đỏ rồi đúng không? Da mặt mỏng như thế, còn muốn lên thuyền cho người ta bao đêm hả? Chẳng qua cái đồ trẻ người non dạ như cậu lại là kiểu mấy quý bà thích nhất, chỉ cần thấy cậu đỏ mặt là không tiếc bỏ ra cả đồng tiền...”

Anh lúng túng không nói được gì, Diệp Tử Mi lại mở lời: “Con người cậu cũng lạ thật đấy, tôi bao cậu, so với người phụ nữ khác bao cậu, không phải đều giống

nhau sao? Sao tôi bao cậu, cậu không đồng ý, lại muốn để mấy bà lão bảy, tám mươi tuổi bao sao? Cậu chê tôi không đẹp chứ gì?”

Mặt anh đỏ rần, không đáp lại được, chỉ biết nói: “Đừng... đùa tôi nữa...”

Diệp Tử Mi nhượng bộ: “Thôi, tùy cậu vậy, dù sao đi nữa cậu biết tôi muốn tài trợ cho cậu là được rồi, cậu cứ coi như có một dây ngàm, gặp phải người cậu không thích, hoặc là có người bắt cậu làm chuyện cậu không thích, cậu cứ việc từ chối thẳng thừng.”

Ôm nỗi niềm xúc động muốn làm anh hùng hy sinh quên mình, mượn cái cớ để

trút hết những tâm tư riêng của mình, Đàm Duy lại một lần nữa leo lên chuy^{ên} tàu “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi”. Lần này vẫn hóa trang thành Kim Thành Vũ, nhưng anh đã trở nên lão luyện hơn trước rất nhiều, lại thêm “Lưu Đức Hoa” không có ở đó, cũng không có Tiểu Băng giám sát, tự nhiên hơn bao nhiêu, đứng một buổi sáng đã kiếm được hơn bốn trăm tệ. Anh nghĩ, nếu cứ theo đà này, một chuy^{ên} “đứng bực” thôi cũng có thể kiếm được mấy nghìn. Chỉ tiếc là “Ngôi sao du ngoạn cùng tôi” mỗi tháng chỉ tổ chức hai lần, nếu làm bốn lần thì anh có thể kiếm được nhiều hơn.

Doanh thu buổi chiều lại ít hơn nhiều, anh đoán “đứng bực” chính là có quy luật

như vậy, những người muốn chụp ảnh cùng anh thì chụp hết trong buổi sáng rồi, buổi chiều chắc hẳn sẽ ít hơn. Đến buổi tối hát karaoke có thể sẽ khá khảm hơn một chút, lần này anh đã luyện tập mấy ca khúc thịnh hành, hẳn là sẽ làm tốt hơn lần trước.

Nhưng anh vừa ăn tối xong, còn đang nghỉ ngơi trong phòng thì đột nhiên có một phụ nữ trung niên tìm đến cửa. Người đàn bà đó nói một thứ tiếng pha trộn giữa tiếng phổ thông với tiếng Quảng Đông. Anh cảm thấy người phụ nữ này đến đây để bao anh, trong lòng có chút hoảng hốt, nhưng vẫn vờ như ta đây lão luyện, mời bà ta vào.

Bà ta tự giới thiệu là Lâm Kim Viện, bảo Đàm Duy gọi là A Viện. A Viện vừa đến liền bắt anh đoán xem bà ta bao nhiêu tuổi. Anh đoán A Viện ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi, nhưng anh dần lòng, nói những lời trái với lương tâm: “Nhìn có vẻ chỉ... hai lăm tuổi...”

A Viện rất vui vẻ, thật thà nói mình đã bốn mươi lăm rồi, nhưng bình thường cũng hay chú ý chăm sóc, vì thế không ai đoán được tuổi thật của bà ta, thường chỉ đoán bà ta hai mươi tám, ba mươi, còn đoán bà ta hai mươi lăm thì anh vẫn là người đầu tiên. A Viện nói xong liền hưng phấn mở cửa chạy ra ngoài, làm anh sững sốt đờ ra. Một lúc sau, A Viện và một người phụ nữ khác cũng tầm tuổi

bà ta quay lại phòng của anh, A Viện nói với anh: “Anh nói cho cô ta đi, anh vừa đoán tôi bao nhiêu tuổi?”

Anh đành phải diễn trò theo họ. “Tôi đoán cô khoảng hai mươi lăm, nhưng cô nói cô...”

A Viện cắt ngang lời anh, chỉ vào người đàn bà kia rồi nói: “Cậu đoán xem A Văn bao nhiêu tuổi?”

Anh có phần khó xử, đoán nhiều, chỉ sợ bà A Văn này không vui, còn đoán ít, lại sợ A Viện không vừa lòng, hiện tại anh không biết trong hai người rốt cuộc ai mới là chủ nhân của mình, vì thế cũng không muốn đắc tội với ai, do dự một

lúc lâu mới nói: “Cũng là... hai lăm thì phải?”

A Văn tỏ ra vui vẻ, còn A Viện lại không vui, nói: “Cô ta lớn hơn tôi ba tuổi, sao anh lại đoán chúng tôi bằng tuổi nhau?”

Anh rất xấu hổ, không biết nói thế nào mới được, hai người đàn bà thì cứ thì thà thì thầm. Anh nén giận, mẹ kiếp, ăn cơm xong không có chuyện gì làm hả? Mang tôi ra để đùa? Nghĩ đến tuổi của hai người này, anh cảm thấy bọn họ cũng không hẵn đến để bao anh, một người bốn lăm, một người bốn tám, e là đều lên chức bà nội hết rồi, hơn nữa cũng đã đến thời kỳ mãn kinh từ lâu rồi, còn bao đêm cái quái gì?

Anh sửa sang lại quần áo, chuẩn bị ra ngoài, A Viện quay lại, nói muốn cùng anh “nói” chuyện một lát. Anh không có lòng dạ nào để “nói” chuyện cùng bà ta, chỉ muốn đến phòng karaoke kiếm tiền, liền trả lời lấy lệ: “Tôi phải đến phòng karaoke đây, không đi sẽ bị trừ tiền.”

A Viện nói: “Tôi trả cho anh.”

Anh nghĩ xem ra là đến để bao đêm thật, nhưng già như thế rồi... Anh tiếp tục trả lời lấy lệ, rằng không đi không được, nhưng A Viện dày dặn kinh nghiệm, bảo anh đang ở “bến vui chơi”, karaoke không phải là không đi không được. Anh nhớ đến quyết tâm của mình trong chuyến

đi lần này, cũng không khách sáo nữa, ngồi xuống để xem tình hình sẽ phát triển như thế nào, nghĩ bụng A Viên già thì già nhưng cũng giống như đàn bà trong gia đình, chỉ cần không bị bệnh lây qua đường sinh dục, không quá gỏi, kỳ cục, chỉ cần bà ta chịu bỏ tiền thì anh ở lại nhắm mắt đưa chân phục vụ bà ta một lần cho xong.

A Viên hình như không phải là kiểu khách hàng “một tay đưa tiền, một tay giao hàng”, cơ bản không hề nhắc đến chuyện đó, chỉ ngồi với anh từ từ “chơi”, từ từ “nói”, làm anh sốt ruột không yên, vừa căng thẳng vì chủ đề sắp tới vừa sợ bà ta chỉ bám lấy anh để trò chuyện, nếu vậy thì quá lãng phí thời gian kiếm tiền

của anh.

Cho đến hơn chín giờ, A Viên vẫn chưa đề cập đến chuyện bao đêm, anh cũng không muốn “chơi” cùng bà ta nữa, liền đứng dậy, nói: “Tôi thật sự phải đi rồi.”

A Viên đáp: “Anh đợi tôi gọi điện thoại đã.”

Bà ta gọi điện thoại xong, A Văn đã xuất hiện ở cửa, xin lỗi vì bận chút việc nên đến muộn, sau đó còn thản nhiên bàn “mối làm ăn” với anh, nói muốn “chơi ba”, tám trăm tệ, được hay không?

Anh hỏi: “Ba... Chơi ba nghĩa là sao?”

A Văn tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nhìn anh một cái. ““Chơi ba” cũng không biết, còn lẫn ra đây?”

A Văn giải thích một lát, anh vẫn chưa hiểu, chỉ nghe thấy mấy chữ “ăn bào ngư”, từ trước đến giờ anh chưa từng được ăn bào ngư, nhưng anh biết bào ngư rất đắt, tưởng là A Văn mời anh đi ăn bào ngư, lập tức cuống lên: “Ăn bào ngư? Tốn bao nhiêu tiền? Trên thuyền làm gì có bào ngư mà ăn?”

Hai người đàn bà cười đến điên đảo, xong rồi mới nói: “Trên thuyền có rất nhiều bào ngư... anh chưa ăn bao giờ hả? Anh... chưa từng làm “kiểu 69” à?”

“Kiểu 69” anh đã từng nghe nói, vì thế cuối cùng cũng hiểu “ăn bào ngư” ở đây là gì, cảm thấy kinh tởm nhũn mảy rồi nghiêm nghị nói: “Tôi không làm cái đó.”

“Anh không làm cái đó? Thế anh làm cái gì?”

Câu hỏi này làm mặt anh nóng như thiêu như đốt, không nói được gì, chỉ cảm thấy cực kì hối hận vì đã làm chuyện này.

“Không làm thì thôi, làm cái khác cũng được.” A Văn tiếp tục đàm phán. “Tuy hai người chúng tôi bao anh cùng một lúc nhưng sẽ không để anh bị thiệt, mỗi người chúng tôi sẽ trả sáu mươi phần

trăm chứ không phải là năm mươi phần trăm nữa, cho anh kiếm thêm một ít.”

Anh vừa nghe, suýt nữa thì ngất. “Hai người... hai người... Tôi không làm chuyện đó đâu...”

Hai người đàn bà vô cùng thất vọng, A Văn chủ động nhượng bộ: “Thế thì... one by one vậy. A Viên, cô làm trước, tôi làm sau...” Nói xong còn lấy một thứ từ trong túi xách đưa cho A Viên, cười ha ha rồi nói: “Đừng làm anh ta ngỏm nhé, tôi còn có phần đây...”

“Cái này... để làm gì?”

Hai người phụ nữ nhìn nhau một cái, lại

nhìn chăm chăm vào hạ bộ của anh, bật cười hà hà rồi nói: “Đề phả thân xử nam chứ sao!”

“Đừng có đùa... Tôi không làm cái này đâu.”

A Viện sững sốt hỏi: “Anh cái này không biết, cái kia không làm, thế anh muốn chơi thế nào?”

Anh hoảng hốt bỏ chạy. “Bây giờ tôi phải đến phòng karaoke, không có thời gian... “vui chơi” với hai người...”

A Viện muốn tóm lấy anh nhưng A Văn lại nói với bà ta: “Thôi, tôi thấy anh ta ít cũng phải... ba lăm, có khi đã có vợ hoặc

đã ly hôn, trước sau gì cũng bị đàn bà hủy hoại thôi...”

A Viện nói: “Ba lăm rồi mà còn tưởng mình trai tráng chắc? Người ta làm đến hai mươi lăm đã nghỉ hưu rồi...”

Nói dứt lời, hai người đàn bà khinh thường nhìn anh một lượt rồi kéo nhau bỏ đi.

Anh bị sỉ nhục liền nổi trận lôi đình, chỉ muốn xuống thuyền về nhà ngay lập tức, nhưng lại sợ phải đền tiền, đành phải dẫn lại cơn tức ngập đầu đi đến phòng karaoke, đúng lúc thấy Diệp Tử Mi đang tiếp du khách đến hát ở đó. Anh rất kinh ngạc, vì anh không biết chị ta cũng lên

thuyền. Ngồi một lúc, vẫn chưa tìm được cơ hội nào để hát, Diệp Tiểu Mi đã đi đến, cười mỉm, hỏi: “Tôi thấy cậu không đến, còn tưởng cậu đã... tìm được mối làm ăn nào rồi cơ.”

“Sao chị lại đến đây?”

“Đây là thuyền của tôi, sao tôi không được đến?”

“Sáng nay tôi không nhìn thấy chị...”

“Sáng có chút việc nên tôi lên thuyền ở trấn L.” Diệp Tử Mi thấy tâm trạng anh sa sút, bèn quan tâm hỏi: “Sao vậy? Không vui à? Không vui thì đừng hát nữa, chúng ta đi uống rượu...”

“Không hát không phải đèn tiền à?”

“Tôi đã nói đây là thuyền của tôi, cậu còn sợ cái gì? Tôi bảo cậu đi uống rượu, ai dám bắt cậu đèn tiền? Đi thôi, ở đây không có giọng ca nào hay cả, hát cũng chẳng để làm gì...”

Anh đi theo chị Diệp đến quầy rượu, chị Diệp kêu phục vụ đem mấy chai rượu đến phòng chị ta, sau đó nói với anh: “Ngồi đây uống không hay, bị người ta để ý, đến phòng tôi uống đi!”

Anh theo chị Diệp về phòng của chị ta, căn phòng rất sang trọng, xa xỉ hơn phòng của anh nhiều. Hai người ngồi

xuống uống rượu, anh làm mấy chén lót dạ, trở nên vô cùng nhiều chuyện, chủ động kể về chuyện anh và Tiểu Băng ly hôn, kể đến chỗ đau lòng, nước mắt lại trào ra.

Chị Diệp khuyên giải: “Thật ra chuyện này nghĩ lại cũng có chỗ tốt, cũng không có gì ghê gớm. Ly hôn thì ly hôn, một con bệnh như cô ta, suốt đời đều cần người ta chăm sóc, đều phải uống thuốc, tiêm chích, làm không tốt còn có thể xuất hiện phản ứng đào thải, bao công sức đều đổ xuống sông xuống biển, tất cả phải bắt đầu lại từ đầu, nếu thế còn phải tốn bao nhiêu tiền nữa đây?”

Anh rất mơ hồ, tuy cũng hiểu được điều

này nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ly hôn, anh luôn cảm thấy một khi đã kết hôn, nghĩa là đã trở thành một gia đình, dù khổ đau hay mệt mỏi cũng là chuyện của cả nhà, bây giờ một mình anh lẻ loi, cô đơn, muốn chăm sóc ai cũng không được.

Diệp Tử Mi an ủi anh: “Cậu cũng đừng ghen tuông với cái gã Tiểu Lục gì đó nữa, cậu ta cũng là một cái toilet mới, có thơm cũng chỉ ba ngày. Bây giờ cậu ta có thể cướp Tiểu Băng từ tay cậu, cậu ta rất đặc ý, đợi đến lúc dính nhau được một thời gian, cảm giác mới mẻ kia cũng trôi mất, nhiệt huyết chẳng còn được như xưa, hai người sớm muộn cũng rạn nứt. Tiểu Băng sẽ có ngày khóc mù cả mắt.”

Anh nghĩ đến việc Tiểu Băng sẽ rơi vào kết cục thê thảm như thế, trong lòng rất khó chịu, rất lo lắng, bèn hỏi tiếp: “Chị thật sự nghĩ vậy sao? Thế... nếu Tiểu Lục bỏ mặc Tiểu Băng, cô ấy phải làm sao đây? Ngộ ngờ cô ấy có phản ứng đào thải nghiêm trọng, lại phải ghép thận mà Tiểu Lục không chịu bỏ tiền, thế thì phải làm thế nào?”

Diệp Tử Mi xót xa nhìn anh. “Cậu đúng là... đồ ngốc! Cô ta đã không cần cậu nữa, cậu còn lo cho cô ta làm gì? Chẳng lẽ cậu vẫn mong chờ một ngày Tiểu Lục không cần cô ta, cậu sẽ nhặt cô ta về ư?”

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Tôi sẽ không

nhặt cô ấy về, không có ý nghĩa gì cả, nhưng mà với tư cách là... bạn bè, có lẽ vẫn nên giúp cô ấy. Ý tôi là... nếu tôi có khả năng...”

“Với cách làm của cậu, cả đời này cậu sẽ nợ nần chồng chất thôi...”

“Thật ra cách làm của tôi và của chị không phải đều như nhau cả sao? Chẳng phải chị cũng chưa ly hôn... với chồng chị ư?”

“Tôi giống cậu sao được? Chồng tôi không chạy theo người khác, nếu hắn ta chạy theo người ta, tôi cầu còn chẳng được, vì hắn ta không những không kiếm được tiền, ngay cả... chuyện vợ chồng

cũng không làm được... Tôi chỉ muốn giữ gìn gia đình của mình thôi, người ngoài nhìn vào chồng của tôi, mặt mũi tôi cũng được thơm lây, tâm trạng cũng khá hơn một chút... Dù gì cũng có người bầu bạn, bởi vì những người tôi tiếp xúc, tuy bây giờ không tiếc tiền cho tôi nhưng cũng chẳng ai muốn sống cả đời với tôi cả... Nhiều lắm cũng chỉ là lén lút nuôi tôi ở bên ngoài thôi...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 68

Đ

àm Duy sừng sốt hỏi: “Chị... chị được người ta bao nuôi hả?”

“Bây giờ cậu mới biết à?” Diệp Tử Mi dờ khóc dờ cười. “Thế trước đây cậu nghĩ tôi đào đâu ra lắm tiền như thế cho chồng tôi thay thận? Lúc đó tôi không có việc làm, cũng không biết kiếm tiền, không bị người ta bao nuôi thì còn con đường nào không?”

Trước kia anh phải đến tám mươi phần trăm cho rằng chị Diệp dựa vào việc

kiếm tiền ở công ty để chữa bệnh cho chồng, nhưng đến bây giờ mới biết, hóa ra đó chỉ là một suy nghĩ vô cùng ấu trĩ. Anh lẩm bẩm: “Tôi còn tưởng chị... ra ngoài làm... cái nghề đó cơ...”

“Nghề nào? Làm gái? Đừng có nằm mơ nữa, giá thị trường ở thành phố A có thể cậu cũng không biết, đa phần làm gái đều có giá rẻ mạt, một tiếng đồng hồ chỉ kiếm được mấy chục tệ, một ngày cậu bán được mấy tiếng? Cho dù cậu làm hai mươi tư giờ không ngừng nghỉ, cậu cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Sao nào? Cậu cảm thấy bị bao nuôi hèn mạt hơn làm gái hả?”

Anh liên miện thanh minh: “Không,

không, tôi không có ý đó, ý tôi là...”

“Có phải cậu biết tôi bị bao nuôi nên cảm thấy tôi... dơ bẩn không?”

“Không không, sao tôi có thể nghĩ như vậy được?” Anh thành khẩn đáp. “Ban này tôi còn muốn được người ta bao nuôi, chỉ là không có cái... bản lĩnh đó. Vẫn là chị giỏi, vừa trẻ trung lại xinh đẹp, chắc chắn luôn có người tình nguyện móc hầu bao cho chị...”

Chị Diệp có phần tự đắc. “Câu này của cậu nói không sai. Có rất nhiều người muốn móc hầu bao cho tôi, nhưng cái này cũng phải phụ thuộc vào thời cơ và thời gian. Kể ra chắc cậu không tin, người

đầu tiên bao nuôi tôi chính là bạn thân... của chồng tôi, hồi trước anh ta muốn theo đuổi tôi nhưng bị chồng tôi giành trước...”

Anh nghĩ gã “bạn thân” kia chắc chắn là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để thỏa mãn tâm nguyện mình chưa thực hiện được, anh không kìm được lại nhớ đến Tiểu Lục, cảm thấy hai người đàn ông này đều cá mè một lứa, khiến anh rất coi thường. Anh hỏi: “Chồng chị có biết chuyện này không?”

“Dĩ nhiên là biết, chúng tôi cũng không giấu hấn ta, có giấu cũng không được, số tiền đưa cho hấn chữa bệnh lấy ở đâu ra chứ?”

Anh cảm thấy không thể tin nổi. “Chồng chị biết... mà vẫn để chị làm như vậy sao?”

“Hắn ta không cho tôi làm như thế thì còn có thể cho tôi làm thế nào? Hắn ta muốn sống tiếp, đương nhiên chỉ có thể mắt nhắm mắt mở thôi. Cậu biết đấy, bản năng sinh tồn là bản năng mạnh nhất của tất cả mọi loài vật, hắn ta không muốn chết trẻ, buộc phải để lòng tự tôn của mình chịu ảm ức thôi, thích cũng được mà không thích cũng được, hắn ta vẫn phải chấp nhận sự thật này.”

Anh cảm thấy buồn thay cho chồng chị Diệp, chẳng lẽ một người vì muốn sống

tiếp mà có thể chấp nhận bị chèn ép như vậy? Nhấn tâm để vợ mình bị người đàn ông khác bao nuôi? Nếu là anh, anh thà bệnh chết cũng sẽ không làm như thế. Nhưng ai mà biết được? Biết đâu đây chỉ là lúc anh hãy còn ưỡn thẳng lưng nói chuyện được, bây giờ anh không bệnh không tật, đương nhiên có thể nói được những lời này, đợi đến khi anh đối diện với cái chết, chưa biết chừng cũng tìm đủ mọi cách để duy trì hơi tàn lay lắt, dù bị sỉ nhục, ức hiếp thế nào cũng có thể chấp nhận được. Anh bây giờ không phải muốn bị người ta bao nuôi để trả nợ đó sao? Của anh chỉ là vấn đề tiền nong, còn người ta lại là chuyện sống chết, vì thế dù có làm gì cũng có thể hiểu được.

Anh cảm thán: “Ôi, con người mà không vạn bất đắc dĩ thì ai lại muốn vợ mình được người khác... bao nuôi? Con người mà không vạn bất đắc dĩ, ai lại muốn để người ta... bao nuôi?”

“Đàn ông các anh có thể là thế, nhưng tôi... Thật ra bây giờ tôi cũng không nhất thiết phải có người khác bao nuôi mới sống được, nhưng một khi đã dần thân lại thuận buồm xuôi gió, cũng không muốn... thay đổi nữa. Giống như anh đi dạy học, dạy bao nhiêu năm như vậy, tích lũy kinh nghiệm, sẽ nhận ra mình cũng có sở trường về phương diện đó, tất nhiên không muốn đổi nghề giữa chừng. Tôi nghĩ nhân lúc hãy còn trẻ, còn có người chịu bỏ tiền, tích góp một số tiền trước

đã, đợi đến khi hoa tàn vẫn bướm, cũng không phải lo chuyện tiền bạc. Nhưng đàn ông các anh thì lại khác, thật ra đều giống như anh, là một thầy giáo, lòng tự tôn rất cao, bao người ta vẫn có thể chấp nhận được, nhưng bị người ta bao... có lẽ còn làm tổn thương đến lòng tự tôn nhiều hơn...”

Anh thầm nói: “Được người ta bao vẫn không phải là việc khiến lòng tự tôn bị tổn thương nhất, muốn được người ta bao lại không tìm thấy người muốn bao, đó mới là thứ khiến lòng tự tôn bị tổn thương nhất...”, nhưng anh cúi đầu, uống rượu không đáp.

Chị Diệp cười, nói: “Nhưng con người

cậu rất lạ, mấy người phụ nữ đó thích cậu, cho cậu tiền, cậu lại không chịu nhận... để thỏa tâm nguyện của người ta, trái lại cứ lo ngay ngáy, chỉ muốn trả tiền cho người ta, thế mà cậu còn định để mấy người phụ nữ không quen biết kia bao cậu, rốt cuộc là vì sao?”

Anh cũng không nói được là vì sao, anh chỉ là không tưởng tượng được bản thân mình vì nhận tiền của Tạ Di Hồng hoặc cô giáo Lam mà ngủ với họ để gán nợ, nếu thế, không chỉ có họ coi thường anh mà tự bản thân anh cũng coi thường chính mình, giống như anh đã bôi nhọ nhân cách cao thượng, trong sạch của hai người họ. Anh âm ừ nói: “Làm gì có người phụ nữ nào thích tôi muốn bao

tôi?” Anh kể lại chuyện về Tạ Di Hồng và cô Lam, đoạn nói: “Chị xem, đây là người ta đang muốn... bao tôi hả? Căn bản đều không phải, bọn họ chỉ là có lòng tốt, giúp người làm vui thôi...”

“Tôi không nói đến họ, tôi đang nói đến... tôi...”

“Nói chị? Chị làm sao cơ?”

“Tôi muốn bao cậu, cậu không cho tôi bao, ngược lại còn định để mấy bà lão không quen biết kia... bao...”

Anh lặng đi, run rẩy hỏi: “Chị nói chị... thích tôi?”

Chị Diệp mỉm cười. “Tôi không thích cậu thì tại sao phải tìm đủ mọi cách để giúp cậu? Tôi muốn tìm một người đàn ông đâu có khó?”

“Thế... thế...” Anh cứ “thế” một hồi cũng không biết phải nói thế nào, chỉ sững người nhìn chị Diệp chăm chăm, rượu vào hai má ửng hồng, đôi mắt chứa chan tình ý, quẩn rữ không gì tả xiết. Anh lú lẫm, không thể tin được, lên tiếng hỏi: “Chị... thích tôi? Vì sao?”

“Tôi cũng không biết, có lẽ là vì cậu... ngốc chăng?”

Anh nghe chị Diệp nói thích anh, lòng sượng âm ỉ, sương mù trong đầu cũng tan

đi, chợt bừng tỉnh, thế là ra vẻ tỉnh quái:
“Thật ra tôi đâu có ngốc, tôi biết hai
người đàn bà kia là do chị phái đến... để
dọa tôi...”

Chị Diệp tỏ ra vô tội. “Hai người đàn bà
nào?”

“Chính là hai người đàn bà trung niên tên
là A Viện, A

Văn gì đó...”

“Tôi không phái ai đến để lừa cậu hết...”

Anh chỉ sợ chị Diệp muốn nói là anh tự
mình đa tình, đang định nói: “Thế thì tôi
đoán sai rồi”, chợt thấy chị Diệp phì

cười. “Ha ha, cậu đúng là không ngốc thật, ngay cả trò bịp bợm của tôi mà cũng nhìn ra được. Sao, bị dọa hết hồn rồi hả?”

Anh thấy có chút mắc cỡ. “Cũng không phải là sợ hết hồn, chỉ cảm thấy...”

“Thực ra cũng không coi là dọa cậu được, đó chỉ là một trò chơi rất bình thường, nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với cái trò nguy hiểm đó. Người ta bỏ tiền ra, muốn chơi đùa cậu thế nào thì có thể chơi đùa cậu thế ấy, cậu không chơi nổi có thể ép cậu uống thuốc, chơi đùa đến mức cậu tàn phế mới thôi.”

“Tôi không thể ngờ...”

“Không ngờ đúng không? Cậu tưởng giống như cậu ở nhà chơi đùa với bà xã chắc? Đừng nghĩ cuộc đời này tốt đẹp như thế. Nếu đã nói đến bán thân bán sắc, đàn ông các cậu đều không có những cái như thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu không xưa nay sao kỹ nữ nhiều, kỹ nam ít? Ngay cả chữ “kỹ” trong kỹ nữ cũng không phải dành cho các cậu. Đối với đàn ông mà nói, nếu có thể được quý bà nào bao nuôi, đó chính là con đường tốt nhất cho các cậu, bằng không, ở bên ngoài bán từng giờ đồng hồ, sinh lý kiệt quệ, tâm lý cũng suy sụp, cả đời này của cậu coi như xong.”

Anh nghe mà cảm thấy rầu rĩ, chán nản,

hồi hận nói: “Người như tôi đúng là... không làm được việc gì hết, không thể so được với chị... Bây giờ tôi rơi vào tình cảnh này, chị muốn... cười nhạo tôi thế nào cũng đành tùy chị thôi...”

“Tôi cười cậu làm gì? Tôi thương cậu, cậu vốn đâu có ngờ được chuyện đó, cần gì phải làm khó mình? Những người làm trai bao cũng không phải người để phụ nữ xem như đồ vật, tuy cơ thể bị phụ nữ chơi đùa nhưng trong thâm tâm họ vẫn có thể tự an ủi mình, cho là mình đang chơi đùa phụ nữ. Giống như cậu bây giờ, khi chưa ly hôn luôn hết lòng nịnh nọt vợ, bây giờ vì tiền mà làm chuyện này với người khác, có khác gì tự coi mình thấp kém như vũng bùn? Bảo cậu phải chịu

đựng thế nào được? Thà cứ cầm tiền của tôi mang đến cho chú Đàm là được... Cậu yên tâm, tôi sẽ không bao nuôi cậu, chỉ là sợ cậu không chịu nhận tiền, nên mới nói như vậy thôi.”

Anh vốn tưởng chị Diệp sẽ lại nói lái theo hướng “thích” hoặc theo chủ đề “bao nuôi”, bất luận là chủ đề nào thì anh bây giờ cũng vui lòng thuận nước đẩy thuyền. Nhưng chị Diệp lại không quay về chủ đề đó, ngược lại còn thanh minh không muốn bao anh, làm anh có cảm giác mát mát, chợt hiểu ra chị Diệp chỉ là thông cảm với anh, muốn giúp đỡ anh, còn hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với anh cả. Anh nghĩ, thế cũng phải thôi, chị Diệp là người từng trải, loại đàn ông

nào mà chưa từng gặp qua, còn có hứng thú với anh ư? Đừng tự mình đa tình nữa! Anh nói: “Chị cho tôi vay... bao nhiêu tiền như thế, cũng đừng vác thêm gánh nặng cho mình, lại phải... để người ta bao nuôi vượt định mức...”

“Đâu có cái kiểu “bao nuôi vượt định mức” gì đó? Bao là bao trọn, cậu không thể cùng một lúc bị nhiều người bao được, trừ phi cậu muốn chuốc thêm phiền toái hoặc là muốn nhổ tận gốc cây tài lộc của cậu.”

“Thế chị... lấy đâu ra nhiều tiền cho tôi vay như vậy?”

“Chỗ đó có bao nhiêu? Còn chưa đến

một trăm nghìn tệ. Tiền tiêu vặt Tổng giám đốc Đặng cho tôi mỗi tháng còn nhiều hơn con số này...”

“Tổng giám đốc Đặng là ai? Sao có nhiều tiền như vậy?” Anh hỏi xong câu này, cũng ngộ ra một điều, không đợi chị Diệp trả lời, liền nói: “Tổng giám Đặng là... chủ của công ty?”

“Ừ, công ty này chỉ là một bộ phận trong sản nghiệp của ông ta thôi, bây giờ giao cho tôi quản lý, lợi nhuận đều là của tôi, mỗi tháng còn có tiền tiêu vặt...”

Anh nghe mà thèm thuồng, dò hỏi: “Ông ta là bạn thân của chồng chị à? Máy năm nay đều là ông ta... bao nuôi chị ư?”

“Lấy đâu ra cái vận may đó? Tôi cũng phải từng bước đi lên, hồi trước cái gì tôi cũng làm, cũng được không ít người bao rôi.”

“Bác sĩ Tiêu... đã từng bao chị chưa?”

“Chưa.”

Anh nhướn mày vẻ khó tin, chị Diệp vội giải thích: “Ý tôi không phải là giữa tôi và anh ta không có... loại quan hệ đó, ý tôi chỉ là anh ta chưa từng... bao tôi, cũng có nghĩa là anh ta chưa... nói thế nào nhỉ, chính là tôi không cần tiền của anh ta, tôi cũng không cần trói anh ta lại. Đối với anh ta, tôi chỉ xuất phát từ lòng

cảm kích...”

Không biết tại sao, khi nghe chị Diệp kể về quan hệ giữa chị ta và những người đàn ông khác, trong lòng anh lại có một cảm giác khó chịu, không biết là khó chịu với chị Diệp hay là khó chịu với chính anh, cảm thấy cổ họng như có gì đó làm cho tắc nghẽn, phải uống một ngụm rượu lớn mới nuốt trôi được thứ đó. Anh không nhớ mình đã uống bao nhiêu, càng về sau càng không tỉnh táo, nhưng càng không tỉnh táo lại càng muốn uống, uống đến mức say mềm.

Hôm sau lúc anh tỉnh lại đã gần giữa trưa, đầu rất đau, hai mắt cộm cộm, trong miệng có vị lạ. Anh chống người ngồi

dậy, nhìn căn phòng một lượt, ý thức được đây không phải là phòng của mình, liền nhớ lại chuyện tối qua đến phòng chị Diệp uống rượu cùng chị ta. Anh không nhớ rõ rốt cuộc hai người đã làm những gì, trong ấn tượng của anh hình như không làm chuyện đi quá giới hạn kia, nhưng anh lại cảm thấy dường như đã làm chuyện gì đó, bởi vì cơ thể anh mệt nhoài như vừa được phóng thích, đó là một cảm giác rã rời, mỹ mãn không còn cần gì hơn nữa.

Anh phát hiện chị Diệp không có ở trong phòng, định rời giường đi đến phòng vệ sinh. Vừa xuống giường, anh liền nhìn thấy trong gương có một người đàn ông mặc đồ ngủ, vạt áo trước ngực phanh ra,

để lộ da thịt, ngay cả đồ lót cũng không mặc. Anh luống cuống khép áo ngủ lại, vội vã xông vào phòng vệ sinh. Bây giờ anh đã biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, nhưng đầu anh nặng trĩu, không thể nào suy nghĩ bình thường được, vội vàng mở vòi hoa sen, muốn gột sạch đầu óc để tỉnh táo lại.

Tắm xong, anh lại mặc bộ đồ ngủ lên người, đi vào phòng ngủ tìm quần áo nhưng không tìm thấy, đến đồ lót cũng không cánh mà bay. Anh đành phải quay về giường, vùi trong chiếc chăn đơn, ngốc nghếch nằm đó, không biết chuyện này phải xử lý như thế nào.

Chắc hẳn không thể nói với chị Diệp là:

“Anh sẽ lấy em”, một là vì chuyện này quá đột ngột, anh chưa hề có sự chuẩn bị tư tưởng, hai là anh cũng không biết chị Diệp nghĩ gì. Có lẽ đối với người như chị Diệp, ngủ với người khác chỉ là chuyện cơm bữa, không tiền thì làm gái, có tiền thì bao trai, vừa mới gắn bó với tình nhân ở đó, xoay người lại đã có thể vui vẻ trên giường với chồng.

Nhưng nếu không nói câu: “Anh sẽ lấy em” hoặc “Anh yêu em” thì chẳng khác nào coi chị Diệp là gái bao, hoặc là tự coi mình là trai bao. Nếu bảo hai người không phải là gái bao hay trai bao mà chỉ là bạn bè bình thường, thế thì làm sao có thể lên giường như vậy? Huống hồ chị Diệp còn là gái đã có chồng, cho dù

không coi những người bao chĩ ra gì thì lần này, ít nhất anh cũng đã cấm sùng cho một người đàn ông.

Anh thật sự không thể ngờ mình sẽ làm cái chuyện này, chỉ có thể trách men rượu, đều là tai vạ men rượu gây ra, không chỉ khiến anh làm chuyện đó mà còn làm trong tình trạng mình không hay biết gì, cũng có thể nói, anh làm chuyện trái đạo đức, công trên người gánh nặng đạo đức mà lại không được trải nghiệm khoái cảm mà sự suy đồi đạo đức mang lại, đúng là lỗ vốn.

Ngoài vấn đề đạo đức, còn có một chuyện khiến anh hoang mang: Không biết cách thể hiện tối qua... có làm chĩ

Diệp thỏa mãn không? Biết đâu đôi với chị Diệp, anh rượt vào rồi xâm hại chị ta có lẽ vẫn không phải là điều tồi tệ nhất, mà tồi tệ nhất đó là trình độ xâm hại của anh quá kém, không thể đem lại cho chị Diệp niềm khoái cảm, nếu thế anh sẽ bị chị ta cười nhạo cả đời này mất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 69

Đ

àm Duy vẫn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết thì chị Diệp đã quay lại, anh vội nhắm mắt giả vờ ngủ, muốn đẩy lùi cái thời điểm xấu hổ này lại, nhưng chị Diệp lại không hề khách khí, tiến đến lay anh. “Đói rồi phải không? Đi tắm rửa rồi mau ăn sáng đi! Lát nữa tới thị trấn M, chúng ta xuống thuyền ở đó, đi taxi về.”

Anh vừa nghe đến chuyện xuống thuyền, chẳng buồn giả vờ ngủ nữa, ngay cả ra vẻ mắt nhắm mắt mở cũng quên mất, lập tức mở to hai mắt, nuối tiếc hỏi: “Giữa

chùng đã quay về rồi sao? Không thể để tôi đi hết chuyến này sao?”

“Có kiếm được bao nhiêu tiền đâu, dù cậu có để người ta bao nuôi cũng không thể kiếm đủ số tiền cậu cần, làm không tốt còn khiến cái mạng của cậu thảm hại, hoặc cậu bị người trong trường nhận mặt, thế là xong.”

Anh ngẫm nghĩ thấy đúng thật, nhớ đâu trong sổ khách du lịch có người quen của mình, vậy cũng đồng nghĩa với việc sự nghiệp dạy học của anh coi như chấm dứt, tốt nhất là xuống thuyền về sớm cho lành.

Chị Diệp chỉ cho anh một gói giấy căng

phòng đặt bên gối, nói: “Cậu nghe tôi, cứ cầm số tiền này trước đã. Cậu yên tâm, tôi không bao nuôi cậu đâu, số tiền này coi như tôi gửi cậu, đợi đến khi tôi... vào cái tuổi quá vãng rồi, chẳng ai đoái hoài, thiếu tiền tiêu, lúc đấy tôi sẽ đến gặp cậu lấy lại, mong cậu trả cho tôi đô la Mỹ. Khi ấy nếu tôi có lết tới trước nhà cậu xin cơm, cậu cũng đừng đá tôi ra khỏi cửa...”

Anh lo lắng đáp: “Chị sẽ có lúc... phải đi xin cơm sao? Vậy chị... đừng làm công việc này nữa...”

“Nuốt không khí cũng có thể sống được sao? Tôi không làm việc này thì làm gì? Bảo hiểm xã hội của Trung Quốc chỉ là

thứ vứt đi, cậu nói xem có công việc nào có thể đảm bảo cho tôi đến già không cần đi xin cơm hay không?”

Anh cứng họng, chỉ biết nói: “VẬY... chị cứ giữ số tiền này lại đi, gửi ngân hàng để dùng lúc về già.”

“Gửi tiết kiệm quá nhiều tiền rất bất tiện, một khi người ta kiểm tra, sao có thể chứng thực được nguồn gốc? Chẳng thà để ở chỗ cậu. Bây giờ cậu cứ cầm đưa thím Đàm chữa bệnh...”

Anh vẫn không muốn nhận. “VỚI cái bộ dạng như tôi, chẳng biết đến tháng nào năm nào mới trả lại được...”

“Thế bệnh tình của thím Đàm nhà cậu, cậu tính sao?”

Anh lại cứng họng, chỉ biết đáp: “Tôi sẽ nghĩ cách khác...”

“Cậu định nghĩ cách gì? Kể cả có cách khác cậu cũng đừng nghĩ đến chuyện bán thân. Đừng cứng đầu cứng cổ nữa... Cậu yên tâm, tôi sẽ không đến nông nổi phải đi xin ăn đâu, nhân lúc còn trẻ tôi sẽ kiếm cả đồng tiền cho xem...” Anh cảm động nói: “Chị... đúng là một người tốt, tuy vì bất đắc dĩ mà sa vào vũng bùn nhưng chị vẫn là người có lương tâm, chị không muốn người khác cũng sa chân giống mình...”

“Cậu đừng ngốc, việc này chẳng liên quan gì đến lương tâm hết, hơn nữa tôi cũng chẳng cảm thấy mình sa chân xuống bùn, bất kể là dựa vào sức lực để kiếm cơm, dựa vào trí tuệ để kiếm cơm hay dựa vào nhan sắc để kiếm cơm thì đều là kiếm cơm cả, không phân cao sang thấp hèn...” Đàm Duy nghe xong liền phì cười một tiếng.

Chị Diệp cũng cười theo, sau đó nói: “Đây là lời... ông chủ của tôi dạy tôi, khi tôi mới vào nghề. Trung Quốc từ xưa đến nay đều chỉ cười kẻ nghèo hèn chứ không cười kỹ nữ, nếu anh không có tiền, dù anh có chính nhân quân tử ra sao, bệnh viện cũng chẳng đời nào thay thận cho anh; nhưng nếu anh có tiền, thì bất kể tiền

đó là do anh bán hàng kiếm được hay bán nụ cười kiếm được, hay nhờ vào bán nước mà có thì bệnh viện cũng sẽ thay thận cho anh.”

“Vậy vì sao chị không để tôi...”

“Tôi không để cậu làm là vì cậu không có đủ điều kiện để làm công việc này. Nếu cậu tự hủy hoại chính mình mà tôi có thể kiếm được tiền, tôi chắc chắn sẽ không cản cậu, nhưng cậu đã tự hủy hoại rồi, tôi cũng chẳng kiếm được xu nào, vậy thì vì cái gì mà tôi phải giương mắt nhìn cậu hủy hoại bản thân? Con người tôi tuy không ép người làm kỹ nhưng cũng sẽ không... ngăn người làm kỹ, nếu như có người đã tình nguyện bán thân, lại

có đủ điều kiện để bán thân, tôi hà cớ gì lại ngăn cản họ? Họ không thành kỹ, tôi biết kiếm tiền ở đâu? Con thuyền này của tôi, nói toẹt ra thì là một cái kỹ viện lưu động trên mặt nước, chẳng qua chỉ giỏi đánh bóng mặt tiền đẹp để một chút để công an khỏi để ý...”

“Con thuyền này là... Sao tôi chẳng biết chút gì vậy?”

“Để cho cả tên ngốc như cậu cũng nhận ra thì còn nước non gì nữa?” Chị Diệp ném mấy bộ quần áo cho anh. “Đây là quần áo của cậu, tắm xong rồi thì mau thay đi, phải xuống thuyền ngay đây.”

Anh nghĩ đến việc mình không mặc gì

dưới áo ngủ, mà áo này lại là loại không có cúc, chỉ có một cái đai quần quanh eo, anh có chút xấu hổ, ngượng ngập chui ra từ trong chăn.

Chị Diệp nhìn một cái cũng nhận ra anh đang xấu hổ chuyện gì, cười khanh khách, nói: “Sợ cái gì chứ? Có áo ngủ che ở ngoài rồi, cậu cũng không phải diễn viên múa ba lê, chẳng cần xoạc căng nhảy nhót, còn lộ hàng kiểu gì? Mau mau đi, không là không kịp đâu đây.”

Anh ngượng ngập chui ra khỏi chăn, nhặt lấy quần áo rồi chạy vội vào phòng tắm. Đến lúc anh đi ra đã mang dáng vẻ của một chính nhân quân tử. Anh ăn vội ăn vàng bữa sáng mà chị Diệp mang cho,

sau đó cùng chị Diệp ngồi đợi thuyền cập bờ. Anh đoán một khi đã lên bờ bắt taxi, có người thứ ba ở cùng một chỗ, anh sẽ chẳng còn cơ hội xin lỗi nữa, liền nắm lấy thời cơ, hăng hăng giọng, nói: “Chị Diệp, tối qua tôi uống say... không biết tôi có... làm điều gì... xúc phạm tới chị không?”

Chị Diệp cười, đáp: “Làm hay không, chính cậu còn không rõ sao?”

Mặt anh đỏ bừng, hình như chị Diệp đang ám chỉ anh nói dối. Anh ấp úng nói: “Ấn tượng của tôi là chưa làm gì cả, nhưng về cảm giác lại...”

“Lại có cảm giác thỏa mãn sau khi được

sung sướng hả?”

Mặt anh càng đỏ, không dám đáp lời, chỉ biết thề thốt: “Nếu như tôi có làm chuyện gì, tôi sẽ... chịu trách nhiệm...”

Chị Diệp rất có hứng thú, hỏi lại: “Cậu định chịu trách nhiệm thế nào? Cười tôi chẳng?”

Bản thân anh cũng không biết mình nói ra mấy tiếng “chịu trách nhiệm” là có ý gì, ngắc ngứ mãi mà không giải thích được, đành dày mặt mà gật gật đầu.

Chị Diệp nói: “Tôi có chồng rồi, cần cậu cười tôi làm gì?”

Anh nghĩ thấy cũng đúng, người ta làm cái nghề này, ngủ với một người mà coi như đã lấy người đó thì tính ra cũng đã lấy cả trăm người rồi. Nhưng anh vẫn không thể tin được sao có người đàn ông có thể làm xong việc đó liền phải đi bỏ đi, cũng phải có biểu hiện gì đó chứ? Nếu không phải cho tiền thì cũng là bày tỏ tình cảm, hoặc là cầu hôn, dường như chỉ có mấy cách đấy, nhưng với anh mà nói, cả ba cách trên đều không làm được. Anh nói với vẻ hoang mang: “Tôi... cũng không biết tại sao mình lại uống nhiều như thế... Thật lòng xin lỗi chị!”

“Cậu xin lỗi cái gì? Tôi không phải con gái nhà lành bị cậu làm nhục, cũng chẳng phải kiêu theo đuổi người ta xong bị lợi

dụng, cậu xin lỗi làm gì? Cậu đúng là quá mức bảo thủ...”

“Vậy chị không trách tôi sao?”

Chị Diệp bỗng quay ngoắt một trăm tám mươi độ. “Trách chứ, sao lại không trách được?”

Anh bị xoay mòng mòng, ngơ ngác nhìn chị Diệp. Chị Diệp cười một lúc mới nói: “Vì sao tôi lại trách cậu ấy à? Bởi vì còn chưa đợi đến lúc cởi quần áo, cậu đã trên thì nôn dưới thì... Tôi đành phải thức cả đêm để mang quần áo đi giặt đấy.”

Đầu anh như bị châm lửa, mặt càng đỏ.

Cái gì? Mất mặt đến thế sao? Việc này so với việc thất lễ với chị Diệp còn khiến anh xấu hổ hơn, hiện tại chỉ muốn đâm đầu xuống sông chết quách cho rồi.

Chị Diệp an ủi: “Không sao hết, chuyện bình thường ấy mà, ai bảo sức hấp dẫn của quý cô đây lại vô biên thế chứ? Cậu cũng coi như không tòi, nếu là tay đàn ông khác, tám, chín phần đã bị kích động rồi. Cậu... có phải từ sau khi ly hôn đến nay chưa từng... động tới gái, đúng không?”

Anh bối rối gật đầu, thầm nghĩ đâu phải chỉ từ sau khi ly hôn. Trước khi ly hôn cũng vậy.

Chị Diệp vô cùng thông cảm, nói: “Vậy làm sao mà chịu được? Kiểu như cậu đã kết hôn nhiều năm rồi, có thể nói là đã hình thành thói quen, đột nhiên không còn bà xã nữa... so với thanh niên chưa kết hôn còn khó chịu hơn. Cậu ngốc như thế à? Sao không tìm cách khác?”

Anh càng bối rối, cảm thấy chị Diệp giống hệt cô giáo tiểu học đang tra khảo đứa học trò lý do không chịu làm bài tập về nhà. Anh không muốn tiếp tục chủ đề này nhưng chị Diệp không thèm để ý đến, vẫn nói: “Thế này đi, sau này cậu có nhu cầu, cứ gọi điện cho tôi...”

Anh vừa nghe được câu này, tâm tình lập tức hoảng hốt không yên, tưởng là chị

Diệp có ý với anh, nhất thời tim đập thình thịch, trên người cũng có phản ứng, nhưng vẫn khách sáo đáp: “Không cần, không cần đâu...”

“Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ định nói là sẽ giúp cậu gọi... một cô... tương đối sạch sẽ, loại có hương vị thanh cao, tinh tế...”

Anh thở ra một hơi, hóa ra chị Diệp chỉ coi anh là đối tượng khách chơi tiềm năng đang thiếu thốn, anh rầu rĩ đáp: “Thật sự không cần mà...”

Sau khi về nhà, anh đưa số tiền của chị Diệp cho chú Đàm, nhưng chú Đàm có đánh chết cũng không chịu nhận khoản

tiền kêch xù đó. Anh chẳng còn cách nào, đành đem số tiền đó về, sau đó gọi điện cho chị Diệp, nói muốn hẹn lúc nào đó để trả lại tiền.

Chị Diệp nói: “Thế à? Tôi thấy chú Đàm này với cậu cứ như được đúc từ một khuôn mà ra, có phải ai có họ Đàm đều như thế không? Tiền đưa tới tận cửa còn không nhận? Vậy cậu đem số tiền đó biếu ba mẹ cậu đi, coi như báo đáp ông bà. Có đủ không? Không đủ tôi lại giúp cậu góp thêm...”

“Vậy sao được, tôi không thể lấy số tiền đó.”

“Đã nói là gửi ở chỗ cậu rồi mà, cứ coi

như là cậu giúp tôi một lần đi, đỡ cho tôi khỏi phải gửi ngân hàng một đồng tiền, người ta lại có cớ nghi ngờ.”

Anh không biết gửi tiết kiệm ở ngân hàng có thật là nguy hiểm đến thế không, nhưng chị Diệp cứ nài anh giúp mãi, anh đành nói: “Vậy tôi giúp chị gửi tiết kiệm dưới danh nghĩa tên tôi nhé.”

Chị Diệp tức muốn ngất. “Sao cậu có thể bảo thủ như vậy? Bây giờ lãi suất ngân hàng không cao, cậu gửi tiền vào đó làm cái gì? Chẳng thà đưa cho ba mẹ tiêu xài.”

“Ba mẹ tôi bây giờ không thiếu tiền tiêu, tôi có đưa tiền cho ông bà, ông bà chắc

chấn lại đem đi gửi ngân hàng thôi...”

“Tôi phục cậu thật đấy. Xem ra đức tính này của cậu là kế thừa từ ba mẹ cậu rồi.”

Anh vốn định đem tiền gửi ngân hàng nhưng chợt nhớ ra trước đây có mượn tiền của ba mẹ Tiểu Băng, tốt hơn là đưa tiền cho họ. Anh không biết liệu có phải vì trong tiềm thức anh muốn đi gặp Tiểu Băng hay không, dù sao cũng có cái cớ này, anh vô cùng hùng dũng, tự tin đến nhà cô. Nhưng mới đến cổng lớn, cổ họng anh đã nghẹn lại, đoạn đường này, không biết đã đi qua bao nhiêu lần, từ lần đầu tiên tới ra mắt ba mẹ vợ cho tới lần cuối cùng anh và Tiểu Băng cãi vã rồi chia tay, đoạn đường này đã chứng

kiến tất cả những buồn vui tan hợp của tình yêu, của cuộc hôn nhân của anh, có ngờ đâu nay anh lại dùng thân phận con rể đã ly hôn tới trả tiền, chỉ mong không chạm mặt Tiểu Lục.

Anh dừng chân bên cổng ngõ nghiêng một hồi, nếu thấy có tăm hơi của Tiểu Lục, anh sẽ bỏ đi ngay. Anh tới trước cửa nhà ba mẹ vợ cũ, không thấy có cái xe đạp lạ nào, nhưng anh đoán chắc Tiểu Lục cũng chẳng đi xe đạp, người ta là Hoa kiều mà, chắc phải mua xe hơi đồ trước cửa nhà ba mẹ vợ chứ nhỉ? Nhưng anh cũng chẳng thấy có chiếc xe hơi nào, xem ra Tiểu Lục cũng chẳng giàu có gì, chút tiền tích cóp được đã mang đi trả nợ hết sạch.

Anh sợ đụng phải Tiểu Lục sẽ khó xử, bèn gọi trước cho Tiểu Băng một cuộc, xem Tiểu Lục có ở đó không nhưng Tiểu Băng vẫn tắt máy. Anh lại gọi điện vào máy bàn, mẹ Tiểu Băng bắt máy, nghe thấy giọng anh, dường như bà rất kinh ngạc: “Là... Tiểu Đàm phải không? Con tìm... Tiểu Băng à? Nó không có nhà...”

Anh có chút nhẹ nhõm. “Con không tìm cô ấy, con tìm... mẹ.”

“Thế à? Có chuyện gì thế?”

“Bây giờ con đang đứng ngoài cửa, con có thể vào nhà nói chuyện không?”

“Mau vào đi!”

Anh nhìn thấy mẹ vợ cũ của mình, còn có phòng khách cũ, căn bếp cũ, trong đầu lại hiện lên cả căn phòng ngủ trước đây, tất cả đều thân thương đến thế, khiến cổ họng anh nghẹn lại, sống mũi cay cay. Mẹ Tiểu Băng vồn vã pha trà cho anh, ba Tiểu Băng giúp anh kéo ghế, hỏi: “Con có việc gì thế?”

“Là thế này ạ, trước kia con có vay tiền của ba mẹ, bây giờ con muốn trả trước một phần, chỗ còn lại, sau này con sẽ trả nốt.”

Ba mẹ Tiểu Băng từ chối không nhận, nói: “Tiền của ba mẹ là để chữa bệnh

cho con gái mình, sao có thể coi là cho vay được? Ba mẹ sớm đã nói rõ là cho các con rồi, không cần con... các con trả đâu.”

Hai bên cứ đẩy qua đẩy lại một hồi, cuối cùng nhờ anh tuổi trẻ sức lớn, rốt cuộc cũng nhét được tiền vào ngăn kéo bàn làm việc của ba Tiểu Băng. Anh đứng dậy cáo từ, lúc sắp đi không nhìn được mới hỏi: “Tiểu Băng... dạo này thế nào ạ?” Anh vốn muốn hỏi xem Tiểu Băng đã tái hôn chưa, chẳng hiểu vì sao lời ra đến miệng lại nuốt ngược lại, đổi thành một câu hỏi máy móc chung chung.

“Nó vẫn khỏe lắm. Con... vẫn mạnh giỏi chứ?”

Anh cũng đáp lấy lệ: “Con vẫn ổn, đều tốt cả...”

Mẹ Tiểu Băng nói: “Con... sau này có thời gian nhớ đến chơi, tuy con và Tiểu Băng... ly hôn rồi, nhưng ba mẹ... luôn coi con như con trai mình...”

Anh cảm động, sống mũi cũng cay cay, luôn miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn, cảm ơn ba mẹ, con... nhất định sẽ dành thời gian tới thăm ba mẹ...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Chương 70

C

uộc sống của Đàm Duy lại bắt đầu bước vào một quỹ đạo mới: Dr. Yang, tức tiến sĩ Dương, ông chủ của Tạ Di Hồng quyết định tuyển anh tham gia chuyên tu, lương một năm hai mươi nghìn đô. Tạ Di Hồng nói ông Dương như vậy là đã rất nể mặt rồi, thấy anh vừa là tiến sĩ lại vừa là bạn bè cô nên mới sắp xếp cho vị trí hấp dẫn như vậy. Ông Dương là người rất khôn ngoan, biết rằng dân mình ai cũng thích ra nước ngoài nên chuyên tuyển dụng người Trung Quốc làm việc cho mình, trả lương không cao nhưng lại thuê được

toàn chuyên gia ưu tú, kết quả sản phẩm cứ ra ầm ầm, hơn nữa còn phải đề tên ông ta ở vị trí tác giả chính, nên mấy năm nay paper của ông Dương nhiều đến đáng kinh ngạc, cấp bậc tăng vùn vụt, đã được sắc phong giáo sư rồi, hiện tại đã chạm đến đỉnh cao, còn phong nữa chắc là bay lên trời mất.

Tạ Di Hồng nói ở trường G của cô, chi phí sinh hoạt cũng dễ chịu, cho nên hai mươi nghìn đô tiền lương của anh so ra còn có giá hơn bốn mươi nghìn với mức chi tiêu đắt đỏ ở nội thành. Đàm Duy cảm thấy Tạ Di Hồng vẫn đang âm thầm vượt mặt cô Lam, chắc là sợ cô Lam giúp anh tìm được việc trước. Thực ra cô Lam kể từ khi sang Canada cũng hiếm

khi liên lạc với anh, không biết là do qua bên đây đã tái hôn rồi hay là lạ nước lạ cái nên phải bận bịu mưu sinh, không còn thời gian để quan tâm đến anh nữa.

Thâm tâm anh vẫn còn lẩn cấn chút cảm giác bị mẹ con cô Lam bỏ rơi, tuy lý trí luôn lên tiếng, rằng anh với mẹ con họ chẳng có quan hệ gì, người ta cũng không có nghĩa vụ phải duy trì mối liên hệ mật thiết với anh, nhưng họ cứ lẳng lẳng ra đi rồi bật vô âm tín như thế, để lại trong anh nỗi ngậm ngùi trước cảnh “người cất bước, trà nguội ngắt”. Bản thân anh cũng không chủ động tìm cách liên lạc với họ, hai người ấy bây giờ đã là người xứ khác rồi, anh không muốn làm phiền họ, tránh cho đôi bên khó xử.

Trong khi đó Tạ Di Hồng lại không ngừng liên lạc với anh, nhất là vì chuyện làm thủ tục xuất ngoại của anh, tuy chỉ là trò chuyện về vấn đề thủ tục hoặc mấy chuyện vu vơ, nhưng anh lại nảy sinh tâm lý ỷ lại đối với những cuộc điện thoại của Tạ Di Hồng, một ngày không nhận được điện thoại của cô sẽ có cảm giác trống vắng, tịch mịch, nhưng anh lại ngại gọi điện cho cô, trừ phi có chuyện quan trọng cần bàn bạc, còn không anh sẽ cố khắc chế bản thân, không làm phiền cô mà chỉ đợi cô gọi điện tới.

Anh kiếm được việc làm rồi vội vã báo cho ba mẹ biết tin tốt lành này. Ba mẹ anh biết việc ra nước ngoài của anh

thành rồi, vui mừng muốn khóc, nhất là mẹ anh, cứ làm như anh ra nước ngoài kết hôn vậy, luôn tìm cách nghe ngóng, dò hỏi chuyện của Tạ Di Hồng: “Tiểu Duy à, cô Tiểu Tạ đó chưa kết hôn đúng không? Chưa có người yêu chứ?”

Anh biết Tạ Di Hồng vẫn chưa tái hôn nhưng anh cũng không rõ cô có người yêu hay chưa, trước nay anh chưa từng hỏi tới việc này, cảm thấy nếu hỏi thì khác nào anh có ý với cô, hệt như đang theo đuổi người ta vậy. Anh hy vọng Tạ Di Hồng có thể hé lộ chút thông tin nhưng cô chưa từng đề cập tới vấn đề này, anh càng không dám hỏi, vì anh thấy nếu Tạ Di Hồng thực lòng có tình ý với anh, bây giờ anh ly hôn rồi, cô ấy nhất

định sẽ bộc lộ tình cảm của mình, còn nếu cô ấy không đả động gì, vậy tức là cô ấy không hề có ý đó.

Anh đáp lại mẹ với vẻ mơ hồ: “Cô ấy chưa kết hôn, có điều con cũng không rõ cô ấy có người yêu không.”

Mẹ anh cuống lên vì lo cho đứa con yêu. “Sao con khờ thế? Con không biết đường hỏi con bé sao?”

“Cái này con sao tiện nói ra miệng được?”

“Có gì mà không tiện? Hỏi thẳng không tiện thì con không biết nói xa nói gần à?”

“Nói xa nói gần thế nào ạ?”

Mẹ anh chỉ anh từng li từng tí: “Con nói... con nói thế này: “Này Tiểu Tạ, bao giờ thì được ăn kẹo mừng của cậu đây?””

“Đấy mà gọi là nói xa nói gần ạ? Hỏi huych toẹt ra như thế, người ta nghe là biết ngay.”

“Biết được cái gì cơ chứ? Biết là con thích cô ấy? Con sợ cô ấy biết? Đường đường một đấng nam nhi, còn sợ phải theo đuổi con gái...”

“Kìa mẹ, người ta không có ý đó, con nói chuyện vô vị đó để làm gì?”

“Sao con biết là con bé không có ý đó?”

“Cô ấy mà có ý đó, thì đã nói ra... từ lâu rồi.”

“Con sao có thể đợi con gái nhà người ta ngỏ lời trước được? Chưa biết chừng con bé cũng có tình cảm như thế, nếu con có ý với người ta, phải sớm nói ra...”

Anh không biết mẹ anh đoán có đúng không, nhưng anh không dám mạo hiểm làm việc này. Có lẽ bản tính con người anh là vậy, xưa nay đều chẳng giỏi giang trong việc tán tỉnh phụ nữ, vậy nên thời đại học anh chẳng có nổi một bóng hồng, chỉ có một bạn học nữ chủ động tìm đến

anh, anh mới làm bạn với cô ấy một thời gian, nhưng về sau không hiểu tại sao, cô bạn kia không thèm để ý đến anh nữa, cho đến tận bây giờ anh vẫn không thể tìm ra lý do. Anh đối với cô bạn đó cũng chẳng phải yêu mến gì nên người ta không tìm anh, anh cũng thuận theo mà lui bước, để cho chuyện này trôi vào dĩ vãng.

Sau này mọi người đều thành gia lập nghiệp cả, trong vài buổi tụ tập bạn bè anh mới nghe được rằng, năm đó có mấy sinh viên nữ rất thích anh, nhưng thấy anh quá kiêu ngạo, không để ai vào mắt nên không dám làm thân. Anh biết chuyện nhưng cũng không thấy nuối tiếc điều gì, trái lại còn thấy may mắn, bởi vì năm đó

anh không tùy hứng, mới có cơ hội có được Tiểu Băng. Có lẽ trong mắt mấy cô bạn năm đó, anh của bây giờ thật thảm hại, coi như là tự làm tự chịu thôi, biết đâu anh mà cưới một cô bất kỳ trong số đó lại có một cuộc sống sung sướng hơn hiện tại rất nhiều. Nhưng anh không định sửa chữa khuyết điểm này, trên phương diện theo đuổi phụ nữ anh vẫn là kẻ nhất gan, luôn cho rằng nếu phụ nữ thích mình thì nhất định phải biểu hiện gì đó, nếu như ngay cả một chút biểu hiện cũng không có thì theo đuổi cũng chỉ là công dã tràng, còn thành trò cười cho kẻ khác.

Chuyện này khiến mẹ anh như ngồi trên đồng lửa, có lần còn suýt nổi nóng với anh: “Người ta nói bên Mỹ nam nhiều nữ

ít, con mà không biết nắm thời cơ, Tiểu
Tạ nó sẽ chẳng đợi con đến già đâu, rồi
có lúc nó sẽ tìm được một tay người Mỹ
giàu sụ rồi kết hôn, mặc kệ con ở đó mà
cuống!”

“Nếu cô ấy có thể lấy một tay người Mỹ
giàu sụ, con còn mừng thay cô ấy, như
vậy chẳng phải tốt hơn so với lấy một tên
nghèo kiết xác như con sao?”

Mẹ anh tức không thể “rèn sắt thành
thép”, nói: “Mẹ thấy con sống cứ như
chơi ấy, còn sống thì phải biết kiếm đưa
nôi dãi chứ!”

Hiện tại anh đúng là hơi ngại phải về
nhà, vì cứ về là mẹ anh lại thúc giục anh

theo đuổi Tạ Di Hồng, thúc tới mức nấu cả ruột, thật chẳng biết phải đối phó thế nào. Tự anh cũng có cảm giác rằng Tạ Di Hồng không hề có tình ý với anh, anh cũng chẳng tìm đâu ra chứng cứ, chỉ biết là có cảm giác vậy thôi, nên cũng không biết thuyết phục mẹ anh thế nào, đành phải giả vờ giả vịt, hôm nay lần lửa sang ngày mai, ngày mai lại khát sang ngày kia. May mà mẹ anh không có số điện thoại của Tạ Di Hồng, nếu không anh sợ rằng mẹ anh sẽ đích thân gọi điện cho cô, tự xúc tiến luôn.

Lúc anh làm hộ chiếu, Tạ Di Hồng dặn anh đi tìm anh trai cô, nói là em gái gửi lời hỏi thăm anh, thế thì quá trình sẽ thuận lợi hơn. Anh thấy không cần thiết,

mình quang minh chính đại đi làm hộ chiếu, chẳng phải việc xấu xa gì, sao phải đi cửa sau? Về sau vẫn là mẹ anh nhắc cho anh biết: “Con đúng là có học mà không có khôn, Tiểu Tạ làm thế chẳng phải là đang cho con cơ hội để gần gũi với người nhà nó hay sao?”

Anh thấy cũng có khả năng, thế là chạy đi tìm Tạ Di Vũ, hộ chiếu nhoáng cái đã làm xong, thật không biết là làm hộ chiếu thật sự nhanh như thế hay là nhờ Tạ Di Vũ làm trung gian nên mới được như vậy.

Sau khi làm xong visa, Tạ Di Hồng lại nhờ anh đi gặp ba mẹ cô một chuyến, nói là có vài món đồ muốn nhờ anh mang sang Mỹ. Anh đến nhà ba mẹ Tạ Di

Hồng, được ông bà nhiệt tình thết đãi. Bí thư Tạ dường như hiểu rất rõ về anh, không ngớt khen anh là “thanh niên tiên bộ”, nhưng anh cũng không rõ cái từ “tiên bộ” này là chỉ phương diện nào. Bà Tạ tươi tắn mặt mày nhìn anh, còn kể với anh mấy chuyện hồi nhỏ của Tạ Di Hồng khiến anh rất ngại, nhưng lòng lại ngậm đắng ý, chắc hẳn Tạ Di Hồng lại lộ ra điều gì trước mặt ba mẹ rồi, nếu không ba mẹ cô sao lại có thiện cảm với anh thế được?

Cứ thế đi qua đi lại mấy lần, khiến anh có chút mơ màng, hình như đã xác định mối quan hệ nào đó với Tạ Di Hồng rồi, nhưng anh lại tự cảnh tỉnh, Tạ Di Hồng chẳng bao giờ tự nói ra mấy lời ẩn ý xa

gần, vẫn đối xử với anh như là một đồng nghiệp cũ, nên giữa anh và cô không xác định bất cứ mối quan hệ nào hết, nhất định không được tùy tiện đặc ý.

Nhưng mẹ anh lại chẳng cần biết hay dở, cứ coi Tạ Di Hồng là con dâu tương lai, tự đi mua quà cáp để anh mang sang tặng cô. Mẹ anh vốn không nỡ để con trai ra nước ngoài nhưng vừa nghĩ tới bên trời Tây kia có một cô Tạ Di Hồng, bà lại ngày đêm mong ngóng con trai mau đi đi, chỉ sợ chậm chân thì cô Tạ Di Hồng kia sẽ chạy mất.

Sau khi đặt vé máy bay, anh liền theo quy định của trường trả lại nhà, trường chỉ lấy chiết khấu mười phần trăm giá gốc,

trả lại cho anh hơn mấy nghìn tệ. Anh xử lý sạch sẽ đồ đạc trong nhà, có thứ thì cho chú Đàm, thứ thì mang về nhà ba mẹ, có thứ thì tặng cho người khác, hoặc là bán đi, anh dọn về ở tạm bên nhà ba mẹ.

Anh mất một thời gian cũng chuẩn bị xong xuôi hành lý, còn dư mấy ngày bỗng có cảm giác rảnh rang quá mức, nội tâm lại mâu thuẫn, dường như vừa vội vã muốn ra nước ngoài lại vừa không nỡ đi. Bản thân anh cũng không rõ đây là cảm xúc gì, nhưng anh vẫn luôn muốn gọi cho Tiểu Băng một cú điện thoại, nói với cô việc anh xuất ngoại. Nhưng anh biết cũng chẳng cần anh nói, vì Tạ Di Hồng chắc đã sớm kể cho Tiểu Băng rồi. Từ sau khi ly hôn, anh luôn tránh nhắc đến Tiểu

Băng với Tạ Di Hồng. Tạ Di Hồng cũng là người nhạy cảm, không hề hé răng nói chuyện gì về Tiểu Băng, nhưng anh biết Tạ Di Hồng nhất định còn giữ liên lạc với Tiểu Băng.

Mãi cho đến ngày gần lên đường, anh mới có đủ dũng khí để gọi điện cho Tiểu Băng. Anh chọn thời điểm buổi tối mới gọi điện đến nhà cô, tựa như trong tiềm thức biết rõ rằng buổi tối cô sẽ không có nhà nên có gọi điện tới cũng sẽ không gặp được, coi như là một hành động để ứng phó với tình cảm của bản thân, dù sao cũng đã gọi điện rồi nhưng lại không phải đối diện với sự bối rối nếu phải nói chuyện với Tiểu Băng.

Nào ngờ hôm ấy Tiểu Băng lại có nhà, chuông vừa đổ đã nghe thấy tiếng Tiểu Băng ở đầu dây bên kia: “Ai đấy?”

Trong chớp mắt anh phát hoảng, chỉ thấy tim đập đến nhức nhối, nước mắt như chực trào ra. bấy lâu nay anh chưa từng nhớ lại chuyện đã qua, anh tưởng rằng mình đã bỏ lại quá khứ, nơi có Tiểu Băng tồn tại, bước vào một chặng đường mới cùng với Tạ Di Hồng, nào biết chỉ vừa mới nghe thấy giọng nói của Tiểu Băng, anh đã mất tự chủ như thế, chỉ muốn đưa tay ra kéo cô vào lòng. Anh cố nén nổi xúc động dâng trào, khẽ hắng giọng, cố gắng bình tĩnh cất tiếng: “Là anh, Đàm Duy.”

“A? Là anh à? Có chuyện gì vậy?”

“À... Cũng không có gì... Chỉ là muốn báo với em, anh... thủ tục xuất ngoại... đã làm xong rồi.”

“Thế à? Vậy chúc mừng anh nhé! Bao giờ xuất phát?”

“Ngày kia...”

“Thế à, vậy... chúc mừng anh. Hành lý chuẩn bị chu toàn rồi chứ?”

“Xong hết rồi...”

“Ừm, chúc mừng anh!”

Tiểu Băng nói chúc mừng mấy lần, cũng chẳng nhắc đến chuyện gì khác, anh cũng chẳng biết nên nói gì, nghĩ một lúc lâu mới nói: “Nhà... anh đã trả lại trường rồi...” Anh nói xong lời này lại cảm thấy thật vô nghĩa, bây giờ là ai ở với ai, còn nhắc đến chuyện nhà cửa làm gì?

Tiểu Băng chỉ đáp lại một tiếng “ừ” không rõ cảm xúc. Anh vội nói tiếp: “Hôm nay anh gọi cho em, chủ yếu là để nói với em... anh... sắp ra nước ngoài rồi, tránh cho em đến lúc biết được anh không ở thành phố A nữa, lại hiểu lầm anh... trốn tránh trách nhiệm mà chạy mất.”

Anh vốn sợ Tiểu Băng sẽ nói: “Làm sao

tôi biết anh không còn ở thành phố A? Anh tưởng bỏ tôi ngày ngày đều để ý đến hành tung của anh à?”, nhưng Tiểu Băng không nói thế, chỉ hỏi: “Trốn tránh trách nhiệm gì?”

“Thì là... số tiền anh vay của Tiểu Lục đó... Ý của anh là... vay của bọn em...”

Tiểu Băng im lặng hồi lâu, sau đó nói với giọng có chút mệt mỏi: “Anh còn nhớ đến số tiền đó à? Đúng là một tên mọt sách hủ lậu, Tiểu Lục đã trả hết rồi, anh còn lẩn cán chuyện tiền nong gì nữa?”

Anh đáp rất kiên quyết: “Số tiền đó là anh vay, cậu ấy trả hộ trước, anh luôn rất

cảm kích, nhưng không thể chỉ nói suông là xong, có vay mà không trả được. Hiện tại anh sắp xuất ngoại rồi, kiếm được... nhiều tiền một chút, anh sẽ trả hết số tiền đó, lời này phiền em chuyển tới Tiểu Lục hộ anh, để cậu ấy yên tâm...”

“Chỉ dựa vào lương hai mươi nghìn đô một năm của anh sao...”

Anh bắt đầu câu: “Hai mươi nghìn đô thì sao? Tiểu Tạ nói rồi, bên đó phí sinh hoạt cũng rẻ, visa loại J1 không phải nộp thuế, nếu ở cùng người khác, mỗi tháng ít nhất cũng tiết kiệm gần nghìn đô.”

“Thế anh phải tích cóp trong bao nhiêu năm mới đủ?”

Anh buồn bực đáp: “Có thể làm thêm...”

“Xe anh còn chẳng có, đi đâu làm thêm?”

“Thì mua xe...”

Tiểu Băng bật cười một tiếng. “Anh mua xe mà không cần tiền à? Nghe em, anh nên thôi đi thì hơn, đừng bấn khoản chuyện tiền nong nữa, anh chỉ cần sống tốt đời mình là có phúc hơn xây bảy tầng tháp rồi.”

Trước sự coi thường này, lửa giận trong lòng anh bùng lên, chẳng thềm khách khí, nói: “Cô đừng cậy mình có tiền mà xem

thường tôi, núi không chuyển dời nước vẫn chảy, đá đứng bất động cối cứ xoay, sao cô biết được tôi không thể có ngày thành đạt?”

“Em không có ý nói anh không thể thành đạt, em chỉ nhắc anh đừng cố chấp như thế, chuyện bé xé ra to, anh cứ cố gánh lấy món nợ vốn đã trả xong hết rồi, khổ mình lại khổ người, có đáng không?”

Anh phản ứng lại: “Cô mà khổ? Cô bắt cá hai tay, đùa giỡn hai người đàn ông trong bàn tay, lại vẫn có người trả tiền cho cô chữa bệnh, phẫu thuật, vẫn có người cơm bưng nước rót hầu hạ cô, cô khổ chỗ nào?”

“Ai bảo anh lại thích được người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay chứ?”

Anh tức đến mức trợn trừng mắt, nhưng anh biết với loại người như Tiểu Băng có nói lý cũng vô ích, một kẻ vốn không để tâm đến đạo lý thì chớ có dùng đạo lý để thuyết phục kẻ đó. Anh kìm nén cơn giận, lạnh lùng nói: “Không có ai muốn bị cô đùa giỡn trong lòng bàn tay, chẳng qua chỉ là nhất thời bị cô làm cho mê muội mà thôi, cô yên tâm đi, tôi đã sớm tỉnh táo lại rồi, tôi tin là Tiểu Lục cũng sẽ tỉnh ngộ sớm thôi, lúc ấy, hẳn là cô sẽ... khóc lóc đến mù mắt cho xem...”

“Hôm nay anh gọi điện tới đây là để nói những lời này? Nếu đã nói xong rồi, tôi

có thể cúp điện thoại được chứ?”

Hôm nay anh gọi điện đến tuyệt đối không phải vì muốn nói những câu này, bản thân anh cũng không rõ vì sao nói qua nói lại lại thành như vậy, anh hối hận vô cùng, đang nghĩ xem làm cách nào để cứu vãn thì đã nghe thấy tiếng Tiểu Băng cúp máy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com